SAYI:530-542

CİLT 27

LeMan

SAYI: 530-542
27
LeMan

Aksamsefası

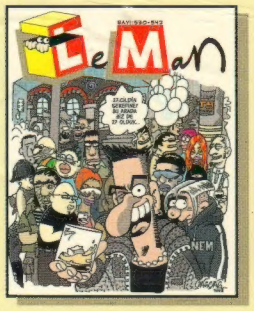

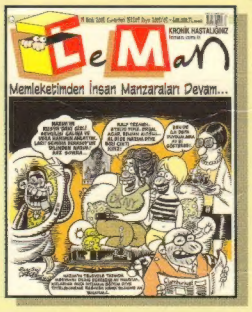

LeMan

Akşamsefası

27

SAYI: 530-542

LeMan

5 Ocak 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/01 - 600.000.TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-2900-4887-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

EY TÜRK GENÇLİĞİ; BİRİNCİ VAZİFEN BAŞININ ÇARESİNE BAKMAKTIR!..

Türk Milli Eğitim sistemi bilinçli bi şekilde göz göre göre Türk gençliğini ortadan kaldırmayı hedefliyor. Okuduğunu anlayıp, tartışacak, kişisel görüşlerini söyleyecek tek bir öğrenci yetiştirmeyi başaramayacak mıyız? Milyonlarca genç çocuk çöpe dökülen domates kasaları gibi eğitim çöplüğünde çürütülüyor. Toplumsal düzenin kurulabilmesi için olmazsa olmaz bir uygarlık yasası olan eğitim kurumları hala ideolojik baskılar, sağ, devletçi hastalıkların ve oyunların kurbanı. Taliban zulmü ve bin tonluk bombalar altında dahi Afgan halkının harabe, yıkıntı binalar içinde çocuklarına inadla, aşkla vermeye çalıştıkları eğitimi tv'lerde gözü yaşlı izledik. Temel niteliği öğrenme-öğretme olan milli eğitim ağır bürokrasi, siyasi rezaletleriyle elli yıldır gencecik yavruların, bebek yaşta çocukların başını eziyor. Beyinlerimize düşüyor bu hantal yapı. En basit ilkel topluluklar zeytinden yağ, sütten tereyağ, buğdaydan ekmek ve gençlerinden kabileyi yaşatacak, savaşacak, koruyacak sorumlu gençler yetiştirmeyi bildi. Bu topraklarda ilk çadırlarımızı kurduğumuz günden bu yana, bin yılın üstünde zaman geçti, ama 'milli eğitimimiz hala inşaat' halinde. Hala müfredatları 'tartışma' halinde. Hala şantiye milli eğitim. Hala müteahhitlerin oyuncağı. Hala ders aletlerine, labaratuvarlara, kütaphanelere geçemedik. Türkiye yetiştireceği kadar cahil canavar yetiştirdi ve yakın geçmişte bu sorumsuz neslin kurbanı oldu. Doymadı, milyonlarca genç çocuk, yine bakımsız, elektriksiz, sobasız, kütüphanesiz ve Nazi kampı gibi okullarda eğitim yapıyor. Kalın kafalı ve inançlı milli eğitim neden böyle yapıyor? Tek bir insanın bu sistemden özgür ve bağımsız karar verme becerisi edinerek mezun olmasını neden istemiyor? Milli eğitim neden böyle yapıyor? Dünyada öğretilecek bir şey yok mu, rezaletler, soygunlar, skandallar dışında? Ne kadar söylenirse söylensin, ekranlarda bir eşeğinki gibi çatlak çatlak sesleriyle yetkililer her zaman örtbas edecek milli, şerefli bahaneler bulmuşlardır.. Sanki birileri bilinçli bir şekilde, kararlılıkla, azimle, sabırla, Türk insanını cahilleştirmeye, moronlaştırmaya, düşünce üretemeyen, tartışamayan, çevresini, evrenini anlamayan hımbıllara mı çevirmek istiyor?.. Ve bu senaryonun en başarılısı da Milli Eğitim'de uygulanıyor...

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

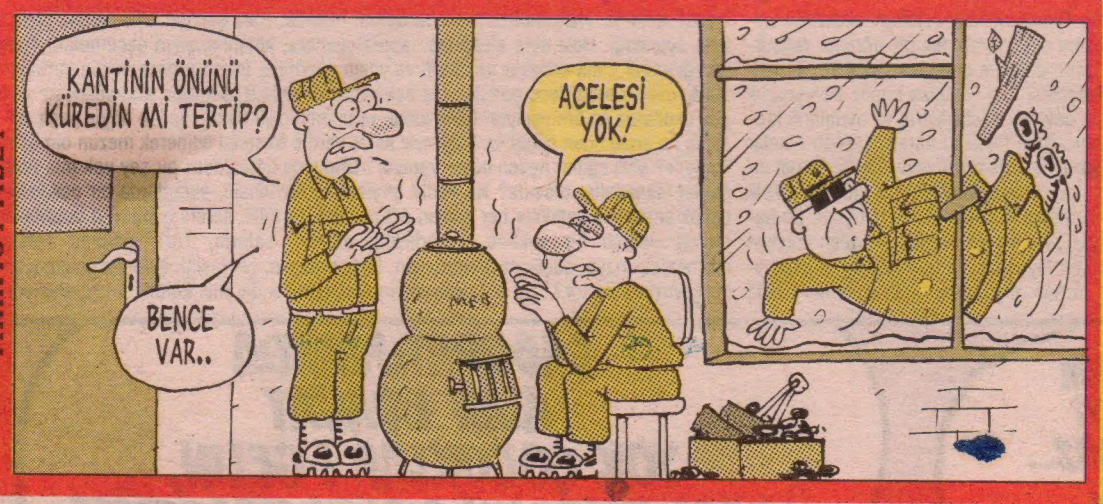

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

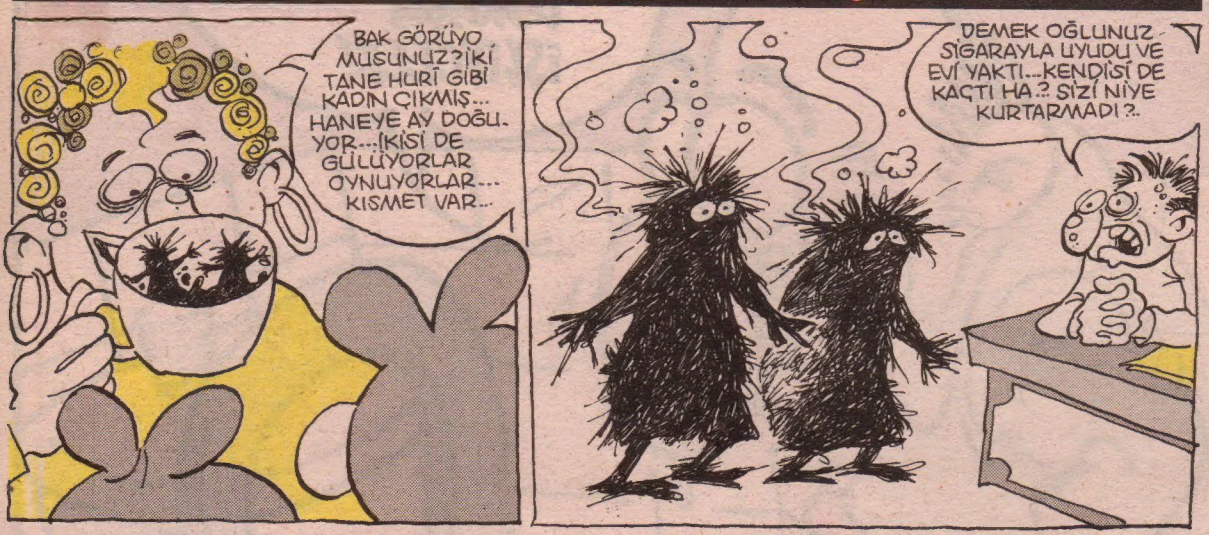

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

Akşamsefası

LeMan

Onlarca milyar dolarlık askeri harcamaların üzerindeki geçici kısıtlamalar birer birer kalkarken, diyanet işlerine ayrılan bütçe eğitime ayrılan bütçeyi kat ve kat sollarken sağlığa ayrılan pay yarı yarıya azaldı. Kişi başına sağlık harcaması gelişmiş ülkelerde üç bin dolara yaklaşırken Türkiye'de sadece 108 dolar

Büyük kavgaların ve direnişlerin sonucunda ODTÜ'deki MC Donald's sonunda kapandı...

Hükümet çalışanların birikmiş nemaları yerine toprak verecek.

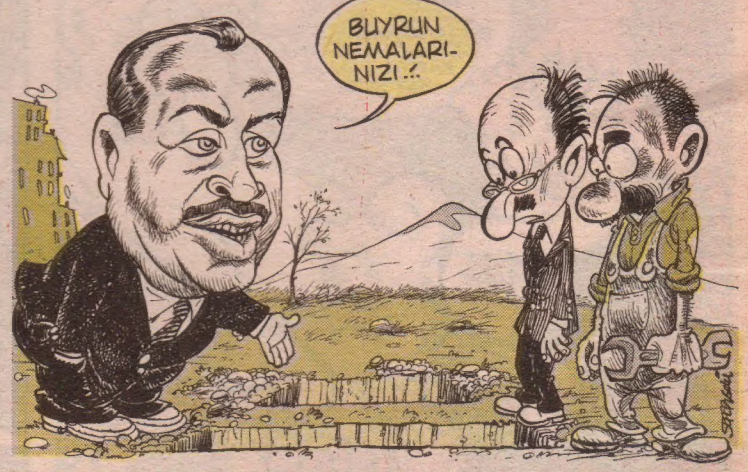

SAMUEL TIN TIN HANTİNTİN batı medeniyetinin tek dişi kalmı, osturuk ideoluğu, şeytanın avukatı
FORÇ DABULYU PUŞ hakimiyet kayıtsız şartsız "yanki"nindir
EL KAİDE amerikan gizli servis ortadoğu masası
OSURA BİN-LADİN amerikan kumandalı sözde islami
İNSANLIK ölmüş de ağlayanı yok ormurgasızlar çağı
LEMAN yorgun savaşçılar, sözde muhalefet, sözde komik
DIŞ BORÇ kerizin kamçısı
DEMİREL 70 sente muhtaçlık bu 70'liğe muhtaçlıktan evladır
KÜRESEL KOALİSYON göbek yediler
TELSİM İNSANLARI yurdum insanı(!)

Türkiye, Almanya'yı Sivas katliamı sanıklarını korumakla suçlarken, Almanya onlara pasaport verip bize gönderen de sizsiniz suçlamasını yöneltti.

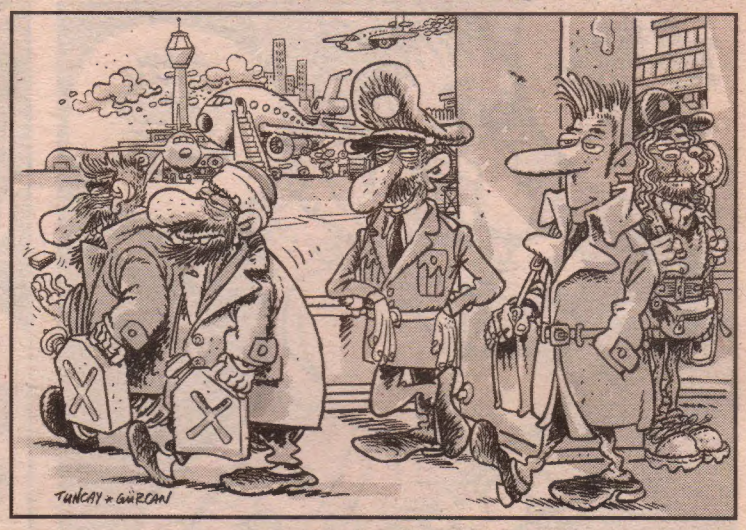

Ödemiş ilçe belediyesinin aldığı karara göre, yere tükürenler, isim-soyad ve mesleğiyle birlikte belediye hoparlöründen herkese teşhir edilecek.

Ankara'da ki asker ve diplomatlar Yunanistan medyası ve siyasetini inceleyip düşmanlık dozunu tespit etti... Buna göre Atina'da 98 Türk düşmanı politikacı var...

URFA KIZILAY MERKEZİ İLE EMEK SİNEMASI "KAN VEREN E SİNEMA BİLETİ" KAMPANYASI BAŞLATTI..

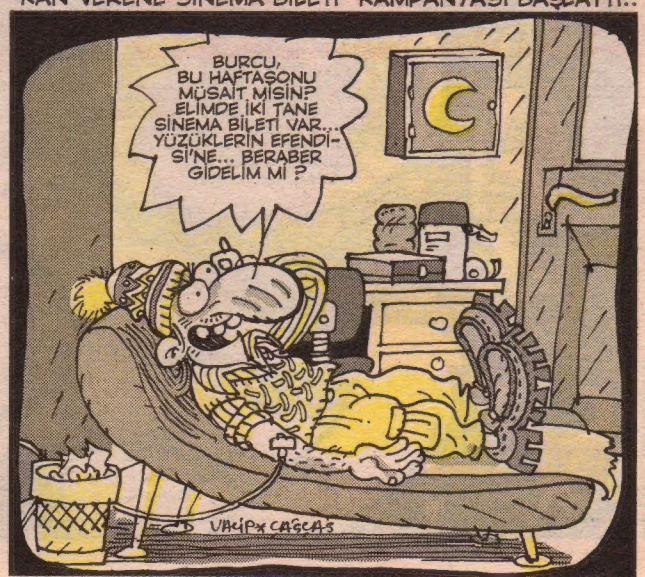

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞIŞAR

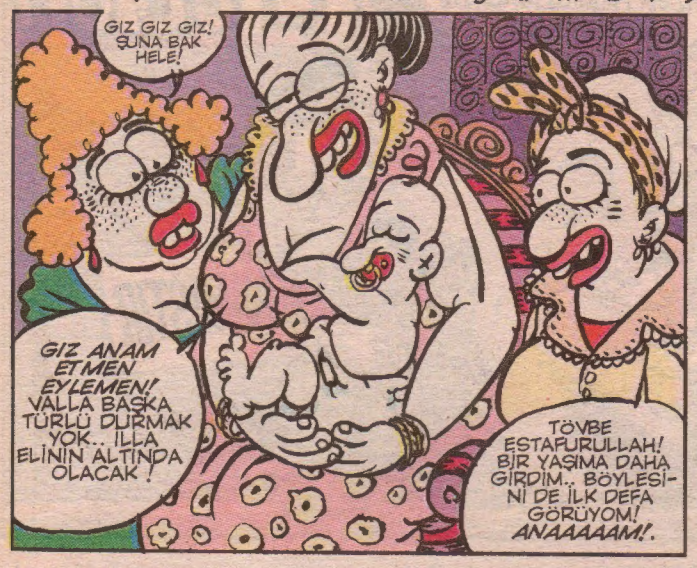

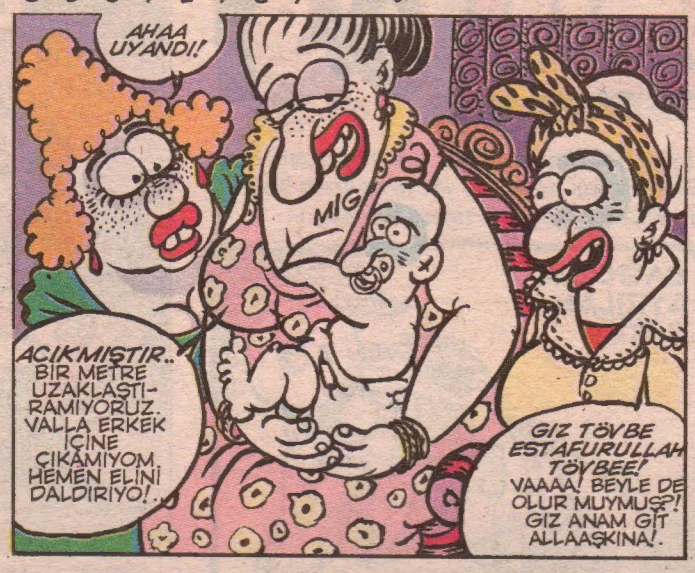

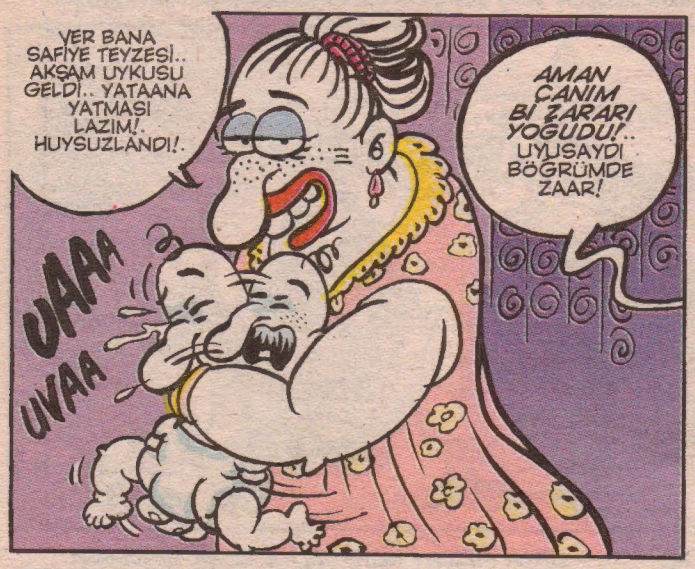

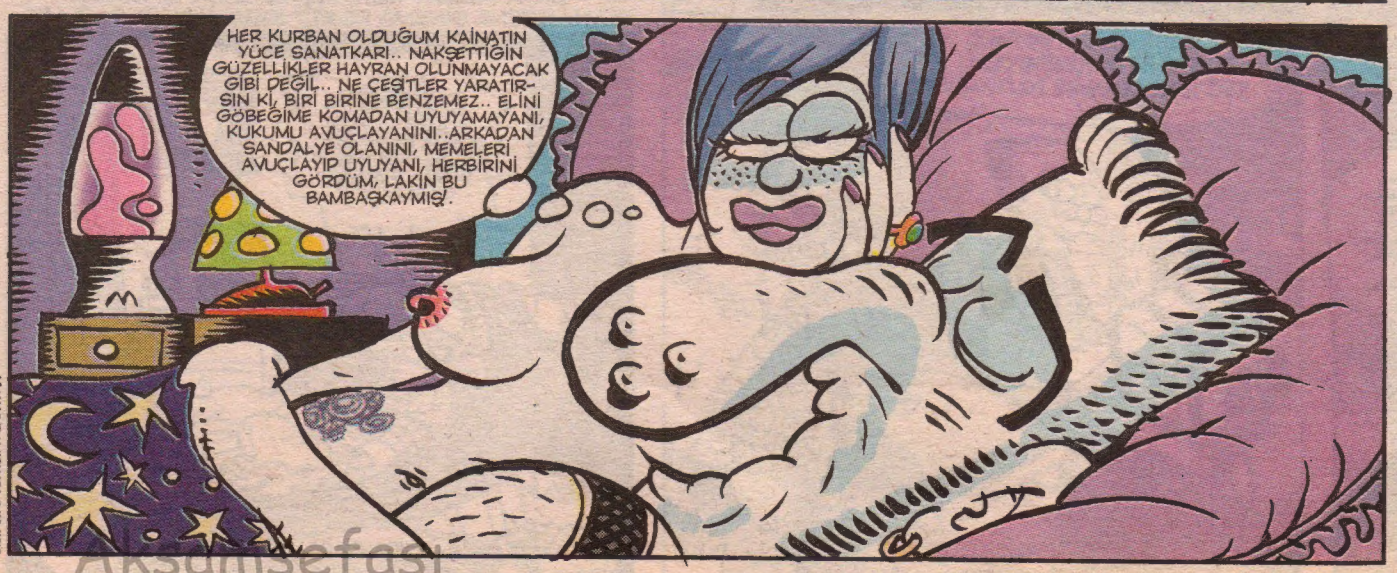

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

Açık Büfe

met üst

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için...

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- her şey dahil mi!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- sürü psikolojisi bu!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- kim bilir bu lafları kaç kadına söylediniz!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- grup indirimi mi var!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- iyi de kardeşim, nereye kadar!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- ben yanlız çalışırım

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- nerde çokluk, orda bokluk!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- aşk iki kişiliktir olm

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- bir türk, dünyaya bedeldir ama!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- aferim size, yarın gelin başlayın!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- yalnızlık paylaşılmaz!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- bir dakika.. birimiz olan kim, hepimiz olan ne!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- sürümden mi kazanıyorsunuz!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- salaksınız olm hepiniz, **bayram meral** kandırıyor sizi!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- okeye dördüncü mü lazım!

birimiz hepimiz hepimiz birimiz için..
- kitap okuyun, belgesel seyredin olm, **birey** olun **birey!**

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL ARATAN

Aksamsefası
solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Joker & Rıfkı

1. Joker, tüm kâğıtların dışında, imtiyazlı bir karakterdir... **Oysa Rıfkı, 52 eşit parçadan biri olmasına karşın isim sahibi bir karizmadır, suret sahibi bir kıymettir!.**

2. Joker şekil-şemal olarak iyice soyratıya vermiş, o saçları da 73 model salıp adeta tüy dikmiştir... **Rıfkı ise iskambil aleminin nur yüzlü ihtiyarı gibidir artı bizden bir isim taşıyarak manevi bir bağ da kurar!..**

3. Joker, şansın simgesidir, zekayı aşağılar, kumar güdüsüne prim verir... **Oysa Rıfkı'nın Rıfkılığını kazandı king oyunu zeka ve dikkate bağlıdır, e tabi, şans da var!. (En sevmediğim kupa almazdan 7 tane, 8 tane yemektir, en gıcık oyun odur, bi de hep sonlara doğru oynanır sanki.)**

4. Joker, hep işe yaradığı, her halükarda ihtiyaç duyulduğu için şımarık gibidir, küstah gibidir... **Rıfkı ise bazı durumlarda hiç istenmemiş olduğu için çileyi çekip ekabirleşmiş bir ağbidir, kalenderdir!..**

5. Joker, ayrıcalığı sayesinde boydan görünme şansına sahiptir... **Oysa Rıfkı 'renkli kâğıtlar simetrik olsun' prensibinden dertli bir mazlumdur, şahane kostümünü komple sergileme şansını bulamaz!..**

6. Joker 'oyun gerilimi' yaratmaz, hep avantajlr şekiller yaptığı için sürprizsiz, asidi kaçmış bir şahsiyettir... **Rıfkı ise bazen mutlu eden, bazen de elde patlayarak hüsran yaratan sürprizli, oyun zevki veren bir candır!..**

7. Joker, kişilik bozukluğudur.. **Rıfkı, Rıfkı'dır!..**

* İki resim arasindaki 7 fark"a 3-4 ay ara veriyorum... 'Sus yapan hemşire' resmi için Serap Hatip'e, Fred Çakmaktaş-Barni Moloztaş yazısı için Deniz Dere'ye (sırada) Karper İneği - Lavaşkiri ineği fikri için Mahmut Ünal'a, Defne Ulguray'a ve teknik mesai için sevgili Tanzer'e çok teşekkürler...
Şimdi, artık piyasaya çıkamayacak Golden Sakızı Kızı için 30 saniye saygı duruşu!..

DUYURU İlk Kitaplar

* **Murat Toklucu**'nun **"Taraftarın Senle..."** adlı kitabı İletişim Yayınları'ndan çıktı...
* **Özgür Özgülgün**'ün **"Sakıncası Yoksa Hepinizi Çok Seviyorum"** adlı kitabı Bilge Karınca Yayınları'ndan çıktı..

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Akşamsetası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

-Hani çok küçükken ileride ne olacağı anlaşılan çocuklar vardır ya...
-Ee?.

FLOOŞT

-Bu da onlardan biriydi..

YAKALADIIIM..!

VRAK!

AYY! İĞRENÇ! NAAPTIN!..

KURBAAYI KESTİM, İÇİNE BAKIYOM..!

KESİNLİKLE BİLİM ADAMI OLCAK BU...ELLEŞME..!

AMA İÇİM KALKIYO, ŞİMDİDE SİNEKLERİ İNCELİYCEKMİŞ...

-Ama bir çocuğun ilerde ne olacağının anlaşılması tek başına yetmiyor işte. Başka koşullarında bunu desteklemesi gerek.
-Ne gibi?..

SON PARANLA ÇOCUĞA MİKROSKOP ALDIN HA..! TERKEDİYORUM SENİ...

YA, DUR!..

ÇOTURK!

-Mikroskop da gitti anne de... Ama çocuk bu... Büyüyecek tabii..

HMM. DAMAR ŞÖYLE GELİYOR. DOLAŞIM SİSTEMİ ŞU KAS NEYDİ?

KASAP

-Hayatta kimsesi kalmamıştı... Ama inatçıydı. kararlıydı... Azimle çalışıyordu.

LİSE BİTTİ. ÜNİVERSİTEE. TIIP... HAHA!

Kazandı da... Ama kayıt yaptırmaya giderken.

PARDON... MÜSADE...

AHH!

ÇOTRK

BU YAPTII!.. BU ÖLDÜRDÜÜ!

HI?..

-Kazaydı mazaydı ama, ölen adam kıllı biriydi. Bu ise kimsesiz torpilsiz. Mahkeme hapis...

-Çıktığında iş işten geçmişti...

BİLİMİN HİZMETİNDE OLCAKTIM BEN... TIBBI KAZANMIŞTIM...

HEE HE!..

EŞEĞİ KESTİKTEN SONRA İÇİNE BAKABİLİR MİYİM?

DE GET LAN!..

-Sonra bir gün bulduklar onu... Ölmüştü belediyenin arabası aldı onu... Bir yere götürdü...
-Nereye?

-Bilimin hizmetine.
-Nasıl yani...

ŞİMDİ ÇOCUKLAR... AORT DAMARINI GÖRÜYOSUNUZ. KAN ŞURDAN KALBE GELİYOR VE..!

-Sağken yapamadığı şeyi ölünce başarmıştı. Bu da bir tür bilime hizmet etmek değil mi?
-Bence de...

canbarslan@ superonline.com

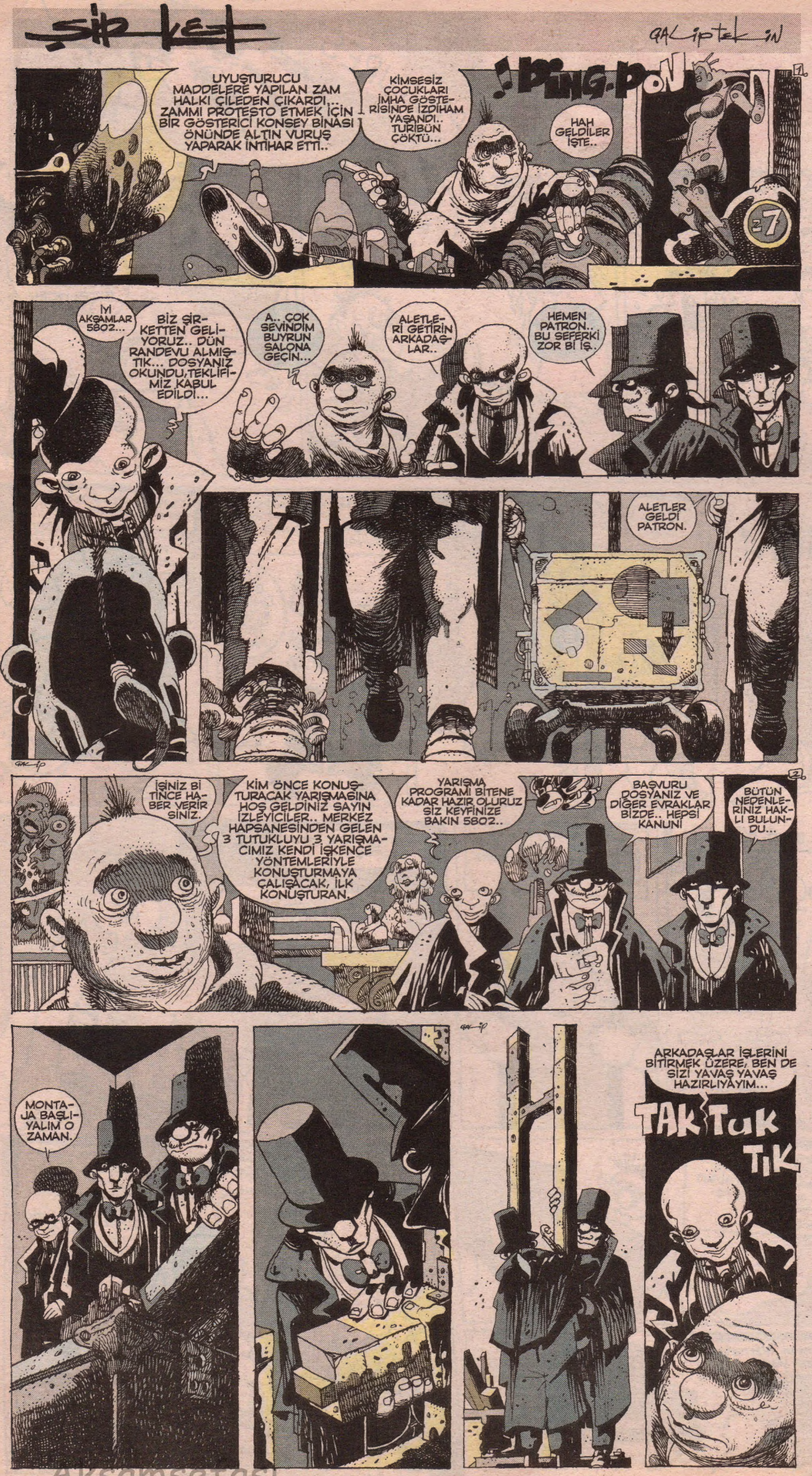

Akşamsefası

Bir Yabancısın Sen

CEZMİ ERSÖZ

Hiçbir hedefin olmadı senin...

İçindeki canlılığın gözüne girmeye uğraşırdın en çok.

Öyle çok inanırdın ki kendine, hayata aldanmak kutsal bir şölendi senin için...

Yaşanmış her şeyi unutarak, yani bütün hedeflerini yakarak, gözünün içindeki melekle bakardın insanların kederli göğüne.

Kuşkulandığın her şeyin üzerine bir sevgi yağmuru gibi yağarak... Kuşkuna lanet okuyan ve bu dünyanın diliyle ahmak bir sevgi yağmuruyla yağarak...

Bakardın insanların kederli göğüne...

Tarifsiz biriydin yakından bakıldığında...

Çünkü kimsenin bir işine yaramıyordun...

Öyle iyiydin ki bütün oyunlar bozuluyordu sende...

Senin saflığın bütün tarifleri bozuyordu...

Hayattan bir sonuç almak isteyenlerin ezberini bozuyordun.

Oysa sen de tutarsızdın.

Hayatın dokusundaki o silinmez laneti görüp de sustuğun için.

Bütün felaketlerden kendini sorumlu tutup varlığını siper ettiğin için o başı ve sonu belli olmayan kötülüğe...

Üstelik alabildiğine bencildin...

İçindeki inanışın aydınlattığı sevgi yağmurunu yaşarken kimse bu laneti ve sonsuz kötülüğü görüp taşlaşmasın diye canını vermek isteyecek kadar bencildin!

Ve ihanet gündelik yaşam biçimindi senin!..

Çünkü sevgiyi planlamıyordun sen... Sevgiye karar veremiyordun birtürlü... Gözünde kameran, yanında cetvelin, açı ölçerinle dolaşmıyordun. Elinde değildi, her sevgiye maruz kalıyordun sen. Sevgi hiç beklemediğin bir yerde, hiç düşünmediğin bir zaman gelip seni buluyordu...

Ve maruz kaldığın her sevgi içindeki her sevgiyi tek tek yeniden özlenen bir sabaha uyandırıyordu...

Beklenen, gururlu ve aslında o kimsesiz sabaha...

Böyle sabahlarda, doğurgan bir sevgi anası olmana rağmen şaşıp kalıyordun sevgiler arasındaki bu büyülü kardeşliğe.

Teslim alıyordu seni sevgiler arasındaki zulmün olgunlaştırdığı ve cesur kıldığı kutsal fısıldaşmalar...

Meydan okuyan karşılaşmalar...

İçinde taşıdığın ve yollarını hazırladığın her şey seni büyülüyordu...

Kimi kez elinde olmadan kendi derinliğine vuruluyordun...

Bunu düşünmek bile tepeden tırnağa mahcup kılıyordu seni...

Oysa mahcup olmaktan çok çekinirdin, çünkü bilirdin ki mahcubiyet bir yorgunluktur...

Sevgiler değil, asla değil, ama enerjinin neredeyse tamamı içindeki ümitsizliğe gidiyordu...

Ona yardıma, susturmaya, belki biraz olsun dinginleştirmeye...

Böyle böyle bir soytarıya çevirdin ümitsizliğini.

Ona gülümseyen, umutlu bir maske taktın.

Ona sevecen sözler öğrettin. Kimsenin kalbi kırılmasın diye bu dünyadan o kabına sığmayan ümitsizliğe vakitsiz bahar giysileri giydirdin.

Eksik yaşanmış ve hep eksik yaşanacak bahar giysileri...

Kendin için değil, aşkların için değil, sana güvenen insanlar için gizledin ümitsizliğini...

Sanki yazgı değişecekmiş gibi hiç durmadan seviştin bu ümitsizlikle...

Zehirlenmesin diye incelik, küçük düşmesin diye şiir hep acıyla seviştin...

Kimseye bulaşmasın diye gördüğün ve yaşadığın cinnet...

Kimseyi onulmaz bir kötü yapmasın diye bu dünyanın dokusuna kazınmış lanet.

Oysa masken ve bir hedefin olmadığı için asıl bütün dengeleri bozan sendin...

Herkese ait gibi görünüyordun, ama hiçbir yere ait değildin.

Yürüyüşlere katılıyordun, isyanını haykırıyordun, ama sonra birden kayboluyordun.

Her şey kendiliğinden olsun diyordun, aşk gibi, isyan gibi, hüznün o güzel yüzlü perisi gibi...

İçinden geldiği gibi hareket ettiğin için istikrarı bozuyordun.

Kimse seni, elde var bir, diye düşünemiyordu.

Sayıları sayan kafaları karıştırıyordun.

Aileler, gelinler, damatlar, evin büyükleri, idealleri olanlar, hayattan hep bir sonuç bekleyenler, yararlı olmak isteyenler hep birbirine düşüyordu senin yüzünden.

Oysa sen cesur bile bulmazdın kendini.

Yaşamın kıyısında yolculuk eden bir kimsenin cesareti acımaktır çünkü en çok. Kendi gibi olan ruh kardeşlerine acımak.

İçindeki derin merhamet, seni gövdene düşman kılan öfkeyi bile durmaksızın küçük düşürürdü...

Acının da ötesi vardı çünkü... Hayatta kalan içindi intihar. Bu derin acıyı yüklenecek olan birisi içindi... Sana hep bu acının ötesinde ve intiharlardan sonra bu acıyı yüklenecek birisi olmak kaldı...

Omuzlarında bunca yük varken unutulmak istedin, unutturulmak...

Zaten doğuştan kanayan içini bir kez daha kanattın, bir kez daha... Bir kez daha.

Yakışmak için lanetli dünyanın lanetli insanlarına ve göze batmamak için acıyı talihsiz bir hastalık gibi yaşayanlara...

Ne kadar içini kanatsan da, ne kadar yüklensen de başkalarının talihsizliğini sen bir yabancıydın dünyaya...

Çekiciydi yüzündeki ışık. Ama ancak uzaktayken özlenirdin...

Yakınlaştıkça tutuşurdu maskeler, karışırdı hesaplar...

Ruhlardaki mezarlıkta kargaşa başlardı...

Kemikleşmiş korkular ayaklanırdı...

Kıyamazdın yine de geçip giden zamana, aldanırdın içindeki inanışa, ne olursa olsun deyip girerdin insanların içine...

Girerdin olduğun gibi, öyle korkusuz, öyle maskesiz, içindeki inanışın o saf karmaşası ve akıldışı telaşıyla...

Sonra, sonra öyle bir an gelirdi ki ne kadar istesen kendine bile geri dönemezdin.

Gün gelirdi lekesiz bir inanışla kaderini birleştirmek istediklerin seni lanetlemekten yorulup sıkılırlardı...

Yorulup sıkılırlardı...

Yorulup sıkılırlardı...

* **Burdur** ve **Isparta**'ya hava muhalefeti ve sağlık sorunlarımı yüzünden gelemediğim için özür diliyorum. Uygun bir zamanda mutlaka telafi edeceğim.
* **Kürtçe** seçmeli ders olmalıdır.
* **İstanbul. 3 Ocak Perşembe** günü **Marmara Üniversitesi Bahçelievler Kampüsü**'nde, **Maliye Kulübü**'nün düzenlediği etkinlikteyim.
* **Samsun. 5 Ocak Cumartesi** günü **Samsun**'daki **Gazi Kitabevi**'ndeyim.
* **Balıkesir. 11 Ocak Cuma** günü, **Balıkesir**'deki **Cafe Sihirli Biyer**'deyim. (Hacılbey Mah., Uluğ Sok. Balıkesir.)
* **İzmir. 12 Ocak Cumartesi** günü, **İzmir Karşıyaka**'daki **Dıgıl Cafe**'deyim.
* **Malatya. 19 Ocak Cumartesi** günü **Malatya Eğitim-Sen**'deyim.
* **Elazığ. 26 Ocak Cumartesi** günü **Elazığ**'da, **Batı Kitabevi**'ndeyim.
* Bütün etkinlikler **14:00-18:00** saatleri arasında olacaktır.

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

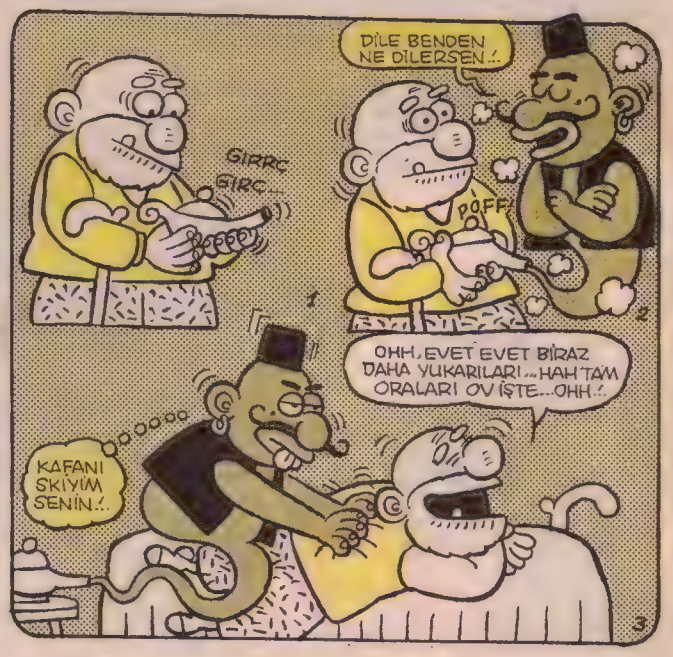

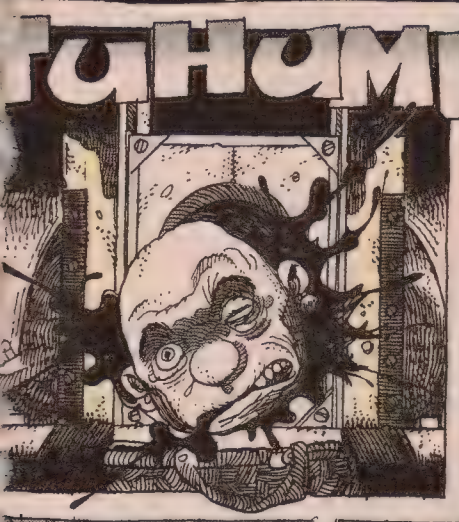

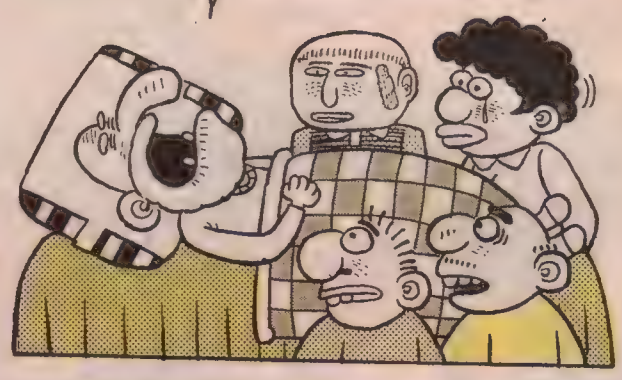

ert hoşgör

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

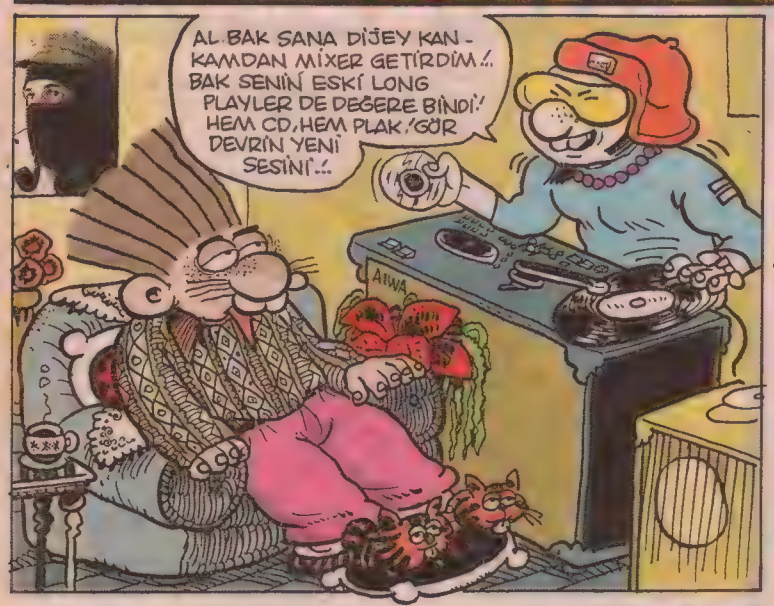

KILLANAN ADAM

İLHAN YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

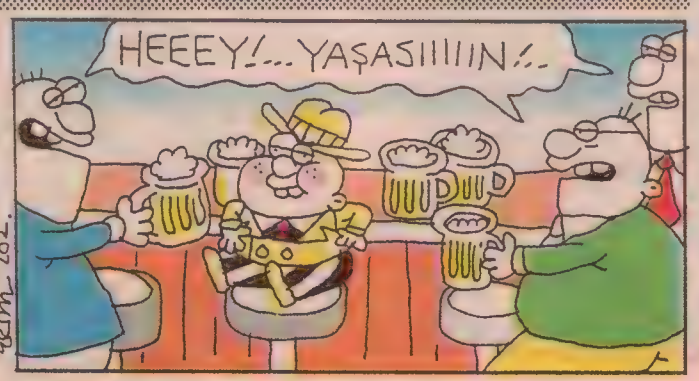

"Müziksiz bir hayat hatadır!"

Nietzsche

● 2002 simetrik bir yıldır, en son 1991 böyleydi, bi daa da 2112'de olacak, bizden gören zor olur... Neyse ne, kutlarım... (kutlamak da acaip ya, ulu bilge gibi... Oturduğun yerden, "kutlarım!.." Gene de bi tazelik verir bünyeye, ajandalar gıcır olur, bi süre sonra da ajanda formatından sapar, kitaplığın zulaları yarısı pırıl ajandalarla doludur, kâğıt güzeldir, atılmaz!.. Kırtasiye bi tanedir!..)

● "Bebek Firarda" hedeflenen gişeyi yapamasa, devam filmi "Bebek Zararda" diye çekilse ya!.. Ya da sözkonusu bebek büyü sen, askere git, bu kez "Asker Firarda" hastası olmuş firarın eşşek!.. Veya "Firarda da acar bebeeek firardaaa!.." Aynı türküden hareketle, geçenlerde bir "dış kaynaklı" reklamda köpek ağlıyordu, "Köpeği ağlaatırlaaar, amman köpeği aaağlaatırlaar" diye yazdım... Neyse ne, bizde adet böyledir, konuyu kapatırlar!..

● Ben buraları biliyosam, "Yüzüklerin Efendisi" diye kuyumcu açılması yakındır!.. (Ahmet Yılmaz'dan çağrışımla) Mc Davut'u şahsen görmüş insanım... Avukat Güven Kurtul klasiğine, yine avukat Selim Görduyusus'u eklemek isterim.. Sanırım Ankara'daydı.. (Si-di rom rom rom, ooooh si-di, si-di ya sevgilim si-di, si-di rom rom rom!..)

● Lisedeyken bi vakit, dededen kalma lambalı radyodan "SSCB'nin Sesi" çıkıyodu, bayaa düzgün bi Türkçe'yle "Emperyalist Amerika'nın tezgâhları, nükleer tehditleri" falan anlatılıyodu... Demek ki sağlam bi yabancılaşma yaratmış ki, yazıya madde oldu!..

● Bi de eski argoda "haşırt dı blekbord!" diye laf vardı... Parmağı şıklatıp, avuç içini öbür elle basma hareketiyle senkronize olarak söylenirdi... Filmlerde duyduğum "Çarliston marka düdük makarnası"na hiç girmiyorum... Bu kadar naifsen, niye argoda ısrarlısın?.. İETT, "İneklik Etme, Taksi Tut!" açılımına sahipti, Can Akbel'li "Güne Bakış"a milyonlar "Kele Bakış" derdi, TRT'nin ayar enstrümanına yapılan "Abdurrahman Efendi, Efendi..." terbiyesizliği keşke hiç aklıma gelmeyeydi!..

● Bi tek filmlerde gördüm, sosyetik gibi, matemde gibi kadınlar yüzlerine siyah ağ gibi bişey örterler, artık tülden mi, neyse... Bülent Ersoy'la oynadığı bi filmde Fatma Girik takmıştı ondan... Fatma Girik, "Yılanlaaa Oynuyolaaa" repliğini de güzel verir Yılanların Öcü'nde... Kadir İnanır da iyiydi orda... Eser sahibi Fakir Baykurt'u analım... (Klüplerde tekno eşliğinde yılan gibi oynuyolar, ortamlara "Yılanlaa Oynuyolaa" diye bi remiks yapılıverse ya bi ara!..)

● Kelebek camı, ismini aldığı kelebekten daha uzun ömürlü, bu ne iş... Büyük ihtimalle, üzerinde şu an yazdığım masa da benden daha çok yaşayacaktır... Kelebeklerin ömrü hakkaten bir gün mü, hadi iki gün-üç gün olsun, adaletsizlik mi, doğal denge mi?.. Bence kelebek biraz daha yaşayabilir... Geçenlerde turuncu-siyah-beyaz bir kelebek gördüm, oğlum gibi güzeldi, kıpırdamadı, telefon defterime çizdim bakarak... (Teknik imkan olursa burada yer vereceğim, yer veremezsem, anlayın ki imkan yokmuş!..) Perdelere takılan kelebekleri hatırlıyorum, hatta "Kel-kel-kelebek" diye bağırıyodu bi keresinde onları satan adam!..

"Hatasız kul olmaz!"

Orhan Gencebay

Vedat Özdemiroğlu

©
bezginbekir@leman.com.tr

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

SANAL SİMGE & B.BOYSAL GECENİN İÇİNDE

HİHİHİH..HİH!.. CEM YILMAZ'A BAK YA..!. HİHİHİ!..

CEM YILMAZ'A... NİYE SORDUN Kİ..?

NEYE GÜLÜYOSUN SEN ABİ..?

İYİ DE ADAM DAHA AĞZINI AÇMADI Kİ...

OLSUN, GÜLERİM BEN...SEN KARIŞMA..!. AHA HA HİH...HİİY!

KİRALI

ŞİMDİ DE EN İYİ KADIN POPÇU ÖDÜLÜ-NÜ, CEM YILMAZ VERİCEK!

VAY BE..!..SEN NEYMİŞSİN BE SENTETİK KÜLTÜR..!. PAVLOVUN KÖPEĞİ GİBİ OLMUŞ KURBANLARIN..!! ŞEYTAN DİYORKİ ŞU KENARDAKİ MEYVE TABAĞINI KIR, KIZIN KAFASINDA..!! AMAN HER NEYSE, BEN DE HAKKATEN ÖDÜLÜ KİM ALACAK DİYE ANLAMSIZ Bİ MERAKTA DEĞİL MİYİM ZATEN..!.

AZ ÖNCE ŞURAYA Bİ KÖPEK SIÇTI GÖRDÜN MÜ?.. BAK ŞİNDİ ŞU KARŞIDAN GELEN ADAMA AHLAKSIZ Bİ TEKLİFTE BULUNACAAM! DİYCEEM Kİ "ŞU KÖPEĞİN BOKUNU ELİNE ALIRSAN 100 MİLYON, VE HATTA YERSEN 500 MİLYON VERECEEM!.." DİYCEAM!.. NASI?.. AY EĞLENSENE BİRAZ LÜTFAAN !!

ULAN BU EĞLENİLECEK OLAY MI?.. RESMEN ZALİMLİK! KARAKTERİN 10 PARA ETMEZ ŞU BENDEKİ GÜZEL AMA KÖTÜ KALPLİ KIZLARA OLAN DÜŞKÜNLÜK OLMASA ... OFF ŞU GÖZLERE BAK..!. NAZAR MIDIR, OPTİK CEVHER MIDIR, İBLİS MIDİR HİÇ ANLAMADIM BEN..!.

PERSONA NONGRATA

Eşantiyon Neşe Hanım ve tiksinen adam...

SENLE TANIŞTIĞIM İÇİN ÖYLE MUTLUYUMKİ... SANIRIM ARADIĞIM ERKEK SENSİN...SEN NİYE KONUŞMUYON BUGÜN..!.

BENİ İSTEMEDİĞİNİN FARKINDAYIM ASLINDA..!. AMA İLK KEZ OKUMUŞ Bİ ÇOCUK BULMUŞUM, BIRAKIR MIYIM?..

NİYE KONUŞMUYORUM...DÜŞÜNCELİYİM ÇÜNKÜ... O ÇİRKİN KAFANI TOST MAKİNASININ ARASINDA EZMEK İSTİYORUM! ŞİMDİ BU OLAYDAN SOSYAL BİR VAZİFE ÇIKARIP OKUYUCULARLA PAYLAŞMAK DA VAR AMA SKTİRET...ŞURDAN HEMEN KULAÇ ATMAYA BAŞLASAM YİRMİ DAKKADA KARAKÖY RIHTIMINI BULUR MUYUM BULMAZ MIYIM, ŞİMDİ ASIL DERDİM BU.!!

KOŞ KIZ KOŞ..!. SENİNKİ GELDİ YİNE..!.

AMAN...BOŞVER ALLAHAŞKINA..!.

AYGAZ

1

AYGÜLÜL! HUOOOP! ALOO! KIZ AYGÜLÜL..!.

BAHADIR..!.. ALLAH BELANI VERSİN..!.. TÜM MAHALLEYE REZİL ETTİN BENİ HAYVAN!..

2

NOOLDU BALIM? YAYLAYI PEK SEVMEDİN GALİBA... HUZURSUZSUN?..

ÜŞÜYORUM BEN! KOMİKLİK OLSUN DİYE Mİ YAPIYOSUN BUNLARI..?!

AA HAKKATEN YA... BU NE YA ELİMDE IZGARA, YELPAZE FALAN?! HAKKATEN BU NEDİR YA...KARİKATÜRİSTİZ YA, ONDAN OLUYO BU ZEVZEKLİKLER... ZAVALLI Bİ HAYAL TACİRİYİM ASLINDA... ARSIZLIĞIN IZDIRABI ONDAN ...LAN YAZIK DİİL Mİ KIZA..!.

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GİBİ

Feyhan Güver

RUKİYEE! NERDESİN KIZ... RUKİYEE... RUKİYEEE..!

HIRS... HIRS... FIRS...

KIZ RUKİYEEE..! KIRACAM BACAKLARINI... ÇIK KIZ... RUKİYEE... RUKİYEEE... RUKİYEEE..!

HIRS HIRS

NEEE..

BEN GELDİİİM..!

AY KAMİL! BAZAN BEYAZ BEYGİRLİ BİR PRENS GELSE DE BENİ BU HAYATTAN ÇEKİP ALSA DİYORUM!

BU SOĞUKTA KİMSE GELMEEZ!.. GEL YAT... OKUMA ÖYLE HERŞEYİ KAFAN KARIŞIYO SONRA..!

YATAĞA MI GİRİYOZ, SİPERE Mİ BELLİ DİİL... NE BU ŞİMDİ HÜSAMETTİN?..

YORGANA AZ HAVA GİRSE UYUYAMIYOM ŞÜKRİYE... BU TRAKYA'NIN.. SUĞUU ÖLDÜRÜR ADAMI BEYA..!

30 ARALIK

ZİRAİ DONATIM KÜMESİ

FENNİ GÜBRE

ZEYTİN YAĞI

TRAKYA BİRLİK FENNİ GÜBRE

BEYAZ PEYNİR

MARMARA KÜSPESİ

FENNİ GÜBRE

AH ANNE..! NERDEN AKLINA GELİYO BÖYLE ŞEYLER... BÜTÜN KEFEN PARANI HARCADIN... NİYE?..

BU KÖYDEKİ ÇOCUKLAR YÜZ SENE SONRA BİLE BENİ ANACACAKLAR AZ ŞEY MI?..

kaanertem@leman.com.tr

TOPLUMSAL PATLAMAYI İŞTE BU DÜKKANDAN BAŞLATICAM USTA! ARJANTİN'DEKİNDEN BETER BİR TOPLUMSAL PATLAMA OLACAK BU?!

TAMAM, ANLADIM..!

1

SEN TOPLUMSALI PATLATACAĞINA ÖNCE MÜŞTERİYLE İLGİLEN..! ŞU EKONOMİK ORTAMDA İKİ ÇİFT RUGAN AYAKKABI SATACAZ DİYE YAPMADIĞIMIZ SOYTARILIK KALMADI BE..! BAK MÜŞTERİNİN ÖNÜNDE DELİRTTİN BENİ! PARDON HANFENDİ, SİZE DE YANİ..!

POT POTAK

PÖT PÖTEK PÖT

AY AY DÖVDÜ ADAMI!..

ZOK! 2001

AHH! ULAN YEDİNİZ BENİ BE..!

KİM GELİYOR? O GELİYOR..! HAFTAYA BU SAYFALARDA..!

(Burada değil tabii... Başka yerde)

O, YENİ YIL KARTI GÖNDEREN İNSANLARLA HİÇ İLGİLENMEZ, HATTA YENİ YILA NİYE GİRİLİR NİYE ÇIKILIR ONU BİLE MERAK ETMEZ..! ÇÜNKÜ ONUN İSMİ: ERDENER ABİ'DİR..!

Doğalgaz fiyatları saptı!

VALLA BU ÇEVREDE İKİYÜZ ELLİ MİLYONA DA KİRALIK EV VAR, BEŞYÜZ MİLYONA DA... BÜTÇENİZE UYGUN BİR KİRALIK EVİ MUTLAKA BULURUZ SİZE..!

YAAA KİRASININ ANUNA GOYİM, KAÇAR LİRA DOĞALGAZ PARASI VERİYOLAR ASIL SEN ONDAN BAHSET, BOŞVER SEN KİRAYI, KİRA KOLAY!

ÖKÜZ EMLAK

KİRALIK DAİRE

SATILIK DÜKKAN

KİRALIK

NE GARİP DİİLMİ? KARNIN ACIKIYO BİŞEYLER YİYOSUN, ÜZERİNE PARA VERİYOSUN... SU BİLE İÇSEN ÜCRETİNİ VERMEK ZORUNDASIN..!

HA! NE DİYORSUN YİĞENİM..?

YOK BİŞİİ... SADECE HAYATIN ANLAMINI SORGULAMAK GELDİ İÇİMDEN... ÖYLESİNE İŞTE..!

NEYİ SORGULUYON? PARAYI VERECEN Mİ VERMEYECEN Mİ?..

ERDENER ABİ

K. ERTEM

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

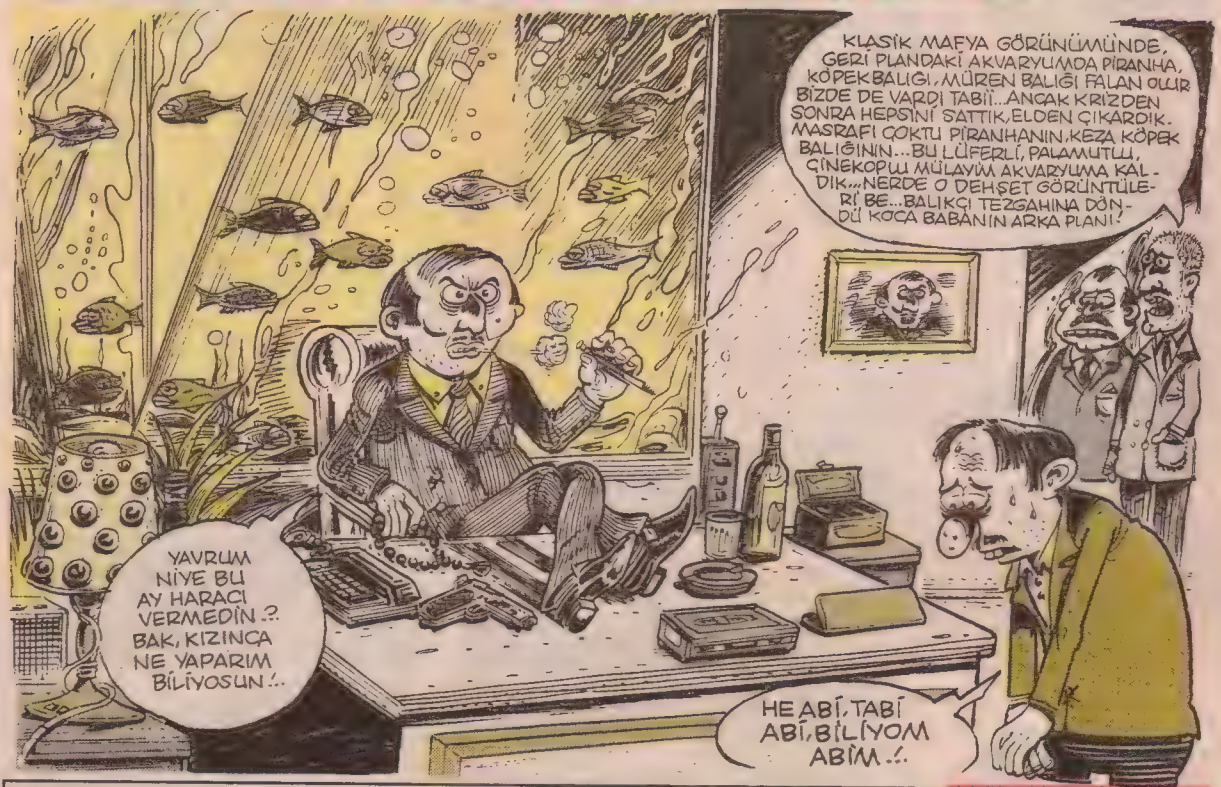

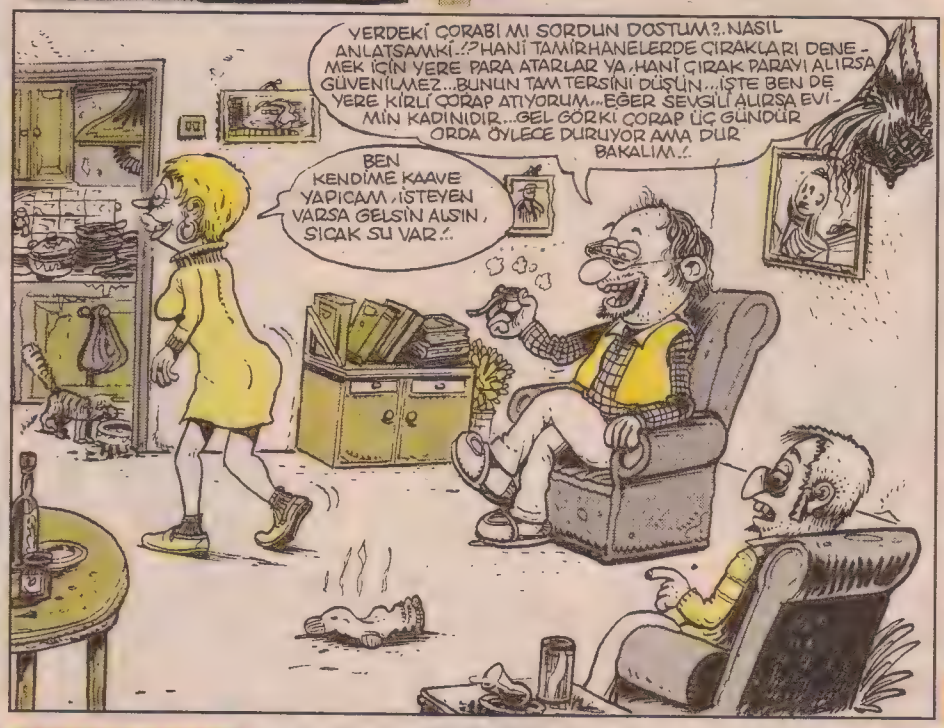

TEZ

Kış aylarında yapılan bazı gözlemler sonucundaki tespitlere göre, cep telefonlarının grip, nezle ve soğuk algınlığı gibi hastalıklara neden olduğu anlaşılmıştır...

Şöyleki, kışın soğuk havalarda bar, disko gibi yerlerin önünde daha rahat konuşmak için ince giysilerle dışarı çıkmış bir takım ateşli insanlar görürüz... Bunlar gerek cep telefonunun iyi çekmemesi gerekse manita durumlarını daha sakin konuşmak için zırt pırt dışarı çıkarlar. Durmaksızın gece boyunca bir yerleri ararlar, aranırlar. Hararetli hararetli sürekli karşı cinslerle bağlantı kurma çabası içinde o incecik trendi giysileriyle sırttan, belden soğuğu yerler. Sonra da yatağa düşüp yorgan döşek hasta olurlar. Pek tabii ki bu şahıslar niçin hastalandıklarını bilmezler. Yüklü bir telefon faturasıyla birlikte bol bol ilaç parası da öderler. Bunlara "C vitamini, antibiyotik ve cep telefonuyla gece disko önlerinde az konuşulması" şeklinde bir reçete yazmak sanırım uygun olurdu. Sonuç olarak bizim gözlemlerimiz bir takım yan etkilerinin yanısıra cep telefonlarının bazı durumlarda grip ve nezleye sebep olduğu doğrultusundadır.

ANTİTEZ

DUMUR

T.V'DEN DETAY

Bir haber programında gördüm. Zil zurna sarhoş olmuş taksicinin birine alkol muayenesi yapılıyordu. Taksici ayakta duramıyor, sallana sallana bir o yana gidiyor, bir bu yana gidiyor, anlaşılmaz cümlelerle, ortalığı velveleye veriyordu. Bir ara sakinleşip **"Tamam abii, kanun neyse prodüksiyona uyalım"** dedi. Hayır kurduğu cümlenin garipliğine şaşırmıyorum, o sarhoşlukla bu zor kelimeyi nasıl söyledi ona şaşırıyorum...

DETAYI

Derya Sayın
deryasayin@yahoo.com

DELİ CEVAT

GÖKHAN DABAK

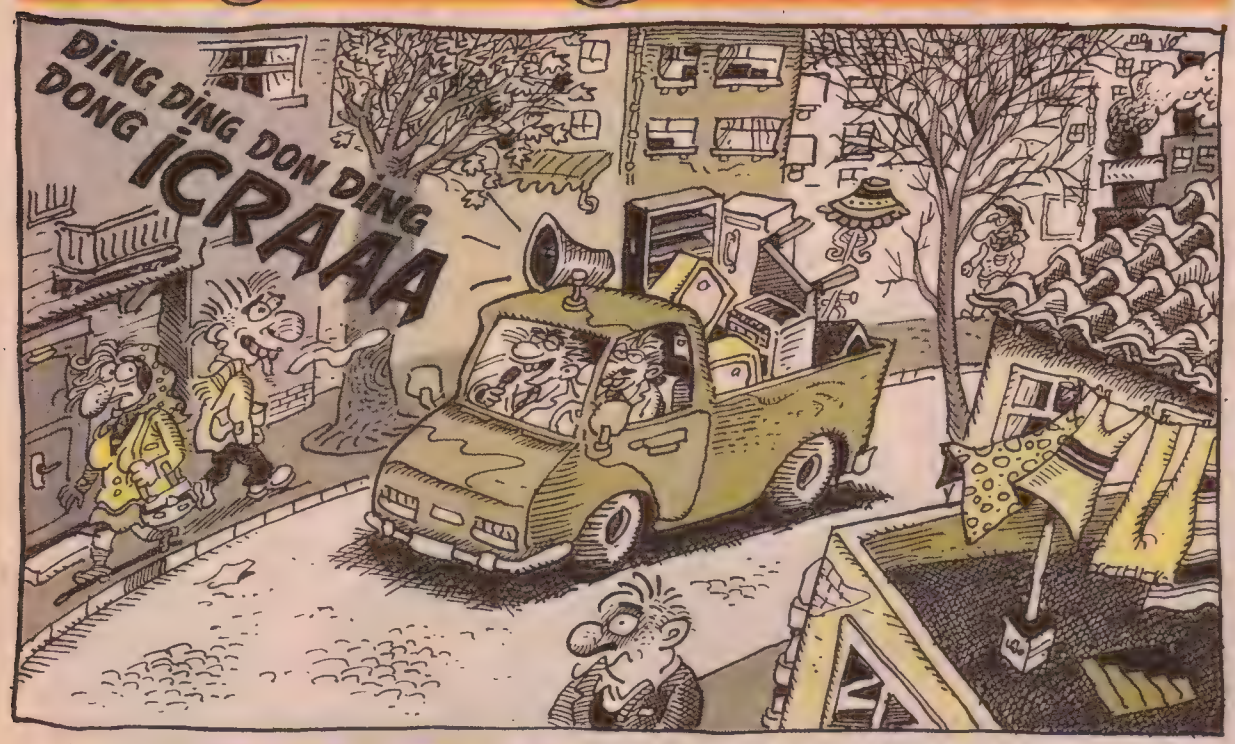

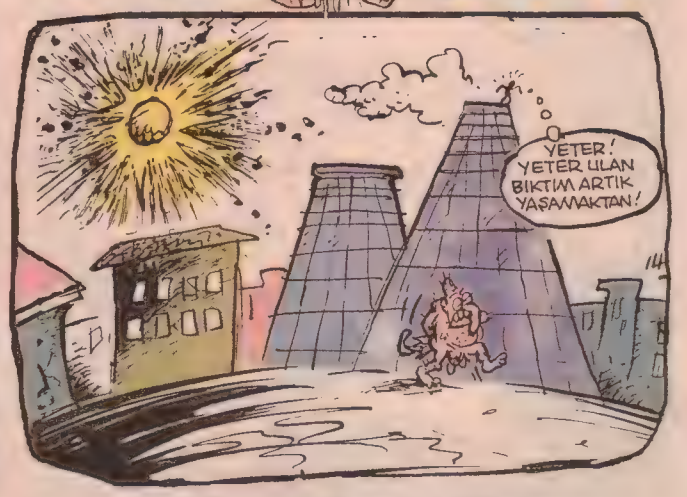

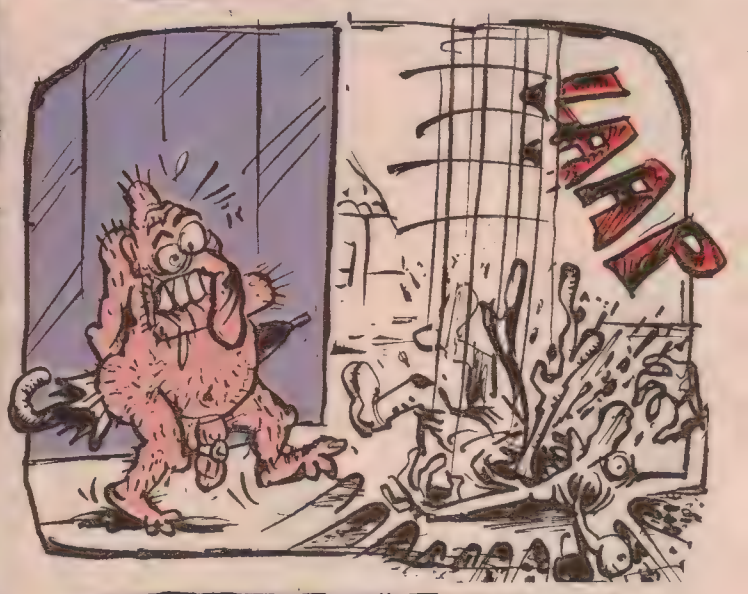

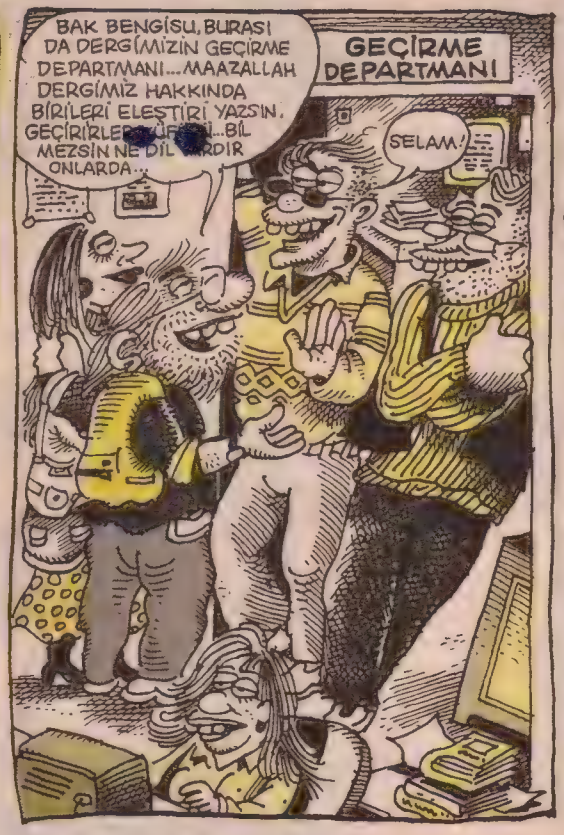

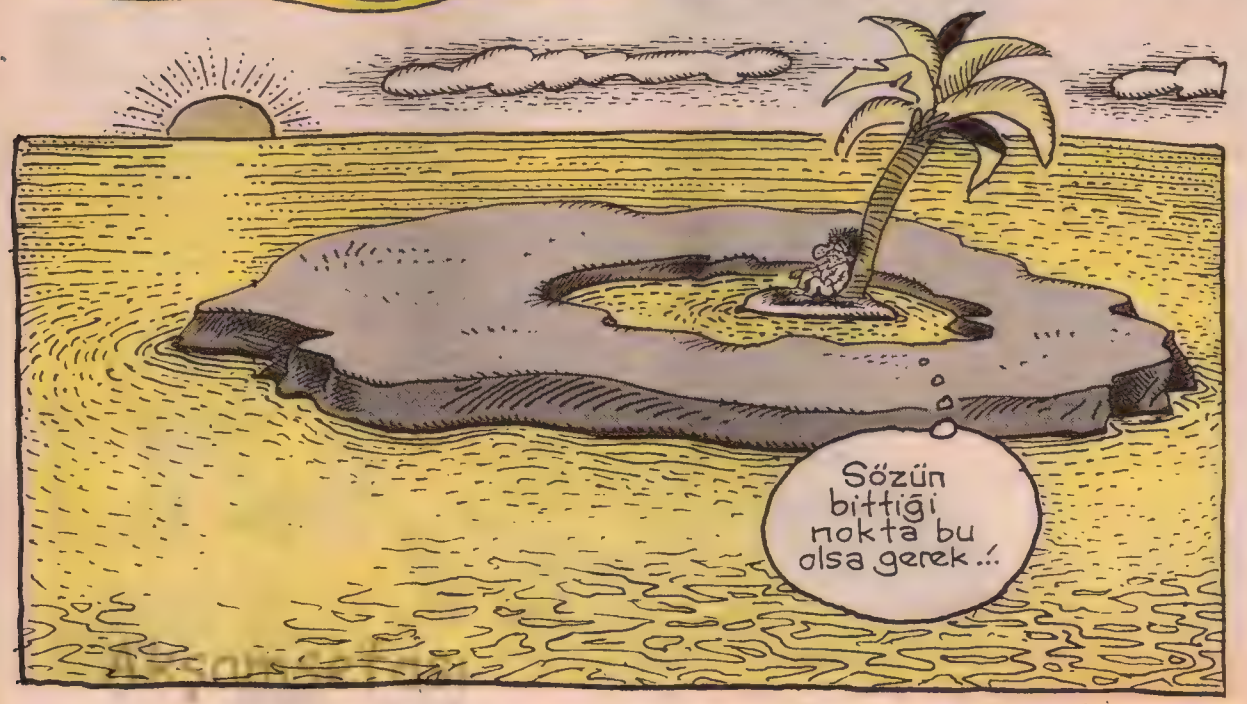

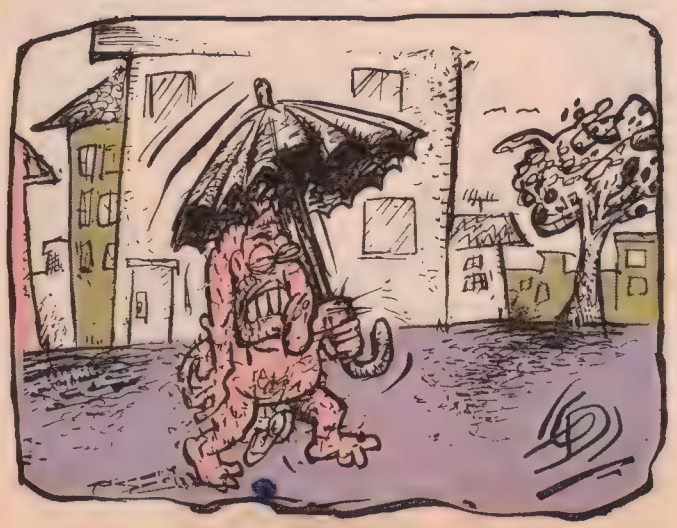

LM'in Okur Mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL
MİZAH DERGİNİZ

Hasretin Sevinci Olmadı

Gene sensiz geçen günün sabahı, gene ağaran ışıklar, kaybolan gece... Ve açılan perdeler, başlayan oyunlar, değiştirilen çamaşırlar, kirlenen hava... Kan kırmızısı gözler, nefes almayan yürek, biten yaşam... Her sabah, her açılan perdede, her acılı yüzde, merhaba diyen her sıkıntılı seste, biten yaşam ve ağaran ışıklar... Ağaran ışıklar, başlayan yolculuk, başlayan yol ve tükenmeyen çizgiler, siyah asfalt, ölüm gibi deniz...

Denizde her dalga çocuklarını verir kurban diye, oysa, her kurbanda sıranın kendisine daha çok yaklaştığını bilir gibi onları kumsaldan gerisin geriye kaçırmaya çalışır... Her dalgada toprağa vuran kurbanlar, kirlenen hayatın zoraki yüzü. Her kumsalda biz... Her kumsalda aşkım... Bu aşk... Kıyıya vurmuştu, çünkü soyutlamaya çalışıyorduk mantık dalgalarıyla... Üstelik bu aşkı ağlatmak için onca demir kapıların arkasına sığınmak, acıları yaşamak, duvarlar örüp kendimizi sınırlandırmak, uzaklaşan yollarda kopmaya çalışmak adına ikimizin yüreğine bakamaz olduk... Ama yetmedi... Yetmiyor... Sandığın gibi sevgiler bitmiyor... Ne yapmam gerekiyor? İkimizi başkalarında arayıp bulamayınca da yelkenlimi denizin ortasında mı batırayım... Yoksa zamanın mı çözüme kavuşturacağını sanıyorsun, söyle hadi, uzun, çok uzun zamanlar görüşemedik mi, yapmadık mı sanıyorsun... Bin yıl geçti aradan, farkında değil misin?.. Bütün bunlardan daha kötü ne olabilir ki?.. Yanında daha çok erimem mi, şu an diri mi sanıyorsun beni?. Bu, nasıl bir umarsızlık ki hala kanlı bıçaklı iki birbirimiz gibi mesafelerin nhtımında yaşıyoruz... Nasıl yaşıyoruz... Daha fazla kara için daha fazla mantık, öyle mi... Ama ben o toprak parçasının çoraklığında değil, yüreğinin özünde var olmayı zamanı sapsarı yüzleri var kolayca ezilsin diye.. Oysa beni ilk defa sen kopardın.. Belki yeşildin daha, belki sapsarı, ama, koparılıp böyle fırlatılmış, her şeyden yabancı düşmüş olacağımı ummuyordum, çünkü; ezilip de gelmeyi değil, hep yeşil kalmayı seçmiştim... Çünkü bu şiddette böyle çaresiz ve bağımlı olacağımı, yitip gitsek, kaybolsak dahi sen varsın diye kabullenmiştim... Oysa hep susuyordum, oysa isyan vardı alnımıza yazılmış... Sen orda, şehrinde, nefes alırken aslında sadece yüreğimde yaşıyordun... Çünkü bu bir inat değil, sevinçti... Çünkü bu donakalmak değil, ateşinde kavrulmaktı... Çünkü bu yaşamda varolan en güzel tekrardı... Tekrar... Tekrardaki mucize, gülüm; tekrarın tekrarsızlığı... Ama bu aşkın bir tekranı daha olmayacak... Bu, son çağrışım gülüm... Bağırmak, haykırmak gibi, gülümseyen bir yüz gibi AŞIĞIM sana! Hep sevgiyle kal...

Baran Semah Aydın

Selam

Farkında mısınız? Yüreklerimizin üstünde tepiniyorlar. Hissizleşelim istiyorlar ve gözlerimizin içine baka baka, pişkince sırta sırta yapıyorlar bunu... Gülmeyi unutan insan ağlamazda. Bu yüzden, işte, ille yüreklerimizi ezmeye çalışıyorlar. Sevinçlerimizle, insan olmanın mutluluğuyla alay edip, şafakları kurşuna diziyorlar duygularımızı. Sorgusuz sualsiz öldürüyorlar bizi... Önce kuşatıp etrafımızı sarıyorlar. Sevgiyi yok etmeye, bencillik tohumları ekmeye çalışıyorlar. Bir başkası için yaşamayalım, bir başkasını düşünmeyelim istiyorlar. Ve gelmişsek bu noktaya... BAMM!.. Vuruyorlar! Sevgisiz, bencil bir yüreğin ölmesine tek bir kurşun yetiyor.

Geçen yıl bugün öldü hayat... "Kurtarılmak" telaşıyla sarıldı etrafı. Elleri bağlanıp arkadan, yatırıldı yere, kurşunlana, yakıla, dövüle-sövüle kurtarıldı hayat. Hatırladınız mı o kanlı günü? Hani yaşama ve insana dair ne varsa hepsine yabancı olan kalabalığın salyalı kahkahalarıyla kazanılan mağrur zafer gününü... 19 Aralık 2000'ni... O soğuk kış gününü...

19 Aralık şafağında başladı "Hayata Dönüş Operasyonu". Tam 83 saat sürdü. Siyasi tutuklular alevler içinde yaşadıkları 83 saat boyunca hep ölümü yaşadılar. Tam 60 gündür açtılar, ölüm orucundaydılar. Zaten ölümün kıyısında, dahası ona gönüllüydüler.

Sorgusuz sualsiz kurşunlanmasın diyeydi yaşam ve insan özgürce yapışsın diyeydi onun damarlarına, ölüme gidişleri... Güneşin katline mani olmak içindi mevsimler boyunca aç kalmayı göze almaları... Hatırladınız mı onları? Alınlarına taktıkları bandın rengi kadar sıcaktı yürekleri. Ve sanki ölüm değil de yardı kucaklaştıkları. O mavi ve gülen gözleriyle Berrin'i hışmıyla Yasemin'i, yufka yüreğiyle Fidan'ı, vefasıyla Hasan'ı anımsadınız mı?

Ölenler o sabahta her zamanki gibiydiler. Açlıktan yorgun düşen bedenlerini kalpleriyle taşıyorlardı. Sanki atılan namlu değil de, bir top karanfilmiş gibi ikirciksiz sarıldılar. Oysa sirenler, kurşun sesleri, teslim ol çağrılarıyla uyandılar.

Ölenler, o sabahta her zamanki gibiydiler. Sımsıkı kucaklaştılar birbirleriyle, yalnız biraz daha sıkı bu kez biraz veda niyetine. Her zamanki gibiydiler, hemen ölecek gibi hazır, daha yıllarca ömürleri varmışcasına coşkun... Ve tez bitecek bir yolculuğa çıkarmışcasına az bir öteberiyle yürüdüler ölüme. Kimin elinde kınası vardı sadece, kiminin sarı işlemeli bir bayrak kalbinde..

Hatırladınız mı onları? Bedrettin'in gözleri nasıl parlaksa sehpada ve nasıl ölüp ölüp diriliyorsa Pirsultan, nasıl mağrur gülüyorsa Dede Sultan çivilendiği çarmıhta; aynı demde, aynı vuslat gücüyle öldüler.

Farkında mısınız daha bitmedi, bitirilemediler? Koca bir yılda yüzlerce öldü, yüzlerce sakat kaldılar. Biliyor musunuz hala F Tipi denen o karanlıklarda, o dipsiz kuytuluk odalar...

Ve görüyor musunuz?

Hey duyuyor musunuz? Hala savunmak için yaşamı eriye eriye ölüyor, meşale gibi yanıyorlar.

Unuttunuz mu yoksa? Türkiye tarihinin en kanlı hapishaneler operasyonunun üzerinden bir yıl geçti.

Farkında mısınız gülemiyoruz doyasıya. Korkular, kaygılar kemiriyor tutunduğumuz dalları. Kaçtıkça kabuslaşıyor düşlerimiz. "HAYIR" diyemiyor, "DUR" demenin başı dikliğini yaşayamıyoruz. Gülemiyoruz bu yüzden. Bu yüzden kanayan etimize, ölen insanlarımıza ağlayamıyoruzda...

Ama unutmayın ve hatırlayın hep; ölüyorlar onlar! Bizim için, bizim uğrumuza... Savunuyorlar onuru, namusu ve insan yanımızı, bizim için, bizim adımıza... Ölüyorlar hala...

Rıza Doğru

SAYI: 530
5 OCAK 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul
Akşamserası

ZEYNETTİN

Ender Özkarraman

pazar sevişgenleri

met üst

L-Manyak'ta bu ay 31 çeşit cep takvimi var hepsi de birbirinden merdane!..

12 Ocak 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/02 - 600.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

Varlığım Varlığına Armağan Olsun...

İnatla sosyal patlamasını yapmayarak yoksulluğunu bir kader gibi kabullenen halkımız her ay kapısına gelen ödemeye zorunlu olduğu faturalarla iliğine kemiğine kadar sistematik bir şekilde emiliyor... Zaten dünya standartlarında tescilli yoksulluğu son krizle iyice katmerlenen halkımız yemesinden kesiyor, içmesinden kesiyor, giysisinden kesiyor, sağlığından feragat ediyor ama şu evindeki sayaçlarla tespit edilen ve kendisinden talep edilen soyguna dayalı haraçlara karşı yapabileceği hiçbir şey yok... İşte dünya ölçeklerinde refah toplumlarına göre bile çok fahiş faturalandıran doğalgazla ilgili son durum.. Hangi kurumun ne kadar bindirdiği, soyduğu belli değil... Elektrik zamlarının ne kadar yıldırıcı, bitirici olduğu ortada... Yemezsin, içmezsin, ama ısınmadan, aydınlanmadan duramazsın... İşte telekomlar, işte diğerleri... Hayatını kolaylaştırmak için değil, hayatını zindan etmek için hayatına girmiş gibiler adeta... Bunları üreten, getiren, dağıtan kurumlarla ilgili politikalar, buralarda cirit atan cinai çeteler, hortumcular, peşkeş çekildikleri saygın oligarşiler bunların başındaki imparatorlar... Parmaklarını kıpırdatmadan yalnızca fatura ödeme gişeleriyle her evden hepimizin hayatlarından, emeklerinden buralara akan katrilyonlar... Toplu tecavüz milyonlarca insanın aynı anda adeta gönül rızasıyla... Televizyon, medya, basın, magazin eliyle uyuşturulmak tek ödül... Her evde, her kentte, kasabada, köyde, mezrada... **Sosyal patlama değil, sosyal uyuşma..** Nereye kadar?. En dibe kadar... Bunun dibi ne kadar derinmiş...(T.a)

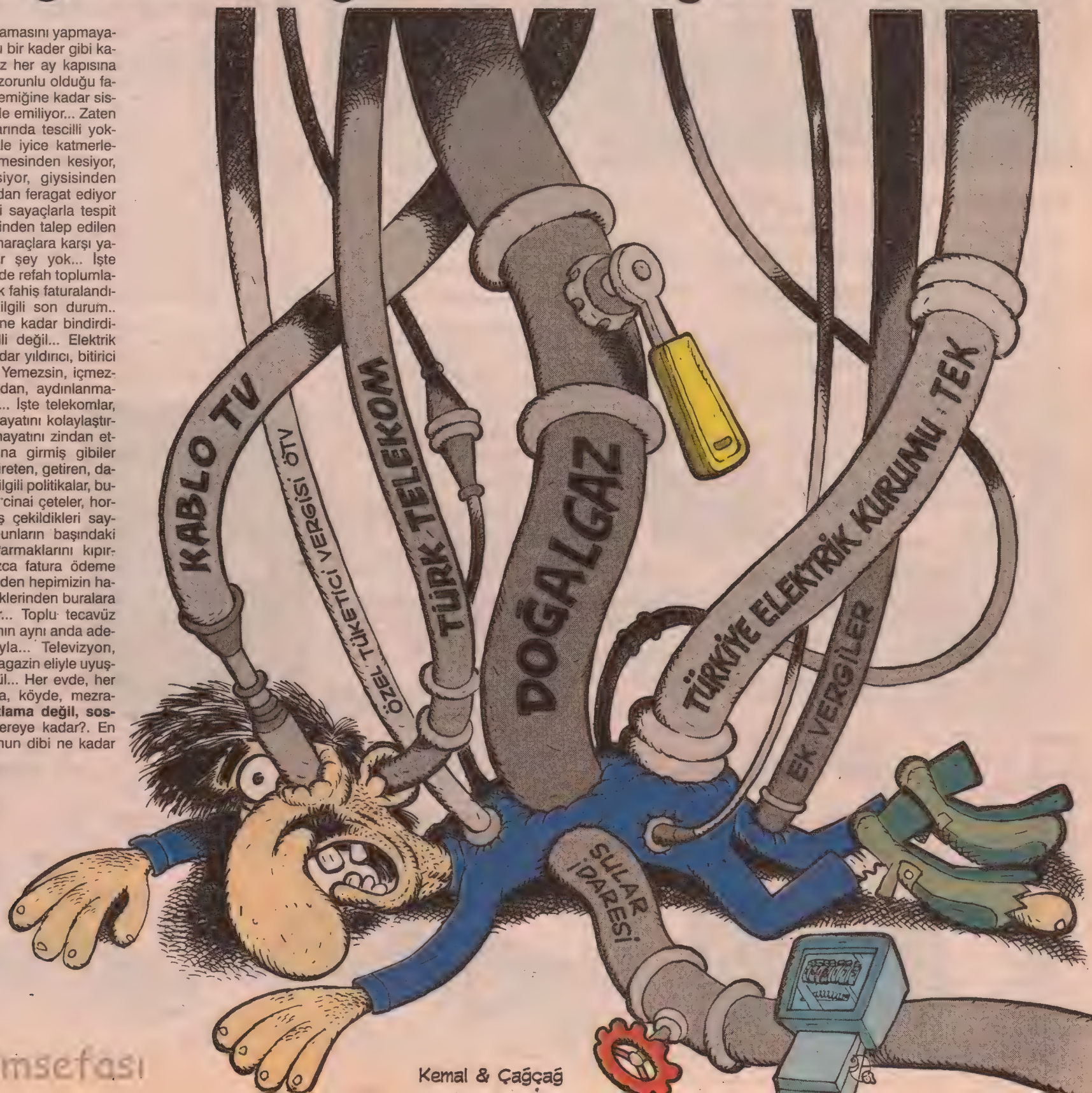

Kemal & Çağçağ

Akşamsefası

DELİ CEVAT

GÖKHAN DABAK
agdabak@leman.com.tr

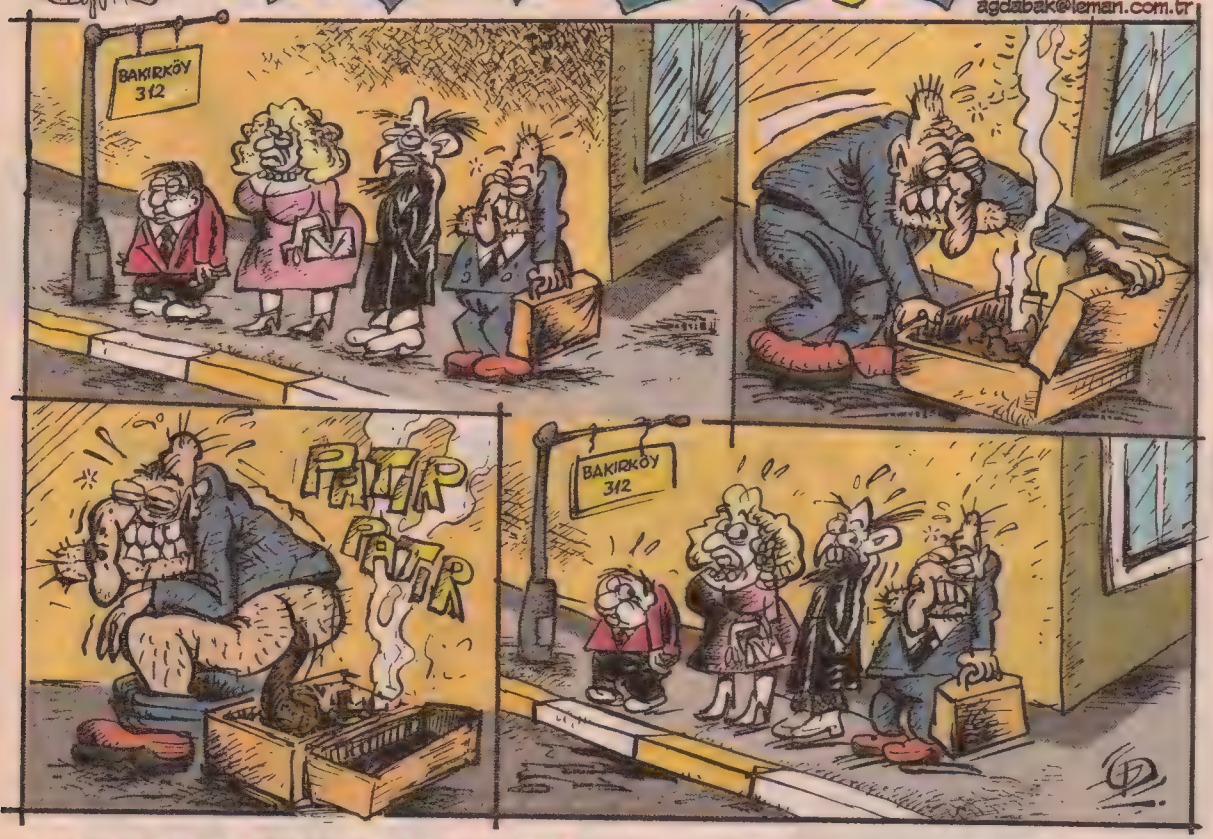

BEKAR EVİ KURALLARI!

• Eve alınan ekmeğin kenarları, evdekiler tarafından sıraya konularak kopartılıp yenir!..

• Alkole girildiği zaman, evde dolu şişe kalması büyük hatadır, son damlasına kadar tüketmek gerekir!..

• Uyuyan insanı ne olursa olsun uyandırmak terbiyesizlik sayılagelir!..

• Bulaşık, çamaşır, ütü gibi işleri sıraya koymak da delikanlıyı bozar, keyfi gelen bu işleri yapmalıdır!..

• Üstüste üç günü menemen ya da omletsiz geçirmek, bekar evinin bütün neşesini alır!..

• Balkonlu evlerde, sabah bir - akşam bir, en az iki sigarayı balkonda içmek gerekir, kar-soğuk dahil!..

• Eve ilk olarak evdekilerden birinin arkadaşı olarak gelen kişi, üçüncü gelişinde evdeki herkesin arkadaşı olmadıysa eve ya sokulmaz, ya da az sokulur!..

• Maddi durum sağlam olsa bile, bakkala minik borçlanmalar içinde olmak, veresiye müessesesini yaşatmak adına hayırlı bir durumdur!..

• Sigarasız, alkolsüz, ekmeksiz, peynirsiz ve hatta çaysız kalmak bile olabilir, ama 'makarnasızlık' affedilecek birşey değildir!..

• Poster yiğidi üzer!..

• Ev sahibi (ya da sahibesi) ile aşırı samimiyetten kaçınmak gerekir, enerjiyi azaltır!..

• Kontrat kimin tarafından yapıldıysa, zapping önceliği o kişinin olmalıdır!..

• İnce işler sırasında, kapıya özel ve küçük bir işaret bırakılması, tatsız durumları önler, hazzın hızını kesmez!..

• Kıradan düşen pay, en fazla bir mevsim (üç ay) geciktirilir, dördüncü ayda müsamaha gösterilmez!..

• Atılmayan çöp, evin ritmini bozar!..

• Banyoda tek diş macunu ortak kullanım alanında olmalıdır, sürpriz misafir için açılmamış diş fırçası bulundurmak ekstra güzelliktir!..

• Pano-post it olayları can sıkar!..

• Kapıcı ile evin bir üyesi ahbap olurken, diğerleri mesafeyi korumalıdır ki, apartmanda zaten göze batan 'bekar elektriği' sevimsizlik yaratmasın!..

• Yatacak yer sorunu olmasa da, misafir veya misafirler için yer yatağı açmak ortama lezzet verir mi, verir!..

• Apartman Yönetim Kurulu toplantısına katılmayı da bırakın, buna niyet etmek bile caiz değildir!..

• Kullanılmasa bile, bir çift kırmızı bulaşık eldiveni mutfağa renk katar!..

• Komşuların küçük çocuklarına gofrettir, meşrubattır, duruma göre tüp çikolatadır, esirgememek de lazım!..

• Bir küçük top mutlaka bulundurulmalı, evin durumuna göre penaltı, tek kale maç veya koridor varsa bire-bir maç, hayata geçerse de iyi olur!..

• Duvarların inceliğine göre, özellikle geceleri, terbiye sınırları yüksek tonda zorlanmamalıdır, günışığıyla beraber mahcubiyet olgusu bitiverir!..

• Zigon sehpalar, bekar vahşiliğini bitirir, kaçınılmalıdır!..

• Salon için ihtiyaç dışında, fazla bir battaniye coşkulu ısıya hizmet eder!..

• Puf olsa da olur, olmasa da olur; kişisel fikrim olmasından yanadır, niye, birincisi ayak uzatma gibi işlevi vardır, ikincisi iyi birşeydir, ufak, tek falan!..

• Komşularla ilişkide efendilikten milim sapmamakla birlikte, kandillerde helva ya da aşure ikram eden komşuların yeri daha bir başka olmalıdır!..

• Elektrik saatiyle oynamak küçük hesaba girer, yanlıştır; bununla beraber tüm faturaları günü gününe yatırmak da bekar insanı yavaşlatır!..

• Telefonla konuşurken karalama yapmak isteyenler için telefonun yanına minik bloknot koymak fevkalade detay şıklık olur!..

• Ev insanlarından birinin yakın akrabası geldiğinde, saygısız davranmak da olmaz, aşırı nazikleşmek de!..

vo@leman.com.tr
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

LeMan ÖNERİYOR!

Örnek belde Esenkent yıkılsın!

Çıkar amaçsız çete kuran Gürbüz Çapan müebbete mahkum olsun!

İŞTE ÇAPAN'IN ÇAPANLIKLARI:

* Gecekondulaşmanın önünü keserek, arazi rantını engelledi, İstanbul gibi şehirde gecekondusuz bir kent yarattı..

*** Kooperatif usulü (üstelik de 20 yıl gibi sürelerde süründürmeden, saçları beyaza büründürmeden) ile konut edinme imkanı sağladı.. 7337 hanede 30.000 nüfusa barınma sağladı..**

* Üstelik de bu şehir örneği Habitat da ödül aldı..

*** Yetinmedi fikirler, projeler geliştirdi, şehri örneği olmayan bir altyapı ile donattı.. Türkiye'de ilk defa doğalgaz çevirim santrali ile kentin elektriğini üretti.. Atık ve baca gazları ile şehrin sıcak su ihtiyacı ve ısınma sorununu halletti.. Üstelik de tartışmalar koparan fahiş doğalgaz ücretinin %56 daha ucuzuna.. Popülistlik yapmadı, televizyon ekranlarında şovlara koşmadı..**

* Onun kurduğu şehirde ev sahipleri toza toprağa karışmadı.. Duvar deldirme, boru döşeme, Kombi taktırma, İgdaş sıralarına girme, memurlardan azar yeme, mühendisler ile cebelleşme, proje tastikleri ile gaz açtırma dertleriyle cebelleşmedi.. Kimselerin saçlarına, gaz bağlatana kadar aklar düşmedi.. Haliyle 7337 Kombi'yi kimse satamadı..

*** Üstelik bu yaptıkları yetmiyormuş gibi; Boğazköy adında yeni projelere girişti.**

* Bu yaptıklarıyla tüm Belediyecilere kötü örnek oldu!

İnsanı düşünen binlerce solcu kardeşlerinden hiç de ders almayarak onlarla aynı kaderi paylaştı.. Çıkar amaçsız çete kurmanın bedelini şu anda ödemeye devam ediyor...

LeMan
15 Ocak'ta başlayan
'**Nazım Yılı**'nı, çizerimiz
Nuri Kurtcebe'nin
resimlediği Kuvayi
Milliye'yle selamlıyor

NURİ KURTCEBE
KUVAYİ MİLLİYE
İMZA VE SÖYLEŞİ
15 Ocak Salı saat 15:00
Ankara LeMan Kültür
Konur Sok. Kızılay/Ank.

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

Akşamsetası

LeMan

Ecevit sağlığına kavuştu! Kilo aldı yüzüne sağlık geldi, Ecevit gazetecilere "Rahşan'nın sayesinde" dedi!..

Okullarda ödeneksizlik nedeniyle kaloriferler kısılırken, İGDAŞ ibadethanelere ücretsiz doğalgaz veriyor...

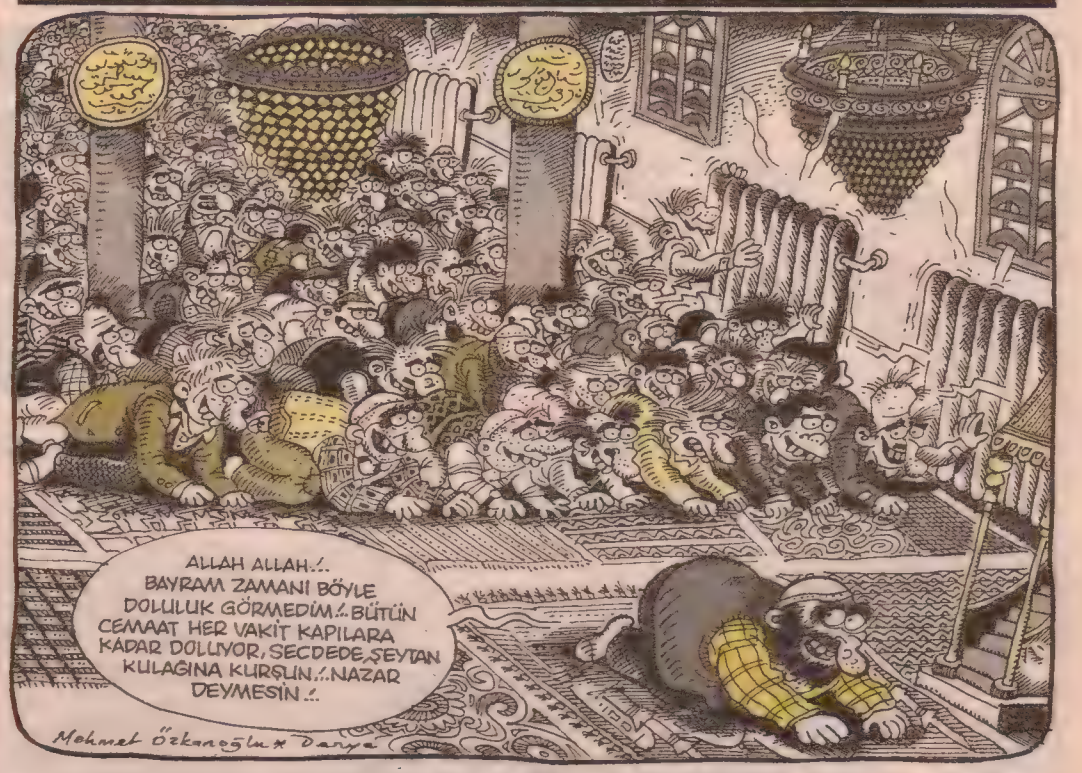

İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekan Yardımcısı Doç. Adalet Alada, öğrencilerin kurduğu yayın standının zorla kaldırılması sırasında polislerin gözüne kasıtlı olarak biber gazı sıktığı gerekçesiyle suç duyurunda bulundu. 300 çevik kuvvet polisi gruplar halinde gösterildi, ancak Alada, biber gazını sıkanlar teşhis edemedi.

İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen'e 62 kişinin karakollarda intihar ettiği anımsatılınca Yücelen, 'Karakollara kamera koyup nezarethaneyi gözetleyebilsek kimse ölmez" sözleriyle konuya kökten çözüm önerdi!

Doğalgaz, elektrik faturaları çıldırtıyor...On binlerce abonenin elektriği ve doğalgazı kesik. Metropol olmakla övünen kentlerde, ilkel koşullarda yaşam sürdürülüyor. Belediyeler ve elektrik kurumları ise indirim yapmaya yanaşmıyor...

Buzdan Viccanlar... Kar yağıp ülke buz kesince garipler, kimsesizler, sokak mobilyaları yetkililerce toplatılıp spor salonunda isafir edildi... eskilerde daha insan olduğumuz zamanlarda kar yağınca ilk aklımıza gelen yoksullar, garipler odunu kömürü olmayanlar ne yapar diye düşünürdük.. Bugün batıda bile böyle dondurucu havalarda insanlar evlerini evsizlere açıyor.. Oralarda soğuktan donarak kimse ölmüyor... Bir basket sahasında toplu halde yatan garibanların trajikomik görüntüsü içimizi dondurdu...

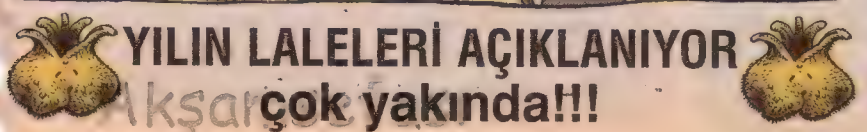

EMLAKBANK balığı gitmiş kılçığı kalmış "kılçıbalığı operasyonu" 200 milyon dolarlık bürokrat
DOĞALGAZ EMİCİLERİ halkın keriz, emmeyen domuz!
İSTANBUL TAKSİCİSİ zincirsiz yol tıkaçları.. yol mantarları
İSTANBUL SÜRÜCÜSÜ sinirini yayalara su sıçratarak yatıştıran sadist ruhlar
TÜRKÇE KATİLLERİ ajan ruhlular.. kompleksli yalakalar.. mandacı mandalar
KLABIR yeni çağın gözdeleri.. heeeeyy şahaaneyiiz embesilleri
YENİ ŞAFAK BASKINI gestapo ruhu geldiysen şu gazeteleri bir tıklat
PENTAGON 350 milyar dolarlık savaş bütçesi kıçına giresiceler
KRAL FAHD cahiliye kralı.. eser düşmanı
AYCELL reklamında numune için bilê türk tipi insan kullanılmamış.. finlandiya ya da iskoçya telefon reklamı

Asi ruhlu ve tepkili insanların zekasının daha ileri düzeyde olduğu ortaya çıktı.:

En Boklu Muhalif

ZIÇAN ADAM

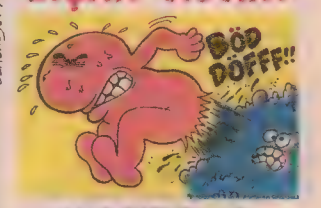

HAFTAYA LeMan 'DA BAŞLIYOR!

2001'de Çocuk esirgeme Kurumu'na verilen çocuk sayısı yüzde 70 arttı. Cami avlularına artık bazıları 6 yaşında çocuklar bile bırakıyor.

ULAN BU GELİYO AMA, NERDEN GELİYO?!. GELMİYOR DİYEMEYİZİ.. TISLAYA TISLAYA GELİYOR, GELİYOR DA NE GELİYOR? SES ETME GELİR O!. AMA NE?!

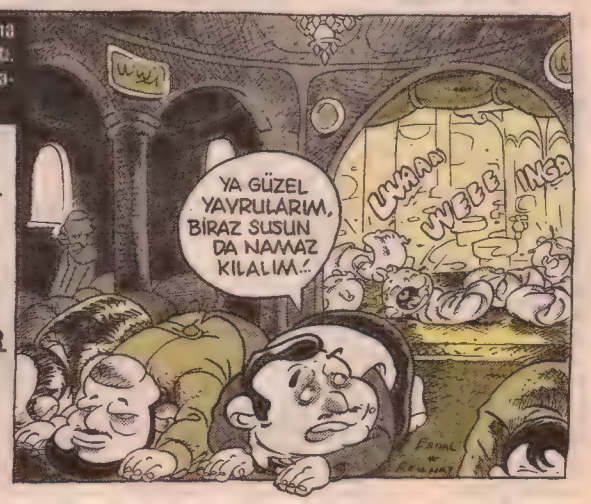

daral&timsah

tripanazom mbiyetsizler

ÇAKAÇAK

Açık Büfe met üst

bu dizeler kime ait

527. sayıdaki **cemal süreya** başlıklı **testus met üst'us**'a maalesef bütün sorulara doğru cevap veren tek bir mektup bile gelmedi... işte doğru cevaplar: **1-c)** cemalettin seber, **2-d)** ikinci yeni, **3-a)** elma, **4-b)** yaz dedi gözlerin, **5-c)** kulaksız, **6-c)** altı, **7-a)** papirüs, **8-c)** sevda sözleri, **9-c)** güvercinkadın, **10-b)** üstü kalsın.. gelen cevaplarda en fazla hiç bilinmeyen doğru cevap **cemal süreya'nın** hangi mezarlıkta ikamet ettiğiydi.. dolayısıyla sürpriz hediyeler de öbür aya devretti... neyse, aşağıdaki yeni testi de tüm soruları doğru cevaplayıp on beş gün içinde ille de mektupla **'testus met üst'us, istiklal cad. imam adnan sokak. no:20 80080 beyoğlu-istanbul'** adresine gönderirseniz sürpriz hediyeler kazanacaksanız.. hadi bakalım kolay gelsin

1- 'başka bir türlü bişey benim istediğim'
a) zeki müren **b)** erzurumlu emrah **c)** kahtalı mıçı **d)** can yücel
2- 'beni bu havalar mahvetti'
a) sunullah arısoy **b)**rüştü onur **c)** orhan veli **d)** ismail türüt
3- 'yalnızlık gittiğin yoldan gelir'
a) namık kemal **b)** oktay rifat **c)** fatih ürek **d)** cevdet kudret
4- 'keşke yalnız bunun için sevseydim seni'
a) cemal süreya **b)** rifat ılgaz **c)** cahit ırgat **d)** ergün pembe
5- 'aslolan hayattır'
a) reşat enis **b)** müstak erenus **c)** nâzım hikmet **d)** celal sılay
6- 'solgun bir gül oluyor dokununca'
a) mehmet başaran **b)** ahmet oktay **c)** vedat günyol **d)** behçet necatigil
7- 'insan, âlemde hayal ettiği müddetçe yaşar'
a) mehmed kemal **b)** yahya kemal **c)** arap celâl **d)** ingiliz kemal
8- 'diş değil, tırnak değil, bir mendil niye kanar'
a) turgut uyar **b)** ilhan berk **c)** edip cansever **d)** fazıl hüsnü
9- 'kirvem hallarımı aynı böyle yaz'
a) ahmed arif **b)** pala remzi **c)** kemal özer **d)** hasan hüseyin
10- 'kestim kara saçlarımı'
a) tezer özlü **b)** gülten akın **c)** filiz akın **d)** nilgün marmara

AYRINTILAR

metinfidan

Selâm... "Renkli olanlar, bi buçuk milyon." demişti adam.. Üzerine boya sürünce, daha paaliya geliyo demek?. Aldım iki tane, renksiz olandan!. Geçen kışı, atlet'le geçirmiştim. Bu sefer, 'fanila' giyeyim bari.. Aslında, içine ne giydiin pek farketmiyo! Önemli olan, dış güzellik! Mesela, kazağın nefis oldu mu, sigtiret altındaki gömleği!. Gömleklerin, kaderi bu zaten! Benim de, şansım!. Hiçbir zaman olmadı kadar, beş tane gömleğim oluverdi bu sezon! Ama, kışa denk geldi. Kazaan altında kalıyo hepsi! Kimse görmüyo!. Kimseyi boşver, ben bile görmüyom. Yani, giymeme gerek kalmıyo! Atlet, sonra bi tişört, üstüne boyunlu bi kazak, ve son olarak bi mont, yetiyo!. Onnan bile eve geldiimde çıkarmaya üşenirken, bi de ayrıca, göynekle uğraşamam!. Söylemesi ayıp, iki tane de, boyunnu kazaam vardır. Birini gece, birini gündüz; habire onnarı giymekten, boynum taariş olucak! Yolda giderken de kaşındıriyo; parmaamı sokuyom, elimle düzeltiyom hep. Bi tane, 'V' yaka mı deniyo; ondan alsam bari; ya da, 'S'.. EEH! Ne çok giysi çeşidi var yahu! Ulan, bi yapraktan, hayvan postundan, nerelere geldik!. Hiç bi sig değişmedi ama. Kışın halâ, insannar üşür; ve halâ.. Halâ, ne?. Ne bileyim; hiçbişey değişmedi işte! Plastik pencere sistemleri icat edilince, g.tümüz mü kalktı? Mağaranın duvarları, yeterince kalındı zaten! İçerdeki homo-sapiens'lerin buğusu, birbirlerini ısıtacak kadar sıcaktı.. Kurcaladılar gezegeni, oynadılar havasıyla suyuyla, tıktılar insannarı abuk sabuk yerlere, aptal ettiler; sonra dayadılar bilmemne-peni, çelik kapıyı, video-süidiyi!. Sorsan; yalıtım, konfor derler, medeniyet derler. Bi de, medeni-cesaret vardır! Konforu tamamen ele geçiren lavukların, şebeklik yapabilme bahanesi.. Söylediği şarkıya bile, inanmıyo ki kimse! Bi tv programında rast geldim: 'Hayallerimi kırdın, ümitlerimi yıktın' diyo; ama şarkıda olup bitenler hiç siginde dilimiş gibi, el çırpıyo, oynuyo, sırıtıyo ortalıkta! Ulan, hayalleri filan kırılınca, at tepmişe benzer insan.. Beylik laflar da hazırdır ama bi köşede: Akdeniz kültürü, Anadolu şeysi felan diyceklerdir! Acıya dayanıklılık, hüzün ve keyfin birlikteliği felan.. Ne Akdenizi, ne Egesi be! O sıfır hayal gücüyle, Taksim meydanına kadar bile gidemezler! Zamanında bi yere gidebilenlerin besteleri üzerine de kıç üstü oturmak, hiç risk almadan, daa konforlu oluyo! Neyse, ben kendi derdime döneyim. Fanilayı, eve geldiğimde inceleyince; tam ortasında, bi yırtık gördüm!. Ulan, o kadar da tezgâan önünde, havaya kaldırıp bakmıştım.. Öylesine bakmışım demek.. En beceremediim şey zaten! Şöyle bi kaldırıyom havaya ama, hani, bilinçli bi tüketici gibi. Fekat, bakmayı unutuyom o esnada; aklım başka yere gidiyo! Hem ayrıca, ben bakmak zorunda dilim ki!. Satan herif, havaya kaldırıp baksın evvelden; sonra koysun onu tezgaha, defosu yoksa!. Başkasının işini biz yapıyoruz.. Yarın, pazar günü için, bi planım yoktu! Onu iade etmeye götürürüm, vakit geçer bari..

Doğayla mücadele etmek, güzel bişiy.. Kurallar belli; üçkâat çeviren, kazık atan, kelek yapan yok!. Karda, fotur fotur! yürürken, buna benzer bi duygu yaşadım. Jack London'un öyküleri gibiydi. Medeniyetten uzak, doğada yannız başına kalan, yaşamaya ve hedefine ilerlemeye çalışan insan!. Bu duygu, birazcık oldu tabi. Lavuk uygarlık, fazla uzakta dildi bana. FIRŞ! etti, su sıçradı adımımı atınca!. Her üç ayda bir, kaldırımları bok varmış gibi, komple değiştirirler. Yine de, yerinden oynar hepsi.. Eh, yalama oldu tabi zemin; taş maş tutmuyo artık.. Daa önce kafayı da, balkonda yere çarptım için, bayaa dikkatli yürümeye çalışıyodum. O yüzden zaten, bugün iyi vakit geçer diye düşündüm! Şu fanilayı, istasyonunun ordaki altgeçide götürene dek, bu adımlarla, en az üç saatte giderim!. Bi bayın çıkmak iyi de, yokuşlardan inmek zor oluyo. Askerde de görmüştük bunu; dağlara tepelere güle oynaya çıkarsın, fekat inmesi daa güç olur. Yerçekimi ve, vücudun aarlık merkeziyle ilgili bi durum söz konusudur. Tabii, balkonda düşen, habire oynak taşlara basan birisinin bilimsel açıklamalarına ne kadar değer verirsiniz, o ayrı konu!. Şunlara bak; hiçbişeyi umursamadan, neşeyle kayıyo buzun üstünde, gençler!. Eh; seksenbeş yaşında bi ihtiyar gibi, fiti fiti, yavaşça yürüdüümden, böyle hissettim haaliylen.. Dükkanların önündeki, buzdan temizlenmiş, kuru zeminneri seçtim.. Basamakları, kaldırım başlarını, elimi ceblmden çıkararak, dikkatlice çıktım, indim.. Asfalt kenarlarındaki, sulu ve yumuşak, üzerinde tekerlek izi olan kahve renkli karlardan ilerledim!. Ve bu minyatür doğa mücadelesinin sonunda, istasyonunun ordaki dükkânlara varıp, Fanilayı da bi sorun çıkmadan yenisiyle hemen değiştirince; çok büyük bi iş yapmışcasına, Cek Landın'ın kahramanları gibi gururla, kasabaya geri döndüm. Teybe bi kaset koydum, oturdum, patatesleri soydum! Hemen iyi günner diliyorum!..

TEREFELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

15. SENKRONİZE YÜZME ŞAM

YERİN DİBİNE GİRMEDİ YA BU HERİF... İYİ ARAYIN, SEVİRCİLERİN ARASINA FALAN BAKIN..!

YOK İSTE GÖZDEN KAYBETTİK..!

MEREBAA..!

TALAT... BİZ GELDİK HAYATIM..!

UFF... GÜZEL İKİLİ GELDİ BANA..!

ULAN NE BALLISIN..! AMA BANA DA GÜZEL ONLU GELSİN DE GÖR SEN..!

TÜH BEE... TÜH ULAN... NASIL OLUR YAA... TÜH TÜH..!

İYİ Kİ İSTENMEYEN TÜH'LERİMİ ZAMANINDA ALDIRMIŞIM... YOKSA BU ARKADAŞIN DURUMUNA DÜŞERDİM..!

Ne lan bu kar kış karikatürleri...

BİR KARDEEŞ KARDEEŞİİ ♪ VURUYOOR. NE DİYEE... DAĞLAR OOY OOOY ♪

ŞU ARKADAŞ KARDA MAHSUN KALMIŞ... EL ATIN DA KURTARALIM..!

BİTTİN ULAN SEN..! KARTOPU MANYAA YAPICAM SENİ..!

ANAM..! KAR MAFYASI..!

ABİ ŞİMDİ DİĞER DANA ARKADAŞLARLA BOSTANA GİRDİK TAMAM MI?.. SONRA BOSTANCI GELDİ BİZİ KOVDU AMA GEÇMİŞ OLSUN... BÜTÜN LAHANALARI YEMİŞTİK HEHE..!

KÖPRÜDEN GEÇİYORUZ... O SIRADA DA HERİF BANA DEVAMLI DAYI DAYI DİYO... DEDİM NE İŞ DAYI MAYI... TIRSTI BU..!

KABARAMAZSIN KEL FATMA'YMIŞ DA ANNEM GÜZEL BENİ GİRKİNMİŞİM DE. BİR SALDIRDIM, GAGALADIM DENYOYU..!

ABİ ARTIK OYNAMA..!.. BAK DİPLOMANI BİLE KAYBETTİN..!

MÜHENDİS OLDUM..!

canbarslan@superonline.com

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

KAR DETAYI

Bu arada özgün kardan adamlar dikkatimizi çekiyor. Klasik formatın dışına çıkılarak dışa vurumsal birtakım kardan adamlar yapılmış. Geçen sene esprisini çizdiğim **kardan kadın** birkaç yerde gerçekleştirilmiş. Özellikle Beylerbeyi'ndeki, pet şişe kapaklarından göğüs uçlarıyla çok ilginç olmuş... Yana yatmış eski ahşap evlerin çoğunlukta olduğu bizim sokakta bu evlerden esinlenerek realize edilmiş üç metrelik yana yatmış, eğri kardan adam da kaydadeğer... Bir de Çengelköy'deki klasik süpürge öğesiyle sigara içen kardan adam var. Sigarası da gazoz şişesiyle tasvir edilmiş. Bildiğimiz şirin tonton kardan adam imajını sigarayla, içkiyle öyle bir depresyona sokmuşlar ki yanına yaklaşılmıyor... Yeni gelen bu Sibirya soğuğuyla herhangi bir sokakta, yanyana dizilmiş on iki tane, **on iki dev adam kardan adamı** görürsem hiç şaşmam...

Gönül Adamı 2
Tüm Kitapçılarda

DUMUR DETAYLARI

Çok çok yüksek, içerden ve dışardan çıkılması neredeyse imkansız olan bir kale burcuna, adamın biri nasıl çıkmışsa çıkmış, bir de türkü tutturmuş yanık yanık söylüyordu? Onu oraya çıkartıp bu şekilde yanık türkü söyleten neden neydi?.. Ne zaman ve nasıl aşağı inecekti?.. Bunları merak ederek kale burcu gözden kaybolana kadar arada bir geri bakmak suretiyle oradan yavaş yavaş uzaklaştım...

Bizim semtteki börekçinin yanındaki dükkanda bir tadilat vardı. Herhalde yeni bir yer açacaklardı. Börekçiye **"Ne olacak burası"** diye sordum. **"Fod fos"** açacaklarmış dedi. **"O ne ya"** dedim. **"Ne biliyim, hani böyle var ya, tost, hamburger, sandeviç falan..."** dedi... Meğer **"Fast food"** demek istiyormuş. İşin ilginci bir gün kendi börek dükkanını batıracak olan işin ismini şimdilik söyleyemiyordu, fakat bir süre sonra gayet güzel telaffuz edecekti...

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

pazar sevişgenleri

—met üst—

horoz ibiğinden yapılan yapay safra kesesi başarılı bir ameliyatla minik file takıldı..doğuştan kolsuz bir antapota ise zürefa dasşağından yedi kol dikildi..

Güldürtürken düşündürten ve hatta seviştirten bol hüzünlü ve hergele karikatürler kitabı, pazar sevişgenleri çıktı!

Akşam Gazetesi

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. ©copyright by Erdil Yaşaroğlu

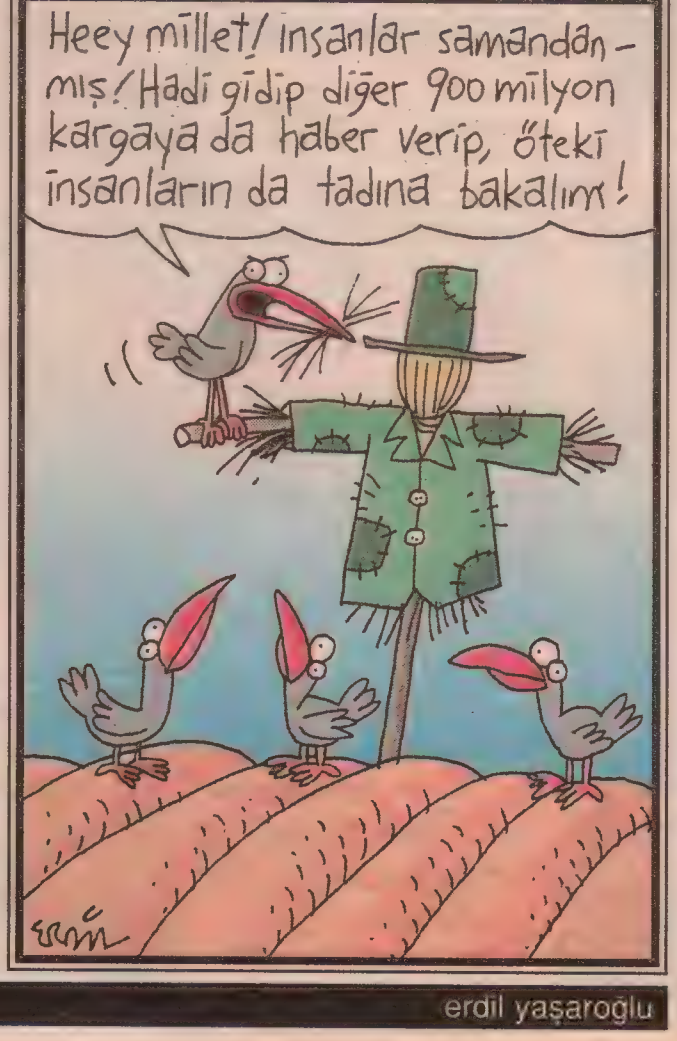

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

A.B'nin Son Dakl

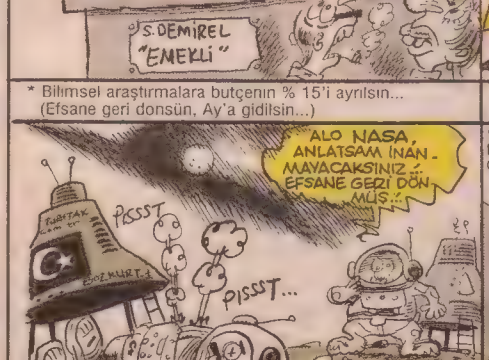

Ben Hiçkimseyi Bu Kadar Sevmedim Ki...

CEZMİ ERSÖZ

Ben hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki..: Sonsuzluk gibi çıkıyordu bu söz içimden... Umutsuz bir yakarış gibi... Hiç bitmeyecek bir hasret gibi... Ben hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki...

İşyerinde, çalışma masanın hemen yanındaki sandalyede oturmuş senin telefonla konuşmalarını, dosyalara imza atmanı, yanında geçenlere işinle ilgili bir şeyler söylemeni seyrederken durmadan bunu duyumsuyordum içimde... Sen çalışıyordun ve ben seni seyrediyordum sadece... Tanrı gibiydin sanki; vardın, ama çok uzaktaydın... Bu sevgiyi sen yaratmıştın, ama sonra kendi dünyana çekilmiş, orada yaşıyordun... Sadece seyrediyordun ve artık hiçbir şeye müdahale etmiyordun... Senin dışında gelişiyordu sanki her şey... Ateş içerime yayılıyordu hızla... Garip bir hayranlıkla mahvoluşumu seyrediyordum... Sanki sen orada, işyerinde, çalışma masasının arkasında telefon eden, evraklara imza atan, etrafa kaygıyla birşeyler söyleyen değildin de, içimdeki ateşi o uzaktaki varlığında durmadan körükleyen isimsiz bir varlıktın...

Bir isim koyamıyordum bu varlığa... Senin bir adın vardı, ama onun yoktu... İsimsiz bir acıydı bu... Durmadan ilerliyordu... İçimde bilmediğim yerleri bu acıyla keşfediyordum... Karşı koymuyordum ona, koyamıyordum, aslında koymak da istemiyordum... Bu hayatla ilgili yapmam gereken her şeyi bilinmeyen bir zamana ertelemiş, onun içimdeki yolculuğunu seyrediyordum...

Sana uğramadığım zamanlar şehrin sokaklarını dolaşıyordum durmadan... İnanılmaz genişlikte bir zaman açılmıştı önümde... Kim bilir belki de içimdeki ateş benim için zaman kavramını yok etmişti... Beni bu hayatın kurallarına alıştıran o kaygılı makinenin sesi birden susmuştu... Çünkü o makine içimde bana rağmen çalışırdı. Bu acı yokken, ben onun kölesiydim, durmadan ona hırs, rekabet, akıl, sıkıntı, korku taşırdım... Şimdi onun sesi yok içimde... Her yer sessiz şimdi...Hayat sessiz, yollar sessiz, insanlar sessiz... Sanki karşılaştığım herkes içimdeki acıya kulak kesilmiş gibi... Sanki hayat, sanki insanlar yeni yaratılmış, sanki gördüğüm herkes hiç kirlenmemiş gibi... Dünyanın sokaklarında yürüyorum... Dünya sanki çocukluk çağındaymış gibi... Çok seven çocukların herkesten farklı bir üşümesi vardır. Dünya sanki şimdi o çocuklar gibi üşüyor... Dünya çocukça üşüyor... Kimi görsem o çok üşüyen çocuk gibi üzgün... Ve bu üzüntüyü bu dünyada bilinen hiçbir karşılık gideremeyecek gibi... Bu üzüntü alışveriş dünyasının dışında... Bu üzüntü ancak kendisiyle teselli edilebilir...

Dünyanın yollarında yürüyorum ve dilimde bir dua: Ben hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki... Bu sözle birlikte bildiğim her şeyi unutuyorum. Bu sözle birlikte dilsiz ve çıplak kalıyorum... Öyle bir söz ki bu herkes bana istediği kötülüğü yapabilir, ama ben yine bu acıyla hayatta kalabilirim... Bu sözle birlikte herkesin nefretini kazanabilirim, ama bundan hiç kaygı duymam. Çünkü kimse karşı koyamaz bu acıya... Bu acı dünyadan bile eski, bu acı soluk almaktan bile eski... Öyle bir acı ki bu dünyanın bütün laneti içimde durmadan saflığa dönüşüyor... Dünya beni karşısına aldıkça yüzümdeki ışık çoğalıyor... İşte beni insanlar, işte beni bu dünyanın laneti, o bütün yalanı, o bütün hıyaneti böyle bir anda öldürsün istiyorum... Ama biliyorum ki ölmem ben. Yüzümdeki o saf ışık tepeden tırnağa seninle doluyken ölmem ben... Çünkü çoktan dünya uzaklaştı benden... Hayatın kalbimdeki son izlerini çoktan silip aldı içimdeki acı... Mutluluklar, ödeşmeler, yükselme hırslan, beklentilerim, kendimi kanıtlama hırslarım, o çirkin, o bitmek bilmez yanşlar, o basit ve zevk içinde yaşama isteklerim hep aşağıda kaldı...

Ben hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki...

İşte bu acı beni benden aldı... Görenlere göre harcıyorum ken-

dimi... Ama b
meyeceklerine
duğu gibi gör
beni mahvedi
ğu gibi görece
Bu mümk
ya sürgününd
bu olmuş... V
selem... İşte
medim ben...
hep en ucuna
çaba gerekti,
gelledi. Tutm
sa son and
Kim bilir belki
dağılıp kaybo
dum... İçimde
Ben hiç ki
İşte onu ş
datmaya, dur
içimde çok da
nıyordu... O b
Ama o için
asmıyor... İçin
yen acımı dinl
yor ve ayakla
ki o ilkel acıyl
deki bütün ya
dar uzak olan
kel acıyla... İç
tinden önce bi
den, her şeye
ve üşümekte
Bu acıy
sem bürüneyi
üşüyen çocuk
kaçsam da na
onun uzağında
Ne kadar uzak
İnsan kend
vaktinden önc
İçimdeki b
büyük bir uyu
uyumsuzluktu
dır, ama ne de
İnsanların bild
çalışırım, ama
mam... Ne sö
min. Kendim
dır... Sesim iç
içimde titreyer
laşmaya götür
Herkesin acısı
kimseye kendi
Bugün işye
ra imza atışın
ni seyrettim...
Sonra işye
camdı. Hayat
riye vuran gün
zaman dalgınla
kunç üzülüy
dalgınlaştığın
işinle ilgiliydi
dan uğraşan b
mak istiyordu

Tam Üyelik Koşulları

Alp Tamer

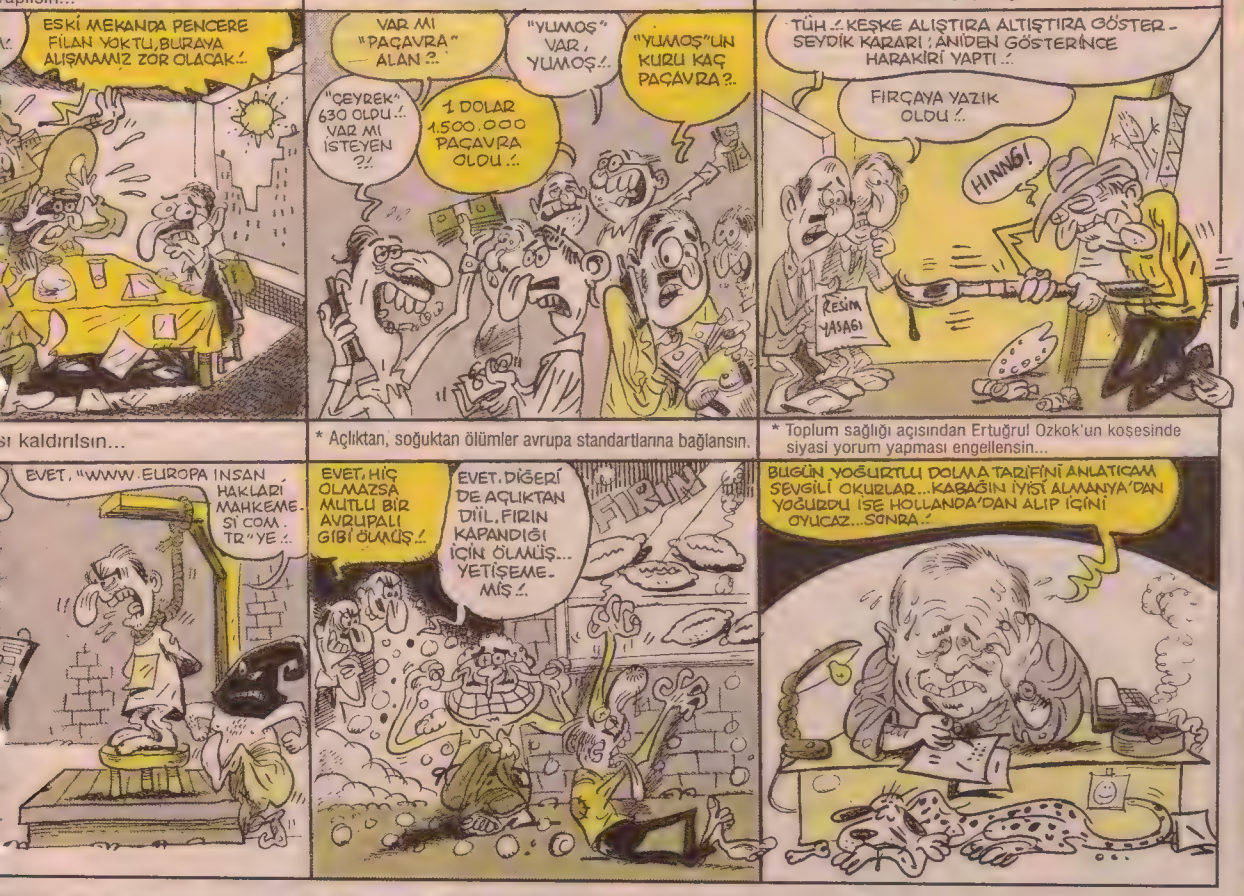

...zümle kendilerini görseler hiç böyle düşün-
... Belki ömrümde ilk kez varlıkları aslında ol-
...na bu acıyla erişeceğim... Bu acı biliyorum
belki de ilk kez kendi varlığımı aslında oldu-

...niyorum, ama şimdi anlıyorum ki bu dün-
...uselem hep bu olmuş benim. Asıl istediğim
...aslında olduğu gibi görmek olmuş asıl me-
... dünyadaki hiçbir şeyi sonuna kadar iste-
...a ulaşmam hep an meselesiydi. Her şeyin
...eldim. Uzansam benim olacaktı, biraz daha
son anda içimdeki bir şey o son çabayı en-
...am mümkünken içimdeki bir şey, nasıl-
...an... Hep son anda çekildim kendime...
...nyaya ait bir şeyi kazanırsam sonsuza dek
...orkuyordum... Bu korku neydi bilmiyor-
...kip biri vardı sanki...
...kadar sevmedim ki...
...iyi anlıyorum... Ben durmadan kendimi al-
...endim olmayan biri olmaya çalışsam da,
... bir şey vardı... O beni benden daha iyi ta-
...en daha iyi görüyordu...
...p şimdi çoktan sustu... Hiç kimseye kulak
...ip sustu, o bile bir bahar yemini gibi ilerle-
...ense ilkel bir acıyla savrulduğumu düşünü-
...an kesildiğini hissediyorum, ama biliyorum
... içimdeki bütün parçalar birleşiyor... İçim-
...irleriyle tanışıyor... O birbirinden kıtalar ka-
...ünlerim, saatlerim yeniden birleşiyor o il-
...zıyla birleşen her şey beni sadece vak-
... çocuk yapmaya yetiyor... Her şeyi hisse-
...ak isteyen, her acıya maruz kalmaya hazır
...ocukluğumu geri getiriyor bana...
...laslım bu benim... Hangi role bürünür-
...maskeyi takarsam takayım bu durmadan
...m çocukluğum... Ondan ne kadar uzağa
...ki o orda durur ve beni bekler... Bilirim ki
...eyim yok... Kimsem yok onun uzağında...
...a bilirim ki orada ben yokum...
...kadar uzağa gidebilir ki... Çünkü bilirim ki
...üş çocukluğumda titrer aşkım...
...rmlar, bütün yaralar, bütün zamanlar beni
...mak için birleşir... Ölüm kadar hassas bir
...n hiç bir şey yapmam, oradayımdır, vanm-
... yapsam sanki herkes bana karşı gibidir...
...elerle konuşurum, onlar gibi davranmaya
...y anlatamam, onlara hiçbir şey kanıtlaya-
...oştur... Hiçbir seste karşılığı yoktur sesi-
... anda herkesin yabancısı olup çıkmışım-
...üp, orada yankılanır... Fısıldaşıp dururum
... Beni dünyaya, beni insanlara, beni kucak-
...eken aşk çılgınlığımın arkadaşı olmuştur...
... yalnızlığı, herkesin sefaleti ona akar da, o
...az...
...ı senin... Telefonla konuşmalarını, kağıtla-
...lere işinle ilgili kaygılı bir şeyler söyleyişi-

...sine götürdün beni. Arkamız boydan boya
...", kalplerimiz kadar kırılgandı camdan içe-
...eyler içip konuştuk. Beni dinlerken zaman
... dönüyordun... Kopuyordun benden... Kor-
...e anlarda... İlişkimiz, sevgimiz yüzünden
...ek istiyordum ama, değildi... Asıl sıkıntın
...çinemediğin insanlar vardı. Seninle durma-
...rden yakından bana. Birileri ayağını kaydır-
...a mutsuzdun. Böyle yaşamak istemiyor-

dun...Ömrünün böyle tükenmesini istemiyordun... Başka şeyler yapmak istiyordun. Hatta mümkün olsa bu şehri terk edip çok uzaklara, sakin sessiz bir kıyı kasabasına alıp başını gitmek istiyordun... Kalbim sıkışarak dinliyordum seni... Sanki dünya ayaklarının altından kayıyordu... Çünkü seni dinlerken anlıyordum ki sıkıntılarının, endişelerinin içinde ben yoktum... Mutsuzluğunu bensiz çekiyordun... Yaşadığın bu dünya derdinin içinde ben yoktum. Oysa orada, mutsuzluğunun içinde olmak isterdim... Ne çelişki yaşıyorsan, bu hayattaki açmazın neyse orada ben olmalıydım... Çıldırmak istiyorsan, beraber çıldırmalıydık. Dünyanın en kötü, en anlaşılmaz insanı olmak istiyorsan bunu benimle yapmalıydın... İnan bana bu bencillik değildi, sana sahiplenmek hiç değildi... İçimde durmadan ilerleyen acım böyle istiyordu sadece... Ona ben de engel olamıyordum. Dünyadaki herkesi silmişti bu acı... Sen yanı başımdaydın, ama sana dokunamıyordum bile, sanki kanlı bir nehirde sürüklenip gidiyordun da ben bir şey yapamıyordum... Ömrümü sana adamış olmama rağmen kaderin üzerinde hiçbir etkim olamıyordu... Bu çaresizliği hissettiğim anda her şey anlamını yitiriyordu... Issız, terkedilmiş gibi oluyordu dünya... Ve bu dünyanın ortasında bir tek sen vardın... Milyonlarca insan içinde bir tek sen oluyordu... Milyonlarca yüzün içinde bir tek senin yüzün oluyordu...

Senden ayrıldıktan sonra hep yürümek isterim ben... Hiç eve girmek istemem. Senden ayrıldıktan sonra evime dönmek istemem... Çünkü senden ayrıldıktan sonra bütün evler yabancıdır bana... Bütün evler terkedilmiş bir akşamüstüdür... Senden ayrıldıktan sonra ne kadar yaralı bir çocukluk yaşadığımızı bir kez daha anlarım... Evlerde, odalarda ne kadar çok yaralandığımızı anlarım... Sevgi bize hiç kendiyle, sevgi bize hiç yalın ve saf gelmedi sevgili...

Sevgi bize en çok korkuyla geldi... Sevgi en çok güvensizlik ve hep bir tür yitiriş duygusuyla geldi bize...

Demin yanındaydım... Çalışma masanın yanında. Senin kaygılarını seyrettim... Senin yüzünü seyrettim... Biliyorsun o hasreti sen. Sana anlatmıştım... Latince bir kelimeydi, hatırlarsın: **Himeros... Himeros**, sevgilinin yanındayken bile ona duyulan o derin, o yakıcı hasret demekti... Demin yanındaydım ve yanındayken bile sana yakıcı bir hasret duydum... Bu hep böyle olacak sevgili biliyor musun... Çünkü bize sevgi hiçbir zaman saf ve katışıksız haliyle gelmedi... Biliyorum, bu dünyada sen bütünüyle, her şeyinle benim olmayacaksın... Hep hayat girecek aramıza... Hep çocukluğumuz, hep o sonsuz yaralanmışlığımız girecek... Hep o sonsuz korkularımız girecek... Sevgiyi bir tür yitiriş olarak yaşayışımız girecek... Ve bu imkansızlık öyle büyük bir acı veriyor ki bana o an ölmek istiyorum, ama inan sevgili insan acıdan ölemiyor, ölebilseydi, ilk önce ben ölürdüm... Hem ölsem ne olurdu ki, kim etkilenirdi bundan, yine tanıdığım, hayatına girdiğim herkes hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ederdi... Benim ölümüm bu hayattaki hiçbir şeyi değiştirmezdi... Yine sabah olurdu, sen yine sevmediğin, bir an önce ayrılmak istediğin işine gidip gelmeye devam ederdin... Ne tuhaf, bunu düşündüğüm anda sana duyduğum özlem daha çok artıyor... Biliyorum, ölümüm bu hayattaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ama bu bile sana duyduğum arzuyu hastalıklı bir duyguyla çoğaltıyor... İşte bu derin umutsuzluk bağlıyor beni hayata, bu büyük imkansızlık bağlıyor beni senin aşkına... O delice yetinmezliğim böyle anlarda başlıyor... Bu hayatla ilgili bütün beklentilerimin bittiği anda sen daha çok büyüyorsun içimde..

Arzuyu sonsuz kere yaşayabilirim seninle... Bu dünyanın gereği neyse onu her şeyiyle yaşabiliriz... Ama bu yetmez bana... İhtiyaçların adamı değilim ben... Başı ve sonu bilinen arzuların insanı hiç değilim... Bana varlığın gerekli. Bana varlığının aslı gerekli... Ona bütün benliğimle dokunmalıyım... Bütün korkuların benim olmalı... Bütün yaralanmışlığın ben olmalıyım... Sevgi diye yaşadığın bütün yitirişler ben olmalıyım... Ruhundaki esrar kalbindeki oluktan bana akmalı... Dünyanın sesini dinlemeliyim o çabucak terleyen avuçlarından... Dünyanın bütün yanlışları senden bana geçmeli hiçbir yalan ve korku olmadan...

Biliyorum, senin gibi ben de hastayım... Ruhum yaralı. Bu dünya, bu hayat beni yaraladı... Ama inan bundan dolayı hiç mutsuz değilim... Bu dünyanın bu haline baktıkça yaralı olduğuma seviniyorum bile... Çünkü yaralı olmasaydım seni göremezdim... Yaralı olmasaydım seni hissederriezdim... Yaralı olmasaydım senin yaralanmışlığını göremezdim...

Uyumsuzun biriyim ben... Uyumsuzun biri olmasaydım seni sevemezdim...

İnan bana sevgili bu hayatı değiştirecekse uyumsuz insanlar değiştirecek... Çocukluğu yaralanmış insanlar, sevgiyi bir tür yitiriş olarak yaşayanlar değiştirecek... Bunu en derinimde hissediyorum... İlk kez seninle seviyorum uyumsuzluğumu... İlk kez seninle tanışıyor yaralarım. Birbirinden kıtalar kadar uzakta olan yıllarım, günlerim, saatlerim seninle birleşiyor... Bu birleşme hayatın yeni bir dilini müjdeliyor bana. Artık herkes gibi konuşamayız seninle... Herkesin yaşadıklarını seninle tekrar edemeyiz... Başka bir dille konuşmalıyız seninle. Bu hayatın dili olmamalı bu... Biz seninle rüyaların diliyle konuşmalıyız... Çünkü gün başladığında biz birbirimize ait değiliz. Binlerce yalan sözcük giriyor aramıza... Binlerce yalancı korku... Binlerce yalancı sığınış... Binlerce zavallı kayboluş... Seni hissederken daha çok aklıma geliyor korkularım... Seni hissederken korkularım daha bir acıtıyor beni... Sığındığım her şey daha bir acı veriyor bana... Seni düşünürken hafiflemek istemiyorum... Seni düşünürken zevk içinde ve daha kolay yaşamak aklıma gelmiyor... Seni düşünürken yalan hayatım geliyor en çok aklıma... Boşlukta dönüp duran alınyazım geliyor...

Seni düşünürken bu güne dek koruduğum her şeyi yakıp yıkmak geliyor içimden... Evimi, kitaplarımı, eşyalarımı... Her şeyi yakıp ateşe vermek geliyor... Seni düşünürken bir Kürt kadınının karlı bir kış gecesi yoluma devam edebileyim diye verdiği eldivenleri, babaannemin ölmeden önce odama bıraktığı o tahta kutuyu ve bana annemden yadigar olan gece lambasını alıp sokaklara çıkmak istiyorum... Biliyorum onları nereye götürsem üzerlerinde senin ruhun titreyecek... O zamanlar sen yoktun hayatımda, ama ben onları alırken senin için de almıştım... Bugüne dek hayatımda ne vazgeçilmez olmuşsa sen varsın diye, bir gün benim için vazgeçilmez olacağını bildiğim için vazgeçilmez olmuştur...

Bugüne dek hep yalandı hayatım... Bu yalan hayatı seni beklemek için yaşadım ben... Bu dünyaya, bunca oyuna, bunca harcanmaya sana bir gün elbet kavuşmak için katlandım...

Sen orada mısın bilmiyorum... Benim için gerçek varsa, bir gün olacaksın diye vardı... Bundandı bu susuzluğum... Bundandı bu kahreden oyunculuğum... Ne olur izin ver, alınyazını ver bana... Tükendim ben kolay yaşamaktan... Tükendim sonu belli ilişkiler yaşamaktan... Alınyazını paylaş benimle...

Çektiğim bütün iç çekişler senin için duymuyor musun... Bu güne dek biriktirdiğim her şey senin ömrüne yakmak içindi... Bu güne dek söylediğim bütün yalanlar senin gerçeğin içindi...

Ne olur beni bu hayata bırakma... Senden sonra olmaz... Dönemem senden sonra yalanlarıma... İtiraf edecek bir şeyim kalmadı... Bütün yalanlarım tükendi... Ömrümle kıyaslayacağım kimse kalmadı... Boşlukta dönmekten usandım... Sen varsın diye anladım, ne yaşarsam hep boşuna yaşarım ben... Çünkü sen yokken bile biliyordum bunu ben: Vazgeçilmezimsin sen... Nefret ettiklerime benzemek istemiyorum ben... Ne büyük yanılgıydı, bunu en iyi sen anlarsın... Öyle bir yalnızlıktı ki, sevmediğin insanların bile beni sevmesini isterdim... Hiç sevmediğin bu hayatın beni bir gün anlamasını beklerdim...

Öylesine büyük bir sevgiydi ki sana duyduğum, alınyazın bana geçti... Adını koyamıyorum bu acının... Yaz deseler anlatamam... Bu acı nasıl anlatılır ki... Dilsiz ve çıplak kaldım bu acıyla... Gel, bendeki alınyazına sahip çık... Çünkü ben kendimi ilk kez sende sevdim...

Dönemem terk ettiğim hiçbir yere, dolaşıp duruyorum sokaklarda, dilimde o son duam: Ben hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki...

cezmier@leman.com.tr

Akşamserisi

KIRIK LEBLEBİ

SUAT ÖZKAN

kiriklebleb@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

Uzay Birliği!

Yurdum insanının canı çıkar gıkı çıkmaz!

Dünyada bizim insanımızın bir benzeri daha olamaz.

İnsanımızı işsiz, aşsız bırak; ilaçsız, yakıtsız bırak; hayvanların yaşayamayacağı koşullarda yaşamak zorunda bırak; yine de hiçbir tepki göstermez.

Yine "Yarabbi şükür" der de başka bir şey demez.

İnsan olan bir yerine iğne batsa tepki verir; oysa insanımıza bir değil bin kazık sokuyorlar da hiçbir tepki vermiyor.

İnsanımız dekor evlere benziyor.

Önden baktın mı ev gibi, ama gerisi boş.

İnsanımıza da baktın mı insan gibi, ama içi boş.

İçi boşaltılmış, ruhu alınmış, duyguları çıkartılmış.

Kafasının içi beyinsiz, ağzının içi dilsiz bırakılmış.

Olup bitene boş boş bakıyor.

Soysanız da, hatta donunu, lokmasını alsanız da kılını bile kıpırdatmıyor.

İnsanımız değişmedikçe de 2052'deki Türkiye'nin 2002'deki Türkiye'den pek farkı olmayacağı anlaşılıyor.

Yıl 2052...

Günün haberleri:

Uzay Bankası Başkan Yardımcısı torun Kemal Derviş Türk ekonomisini kurtarmak üzere ekonomiden sorumlu devlet bakanlığına getirildi. Torun Kemal Derviş verdiği demeçte **"50 yıl önce dedem Kemal Derviş ne yaptıysa aynısını yapacağım. Öncelikle de batık bankaları, şirketleri kurtaracağım"** dedi. Torun Kemal Derviş **"Halkı ne zaman kurtaracaksınız"** sorusuna ise **"Halkı Allah kurtarsın"** karşılığını verdi.

Bu arada Türkiye'nin Uzay Birliği'ne üyelik başvurusu yine reddedildi. Uzay Birliği'nce yapılan açıklamada **"Bu kadar aşsız, işsiz, eğitimsiz Türk'ü içimize alalım da başımıza dert mi alalım"** denildi. Buna karşılık Türkiye'deki stadyumlardan **"Uzay uzay duy sesimizi, bu gelen Türkler'in ayak sesleri"** şeklinde sesler yükseldi. Uzmanlar ise tüm bu olup bitenlere şu yorumu getirdi:

Dünya değişir; uzay değişir; Türkiye değişmez!

Lütfü Oflaz
lokleman.com.tr

KILLEMAN ABAM

AHMET YILMAZ

L-Manyak'ta bu ay
31 çeşit cep takvimi var

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

B.BOYSAL & ÇİLECİ BÜŞRA (FANTASTİK AROMA.)

BAHADIR..!. MAYMUNDAN GELDİĞİN İÇİN AİLEM EVLENME-MİZE KESİNLİKLE MÜSADE ETMİYOR..!.

MAYMUNDAN MI?. BEN ADANA'DAN GELDİM... BAK GÜZELİM. BİZ SUSAM SOKAĞI'NI SEYREDE-REK YETİŞMEDİK./ SOSYETENİN İKİ YÜZLÜ DÜNYASINDAN NAMERTÜKTEN UZAK. ADANA'DAN MERTLİĞİ İÇİME ÇEKE ÇEKE, BİRİKİMLERİMLE VE ANADOLULUĞUMLA GELDİM... GÖZÜN ÖZÜ, ARABAM BELKİ ŞİMDİ CEP'TE KONTÜRÜM DE YOK AMA KARİZMAM VAR.! YANLIŞ MIYIM ?. SEN DE SESİNİ YÜKSELT AZCIK!. İSYAN DİYE BİRŞEY VAR!!!

ALLAH KAHRETSİN..!. REGL OLMUŞUM.! BÜTÜN İÇ ÇAMAŞIRIM BATMIŞ..!. PANTOLONA DA GEÇMİŞ..!. AY, DUR SEN DE.. NE ŞAHLANDIN..!. HAY SİKİM YAA..!. HEP SENİN YÜZÜNDEN..!. BEYAZ ATLI PRENSİ BEKLERKEN ALLAH MİTOLOJİK KENTAUROS'U GÖNDERDİ..!. BEŞ GÜNDÜR OLAYI KAVRAYIP SİNDİRME TELAŞINDAN META-BOLİZMAM BOZULDU BE!! OFF..!.

YAPICAK BİŞEY YOK...

BEN, MİDİLLİ PRENSESİ FRİYOLE..!. HALKIMIN VE BENİM SİZE OLAN BAĞLILIĞINI İFADE ETMEK ÜZRE SİZE BU DOSTLUK KURUFASÜLYESİ'Nİ SUNUYORUM ŞEHZADEM..!. Bİ KAŞIK ALMAZ MIYDINIZ ..?. KENDİ ELLERİMLE YAPTIM. VALLA..!.

ŞU ŞEHZADE'NİN ROMA'DAKİ PORTRE RESMİNİ GÖRDÜĞÜM ANDA VURULDUM BEN..!.. İNŞALLAH YEMEĞE KATTIĞIM SEX İKSİRİ İŞE YARAR DA BENİMLE YATAR !?

ARADA ROMA İMPARATORU VAR DİYE BU KIZA KARŞI EFENDİLİĞİMİ HEP KORUDUM... HEP! AMA BİLMİYORKİ ELİNDEN ZEHİR OLSA İÇERİM.. Kİ O TABAK-TA ZEHİR VAR..!. FAKAT BUNU ANLIYCAĞIMI BİLMİYOR MU? VE BU DERECE BİR APTALLIK ONA KARŞI OLAN AŞKIMI HEP KESTİ..!. DUR ŞUNU SİNİRDEN BOĞDUR-MADAN BEN LAFA BOĞAYIM DA... DAĞILSIN BİTSİN BU MEVZU BE...

ELİNE SAĞLIK. ŞİMDİ KARPUZ YEDİMDİ YA, SENİN SÜNNET-SİZ PEDER Bİ-ZİM G.TÜ BOKLU RUMELİ SPORA TALİP-MİŞ...NE İŞ?!

superisi@hotmail.com

VAY BE..!. HAKKATENDE SU PERİSİ ÇIKTI YA... ALTI AY E-MAİL'Dİ, CHAT'Tİ ÇABALA VE BULUŞ..!. AMA KAR YAĞIYOR DİYE EVDEN ÇIKAMA... İYİYDİ BU ...PASO VCD FİLM SEYREDİP, BİRA İÇİYOZ... AMA HEP HEMEN SIZIYOR SU PERİSİ... BEŞ GÜNDÜR HİÇ SEVİŞME OLMAD... ULAN Bİ SANİYE YA, EN AZINDAN NASIL GÖRÜNÜYO SU PERİLERİ-NİN ŞEYİ... Bİ BAKICA...??? AAAAA.!!? BAKİRE Mİ YAANİ..?!!

ZÜLEYHA... AŞKINDAN KURUDUM BİTTİM DİYORUM... YÜZ VERMEDİN... BEN DE GİTTİM ŞEYTANA SATTIM RUHUMU... FAKAT BU NEDİR YA..!. ÖÖHH..!. GEBERDİM ŞEREFSİZİMH..!.

NE ?. YAHU RUHU SATTIM ŞEYTANA DİYORUM... NEYSE SEN ALDIRMA BANA...

ALÖÖH!! ASLAAAN!! ABİCİM ALLAH AŞKINA GEL AL ŞU ADAMI..!. AKLINI KAYBETTİ EVİN HER TARAFINA SIÇIYOR!! KUSUYOR..!. CADILAR BAYRAMINDA AZCIK ÖNÜNDE DANS EDİNCE VURULMUŞ BANA, KOPAMIYOR İPNE!! AY AKŞAMA ANAMLAR GELİCAK EVE..!. KEDİMİ SIÇTI DİYİM ?! IĞĞĞĞYYY..!.

CEREEN..!. ALLAH BELANI VERSİN..!. NE YAPTIN BU OĞLANA? BAHA-DIR'I DİYORUM.! AABİ MAHVOLMUŞ GÜL GİBİ ÇOCUK! NİYE İNSANLARIN DUYGULARIYLA OYN... AY GÜRÜLTÜ VAR, KAPAT ARIYCAM TEKRAR..!.

VRROOM

AZRAMA MINA KOYYUM TEKRAR! CEREN KACAR..!. O KÖPEK DE GEBER-SİN! BEN BU ÜLKEYE FAZLAYIM KARR-DEŞİM!! SİZİNLE AYNI KADERİ PAYLAŞMIYCAM.! HASSKTRİN LAN..!. YÜRÜ YA CENİFİİR!

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl Güllü

Feyhan Güver

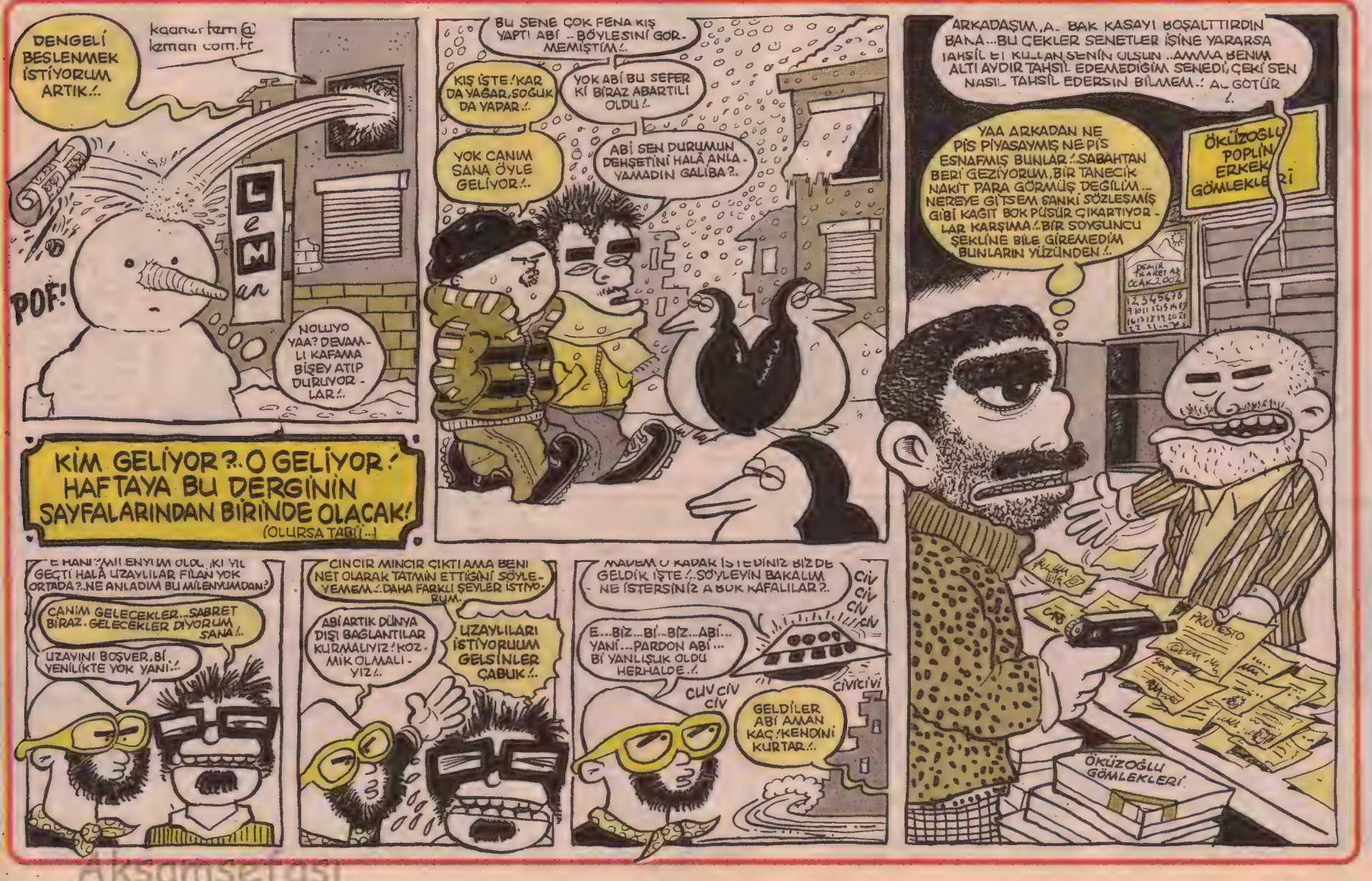

Akşamsefası

nihatg@leman.com.tr

Fırın

HİKAYE

—NİHAT GENÇ—

Karadenizliler'e laz denmesinin sebebi cumhuriyet sözlüklerinde yazıldığı gibi, şaka gibidir, ama doğrudur: "Bir bölgeye yanlışlıkla verilen ad". Bir bölgeye yanlışlıkla niye ad verilsin. Bu şakayı kimler uydurdu. Tarifin doğrusu şöyledir, asıl şaka gibi olan da budur: "Bu bölge insanlarının tarih boyu yanlışlıkla benimsediği ad!". Çünkü tarih boyu bölgeye yerleşen tüm kavimler, macarlar, bulgarlar, rumlar, cenevizler, kürtler aleviler, bu addan hiç rahatsız olmadı, aksine, hepsi bugüne kadar mutlulukla benimsedi. Türkiye'de yayınlanan "Laz tarihleri" eski Sovyet politikaları doğrultusunda Gürcü aydınlar tarafından siyasi kasıtlarla kaleme alındı. Bu yüzden tarih boyu hep küçük bir azınlık olarak yaşamış gerçekler lazlar, dünya coğrafyasının en şanslı soyu! Muhteşem insanlar! Korkusuz, rahat ve kültürlerine güvenleri mükemmel! Bu inanılmaz kavim renkliliği ve devasa coğrafyaya hiç bir sorun çıkartmadan adlarını verdi. Bugün Karadeniz üzerine yapılan çalışmalar dünyanın en ilginç etnik tablosunu ortaya koyuyor. New York ya da Paris'te bir apartman dairesinde ne çok ırktan, kültürden insan varsa, Karadeniz'in tek bir köyünde daha çok çeşitlilikte, çoklukta kavim bulmak mümkün. Yani, aynı kavimden tek bir köy dahi bulmak mümkün değil. Aynı köy sınırları içinde onlarca kavmin izleri. Denizden otuz kilometre içeri kadar bir alanda yüzün üstünde kavmin bugün yaşayan soylarını incelemiş Mehmet Bilgin, Serander Yay. Doğu Karadeniz Kitabı. Soyadları, sülale adlarından yola çıkarak, Uzlar, Peçenekler, Gürcüler, Ermeniler, Rumlar, Ruslar ve onlarca Türk boyu. Her biri dünyanın ayrı bölgesinden gelmiş, onlarca etnik sülale! Bu değişik ve sarsıcı etnik yapıya baktığımızda Karadeniz'de nerdeyse tek bir ortak özellik buluyoruz: "Aynı üründen beslenmeleri".

Besin dediğimizde, mısır, lahana, hamsi. Bu besinler, Karadeniz'de doğan her çocuğa talihsiz bir beden veriyor. Volkan gibi kavurup, enerji fışkırtan bedenini genç bir çocuğun uslandırması, kontrol etmesi mümkün değil, yürüyen bir trafo. Her bir karadeniz erkeği dev bir teknoloji! Bu karmaşık teknolojiyi ancak babaerkil, hiyerarşik yasaklarla bir nebze dindirmek mümkün. Durmaksızın hareket eden motor gibi insanlar. Bu teknolojiyi mafya, devlet yüzyıllardır kullandı. Türk devleti, Türk mafyası Kabakçı'dan beri laz uşaklarını baş köşeye oturttu. Kabakçı'dan beri Osmanlı sarayı, Topal Osman'dan beri cumhuriyet hükümetleri korumalarını hep Karadeniz'den seçti.

Tabiat'ın tasarladığı tam bir deliliktir Karadenizli'nin bedeni. Bitki ve hayvanlardan elde edilen besinin enerjisini hemen orada harcamak zorunda. Bedenindeki gerilim o dakikada denetimden mermi hızıyla çıkar. Karadenizli çocuk, ani kararlar, reflekslerle, bedenini yakan inanılmaz sıcaklığın kurbanı, kölesi olur!

İşte modernleştik, değiştik, gün geldi, Ankaralılar İstanbullular'a, İstanbullular Viyanalılar'a benzemeye başladı. Ama Karadenizliler tarih döndükçe kimseye benzemeyecek. Eski dünyanın Galatlar'ı. Romalılar'ı, Vikingleri, Ispartalılar'ı gibi, sahici, savaşçı bir ırk! Yerinde duramayan biz çocuklara annelerimiz "cınıvız" derdi, onlarca asır içiçe yaşadığımız Cenevizliler'le bir ilişkisi var mı, bilmiyorum, ama Karadenizliler hiç yerinde duramadı, tarihin tüm asırlarını, uygarlıklarını deprem gibi sarsıp yerinden oynatarak bugüne geldi.

Gençlik, felaket gibi, facia gibi, kabustan bir beden büyütür çocukta. Gençlik ergen çocukta ağır bir kuduz hastalığı gibi seyreder panik içinde fıtırır. Dehşet verici bu değişimi kazasız belasız atlatabilen yok gibi, ya da ben görmedim. Zaten uslu akıllı gençler akıl hastası muamelesi görür. Ormanların, dalgaların içinden korku salan bir canavar gelip gencin bedenini giyiverir. Doğanın acımasızca çalkaladığı bu bedenle genç 17-21 yaşlarında burun buruna gelir. Her an katil olabilir. Her an uçsuz bucaksız diyarlara tüyüp gidebilir. Her an sofradan, yatağından gizlice sıvışıp kaçabilir. Gözleri, elleri kabuk değiştirmiş bakışları ısırgan otu gibi yakıcılaşmıştır. Tuzaklarla dolu kabus gibi bir sevdanın içine mutlaka düşmüştür. Zaten zır deli bir bedeni olan Karadenizli çocuk, üstüne bir de aşık olunca artık tutulmaz, tarif edilemez tuhaf bir yaratık olur. Şirin huzurlu, sessiz köyünde, ağaçları baltalarla indiren, damları yıkan, geceyarılarına kadar silahlarla hayaller kuran, herşeye diklenen, hayatta başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen, derin bir hipnotizmanın içine girer. Bütün bu acımasızca değişimler, içi doldurulmuş tombul ve aptal tavuk gibi bir kız içindir. Artık o, dengesiz, vahşi, fanatik eylemlere girişen, yırtıcı, her davranışıyla sadomazoist bir yaratıktır. Sis ve duman içindeki sakin köyünde çeliği eriten yüreğinin ateşiyle sabretmesi mümkün değildir. Bu gencin göğsüne kazık çakmadan sakinleştirmek imkansız. Ergenlikle başlayan bu fırtınanın bitişi yok! Yetmiş yaşına kadar hayata ve kadınlara hayvanlar gibi saldırmaktan yorulmaz.

Bilinen tüm uygarlıklar içinde bu karabasan gibi adamlara, bu demirden şehvetli canavarlara yine de en sadık, en köle kadınların bu bölgeden çıkması da tabiatın bir şakası olmalı. Diyorlar ki, kadınları erkeğe "ula" der, bu "ula", Apollon'un kısaltılması, yani, burada erkek, Tanrı Apollon'dur.

Aşk, delilik üretme aleti, sevda çekmek delilikle beslenmek, aşk, çamurlaşma, bulaşma, karmaşıklaşmanın gübresi. Ergenlikte mayalanır, bir daha çıkmaz! Sevda çekmek gencin dayılık yapmasına, söz geçirmesine, barbarlaşmasına, yani kişiliğini ilan etmesine vesile olur! Kavga dövüş, pata küte, duvara kafa vurmadan, cam çerçeve indirmeden çekilen sevdadan kuşku duyulur.

Sahilde fırında çalışan Ömer'de fırının üstünde oturan süt kuzusu gibi 15 yaşında bir kıza aşık. Kız büyüdükçe Ömer'in heyecan temposu arttı. Kız, etine dolup, boyu uzadıkça, Ömer'in dehşet dozu tüm etraftakilere korku salar oldu. Sert mizaçlı patronuna duygularını açması imkansız. Aşık olma koşullarının imkansızlığı aşkı gülünçleştirir, ama, imkansızlıkla başetmek, hayat denen bu maceranın niteliğini artırır. Belki de topluluk içindeki bireyin özgürlüğü, onurunun adı: aşk. Belki de bu savaştan kırıp dökmeden geçmeden, gençin bir adı, bir sanı hiç olmuyor!

"...Ömer, tahminimin çok üstünde azgın, zalim bir çocuktu. Baban çok ağır hasta haberi aldım, atladım geldim Londra'dan. İşletme mezunuyum. Adım Serdar. Kaç yıldır bir barda çalışıyorum, sabahtan akşama kadar şişelerin, camların, bardakların tozunu alıyorum. Patron manyak bir adam, depoya gelen koli koli bira şişelerini dahi bana tek tek temizletiyor. Çalışmak insana gurur veriyor ama, çok çalışmak onur kırıcı! Geldiğim gün babam öldü. Trabzon Meydan Parkı'nda oturmuş mahalli gazeteleri okuyorum. Nefes nefese bir genç geldi yanıma. Elinde formlar. "Sen İngilizce biliyisin...?", "bilmiyrim" dedim. "Biliysin, biliysin, bağa numara yapma" deyip oturdu. Daha önce Kanada, Finlandiya, Kazakistan, Avustralya'ya (nedense hep uzak ülkeleri seçmiş) gitmeye teşebbüs etmiş, hepsinden eli boş dönmüş. Ateş gibi, başından duman yükseliyor. Aç bir çakal gibi, önümüzden geçen genç kadınları kapacak gibi bakıyor. Sert ve kemikli yüzü var. "Niye bu kadar gitmek istiyorsun" dedim, kendi macerarı, çektiğim sıkıntıları anlattım. Bir tek

Devamı 14. Sayfada

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

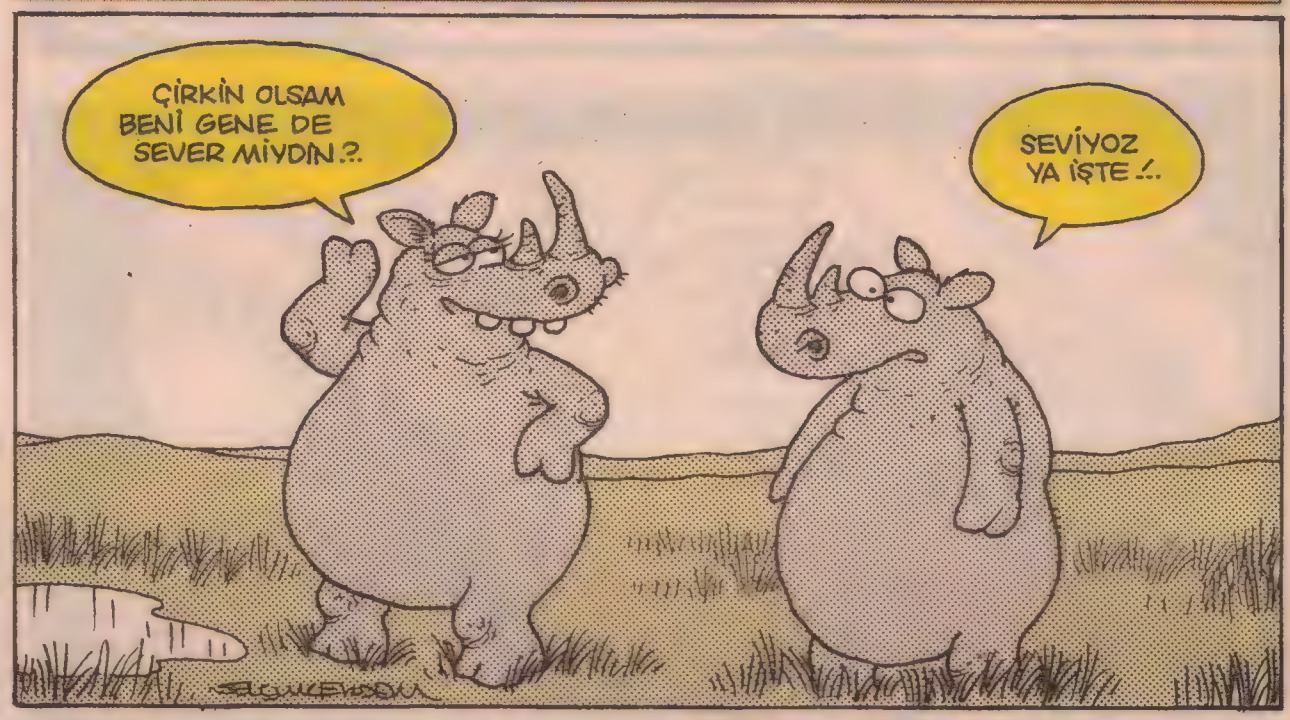

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

●RAHMETLİ KENAN VE OYUNCAK AYISI BİBO..!

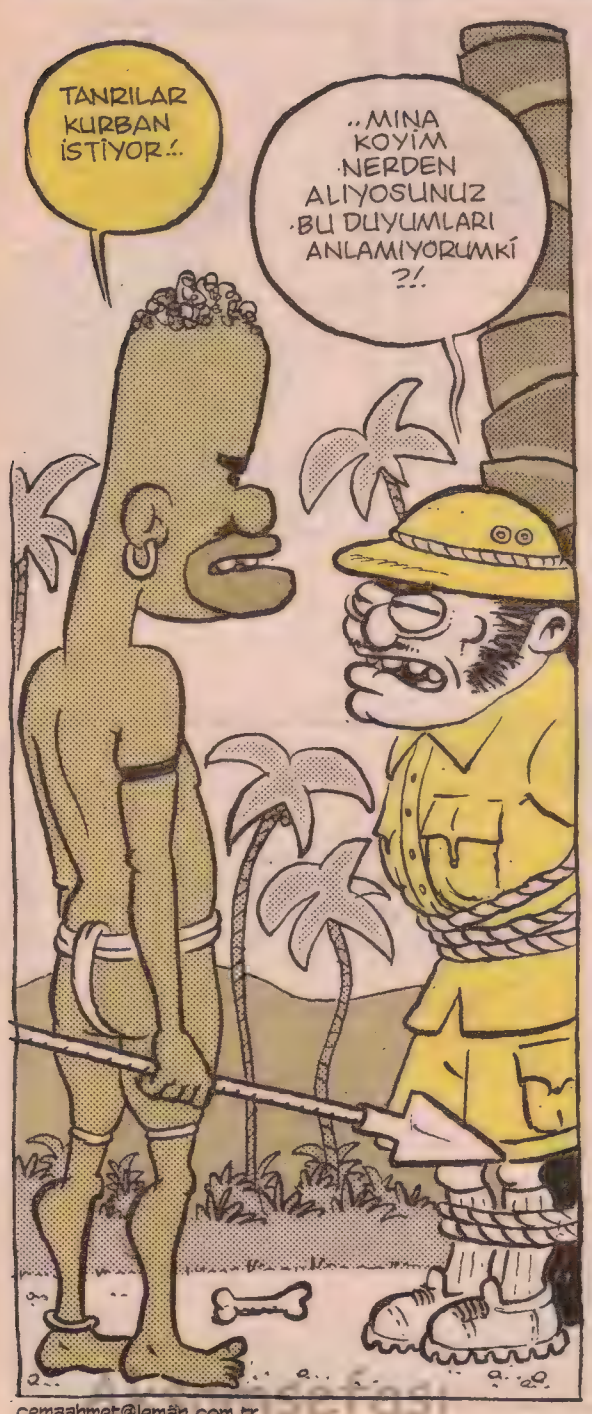

●TRANSFER DOSYASI ve ARA TRANSFERLER...

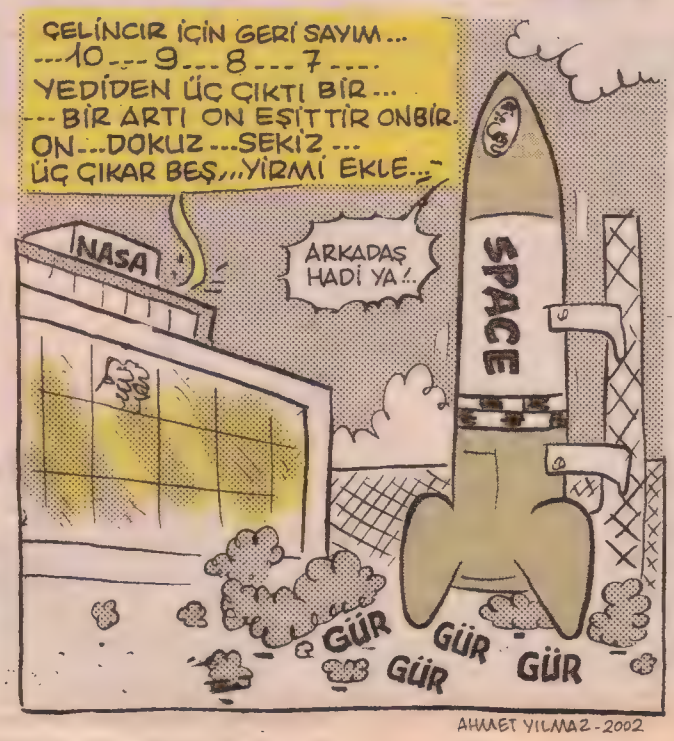

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ - 2002

13. Sayfadan Devam

cümleyle cevap verdi: "Seviyruk, daaa...!" Anlamı şu: o kadar derin, imkansız bir aşka tutuldum ki, kaçıp kurtulmaktan başka şansım yok. Birazdan, kısa boylu, masmavi gözlü, sapsarı saçlı, yüzünün kemikleri, zayıflıktan tahta kaşık içi gibi oyuk, bir genç geldi, adı: Sari! Bir ustaları varmış Faik Usta, Faik Usta'nın ailesi, çocukları yokmuş, geceleri fırında yatıyormuş. Asgari ücretten de düşük, seksen milyon maaş veriyormuş. O kadar düşük para ki, şu garibanlara bir iyiliğim dokunsun, dedim. Ömer, gece, Faik Usta sabah postasında çalışıyor. Faik Usta'ya yapmadık küfür bırakmadı. Sanki yanlarında ben hiç yokmuşum gibi kavgalı, sert bir muhabbete giriştiler. Ömer, asi bir kahraman, bir eşkiya reisi gibi küfrederek konuşuyor. Sari'nin ağbisinin bir silahı varmış...:

"... "La bulamadın mı silahı.. ne biçum arkadaşsun...", Sari: "Üç yüz milyon istiy..."... "La nerden bulayım üç yüz milyonu, kızı nişanlıyalar.. Bu nedir? Bağa hakaret tur? Daha adam gibi gezebilir muyuz habu memlekette..."

"Film mi çeviriyorlar, kamera şakası mı yapıyorlar. Ömer, yenilgiye uğramış bir kinle arkadaşını nerdeyse tekme tokat döverek sıkıştırıyor. "Getir hau silahı, daaa, ne biçum arkadaşsun...", Sari: "Niye vuracağun uşağı...", Ömer: "La gavatın teki.. Gız kismi yolda yalaya yalaya dondurma yer mi?".. (Sevgilisiyle nişanlısını yolda dondurma yerken görmüş.). Öyle cahil, gaddar konuşuyor ki, soğuk kemik yüzünden alevler dökülüyor. Konuşmadan anladığım, kızı hiç tanımıyor, hiç konuşmamışlar, uzaktan uzağa yazılmış kıza. İşte bu kız üzerine zalimce yeminler ediyor: "La vuracağum oni, aha bak (formları gösteriyor) hepsi tamam oldi, gidiyrim daa, yokum artuk buralarda..."

"... Birden bana dönüp kağıdın üstünde bir kelime gösterdi: "Buraya ne yazay?" Gösterdiği kelime: Friday: "Cuma, cuma yazıyor!".. Bendeki bilmişlik, hemen devam ettim. "Robinson'un Cuması..." "Kimdur o?", "Hani ıssız adada yaşıyor, tek başına!", "Ne yapay orda?", "İşte bir hikaye, tek başına yaşıyor, Cuma adında bir de kölesi var!".. "Hiç gari yok mi orda?", "Yok, gari yok!".. "La yalandur o hikaye. Uydurani .ikiyim. Gari olmadan hikaye mi olur?"...

".. Yıllar sonra döndüğüm memlekette, hergün canım sıkılıyor. Sabahları Meydan Parkı'na gidiyor, çay içiyor, mahalli Günebakış gazetesini okuyor, öğleye doğru, Uzun Sokak'ın arasında Akçabaat Köfte yiyor, öğleden sonra Yavuz Selim'e (eski sahaya) gidip tüm amatör maçları sonuna kadar izliyorum. Sohbetin ortasında Ömer: "Sen, dedi, buraların adamına benzemiyorsun?", ağrıma gitti, ağlayacak gibi oldum. Meydan Parkı'ndan Maraş Caddesi'ne, Ganita'ya sahile doğru tek tek dükkanları işaret ederek, sahiplerini, çocuklarını, şimdi ne iş yapıyorlar, anlatmaya koyuldum. Laf uzadı, "Eskiden geceleri fırında peynirli yaptınr, yerdik!" dedim. Ömer: "Nedir o, hemen yaparım!".. Daveti hoşuma gitti. Gençliğimin maceralı gecelerindendi, saat bire-ikiye doğru fırından kocaman metre uzunluğunda bir pide. Çok duygulu konuştum. Söz de verdik, arkadaş da olduk. Fırına minibüsle gidiliyor, gece dönüş yok. Sabahı bekleyeceksin. Şansına geçen arabalara binebilirsin. Akşam onda, onbirde olmaz mı pide, dedim.. "Fırın geceye doğru yanıyor, ancak yetişir!" dedi. Zaten kafamı dağıtmaya çalışıyorum, işimin adı ne?

".. On kilometre uzakta, sahilde. Minibüsten elbiselerimi yırtan bir rüzgarla indim. Çakıl taşı gibi yağmur yağıyor. İnsanın aklı başından gidince, acıya katlanma gücü artıyor. Bazen bir hayale kapılmak boşluğa düşmek gibi, bir daha ayaklarının üstüne düşeceğini bilmezsin. Londra'da, barda, akşama kadar öpüşen lezbiyenler, gayler'e servis yapmak! Şimdi burada.. Bu sert havada, bulut kadar yumuşak, duman gibi giriverdim fırına. Fırın değil, hela gibi pis bir yer. Korkuya kapıldım, sabaha kadar burada nasıl vakit geçer. Vahşi bir hayvan gibi kapana kısıldım. Ben ne bok yedim. Kirli paçavralar içinde, unlanmış çul parçalarına sanlmış Ömer'i gördüm, hamur kazanın başında. Bir küçük tahta tezgah, bir su hortumu, bir de kazan.. Odanın köşesinde yer yatağı, her tarafı parçalanmış sünger yatağın altında lif lif dağılmış hasır! Sigara dumanından kararmış sünger parçasının üstünde yüz kiloluk bir adam uyuyor. Ömer çay bardağına rakı doldurmuş şölen başlıyor gibi bana da ikram etti. Elleri hamurlu. Bir yandan da yüksek sesle: "Bu .mına koduğumun oğlu, şu kazan gibi dünyayı döndürdüğünü sanıyor. Herşey kendinin olacak, herşey .ikinin keyfine olacak, diyor!" Faik usta, işte bu. Korkuyla, gözlerimle, sus, duymasın, işareti yaptım, tam bir paniğe kapıldım. "Sus, ne yapıyorsun?".. Ömer: "Duymaz bu .mına koduğumun herifi, uyudu mu bir daha uyanmaz..." deyip, elindeki hortumu bir kırbaç gibi Faik Usta'nın üstüne vurmaya başladı. Vurmasın, diye, eline yapıştım. Ellerim, kollarım, mermere çarpmış gibi, çelik gibi her yanı Ömer'in, tutmam imkansız, bir silkinmeyle bir kuş gibi duvarın köşesine fırlattı beni. Bir daha sarıldım vurmasın diye, bir dirsek koydu bana, iki büklüm yere çömeldim, nefes alamıyorum. Nereye düştüm ben. Böyle bir şey ne filmlerde, ne kitaplarda görmedim. Uyuyan adamı, bir cesedi kırbaçlıyor. Ya durdurmam lazım, ya imdat diye bağırıp, polis çağırmam! Ya da yollara düşüp kaçmalı!

"... Ömer elindeki hortumu bırakıp boynuma sarıldı. Öyle duygulu, sessiz, öyle derinden iç çekerek: "dayucuğum çok seviyorum. İki yıl askerlik yapıp geldim. 10 senedur burdayim. Çok bekledum bu gancuğu (kızı), dayanamayrum..." Öfkem yumuşadı. Olup biteni ancak sakinlikle anlayabilirim, "Ölmüş de olsa, hayvan da olsa, kırbaçlanır mı?" dedim. "Sen onu tanimazsun, Faik usta uyanmaz, bağa da geçti o huyi, bir kafayi vurayum dünya yikilsa uyanmam!".. O kadar normal, sakin söyledi ki, içimden; bir problem çıkarma, sakin ol, sakin ol, çağrısı yaptım kendime. Başka bir boyuttayım, başka tür insanların içindeyim..

".. Etrafa bakındım, burada insanlığa dair hiçbir emare yok, duvarlar, tavan, kirlenmiş tül perdeler gibi örümcek ağları içinde.. Yalnız kireci dökülmüş, tuğlaları dökülen duvarda, gazeteden kesilmiş, Trabzonsporlu Şota'nın resmi, unlanmış, tozlanmış. İçimden burdan hemen kaçmanın yollarını, bahanesini düşünüyor, dışımdan, normal konuşmayı sürdürüyorum: "Şota şimdi Hollanda'da Ajax'ta oynuyor...! Ömer: "Onu gönderenin .mına koyayım, yaktılar Trabzon'u!.." Çocukken hatırlıyorum, köy kahvelerinde İsmet Paşa'nın, Menderes'in resimlerini görürdüm. Şimdi burada Şota'nın resmini bulmak. Halkın sevgisini, en derinlerdeki insanların yüreklerine kazılmak nasıl bir duygu? Çok kıskandım Şota'yı. Şota'yı konuşup, birazcık normale döndüm. Biraz önce hortumla dövülen uyuyan deve baktım. İçimdeki komünist ayağa kalktı. Londra'daki patronum geldi aklıma. Nasıl bir duygu patlaması bilmiyorum. Hazır bulmuşken bir tekme de ben atmak istedim. Çizmemin ucuyla ağzının ta ortasına bir tekme geçirsem.. Benim için solculuk üniversite yıllarında kaldı. Barda çalışmaya başladım, hayatı unuttum. Sayfa sayfa sosyalizm ansiklopedisi geçti aklımdan. Tüm köle ulusların yüzyıldır verdiği mücadele, akan kanlar, milyonlarca ölü. Başkaldırmış coğrafyaları düşündüm. Köleler.. Batı dışı toplumların ayaklanışı, hürriyetleri, zincirlerini kırışı.. Tane tane Afrika'yı, tane tane Asya'yı, Latin Amerika'yı, Che'yi hatırladım. Gidip ağzının ortasına bir tekme de ben geçirsem şu cesedin, seksen milyon maaşla adam çalıştırmak nedir ulan!

".. İlk yarım saat, kırbaçlanan adama çok acıdım, çok korktum, panik içinde buradan kaçmak istedim. Ama dakikalar ilerledikçe, bu tuhaf mağaraya, garipliklere alıştım, bir güç hissettim kendimde. Artık korkmuyorum. Gidip heladan kürek kürek bok getirip, ağzına döksem. Ne sanıyor ibneler kendilerini. İlkel vahşi kapitalistler! Ekonomi'yi, kendi servetleri, keyifleri sanıyor, ülkeyi kendi malları sanıp, uçurumun kenarına getirdiler. Milyonlarca aç insan! Nerelerde ekmek peşine koşuyoruz! O iğrenç kocakarı, süslü lezbiyenlerin akşama kadar öpüşmeleri aklımdan çıkmıyor. Hazır bulmuşken birini. Birden, barikatların arkasında, polis, işadamı, asker leşi yiyen isyancı bir çakala dönüverdim. Ben gurbetçiyim. Herkes içimden geçeni bilsin, duysun. Duygularımı, hastalığımı, vahşiliğimi, kinimi, öğrencilik yıllarındaki hayallerimi öğrensin herkes..

".. Ömer: "dayucuğum, peynir getirdun mu?" Peyniri ben mi getirecektim. "Yok, hayır!" dedim. "Ne sikime peynirli yapacağuz, haburda peyniri nerden bulacağız!. İçimden "aman kalsın" dedim. "Kalsın başka sefere yaparız! dedim. "Olur mu dayucuğum deyip, sokağa fırladı. "her yer kapalu gardaşum!" deyip geri döndü, gece vakti tabii ki kapalı olacak her yer, güldüm.

".. Ömer beni unuttu. İşine verdi kendini. Bir makine gibi çalışıyor. Sessizlik içinde kaybolup gitti. Bileklerinde kudretten gelen bir maharet ve cesurluk var. Unutulmaz tarihi bir olay seyreder gibi Ömer'in çevik kollarını seyrediyorum. Ustalıklı bir sanatçı gibi. Katıksız bir konsantrayle hamurun içinde kayboldu. İnatçı ve kusursuz bir makine temposu. İşine karşı çok parlak bir gururu var, hamurlara saldırıyor, şehvetle yoğuruyor, us-

talığıyla iftihar ediyor. Elleri kantar gibi, gramajını gözüyle ayarlıyor, atıyor terazinin kefesine bir avuç büyüklüğünde hamuru, terazi tam eşit, hiç şaşmadı. Çalıştıkça kuvvet buldu. Böyle bir iş şevki görmedim. İlk ağız ekmeği fırına sürdü. Dışarda yağmur dindi. Tanyeri kızıllaştı. Güneyden sıcacık bir rüzgar esti. Ömer, rakı şişesini eline alıp yolun karşısına, sahile geçti. Kayalıkların üstünde durgun denize bakıp, kendince türküler mırıldandı. Güneyden rüzgar esince insan burda allak bullak oluyor. Heyecanlanıyor, coşuyor. Avrupa tüm bokunu, pisliğini Tuna nehriyle Karadeniz'e aktıyor, Karadeniz, pisliği süzüp, tertemiz, pırıl pırıl Akdeniz'e aktıyor! Ömer, patlayan bir silah gibi, şişeyi kayalıklarda kırdı. Dengesini kaybetti, denize düşmekten son anda kurtuldu. Birden dalgalara saldırdı. Bir şeylere hücuma geçti. Ölüm kalım savaşı verir gibi. Kıpkızıl ufkun önünde görünmez hayali yaratıklarla boğuşuyor. Küfürlerle, hızını alamayıp fırına girdi. Faik usta ölmüş gibi yatıyor. Eline, sopası uzun süpürgeyi geçirdi, süpürge sopasıyla uyumakta olan Faik Usta'yı dürttü, küfretti. İğrenç dalgalar geçmeye başladı. Süpürgenin sopasını götüne götüne soktu. Faik Usta'nın kaslarında en küçük bir büzülme, çekilme, tepki yok. Elinden tutuyorum Ömer'in, kımıldatamıyorum, sopayı, sahiden çıldırmışcasına götüne sokar gibi yukardan aşağı bastırıyor. Hırsını alamadı. Faik Usta'nın yüzüne, ortalayarak, ağzının ortasına parmağım kalınlığında bir tükürük bıraktı..

".. Korkudan kaskatı kesildim. Ömer'i tutup, yere yıkmak istiyorum, boşuna. Rehin kaldım. Ömer, boynuma sarıldı: "Dayucuğum, dayucuğum çok seviyrum..." ağlamaya başladı. Hemen kaçmam lazım. Ayrılamıyorum. Karşıya, sahile geçtim. Kayalıkların üstünde yeşil yosunlara, ben burda ne yapıyorum, dedim, kokladım. Güzel kokuyorlar...

"..Can sıkıntısından tek tek bütün ekmek hamurlarını saymaya başladım. Merdiven altında dizili odunları saymaya başladım. Bitiyor, baştan sayıyorum. Bir radyo olsaydı bari. Fırının ağzında yüzlerce hamamböceği yol yapmış, oynamaya başladım. Konuyu değiştireyim. "Niye orda yatıyor Faik Usta, evi yok mu?" dedim. Ömer: "Yattığı taşa bak, o taşın altında kuyu var. Kuyunun içi ağzına kadar Ermeniler'in kestiği Türk askerlerinin iskelet kurukafalarıyla dolu... Kuru kafaları kaldurduğunda, altında Ermeniler'in hazinesi var!"..

".. O kafaların üstünde durmak iyice ürpertti beni. Kendime bir daha sakin ol çağrısı yaptım. Hızla konuyu değiştirmeliyim. Millî piyango sana çıkarsa gibi bir duygu. "Kaldıralım o taşı".. Ömer çok ciddi: "Bir daha yerine koyamayız, o kadar kuru kafayı ne yapacağuz..." Ömer'e "hazine bulsak ne yaparsın" dedim, "garibanlara dağuturum" dedi, sevinçle: "ben de aynı şeyi düşündüm, birazını alır, gerisini garibanlara dağıtırız!".. Ömer'in sırtına vurdum, onu övmek, överek sakinleştirmek için fırsat kolluyordum "aferin, helal sana Ömer, sen de bizdensin!".. Ömer, bilmişçe bir sorumlulukla: "Haburda niye bu kadar sikintiyu çekiyrim sanaysin...", Yani, garibanlar için çekiymiş, Ömer, yeniden transa girip Faik Usta'ya saldırmasın diye, muhabbeti boş yerlere doğru sürüklüyorum. "Peki Ömer, paranın geri kalan kısmını?", Ömer, gözlerini kısıp düşündü, duvardaki Şota resmine takıldı: "Şota'yı getinip kulube veririm, alun ula, alun .mına koyayim!".

".. Oh be, nihayet. Güneş ışıkları fırının camından içeri sapsarı vurmaya başladı. Arabalar geçer diye sevindim. Ömer: "Sana da bir peynirli yediremedik gardaşum. Yarun gene gel. Gelmezsen çok kötü küfür ederim ona göre. Yarun peynirlunun alasunu yapacağım". Gitmek için kapıya çıktım!. Ömer: "Otur biraz daha, sicak ekmek içine yağ süreyim, çayla yersun". "Faik usta sorarsa, cenazem vardı, yolda kaldım, firina siğindim dersun!.." Ömer, ilk ağızda çıkan ekmeği tam ortasında ikiye ayırıp içine tereyağ bastı. Kaya parçası gibi sert tereyağını ekmeğin içinde gezdirip eritti, buhan yüzüme dolandı. Ekmeği alıp sahile çıktım. Bulutların gölgesi suya vuruyor. Küçücük bir dere. Derenin kıyısında parlak mı parlak yemyeşil otlar. Tabiat kaskatı kesilmiş, in-cin top oynuyor. Çok uzakta dağın yamacından bir meee sesi, geldi. Ömer de yanıma geldi. Gözlerine baktım, dereyi, denizi, beni, mermi gibi delip geçiyor. Hala başından ateş gibi dumanlar çıkıyor. Saf bir vahşi! İnsanların en değerlisi. Ucu bucağı olmayan bir imkansız sevdanın yıktığı bu beden içinde çırpınıyor. Bu ülkeden kaçmayı o bedenden kurtulup çıkmak sanıyor. Kesin katil olacak bu çocuk. Sevdasının kuvvetini dizginleyecek iradesi, yılların bomboş beklentisiyle paramparça olmuş. Tereyağ dolu sıcacık ekmeğe vahşi bir diş geçirdim, ilk insanın ilk avına saldırması gibi. Ölümcül sessizliği, dişlerimin, çenemin zevkli gürültüsü bitirdi. Ekmeği sanki iki ısırmayla bitirdim. Hepsi kapkara, bir ordu kadar çok kara civcivler ayaklarının arasından tünel gibi geçtiler, bir müddet peşlerinden koştum!.

".. Karnım doydu kendime geldim. Kayalıkların üstünde yeşil yosunlara babam öleli iki gün olmuş, ben burda ne yapıyorum diye sordum. Kokladım yosunları. Çok güzel kokuyorlar. Vicdanımın ağına düştüm. Gece, Faik Usta'ya yapılanlara nasıl sessiz kalabildim. Yeterince iyilik yapmadan burdan gidemem... Faik usta, uyuduğu kapkara süngerin üstünde bir dağ gibi kımıldadı. Altı aylık kış uykusundan yeni kalkmış, kıllı ayı gibi. Koskocaman gövdesi, kazma parçaları gibi yüz kemikleri. Minicik bir musluğun önüne huşuyla eğildi. Su, iplik kadar ince akıyor. Dudaklarıyla dualar mırıldanarak abdest aldı. Göz ucuyla bana tatlı bir selam verdi. Çürümüş pencere tahtaları macunları içinde karıncaların gördü. Üstüne basarak terlikleştirdiği ayakkabısını eline alıp karıncaların her birinin başına vura vura: "Ula, ninesini .iktiklerim. Peygamber efendimiz size demedi mi, müslümanın evine girip onları rahatsız etmeyeceksiniz, demedi mi?"..

".. Her bir yanı tel tel dökülmüş hasırın üstüne Ömer, Faik Usta'ya hiçbir şey demeden, vurdu başını yattı, horlamaya başladı. Faik Usta fırının kapağını açıp gözleriyle bir inceleme yaptı, sinirden deliye dönüp Ömer'in yatağına hücuma geçti: "Habu kadar odun atılır mı, bu odunları sen mi getirdin.." Bana döndü: "Cahil uşak, cahil. On senedur çalişiy, işi öğrenemedi...". Kıtır kıtır ekmeklerin kırılarak, dökülerek kızarmış kabukları, süslenmiş dantela gibi. Faik Usta: "Mübarekler... mübarekler" diyerek, sanki herbirini ayrı okşayarak kucağına alır gibi, alıp göbek taşına atıyor. Ekmekler çok kutsal, peygamber cocukları gibi. Minicik bebekler gibi ekmekler, elleri yansa da, hayranlıkla kızarmışlıklarını seyredip, camın önüne diziyor. Kabarmış ekmekleri seyrederken gözlerinin içi hayal doluyor. Çok mutlu. Faik Usta'nın gözleriyle bir de ben baktım ekmeklere, tek tek. Hepsinin ortasında ince uzun, zarif bir çizgi, elif olmalı bu çizgi. Bu tek çizgi, "Allah bir" demek. Osmanlı'da adet böyleydi. Hristiyanlar da üçlemeden üç çizgi atardı. Faik usta, hipnotizma olmuş gibi seri hareketlerle küreği fırına sokuyor, bir saniye oyalanmadan hızla ekmekleri fırlatıyor. Sanki hassas genziyle, burnunun önünden geçirip, her bir ekmeğin kokusunu içine çekip denetime tabi tutuyormuş gibi. Uykusuz, şapşal bir hayvan gibi izliyorum. Faik Usta, helanın yanında Ömer'in rakı şişesini buldu. İşte kıyamet orda koptu. "habunlara para verursun, akillanmayacasun, dükkanda bet bereket birakmadun" deyip, şişeyi uyumakta olan Ömer'in üstüne fırlattı. Şişe, Ömer'in bir tarafına gelecek diye korktum: "Uyuyor, yazık, uykusu çok derin" diyerek önüne geçtim. Lafımı ağzında ezerek zevzekledi: "Uykusu derinmiş, uykusunda .ikecegum oni!".. Akla hayale gelmez bir deliliğe şahit oluyorum, başım döndü, gecenin rolleri ters döndü, şimdi sıra Faik Usta'da. Bana dönüp hiçbir şey olmamış gibi: "Çay iç uşağum!".. "Araba bekliyorum".. "Çay içmekle adam ölmez, burada akşama kadar araba vardur!".. Faik usta yüce kalpli biri. Süpürgeyle fırının ağzındaki hamamböceklerini uçurumdan aşağı atıverdi: "Kimin malini yiysunuz, bulmuşsunuz hazır yanmiş firin, .ikinizun keyfine karin doyurursunuz?".. Çekine çekine, kapkara, her tarafı ezilip içine çökmüş aliminyum demliğe uzandım. Gece üstüme düşen korkudan eser kalmadı. İşte orada, sanki hayatım değişti. O an içimde hayatımda, hiç duymadığım bir şevkle coştum. Elime hızla bir bez alıp, tüm fırını, helayı, merdivenleri, camları, silmeye koyuldum. Tutamıyorum kendimi, Faik Usta'nın seri elleri gibi otomatiğe bağlandım. Herşeyi yıkıyor, her deliğin tozunu alıyor, süpürüyorum. Bir saat içinde bir çuval dolusu çöp çıkarttım.

"..Faik Usta, bir saat önceye takılmış hala söylenmeye devam ediyor: "Uykusu derinmiş, oni uykusunda .ikeceğum..". Eline süpürge alıp dış kapının önünü süpürmeye başladı. Dışarıyı temizlemeyi hiç akıl etmemiştim. Sokak çekirdek kabuklarıyla dolu, Faik Usta: "Habu komüniscikleri kim yiy haburda" deyip, süpürge sapını polis jopu gibi çekirdek kabuklarının sırtına vura vura, çekirdek kitlelerini bir kenara yığıverdi!

"... Faik Usta lafları ağzında ezerek, mezeleyerek konuşmasını sürdürüyor: "Uykusu ağırmiş, oni, uykusunda .ikeceğum.." Birden bana dönüp, hayatımda hiç tahmin edemeyeceğim kadar ürkütücü bir hikaye anlatmaya başladı..

"... (Ben yetim büyüdüm uşağum. Daha yeni evlendum. Evlenduğumun sabahi, karim, bu adam öldi diye, köyü ayağa kaldurdi. Cenaze namazimi kildurdular. Beni toprağa verdiler, üstüme tahtalan yerleştirdiler. Üstüme toprağı attilar. Kapadilar mezari, gittiler. Kaldum orda. Tahtalarun altında bir kundak gibi kefene sarulmuşum, kimildiyamayrum. Bağurdum, bağurdum, ağzima toprak dolay. Tahtanin arasi boşluk, ellerimi kurtardim, başladum toprağı eşmeye. Mezarun içinde doğrildim. Tahtanin sivri yerini kürek gibi, yukari doğru soktum, döküldü toprak. Debelendum, debelendum, eşedum, eşedum... Dişarida nasil yağmur yağay.. Şimdi habu vaziyet eve gitsem herkes hortlak diye korkar. Yorgunluktan bayilacak gibi oldum, dizlerimde derman galmadi, çöktüm aşağu.. Köylüler gördi beni. Başladılar mermi atmaya. Bağurdum, duymadiler. Mermilerden kaçup tekrar girdum mezara. Kimse yanaşamayu bağa. Ben de gidemeyrum o tarafa. Jandarmayi çağurdular. Öbür köyün adamlari da geldi. Mezarluğun etrafi pazar yeri gibi kalabalik. Mezardan başimi çikarttum. "Ula ölmedim, korkmayun ölmedim..." Kaldurdular beni hastaneye. Burada Amerikan üsleri vardi o vakit. Oradan doktorlar geldi. Seni Amerika'ya götürüp orda inceleyeceğuz dediler. Köyde yerlerum var, taze karum var, birakup gidemem... Karim, ben hortlakla yapamam deyip o gün kaçti babasunun evine. O geceden bir uşağum oldi, adini Ömür kodular... Ömür'ü bağa hiç göstermediler!"...

"...Faik Usta anlatırken sanki birkaç dişi çürüyüp toprak gibi döküldü, eti yeşillenip çullaştı, alnında çizgiler lif lif döküldü, sıcacık fırının ağzında ruhum buz gibi üşüdü. Çok korktuğumu anlayınca hikayesini kesti: "Analttuklarimi kafanda canlandirma, kötü olirsin!". "Gavur doktorlar da öyle dedi, sakin ola yaşaduklarini kafanda canlandurma!".. Faik ustaya dalmış ne yaptığımı biliyorum, ağaç kabuğu soyar gibi taze ekmeklerin kabuklarını kopartıp atıyorum. Faik usta: "Ne yapaysun ula, ekmekden ne istiysun?".. Ne yaptığımı bilmiyorum, sahile indim, minibüs durdurdum...

"... Üniversiteye başladığım günden beri babamdan uzak yaşadım. İçime, ölümüyle, derin, karanlık bir mutsuzluk çöktü. Onu çok ihmal ettim. Bir daha ondan ayrılmak, uzaklara gitmek, vatan hainliğiymiş gibi acı verdi bana. Burada kalmaya, haftada bir babamın mezarına gitmeye karar verdim. Ömer'le de çok uğraştım. Ne Avustralya'ya, ne Kanada'ya gönderebildim onu. Maddi yardım da yaptım. Sonunda Ömer, Kıbrıs'a kaçtı. Mektup da attı. Bir otelde iş bulmuş. Üç yıldır burdayım. Bahçecik cezaevinden çıkalı iki gün oluyor, otuzüç gün yattım. Ruhsatsız silah taşımaktan. Silahı Ömer'in arkadaşı Sari'dan aldım, üç yüz milyona. Hiç aklımda, hesapta yoktu. Bir kıza tutuldum. Kızın kardeşleri ya bu kızı alacaksın, ya da gözümüze görünme diye tehdit ettiler. Tedbir olsun diye taşımaya başlamıştım. Kızı görmem imkansız. Altı aydır ev hapsinde, sokağa bırakmıyorlar. Ben de kızı istiyorum ama, evlenecek gücüm, param yok. Seksen milyon az para ama, burada çay, minibüs dışında masraf olmuyor, zaten yemeği fırında yiyorum. Üç yıldır Faik Usta'nın yanındayım. Ömer'den sonra Faik Usta geceye, hamura geçti, ben sabah küreğe, kasaya bakıyorum...

- Yer yatağının altındaki taş duruyor mu?

"Bazen, kaldırsam o taşı diye geçiyor içimden, Faik usta ölse, belki tutamam kendimi, kaldırırım. İyi ki cezaevinde bir ay yattım, hep bunu düşündüm. Bazen hayaller kuruyorum, o taşı kaldırıp gitmek burdan, zaten o taşı kaldırmadan bir daha gurbete çıkmam. Ama ben kararımı verdim, o taş hep orda dursun, kimse kaldırmasın. Ben de burda kalayım... Bazen, geceleri, çok umutsuzluğa kapılınca, o taş hayallerimi kaynatıyor, kazan gibi... Senin anlayacağın, bazı geceler, işe yanıyor hayali!...

Nihat Genç

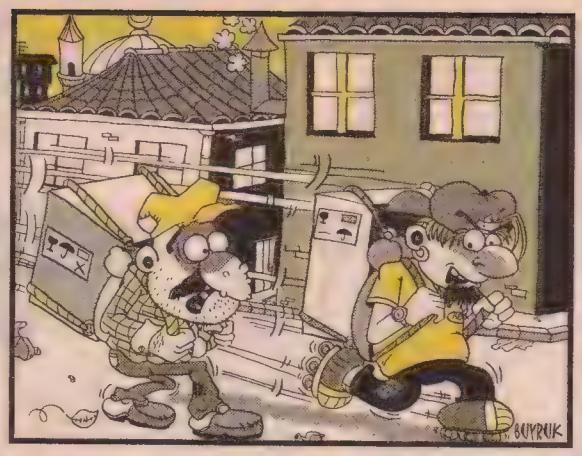

BOLU DAĞINI GEÇERKEN KAR NEDENİYLE YOLDA KALDIK... BİR ELEMAN GEREDE'DE 30 MİLYONA ZİNCİR KİRALIYODU.. ZİNCİRİ ARACA TAKIP YENİÇAĞA'YA KADAR VATANDAŞLA GELİYOR... ORADA İNİP BİR BAŞKA ARACA ZİNCİRİ KİRALAYARAK GEREDE'YE DÖNÜYORDU..

SAYI: 531
12 OCAK 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili Leman;

Bu sana ilk mektubum ve Sivas'tan yazıyorum. Ben Gazi Üniversitesi Kastamonu Eğitim Fak. Fen Bilgisi Öğretmenliği 1.sınıf öğrencisiyim. Devamsızlık hakkımı kullanmaktayım. Zaten herkes haklarına sahip çıkmalı ve kimseye yedirmemeli. Tabii bu ülkede haklara ne kadar sahip çıkabilinirse. Ben bir genç olarak geleceğimden umutluyum. Ama ne kadar umutluyum? Hayır amaçlı dağıtılan bir kap yemek, bir dilim ekmek için insanlarımızın izdiham yarattığı, birbirini ezdiği, birçok esnafın kepenk kapattığı, hırsızlıkların, yolsuzlukların, hortumcuların her geçen gün arttığı, eğitiminöğretimin en son planda kaldığı, insanların para için kanını ve organlarını sattığı, rüşvetin kol gezdiği, okula gitmek yerine, sokaklarda satıcılık yapmak zorunda kalan çocukların bulunduğu, hala öğretmensiz okulların olduğu bir ülkede ne kadar umutlu olunabilirse o kadar umutluyum.

Ama ben ve arkadaşlarım geleceğin öğretmenleri olarak; Önce Eğitim sloganıyla elimizden ve yüreğimizden gelenin en iyisini yaparak önce öğrencilerimize, ülkeye ve tüm insanlığa yararlı olmaya çalışacağız. Önümüze çıkan ve çıkarılan tüm engellere rağmen bunu başaracağız. Tabii sizler de yanımızda olursanız. Unutmadan sadece İstanbul, Ankara, İzmir, Adana değil; Doğu da bizim!..

Özlem Fidan

Herkese selam;

Bunu, kendimi tekrar bulmaya başladığımı hissettiğimden paylaşmak istedim. Öyle duruma geldim ki sürekli sıkılıyordum. Çıkış yok. Yaşım 21 olmasına rağmen görünürde tek yol ÖSS gibi geldi. Ki son iki senedir iyi puanlar almama rağmen bir yere giremedim. Ki girsem de sonrasının garantisi yok. Nasıl sürecek, nasıl gidecek diye düşünmeye başladım. Ne de olsa erkektim. Hayatta kendi beklentilerim dışında, ailemin de beklentileri geliyor arkamdan kovalarcasına. Zaten vaziyetler iyi değil bir de benim çıkmam işleri daha da sarmaladı. İyice daraldım. O kadar soyutlanmaya başladım ki hayattan, hayatta olup yaşamaktansa toprak altında yatmak güzel görünmeye başladı gözümde...

Soyutlandım dedim ya, günlük olayları bile Leman'ın sayfalarından öğrenmeye başladım. En azından tv'den radyodan sinir bozucu şekilde haberdar olmaktansa bu şekilde ti'li haberdar olmak daha iyi geliyordu. Fakat Bergamalı olduğumdan bazı olayların içinde bizzat bulundum. Siyanürlü altın madeni konusunda çalışmalarımız vardı. Ve bunun sayesinde Leman'la tanıştım 432.sayıda... O sayının arka sayfasında Bergama konuydu. O günden bu yana yaklaşık 2 yıldır Leman elimden düşmedi, haberleri hep ondan aldım. İşte bazıları...

Devletin bazen rutinin dışına çıkabilmesi. Yeğenlerin banka hortumlamaları. F Tipi, ceza değil de ölüm evleri. Ülkücü takımındaki "Ülkede ne olursa olsun kadrolaşalım" havası. Eğitim. Sayın Cumhurbaşkanı'nın süper hortumculara karşı çıkışı. Ve saymakla bitmeyecek bir sürü şey...

Karikatürlere bile konu oldu ya, bizim ülkede neden sosyal patlama olmuyor diye; olmaz, çok zor. Çünkü biz alışmışız sağılmaya. Biz ne kadar sağılırsak onlara daha çok süt vermek için uğraşıyoruz. Sağanlar da doymadıkça kuşak halinde sağılmaya devam ederiz. Bu ne nereye kadar gider derseniz yediğimiz kuru ekmek dışında kıçımızdaki donun alınmasına kadar herhalde.

Son zamanlarda toplumdaki sağılan inek konumunun dışında bir insan olduğumu hissetmeye başladım. Tekrar hayatı sevmeye, yaşamı sevmeye başladım.

Bergama'dan Herkül Koray G.

PANTOLON

METİN FİDAN

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

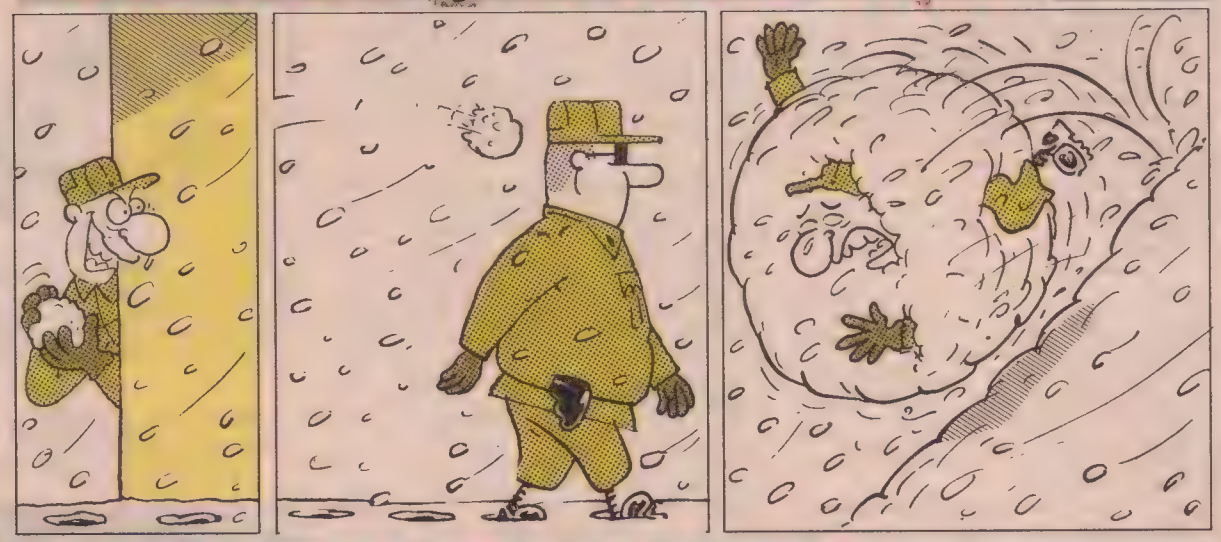

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERDENER ABİ

19 Ocak 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/03 - 600.000.TL.

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

Memleketimden İnsan Manzaraları Devam...

NAZIM'IN RUSYA'DAKİ GİZLİ SEVGİLİSİ GALİNA VE VERA HANIMIN ANLATTIKLARI! SEMİHA BERKSOY'UN DİLİNDEN NAZIM! AAZ SONRA...

RALF TEZMEN, STELYO PİPİS, ERDAL ACAR, SELHAN ALOĞLU... AL Bİ DE NAZIM DİYE BİRİ ÇIKTI KIIIZ!

BEN DE İLK DEFA DUYDUM ABLA AY Bİ GÖSTERSE!..

NAZIM'IN TELEVOLE TADINDA MEDYANIN DİLİNE DÜŞÜŞÜNE Mİ YANAYIM, KIZLARIMA ONCA İHTİMAM EĞİTİM DİYE TİTİZLENMEME RAĞMEN KENDİ TALİHİME Mİ YANAYIM...

Cumhuriyet

Sefer Selvi

Akşamsefer

Dana Ferhat'ı dünya tanıdı

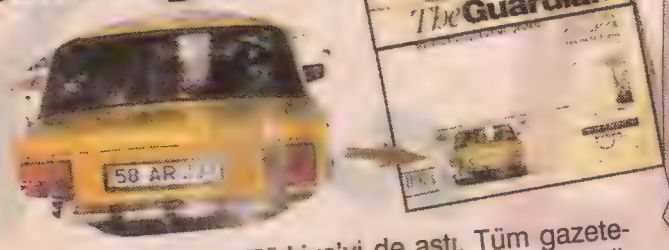

Dana Ferhat'ın namı Türkiye'yi de aştı. Tüm gazetelerde yer bulan Ferhat, İngiliz gazetesi The Guardian'ın ilavesine birinci sayfadan girmeyi başardı. Sahibi, rahatsızlanan Ferhat'ı veterinere yetiştirmişti.

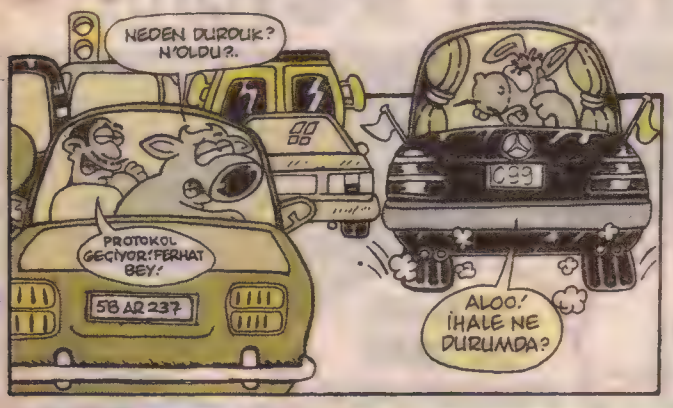

Onları tüm Türkiye tanıdı!

Ekonomik kriz, işsizlik, sefalet, depresyon, insan hakları ihlalleri! Dolar avcıları, IMF yağcıları. Onları tüm dünya tanıdı!

LeManti MEDYA

Hürriyet gazetesi yayın yönetmeni Ertuğrul Özkok, trendleri belirleyen sabırların sultanını bile delirtecek muhteşem köşe yazılarına devam ediyor... Özkok son olarak, büyük bir otelin ithal edilemeyen malzemeler nedeniyle lokantasının kapalı olmasına sitem etti..

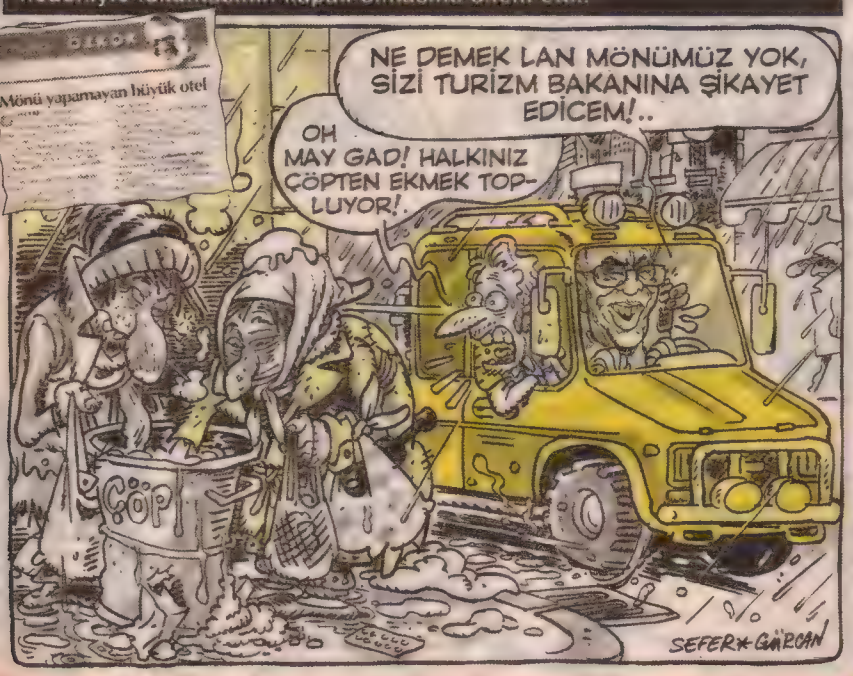

Lütfü Oflaz

Dolar ile dolar!

ABD kapitalizmin beşiği, tıngır **mangır** sallanıyor ekonomisi!

Zaten Ecevit de ABD'ye mangır istemeye gitti.

Ve herhalde Bush'u görür görmez odasındaki kartal amblemine bakıp şöyle dedi:

"Kartalım güzel Bush'um, ben sana vurulmuşum!"

Muhtemelen Bush da şu karşılığı verdi:

"Boşu Bush'una kur yapma, doların kurundan başka kura değer vereceğimi sanma!"

Ancak Bush-Ecevit görüşmesi bundan farklı boyutlara da varabilirdi.

Ecevit'in unutkanlığı depreşebilir ve Bush'un elini sıkarken şöyle diyebilirdi:

"Sevgili Saddam, gözden ırak olsan da değilsin gönülden ırak, Bush Bush'tunun icabına bakmayı bana bırak!"

Ya da Ecevit, Bayan Bush'un elini sıkarken şunu söyleyebilirdi:

"Sevgili Monika, Oral Olis'te ağzında Bush pardon kuş tutuyor musun yine!"

Bush - Ecevit görüşmesinde başka şeyler de olabilirdi.

Ecevit dalıp 1970'lerdeki haline, ABD'nin her dediğine "başüstüne" demediği günlere dönebilirdi.

"Vura vura Bağdat bulunur; Bağdat da en iyi İncirlik Üssü'nden vurulur" diyen Bush'u şöyle terslesebilirdi:

"Boşu Bush'una çeneni yorma, Irak'ın ocağına incir ağacı dikmen için İncirlik'i kullandırtmam sana!"

Herhalde o zaman Bush'da "Öyleyse benden de dolar yok sana" diyecekti.

Ve Ecevit ile baraberindekiler ABD'den **"Ellerim böyle Bush, Bush mu kalacaktı"** diye diye dönecekti!

Gerçi elleri Bush değil, elleri dolu da dönseler bundan yararlanacak olan hortumcular.

Hortumcuların batık bankaları, şirketleri yüzmeye başlar; halk ise ABD'ye olan borçların daha da ağırlaşmasıyla battıkça batar.

Halkın filesi bile dolmaz.

Hortumcularınsa küpü dolar ile dolar!

SABAH YAZARI SELAHATTİN DUMAN'A YANITIMDIR

Birkaç yıl önce elime Çelik Blek ve Tom Miks'in kitap kapaklarından çekilmiş iki fotoğraf geçti. Kuşağımın ve meslektaşlarımın çoğu gibi, bu kahramanlar benim için de önemliydi. Bu fotoğraflar, uzun zaman çalışma masamın üzerinde durdu. Sonra bir gün bu iki kahraman arasındaki benzerlik ve farklılıkları düşündüm. Öyle ya, Tom Miks 'üniformalı' bir kahramandı, gerçi yıllar yılı rütbe almamıştı ama neticede 'maaşlı' bir kişiydi. Oysa Çelik Blek 'sivil' bir kahramandı. Aynı zamanları temsil ettiklerini biliyorum, 'asilerin' düzenli orduya geçişi falan aynı konu ama neticede bu iki hayal tipine çocukken sıkı bir zaman ayırmıştım ve yıllar sonra okuduklarımı hatırlayarak onları karşılaştırmak zevkli olacaktı. (Detay meraklıları, bazı kitapların arka-iç kapağında Çelik Blek, Tom Miks, Prof. Oktilus, Dr. Sallaso, Rodi ve Konyakçı'nın birarada ve neşe içinde çizildiğini de hatırlayacaktır.)

Bu fotoğraflardan yola çıkarak ve bulmaca dergilerinden bildiğimiz **"İki Resim Arasındaki 7 Fark"** oyununun başlığını alarak, bir format oluşturdum ve bu seri içinde, her yazıda iki gerçek ya da hayali kişi arasındaki yedi farkı, kendime özgü bir mizah diliyle yazdım. Benzer bir tekniği, yine çocukluğumuzdan bildiğimiz "ilk okuduğunda başka, satır atlayarak okuduğunda bambaşka" anlamlar çıkan metinleri, gündemdeki insanların ağzından yazarak "Takıyye Demeçleri" başlığı altında yazdığım seride de uygulamıştım. Teknik dediğim de, yaygın bir biçimi alıp, yeni bir içerikle sunmak. Bunun literatürdeki tanım ve kapsamını ağır ağbilere ve ablalara bırakınm, ben "neşeli işaretler" peşinde koşan bir "işaretçi" olarak tazelik arıyorum ve genellikle de buluyorum! (Bahsettiğim "Takıyye Demeçleri" de "İnternet Şakaları" başlığıyla bir büyük gazetede yarım sayfa yayınlandı, imzasız olarak elbette!)

"İki Resim Arasındaki 7 Fark" serisine, tabii ki Çelik Blek-Tom Miks karşılaştırmasıyla, Öküz dergisinde başladım. Kısa bir süre Öküz'de ve 'deppo' adlı internet sitesinde yazdıktan sonra, uzunca sayılacak bir süre de 'chivi' adlı internet sitesinde bu seriyi sürdürdüm. Yani 2000 baharından beri uğraştığım bir iş bu. 2001 temmuzunun sonunda, beynimi gazete güncelliğinden bir süre olsun uzaklaştırıp dinlendirebilmek için, bu seriye Leman'da başladım, 11 eylül vakasına kadar da Leman'da sadece 7 farkları yazdım. Leman editörü "Bunu kitap yap, her hafta düzenli yazmazsan boşlarsın" önerisini getirdi, aklıma yattı. Niyetim yıl sonuna kadar yazıp birkaç ay ara vermek, bu süre içinde fikir ve not biriktirip, kitabın kalan yarısı için seriye tekrar başlamaktı. Öyle de yaptım. Bu süreçte seriyi sevip benimseyenler, hatta yeni yazılar için yoğun fikir üretenlerle birlikte olaya soğuk bakan okuyucular da oldu. (Aralarındaki 7 farkı yazabilirim isterseniz!)

Konunun 'ibişlik' boyutuna gelebiliriz artık. Bundan dört hafta önce, Sabah yazarı Selahattin Duman pazar yazısında "İki Resim Arasındaki 7 Fark" başlığıyla, Hıncal Uluç ve Haşmet Babaoğlu'nu karşılaştırdı. Sözkonusu kişileri, birkaç hafta önce Leman'da yazmıştım. Bay Duman'a yanıt olarak "Bir not düşemeyen muzip yazar ve haksız rekabet" başlıklı kısa bir yazı yazdım, yazıda da özet olarak "Fikri sevdiyseniz, oraya not düşmek zorundasınız" dedim, belki okuyucu hatırlar. Sonuçta benden esinlendiğini belirtmek zorundaydı, çünkü benden esinlendiğini biliyorum! "Tesadüf" kavramını fazla yormamak lazım!

Sonraki hafta, Bay Duman buluşumu kullanmaya devam etti ve yanılmıyorsam Hasan Cemal'le Yavuz Donat'ı karşılaştırdı. Yılbaşı, çalışma günümüze denk geldiği için dergiyi önceden hazırlamıştık, bu yüzden devam eden yağmaya yanıt veremedim. (Cumartesi günleri yazdığım Cumhuriyet'teki köşemde de konuyu okuyuculara aktardım ve durumun sadece kişisel değil, ahlaki bir sorun olduğunu belirttim.)

Bir sonraki hafta Bay Duman, 7 Fark yazmayınca, düşünüp yağmadan vazgeçtiğini sandım doğrusu. Bu durumda konu benim için de kapanmış sayılabilirdi. ("Ben, ben" diyen yazılardan hoşlanan biri olmamakla beraber, yapabileceğim başka birşey yok, hiç olmazsa arşive geçsin gerçek durum!)

Ve bu pazar (13.01.2002) Bay Duman, Ali Kırca ve Reha Muhtar'ı karşılaştırarak 7 farka devam etti. Tek fark, 'resim' yerine 'fotoğraf' demeseydi. Böylece beni taklit etmekten kurtulduğunu sanıyor olabilirdi!

Bay Duman, yazının başına "Öylesine bir not" başlığıyla kısa bir açıklama yazmıştı ve şöyle diyordu: **"Yıllardır bulmaca dergilerinde gördüğümüz "iki resim arasındaki yedi fark" oyunu meğer Leman dergisinden bir arkadaşımızın taze buluşmuş... Yeni öğrendim, ilham kaynağım, bu hakkı teslim etmek için açıklamayı borç bilirim..."**

Allahım yarabbim! Siz olsanız başka ne dersiniz bu yazıyı okuyunca? Aynı anlama gelmesine rağmen bazı durumlarda "Allahım" ya da "Yarabbim" demek yetmiyor; evet, Allahım yarabbim! "Pes!" deyip konuyu kapatmak da vardı, fakat pes etmeye hiç niyetim yok, hayır, sabaha bırakmayacağım! Pardon, Sabah'a!...

Bay Duman, umarım aşağıdaki maddeleri okursunuz veya okuyan biri size aktarır:

1- "İki resim arasındaki 7 fark" başlığı benim taze buluşum değildir, sanki böyle bir iddiam varmış gibi, güya aşağılayarak not düşmek, kafaları karıştırmaya yönelik bir kurnazlık. Benim taze buluşum olan, bu başlığı alıp içeriğinde "iki figürü karşılaştırmak." Bu fikir bana aittir, aynı içeriği kullanan herhangi bir yazar da taklitçidir. (Örneğin "yılan hikayesi" de anonimdir, ama bu deyimi alıp yazdığım diziye isim olarak koyamam, çünkü bu isimde bir dizi var. Yaparsam, en hafifiyle, taklitçi olurum.)

2- Yıllardır gördüğünüz şeylerden format oluşturmak o kadar kolaysa, söyleyin ofis boya, size 8-10 tane bulmaca dergisi getirsin, iyice karıştırıp kendinize orjinal bir format oluşturun! Böylece kimsenin beyin emeğini gaspetmemiş olur ve suçluluk telaşıyla 'muzipçe' notlar düşmek için çabalamazsınız!

3- Ben sizin 'Leman dergisinden bir arkadaşınız' değilim, Leman yazarı Vedat Özdemiroğlu'yum. Tepeden bakan, küçümseyen tavrınızı şiddetle reddediyorum. Köşenizde adımı geçirmek istemediyseniz, bari 'meslektaş' yazabilirdiniz, 'arkadaş' değil. Sizinle merhabam bile yok, nerden arkadaşınız oluyorum? Sadece yıllar önce bir kez telefonda konuştuk, size "dergide yazdığım esprileri Sabah duvarında, izinsiz olarak kullanıyorsunuz" dedim, bana yanıt olarak "Siz de bizim gazetenin haberlerinden karikatür başlığı yapıyorsunuz!" dediniz. Oysa kediler bile tahmin edebilir, haber 'kamu malıdır', espri ise sahibi tarafından yaratılır. (Zaten bu konuşmayı da -yine arşiv için- Leman'da okuyuculara aktarmıştım.)

4- "Yeni öğrendim" sözünün doğruluğuna kişisel olarak ben inanmıyorum. Diyelim ki doğru, yeni öğrendiniz, o zaman niçin 'tasarımımı' kullanmaya devam ediyorsunuz? Ben çalışma odama, bazı tipler hazıra konup fikirlerimi yağmalasınlar diye kapanmıyorum. Türkiye'nin en yüksek tirajlı dergisinde yayınlanan formatı izinsiz kullanacaksınız ve tepki gösterince, kullandığınız fikrin sahibini aşağılayacaksınız. Bu ayıp size aittir. Lütfen bu ayıba son veriniz!

Vedat Özdemiroğlu

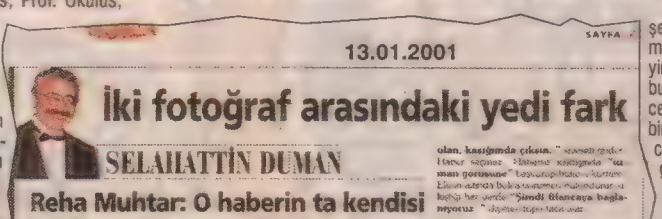
13.01.2001

SAYFA

İki fotoğraf arasındaki yedi fark

SELAHATTİN DUMAN

Reha Muhtar: O haberin ta kendisi

Ali Kırca: Bir habercilik klasiği

Öylesine bir not: Yıllardır bulmaca dergilerinde gördüğümüz "iki resim arasındaki yedi fark" oyunu meğer Leman dergisinden bir arkadaşımızın taze buluşuymuş... Yeni öğrendim, ilham kaynağımı bu hakkı teslim etmek için açıklamayı borç bilirim.

Halkla ilişki

Akşamsefası

LeMan

ECEVİT
amerika dilencisi kalmasın

DEVLET BAHÇELİ
rest kolpacısı

MESUT YILMAZ
amerikan falcısı gezi kehanetçisi

DİYANET VAKFI
başı açık diye personelini kovan kara kurum

SELAHATTİN DUMAN
mal sahibi mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi!

İSPİYONCU EĞİTİM
mermer kafalı buluş

OSMAN DURMUŞ
bahçeli'nin harcadığı son kurşun asker

YÖK YASA TASARISI
çekin elinizi öğrencinin beyninden, cebinden be sülükler

2.BUSH
krakerler içinde boğulasın işalla..

HİKMET SABİT TÜRK
üç kapılı üç kilide bağlansın kaderin

AÇIK RADYO'YA 15 GÜNLÜK SUSTURMA...
zorunlu tııpppp... bukowski'nin ruhu ruhunuza karışsın..

BEYHAN ANAPLIASLAN
hortum gözyaşları

TİYATRO YASAKLARI
olağanüstü hal durumları bir başka alem bir başka ülke

TAKVİM DAVASI
derin devlet provakasyonu

KEMAL DERVİŞ
sana dicemiz şudur: arjantine ekonomi bakanı ol

GÜNEYDOĞU' DAKİ YARGISIZ İNFAZLAR
derin devletin 11 eylül cesareti

ÖĞRETMEN ALİ KARAÇAM
öğrencilerine hitleri ideal insan olarak anlatan şahane bir adam!!!??

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevinde ısınma sorunu yüzünden yaklaşık 50 çocuk tutuklunun koğuşları ateşe vererek başlattığı isyan jandarmanın müdahalesiyle bitirildi.

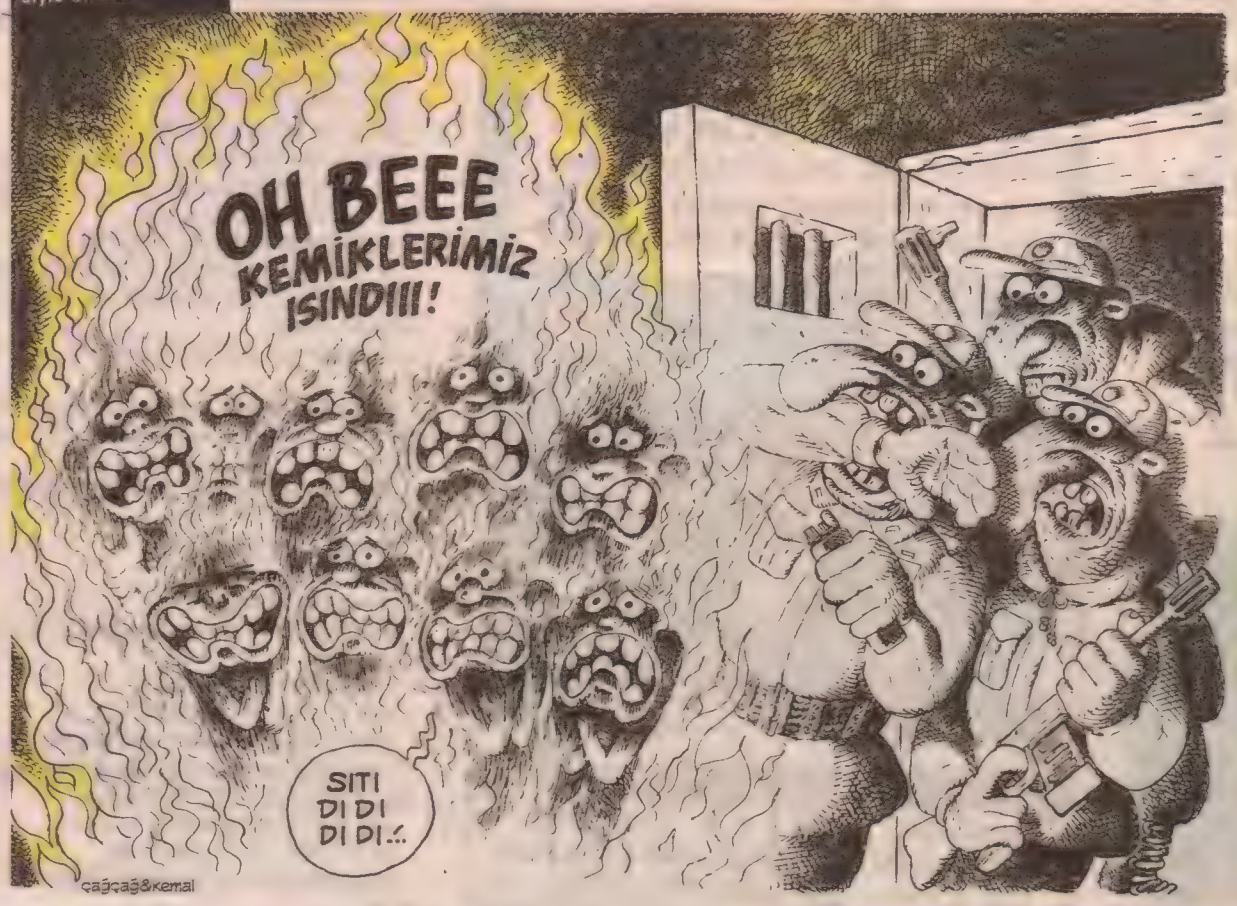

İstanbul, Ankara, İzmir ve Antalya Barolarının F tipi cezaevlerinde ölüm oruçlarının bitirilmesi için ortaya attığı 'üç kapı, üç kilit' başlıklı çözümü mahkumlar kabul etti. Adalet Bakanı Hikmet Sami Turk ise çözümü kesin bir dille reddetti. Cezaevlerinde iki mahkumun daha ölmesiyle -45'i ölüm oruçlarında olmak üzere- ölenlerin sayısı 85 kişiye ulaştı..

Birçok üniversitede yüzlerce öğrenci hakkında Kürtçe'nin seçmeli ders olarak okutulması için verdikleri dilekçe nedeniyle soruşturma açıldı. Marmara Üniversitesi'nde dilekçe veren 200 öğrenci rektörlük tarafından bir Pazar günü okula toplandı. Dilekçe verenlerin isimleri fakülte kapılarına asıldı. Öğrencilere dışarıda bekleyen ülkücüler, polislerin gözü önünde satırlı bıçaklı saldırı düzenledi. 13 öğrenci çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

ABD'ye tarihi gezi diye nitelenen, büyük bir işadamı ve gazeteci ordusuyla çıkarma yapan Başbakan Ecevit, fırsat verilirse Başkan Bush'la 45 dakika görüşecek ve muhtemelen borçların silinmesini talep edecek...

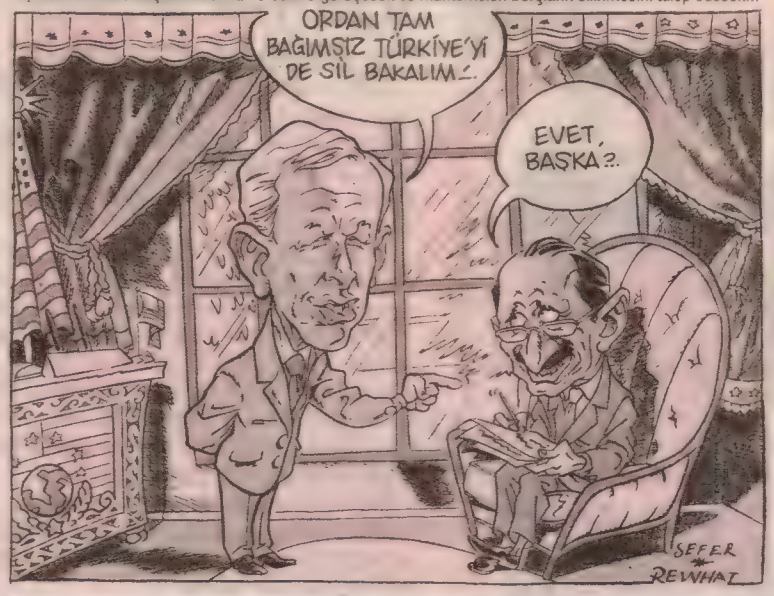

Küçükarmutlu'da operasyonlar sırasında yıkılan evine tadilat yapmak isteyen aileye polis tadilat izni vermedi. Aile kış ortasında sokakta kaldı..

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları hastanesinin hizmete soktuğu Alo 182 intihar hattına 30 bin telefon geldi.

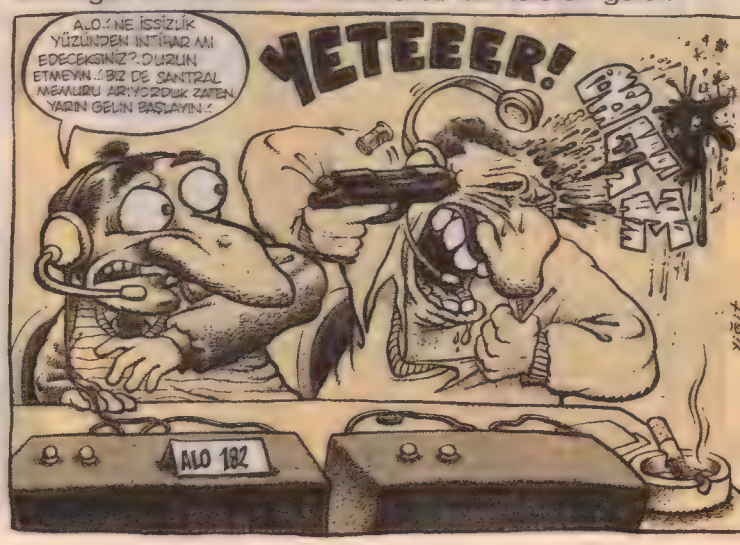

pazar sevişgenleri

metin üst

Açık Büfe bir aşk mektubu

sana bu mektubu bir kış günü, kimsesiz bir çay bahçesinde kıçım donarak yazıyorum, sevgilim,

içimde ikimiz ve geleceğimiz hakkında birikmiş bir çuval dolusu soru ve dilek var,

seninle paylaşmak istiyorum hepsini:

ülkemizin milli hedefi nedir, sevgilim,

anarşi ve terör ne demektir, hayatım,

türkiye jeopolitik açıdan niçin önemlidir, canikom,

dış tehdit unsurları niçin uyuşturucu ve silah kaçakçılığını desteklemektedir, gülüm,

yerel yöntemleri düşün, bir tanem,

ve tabii bir de demokrasinin dayandığı esasları,

beni boşver, anayasa'nın diğer yasalardan farkı ne, ona kafa yor, canım,

türk kadınının cumhuriyetle birlikte elde ettiği hakları sorgula,

ah biricik sevgilim, yurdunu sev ve ikimiz hakkında bir beyaz dosya kağıdına kompozisyon yaz ve yalvarırım lütfen:

dokunulmaz, ilişilmez, karışılmaz, görüşülmez, buluşulmaz olma,

koordinasyon kur benimle,

süreli yayınları oku,

denetimsiz ve başsız olma,

ulusal ve uluslararası kuruluşlara aşkımız hakkında bildirgeler sun,

aynı çağda yaşa benimle,

töre ve ahlak bilimiyle uyar beni,

halkın bütünüyle ilgilen, ammeye gel,

aramızdaki sorunları görüşüp tartışmak için ünlü televizyon spikerlerinden bir konsey kur,

okul zamanı dışında buluş benimle,

ah sevgilim, hiç düşündün mü,

insan haklarının korunmasında belli başlı engeller nelerdir,

insan hakları eğitimi görmeyen, vatandaş ve insan olma bilinci taşımayan kişilerle mutlu bir yuva kurmak mümkün müdür,

ayrı bir yasaya bağlı olarak sev beni,

aşkımızı devretme dedikodu olarak hiç kimseye, sık sık olagel bana,

ah sevgili, bilir misin ki sen, ırk, dil, din, renk, cinsiyet, inanç, sosyal köken ve aklımıza gelmeyen başka bir nedenden ötürü bu cümlenin sonunu getirememek ne acıdır, hayatım,

ben karakter olarak hiç kimsenin yaşamına, ailesine, özel yaşamına, konutuna ve haberleşme keyfine karışmam, canikom, ben öyle bir insan evladı değilim,

devletimin sınırları içinde serbestçe dolaşma ve oturma hakkına sahibim, sen de bu haklara sahipsin, sevgilim,

unutma bir tanem, herkes doğrudan ya da özgürce seçilmiş temsilcileri aracılığıyla ülkesinin yönetimine katılma hakkına sahiptir, evlilik içi veya evlilik dışı doğmuş olmak bu hakkımızı asla gasp etmez,

ben böyle bir insanım işte sevgilim,

kitle iletişim araçlarından en çok dudaktan öpüşmeyi ve mümkünse daha da ileri gitmeyi severim, bir bira ve yedi sigara içtim çünkü,

sana bu mektubu bir kış günü, kimsesiz bir çay bahçesinde kıçım donarak yazıyorum ve seni **'vatandaşlık ve insan hakları eğitimi'** kitabımızın 55. sayfasında bekliyorum, çık gel,

seni çok seven eleven

Güldürtürken düşündürten ve hatta sonra da sevişdirten bol hüzünlü ve hergele karikatürler kitabı,

çıktı! bitiyooo!

harala gürele

ÇAÇAR

ey ecyat kalesine kafayı takan yurdum insanı! "kendi yurdunda birbir yıkılmakta olan kalelere niçin sessiz kaldın" diye sormak istemez mi sandın deli gönül?!

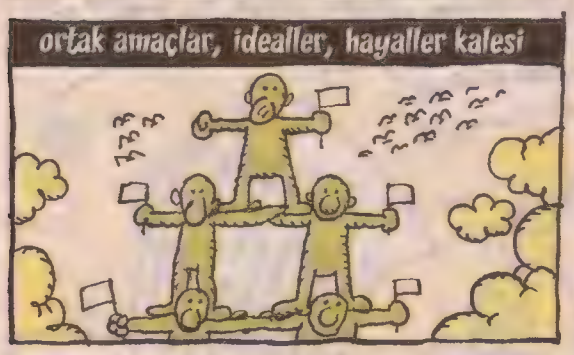

Hayırlısıyla bi gelseydi şu sperm bankası, üç beş kuruş göreydi ceplerimiz!.

SUUDİ OTELİSTAN
Kaz gelecek yerden
Ecyat Kalesi
esirgenmez

DANA HABERİ
Deli dana olasicalar
pek sevdi bu haberi

ŞARON
Am..man orgaaancı
caanii orgaaancıı

BAS BAS
PARALARI
LOTOYA
Bi daha mıı
geleceeeezz
dünyaaaaya!

PENTAGON
Militer terör başı

BALLI TARKAN
TAKVİMİ

AMERİKA ÇIKARMASI
Ekmek dünyası..
Washington kazan
biz kepçe

harala laleleri

GÜLAY GÖKTÜRK
Sübyanist Liberal

BUSH
Hay osama
bin-kraker
öhhO höö
öhhhöö

KAPKAÇÇILAR
Tüh sizin kalıbınıza!

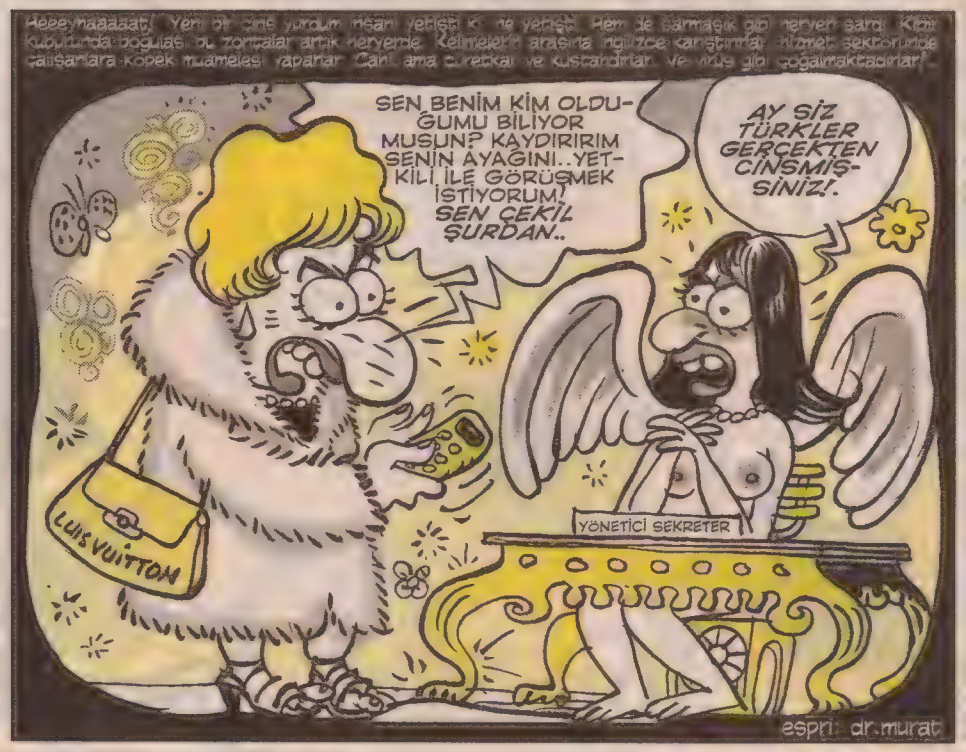

Akşam Servisi

TERELLİ PICTURES

CAN BARSLAN

BARUL MARKET

Herrunuz var merrunuz yok... Ya da merrunuz var herrunuz yok... Ya herru ya merru diyebilmek için herru da, merru da var. Büttün herrulara uyumlu merrular. bütün merrulara uyumlu herrular bulunur.

Müthiş olan yuh gyüzellığı dır... Istediğiniz çeşitlide yuh cakabilmenız için yuh açıcı spreyi...

Kavgaya cıngara hıngüre son... Hüzurlu ortamlar yaratan sütlimsan tabletleri... Az elektrik harcar, etkisi 24 saat sürer... Sütlimsan tablet...

Bir kol yara dikişli, Diğer kolu ütülü... Üzerinde pantolon... Mağ çenesi kapalı... Sapık mı ne? Yanan ışıklı kafe... Kerizler durup...

Lezbiyen var lezbemiyen var... Son sistem, kullanımı kolay lezb geldi...

Yüüüüü geldi... Her türlü üütleme ve çalgı için püüü... Daha çok nefes büyük için geraktiren gerçekten ellerinden yakında Yuuuuu Gelecek...

Kurtlar cam eşyaları Rgnes'le yapıyor. Rgnes'e ilk hamle gösterin... Rgnes'e dikkat edin... Rgnes'e dikkat edin...

Kadının fendi erkeği yendi... Erkeği yenemeyen kadınlar için fend... Fend'le erkek egemenliğine son...

Takı'lar... Yeni-nıza bir takı daha alın ciftçi olun... Takıcı reyonu açıldı...

Herkes iri kıyım ve gelişkin olamaz ya... Çelimsiz olmaktan şikayetçi misiniz..? Palaz bulunur. Çelimsizleri bir ayda palazlandıran harika formül... Palaz...

Bazen durup düşünmek gerekir... Ama hiçbir şey yapmıyorum... Hiçbir şey yapmıyorum... Hiçbir şey yapmıyorum o halde varım... Düşünüyorum o halde... Hiçbir şey yapmıyorum... Hiçbir şey yapmıyorum... Hiçbir şey yapmıyorum mıntına koyun düşünün. düşünün. düşünün.

Baabından... Ama neyin baabından..? Satın almadan bilemezsiniz... Hemen herşeyin baabı var... Baab... Baab...

Çocuklarınıza yurdu-lu kırdılı film izlet-tirmeyiniz. Sevdili öptülü film cd koleksiyonumuza göz atınız. Büyük-ler için mınçık-ladılı düzdülü cd'ler de var.

Söylediğiniz her sayı neye dayanarak söylediğinizi herkes görsün... Neyi Bir şey söylerken dayanmak için ney geldi...

Çocuklarınıza veya kendinize bir şeyler alırken dikkat edilecek hususlar... Bir kol yara dikişli, Diğer kolu ütülü... Üzerinde pantolon... Mağ çenesi kapalı... Sapık mı ne? Yanan ışıklı kafe... Kerizler durup...

Çakmayın... İçinizden ne geliyorsa yapın... Elalem ne der diye düşünmeyin... Her boy ve hardaki kalıpta mübah bulunur... Mübah, ıa hayat oh ne rahat...

Yalnız mısınız?.. Kendinize yakın birini bulamıyor musunuz? İşte muhtaç/Muhtaç alın kardı başınıza kalmak- tan kurtulun... Herkese bir muhtaç...

Neyse halınız çık-sın falınız. Optik fal- ve okuyucusu geldi... Mahalle aralarında bilinçsizce kahve fal bakan kadınlara son... Optik fal ve okuyucusu... okuyucusu...

Çocuklarınıza veya kendinize yakın birini bulamıyor musunuz? İşte muhtaç/Muhtaç alın kardı başınıza kalmak- tan kurtulun... Herkese bir muhtaç...

Çocuklarınıza veya kendinize yakın birini bulamıyor musunuz? İşte muhtaç/Muhtaç alın kardı başınıza kalmak- tan kurtulun... Herkese bir muhtaç...

Böb bön mü bu-nuz..? Bön değil artık kadar... Yalnız gö-lenler için... Yakınlarınız...

Bak şimdi abi... Açıklayayım... Şöyle... Şöyle... Şöyle

Annemle Aramızda İncecik Bir Duvar Var...

CEZMİ ERSÖZ

Suçu kimsede aramıyorum... Çocuk kalmakta ben ısrar ettim... Çünkü dünya ancak çocuk gözlerimde güzeldi... Büyümek çok sıkıcıydı..Herşeyin aslını bilmek içimi acıtıyordu... İktidarın kanı elime bulaşmasın istiyordum belki de... O kana bakarak yaşayamazdım... Çünkü hiçbir şey göründüğü gibi değildi bu hayatta ve ben bunu öğrenmek zorundaydım.Oysa öğrendiğim herşey beni dünyanın mucizelerinden biraz daha uzaklaştırıyordu... Kirliydi öğrendiğim herşey ve ben öğrendikçe, bildikçe ağaçlardan, papatyalardan, içimdeki hayvandan ve doğanın binbir gizeminden durmadan kopacaktım... İnsanların konuştuklarının, yaşadıklarının arkasında hep bir başka şey, hep bir başka gerçek olduğunu düşünmek ve bunun kuşkusuyla yaşamak sonuçta beni onlara benzetecekti... Bu yüzden ne söylenirse, ne yapılırsa ona inanmaya mecbur kıldım kendimi... İnsanların dışındaki herşeyin böylesine mucizevi olduğu bir dünyada hep kuşkuyla, hep inançsızca yaşamak bana çok ağır gelecekti... Bu yüzden hep çocuk kalmakta ısrar ettim...

Kimsenin suçu yok bunda... Annemin bile... Çünkü ilk önce o beni korumaya çalıştı bu hayattan... Kötülüklere maruz kalmayayım diye, yaşamaya başlamama izin vermedi... Annem benim ilk sevgilimdi ve o benim ilk sevgilim olduğu için onu üzüp kırmamak için ne dese yaptım... **Herkesi sev** dedi, sevdim... **Herkese güven** dedi, güvendim... **İnsanlar özünde iyidir** dedi, öyle kabul ettim... **Paranı, eşyalarını arkadaşlarınla paylaş** dedi, emir sevgilimde geliyordu, sonuna dek kabul ettim... O benim ilk sevgilimdi başıma bir şey gelirse beni koşulsuz kabul edeceğini ve beni hep koruyacağını biliyordum... Ve öyle çok umutlarım vardı ki, hep ileriye bakıyordum. Annemin söylediklerine öyle çok güveniyordum ki başladığım yere geri dönmeyeceğimi düşünüyordum... Ve ben onun sevgisiyle yaşamaya başlamadan ve hep çocuk kalarak gözümü yalnızca uzaklara diktim... Hiç büyümeden büyüklerin dünyasına katıldım... Bana ne söylenirse inandım, gözümün önünde ne yapılırsa olduğu gibi gerçek kabul ettim...

Sonra tek başıma yoluma devam ettim... Tek başıma yürüdüğü sokakların içimi acıttığını bilmezlikte geldim... Bu hayatın güneşi kalbimi solgunlaştırırken ben inatla yaşadığım herşeye bir anlam yükledim... Hayat bildiğini okurken ben kaçışlarıma, zaaflarıma, kötülüklerime bile iyi ve güzel anlamlar yükledim... Sonra annem yaşlandı, çocukken kendisine bir türlü yaşatılmayan çocukluğuna döndü kimsesiz ve yorgun bir kadın olarak...

O yıllar annemle aramızda sadece incecik bir duvar vardı. Ve ben duvarın arkasında annemin benden gizlediği kötülükleri ve o hayatın gizli dilini öğrenmeye başlamıştım... Hayatın gerçek yüzünü öğrenmek bana o günler anneme yaptığım ihanetler gibi geliyordu.Hayatın gerçek yüzünü öğrendikçe en çok onun adına üzülüyordum... Sanki o derin, o kimselere benzemeyen sevgisini kirletiyormuşum geliyordu bana... Oysa o çoktan vazgeçmişti bu hayattan... Gözünü Tanrıya dikmişti... Artık bana bir şey anlatmıyordu... Tanrıya soruyordu beni... Tanrıda anyordu... Kimlerle gezip tozduğumu Tanrıdan öğreniyordu... Çünkü çoktan dağılmıştı annemin bu dünyaya ilişkin iyilik ve saflık umudu...

Onunla aramızda incecik bir duvar vardı ve ben duvarın berisinde kötülükleri öğrenirken, duvarın öte yanında o durmadan namaz kılıyor ve Tanrıdan düşünebildiği bütün kötülüklerden beni koruması için yalvarıyordu... Oysa annemin düşünebildiği kötülükler, o çaresiz kalan iyilikleri ve saflıkları kadardı ancak... Çünkü daha fazlasını düşünmeye inançları izin vermiyordu... Bilse bile bilmekten vazgeçiriyordu kendisini... Susturuyordu içindeki o kirli fısıltıları... Kondurmak istemiyordu... Çünkü düşündüğü her kötülük, her kirli ve uğursuz olasılık onun o tülden, o ipekten, o nazdan oluşmuş saflığına zarar veriyordu... Mahremdi onun sevgisi... Herşeyi bilip de bilmezlikten gelen bir mahrem sevgiydi onunkisi..Beni çocuk kalmaya zorlarken aslında ben de kendi çocukluğunu korumak istiyordu... Büyümemi istemezken aslında kendi büyümek istemiyordu... Beni kötülükleden korumak isterken aslında kendisini kötülüklerden korumak istiyordu...

Onunla aramızda incecik bir duvar vardı... Ve o duvar aramızda hep kaldı... Ben ne yaşadıysam hep o duvarın arkasında yaşadım... Ve o duvarın öbür yanında benim için hep dua edip durdu... Ben ne yaşasarsam yaşayım, saat ne olursa olsun, hep duvara dayayıp kulağımı, onun benim için ettiği duaları dinledim... Beni Tanrıya nasıl sorduğu duydum oradan... Beni nasıl büyük bir özlemle ve yana yakıla aradığını duydum o sessiz ve kutsal boşlukta.

Sonra bitmek bilmeyen yağmurlar yağdı... Annem o yağmurların altında giderek solgunlaştı... Solgunlaştı o hayatımı adadığım kokusu... Öyle sertti ki hayat , ona düşlerimde bile her sandığımda duyduğum o ebedi koku bile soldu... Hayatımın eksilmesini ben o kokunun soluşundan bildim çünkü... O koku soldukça biraz daha anladım dönülecek bir yer olmadığını... Annemin hırkası bilge bir sevgiyle kokardı... Yaşadığım ve gördüğüm herşey beni annemin hırkasındaki o ebedi kokudan kopardı...

O ebedi kokudan sonra yaşadığım her sevgi kırılgandı çünkü... O kokudan sonra herkes her an vazgeçmeye hazırdı sanki..Hiçbir şey başladığı gibi bitmiyordu... Başladığım hiç bir şeyin sonu gelmiyordu... Kurduğum bütün bağlantılar bir süre sonra bilinmez bir neden yüzünden kopuyordu... Gittiğim her yere o kokuyu götürmek istiyordum... Gittiğim her yere ait olmak istiyordum... Oysa o kokuyu aradığım her yer hiç ummadığım bir anda vazgeçiyordu benden... Kavuşmalar ayrılıklara benziyordu... Hiçbir yerde o kokuyu bulamıyordum... Hiç bir yeri kendime ait hissetmiyordum... Gittiğim, sığındığım heryer beni bensiz bırakıyordu... Bir anlıktı herşey... Bir anlıktı sevgi patlaması... Sürmüyordu hiçbir şey o ebedi koku kadar... Sonra ellerimi kanatıyordum ben masaların altında... Çocuk ellerimde zamanı kanatıyordum... Kimi sevsem bir şimşek çakımı gibiydi.Bir anlık aydınlıktı... Sonra sonsuz gece başlıyordu... Sevgiye bağımlıydım ben, o bir anlık aydınlıktan sonra benim için hep bitmeyengeceler başlıyordu...Öylesine bağımlıydım ki sevgiye,

Devamı 8. Sayfada

Komikaze

komikaze@komikaze.net www.komikaze.net
erdil yasaroğlu

Akşam Gazetesi

7.Sayfadan Devam!

öylesine hazırlıksız başlamıştım ki hayata o bir türlü bitmeyen çocukluğumla alay etmeyi bile öğrenememiştim…Çocukluğumla alay edebilmem için kendimi birilerine sormam gerekiyordu…Benim gibi düşünen birilerini bulmam, ona kendimi anlatmam, bu dünyada yapayalnız olmadığımı ondan öğrenmeliydim.Öğrenmeliydim çünkü bana o derin acı veren yalnızlığımın sızısından biraz olsun kurtulmam gerekiyordu…Ama çevremde kimse kendisini anlatmıyordu…Kimse kendisinin içine bakmıyordu…İnsanlar iç dünyalarını karanlık bir uçurumun ardında gizliyorlardı.Kimi içine girmeye kalksam o karanlık uçurumun ürkütücü yankısını duyuyordum…Herkes karanlık bir orman gibi yaşıyordu kendi içinde…Karanlık bir ormanla kendimle ilgili ne konuşabilirdim ki..Karanlık bir ormanla kendi dipsiz uçurumuma nasıl inebilirdim ki…Karanlık bir orman içimdeki o derin sızıyı nasıl giderebilirdi ki…

Çevremdeki yalanları, görünen hiçbir şeyin aslında göründüğü gibi olmadığı, kötülüğün boyutlarını sezebildiğim halde yine de çocukluğumdan kopmak istemiyordum.İyiliğimle, o çocuk masumiyetimle onarmak istiyordum kınlan kalpleri; yaraları o kınlgan içtenliğimle sarmak istiyordum…Ama yıllar sonra anlayacaktım ki benim çocuk kalmışlığım; hayatı iyiliklerim ve masumiyetimle onarma isteğim hiçbir şeye yaramamış.Aksine ilişkide bulunduğum insanları kötülük yapma konusunda daha bir cüretkar kılmıştı iyiliklerim.Nereye gitsem, ne yapsam hep geç kalmıştım . Ben çocukluğumda ısrar ettikçe kötülükler dalga dalga yayılmıştı çevremde..Artık hayatımızda kötülükler bile masumiyetini yitirirken, ben modası geçmiş eski Türk filmlerinin o gözü yaşlı iyi kahramalarından biri olarak giderek alay konusu olmaya başlamıştım…Yani çocukluğumla alay etmeye, duyarlığımı ters yüz edip bu sahte oyunlarla dolu hayatı ti'ye almaya bile geç kalmıştım ben…Bu herşeye geç kalmışlığım o yalnızlık sızımı daha da çoğaltmıştı…O kadar çok savunmasız bırakmışım ki kendimi, artık yaralarım kapanmayacak kadar derinleşmişti, öyle ki kendimden başka kimse kalmamıştı...

Ve artık çocuklar bile masum değil…O iyi kalpli ve herkesin yardımına koşan çocuklar sadece o solgun ve modası geçmiş Türk filmlerinde kaldı…Kötülükler bile masum değil artık. Onlar da sahiciliklerini yitirdiler çoktandır…

Mahallemizde ilk gençliğimde gittiğim bir berber vardı. **Hayri**'ydi adı.Çok sevimli bir tombulluğu vardı.Siyah düz saçları alnına yapışık dururdu hep.40 yaşlarında olmalıydı. Hoşsohbet biriydi. Müşterilerini traş ederken **Zeki Müren**'den şarkılar söylerdi.Çok eskiden **Nuran** adında bir kadını sevdiğini anlatırdı. Arada bir çekmeceden ona yazdığı içli şiirleri çıkartıp o ağdalı türkçesiyle okumaya çalışırdı. Hep evlilikten, çocuk büyütmenin erdemlerinden söz edip dururdu. Evlenmeyi, yuva kurmayı çok istediğini, ama bunun için geç kaldığını söylüyordu…İçinde her geçen gün büyüyen çocuk sevgisini kız kardeşinin çocuklarına vererek giderdiğini söylüyordu…Kızkardeşiyse arada bir dükkanına uğrar, alışverişe çıkacağını söyler ve ondan para isterdi. Berber **Hayri** çocukların bütün okul masraflarını üstüne almıştı. Ve onu hayata bağlaya tek şeyin kızkardeşinin çocuklarını okutmak olduğunu söylerdi..

Hep dikkatimi çekerdi berber aynasındaki o vesikalık fotograf. Bıyıklı, sert bakışlı, esmer bir adamın fotografıydı bu. Berber **Hayri**'nin gözü sık sık o fotoğrafa takılırdı.Birgün sorduğumda mahçup bir ses tonuyla eniştesi olduğunu söylemişti. Kızkardeşinin kocası…Belediye otobüslerinde şoförlük yapıyordu.Ondan çok bahsetmezdi Berber **Hayri**. Sadece hayranlıkla ve iç geçirerek onun fotografına bakar, biraz da sarışınlığıma nazire yapmak için, **erkek dediğin esmer olmalı,** derdi..

Yaz günü, bir öğle sonunda eniştesi geldi dükkana.Oldukça esmer ve iri yapılıydı.Otobüsünü karşı kaldırıma park etmişti. Üzerinde siyah bir deri ceket vardı.Berber **Hayri**'nin bir anda eli ayağına karışmıştı. Beni traş etmeyi bırakıp onu karşıladı. **Hoş geldin hayatım** deyip , ceketini aldı.**Sana birşeyler hazırlayayım mı, karnın aç mı,** diye sordu,ezik bir kibarlıkla. Adam ağırdan alıyordu kendini. Yüzünde kendini beğenmiş bir ciddiyet vardı. Berber koltuğunda oturan bana şöyle bir baktıktan sonra, **ben yukarda biraz uzanayım, sen de sonra yanıma gelirsin,** deyip, dükkanın içindeki asma katın ahşap merdivenlerini ağır ağır çıkmaya başladı.Berber **Hayri**, yüzü pempeleşerek ve mahçup bir heyecanla , **tamam hayatım, sen rahatına bak, bu müşterimi göndereyim, hemen gelirim,** dedikten sonra, beni başından bir an önce savmak için hızlı hızlı traş etmeye başladı.Bense berber aynasının kenarından eniştenin gömleğini çıkartıp yatağa uzanışını seyrediyordum kirli bir merakla..

Berber **Hayri** için ne evlilik düşleri, ne çocuk sevgisi, ne eskilerde kaldığını söylediği sevgilisi **Nuran** vardı artık. O şimdi sadece titreyen parmaklarıyla beni bir an önce traş edip gönderdikten ve kapıya **Kapalı** levhasını astıktan sonra eniştesinin güçlü ve esmer kollarına atılmayı düşünüyordu..Eniştesi berber **Hayri**'nin herşeyini adadığı tek erkeğiydi…

İncecik bir hüzün örtüyor şimdi bu anlattıklarımı...Çünkü artık çoktan biliyorum bu hayatta hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını. Görünenlerin arkasını düşünmekten, söylenenleri değil, söylenmeyenleri anlamak istemekten yorulduğumu hissediyorum...Ama bazen saklanmaya bile gerek görülmeden söylenenler hiç ummadığım kadar acı veriyor bana..Bir süre önce sevmiş bulunduğum bir kadının, evimin penceresinden görünen yoksul ve gidecek kimsesi olmayan insanların sığındığı yıkık dökük gecekondu evlerine bakıp; **aslında bu evleri yıkıp, oraya güzel bir park yapmalı** dediğinde bu acıyı en derinimde hissetmiştim...

O an içimdeki çocuktan öylesine utanmıştım ki, anlatamam. Kimleri seviyordum, kimlere gönül indiriyordum ben. Masumiyetimin bir anlamı var mıydı bu hayatta. Çocuk kalmışlığım artık sadece bana acı veriyordu.Çocukluğumu böylesi acımasız bir dünyada seyircisiz kalmış bir soytarı gibi o insandan bu insana, o şehirden bu şehire sürükleyip duruyordum yalnızca…

Öyle zor ki böylesine çıplak ve savunmasız yaşamak…

Başkalarının kötülüğünü anlamaya çalışmaktan içimdeki masumiyetimi korumaya gücüm kalmıyor çoğu kez. Onların neden bu denli kendilerine taptığını anlamaya uğraşmaktan içimde çırpınıp duran iyiliklerimi teselli etmeyeli , o iyiliklerin altında çoktan açılmış yaralarımı okşamayalı , onların sesini duymayalı öyle çok oldu ki..

Buradan nereye gidilebilir…Gelecek diye bir yer var mı.. Tek göz odadan ibaret olan evinde ölü bulunan tiyatrocu **Suzan** abla; **yaşamak neresiyse söylesinler oraya gidelim,** demişti son kez..

Çocuk kalmış ömrüme bütün kapıları kapandığı kimi günler anneme gitmek istiyorum.Beni o halimle görmesin diye, bütün bir geceyi onun merdivenlerinde geçirmek ve ona dudaklarımdaki titreyişi güçlükle zaptederek şöyle demek istiyorum: **Anne, bana anlattığın dünya değil bu dünya, anne insanlar sandığın gibi dürüst değil; dediğin gibi herşeyi paylaştım onlarla, ama hiçbir şey değişmedi, olmadı anne, kurtaramadım hiç kimseyi; ne kendi yaralarımı sarabildim, ne de onlarınkini…**

Anne , o sevdiğin oğlun sandığın gibi artık masum değil, bilmediği, görmediği, yaşamadığı kötülük kalmadı onun..Anne artık hiçbir çocuk masum değil. Çocuklar kin ve nefret dolu…Anne artık hiçbir yer büyülü değil..Üşüyorum anne, çok üşüyorum.Öyle soğuk ki her yer…

Biliyorum annem beni duymayacak kadar uzakta artık…O burada, bu dünyada sadece nefes alıyor o kadar…Onunla aramızda incecik bir duvar var hâlâ..O çoktandır Tanrısının yanında , bense onun merdivenlerinde o kimsesiz ve o hiç bitmeyen gecemi bekleyip duruyorum…

cezmier@leman.com.tr

* **Malatya. 19 Ocak Cumartesi** günü **Malatya Eğitim-Sen**'deyim.
* **Elazığ. 26 Ocak Cumartesi** günü **Elazığ**'da, **Batı Kitabevi**'ndeyim.
* **16 Şubat Cumartesi** günü saat **14.00-17.00** arası **Esenyurt Kültür Kafe**'deyim.
* **Nazım'ın 100. Doğum Yıldönümü** kutlanıyor, ancak, **Fikret Başkaya** hâlâ Ankara Kalecik cezaevinde yatıyor...
* Ankara TED Koleji'nden **Namık öğretmen** ve Trabzon'dan **F.Caniklioğlu** beni ararsanız sevinirim.
* **Metin Üstündağ.** Pazar Sevişgenleri. Karikatürler. Sel Yay.
* Hava muhalefeti ve bu defa kitapçı dostumuzun sağlık sorunu yüzünden **Samsun Gazi Kitabevi**'ne gelemedim, en yakın zamanda telafi edeceğim...

SEX SHOP

GENÇ VE GÜZEL BİR KADIN SEKS SHOP'A GİDER, VİBRATÖR ALMAK İSTER AMA SATICI...

SİZE BUNU TAVSİYE EDEYİM, ÇİN'DEN GELDİ, PEYNİR EKMEK GİBİ SATIYOR, NASIL KULLANACAĞINIZ İÇİNDE YAZILI...

EE.. NE ŞİMDİ BU, AMA GÜZEL KOKUYOR!

KADIN YENİ BİRŞEY BULMANIN HEYECANIYLA EVE GİDER, SOYUNUR, KUTUYU AÇAR AMA NASIL KULLANILACAĞI ÇİNCE YAZILI OLDUĞU İÇİN BİRŞEY ANLAMAZ!.. KUTUDA MACUN GİBİ BİŞEY VARDIR!...

FIKIR FIKIR FOKUR

ADAM GİBİ VİBRATÖR ALAMADIĞINA PİŞMAN OLAN KADIN, BİR MÜDDET SONRA HAYALKIRIKLIĞI İÇİNDE KUTUNUN KARŞISINDA UYUYAKALIR... BIR MÜDDET SONRA DA KUTUDAKİ MACUN FOKURDAYIP...

... KUTUDAN TAŞMAYA BAŞLAR, MASADAN AŞAĞI AKAR...

BU HİKAYEYİ DE YARIM BIRAKTIM, AMA, SON BULAMADIĞIMDAN DEĞİL, BELKİ ON TANE SON BULABİLİR-

DİM, AMA OĞUZ ABİ BUNU GÖRSEYDİ GEL LAN BURAYA İT, SANKİ TÜRKİYE'DE HER KÖŞE-BAŞINDA BİR SEKS SHOP VAR... KADINLAR DA BURALARA BAKKALA GİDİP OMOMATİK ALIR GİBİ VİBRATÖR ALIYOR ÖYLE Mİ DİYİP, BİR OSMANLI KÜFÜRÜYLE İŞİBİTİRECEKTİ...

YERE İNER, YATAĞA TIRMANIR, KADININ BACAKLARININ ARASINA SÜZÜLÜR...

... VE KADININ CİNSEL ORGANINA YAPIŞIR VE KADINA HAYATINDA HİÇ YAŞAMADIĞI MÜTHİŞ BİR ORGAZM YAŞATIR!..

ARADAN YILLAR GEÇSE DE, USTAMA SAYGI OLAYI BU HİKAYİ BAŞLAMADAN BİTİRDİ.

→ SONUNDA PEYGAMBERLERİNİN CESEDİNİN OLDUĞU GİZLİ MABEDE GELDİLER!.. BODRUMA İNDİLER.

KOMPLO TEORİSİ

HAVARİ ENKİ-VAK VAK ÇÖMEZİYLE TARTIŞIYOR!..

HİKAYE DÜŞÜNÜRKEN AKLIMIZA BİR SÜRÜ KOMPLO TEORİSİ GELİR!.. İŞTE SİZE BİR TANESİ... BİZİM PEYGAMBERİMİZ BİZİM GİBİ NORMAL BİR İNSAN OLDUĞU İÇİNİ, HUZUR İÇİNDE ÖLDÜ!.. HZ. İSA DAHA MARJİNAL OLDUĞU İÇİN, YERE 90° DİK ÖLDÜ!.. HZ. MUSA'YI UZAYLILAR KAÇIRMIŞ VEYA ÖLDÜRMÜŞ OLABİLİR!.. TEVRAT'I OKURSANIZ BANA HAK VEREBİLİRSİNİZ!.. PEKİ YA ARADA BİR PEYGAMBER DAHA VAR MIYDI?.. VARDIYSA NİYE ORTAYA ÇIKARILMADI?. İŞTE YANDA ONUN ORTAYA ÇIKARILMAMASININ HİKAYESİ...

SÖYLE BANA BİLGE VAK VAK, BİZE PEYGAMBERİMİZİ NİYE GÖSTERMİYORSUN, ONU NİYE HALKIMIZA TANITIP ANLATMIYORSUN, DİNİMİZİ NİYE YAYMIYORSUN, ÜSTELİK BİZ HRİSTİYANLARDAN DAHA ŞANSLIYIZ, ÇÜNKÜ PEYGAMBERİMİZİN CESEDİ DE ELİMİZDE.

..EVET CESEDİ ELİMİZDE, AMA SEN ONU HİÇ GÖRDÜN MÜ?.

ENKİ, ÇÖMEZİNE GEL BENLE DEDİ!. GÜNLERCE ÇÖLDE YÜRÜDÜLER!..

CESEDİ GÖRÜNCE BANA HAK VERECEKSİN, SUSACAKSIN!..

PEKİ USTA.

AL İŞTE PEYGAMBERİMİZ, ŞİMDİ ANLADIN MI ONU HALKIMIZDAN NİYE GİZLEDİĞİMİ?.. HAVARİ ZEVLAN!.

EVK!

BİZİM PEYGAMBERİMİZ ŞANSSIZDI, HZ. İSA ZAMANINDA ÇARMIHA GERME MODASI VARDI!. BİZİMKİNİN ZAMANINDA KAZIĞA OTURTTURMA MODASI. BİZİM PEYGAMBERİMİZİ KAZIĞA OTURTMUŞLAR..

BİR DÜŞÜN HAVARİ ZEVLAN!. KAZIĞA OTURTULMUŞ KARİZMASI SIFIR OLMUŞ BİR PEYGAMBERİ AHALİYE NASIL ANLATIRIM BEN?..

ENKİ-VAK VAK HAKLIYDI, DÜNYANIN EN BÜYÜK MABEDİNİ YAPSALAR, ALTINLA KAPLASALAR, ORTASINDA KAZIĞA OTURTULMUŞ BİR ADAM HEYKELİ OLAN BU YERE KİM GELİP ONUN ÖNÜNDE DİZ ÇÖKER SAYGI DUYARDI!.. GÜZEL KIZLAR, GÜZEL GÖĞÜSLERİNİN ÜZERİNDE KAZIK YA DA KAZIĞA OTURTULMUŞ ADAM KOLYELERİNİMİ SALLANDIRACAKTI!.. DRACULALAR'I KAZIK MI GÖSTERİP KAÇIRACAKLARDI!.. PES VALLA BU KADARDA KORKUNÇ KOMPLO TEORİSİ OLUR MU BENİM BİLE İÇİN KARARDI. HADİ EYVALLAH.

İŞİN KORKUNCU, GERÇEKTEN HZ. İSA DÖNEMİNDE ROMALILAR'IN CEZA YÖNTEMİ, KAZIĞA OTURTMAK OLSAYDI NE OLURDU?!.. VATİKAN BUNU ÖRTBAS EDER MİYDİ ACABA?.. (www.iem.gov.tr narkotik (yeni) "Yaşanmış Hikayeler" bir arayın bakalım.)

KIRTIK LEBLEBİ

ŞUAT ÖZKAN

MERABAA, BEN OS ETHEM... SİZ NEREDEN KATILDINIZ YARIŞMAYA, BURADA YÜZ GÜN ÇOK EĞLENECEĞİZ BÜYÜK ÖDÜLÜ HANGİMİZ KAZANACAK ACEBA.?!

VAY VİCDANSIZLAR!.. ULAN DÜNYA NE HALE GELDİ BEE..!.

HUZUREVİ

HUZUR-EVİMİZİN KERİZİ DE GELDİ, TAM OLDUK!.

ŞAK ŞAK

GÜZEEL, BU GECEKİ CHAT VERİMLİ OLCAK GALBA.!.

SELAM BENİM ADIM YASEMİN...

HAYDİN BAKALIM İŞ BAŞINA.!.

MERABA NELERDEN HOŞLANI.....

TAKSİM'DE Bİ KAFEDE RANDEVU VERSEM Mİ, ACEBA?.

TIKIR TIK TIK TIK

A.A...NE OLUYO LAN, ALETE VİRÜS MÜ GİRDİ.?

DEDEE!

ULAN HAYIRSIZ PEZEVENK YILLARDIR MEZARIMA UĞRADIĞIN YOK ... İNSAN, www.rahmetli.com.tr'YI TIKLAR BARI TÜÜH.!.

NOT: BÖYLE Bİ SİTE GERÇEKTEN VAR...

NE İŞ HACIM?. O TOZ KONDURMADIĞIN SUUDİLER NASI YIKTILAR ECYAD KALESİNİ.?!

AMAAN.!.. BAK ŞU DOLARLARA, BU SENEKİ HAC İÇİN AYIRMIŞ - TIM KENDİLERİ KAYBETTİ.!..

Akşamsefası

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

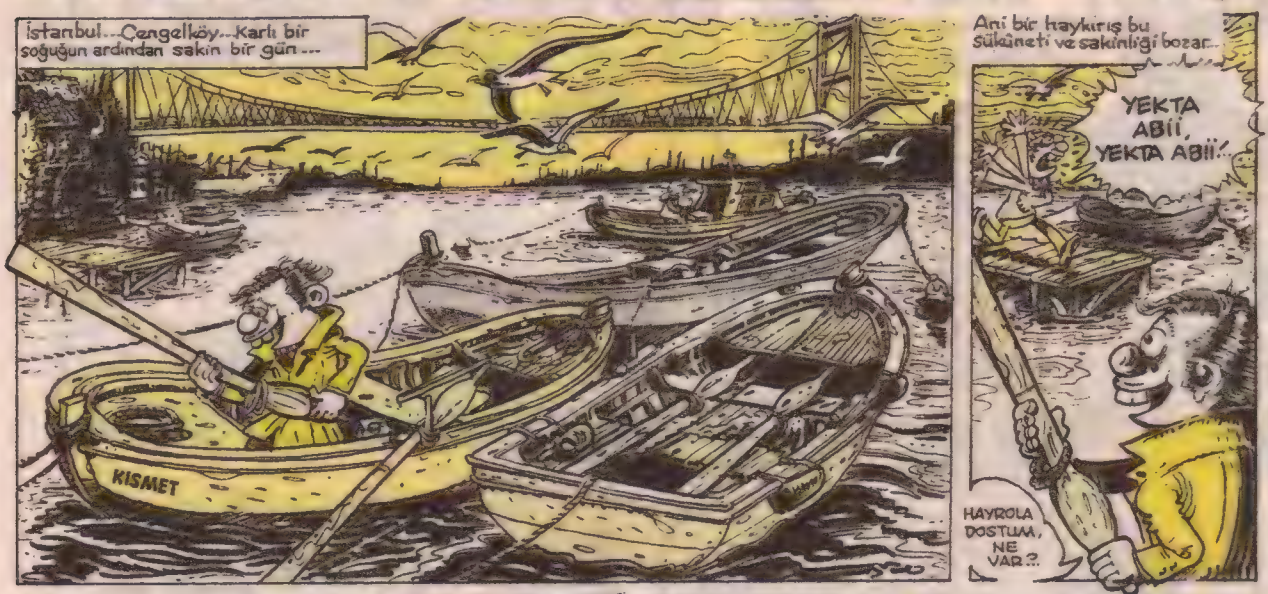

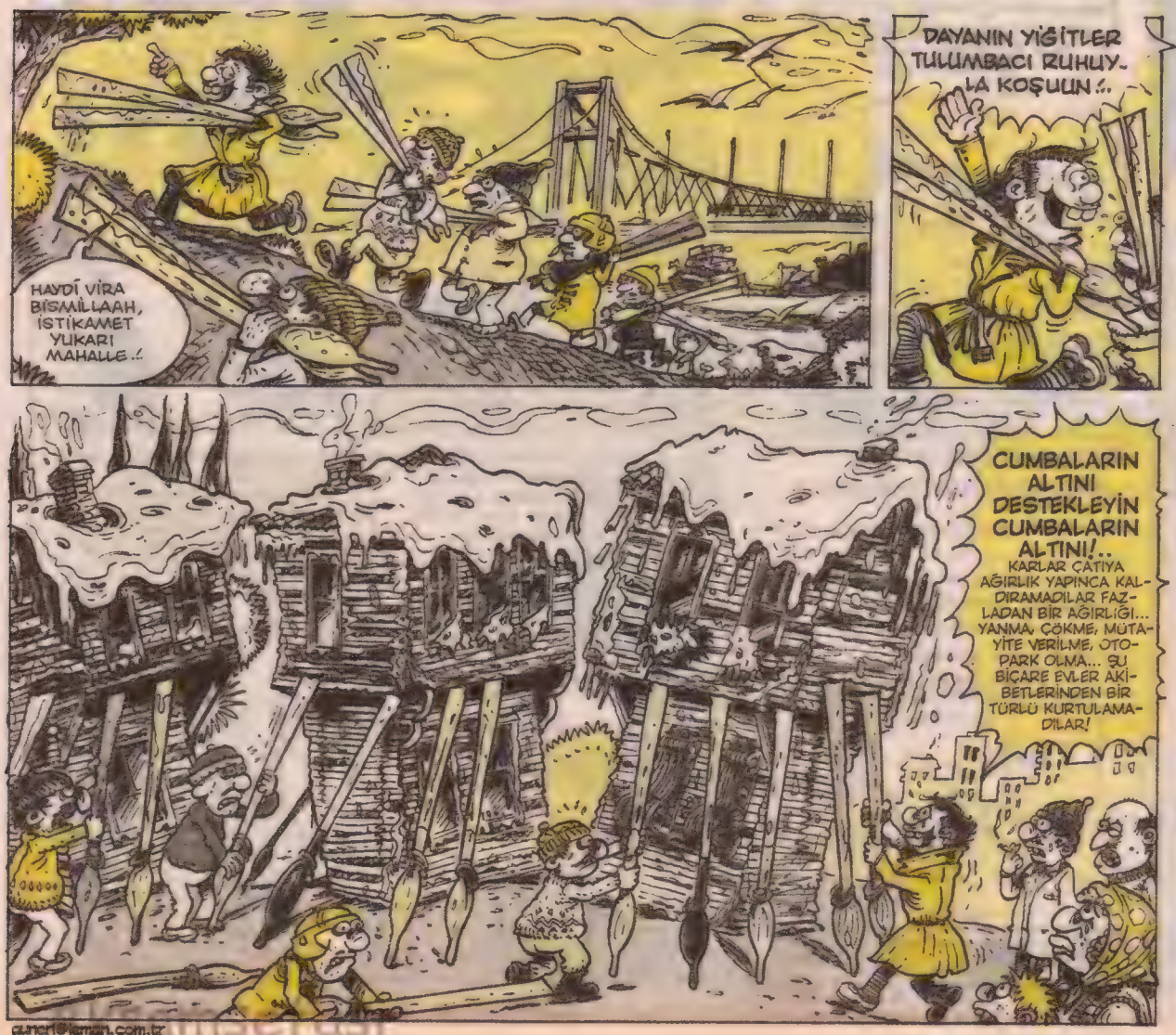

güneri@leman.com.tr

nihatg@leman.com.tr

Soğuk

NİHAT GENÇ

Avrupa'nın en görkemli spor organizasyonlarından biri de Fransız Bisiklet Turu! Köklü bir geleneği var. Bisikletler Fransa'yı değil, Fransız tarihini dolaşır gibi, sahiller, şatolar, dağlar. Her yıl ekranda bu turun etaplarına dair haberleri mutlaka izlersiniz. Çünkü Fransız Bisiklet turu, Fransa'nın düzgün, hijyenik yollarını, uygar kasabalarını, tarihi şatolarını gösterir. Bisiklet sporunun kahramanlaşmış sporcuları var, bizdeki güreşçiler gibi, ama, satılan Fransa'nın tarihi ve coğrafik güzellikleri!

Fransızlar dinsizliği dahi ticari bir mal gibi satar! Tanrılanmaz dünya aydınlarını Paris'e çeker. İrlanda'da hala katoliklerle, protestanlar asırlar süren mezhep savaşı veriyor, Paris, dinsizliğiyle övünür. Ülkelerinde soruşturulmuş, kovulmuş, bütün dünya aydınlarına cazibe oluşturur. Artık bir insanlık kulturu olarak dinsizlik değil, ticari bir kazanç, turistik bir reklam gibi. Dinsizlik işlerine yaradı, ülkelerinde baskı gören yüzlerce, uç, marjinal, vatan haini aydına özgürlük cenneti oldu.

Fransa, dörtyüz çeşide varan peyniri, milli simgesi haline gelen şarapları, şarabın yanında kanlı bıfteği, yüzlerce müzesi ve müzelerinde sıra bekleyen onbinlerce tablosuyla övünmekle kalmaz, yurtdışına gonderdiği Fransız turistleriyle de iftihar eder. Yurtdışına, başka ülkelere giden turistler de Fransız rahatlığını temsil eder. Mesela ülkemizde Fransız turisti gordüğümüzde, "ne mutlu insanlar, ne rahat, ne kültürlü, ne biçimli giyinmişler" diyerek onlara imreniriz ve bu mutlu ülkeyi merak ederiz. Böylelikle Fransa, turistleriyle de kendi ülkesine turist çekmeyi başarır.

Fransız modası, Fransız sineması, Fransız edebiyatı da bir şekilde dış dünyaya cazibe oluşturan ticari bir merkez. Sanki anamızın karnından mimari bir hastalıkla doğmuşuz gibi, Fransız mimarisini merak ederiz!

Fransız aydınlarının en büyük mahareti ise "aydınlanma" satmaktır. Mesela, Fransız ihtilali satarlar! Batıya dair hangi kitabı, yemek tarifleri kitaplarını dahi alsanız, ilk yüz, yüzelli sayfa hepsi söz birliği etmişcesine Aydınlanma'nın tarihini anlatır! Batılı kitaplarda bir yasadır bu, ilk yüzsayfa, sanayi devrimi, ihtilaller, 18. yüzyıl mutlaka uzun uzun özetlenir! Hatta, Rus devrimi, Türk devrimi, nerde siyasi bir devrim, ayaklanma yapılsa, Fransızlar bunun 1789 Fransız ihtilalinin ürünü, yansıması olduğunu söyler! (Oysa ülkemizdeki en büyük ayaklanmalar, Baba ishak, Celaliler, Kabakçı, Patrona.. hepsi Fransız ihtilalini hiç bilmeden ve onlardan önce gerçekleşti..) Bu alışkanlıkları onları "uygarlık sözcüsü" durumuna getirdi. Böylelikle batı dışı toplumlara uygarlık satmayı bir din haline getirdiler. Fransa "uygarlık satar". Daha da ileriedi satış, bir insanın dili, dini, kıyafeti yüzünden hor görülmesine karşı yazılmış tuzukler, felsefi açıklamalar, raporlar, hukuklar satarlar! Ortaya şöyle bir yekün çıkar: Sanat orda. Hukuk orda. İnsanlık orda. Kültür orda. Kardeşim, insanlığın özlediği ne varsa, orda! Sonra, şöyle düşünmeye başlarsınız: Kardeşim herşey orda, ya oraya gidelim, ya da oradakileri alıp buraya getirelim. Fransa'nın bu başarısı inanılmaz bir mucize! Tüm batı dışı toplumların hayal ve ütopyalarına ipotek koymayı başarmışlar, batı dışı toplum aydınlarını aynen böyle düşünmeyi öğretmişlerdir...

Batı dışı toplumlar, Mısır, Cezayir, Türkiye, İran, ya da Latin ülkeleri, uzakdoğu ülkeleri. Her birine teker teker bakalım. Hepsi yüzyıldır bu değerleri ithal etmek için yüzbinlerce ölü, iç savaşlar verdi. Bugün, elde var sıfır! Sanat, edebiyat, hukuk, "ithal" edilemiyor. Yasaları, romanları bir ülkeye taşımakla, orası gibi olunmuyor. Yeni bin yılın başında tüm bu ülke aydınları, topyekün bir gerçeği yavaş yavaş şimdi öğreniyor: Taklit, özenti, ithal, montaj, huzur, rahatlık getirmiyor. Görünmez gizli bir devrim yaşanıyor, batının, bilimi, sanatı için, batıya gitmek isteyen aydınların sayısı hızla azalıyor. Batıya koşanlar, sadece iş için, para için koşuyor. Gerçekten bilim yapmak isteyenler, gerçekten sanatla uğraşanların cazibe merkezi değil artık Paris! Oysa yüzelli yıldır Türk aydınlarının mabediydi Paris! yüzlerce Paris anısı, Paris seyahati okuduk, hayranlıkla, kendinden geçmiş, büyülenmiş mısralarla. İçimizde hala Paris'i görmek isteyen milyonlar var, ama, onların İstanbul'u, Mardin'i merak ettikleri kadar, 1975'den bugün 2002'ye kadar Türk aydınlarının dergilerini, makalelerini nerdeyse tane tane okudum, görüyorum ki, hayranlık sona erdi. Tanzimat'la başlayan büyük koşu, hüsranla, hayalkırıklığıyla bitiverdi! Artık hepimiz ütopya ve hayallerimizi kendi coğrafya imkanları, kendi ülke gerçeklerimize göre yeniden realize edeceğiz. Fransa bize özgürlükleri "mucize", "büyü" gibi satmaya çalıştı. Artık bu mucizenin, kızılderililere şişe içinde boyalı su satan Teksas'ın arkadaşı Profesör Oklitus'un bir düzenbazlığı olduğunu şimdi öğreniyoruz. Artık Türk aydını, kendi tarihini, kendi coğrafyasını, kendi nimetlerini anlatıyor romanlarında.. Türk aydını, Cemil Meriç'in dediği gibi "efendisinin ilaçlarını gizlice içen kole.." olmaktan, kurtulma yolunda!

Yılbaşı piyangosu hayaller kurduruyor. Ezilenler, garibanlar, mağdurlar. Kimlere yardım yaparım diye sıralıyorsunuz. Bu hayallerle geçen beş-on gün içinde zihninizde tüm toplumsal çeki-düzen veriyor, bir yaraya parmak basacağınız, paralarınızı buralara bağışlayacağınız için, ciddi ciddi toplumsal düzenin en altındakilerini inceden inceye gözden geçiriyorsunuz. Yani, piyango hayali insanı "toplumsallaştırıyor". Sonunda tabii ki çıkmıyor. Ama, toplumcu duygularımız tatmin oluyor, doyuyor. Hayaller kurarken, kendimizin ne kadar iyi, ne kadar bağışlayıcı, yardımsever bir insan olduğumuzu da sınamış, düşünmüş oluyoruz. Bu duygularımızı da doyurmaya yarıyor milli piyango. Sonunda, sanki içimizden şöyle bir ses yükseliyor: "Ben elimden geleni yaptım, toplum için büyük fedakarlıklarda bulundum".. Hayallle övünüyor, hayalle şişiyor, hayalle toplumculuğunu doyuruyorsun. Hayalle de olsa, toplumu düşünmek insanı, insanlaştırıyor. Toplumsallığımız hayalde gerçekleşiyor. Olsun. Toplumsal iyilikleri süzgeçten geçirip, erdemi dolu bir kalp ediniyorsunuz. Hayalde olsun, erdemle dolmak... Grev yok, siyasi parti yok, örgüt yok, bir hayrımız yok, piyango almaya devam, toplumcu duygularımı ancak böyle dindiriyorum!

Kahvelere milyonlarca insan tıkılmış, TV ekranı açık. Boş saatlerde kimsenin bakmadığı belgeseller. Susamurları, sincaplar, deliklere girip girip çıkıyor. Kimsenin ilgilendiği, başını çevirip baktığı yok. Ne zamanki, bir yılan, bir kurt, başını çıkartıp görünür, tüm kahve, o heyecanlı anı izlemeye koyulur. Kurt kapacak mı? Yılan sokacak mı? diye. Yılan sokar, avı öldürür. Herşey yeniden normale döner, kahveye derin bir sessizlik çöker. Belgesel yeniden binbir tabiat güzelliği içinde sürmeye devam eder ve bu uçsuz bucaksız doğa güzelliklerine kimse başını çevirip bakmaz. Sanki gerçek doğa düzeni kurtmuş, yılanmış gibi. Kurtsuz, yılansız, doğa kandırmaymış, hayalmiş gibi. Kahveyi hiç ilgilendirmeyen ot, böcek güzelliğiyle kimse oralı olmaz. Kahveye daha derin bir sessizlik çöker. Ekranda dağlar, taşlar, ormanlar, çağlayan, binbir renkli güzellik içinde akar.. Ta ki, düzlükte sırtlan görününceye kadar. Tüm kahve başını çevirip: "La, laaa, bak bak, nasıl kaptı..." Hayatın ilgilendiğimiz tek yanı, kim kimi kaptı?

Soytarı şovmenler TV'deki sabun köpüğü dizilerden kazandıklarıyla film yapmaya başladılar! Sonradan görmüş zenginlerimizin en büyük hayali, bankaları dolandırıp birgün bir TV sahibi olmak. Sonradan görmüş sanatçılarımızın da en büyük hayali, onun bunun kucağında kazandıklarıyla bir gün Türk sinemasını kurtaracak film yapmak! Türkiye bu iki tür insanın hayalleriyle dövülüyor, yokediliyor! Örnek: Yılmaz Erdoğan, Levent Kırca. Sabun köpüğü sanatın klasiği ise Haldun Dormen. Tiyatrosu parasızlıktan kapanmış diye tüm gazeteler ağlıyor! Tiyatrosu mu varmış? En basit TV dizisinden daha ilkel oyunlara kim tiyatro demiş.. Elli yıldır sanat diyen bu adamın zekası, oyunculuğu, senaristliği, organizatörlüğü musamere düzeyini aşamadı. Yetiştirdiği oyuncular aynı vasatlık, basitlik içinde! Oysa yüzbinlerce kez röportaj yapılmış, yüzbinlerce kez haklarında yazı çıkmış, sonuç: çöplük! Batıdaki oyunları alıp aynen aktarma, ya da incir çekirdeği doldurmayacak bir kaç espriyle müzikal sahnelemek. Bu cehalet skandalını alkışlayacak zengin bir kulüp her zaman buldular. Ve her zaman Türk sinemasını, Türk tiyatrosunu, Türk sanatını kurtarıcı, sihirli, büyülü adamlar gibi konuşmaktan, takdim edilmekten yorulmadılar. Hala sanat susuzluğu yaşıyorlar! Fesuphanallah, elli yıldır yediniz bu sanatı, doymadınız! Ciladan, pudradan, neon ışıklarından gözleri doymadı, hala san'aaaat diye tepişiyorlar. Soytarı giysileri, uşak rolleriyle hep sanatla donanmış masallar gibi, sofralarda oturup, Türkiye'nin en şatafatlı sahnelerinde ağırlandılar, saatlerce ayakta alkışlandılar. Sonradan görmüşlerin zayıf zekalarına seslenen bir şöhretle, kendilerinden geçtiler. Broadway'de ya

Devamı 13. Sayfada

DELİCEVAT

İMDAAT İMDAAT!

İMDAAAAT..!.. KURTARIN BENİİ!

İMDAAAT!.. YARDIM EDİİN, YARDIM EDİİN İMDAAAT..!..

SAOL AABİ ALLAH RAZI OLSUN..!

A-AAA!..AABİ MANYAK MISIN SEN YAA,NE O ÖYLE SAATİ ZKİNE TAKMIŞIN, HAH HAH HAH HA!..

ŞAT

GÖKHAN DAMAK

agdabak@leman.com.tr

HAYAT PAHALILIĞI, İŞSİZLİK, GEÇİM DERDİ FİLAN DERKEN GERGİNLİĞİM YİNE ARTTI AYHAN BEY..!.. EN SON YAPTIĞINIZ AKUPUNKTUR DA Bİ İŞE YARAMADI..!.. BANKA DA ÜÇ BEŞ KURUŞUM VARDI O DA BU İŞLERE GİDİYO ARTIK..!..

SİZE SIKINTILARINIZI, SORUNLARINIZI UNUTTURACAK SON BİR TEDAVİM DAHA VAR HÜDAİ BEY..! ŞEKİL OLARAK AKUPUNKTURA BENZİYO AMA..!

VALLA ÇOK MEMNUN OLURUM, NE TÜR BİR TEDAVİ UYGULARSANIZ MAKBÜLÜMDÜR..!..

AKUPUNKT MÜTEHASSISI

TAMAM HADİ DENGELİ BESLENME'Yİ ANLADIK DA kaanertem@leman.com.tr'de N'OLUYO?.. Bİ DE BEN NASIL BULUCAM BU HERİFİ KOCA İSTANBUL'DA?..

(05 EDİ ile 06 BÜDÜ DİYALOKLARI. DELİ SOYLULAR.)

-Bu nasıl fatura böyle terbiyesiz herifler..!..
-Kardeşim biz ilgilenmiyoruz o işlerle..!..
-Batırdınız bizi be..!..
-Abi sen yanlış yere gelmişsin..!..
-Ya nereye gidecektim?..
-Abi senin aradığın yer burası değil..!..
-Burası nedir böyle?..
-Kerhâne abi... Sen yanlışlıkla kerhâneye gelmişsin..!..
-Eh... Ehı... Eeh.

FATURA 500000 0000 00TL

KİTAP OKUYUN, KONUŞUN, ÖPÜŞÜN NE BİLİİM DENİZ KENARINDA FİLAN GEZİNİN...

İGDAŞ'A KIZDIN DOĞALGAZI KAPATTIRDIN..!.. İSKİ'YE KIZDIN SUYU KAPATTIRDIN..!.. AKTAŞ'A KIZDIN ELEKTİRİĞİ KAPATTIRDIN..!.. AL BAKALIM BU GECE DE BEN KENDİMİ KAPATIYORUM, KENDİ KENDİNE SEVİŞİRSİN ARTIK..!..

EEEH BE..! KAPATTIRSAN KAPAT. SEVİŞMEZSEN SEVİŞME..! TAMAM ULAN BUNDAN SONRA O İŞİ DE YAPMIYCAM SENİ DE PROTESTO EDİYORUM..!..

ERHAAN BU SOLOYU SEYİRCİYE DEĞİL, SANA ATIYORUM..!.. AL BU ATTIĞIN KAZIKLAR İÇİN..!.. AL BU YEDİĞİN PARALAR İÇİN..!..

VAAY EŞŞOĞLUEŞŞEK SENİİ..!.. DEMEK KONSERİN BASINDAN BERİ BUNUN İÇİN ABANIYORSUN..!.. HAYIRLISIYLA ŞU KONSERİ Bİ'TİRİP ŞU SAKSAFONU DA DÖTÜNE SOKTUMMUYDU KENDİMİ BAŞARALI SAYACAM BU ALEMDE..!..

TUPA TUMBA DA TUBA TUBARAP TUBAP TUP TUP TUP TOP!

NEFİS PİLSEN CAZ FESTİVALİ

Akşamsefası

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

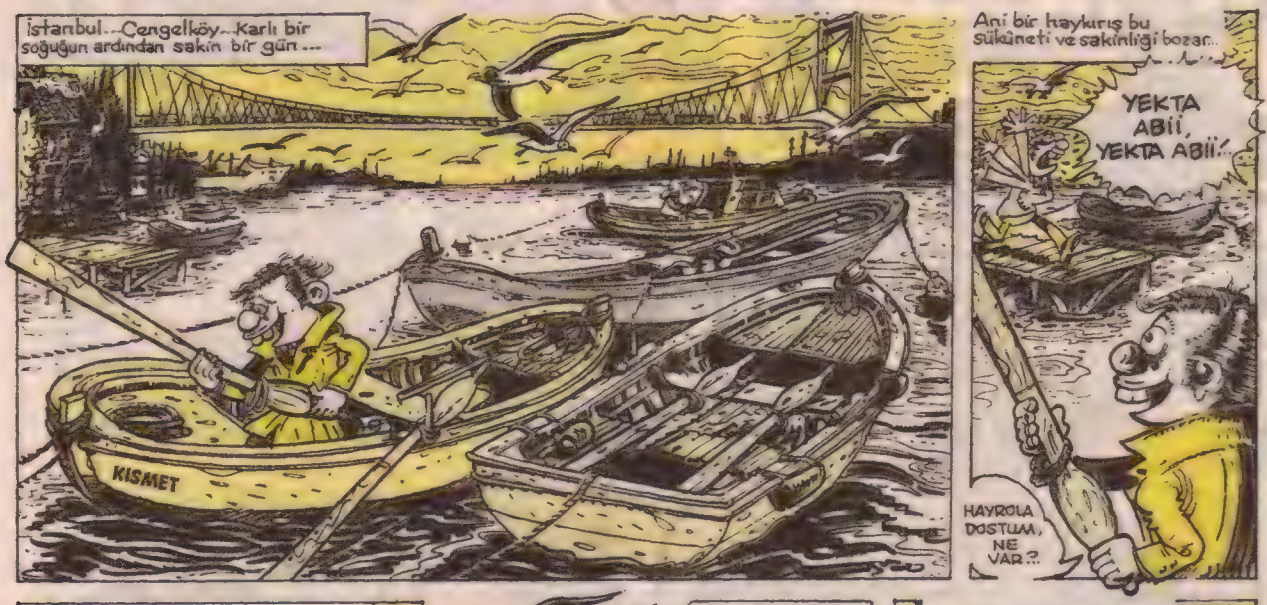

güneri@leman.com.tr

nihatg@leman.com.tr

Soğuk

NİHAT GENÇ

Avrupa'nın en görkemli spor organizasyonlarından biri de Fransız Bisiklet Turu! Köklü bir geleneği var. Bisikletler Fransa'yı değil, Fransız tarihini dolaşır gibi, sahiller, şatolar, dağlar. Her yıl ekranda bu turun etaplarına dair haberleri mutlaka izlersiniz. Çünkü Fransız Bisiklet turu, Fransa'nın düzgün, hijyenik yollarını, uygar kasabalarını, tarihi şatolarını gösterir. Bisiklet sporunun kahramanlaşmış sporcuları var, bizdeki güreşçiler gibi, ama, satılan Fransa'nın tarihi ve coğrafik güzellikleri!

Fransızlar dinsizliği dahi ticari bir mal gibi satar! Tanıtanımaz dünya aydınlarını Paris'e çeker. İrlanda'da hala katoliklerle, protestanlar asırlar süren mezhep savaşı veriyor, Paris, dinsizliğiyle övünür. Ülkelerinde soruşturulmuş, kovulmuş, bütün dünya aydınlarına cazibe oluşturur. Artık bir insanlık kültürü olarak dinsizlik değil, ticari bir kazanç, turistik bir reklam gibi. Dinsizlik işlerine yaradı, ülkelerinde baskı gören yüzlerce, uç, marjinal, vatan haini aydına özgürlük cenneti oldu.

Fransa, dörtyüz çeşide varan peyniri, milli simgesi haline gelen şarapları, şarabın yanında kanlı bifteği, yüzlerce müzesi ve müzelerinde sıra bekleyen onbinlerce tablosuyla övünmekle kalmaz, yurtdışına gönderdiği Fransız turistleriyle de iftihar eder. Yurtdışına, başka ülkelere giden turistler de Fransız rahatlığını temsil eder. Mesela ülkemizde Fransız turisti gördüğümüzde, "ne mutlu insanlar, ne rahat, ne kültürlü, ne biçimli giyinmişler" diyerek onlara imreniriz ve bu mutlu ülkeyi merak ederiz. Böylelikle Fransa, turistleriyle de kendi ülkesine turist çekmeyi başarır.

Fransız modası, Fransız sineması, Fransız edebiyatı da bir şekilde dış dünyaya cazibe oluşturan ticari bir merkez. Sanki anamızın karnından mimari bir hastalıkla doğmuşuz gibi, Fransız mimarisini merak ederiz!

Fransız aydınlarının en büyük mahareti ise "aydınlanma" satmaktır. Mesela, Fransız ihtilali satarlar! Batıya dair hangi kitabı, yemek tarifleri kitaplarını dahi alsanız, ilk yüz, yüzelli sayfa hepsi söz birliği etmişcesine Aydınlanma'nın tarihini anlatır! Batılı kitaplarda bir yasadır bu, ilk yüzsayfa, sanayi devrimi, ihtilaller, 18. yüzyıl mutlaka uzun uzun özetlenir! Hatta, Rus devrimi, Türk devrimi, nerde siyasi bir devrim, ayaklanma yapılsa, Fransızlar bunun 1789 Fransız ihtilalinin ürünü, yansıması olduğunu söyler! (Oysa ülkemizdeki en büyük ayaklanmalar, Baba İshak, Celaliler, Kabakçı, Patrona.. hepsi Fransız ihtilalini hiç bilmeden ve onlardan önce gerçekleşti..) Bu alışkanlıkları onları "uygarlık sözcüsü" durumuna getirdi. Böylelikle batı dışı toplumlara uygarlık satmayı bir din haline getirdiler. Fransa "uygarlık satar". Daha da ilerledi satış, bir insanın dili, dini, kıyafeti yüzünden hor görülmesine karşı yazılmış tüzükler, felsefi açıklamalar, raporlar, hukuklar satarlar! Ortaya şöyle bir yekün çıkar: Sanat orda. Hukuk orda. İnsanlık orda. Kültür orda. Kardeşim, insanlığın özlediği ne varsa, orda! Sonra, şöyle düşünmeye başlarsınız: Kardeşim herşey orda, ya oraya gidelim, ya da oradakileri alıp buraya getirelim. Fransa'nın bu başarısı inanılmaz bir mucize! Tüm batı dışı toplumların hayal ve ütopyalarına ipotek koymayı başarmışlar, batı dışı toplum aydınlarını aynen böyle düşünmeyi öğretmişlerdir...

Batı dışı toplumlar, Mısır, Cezayir, Türkiye, İran, ya da Latin ülkeleri, uzakdoğu ülkeleri. Her birine teker teker bakalım. Hepsi yüzyıldır bu değerleri ithal etmek için yüzbinlerce ölü, iç savaşlar verdi. Bugün, elde var sıfır! Sanat, edebiyat, hukuk, "ithal" edilemiyor. Yasaları, romanları bir ülkeye taşımakla, orası gibi olunmuyor. Yeni bin yılın başında tüm bu ülke aydınları, topyekün bir gerçeği yavaş yavaş şimdi öğreniyor: Taklit, özenti, ithal, montaj, huzur, rahatlık getirmiyor. Görünmez gizli bir devrim yaşanıyor, batının, bilimi, sanatı için, batıya gitmek isteyen aydınların sayısı hızla azalıyor. Batıya koşanlar, sadece iş için, para için koşuyor. Gerçekten bilim yapmak isteyenler, gerçekten sanatla uğraşanların cazibe merkezi değil artık Paris! Oysa yüzelli yıldır Türk aydınlarının mabediydi Paris! yüzlerce Paris anısı, Paris seyahati okuduk, hayranlıkla, kendinden geçmiş, büyülenmiş mısralarla. İçimizde hala Paris'i görmek isteyen milyonlar var, ama, onların İstanbul'u, Mardin'i merak ettikleri kadar, 1975'den bugün 2002'ye kadar Türk aydınlarının dergilerini, makalelerini neredeyse tane tane okudum, görüyorum ki, hayranlık sona erdi. Tanzimat'la başlayan büyük koşu, husranla, hayalkırıklığıyla bitiverdi! Artık hepimiz ütopya ve hayallerimizi kendi coğrafya imkanları, kendi ülke gerçeklerimize göre yeniden realize edeceğiz. Fransa bize özgürlükleri "mucize", "büyü" gibi satmaya çalıştı. Artık bu mucizenin, kızılderililere şişe içinde boyalı su satan Teksas'ın arkadaşı Profesör Oklitus'un bir düzenbazlığı olduğunu şimdi öğreniyoruz. Artık Türk aydını, kendi tarihini, kendi coğrafyasını, kendi nimetlerini anlatıyor romanlarında.. Türk aydını, Cemil Meriç'in dediği gibi "efendisinin ilaçlarını gizlice içen köle.." olmaktan, kurtulma yolunda!

Yılbaşı piyangosu hayaller kurduruyor. Ezilenler, garibanlar, mağdurlar. Kimlere yardım yaparım diye sıralıyorsunuz. Bu hayallerle geçen beş-on gün içinde zihninizde tüm toplumsal çeki-düzen veriyor, bir yaraya parmak basacağınız, paralarınızı buralara bağışlayacağınız için, ciddi ciddi toplumsal düzenin en altındakilerini inceden inceye gözden geçiriyorsunuz. Yani, piyango hayali insanı "toplumsallaştırıyor". Sonunda tabii ki çıkmıyor. Ama, toplumcu duygularınız tatmin oluyor, doyuyor. Hayaller kurarken, kendimizin ne kadar iyi, ne kadar bağışlayıcı, yardımsever bir insan olduğumuzu da sınamış, düşünmüş oluyoruz. Bu duygularımızı da doyurmaya yarıyor milli piyango. Sonunda, sanki içimizden şöyle bir ses yükseliyor: "Ben elimden geleni yaptım, toplum için büyük fedakarlıklarda bulundum".. Hayallle övünüyor, hayalle şişiyor, hayalle toplumculuğunu doyuruyorsun. Hayalle de olsa, toplumu düşünmek insanı, insanlaştırıyor. Toplumsallığımız hayalde gerçekleşiyor. Olsun. Toplumsal iyilikleri süzgeçten geçirip, erdemi dolu bir kalıp ediniyorsunuz. Hayalde olsun, erdemle dolmak... Grev yok, siyasi parti yok, örgüt yok, bir hayrımız yok, piyango almaya devam, toplumcu duygularımı ancak böyle dindiriyorum!

Kahvelere milyonlarca insan tıkılmış, TV ekranı açık. Boş saatlerde kimsenin bakmadığı belgeseller. Susamurları, sincaplar, deliklere girip girip çıkıyor. Kimsenin ilgilendiği, başını çevirip baktığı yok. Ne zamanki, bir yılan, bir kurt, başını çıkartıp görünür, tüm kahve, o heyecanlı anı izlemeye koyulur. Kurt kapacak mı? Yılan sokacak mı? diye. Yılan sokar, avı öldürür. Herşey yeniden normale döner, kahveye derin bir sessizlik çöker. Belgesel yeniden binbir tabiat güzelliği içinde sürmeye devam eder ve bu uçsuz bucaksız doğa güzelliklerine kimse başını çevirip bakmaz. Sanki gerçek doğa düzeni kurtmuş, yılanmış gibi. Kurtsuz, yılansız, doğa kandırmaymış, hayalmiş gibi. Kahveyi hiç ilgilendirmeyen ot, böcek güzelliğiyle kimse oralı olmaz. Kahveye daha derin bir sessizlik çöker. Ekranda dağlar, taşlar, ormanlar, çağlayan, binbir renkli güzellik içinde akar.. Ta ki, düzlükte sırtlan görününceye kadar. Tüm kahve başını çevirip: "La, laaa, bak bak, nasıl kaptı..." Hayatın ilgilendiğimiz tek yanı, kim kimi kaptı?

Soytarı şovmenler TV'deki sabun köpüğü dizilerden kazandıklarıyla film yapmaya başladılar! Sonradan görmüş zenginlerimizin en büyük hayali, bankaları dolandırıp birgün bir TV sahibi olmak. Sonradan görmüş sanatçılarımızın da en büyük hayali, onun bunun kucağında kazandıklarıyla bir gün Türk sinemasını kurtaracak film yapmak! Türkiye bu iki tür insanın hayalleriyle dövülüyor, yokediliyor! Örnek: Yılmaz Erdoğan, Levent Kırca. Sabun köpüğü sanatın klasiği ise Haldun Dormen. Tiyatrosu parasızlıktan kapanmış diye tüm gazeteler ağlıyor! Tiyatrosu mu varmış? En basit TV dizisinden daha ilkel oyunlara kim tiyatro demiş.. Elli yıldır sanat diyen bu adamın zekası, oyunculuğu, senaristliği, organizatörlüğü müsamere düzeyini aşamadı. Yetiştirdiği oyuncular aynı vasatlık, basitlik içinde! Oysa yüzbinlerce kez röportaj yapılmış, yuzbinlerce kez haklarında yazı çıkmış, sonuç: çöplük! Batıdaki oyunları alıp aynen aktarma, ya da incir çekirdeği doldurmayacak bir kaç espriyle müzikal sahnelemek. Bu cehalet skandalını alkışlayacak zengin bir kulüp her zaman buldular. Ve her zaman Türk sinemasını, Türk tiyatrosunu, Türk sanatını kurtarıcı, sihirli, büyülü adamlar gibi konuşmaktan, takdim edilmekten yorulmadılar. Hala sanat susuzluğu yaşıyorlar! Fesuphanallah, elli yıldır yediniz bu sanatı, doymadınız! Ciladan, pudradan, neon ışıklarından gözleri doymadı, hala san'aaaat diye tepişiyorlar. Soytarı giysileri, uşak rolleriyle hep sanatla donanmış masallar gibi, sofralarda oturup, Türkiye'nin en şatafatlı sahnelerinde ağırlandılar, saatlerce ayakta alkışlandılar. Sonradan görmüşlerin zayıf zekalarına seslenen bir şöhretle, kendilerinden geçtiler. Broadway'de ya

Devamı 13. Sayfada

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

Akşamserası

11. Sayfadan Devam

da Paris'te bir apartman satın alıp tüm bu sanat manyaklarını oraya yerleştirsek, ülkemize daha ucuza mal olur!

Bu insanların bildikleri bir "sır" olmalı: Kendilerinin bir hiç olduğu. Tek kişilik savaşa, güçlerinin, zekalarının yetmediği! Birileri benim gibi eleştirince de "kompleksli" diyorlar. Onur'un adını "kompleks" koymuşlar, patron kucağına oturmayan, reklamlara, televolelere çıkmayanlara buldukları isim: kompleksli! Bu insanların yedi sülalesi, köyden indim şehire kültüründen, şöhret oldum delirdim kültüründen, ben aştım, parayı buldum kültüründen. Tarlaların ve dağların ve sokakların kokusunu unutan insanlardan korkun. Sanat tanrı, şeytan ve toplum karşısında "gururumuzu" sınama yeridir! Gerisi boş gurur, şöhret heveslisi manken kızları kandırırsın. Sanat yerine, yaşlandıkça geriye, çürümüş odun yığını kalır. Böbürlenmek ve hayran bulmak için, zengin basın patronları masalarında zangoçluk, uşaklık yapan bu adamların masalı, ekranlardan kovuluncaya kadar!..

Halk danslarının adını "sultan dansları" koymuşlar, bu dansların sultanlarla ne alakası var, sultanlar altı asır Yalova'dan öteye geçemedi. Gizemli, doğulu, arabesk bir hava doğsun diye sultan diyorlar, hani satışı artsın. İyi de gerçek, bunun adı, halk dansı. Sultan Dansları'nın uzun finali tamamiyle Karadeniz horonu, Kültür Bakanlığı bünyesinde halk dansları var ve yüzlerce kez sahne aldı, bu dansları seyretmeyen cahil sürüsü, sultan danslarını pek beğendi. Reklam, yine reklam, telif, orjinal hiçbir şey yok. Hepsi bir yerden alma, çalma. Halk oyunlarını al, halk türkülerini al. Sit-kom denen diziler, Amerika'da binlerce kez oynamış, ordan al, basit bir dublaj. Şu TRT 1'de çıkan cüce şov dahi, Azerbaycan televizyonundan alınma. Üstelik Azerbaycan TV'sinde daha sıkı kukla gösterileri var, onları becerememiş olacaklar. Sizlerin kendi ürettiğiniz birşey olmayacak mı? Soytarılar ve maymunların yağma sanatı bu kadar! Ancak her kadın, her çocuk, kucağında küçük bir maymun sevmekten, küçük bir süs köpeğini okşamaktan zevk duyar. Sanat değil, bunun adı: maymunluk. Maymun, tüm köle ulusların eğlencesi. Bu şöhret maymunluğu nereye kadar sürecek. İşte Murathan Mungan, saçlarını boyamış, ilgi çekmek için. Gülüp geçiyoruz. Üzüldüğüm şey, menecerlerinin bu maymunluk için çok zeka, çok kafa patlatmış olması. Üstelik bu maymunluğu pazarlamak için çok kulis yapmış, çok torpil yapmış, araya bir yığın adam koyup ekranlara fırlamışlar. Maymunluğun bu kadar ilgi gördüğü bir tarih, bir coğrafya arayıp, bulamıyorum. Ruhunuz bir kere maymunlaştıktan sonra, gerisi kolay, artık hangi basitlikte şiir yazar, hangi vasatlıkta oyun sahneleseniz, tüm bu sıradan şaklabanlıklarınız, büyük sanatçı diye anılır! Cehennemin dibine yakışır kepazelik şovu!

Fırsat buldukça Avrupa'nın en pahalı elektriği, doğalgazı bu ülkede satılıyor diye yazdım, onlar laik-şeriat tartışırken. Emin Çölaşan köşesinde doğalgazı yazıp, gündeme getirtti! İndirimi yaptırttım, diyor. İyilikleri için teşekkürler. Hadi şimdi de elektriği gündeme getir. Bizim için yargılıyorlar, bizim için düşünüyorlar, bize birşey kalmıyor. Yıllardır bu ağır faturaları ödeyen halk nerde, neden sesini çıkartmıyor. Halk korkutulmuş, birşey istenecekse, biz isteriz, siz yerinize oturun. Doğalgaz akıllarına gelinceye kadar da halkın cebinden katrilyonlar uçtu. İşadamlarına dahi doğalgaz KDV'sinde indirim yapıldı, halka lüks diye sokuldu. Siyasiler hala grevi, gösteriyi skandal olarak niteliyor. Siyasiler hak istemeyi hala rezalet, kabul edilemez bir başkaldırı olarak görüyor. Geriye ne kalıyor, basın! Basın kimin elinde: Aydın Doğan, Uzan, Karamehmet. Bu insanlar halk menfaatini ne zaman düşünecek, ne zaman akıllarına gelecek, bekleyeceğiz. Halk ve sivil örgütler artık çok iyi biliyorlar ki, "devletle tartışılmaz". Devletle kim tartışır, yine devletin bir gücünü, ordusunu, basınını arkasına almış yazarlar. Hiçbir tepki vermeyen, hiç sesi çıkmayan bu şeye "halk" denilmez, siyasi literatürde böyle bir tanım yok!

Mersin'de sel, tüm yurtta kar felaketi. Ara sokaklarda kayıkların görüntüsü: aslında çok masalsı. Uçsuz bucaksız kesintisiz kar görüntüsü inanılmaz romantik. Tabiatın müthiş coşkusu. Su veya kar dolup taştığında çocuklar için birbirinden güzel manzaralar oluşturur. Olaganüstü görüntüler. Ters düz edilmiş eşyalar, bir başka dünya gibi. Ama, herkes arabasına binip işine gitmek istiyor. Ben işime yetişeyim de, diyorlar. Arabası yolda kalmış: "Kardeş bir el atsana" diyor! İçimden bayan şoföre, sen bu ülkede neye el attın da, şimdi yardım istiyorsun, diyorum. Tarihin ilk gününden beri toplumlar böyle anlarda seferber olur. Dükkanlar, apartmanlar önlerindeki kar temizler, yolları açar, insanlar kazma, kürek alıp, topluca şenlikli bir direnişe geçer. Böyle olmuyor. Dükkanlar sadece bir metrelik dükkan önünü temizlemekle yetiniyor, gerisi tufan! Neden birlik ve beraberlik olmuyor. Milli düşmanlar, Yunan, Ermeni karşısında birlik beraber olan halk, doğal afetler karşısında el ele vermiyor. Herkes "belediye, devlet" nerde diye bağırıyor, dünyanın en büyük belediyesi olsa ne yazar. Oysa tam tersi ne kadar güzel, kar yolları kapayınca, anne, kız, kapıcı, bakkal, şoför, hepsi anında seferber olup, kendi kaldırımını, yolunu hızla, gayretle şevkle açıyorlar. Halk böyle birşey olmalı. Tam tersine, eli kolu bağlı, yolu sokağı kilitlenmiş, herşeyi kapanmış zavallı böcek sürüleri çıkıyor ortaya. Doğaya karşı insanların giriştiği savaş, işte böyle anlarda köylülerin yolu açmaya çalışan görüntüsü, insana sıcaklık veriyor. Yaşam rengini buralardan alır. Türkiye'nin sel, kar felaket görüntüleri halkımızın siyasi, sosyal ruhunu, karakterini bir kez daha bize özetliyor: mızmız, mıymıy, uyuşuk, söylenen ve ona buna bağıran şoförler-yayalar topluluğu, ama halk değil! Olsun, Emin Çölaşan köşesinden hepsi adına, hepsinin hakları için aslanlar gibi bağırıp, yolları açtırtıyor!..

Soğuklar, eksi yirmi-otuz, eksi beş dereceye bir günlüğüne düşünce, nasıl sevinir, şükreder olduk, tekrar fırladı eksi yirmiye! Bu şehre geldiğimde soğuk işte böyleydi, nazi kampı, imha savaşı gibi. Odunsuz, kömürsüz taş Ankara evleri içinde, çişim gelmese, helaya gitmesem diye dualar ederdim. Soğuk, paslı bir hızar gibi kaval kemiklerimi keser. Aç ve susuz, yirmi yıl merhametsizce cezalandırdı. Psikolojime faturalarını zor ödediğim tahribatlar bıraktı. Somsoğuk, nihilist soğuk, duygusuz soğuk, kör inanç gibi ayaz, kelepçe gibi soğuk! Sivri parmakları vardı soğuğun. Aynen bugün gibi. Tırmalayarak kafa derimden, ürperterek, iç organlarıma kadar iner. Zulümlerin zulümü. Ne desem anlamazsınız, bu delirmiş taş soğuğun göbeğinde bir gençlik geçirmeden. Tabiatın en acımasız hikayesi. Ruhuma bu soğukla yerleşmiş ve hiç çıkmayacak iblis hikayesi. Soğuktan evdeki kap kacak tutulmaz. 19 yaşımdan 39 yaşıma kadar, kafayı yiyerek çatlayıp kahkahalar atan bu buz parçaları içinde büyüdüm. Şimdi düşünüyorum, bu uçsuz bucaksız yüzbinlerce gecekonduyu. Soğuk değil, baykuş, karga, yılan, akrep, örümcek, uğursuz kuşları, sarı kertenkeleleri, kurumuş fare leşleriyle şeytan kapkara eldivenleriyle mızrağıyla karıştırıp çorbasını içirtiyor, milyonlarca zavallı insana. Şeytanın azdırdığı kör inançtan beter bu ayaz gecelerde uyuyamaz insan. Pis işlerle uğraşan, pislikle geçinen, her delikten sırıtarak gülen bu soğuğa minicik bir kapı aralığı, pencere kenarı bırakmayacaksın! Allah kimseyi odunsuz, kömürsüz bırakmasın!

Sessiz soğuklar içinde, gaipleri dinleyen kıkırdak bir kulaktan ibaret taş bir beden kalırsın! Hangi sıcacık hayallerle süslesen, sabaha bir ceset gibi çarpılmış kalkarsın. Korkudan ve soğuktan gece boyu battaniye altından sızan casus şeytanların ruhunu pisletmesinden kurtulamazsın. Sabah helaya, ıkınarak, kıpkırmızı ve bakır taş gibi boklan katur kutur düşürürsün. Isdırapla tecavüz edilmiş, artık zehir salgılayan gözlerin. İşte o günlerde, soğuktan yüzümün bir tarafı sümük gibi aşağı düşmüş. Yamulmuş suratımı elimle kapatıp doktora gidiyorum. Suratımı gizleyerek polikilinikte soğuk kadar iğrenç kapı gıcırtıları içinde kuyruğa giriyorum. Kapıcı suratlı bir adam geliyor: "Sen doktorluk değilsin, seni cin çarpmış, boşuna bekleme, sen hocaya gideceksin!" diyor. Taşı kazır gibi birileri tırmıklı bir bıçak sürüyor yüzümden aşağı, elimi suratıma bastırıyorum, geri dönecek mi bu surat!

Bugün, 7 Ocak 2002 günü, Hacı Bayram önündeyim. Bir kitap almaya gittim, gitmez olaydım. Eksi yirmi derece. Birkaç işportacı kalmış onlarcasından. Kartonları buz üstünde yakıp ısınmaya çalışıyorlar. Bu nasıl oluyor, buzun üstünde ateş yakılıyor, buz hiç oyulmuyor, erimiyor. Bu soğukları tanıyınca insan, tarihin ilkel dinlerinden mecusilere hak veriyor. Yerin altından çıkıp durmaksızın yanan ateşe tabii ki tapınacağız! Hacıbayram karşısında takke, tespih, dini kitap satan ırır zırır dükkanlar. "Ey iman edenler kendinizi soğuktan koruyun" diyen bir ayet yok mu buralarda. Hacıbayram'a bitişik Ogüst tapınağının altında kocaman teneke bir levha: "Bu alan Altındağ belediyesi tarafından düzenlenmiştir" yazıyor. Tabela, düzenlenen alandan daha büyük. Her yer kalın bir kitap büyüklüğünde buz kaplı. Hacıbayram önünde, ayaklı teneşir taşı, iki tane. Birden dört jandarma askeri, cenaze arabasından bayrağa sarılı bir tabut indirdi, boğulacak gibi oldum. Takur tukur ayak sesleri. Askerlerin yüzleri soğuktan mosmor. Askerler ince uzun birer buz sarkıtı gibi. Herşey bir kalıp olmuş. Herşey donmuş ve susmuş. Hayat Hacıbayram avlusundan kovulmuş. Etrafta tek bir ihtiyar yok. Burada iç donları satan, esans satan, kaset satan adamlar olurdu, kaçmışlar. Sopsoğuk buz gibi rüzgar Azrail gibi bu yüksekçe tepeyi emri altına almış her taşı kırbaçlıyor. Yüzünün ta ortasında şaklıyor kırbaç! Askeri arabanın içinde bekleşen kalın paltolu

Devamı 14. Sayfada

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

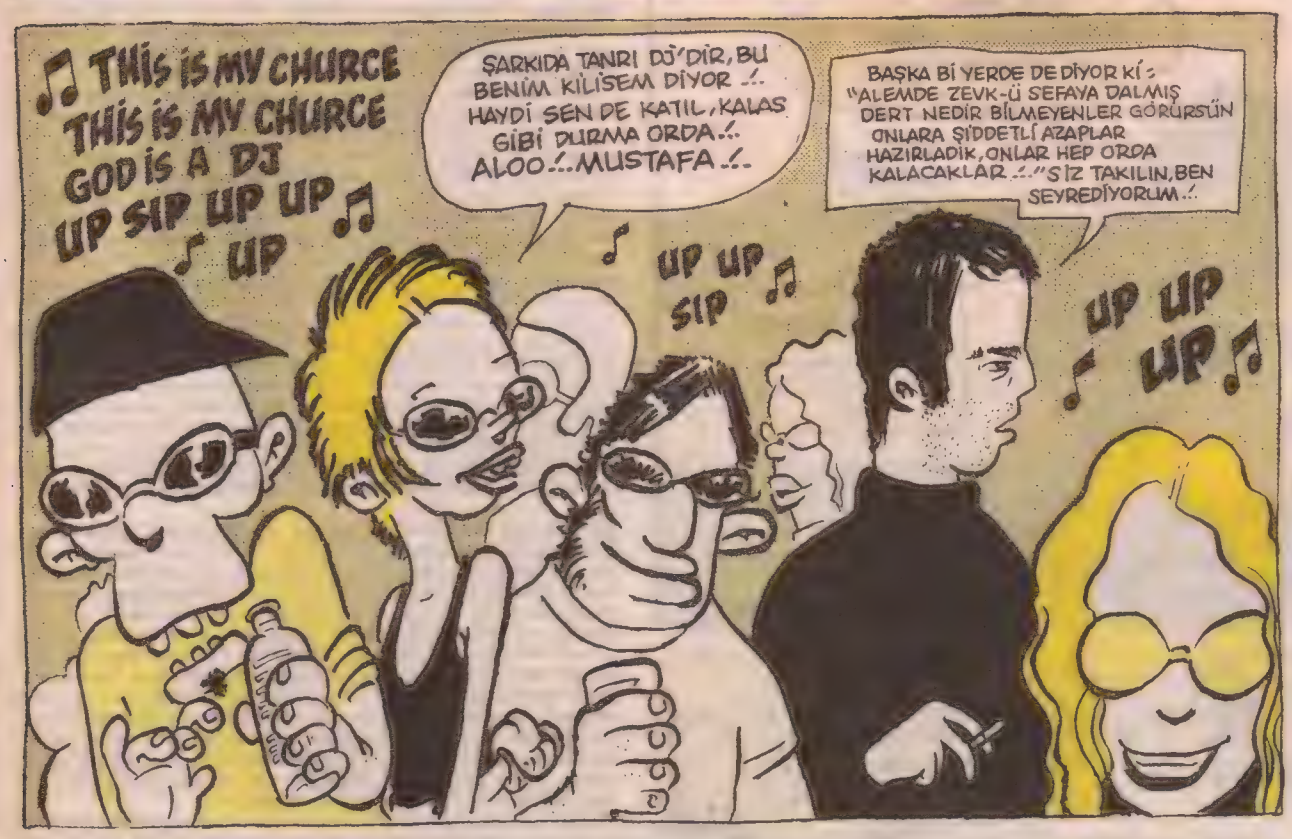

13 Sayfadan Devam

üç yüksek subay, omuzu yıldız dolu. Bir tören değil, mezbahada gerçekleştirilen bir infaz gibi! Satır, balta gibi keskin kasketler! Hacıbayram türbesi önünde üç-dört kadın, beş-on yoksul insan omuzlarını düşürmüş, büzülmüş, bekleşiyor. İki tane de çocuk. Çocukların birinin kucağında kedi! Paltosu, mantosu yok. İncecik bir hırka. Çok sonra anlıyorum kediyi ısınmak için kucağına vermişler. Ortada ağlayan bir kadın. İncecik pardesüsü, onun da mantosu yok. Başka kadınlar, onların da mantosu yok, kalın hırkalar. Üst üste giyip şişmanlamışlar! Bu kadınları, hacıbayram önünde duaya gelenlerden dilenen dilenciler sandım. Ölen askerin ailesiymiş.

Etrafı kolaçan ettim. Pis, perişan, yıkık harabeler, buz tutmuş yollar içinde, sefil, miskin adamlar, başlarını serçe gibi kirli paltolarına gömüp, gecekondu aralarına doğru yol alıyorlar. Sokağın ısısı başka, ruhun ısısı başka, belki şimdi, balık-baklava yiyenlerin ısısı bambaşka. İnsan değil bu cemaat! Çürümüş parçalar içinde bakteri kalabalığı. Ahşap evlerin önünde, dükkanların içinde, caminin taş avlusunda hayat zink diye durmuş. Ankara kalesi bu zalim soğuğun diktatörlük karargahı gibi, şatosu gibi karlar içinde. Soğuk herşeyi ters yüz etmiş, sanki bir eşek ezan okuyor. Gözleri var görmez, kulakları var işitmez, bu tuhaf insanlar Kur'an'da anlatılan cinler gibi. Cin çarpar gibi yoksul kadınların elbiseleri çarpıyor sizi. Dökük gecekondu dağları içinde kadere terkedilmiş soğuk! Cesed, çoktan donmuştur, bir heykel, bir sfenk, o artık gerçekten katır kutur bir kahramandır tabutun içinde. Buz gibi, ayaklarımla oyuk oyuk kazıyorum buzu, nafile, incecik çizgiler dahi atamıyorum. Tezgahtar bir çocukmuş. GATA'da ölmüş, ciğerlerinden hastaymış. Raporu henüz gelmemiş, hangi hastalık tam bilinmiyormuş. Ciğerlerinde zaten birşey varmış. Adı, Zeki'ymiş. Bir kıza aşıkmış. Annesi, şimdi amcasının oğlunun anlattığına göre, "ne yapacağın bu yaşta kızı, bak komşunun oğlunun arabası var, çalış, senin de araban olsun" diye sıkıştırırmış.. Hayatı hakkında edindiğim bilgi bu kadar. Soğuğun cadı tırnakları. Haçlıların soğuk hacı, sarmısak soğuk, şeytanın evi! Cüce şeytanlar gibi soğuk, nükleer bomba atılmış gibi soğuk, nazi kampı, imha savaşı, soykırım gibi soğuk. Mezar kabuğu gibi yüzbinlerce gecekonduyu havadan bir ahtapot gibi sarmış soğuk, havadan şehre sarılmış kapkara bir mürekkep balığı gibi soğuk. Çürümüş gecekondu evlerinin üstüne buz kayaları yığılmış. Buzların arasına sıkışıp kalmış bir macera gemisi gibi yüzbinlerce gecekondu evi! Kara bir yılan ruhu taşıyor buz kitleleri. Ürperiyorum, içimden kusmak geliyor, tir'tir titriyorum. Soğukların soğuğu, tabiatın en ayıp yerindeyiz, açıp gösteriyor tabiat, daldaşşak iğrenç kıllı yaratık yerlerini. Sokularak kerpiç evlere, pencere çatlağı, kapı altlarından, minicik bebeklere yalatıyor, en mahrem, en sapık yerlerini.

Soğukların soğuğu, bu iğrenç sapık, azgınca ısırıyor, kopanıyor damları, kapıları, ruhumu, kafakemiklerim sızlıyor! Bir asker cenazesi bir tezgahtar çocuğun tabutu duruyor önümde. Ayaklarımın altında buz kalıplarını çizmemin topuğuyla biraz daha çiziyor, çiziyor, oynuyorum.

Kar, dümdüz bir parça, dikişsiz kefen gibi tüm damları birbirine bağlamış, sonsuz bir eşitlik, bir çeki düzen vermiş yamuk yumuk sokaklara. Yukarıda, yedi iklim boğürüp dağa taşa kinle saldıran bir Tanrı. Aşağıda yasalarla yapılmış bir yoksulluk. Soğuk, kafa kemiklerime bilyeler atıyor. Demirden, ağır yük vagonlarının altında kalmış gibi ayaklarım. Yoksulluk artık çığırtkan değil. Bu boşlukta ağlanmaz. İşkenceyle kıvranan bu bedenler artık şiddetli bir mutsuzlukla sarsılmıyor. Mosmor bir kıkırdak burun tanıklık ediyor buz üstünde boşluğa bakan bu birkaç sefil adama. Keçeden, kürkten kalın, yumuşacık yünlü, ütülü, dümdüz, postallarına kadar uzun paltolar içinde, omuzları, yıldız dolu iki komutan iniverdi flamalı arabadan. Arabanın içi, kokulu, sıcacık saraylar gibi olmalı. İçerisi halı döşeli olmalı. Postallarıyla buzlara şamar atar gibi, askerler dizildi arkalarına. Gerçek boyutlarından daha büyük, dev gibi göründü komutanlar! Şimdi tören başlıyor, tabutun yanında Pavarotti gibi aryalar söyleyecekler sandım. İncecik yüzlü, çaput yüzlü, kuş gagası gibi kemikli burnuyla, bir adamın elini sıktı komutan! Askerin babası bu olmalı. Hela taşına çizgi gibi sürülmüş bok gibi yüzlü bir incecik kadın, annesi olmalı. Komutan önlerinde dimdik, sevgi ve gurur dolu, tek bir cümle söyledi: "Başımız sağolsun!"..

Baba, bir insanoğluna hiç benzemiyor, karakalemle çizilmiş bir eskiz, üstünü okşasan elin silgi gibi silinip yokolacak. Komutana baktı aşağıdan yukarı. (Kanije müdafaasında çok yaşlı Tiryaki Hasan Paşa askerlerine cesaret vermek için, dimdik ayakta durabilmek için, omurgasına bir tahta bağlamıştı.) Dik durmaya çalıştı, dik durmaya zorladıkça kendini, babanın yüzü, ağlamaya başlayan bir bebeğinki gibi büzüldü. Ama ağlamadı. Aşağıdan yukarı komutana biraz güç bulabilseydi, esas duruşa geçip selam verecekmiş gibi. Babanın elleri ve başı önde. Komutandan utanır gibi, mahçup olmuş gibi, çocuğumuz, evladımız ciğerlerinden öldü, size de bu kadar zahmet çıkarttı, yazık, savaşta ölüp bir işe yaramadı, der gibi. Bir eliyle ceketinin önünü kapattı, diğer elini uzattı, birazcık toparlandı: "Vatan sağolsun!" dedi. Biz garip, yoksul insanlardan da vatana bu kadarcık iyilik, der gibi. Kimse ağlamadı. Kimsecikler duygulanmadı. Boğazımdan aşağı zehirden bir şurup yakarak iniverdi. Komutan, anneye doğru ilerledi. Anne hırkasını soğuktan morarmış elleriyle tutuyor. Komutan elini uzattı: "Başımız sağolsun!".. Biraz önce gözlerinden çeşme gibi sıcacık yaşlar döken anne, salya sümüğünü sildi, saygı ve sorumluluk içinde bir ciddiyete zorlayarak kendini, ama kırıklığını belli etmeyen küskün dudağını toparlayamadan: "Vatan sağolsun!" dedi. Çok eski ilkel çağlardan, bir kurban töreni. Komutan sapsarı saçlı, koynunda kedi, minicik çocuğun başını okşadı. Komutan eğildi, küçücük kızın morarmış yanağından öptü. O an beklenmedik bir hareket oldu, bir suikast gibi şaşkınlık yarattı. Kedi, hızla türbenin içine kaçtı, çocuk da peşinden. Nihayet imam, tabutun arkasına geçti. Normal günlerde en az yüz-yüzelli kişi olan cemaatten kimsecikler yok. Altı, yedi kişi dizildiler hocanın arkasına. Komutanların başları top güllesi gibi, yapılı, iri! Hocanın sesi, fare dişi gibi, tiksindirici ve kemirici, soğuğu daha da gaddarlaştırdı. Bir kaç kadın kenarda yumulmuş, küçülmüş. Askerlerin geniş sırtına baktım, kıpkırmızı bir yeşil, komutanın sırtı ipek halı gibi dümdüz, dimdik. Bir solgun ceketle duran babanın yanında komutanın paltosu çok görkemli, akıl oynatacak kadar bir tezat! Askerler yere çakılmış bir kazık gibi, bayrak direği gibi dimdik! Babanın elleri titriyor, insanı afallatan derin bir acıyla yerdeki buzların taa göbeğine çakılmış gözleri!

Soğukların soğuğu, ey zalim köpek! Bu zalim kasırgayı göklerdeki bayraktan daha yükseklere yazmak isterdim. Bu çulsuz, bu korkuluktan beter çelimsiz şehidleri başkaları bin yıldır nasıl yazdı. Zafer taklarına, sancaklara, marşlara mı yazdı? Bu, incecik dereleri soğuktan morarak yıpranmış mazlumları, bu kar yığınları altında, bu belleri bükük, bu bir dilim ekmeğe muhtaç, bu yoksul zavallıları, bu incecik zar gibi hayatları, bu örümcek ağı gibi evlerde yaşayanları, bunları nasıl yazmalı. Bizim halkımız bu, sevgili halkımız, bu çocuklar bizim meleklerimiz. Soğukların soğuğu, ey zalim köpek, daha alaycı, daha acımasız, daha gaddar ne biliyorsan bütün cephanelerini al, bin yıl daha saldır! Bu şanlı vatan, bizim veremli ciğerlerimizle sağlık, şifa bulacaksa, hepimiz yoluna kurban olalım. Kurban olalım ey halkım. İlkel toplumların kurban törenlerinde, kurbanı verenler, kabilenin kutsalı, dokunulmazı olur, itibar görürdü. Şimdi, çok daha gerilerde, vahşi bir mezbaha siyasetinin içindeyiz. Kurbanı biz veriyoruz, kutsalı onlar oluyor. Kurbanı biz veriyoruz, komutan onlar oluyor. Kurbanı biz veriyoruz, devlet onlar oluyor. Kurbanı biz veriyoruz, zengin saraylar, arabalar onların oluyor. Soğukların soğuğu, ey zalim köpek, biz de sana, gürbüz, güçlü, pazulu, sınırın pehlivanı gibi kurbanlar, şehidler vermeyi çok isterdik, uzun boylu, yakışıklı, çelik gibi kuvvetli kurbanlar vermeyi çok isterdik! Ey şanlı vatan, kalmadı elimizde. Artık kurbanlarını bu çelimsiz, böcek kurusu gençlerden seçmek zorundasın! Soğukların soğuğu, ey zalim köpek, kaç yüzyıl daha kalacaksın köyümüzde!

Bir taksiye atlayıp, hızla eve döndüm, TV'yi açtım, Meclis TV! ANAP, DYP sıraları... Elli yıldır ülkeyi yöneten siyasi partiler, öfkemi yatıştırıp, hepsine sanatsal, estetik bir obje olarak bakmaya çalıştım. Ne görünüyor: Bir kanlı sirk! Çaresizlik, şarlatanlık, vurdumduymazlık ruhlarına kazılmış yaşlı insanlar topluluğu, partiler! Meclis, bu yaşlılarla tıka basa doldurulmuş ülkenin en pis odası! İğrenç bir gösteri siyaset, bir bulantı. Tiksindirici, bozguncu, şekilsiz, anlamsız bir bütün. Gizlenmiş hainlikler, gizlenmiş hırsızlıklar, gizlenmiş alçaklıklar, gizlenmiş, peşkeş çekilmiş acımasızlıklar! Düzenbaz yağdanlıklar, budala sekreterleri, gülünç ihtiyarla dolu meclis! Cıvık konuşmalar, geçimsiz adamlar sürüsü! Adalete, hukuka ve halka, hergün bozgun yaşatmaktan keyif alan yaşlılar. Kalabalıkların, halkın canını yakmak için orada örgütlenmişler. Hergün bir yasa, her gün bir insan, hergün bir erdem, hergün bir insanlık değerini çiğneyip, boklaştırırlar. Hepsi bir köşede sıkıntı, ilgisizlikten kavrulduklarından için siyaset yapıyorlar. Sahneleri Türkiye kadar büyük, üçgünlük bebek, seksen yaşında ihtiyar, hergün onların balgam suratlarını ekrandan görür! Yüzleri sümükle ovulmuş ihtiyarlar! Kalın derili, kalıp dudaklı bu adamlar, hergün konuşmaktan, ekrana çıkmaktan yorulmaz. Hergün denizin üstünde yüzen boklar gibi kanal kanal ekranda yüzdürülürler!

Nihat Genç

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ 2002

PANTOLON

METİN FİDAN

DUMUR

• Arkadaşlarla Eminönü'nde deniz kenarında balık ekmek yiyorduk. Yaş hayli geçmiş ama kendine genç görünmek için bayağı şekil yapmış kazanova kılıklı bir adam, biri erkek biri bayan sarışın turist görünümlü kişilerin yanına yanaşarak yarı Almanca yarı Türkçe **"Sizi Boğaz'da gezdireyim"** dedi. Turist görünümlülerden erkek olanı güzel Türkçesi ile ona **"Biz de en az senin kadar İstanbul'u biliyoruz, istemez"** deyince bizimki dumura uğradı tabi. Kızarak onlara **"Benim de sizin gibi Alman faşistleriyle işim olmaz"** demesiyle en büyük dumura biz uğradık ve balıkları gülmekten yiyemedik.

Oktay Çabuk/İstanbul

• Karaköy'de katlı otoparka arabayı park etmeye çalışırken iş hanının kapısına asılı yazıyı okudum. Orada aynen şu yazıyordu... **"Kiralık dükkanlar müracaat Rambo ve Tito"ya."** Kiralık işyeri ihtiyacı olanlar biri film kahramanı, öbürü yıllar önce ölmüş bir ülke lideri ne mi müracat edeceklerdi yoksa diye uzun düşünmedim ve üşenmedim telefon numarasını aldım. Telefonu açan **"Kişi alo buyrun ben Rambo nasıl yardımcı olabilirim."** deyince artık düştüğüm dumuru siz hesaplayın..

Oktay Çabuk/İstanbul

• Sibirya soğuğunun bastırdığı geçtiğimiz hafta okuldan çıkmış, ısınmak için olduğumuz yerde hoplaya zıplaya otobüs bekliyorduk. O sırada otobüs durağının arkasındaki eski kola fabrikasının sevimli bekçi köpeğini farkettik... "Geh Karabaş!" Geh! Geh kuçu kuçu! tarzı nidalarla hayvanı yanımıza çağırıyor biraz oynamak istiyorduk ama köpekte bir sorun vardı... Tam bize doğru geliyor sonra bekçi kulübesini hafifçe kesip aniden geri dönüyordu... Hareketlerimizi izleyen bekçi lapa lapa karın yağdığı buz gibi havaya aldırmadan çok yavaş hareketlerle çayını, sobasını bırakarak paltosunu, kaşkolunu giyip yanımıza geldi ve adeta soğuğu delip geçen dumuru patlattı!!! **HEMŞERİM KÖPEKLE OYNAŞMAK YASSAHTIR!..** Sonrada görevini başarıyla tamamlamanın hazzıyla aynı şekilde aheste aheste kulübesine döndü.

Mehmet Özkanoğlu

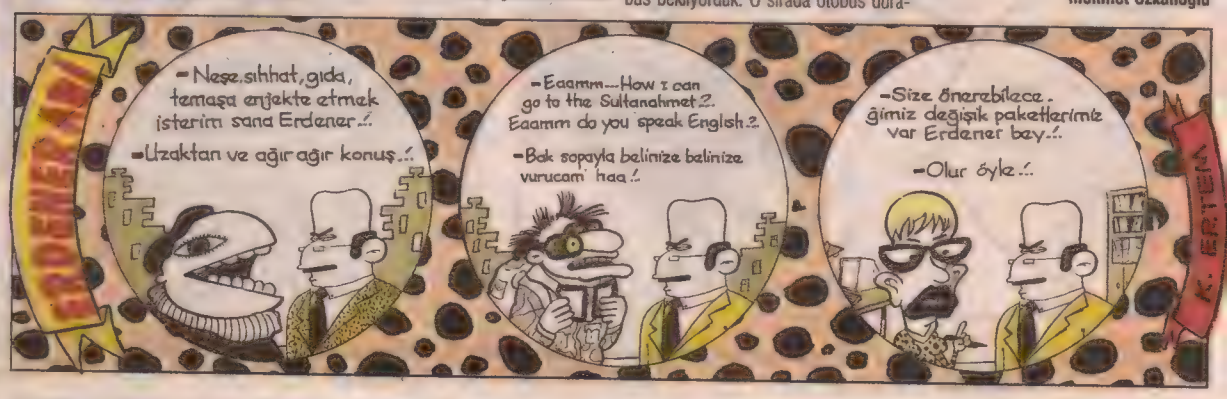

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

B. BOYSAL'DAN SANAL SİMGEYE DANSIN ÇAĞRISI

ÖFF BE..! REGL AYAĞINA NE SİNİR YAPTIN HA?! YAHU PEKİ BEN NAPIYORUM HALÂ? KIZIM SEN GİT ORKİDİNİ DEĞİŞTİRSENE..! ULAN HAKKATEN NAPIYORUM BURDA BEN ?!

NEY?. ABİ ANNATA - MIYORUM GALİBA... KAN GÖVDEYİ GÖTÜ - RÜYO DİYORUM .! YOK YABANCI DİCEY GELMİŞ DE PARK ORMANA, TEKNO PARTİ VARMIŞ DA..! REGL OLDUM ULAN GEN!..ARKADAŞ TEKNO MEKNO YEDİNİZ MEMLEKETİ BE!. NE SEVİLDİN BE! SKTİR !.

GARDAŞ BAK HELE... ERZURUM'DAN GELMİŞİM ÇALIŞMAYA... GAYBOLDUM, İŞSİZİM, AÇIM... Bİ YEMEK PARASI ..!.

YAA GİT İŞİNE BE ADAM..!. AY BU NEDİR YA..! YEMEK PARASINDA DİİLİM AMA, O İĞRENÇ HİTAP ŞEKLİN..!!

ALO..! ENDONEZYA'DAYIMLA MI GÖRÜŞÜYORUM..!. DAYI MERABA..!. ABİ MUSAİT SEN BİR HAFTA İÇİNDE YANINA GELİYORUM.. YA BİLDİĞİN GİBİ DİİL GELİNCE ANNATIRIM AKLINI YİTİRDİ MEMLEKET ..MINA KOYİM ..

SEFİL AVRET

?!GARDAŞ DEDİK, HATA MI ETTİK?! NE VAR BUNDA?!

BAK HALA GARDAŞ DİYO YA..! BAHADIR ALLAHAŞKINA BAKSANA ŞUNU YA !!

Rezrikamasyonun talihsiz çocuğu GÖKTAŞI FİKRET..!

SEN YİNE BUNA ŞÜKRET.. ŞEHİRDE OLSAK BU KADAR RAHAT DAVRANABİLİR MİYDİK ..? NE ZAMAN SENİ ÖPECEK OLSAM...

...İLLA Bİ ENGEL ÇIKAR... AKLINA GETİRME BÖYLE ŞEYLERİ..FAKAT AMMA ENGEBELİ ARAZİYMİŞ..!.

DİKKAT DİKKAT! ŞU ANDA ALDIĞIMIZ BİR HABERE GÖRE BAŞIBOŞ BİR GÖK TAŞI HIZLA ÜLKEMİZE DOĞRU YAKLAŞMAKTADIR..!.

ÖZÜR DİLERİİM.. HERKESTEN ÖZÜR DİLERİM İYİ NİYETLİ İNSANLARIN NEVRESİM TAKIMIYM BEEAAN..!

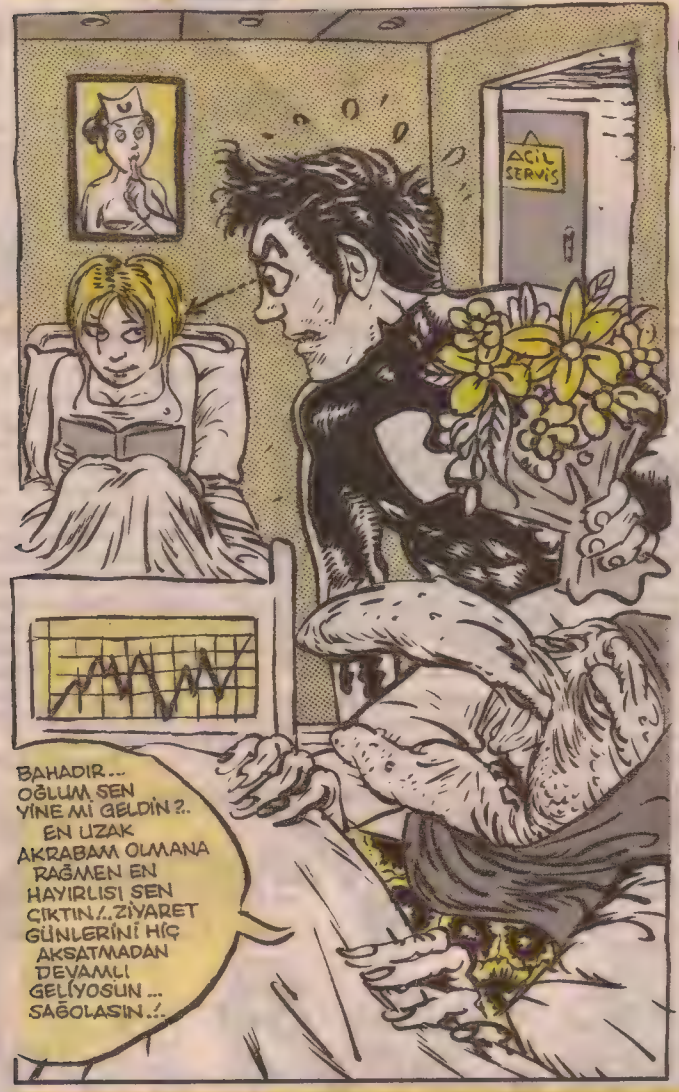

NİYE GİTTİ ŞİNDİ Bİ..? DUBLE KAFAYIM DİYİNCE ESPİRİ YAPTIM ZANNETTİ ZAAR..!.

CHAT'TE ÜÇ AYDIR ESPRİLİ ERKEKLERDEN HOŞLANIRIM TEKERLEMESİNİ SÖYLEYİP DURAN BU DİİL MİYDİ?

...MUNA KOYİM ÜÇ AY CHATLEŞ, SONRA BULUŞ, HEMEN KAÇSIN GİTSİN! AHA BU DA GİTTİ..!.

GÜZEL PARÇAYMIŞ DA HA..! SKTİR YAA..! YİNE OTUZBİR'E DEVAM..!

KENDİ ADINA KONUŞ..!.

NASSI YANİ? SEN DE ŞEREFSİZMİŞSİN HAA..!. ULAN SEN DE ORGAZM OLMUYON MU SANKİ..!. OOFF..!. SİNİR BASTI YİNE..! HISSS..!. HIS..!. HIISSS..!.

YAA ÜHÜĞĞ..! ÜHÜĞĞ..! ÖYLE BİRDEN BİRE KORMALARA ALIŞIK DİİLİM BEEN..! BERABER O KADAR EĞLENİRDİK Kİ. ÖZELLİKLE KULAKLARIN BÖĞLE BÖĞLE OYNATMAMA BAYILIRDI BAHADIIR..!.

AAA...KIZIM AŞIK OLMUŞSUN SEN..!.. AA...AHA HA..! ENSEYE TOKAT-DÖTE PARMAK İLİŞKİ MODELİ HA..!. AKRABAM DİYE SÖYLEMİYORUM RENKLİ GÖCÜKTÜR BAHADIR HA..!.

ALÖ..! HALAOĞLU..! OĞLUM HER YERDE SENİ ARIYOM..! KÖYDEKİ BABAN ARADI..!. SİZİN SİĞİR SÜRÜSÜN DON VUZMUŞ, HEPSİ SOĞUKTAN TELEF OLMUŞ ...BABANLAR PERPERİSAN..!.

FİTİ FİTİ FİTİ

AAA..! OYNAK KULAK AYFER ŞEN AA, Bİ SANİYE, NOOLUYO Y SİNİRLERİN BOZULDU

SAYI: 532 • 19 OCAK 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
• Yayıma: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN • Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212 251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatur, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

26 Ocak 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/04 - 600.000 TL. (Kov Dahil) K.K.T.C-750.000 TL.

ISSN 0-1304-0048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.co tr

2 hafta önce verdiğimiz takvimler biraz o hafta yağan kara kurban gitti... Haftaya yeniden 10 çeşit LeMan takvimi, çıkartmalar, posterler LeMan'la.. Kaçmasın...

ŞEYTAN ALDI GÖTÜRDÜ SATANİST BULAMADAN GETİRDİ.

17 YAŞINDA Boğaziçi Köprüsünden atlayarak yaşamına son veren Lora Feray'ın ölümünün ardından satanist tartışmaları alevlendi. Polisin Satanist avı başladı.. Gencecik, pırıl pırıl yaşlarda esrarengiz nedenlerle ölümün kucağına atlayanların sayısındaki artış gerçekten de dikkat çekici... Ne polis, ne aileler, ne psikologlar araştırmacılar, gazeteciler, medya ne de ölen çocukların yakın arkadaşları olaya açıklık getirmekte güçlük çekiyorlar... Ancak bildik ya da klasik anlamda sosyal sorunları olmayan bu çocukların üzerindeki kötücül, gizemli şeytani metafizik soyut etkilerin izleri de görülmüyor değil... Bilimsel derinlikli yaklaşımdan yoksun medya ve polisin ilk olarak satanist diye uzun saçlı, siyah tişörtlü, dövmeli gençlere yönelmesi hiç de şaşırtıcı değil.. Medya için bulunmaz geyik malzemesi, polis için kolay av.. Polisin Bakırköy, Beyoğlu, Kadıköy, Ortaköy, Beşiktaş'taki operasyonları tam bir komediye dönüştü.. Ellerinde satanistlerin neye benzedikleri konusunda eşkal olmayan polisin aramalarında potansiyel satanist olarak ele geçirdiği gençler bir gün sonra serbest bırakıldı.. Yurdum kanunlarının komik ve zavallı halinin yanında yurdum gençliğininde kapıldığı rüzgarlar bir o kadar işler acısı...

İNSAN HAKLARI ŞİMDİ!

Hortumun, talanın soygunun çete suçundan çıkarıldığı ve hafifletildiği ülke sınırlarında Bisküvi ve gofret çalan çocuklara 8 sene hapis cezası istendi. Üstelik işyeri sahibinin affetmesine karşın...

Ecevit'in ABD gezisinde, her liderin karşısına getirilen insan hakları ihlalleri ve demokratikleşme bu kez mevzu bahis edilmedi!!!

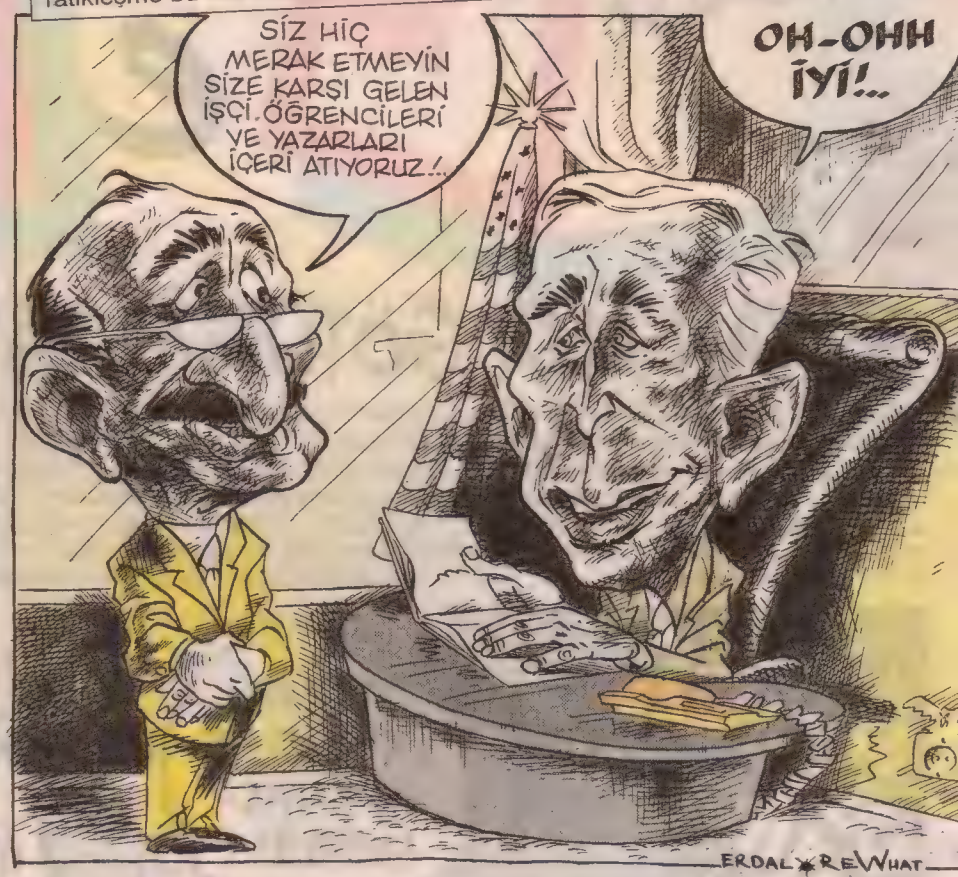

İçişleri bakanlığının yeni genelgesine göre güvenlik güçlerinin yaptığı operasyonlarda mutlaka özel tim ve psikolog bulunacak.

Latin Amerika ülkelerinin birinde yaşanan insan hakları ihlalleri konu alan tiyatro oyunu polis tarafından engellenmek istendi. Oyuna gelen polisler bazı bölümlerde notlar tuttu.

DİP NOT

Alp Tamer

Sokakları dolduran "65" milyon çöpten...

Sadece bir tanesiydi "o"!..

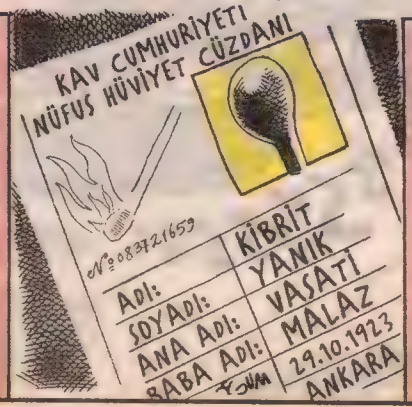

Üstelik firmaca tescilliydi!..

Yıllar boyu nice hakaretler...

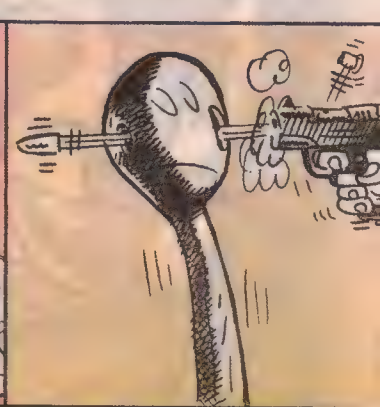

Nice şiddet!..

eMan

ENGİN ARDIÇ 'leman'da sadece çiğ komünistler kaldı' yazana sosyal astigmat

HASAN MEZARCI 'delidir ne yapsa yeridir'in en mukemmel örneği

EMLAK VERGİSİ ZAMLARI evliyi evsiz.., kiracıyı sokağa atan uygulama

İNTERNET BELEŞÇİLERİ sanal hortumcular

BİREYSEL SİLAHLANMA PATLAMASI vatandaş devletine baka baka silahlanır

BEYİN VİAGRASI post dinozor çağında çığır açan buluş

SÜLEYMAN DEMİREL hortum süleyman-daş..

AB UYUM YASALARI Utangaç Demokrasi Hareketi

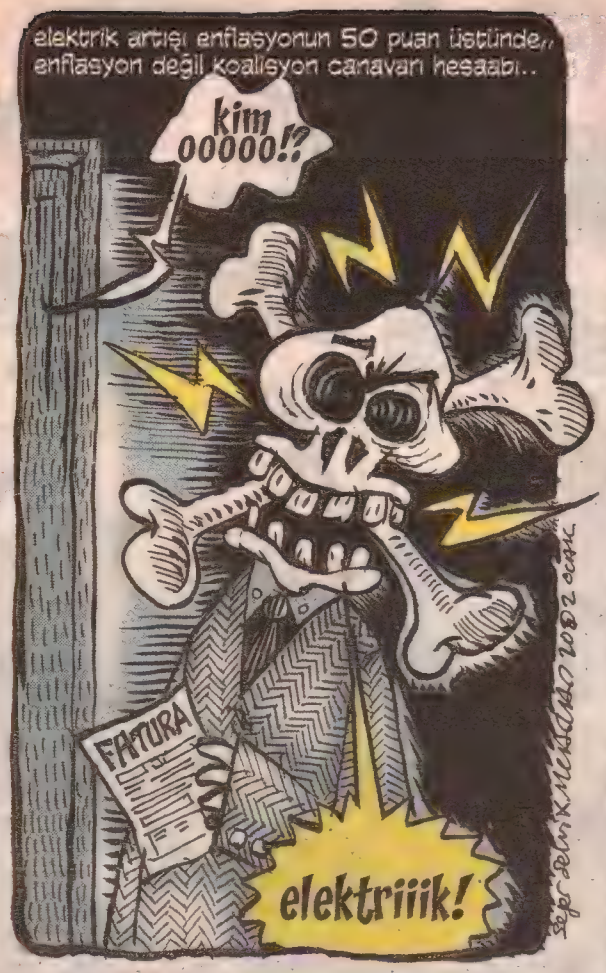

Hortum sanığı Murat Demirel, son duruşmasında 'Serbest kalırsam yurtdışına kaçmamdan korkuyorlar. Bana yapılanların hesabını sormadan hiçbir yere gitmeye niyetim yok' diye tehditler savurdu.

Yüzüklerin Efendisi'ni İzleme Kılavuzu (Fantastik alemde ne denir?)

*** Elf nedir?...**

Şirinliği hayat tarzı edinmiş kişilere Elf denir... Sihirli yüzüklerden üçü bunlara verilmiştir, sırasıyla söz, nişan ve nikah ortamında!... Elfler'in insanlardan farkı sıkınca buruşmaları ve kapşonlu giysilerden uzak durmalarıdır... (İncecikten bir kar yağar / Gezer 'Elf, Elf' diye!..

*** Hüküm Dağı nerededir?..**

Hüküm Dağı, Uruk-Hai maslahatgüzarı Tribones'in barındığı Drav Yaylası'na bakar... Bu yaylada belsiz hayvanlar olarak bilinen Kolpacanlar da yaşar... Gondor tahtının varisi İsildur, bazen bu dağa gelip yamaç paraşütü yapar!... (Hüküm Dağı dumandır. loy, di-loy-loy, di-loy-loy, di gel yarim!..)

***Shire'li Bilbo nerelidir?..**

Aslen Antakyalıdır... Düğünde-dernekte "Ellamie zılmıyi, zap zap zap zap helmiyi" türküsünü nefis söyler.. Yüzük elinden alınınca canı gider gibi olmuş, bi ara hırlamıştır!... (Konudan ayrı, geçen Cumhuriyet'te "Basın kartımı kaybettim.. Duygu Asena" diye ilan vardı... Kadın, kimlik, vesaire, hiç girmemek!..)

*** Büyücü Gandalf'ın geçim kaynakları nedir?..**

Asıl olarak büyü ile geçinir... Arada bir ekstra yapıp fal, muska işlerine de girer... Gençliğinde bir dönem Atletico Gondor'da stoper olarak oynamıştır... 3000 yılda bir sinirlenir, bu kuralı ömründe sadece bir kez, denyo yarışmacılara "07 Dürrük!..Kapının kapandığından emin misiniz?.." gibi şeyler demekle yükümlü tipi gördüğünde bozmuştur... (Sanki uzay mekiğinin kapısını kontrol ediyo, tırtus seni!..)

*** Gollum kimdir?..**

Gollum, Hobbit dilinde "Yeşil başlı gövel ördek" anlamına gelir... Hobbit için alttaki maddeye bakınız... Kara Suvarı için bire. Orta Dünya için ikiye, Saruman denen satışçı ipne için uçe basınız... Santral için 500 Elf yılı bekleyiniz!.. (Elfler benim, Entler benim, Troller senin olsun!..)

*** Hobbit nedir?..**

Fantastik alemin eğlence işlerine bakan canlılardır... Genelde kırılgan olurlar, tayt giyerler... Bunlardan en ünlüsü olan Hobbit Besen'in "Ayağı kırılmış o Kara Ejder / Senden çok vefalı çıktı sevgilim" adlı bestesi Cüceler tarafından aşırı benimsenmiştir... (Peki, bu filmde de cücelere 7 yuzuk düşmesi?.. Nedir bu 7-cüce ilişkisi a dostlarım?!.. Tesadüf gibi, diil gibi!..)

***Saruman'ın ihanetinin sebebi nedir?..**

Saruman, Altınoluk'ta 20 dönüm arsaya işi bağlamıştır... Artı, Avni Aker'de sezonluk-kolay tutuşan kombine kart aldığı Efsane Tepesi'nde söylenir durur... (Tümer'dir, İlhan'dır, başladı heyecan, ayrı... İlhan'ın formsuzluğunda "Der-mansız" veya "Antren-mansız" başlıklı haberleri de bekliyorum, şuraya yazıyorum!..)

*** Orklar özünde kötü kişiler midir?..**

Asla!.. Şefkatle, ilgiyle, yüzük tayfalarıyla yaklaşıldığında kimse kötü değildir... Orklar nüfus çokluğu ve işsizlik yüzünden kötü işlere girmişlerdir... Bir kısmı Mordor'un otopark dünyasını ele geçirirken, önemli sayıda Ork da Kral Torikbey'in emrinde bilinç kaçakçılığıyla uğraşır... Daha efendi olanları, yukarıda adı geçen Hobbit Besen'le çalışırlar, bunlara da Org denir... (Oğlum Can Ilgaz (3.5) ilk esprisini yaptı, "Yüzüklerin Hamdi Efendisi" diyerek deklare ederim!...)

*** Kıymetlimiss nedir?..**

Hüküm Dağı'nda ikamet eden dağ köylülerinin bazlamaya verdikleri isimdir... (Dağ deyince, hoplayıp zıplıyolar, Ilgaz Dağı'nda kış uykusunu uyuyan ayılardan biri uyanıcak bak, girecek eve, kırmadık kemik bırakmıcak, yeter, gidin ordan!..)

*** İnsanlara neden 9 yüzük verildi?..**

En gözü doymazlar insanlardır... Saruman olsun, Sauron olsun, insanlardan tiksinti duyar hale gelmişlerdir... İsildur, ne gıcık bir isim yarabbim... Hayat ne kadar karışık bir mekan... (bkz. denizSeki-şeffaf albümü!..)

Vedat Özdemiroğlu

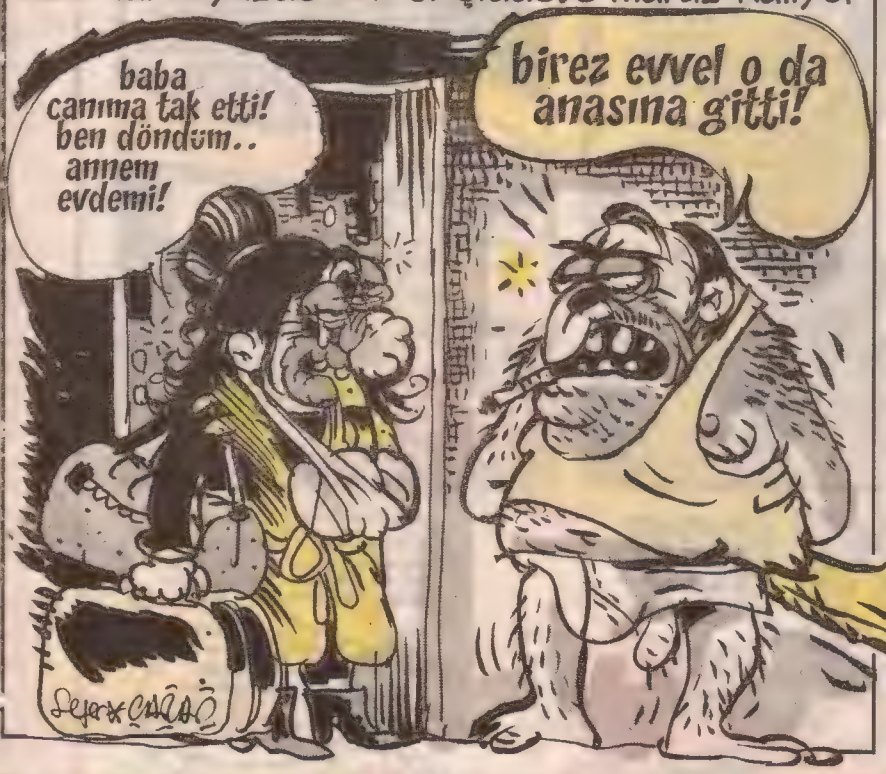

CHARLIE HEBDO

FRANSA'DAN ANARŞİST MİZAHIN BABALARI GELİYOR!

Karalar, yeşiller, pembeler, kızıllar, azınlıklar, antifaşistler, anti-küreselcilerin, Fransa'daki hırçın gülümser dergisi CHARLIE HEBDO Leman'ın davetlisi olarak Paris'ten İstanbul'a geliyor! (Ayrıntılı bilgi haftaya...)

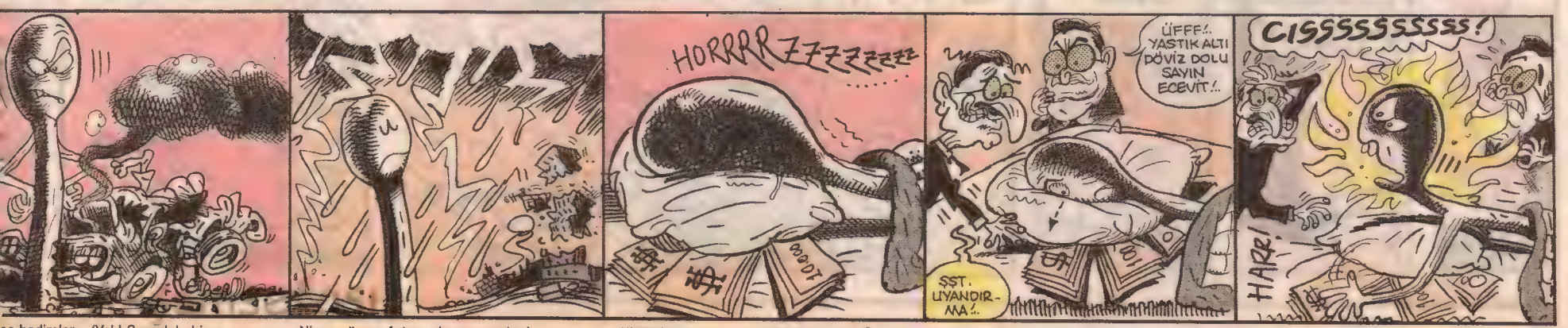

BAYIR GİBİ

Feyhan Güver
guverfeyhan@hotmail.com

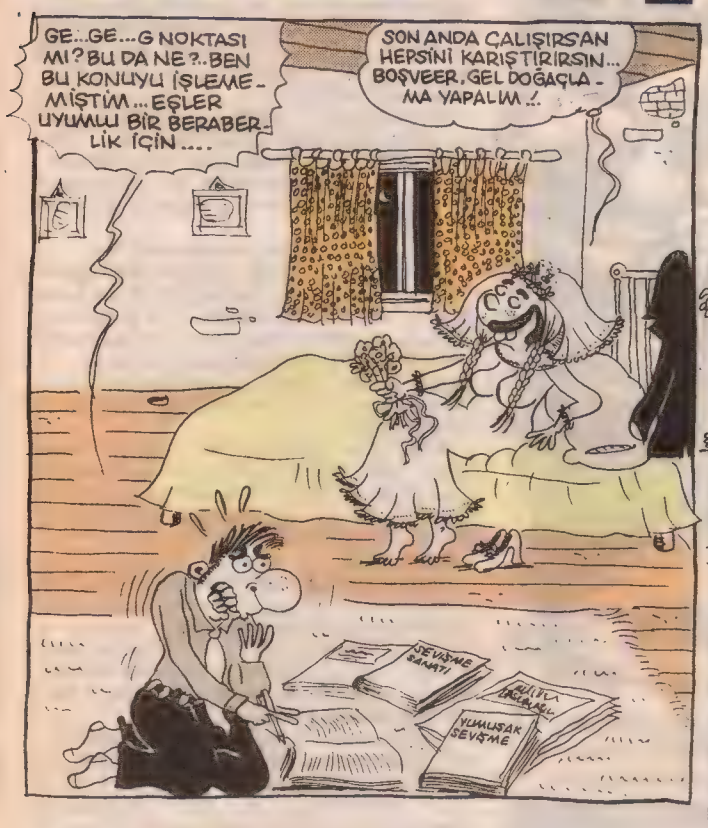

Esin: SUNAY AKIN

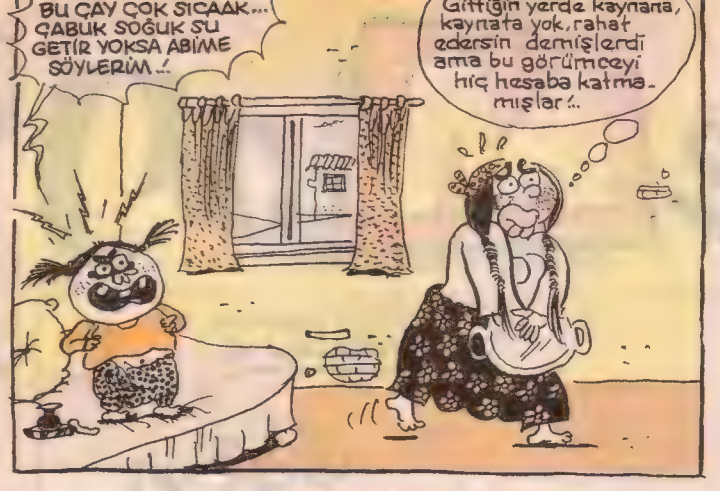

ZIÇANADAM

KAAN ERTEM

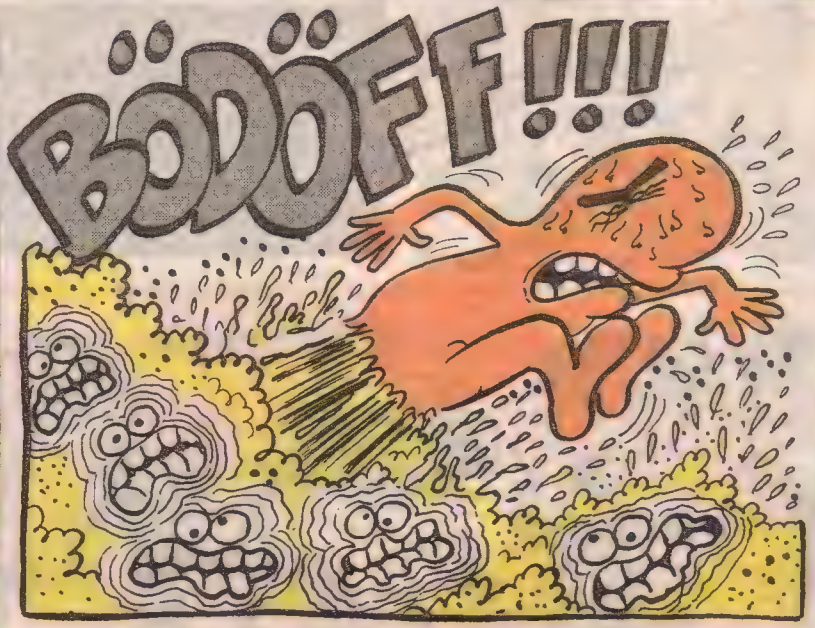

Akşamsefası

Açık Büfe

hayattan notlar nottan hayatlar

- kalemlerin az olduğu bir yerde, her şey kalemtraş, herkes silgi
- **madde çok hâlsiz**
- hayat dedikleri bu mu yani, kıytırık bir bilgisayar oyunu'nda bile daha fazla keyifli olasılık var ya
- **herkes parazitse, balina kim**
- çizgi film gibi her şey, naylon, klişe, slogan, balon, tıss
- **her yeni doğan gün, üç ihtimalli**
- habire hesaplaşıp duruyoruz içimizdeki başkalarıyla, üstelik tüm hesaplar alman usulü ödeniyor
- **göz göz olmuş vitrinler**
- ancak kalbi olanlar, tekliyor
- **içimizdeki manevi boşluk sit alanı ilan edilmiş**
- neden doğru insanlar bize aşık olmuyor
- **kendimizi bir yerlerden hatırlıyoruz amma bir türlü çıkaramıyoruz**
- özgül ağırlığımızı da çalmışlar
- **hiç yakalanmadınız diye hırsız değil misiniz yani**
- eğer bir sorun burada yoksa henüz hiçbir yerde keşfedilmemiştir
- **bazen hayat, peynirsiz çıkmaz bir labirent**
- memleket ne zamandır camii avlusu gibi
- **biz kimi unutmak için sevmemiştik ya**
- günde beş vakit tek duyu organımız çalışıyor
- **içimizdeki çocuk da piç çıktı**
- 'kırk katır mı, kırk satır mı' merhalesini de çoktan aştık
- **hiç 'soru bankası' hortumlanmıyor ama**
- eskiden hiç olmazsa 'geri kalmış bir ülke'ydik, şimdi tamamen raydan çıktık
- **'gelecek güzel günlere gebe' diyorlar, demek ki gelecek de düzülmüş**
- yarın, keskin bıçak

Aşk, kriz mi riz dinlemiyor!.

Bir Haftada **2. Baskı...**

Akşamsefası

pazar sevişenleri

met üst

DELİ CEVAT

ŞÜKRAN DABAK

agdabak@leman.com.tr

Hiç yayınlanmamış maceralarıyla Deli Cevat albümü pek yakında geliyordur idi... Tabi tabi öyledir idi...

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

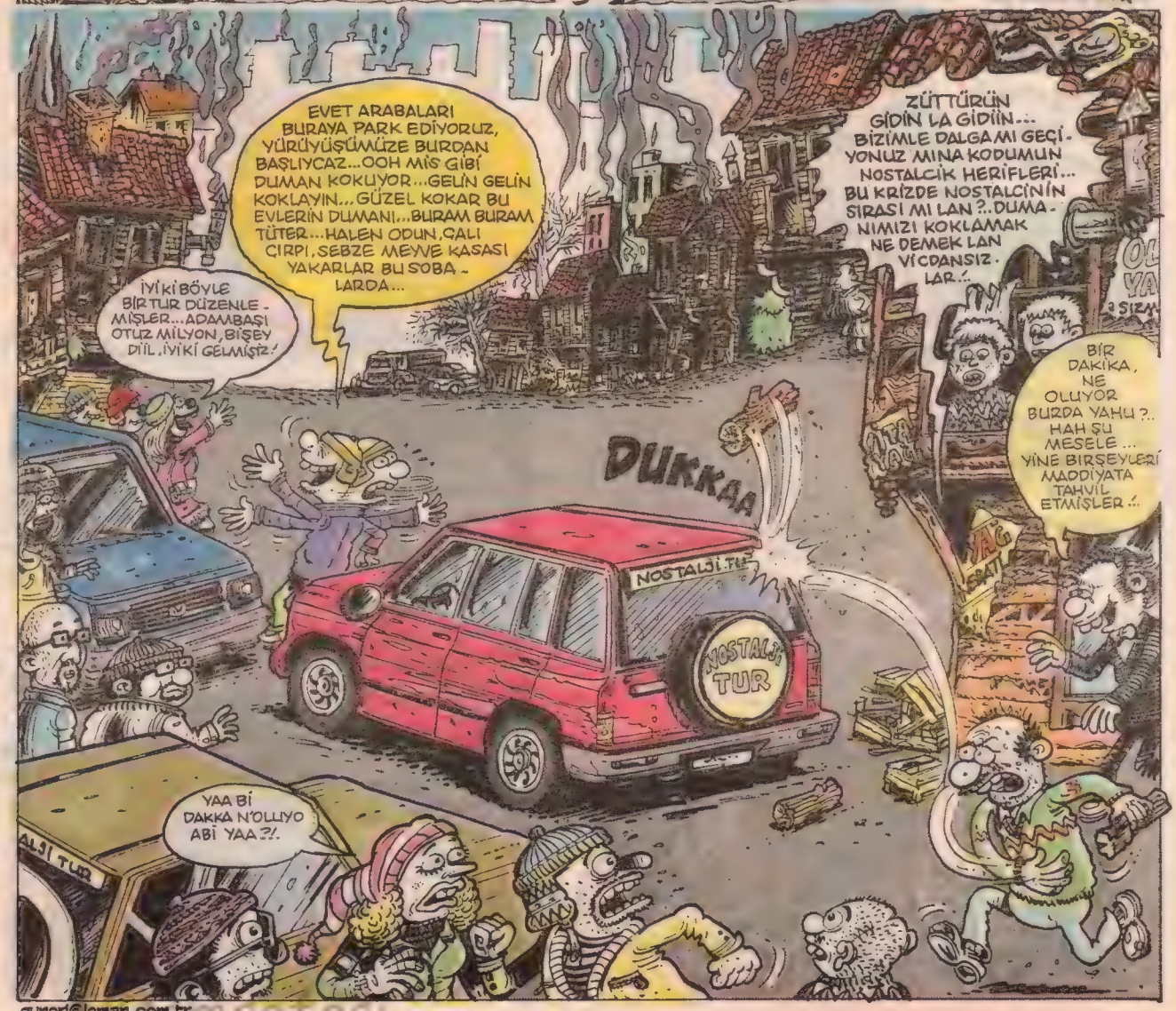

guneri@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİN EFİDAN

Selâm... "Büyük tüp siparişi vericektim," dedim, telefondaki kadına. Adresimi aldı, "Tamam, gönderiyoruz." dedi.. "Ayrıca şunu rica ediyorum," deyip, ekledim: "Getirecek arkadaşa söyleyin lütfen; dikkatli oluversin. Binanın giriş katlarında tavan biraz alçak olduğundan, tüpü habire duvara çarptırıyolar, sıvalar dökülüyo. Apartmanda da tartışma çıkıyo sonra.." Konuyu gerektiği gibi anlatmıştım ama, en sona konan, özel, dramatik bi cümle, daha etkileyici olmuştu!. İlgili bir sesle, "Merak etmeyin," dedi kadın; başka şeyler de söyledi, anlamadım. Telefonu kapatınca, gidip katalitiğe baktım. Büyük tüpün dibinde, biraz gaz kalır hep. Bitti sanırsın, tekrar yakınca, yarım saat daha idare eder.. Ama bu lavuk, bi saat oldu, hal, yanıyodu!. Ulan, hani bitmiştin sen?!. Birazdan, yeni tüp gelecek.. Hayır kardeşim, bitmemiş tüpü niye geri vereyim yahu!. Deli miyim?. Birader, bu meret hal, yanıyo, biraz bekleyiver de, bitince al götür?. Yok canım, söylenir mi öyle şey!. Benim de bi gururum var.. Hah, yakayım şunu iyice, adam gelene kadar biter. Ayarını, üç'e getirdim!. VORF! etti, alevlendi önü!. Kıpkırmızı, pırıl pırıl oldu teller! Vay be, nefis yanıyo! Hep bu ayarda yakabilsem, ilginç olurmuş. Fekat, iki günde de biter koca tüp.. Şaka maka, fırın gibi olmuştu içerisi bu arada! Kazaamı felan çıkardım, ortalıkta dolanmaya başladım.. Hadi be kardeşim, gelsene artık; dışarı çıkacam hem.. Ayarı sona getirdik ama, soba hal, yanıyo yaa!. Lan, sön işte artık! Tamam, ısınmak istemiyom, gerek yok, ayazda kalıyım, g.tüm donsun; yeter ki, şu kazıklanma duygusunu hissetmeyeyim!. Vermem yahu! Bitmemiş tüpü verip, yenisini almam! İçindeki gazın parasını ödedim!. Sinirlenmeye başlıyorum ama; sön lan!. Kapıyı pencereyi açtım; VUUF!. Balkona çıktım; sobanın önüne çaydanlığı koydum, ordan bi kazancım olsun bari!. Gömleğimi de çıkardım; çorapları yıkadım, sobanın kenarına astım. Hiç bu derece ısınmamıştım! Ayarı, hep bir'de durduğu için, üçe getirince aniden, fazla dozdan sarhoş gibi oldum. Sıcaklıın bu kadarı, fazlaydı bana zaten. Bütün hayatım altüst oldu; dengelerim karıştı; kendimi, başka biri gibi hissediyodum! Sağlıklı düşünememeye başladım! Hayallerim, umutlarım, ayçörekleri, yıldız tornavida, su bardaa, minder! YAN!. YAAN! YAAN!.. Ffff!..

Cümbüş, buraya kadarmış.. Titredi alev önce, Pır, Pırr! etti, sonra yavaşça, sönmeye başladı. Bi süre sonra da, kapı çaldı zaten. Otomatiğe bastım; tekrar kontrol ettim sobayı: Can çekişiyo; son pır pır!'larını yapıyo minik alev parçası!. Büyük tüp'ün bittiğine, daha önce, hiç böyle sevinmemiştim!. Parayı hazırladım, kapıyı açıp; adamın çıkmasını bekledim. Çleng, Çong! Çatong! sesler geliyo aşağıdan. Eh, normal tüp taşıma sesleri.. ÇATAROONK! diye bi ses duyulmazsa eğer, bi yere sertçe çarpmamış, uyarımı dinnemişler demektir!. Hah, bahşiş meselesi var yahu? Bana çıkan katın, asma merdivenneri, biraz garip! O yüzden, bahşişi hak ediyolar aslında. Onu da hazırladım, televizyonun üstüne koydum; boş tüpü çıkardım, katalitikten. Bi gün, muhabbet esnasında, beceremeyip, 'katolik' demiş, utanmıştım. 'Soba' de gitsin işte, ne diye risk alıyon.. Boş tüpü verdim, doluyu çektim içeri.. Yaklaşık dokuz günnük, yeni ısınma kaynaam! Ara sıra, yakacak bişey elime geçerse -sandık, kalas, eski ahşap eşya felan- şömineye benzeyen, ocak gibi bişiy var, atıyorum oraya! Fekat, soba gibisi de yok. En azından, gel bakayım diyip, gittin yere, banyonun önüne kadar çekebiliyosun!. Geçen gün, eksi bilmem kaç derecede, inat ettim, yıkanacağım tuttu; küvetin içine kadar soktum neredeyse sobayı!. Kalkınca, lavaboda banyo bezimi dururken, tam arkama, kıçıma denk geliyo ki ateş; pek hoş bi duygu doğrusu!. Kedi gibi, -kuyruunu yakardı lavuk hep.- ben de g.tümü yakacam bi gün farkında olmadan.. Eveet, hadi bakalım.. İşte; karşında duruyo, nefis, yeni tüp!. Hadi, yaksana az önceki gibi?. Getir ayarı, üç'e?. Hayır; yeterince ısındım.. Hem, ne dalga geçiyon lan! Beş'e bile getiririm istersem!. Beş'i yok gerçi de; 'İki' olabilir senin için.. Aslında, 'bir'i seçmemin sebebi, estetik bi kaygı!. Ayar 'bir', orta bölmeyi yakıyo. Kıpkırmızı, parıl parıl yanarken orası, yanlardaki sönük kısımlarla beraber, kızıl bi simetri yaratıyo gecenin karanlıında... Üç'e getirirsem, üçü de yanıyo ki, ne annamı var bunun; 'iki' dersen; yanyana iki tanesi şey oluyo, kenardan boşluk bırakıp, ötekininin üstünden, hemen iyi günner diliyorum ben!.

Akşam Servisi

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

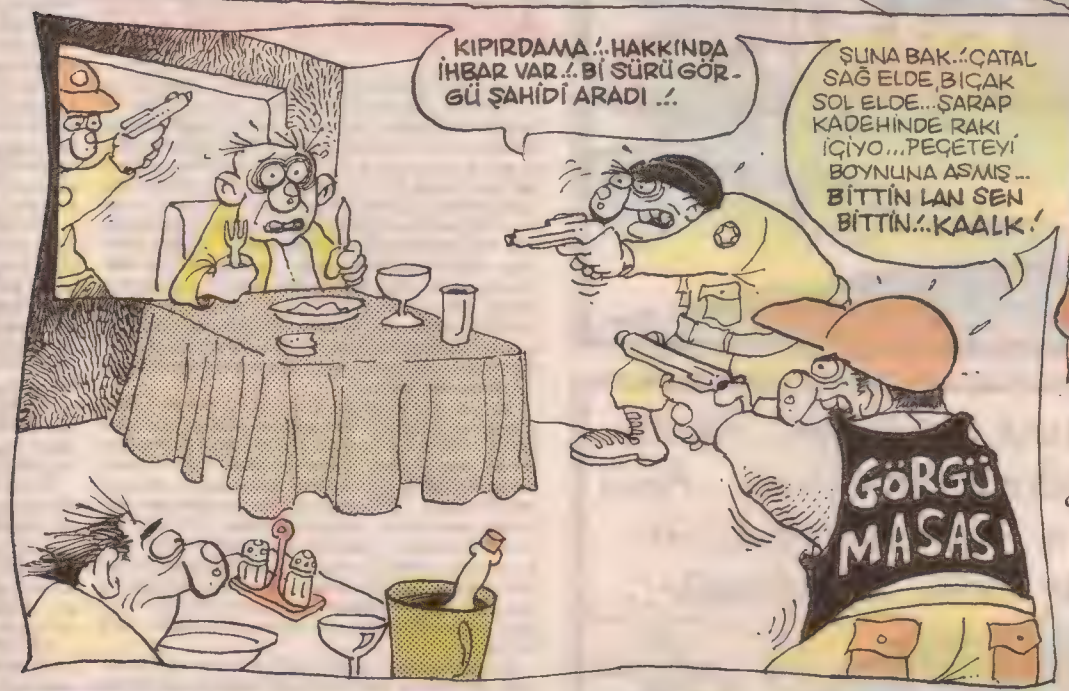

Bu sayfanın hazırlanmasında espirileriyle katkıda bulunan K.Maraş'tan sevgili Özgür Yılmaz'a teşekkürler.

canbarslan @ superonline.com.

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

LeMan

DUMUR

06/01/2002 tarihinde internette sörf yaparken Milliyet internet sitesinde **"İnternette güldüklerimiz"** başlıklı haber ilgimi çekti "Bir bakalım neymiş" diyerek tıkladım. O da ne, bizim Leman'daki **"dumur detayları"** olmuş mu size **İnternette güldüklerimiz!** Belki haberin içinde bu yazıların kaynağından bahsederler saflığıyla aradım ama tabiki bulamadım, o sinirle **"Milliyet 2002"** yazan linke tıkladığımda hayretten ve şaşkınlıktan uzun süre kendimde gelemedim. Leman'dan çalınan yazının altında şunlar yazılıydı;

Milliyet Web Sayfalarında yer alan tüm görüntü, haber, makale, köşe yazıları ve diğer tüm yazıların sahibi Milliyet Gazetecilik A.Ş.'dir. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun telif haklarına ilişkin hükümlerine göre Milliyet Gazetecilik A.Ş.'nin yazılı izni olmadıkça hiçbir kimse, yayıncı ve kuruluş, eserin tamamını veya bir kısmını yayınlayamaz, çoğaltamaz, alıntı yapamaz.

Hatip güven

Aynı yazının daha kısa ve daha anlaşılır olanı bizim derginin altında da var. Gazete yetkililerinin okumasını rica ediyoruz. Bu küçük not bir tenkit değil, etiğe, vicdana, emeğe saygıya bir davetiyedir...

Leman'dan bir arkadaş

DETAYLARI

Keşke Sen Beni Ayrılığında Görseydin

Adını kimselere söylemeden ölmek isterdim. O büyük gizimizi hep saklayarak bitirmek isterdim ömrümü... Ama yapamadım.Seni yaşadığım hiçbirşeyden ayıramadım..: Seninle baktığım herşeye, seninle dokundum... Seninle sürüklendim... Seninle kalktım ayağa... Bu aşkın acısıyla hayatın o derin iç ağrısını hep birlikte yaşadım... Dün uzun zamandır ilk kez aynaya baktım, aynada alnımdaki derin çizgilere baktım. O çizgiler hayat kadar acıydı, senin kadar sonsuzdu... O çizgilere dokunduğumda hayatın boşluğuna dokunduğum kadar senin ömrüne de dokunmuş gibi oldum... O çizgilere dokundukça anladım, herşey bitecek birgün... Bu hayat bitecek, bu ömürler.Sen ve aşkımız birgün bitecek... Ama bütün bu yaşadıklarımızın üzerinde garip, ürpertici bir sonsuzluk var... Oraya yolcuyuz hepimiz.Bütün bunlar sanki oraya hazırlık...: Burada herşey eksik, burada herşey kirli, lekeli. Burada ne yaşarsak yaşayalım hiç beklemediğimiz bir anda üzerine kan sıçnıyor... Burada ömrümüz üzerimizdeki kanı temizlemekle geçiyor...

Sense kan görmeye dayanamazsın... Çünkü kan sana çocukluğunu hatırlatır... O büyük, o derin ayrılıkları... Babanın evden gidişini hatırlatır... Annenin seni Cuma gününden gelip alışını ve kimbilir kaçıncı kez babasız kalışını... Pencere kenarlarında sonsuz bir hasretle babanın gelişini özleyişini hatırlatır... Sonra baban alır seni alır ve annenden kopartır... Sen yine pencerelerde, merdivenlerden gelen seslerde anneni beklersin sonsuz bir susuzlukla... Sen kan görmeye dayanamazsın sevgili ... Çünkü kan sana parçalanmış aileni hatırlatır... Kan sana o küçüçük, o beyaz avuçlarından kayıp giden ve hep eksik yaşanmış çocukluğunu hatırlatır... O zamanlardan öğretti sana hayat herşeyin eksik olduğunu ... Mutluluğun arkasından hemen mutsuzluğun geldiğini. Kavuşmayı tam yaşamadan vedalaşmaların başladığını...

Bu yüzden birşeylerin senin istediğin gibi olmayacağını, bir yerlerden yara alacağını, kırılıp inceneceğini hissettiğin andan itibaren kendine kapanman, geri çekilmen, **ben artık bu ilişkiyi götüremeyeceğim,** demen...

Bu yüzden hayatın biraz olsun bulutlandığında, gerçekler biraz olsun öbür yüzünü gösterdiğinde, **ne olur izin ver bana, senden biraz zaman istiyorum, herşeyi yeniden düşünmek istiyorum,** demen.

Çünkü artık ayrılıklarına, sevgilerinden alınıp koparılmalarına başkalarının karar vermesine izin vermek istemiyordun... Sevgini yaşarken ondan koparıldığını başkalarından duymak istemiyordun artık... Ayrılıklara, vedalara, kavuşmalara bir tek sen karar vermek istiyorsun... Herşey senin kontrolünde olsun istiyordun... Bıçağı başkalarının sana değil, o bıçağı başkalarının elinden alıp kendine saplamak istiyordun...

Hep söylerdin; **doğumuma, dünyaya gelmeme ben karar vermedim, başkaları bana sormadan bu kararı aldı ve ardından gelen bir çok şeyin kararını bana bırakmadılar. Birileri hep benim yerime konuştu, benim yerime hayatım hakkında karar aldı. Ama ölümüm hakkındaki kararı artık ben vereceğim. Ne zaman öleceğimi bir tek ben bileceğim. İşte bunu biliyor olmak beni özgürleştiriyor,işte bu karar benim olacak,** derdin..

Ve bu ölüm kararı hayatının her anına sızdı senin... Ayrılıklar, sevginin giderek solup, bitecek olma ihtimali; yaklaştığını sezdiğin vedalar, hiç beklemediğin anda karşına çıkan engeller, daha bir çok şey sana ölümünü hatırlattı hep... Senin dışında gelişen herşey sana çocukluğunu hatırlattı... O ilk ve sonsuz yenilgini... Annenin seni babasız bırakışını, babanın seni annesiz bırakışını hatırlattı... Çünkü sen bütün bu ayrılıkları ve kavuşmaları hep bir ölüm gibi yaşadın... Kararını başkalarının aldığı ölümlerindi hayat senin için..:

Belki şimdi ilk kez benimle ölümünün kararını sen vermek istiyordun... Belki birgün terkedip giderim diye seni ; seni annesiz, seni babasız, seni ölümlerle dolu çocukluğuna ebediyen geri gönderirim, diye geri çekiliyordun... Bu yüzden uzaklaşıyordun benden... Biraz zaman istiyordun... **Biraz izin ver bana,** diyordun...

Bir daha ölmemek için, bir daha ayrılıklarla dolu çocukluğuna dönmemek için veda ediyordun bana... Kararını bir tek senin vereceğin bir ölüm için kapatıyordun kendini hayatın bütün iyi ve kötü tesadüflerine... Kapatıyordun kendini o bilmediğin geleceğine... O

ölümlerle d
rüne hayats
kararını sen
yokoluşa ka
remediğin i
sında dond
Kaç gün
rılamıyorum
yor... İçin i
konuşurken
ve belki o e
şünüyorum
senden uza
lamsız geliy
şünüyorum
Şimdi y
luğunu verd
içimde şim
günla o yar
dolu çocukl
farketmiyor
me hırsıyla
yapanları ki
rinin üzerin
cuklukların
rarak çıkarı
dünyayı de
mış psikolo
Herkesi
olduğunu d
ben... Başk
nın acısını
ken asıl be
larında suç
ki o boşlu
asıl o benir
Bak ölü
ni düşünüy
mümkünün
luğumu an
Yaralarımı s
derin, ıslak,
maz üşüm
ken ben tel
rum... Sad
Kayıplarla,
durmadan..
sın, bir dah
den bir an
sa, onlara
mun başına
den, telefo
maz yanına
ha büyük b
di..Bizi onc
kopardı..Kir
manın o ka
ha en başı
deki bu has
tı... Güzel v
güzel anın
ka... Kim bi
Yanlış b
den yaralı i
Peki içimizd
bizi suçlaya
Geçen a
versitede o
risine imza
gözaltına a
yer bırakma
ta bir kurta
zu birlikte
huma çarp
kardığım a

* **Çorlu.** 30 Ocak Çarşamba günü saat 18:30'da **Çorlu Gürsoylar Koleji**'ndeyim. **Tohum Ki**

MEDYA

Sabah gazetesi Yazarı Gülay Göktürk ve yine yazar olan kocası Metin Göktürk'ün 'sübyancılık' hakkındaki yazıları geniş tartışma yarattı.

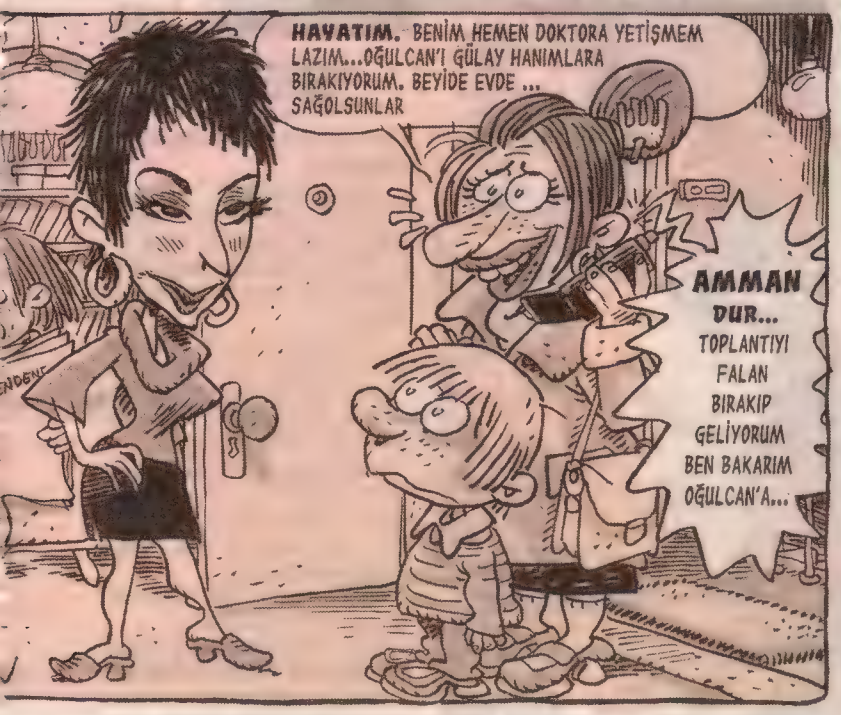

cukluğunu yaşamamak için , o parçalanmış öm-ğınağa girip saklanır gibi sığınıyordun... Bir daha nediğin bir ölümle ölmemek için kendini o sonsuz dun... Ölümüne ne kadar istesen de sen karar ve-kluğunun yitik acılarıyla hayatın imkansızlığı ara-ın kendini...

aradan, aramıyorsun beni.Telefonun başından ay-diye açıyorum bütün telefonları, başkaları çıkı-orum onlara beni senden çaldıkları için. Onlarla da beni aradığını, telefonumu meşgul bulacağını ların yüzünden bir daha beni aramayacağını dü-ıma çıkan herkesin beni senden çaldığını, beni ığını düşünüyorum... Bütün konuşmalar bana an-kesin beni senden, benden uzaklaştırdığını dü-

Şimdi ölümünün kararını kendin almak için yok-... Ama inan bana yokluğun varlığından daha çok luğun varlığından daha çok kaplıyor içimi... Yoklu-rünü bana emanet ettin. Yokluğunla ve ölümlerle kefaretini bana bıraktın.. Korkuların bana geçmiş, . Herkesi kendi çıkarları,yükselme , bir yere gel-tutuştukları için suçluyorum durmadan... Politika yorum mesela . Onların kendi kompleksleri, birile-ak içlerindeki boşluğu doldurmak ya da belki ço-a o gizli yaralarının acısını başkalarını cezalandı-likleri için politika yaptıklarını, asıl amaçlarının bu k değil, birilerini kullanarak o yıllardır doyurulma-açlarını doyurmak olduğunu düşünüyorum...

k ve çıkarcılıkla suçlarken asıl bencilin kendim ekten kaçınsam da, biliyorum ki bencilin tekiyim kendi iç boşluklarını kapatmakla, o gizli yaraları-nı cezalandırarak çıkarmak istediklerini suçlar-orum bunu..O boşluk asıl benim içimde... Başka-çümseğdiğim o öfke durmadan büyüyen içimde-ağalıp geliyor... Başkalarını neyle suçlarsam işte

sefaletler önümden akıp giderken ben yalnız se-Çünkü sana ihtiyacım var. Çünkü ancak seninle kü tıpkı senin gibi o sonsuz parçalanmış çocuk-in parçalanmış çocukluğunda unutabiliyorum... alarında kaybetmek istiyorum... Senin o dar ve deliğinde unutmak istiyorum o büyük, o iflah ol-ak ölümler, bak sefaletler önümden kayıp gider-başında oturmuş sadece senin aramanı bekliyo-in... Bundan daha büyük bir bencillik olur mu... le, yokolup gidenlerle ilgili toplantılara katılıyorum içimde derin bir korku, bir daha beni aramayacak-donmeyeceksin korkusu ; işte bu korkular yüzün-tsin istiyorum bu toplantılar, benden ne istiyorlar-nce istediklerini verip oradan uzaklaşıp telefonu-ak ve ararsan orada olmak ve seni hiç bekletme-resini kaldırıp sesini duymak, sesini duyar duy-: seni yanıma çağırmak istiyorum... Bundan da-llik olabilir mi... Söylesene bizi kim bu hale getir-nken, onca savunmasızken kim bizi sevgilerinden aha kavuşmanın sarhoşluğunu yaşarken vedalaş-ı hatırlattı... Kim öğretti bize her güzel şeyin da-ğlarından sökülüp alınacağını... Kim açtı içimiz-araları... Kim bizi böyle onulmaz bir uyumsuz yap-r şeye başlarken kim soktu belleğimize onun en ereceğini... Söylesene kim bizi mecbur etti bu aş-arın yokluğa... Bu imkânsızlığa...

doğru yaşanır mı?..Söylesene, çocukluğu derin-nasıl bulur kendine bu hayatta gerçek bir yer... a yara varken kim bizi suçlayabilir bencillikle..Kim dece birbirimizi ve yaralarımızı düşünmekle.

oksul bir ailenin evinde konuktum... Ailenin üni-n tek çocukları Kürtçe seçmeli ders olsun, bildi-in gecenin bir vakti evleri basılıp polis tarafından e sonra da kaybedilmiş... Çocuklarını aramadık ne ve baba benden yardım istiyorlardı... Beni ade-görüyorlardı... **Yardım edin, ne olur, çocuğumu-n,** diyorlardı... Evlerine kapıdan girer girmez ru-ksulluk kokusuyla irkildim önce.Eve girerken çı-arının çamurlu ve deli deşik olmuş ayakkabıların arasına bırakırken bir kez daha anımsadım bencilliğimi... Kapıların önüne bırakılmış ayakkabılar beni derinden etkiler... Yoksulluk bence ayakkabılardan başlar... Benim için kimsesizlik terkedilmiş, yollarda bırakılmış yoksul, çamurlu, yırtılmış ayakkabılarla hatırlanır...

Saygılı bir sessizlik vardı o yoksul evin içinde... Asla fazladan bir kelime söylenmiyordu... Bu yoksulluk dilsizdi henüz.Ve herkes içinden konuşuyordu. Evde bir kaç kilim,bir kaç sedir vardı. Ve bir de duvarda **Hazreti Ali**'nin resmi... Başka da bir şey yoktu... Kaybolmuş çocuğun annesi geldi yanına usulca. Ben böyle aydınlık bir yıpranmışlık görmedim... **Oğlumu aldılar dedi, anne sonra da kaybettiler... Bir dilekçeye imza attı, diye bize etmedikleri kütür kalmadı... Gecenin bir vakti geldiler, kapımızı kıracaklardı sanki. İfadesini alıp bırakacağız dediler, ama iki gündür oğlum geri gelmedi. Bütün karakolları dolaştık,nereye gitsek burada yok diyorlar, biz görmedik diyorlar, peki nereye gitti bu oğlan, onu nereye götürdüler; bir imza için yapıyorlar bunu... Olur mu hiç, bu insanlık mıdır... Nerede benim oğlum... Onsuz ben nasıl yaşarım...**

Baba sedirde oturmuş sigara içiyordu... Acısını içine gömmüş, gidip gidip geliyordu, içindeki çığlığı susturmak istercesine... Sonra küçük kızkardeş mutfaktan bir tepsi çayla çıkageldi... Onca yokluğun içinden çıkageldi... Çünkü çay benim için, yoksuluz ama umutlarımız var demekti... İnce belli bardağı aldım, elimi yaksın istedim o sıcaklık..İçimdeki acını unutmak için herşey beni yaksın istedim..Bu oğlu kayıp annenin, bu acıyla gidip gelen babanın acısı bana seni unuttursun istedim.Ama olmadı, yaşadığım herşey; her yoksulluk, her kayıp oğul, her yoksulluk seni bana hiç olmadığı kadar hatırlatıyordu... Elimdeki çay bardağına baktım bir ara, pırıl pırıldı.Tertemizdi.Bunca yoksulluğun içinde, onca imkansızlığın içinde bir bardak nasıl da böyle temiz olabilir, diye düşündüm. Deli desinler, mecnun desinler, hiç aldırmadım, elimdeki çay bardağını ışığa doğru kaldırıp orada yüzünü aradım... O varlığındaki paramparça yüzün bütünlensin istedim... Orada olmanı istedim. O bardağın içinde. O tertemiz bardağın içinden bana bakıp olduğum yeri görmeni istedim... Oğlu kaybolmuş bir anneye nasıl inanıyorsan bana da öyle inanmanı istedim... Bencil insanların geleceği yoktur; onlar hayata güzellik katamazlar, onlar kendi karanlıklarında tükenirler, bak bencil bir insan değilim ben; bak ben başkalarının acısı; isyanı için buradayım, beni yargılama, demen için baktım o bardağa, o bardağın içindeki yüzüne...

Yoksul kadın, o acılı anne, kurumuş parmaklarıyla ellerimi tuttu; **ben çocuklarımı herşeyden çok sevdim, hiç yanımdan ayırmadım, kim alabilir onları benden**... Sevgimle büyüttüm ben onları..Nasıl koparırlar onları benden, dediğinde aklıma hemen sen geldin... Annenin seni babandan alıp kendi evine götürdüğü o Cuma günleri geldi... Sonra babanın seni annenden kopardığı anlar gelirdi..Pencere önlerinde mutlaka hep ikisinden birini beklediğin çocukluğun geldi... Biri varsa öbürü yoktu, öbürü varsa diğeri yoktu... İkisi asla biraraya gelmiyordu. Sevgin hep tek kanatlıydı senin . Hiç doyasıya uçamıyordu... Apartman boşluklarına sığınan yaralı , kanatsız kalmış güvencilerin o buruk, o içli uğultusuyla geçmişti çocukluğun...

Ben evlatlarımı yanımdan hiç ayırmadım, o yoksul, ama sonsuz sevgi dolu **Anadolu** kadının bu sözleri beni inanılmaz etkilemişti... Ben oraya kurtarıcı olarak gelmiştim, kurtarıcılar ulu orta ağlayamazdı.Tuvaletin yerini sordum, gösterdiler.Tuvaletin kapısını kapatır kapatmaz sarsıla sarsıla ağlamaya başladım... Aslında kime ve neye ağladığımı tam olarak bilmiyordum. Senin çocukluğunu düşündüğüm anda, aklıma kendi çocukluğum geliyordu.Senin annenin yüzünü benim annemin yüzüne karışıyordu... Sonra ikisinin arasına oğlunu arayan bu yoksul annenin yüzü karışıyordu... Bütün yanlış hayatlar birbirine karışıyordu... Öylesine giriyordu ki birbirine herşey kime ve neye öfke duyduğumu, kim ve ne için ağladığımı bilemiyordum... Herşey birbirinin içine akıyordu... Bütün hayatlar bu yoksul evin tuvaletinde bana akıyordu... O yanlış ömrüme, o parçalanmış yüzüne akıyordu... Seni ve yüzünü düşünürken aynı anda bu tuvaletin ne denli soğuk olduğunu düşünüyordum. Nefesim soğuk bir buhar gibi çıkıyordu ağzımdan..Senin o sarılması imkansız yaralarını aklımdan geçirirken amansız soğuklarda tuvalete kalkan bu evin insanlarını düşünüyordum bir taraftan... Sadece bu korkunç derecede soğuk olan tuvalet yüzünden bile insan yeminli bir düzen karşıtı olur, diye geçiriyordum içimden...

Oysa, oysa o anne bir kez olsun bile ayırmamıştı çocuklarını yanından..Birkez olsun bile ayırmamıştı onları o yüce sevgisinden... İşte o an senin neden olmadık zamanlarda neden o denli derinden üşüdüğün geldi aklıma... O bitmek bilmeyen titreyişlerin... **Ne olur ısıt beni,çok üşüyorum, ne olur, çok soğuk, içim üşüyor, ne olur sarıl bana** deyişlerin..Çünkü senin üşümelerin çocukluğundan geliyordu... Ta en derinden... Ama bu yoksul insanlar birbirlerini delice koruduklan için, evlatlarını yanlarından hiç ayrımadıkları için bizler kadar derinden üşümüyorlardı aslında... Onlar o yoksul evlerini, soğuk tuvaletlerini o koşulsuz , o ölümüne sevgileriyle ısıtıyorlardı... Yoksunluklarını o derin sevgileyle koruyorlardı... Onlar da birşey başlamışsa hep sürüyordu... Öylesine yoksullardı ki birbirlerini terketme, birbirlerini yokluğa, ayrılıklara bırakma, terkedip gitme lüksleri yoktu... Öylesine yoksullardı ki onlar için hayat ya hep, ya hiç olmuştu... Ellerinden kazandıkları ya da kazanacakları herşeyi almışlardı, bu yüzden nereye dokunsalar orası gerçekti... Yüz, toprak, umut, eller ve sevgi, nereye dokunurlarsa dokunsunlar herşeyin o en derindeki aslına dokunuyorlardı...

Sonra, gecenin bir vakti o yoksul insanlarla beraber yollara düştük... Gecenin öteki yüzünde kaybolmuş çocuklarını aramaya... Gece ömrümüzden daha masumdu... Gece bize çocukluğumuzu yaşatmayanlardan daha anlayışlıydı... Gece, yoksullar olmadan, birileri acı çekmeden, birileri ezilmeden, birileri karakollarda kaybedilmeden bu hayat, bu kazanç, bu imkanlar olmaz, birileri yok sayılmadan birileri güvende ve korunaklı olamaz, diyenlerden daha insalcıldı... Yanımda acılı anne, yanımda sesini, çığlığı içine gömmüş baba karakol karakol çocuklarını aramaya çıktık...

Nerede o çocuğu sorsam aklıma hep sen geliyordum... Hangi karakolda, karşımıza çıkan polise o kayıp çocuğun adını söylesem, hemen peşinden senin adın dökülüyordu dudaklarımdan..Sanki o kayıp çocuğu bulursak seni de bulacağımızı düşünüyordum...

Nezaretlerden, hücrelerden, karanlık koridorlardan, sevgisiz pencerelerden sesinin yankısını bekliyordum... O yoksul çocuğu bu ülkedeki o derin sevgisizlik kaybetmişti... Sense çocukluğundaki sevgisizlikte kaybolmuştun... Bütün kayboluşlar artık aynıydı benim için... O yaralı, o sevgisiz geçen çocukluğumuz yoksulların kaderiyle hiç beklemediğimiz bir anda birleşmişti...

Önce kayıp çocuğun adını söylüyordum polise, sonra senin adını... Ne o yoksul anne, ne de o sessiz baba yadırgıyordu beni... Anlıyorlardı beni, seslerini çıkarmıyorlardı...

İster poliste, ister ailede; ister yoksullukta, ister çocuklukta bu ülkede bütün kayıp çocukların aslında ebedi kardeş olduklarını onlar benden daha iyi biliyorlardı...

Ben aşkta hiç cüretkar olamadım. Severken hep korkarak sevdim... Çok severken hep yitirmekten korktum... Kime bağlandıysam derin bir minnet hissiyle bağlandım... Sevilmeye layık bulmadım hiç kendimi... Severken kırıp incitmekten korkarak sevdim... Yaralıydı ömrüm... Kimi sevsem onun yaralarını kanatmaktan korktum... Hep yenik, hem bağımlı, hep zayıf başladım sevmeye... Öyle ki bir korkuydu ki sevgimin doruğunda çıkardı hep ortaya... Bu insan beni nasıl sever, benim gibi birini nasıl alır hayatına, diye düşünürken sevgimden çok yaralarım çıkardı ortaya; sevgimden çok o derin minnetim görünürdü ona en çok... Sevgimin gücünden çok, çocukluğumun o derin korkuları çıkardı ortaya... Ben kimi ne kadar çok sevsem, o kadar çabuk kaybederdim... Bu yüzden sevgime karşılık bulurken değil hep ayrılıklarda cesur oldum... Hep kaybedişlerimde çıktı ortaya gücüm... Hep yitirirken hatırladım sevgimin o büyük gücünü... Birlikteyken değil, ben gidiyorum artık, dediğinde yüzün bütünüyle benimdi ancak... Birlikteyken değil, terkedişlerinde mümkündüm ancak...

Sevgili, sen beni o korkak, o güvensiz halimle tanıdın hep... O minnet hissiyle... O sevgiden ne yapacağını bilemeyen ve bu yüzden hep kaybeden halimle tanıdın... Keşke bir de beni yokluğunda görseydin... O cüretkâr, o her zulmü , her zorbalığı yoketmeyi göz alacak kadar korkusuz...

Sevgili, sen beni kaybedecek bir şeyi kalmamış halimle tanısaydın bir kez... Sen beni keşke o yoksul evde tertemiz bir çay bardağında yüzünü bulmaya çalıştığım andaki halimle bilseydin...

Ah sevgili bütün yaralar birbirine karıştı artık... Bütün o sevgisiz çocuklular... Bu ülkede herşey eşitlendi... Hastalıklarımız, bencilliklerimiz birbirine karıştı... Bütün o kayboluşlar...

Karakolara... Nezarethanelere... Karanlık koridorlara... Sevgisiz evlerin pencerelerine..

Sevgili keşke, sen benim o kayıp çocuğun adını sorduktan hemen sonra senin adını soruşumu duysaydın...

Bu hayat böyle olmasaydı... Başlarken bitmeseydi herşey... Sonsuzluğa kalmasaydı adın... Herşey burada kesilmeden, bitmeden , kirletilmeden yaşansaydı...

Adını kimselere söylemeden ölmek isterdim, ah sevgilim sen beni bir de ayrılığında görseydin...

CEZMİ ERSÖZ
cezmler@lemari.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Selahattin Alpay & Selahattin Duman

1- Selahattin Alpay, başkasının derlediği türküyü kendine mal etmez...
Selahattin Duman, benim formatımı alıp köşesine indirir!..
2- Selahattin Alpay, 'yağmacı' olarak anılmaktan rahatsız olur...
Selahattin Duman, olmaz!..
3- Selahattin Alpay, kimseyi küçümsemeye çalışmaz..
Selahattin Duman, 13 Ocak tarihli köşesine düştüğü "Öylesine bir not" la, aklınca beni küçümsemeye çalışmıştır!..
4- Selahattin Alpay, işinde gücünde bir sanatçıdır...
Selahattin Duman, kendi işi-gücüyle beraber benim de işimde bir kişidir!..
5- Selahattin Alpay, meslektaşlarının emeğine ve iş konusundaki titizliğine saygı duyar...
Selahattin Duman, duymaz!..
6- Selahattin Alpay, kendisine "Bu ayıp size aittir, lütfen bu ayıba son veriniz" denildiğinde, sözkonusu ayıba son verecek tipte bir kişi gibidir...
Selahattin Duman, ayıba son vermemiş ve geçtiğimiz pazar (20 Ocak) seriye devam etmiştir!
7- Selahattin Alpay, kesinlikle ibiş değildir...
Selahattin Duman için aynı garantiyi veremem!...
('Selahattin' yazmaktan da-şına geldi inceden!..)

Vedat Özdemiroğlu - *vo@leman.com.tr*

Kırık Çıkmeler

SUAT ÖZKAN

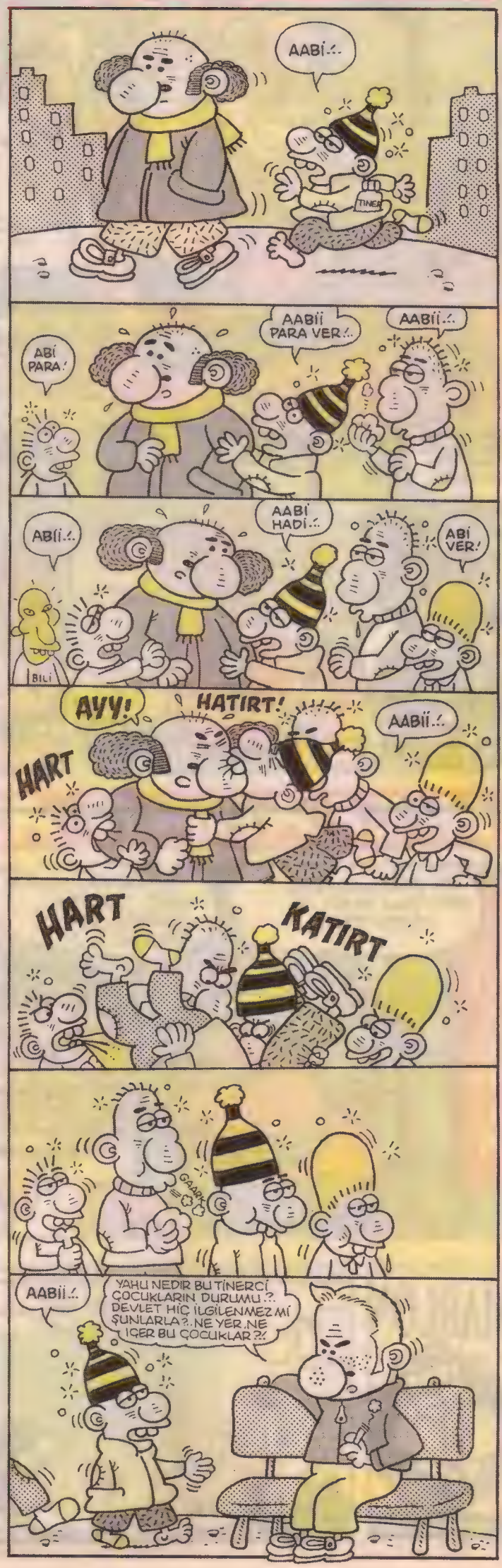

Kopyalanamaz!

* katkılarıyla... * Olmadı, yer ve zaman darlığı yüzünden **Malatya**'daki bir çok okurumu, dostumu göremedim, en yakın zamanda yeniden gelmek istiyorum. **Oktay Usta, Songül** ve **Mehmet**'in katkılarıyla...

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

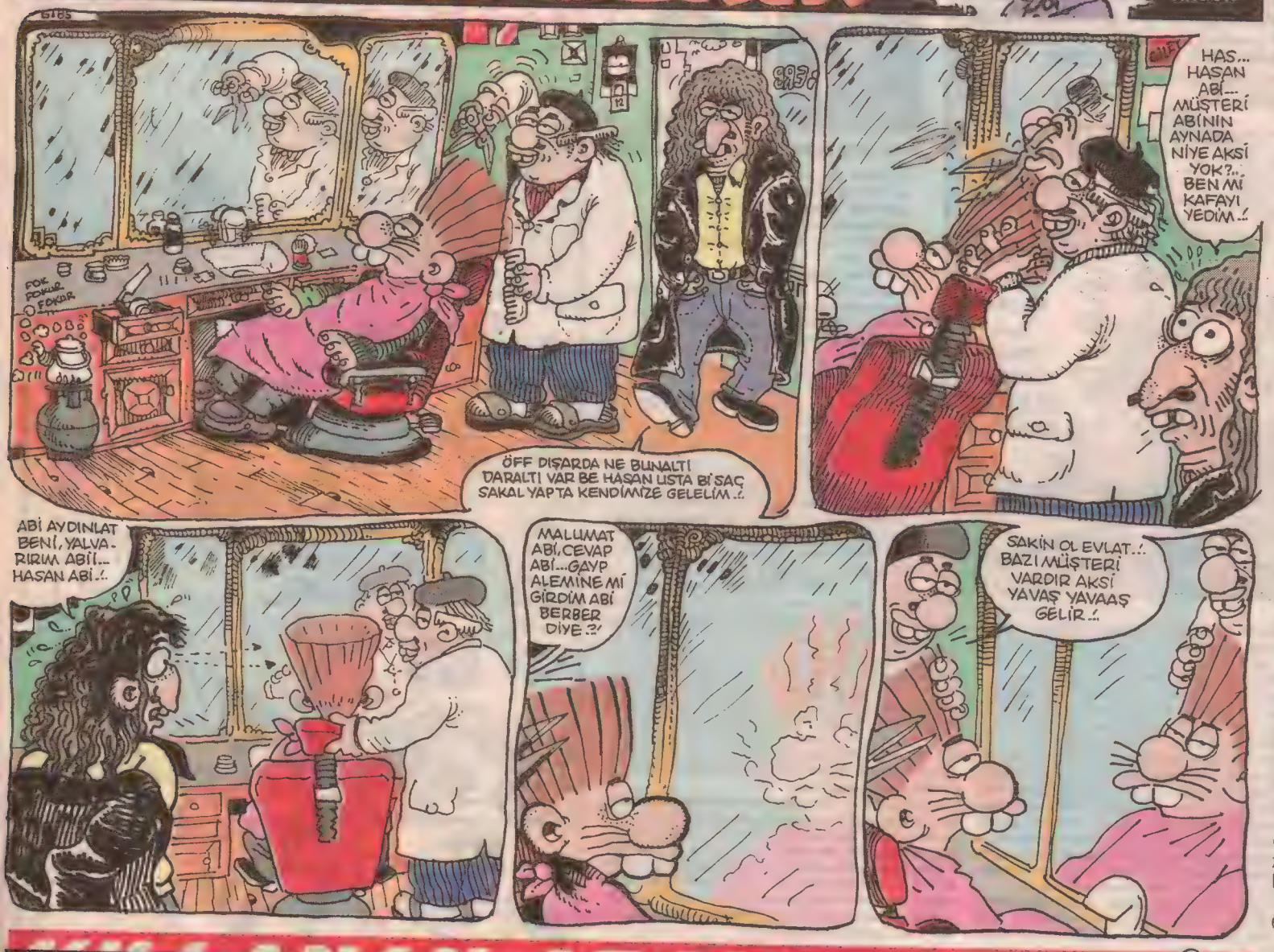

KILLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Akşamsefası

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

Dar alanda kısa yazışmalar!

Benim yaptığım **dar alanda kısa yazışmalar!**

Tabutta rövaşatalar!

Köşemin alanı köşeyazarlarının köşelerindeki fotoğrafları kadar.

"Önemli olan boyu değil işlevi" düşüncesiyle köşemin alanı giderek daralıyor.

Bu kalem bu kadar dar alana dünyaları sığdırmaya çalışıyor.

Alanı çok dar olsa da kapsama alanının, etki alanının çok geniş olması doğrusu bizi şaşırtıyor.

Fotoğraflarını görmesem, bu ülkenin en zenginlerinin, en güçlülerinin çalışma odalarının duvarlarına asacak kadar yazılarımın sıkı takipçisi olduklarına inanmazdım.

Çünkü oldum olası ezilenlerin, kaybedenlerin yazarıyım.

Kanal 7 televizyonunun yorumuyla **"aykırıların cumhurbaşkanı"**yım!

Parayı ve silahı elinde bulunduran güç odaklarına ters gelecek yazılar yazarım.

Böyle bir insanın yazıları güç odaklarının duvarlarına niye asılsın ki?

Beni asamadılar yazılarımı asıyorlar demek ki!

Belki de dün onların tepkisini çeken aykırı, farklı düşünceler bugün onların ilgisini çekiyor.

Nitekim güç odaklarının bileşkesi devlet de aykırı gördüğü için dün zulmettiği Nâzım Hikmet'le bugün barışıyor.

Devlet eliyle Nâzım Hikmet için etkinlikler düzenleniyor.

Nâzım Hikmet yaşasaydı da bugünleri görseydi.

Aykırı duruşuna rağmen birgün devletten eziyet değil de iltifat göreceğini acaba tahmin edebilir miydi?

Umarız ki aykırı, farklı olanın yasaklanması, öldürülmesi yöntemi tepeden tırnağa terkedilir.

Aykırı, farklı olana sadece öldükten sonra değil, yaşarken de hayat hakkı verilir.

Çünkü **ölü Nâzım'a hayat verilirken, hayattaki Nâzım'lara ölüm verilmesi çelişkinin ta kendisidir!**

ERDENER ABİ

Özge'nin Minikleri

EVET ÇOCUKLAR, BÜYÜNCE NE OLCAKSINIZ BAKİYİM?.

ÖĞRETMEN OLCAM, ÖĞRETMEN !!

ÖRTMEN!

Seni gördükten sonra, başka şansımız olabilir mi?..

özge

AY ALALIM İŞTE, NOLUCAK?.. NASILSA KREDİ KARTI İLE ALINCA BU AYIN HESABINA YAZILMIYOR..!.

İSTERSENİZ BEN ÇALAYIM..! NASILSA ÇOCUK - LARA GÜNAH YAZILMIYOR!..

KASE KASE

HADİ BE! GİTTİ 23 NİSAN'DA CUMHUR - BAŞKANLIK!.

ANNEAAA, BEN DE BASIYİM MI SUYAA ..?!

OLMAZ!.. AYAKKABILARININ ALTI AÇILIYO..!.

HAK VERİLMEZ, ALINIR..!.

ŞLOOP

FOŞŞ

ÇOP ÇOP!

özge

Kireç

enderoz@ixirsan.com.tr

Ender Özkarraman

Darıca'daki hayvanat bahçesine iki yeni misafir geliyor!..

Artık bakamadığı için iki Ren geyiğini de buraya yollama kararı almıştır yüzyıllık Gülhane Parkı...

ARGO

Bakıcılar hemen bu yeni konuklara yer açar, önlerine yiyecek birşeyler bırakır... Hayvanlar gerçekten zor durumdadır!

Fakat... daha ilk bakışta her kesin dikkatini çeken birşey vardır: Yarısına kadar beyaza boyanmış boynuzlar!..

KENDİ RENGİ OLMASIN SAKIN?

?

OLURMU?.. DOKUN BAK!.. RESMEN KİREÇ SÜRMÜŞLER BOYNUZLARA! BAK!..

Geyiklerin bakıcısı bir türlü bulamaz boynuzlara sürülen kirecin sebebini...

YOK AGA!.. EN İYİSİ YARIN KENDİM GİDİP GÜLHANE'DE SORAYİM!..

Gerçekten de ertesi gün Gülhane'dedir bakıcımız!..

VAY CANINA! TİBET ÖKÜZÜNÜN BOYNUZLARINDAKİ DE KİREÇ Mİ?..

AMA NİYE YARIYA KADAR NİYE?

MERHABA! BEN Bİ YETKİLİYLE GÖRÜŞMEK İSTİYORDUM!..

KONU NEYDİ?..

Kendisini tanıtıp konuyu açar açmaz onu Gülhane'nin şu meşhur ceviz ağaçlarının arasına yollarlar:

GİT.. GİT!.. ORDADIR, DAHA GİT!.

İYİ AMA KİMDİR ORDA OLAN?

ORDA, AĞAÇLARIN ARASINDA Bİ YERDEDİR!..

Bakıcı, birkaç adım daha attıktan sonra...

?

..ağaçları boyayan bir adama rastlar!..

BUYUR EVLAT?.. BİRİNİ Mİ ARIYORDUN?

BEN?.. ŞEY, YOO DOLAŞIYORDUM, ÖYLESİNE...

HADİ KOLAY GELSİN!

Ağaçlara böcek dadanmaması için onları kireç boyayan bu adam sizce bakıcımızı aydınlatmışmıdır?.

Geyik boynuzlarının yarıya kadar kireç boyalı oluşu bu adamın artık alışkanlık haline gelen bu eyleminin bir sonucu olabilir mi?.. Kimbilir?.. Belki de ağaçlarla estetik bir uyum sağlamış olmak için mahsus öyle boyamıştır boynuzlar!..

Ve son kare için şunları diyebiliriz: Böcekler bir başlarınayken zararsız gibi görünebilirler. Ancak, bu onların birgün biraraya gelip saldırıya geçmiyecekleri anlamına gelmez. Evet... Evde kireç bulundurmakta fayda var!..

BİZZORTT...EFENAAAANAM ÖÖHEH ZIZZT BİZZT ÖH!..

ABİ SUYUNUZU GETİRDİM..!.

EFÖFFOFEMEOH! BİZZT! OOZZT! BÜZT!

ÖKÜZOĞLU DİYAFON

ABİ SU!.. SU!..

BIZZTT! ÖHERROHÖFÜM EZİTT BİZT!..

ULAN DİYAFONA MI KIZAYIM, ŞU AYIOĞLU AYIYA MI? ŞAŞIRDIM KALDIM BURDA BE!.. MESLEĞİME OLAN SAYGIMI, ÇALIŞMA ENERJİMİ YEDİ BİTİRDİ EŞŞOĞLUEŞŞEK! HAYIR ŞİMDİ GİDİCEM, BU EKONOMİK KRİZDE Bİ DE İŞSİZ KALICAZ..!.

ABİ NE DİYORSUN ABİ, BOKUNU YİYİM AÇ ŞU KAPIYI..!.

LOKUM GİBİ SULARI

LOKUM GİBİ MEMBA SULARI

LOKUM GİBİ MEMBA SULARI

kaanertem@leman.com.tr neredeydi bu herifin çizgileri yaa?. Dur bakayım şöyle...

Leman

Yurdum insanının kabusları serisi no:1

BBG'CİLER...IHHH..!..ERAY...MELİH ...IIH... OOF...SIFIRBEŞ EDİ...BBG'CİLER DAĞ EVİNDE...IIIH...BBG'CİLER ÇİFTLİKTE...IIHH! BBG'CİLER PARİS'TE!..IIHH...BBG'CİLER YAT GEZİSİNDE..!..BBG'CİLER LUNAPARKTA!.. IIIHHIHH!..!..OOOFF!..BBG'CİLER KAVGA EDİYOR...IHH...BBG'CİLER IIH...OYOY OY..!.

MERAKLISINA DUYURU: MOJO BAR'da Pazar konseri yapılıyor... Bu hafta (27 Ocak) Saat 20 ²⁰'de GRUP BUSE sahne alacak.

ABİ YENİ VERGİLERDE YÜZDE YÜZ'E VARAN ARTTIRMALAR VAR! ABİ NE SATIÇAZ, NEYİN VERGİSİNİ VERİCEZ, BİZE NE KALACAK, HİÇ BİŞİ ANLAMADIM ABİ..!.

VALLA NEYİ SATACAĞIMIZI BİLEMEM..! ZİRA AYLARDIR VERGİ VERİCEM DİYE DÜKKANA MAL ALAMAZ OLDUM...ŞU BİRKAÇ PARÇA EŞYAYI SAT, SON KALAN VERGİLERİ DE ÖDE...BENİ ARARSAN ÇEKETLE, PANTALONU SATIP ÖÖP VERGİSİNİ ÖDİYCEM.

CİLLOP MANİFATURA

USTA..!..SENİN ŞU BÜYÜK ELMASI DÜZELTECEM DERKEN İKİYE BÖLDÜM..!.

TAMAM O ZAMAN HESABINA **ONBEŞ BİN DOLAR** BORÇ YAZIYORUM... BİLAHARE MAAŞINDAN UFAK UFAK KESİCEM BU PARAYI...

DÜBÜR MÜCEVHER ATÖLYESİ.

AMA USTA NASIL ÖDERİM BEN O PARAYI?..YAPMA!..

ONU YANLIŞ KESERKEN DÜŞÜNÜCEKTİN İŞTİ SİPASİ...

DİAMOND

YİĞİT ÖZGÜR

aa... ne şirin kedi... Sizin mi?..

Kedi değil o... köpek.

Sktret, senin mi onu söyle

alovv?

karın seni seviyo!.. bidost

ee?.. hoolacak?

e sen niye aldatıyosun be güzel abicim?

sanane ulan!

bana ne olur mu... yazıktır, günahtır ayıptır be!

fatih nadir...

abi dikkat ettin mi bizim ülkeden hiç seri katil çıkmıyo... neden?

çünki olm... burası senin benim gibi adamlarla dolu... iyiliksever yani.

nasıl da gizledi bizden hastalığını yıllarca...

bugün bende ne değişiklik var bil bakalım!..

resmen bunadın sen mehpare...

yaklaştın başka?

Akşamsefası

nihatg@leman.com.tr

Yaşasın Yoksulluk

—NİHAT GENÇ—

Ressam Lorenzetti 1330'lu yıllarda, İtalya Siena'da, büyük bir salonda bir dizi fresko (duvar resmi) yaptı. Freskolardan biri iyi yönetimi, diğeri kötü yönetimi, biri güvenlik, diğeri korku, vb. temaları taşıyor. İyi yönetim resminde, ortada mutlu hükümdar, yanında dans eden melekler gibi halk, iyi insan yüzleriyle çizilmiş yumuşacık kalpli idareciler. Kötü yönetimde, hükümdarın arkasında şeytan, kötü karakterli idareciler, karışıklık çıkartıyor. Sanat tarihçileri bu freskoları izleyerek siyaset tarihi, bilimi, felsefesi üzerine tartışmaya çalışıyor. Kalelerle korunan küçük İtalyan şehirleri, limandan Akdeniz ticaretine açıldığı için gelir düzeyi yüksek tüccarlar ortaya çıkarttı. Ortaçağ'ın Almanya, Fransa prensliklerinde "birey" diye birşey, hür insanlar yok. Halk köle gibi kullanılan serflerden oluşuyor. Bireyi, ilk zenginliği bulan yerlerde görüyoruz. Küçük İtalyan şehirlerinde insanlar zenginleştikçe bireyleşiyor, hükümete müdahale ediyor, şehrin korumasına katılıyor, hatta, hükümet duvarlarına eğitici, öğretici resimler yaptırıyor.

Ortaçağ'da zenginleşen bireyler, zenginleştikçe, siyasi ve sosyal bir kimliği olan burjuvanın ortaya çıkmasını sağlıyor, ayrıcalıklı, imtiyazlı tüccarlar. Zengin bireyler yönetimde söz sahibi oldukça düzeni korumak, kilisenin, hükümdarın tekelinden bir parça çıkıyor!

Bir bilim adamı, diyelim İncil üzerine araştırma yapıp bir takım hayali, uydurma şeyler olduğunu söylemeye başlasa, düzen koruyucuları İncil'e inandıklarından değil, düzenin bozulacağından bu bilimadamlarını dışlar, yakar, öldürür.

Zengin bireylerin düzenin bekçisi kesilmesi, kilise ve hükümete karşı hurafeleri ortaya çıkaranlara sert tavır alması, bilim düşmanlığı, sanat düşmanlığı değil, "düzenin sarsılacağı" korkusu.

Zengin insanların vatan, bayrak sevgisi yoktur, zenginliklerini sürekli kılacak "düzen"e taparlar. Rönesans dediğimiz büyük tarihsel dönem, aydınlanma, değil, zenginleşme. Zenginleşen kilise, tüccarlar, düzenin emrinde, düzeni koruyan freskolar, heykeller yapan bir yığın ressamı, bilimadamını baştacı etti!

Düzenin sarsılma korkusu evrensel. Her toplum aynı derin hassasiyetleri gösterir. Biz, batı tarihinden aydınlanma, sanat, ilerleme fikrini değil, bu korkuyu ithal ettik. Diyelim bir kasabada halk bir travestiyi kovmak ister, eşcinselliğe karşı olduğundan değil, eşcinselliğin aile düzeni, ahlak düzeni çoluk çocuğuyla kurduğu muhafazakar düzeni bozacağından paniğe kapılır! Çünkü aynı halk eşcinselliğin toplum düzenini bozmadığı, aksine zenginlik kattığı asırlarda, eşcinsellerle koyun koyuna saraylarında, hamamlarında mutlulukla yaşar.

Kur'an üzerine yapılmış araştırmadan da korkar. Tek parti, üzerine yapılmış araştırmadan da.. Birileri düzeni bozmak istiyor, onlar bozguncu, onlar şeytan, hain, ey iman edenler, sakın şeytanın peşinden gitmeyin, o apaçık düşmanınızdır, toplumu azdıran, saptıran onlardır, toplumun ayıp yerleridir onlar, inançsız, ahlaksız insanlar, haindirler, şeytan onların kalbinde yuva yapmıştır. Gün gelir din elden gidiyor, gün gelir vatan elden gidiyor diye kitleler korkutulur. Düzeni burjuva ve silahların gücüyle ele geçirdiğinizde "dini de" elden çıkarırsınız. Batıda ve doğuda ulusal devletler bu korkuyla oluştu, bilimle, aydınlanmayla hiç değil. Çok köklü bir korkudur, ilkel toplumun vahşi hayvanlardan korunması gibi bu korkuyla organize olan aygıta bizler "devlet" deriz!

Soru soran aydın, sanatçı, bilimadamları tehlikeli kötüler kategorisinde yerini alır. Zenginleşen bireyler uzun çağlar boyunca iki tür sanatçıyı baştacı etti, birincisi, burjuvanın saraylarını, kiliselerini süslemiş, onlardan para almış, düzenin emrinde para karşılığı çalışmış adını ezbere bildiğimiz ünlü sanatçılar, diğeri sorun çıkartmayan, hokkabaz, şovmen, zararsız soytarılar! Burjuva sanatı dediğimiz zenginlerin sanatı, bu!

Susturma, sindirme sanatı, yüce bir devlet adamlığı sanatıdır. Korkunç suratları, öfkeli çıkışlarıyla bıyıklı dudaklarından salyalar döküp ülkemizi düşmanlardan korurlar! Hala burjuva devleti-düzeni korumaktan pek meşgul, düzen korumaktan başlarını kaşıyacak vakitleri yok, düzen korumaktan, iş, ekonomi, sanayi yapamıyorlar. Düzen koruma, budala yazarlara ve sağcı partilere de dünya kadar zevkli işler çıkartır. Beceriksiz, küstah binlerce adi herif, yüzyıllardır halkın ve aydınların dilini kerpetenle kopartıp mutlu bir hayat sürer!

Tam bir soysuz, tam bir fahişedirler, şehvetle devleti kucaklarına oturtur, keskin bir zeytinyağı kokan gözleriyle 40 milyar çalanları otel gibi hastane odalarında sekreterleriyle ağırlarlar, Dinç Bilgin'i, Çağlar'ı ağırladıkları gibi, bisküvit çalmış 15 yaşında çocukların incecik bileklerinden daha kalın kelepçe takarlar, minnacık çocuklara! Hiç savaşa girmesek de onlar bu çocuklara saldırmaktan, hergün göğüslerine bir şeref nişanı takmayı becerir!

Bireyin hak ve hürriyetlerinin gelişmesinde burjuvanın mücadelesi müthişdir, diyor kitaplar, bugün üçyüzyıl sonra iyi anlıyoruz ki, sadece zenginleşenler birey olabiliyor, yoksul kitlelerin zenginlikleri olmadan haklarını koruması, kullanması mümkün değil! Burjuva hakları kendi içine aldı, bize ne!

Burjuva ahlakı dünyanın en büyük dehalarını bertaraf etti, yaktı, bir de üstüne halkın içinden çıkmış üstün sanatçıları parayla satın alıp, halka karşı ayrı bir silah olarak kullandı. Tarihin hepimize oynadığı acı bir oyun, bilim, sanat ya keyiflerine-düzenlerine hizmet edecek, ya da yok olacak!

Ulus devletlerin tarihi, kitapta anlatıldığı gibi, dil, din, ırk, bayrak gibi ortak değer, heyecanların birarada tuttuğu toplulukların tarihi hiç değil. Dil, din, ırk gibi değerler zoraki dayatılan, zorla kabul ettirilen değerler. Ulus devletlerin tarihi paralı askerliğin tarihidir.

Ulus devletler tarih sahnesine şöyle çıktı: Şatolarında oturan prensler açlıktan ayaklanan, maraz çıkaran köylü (serf) isyanları, ya da kuzeyden inen savaşçılara karşı koymak için paralı askerler tuttular. Bugünkü gibi bir ordu düzeneği yok. Zorunlu askerlik yok, askerlik parayla yapılıyor. Aç kitleler için paralı askerlik hem büyük nimet, hem heyecan, macera! Avrupa tarihi, aydınlanma tarihi, paralı askerlerin para alamadıkları zaman, firar ettikleri bir tarih. Para alamadıkları zaman saf değiştirirler, ha o prens, ha bu, farketmez. Parasını alamayan askerler ne kral tanıdı, ne kilise, ne nasihat, ne dil, ne bayrak.

En ağır ceza yasaları da paralı askerlerin firarını durdurmak için yapıldı! 16. yüzyılda kilise için cadı avları neyse, 18. yüzyılda devlet için kaçak askerler oydu. Divanı harp kurulur, sehpalar dizilir, oracıkta infaz edilir. 17., 18. yüzyılda paralı askerler, birliklerinden kaçamayacak kadar sert, ağır ceza ve yasaklarla doldu taştı. Ulus devletleri vareden bu yasaklardır! Kim, hangi kral, daha ağır askeri yasalar inşa ettiyse, Napolyon mu, Prusya mı, işte ulus devlet gücünü, kudretini burada gösterdi!

Devamı 14 Sayfada

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

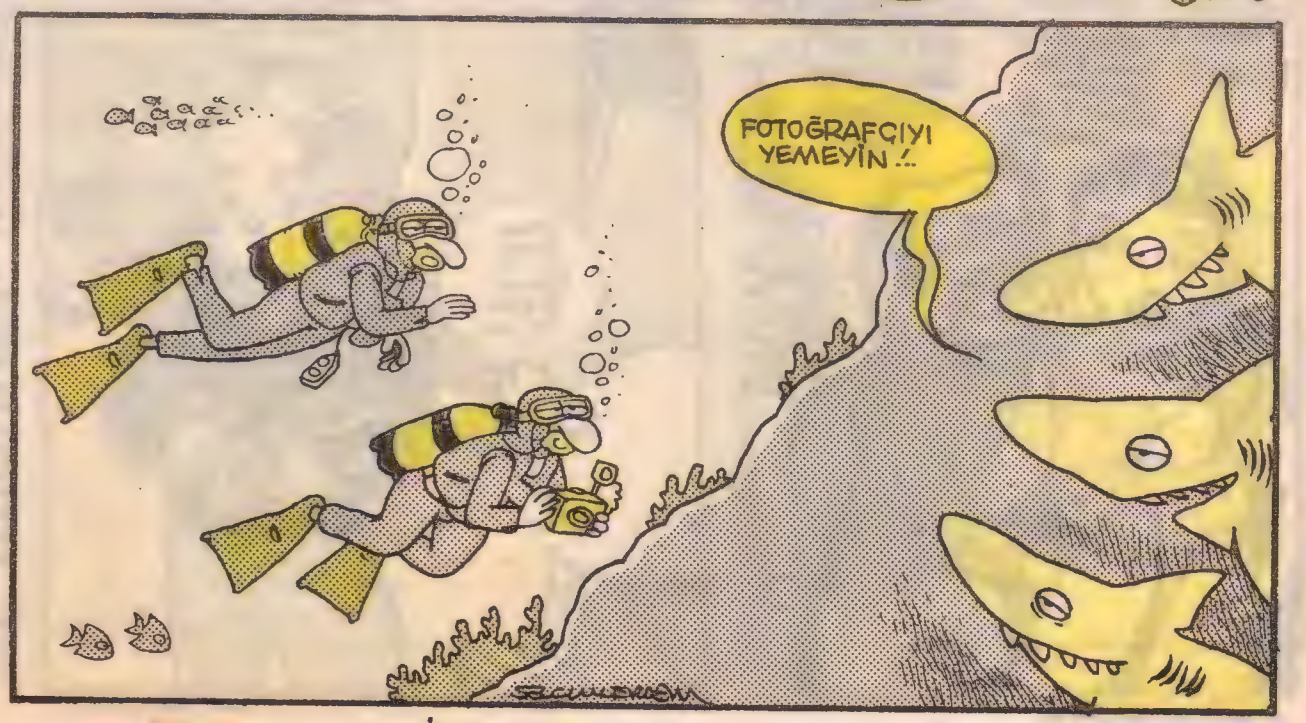

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

•BBG EVİ ve ILGAZ'IN ÇOCUĞU KENAN ...

OSKARLI FİLMLER ve ARKA KOLTUKLARDA SEYİR ...

Aksamsefası

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ 2002

13. Sayfadan Devam

Yoksul kitlelere din, vatan satmaktan daha ucuz ne var, her okula aynı kitap, elli yıl her öğrenciye defalarca okutulur. Din ve vatan bu kadar ucuzdur. Basit marslar, ucuz şiirlerle koskoca vatan ayakta tutulur!

Yüzelli yıldır bu öyküler yazıla çizile öyle değerli hale geldi ki, artık askerlik, bu değerler, bu milli kahramanlık için asla para alınmadan bedava, manevi zorunluluk haline geldi. Yine de, devleti, kiliseyi düzeni korumak için her doğan çocuğu yirmi yıl bu marşlar-şiirler-hikayelere tabi tuttuğumuz halde, bugün kapıkule'yi açın, ülkede tek bir genç kalmaz! O kadar şanlı şiir, marş karın doyurmaz mı? Bu şiirlerle korkunç hayalkırıklığı içinde, arkasına bakmadan ülkeden kaçan bu gençlere, giptayla baştacı ettiğimiz başbakanlar, generaller ne diyor acaba? Korkudan ölmemek için hayatlarında bir dafa olsun kendilerine bu soruyu hiç mi sormuyorlar?

İnsan davranışı hakkında bu kadarcık basit bir bilgiyi hepimiz bildiğimiz halde, bu kof vatan sevgisi bayrağını dalgalandırmaktan usanmayız, insanlar ancak karınları doyarsa ülkesini sever, ne var bunda korkacak, kafayı yiyecek!..

Burjuvanın hizmetine sunulmuş bu büyük organizasyonun (devletin) dışında tek başına üreterek yaşamak da mümkün değil. Ülkemiz yasalarla inşa edilmiş bir yoksulluk çekiyor. Ve tüm yoksulluk ölçülerinde dünya birincisiyiz, 40-50 milyon insan açlık sınırında. Tüm ekonomi burjuvanın hizmetine adanmış. Bir örnek: Bir bardak çay üçyüzbin lira, küçük şehirlerde çok daha ucuz! İçinde çay var, şeker var, dükkan kirası var. Ama Sabancı'nın bir bardak suyu, plastik bardak içinde beşyüzbin lira.

Üretilmiş çayı, adam yerine koymuyor, değerden saymıyor, çay üreticisi diye birşeyi hiç tanımıyor. Şekeri adam yerine koyan yok, pancar üreticisi diye birşeyi hiç duymamış. Çalışan garson, işçi adam yerine hiç alınmamış, sosyal hakları diye birşey bilinmiyor, bardağı, tabağı, dükkan kirası hiç eşyadan sayılmıyor, tüm bunları topluyor: Üçyüz bin lira! Ama Sabancı bir bardak su satıyor: Beş yüz bin lira!

Sabancı'nın suyuna halk, şeker, çay ilave ederek satıyor, nedense fiyatı düşüyor. Sabancı'nın suyuna çay şeker ilave etmek, o pırıl pırıl değeri pisletmek olur. Düzen bozmak olur, suyu bulandırmak olur. İşte pırıl pırıl kaynak suyu şişeye doldurmuş ne güzel ekonomiyi kurtarıyor! Araya, işçiyi, köylüyü, garsonu, çay üreticisi koymak vatan hainliği! Üstelik bir bardak su için devletten, bankalardan türlü teşvik, krediler alıyor!

Milyonlarca esnaf, küçük üretici bu maliyet hesaplarıyla insan gibi yaşayamaz, esnaf hiç sayılmaz, üretici oldukları hiç kabul edilemez. Bu utanç verici tabloyu kim hazırladı? Savaş çılgını sadist komutanlar dahi bu kadar gaddar olamaz!

Bu çarpık maliyet tablosunu sürdürelim. Bir araştırmacı, yazar, ikiyüz sayfalık bir kitap yazmış olsun. Bu kitabın daktilo edilme masrafı (dizilmesi) her bir sayfası bir milyondan, ikiyüz milyon tutar. Zaten yazarın da alacağı telif bu kadar. Telif eserin maddi değeri, daktilo edilme ücreti kadar. Bu, benim kitaplarım dahil, vitrinde gördüğünüz her kitap için geçerli. Kendimi örnek veriyorum, ülkemizde imrenilecek kadar kitaplarım baskı yaptı, İletişim'den sekiz kitap, her ay bana gelen para, yüz-yüzelli milyonu bulmuyor. Hesaplar orda! Kitap yazmak için yıllarını kim harcasın. Burjuvanın, devletin dışında kendi üreterek çalışmaya kim heveslensin. Dili, dini, tarihi, koskoca bir ülkede yaşıyorsunuz, göt yalamadan yaşayabilen beş tane, araştırmacı, yazar sayamazsınız! Bu tablodaki aydın ve kültür soykırımını burjuva görmüyor mu, devlet görmüyor mu, yoksa, onlar mı planlıyor?

Bu halkın tembelliği, iş bilmezliği mi, yoksa halkın içinden kim üretirse üretsin, kesinlikle imha edilecek vahşi bir ekonomi savaşının sonucu mu? Aydın, yazarı kısırlaştıran, kirasını ödeyemeyen, allak bullak psikolojilerin içine sokan, bu ekonomiyi düzenleyen burjuva ve devlettir. Amansız bir zekası olan, keskin bir kalemi olan tek bir yazarın yaşama şansı yoktur! Halkı bilinçsiz, aydınsız bırakmak için hazırlanmış ceza yasalarından daha ağır ekonomi yasaları!

Buna rağmen aydınlar "halkı aşağılar", bu halktan bir bok olmaz, isyan etmiyor, hakkını aramıyormuş. Bu kökleşmiş kanaat aydınımıza ekstradan bir eziklik daha çıkartıyor batı karşısında. Onlar ne güzel anıyor, bizimki aramıyormuş. Bu kökleşmiş kanaatin bir de öteki ucu var: Sağcı iktidar, halkın derin suskunluğunu, derhal milli diline tercüme ediyor, halkımız sebatkar, kanaatkar, sabırlı, devletine, polisine saygılı diye, dedin çaresizlikten milli yararlar çıkartıyor.

Solun ideolojik alışkanlıkları bu kökleşmiş kanaatin diğer yüzü. Sol oldum olası, halkta bir iç kuvvet, bir patlama noktası arama hastası, ekonomik kriz derinleşiyor, işte siyasal kriz derinleşiyor diye diye bugüne geldiler. Batılı toplumların tarihi, ideolojik ve basmakalıp ancak bu kadar paranoya okunur. Basit örnekler verelim, mahalle mahalle halkevleri açıyorsun, kültürel faaliyetler, sinema, panel, şiir, saz kursları da vermek istiyorsun. Halkevlerine ençok yapılan müracaat: Okuma-yazma kursları açılması. Diğer faaliyetler seyirci bulamıyor, panel, seminer, halk tarafından lüks bulunuyor.

Bu öldürücü kargaşa bu ülkede düzenlendi. Zevksiz, kültürsüz, duygusuz insanlar yetiştirmeyi bu devlet planladı, arkasına bir milyonluk orduyu alarak bu halkın a'yı, b'yi öğrenmesini dahi istemediler.

Burjuva ve devlet ağır ceza yasalarıyla hakkını aramak, örgütlenmek isteyen herkesi susturdu, doymadı. Yüzbinlerce insan zindanlarda çürütüldü, doymadı. Yoksul insanların tutunacağı basın, dergi, dernek, sendika TV bırakılmadı, kilitledi. Halka dair ne varsa yazar, dernek bir imha savaşı sürdürdü. Oysa burjuvaya, sağcılığına ait ne kadar dernek, vakıf, kredi, teşvik varsa, bol kepçe dağıttı. Devlet bu imhayı gerçekleştirirken, son-yirmi yılda önce PKK karşısında yeni bir ruh bulup şenlendi, sonra şeriatçılık karşıtı bir ruhla, milli bahanelerini perçinledi, dur durak bilmeyen faşizm değirmeninden canını zor kurtaranlar da hastalık, sürgün, çoluk çocuğuyla perişan, vatan haini, rezil kepaze bir hayata terkedildi!

Hak aramanın, basit bir insan gibi yaşamanın imkansız hale getirilmesi için devlet uzun bir dönem sindirmeler, sürgünler, ceza yasaları, mahkumiyetleri denedi. Hak aramanın imkansız hale getirilmesi için her dönem vatan, millet, sakarya, ülke elden gidiyor nutuklarını sabah akşam her kanalda denedi.Artık bu tarihin sonuna geldik. Burjuva ve devlet yeni bir devrim yaptı, yoksulluk projesi!

Sorun çıkartacak, düzen bozacak kitleler yoksullukla pasifize ediliyor. İtaatin sürekli kılınmasında bir büyü: Yoksulluk. Sosyal ve siyasal hayatın sindirilmesinde nefis bir araç: Yoksulluk. Ne güzel yoksullukla hareket alanları kısıtlanan kitleler ucuzundan güdülüyor. Ne sağlık, ne sigorta, ne işsizlik sigortası gibi masraflar oluşturuyor! Nasılsa, kim nerde, nasıl öldü, kaç yaşında öldü bilen yok, istatistiklerin hepsi bertaraf edildi, tam bir boğazlama! Ekonomi, siyaset, kurumlar, herşeyimiz, ortaçağ tarihine doğru devrildi! Binyıl önce bu halkın elinde hiç değilse, bir mızrak vardı, artık o da yok!

Yoksulluk artık burjuva ve devletin yeni ideolojisi! Vatan, bayrak, yoksulluk! Yaşasın yoksulluk! Kolay ikna edilir, kolay kandırılır, kolay satılır, ilaç istemez, iş istemez, basit TV dizileriyle kolayca uyuşturulur! Yoksulluk, Allah-vatan-bayrak karışımından doğmuştu. Önce Allah, bayrak sloganıyla bastırmayı denedik, şimdi anladık ki, o bir bela değil, bir şans! Yoksulluk bir mucize, onu sürekli kılarak, tarihin en büyük suskunluğu, huzuru, sessizliği, itaatini elde ediyoruz. Onu sürekli kılarak bankaları kurtarıyor, yeni tanklar alıyoruz. Devletimiz ve burjuvamızın geleceği için yoksulluğumuzu koruyalım, kollayalım! İnsanların hiçbir çılgınlığı yok, hiç tutkuları yok, ne söylesen evet diyorlar, ne desen boyun eğiyorlar, ne eğlenceli bir düzen, nasıl güzel, işler yolunda. Bu ne güzel halk, yatmış, uyumuş! Ne güzel halk, hayal etmiyor, düşünmüyor, istemiyor, devletimize, burjuvamıza iş çıkartmıyor. Bireyler okudukça ihtiyaçları gelişir, devlete masraf çıkar. Yoksulluğu sürekli kılarsak, tüm bu budala, köpek politikacıları sürekli komutan yaparız! Tarihimizin en ağır bu yoksulluğu milli utancımız, milli rezalet olacakken, tam tersi devletimizi tüm sosyal masraflardan kurtaran bir mucize oluverdi, işte size 21. asır, Türk asrı!

***

Futbol ve Pele neyse, resim için Picasso o. Neyin resmini yapsa, diyelim köprü, resmin fiatı köprüden pahalı. Hitler'den meşhur değilse de, yaşadığı Fransa'nın tüm başbakanlarından, diyelim De Gaulle'den daha meşhur. Bu İspanyol'un başarısı kitlelere malolmasından değil, burjuvaya mal olmasından. Picasso burjuvanın malıdır ve

burjuvanın resim sanatına, düzenine şaklabanlıklar yapmıştır. Kübist resim neyi anlatır, ne anlama gelir. Birkaç bilmiş aydın dışında kimse çözümleyemez. Perspektifi, bakışı, duruşu, eşyanın konumlanışını bozduğunu, değiştirdiğini söylüyorlar. İşte bu "bakış"ın bozulması, sanat tarihini sıfırdan, yeniden başlatacak kadar köklü bir devrim olduğu, büyük bir çığır açtığını tüm dillerde yaygarayla ilan ettiler! Peki, İspanya'nın açlıktan, yoksulluktan kırılan halkıyla neden ilgilenmedi Picasso. Peki, 1. Dünya Savaşı yılları resminin zirvesindeyken bu savaşta maliyeti onmilyonlarca ölünün uygarlığa ve topluma mal olduğu felaketlerle neden ilgilenmedi? Bu yoksul İspanyol, çok geçmeden, şatolara, saraylara gömüldü. Ancak, günlerden bir gün İspanya'da yaşanan bir katliam tüm dünyada duyulur. İşte o gün Picasso, ünlü Guernica tablosunu yapar. Resimde, kendi kübist tarzı olan, bozulmuş, kesilmiş, çarpıtılmış, insan, hayvan şekilleri içinde derin bir acının izlerini görürüz! Oysa aynı yıllarda bu acıları daha derinden daha yüksek estetik değerlerle resmetmiş ressamlarla ilgilenmeyiz. Yoksa, Picasso, katliamın önünden mi faydalanmak istedi! Bir taşla iki kuş vurdu, hem katliamın duyuimuşluğu işine yaradı, hem de nihayet "insancıl" suratını göstermiş oldu! Oysa, resme daha derinden, bugün baktığımızda, Picasso, katliamı değil, düzenin bozulması karşısında bir infiali resmetti. İyi bakın resme, o saate kadar öncüsü olduğu Kübist tarz, nihayet işe yaradı. Çünkü, resimde, inek artık inek değil gibi, insan artık insan değil gibi, başka uzamlar içinde, sanki tabiatın rengi, şekli, doğası değişmiş gibi bir korku. Picasso bu resimde, halkın katledilmesi karşısında duyduğu feryadı değil, düzenin bozulması karşısında duyduğu paniği resmetti. Katliamın, acısını, halktan yana değil, işte düzenimiz bozuluyor korkusu yaşayan burjuva endişesiyle resmetti. Çünkü aynı zamanda Picasso, çağdaş sanat düzeninin temsilcisidir!

Picasso'nun birçok resmi "oyun, eğlence" gibidir. çünkü Picasso klasik ressamların ünlü tablolarını alıp, onları değiştirir, oynar, bozar, bir nevi geyik yapar! Yüzyıllarca bu klasik tabloların karşısında, ciddiyet ve saygıyla eğilmiş burjuvanın çok hoşuna gider bu "rahatlık". Geyikçe dalga geçmelerle eğlenir. Burjuvanın kutsallaştırdığı ünlü tabloları Picasso bozarak hem gündeme getirir, hem de, kendi resmi, üzerinde oynadığı klasik tablolardan daha değerli hale gelir. Bu da bir taşla iki kuş vurmak gibi, hem klasikle daşşak geçiyorsun, hem, daşşak geçtiğin resmin, klasik tablodan daha değerli hale geliyor.

Hepimizin zihninde Picasso resmine dair çizgiler yer etmiştir, çarpıtılmış perspektifle, kadın ve eşya duruşları. Aynı anda, sağdan, soldan ve ortadan görünümlerin birleştiği bu resimlerdeki bakış, aynı anda çağımızın nevrotik insanını, eşyaya ve insana nevrotik bakışını, duruşunu mu anlatıyor, bilemeyiz. Aynı resimlere bugün baktığımızda sanatçının bilinçaltında gizlenmiş, çirkin, iğrenç sırları öğrenebilir miyiz? Yani, bu bozuk duruşlar, nevrotik bir bakış değil, burjuvanın insana ve eşyaya bakışını mı dile getiriyor. Yani, yüzyılın başında dünya savaşlar içindeyken burjuva, işte biz, insanı, eşyayı böyle görüyoruz, onların oldukları gibi resmedilişleriyle ilgilenmiyoruz, demek mi isterler. İnsan yüzündeki acı, keder, hüzün var, biz, insana ve eşyaya dair bu acıdan kurtulmak istiyor, onu yamultarak, saklayarak, bozarak, başka bir sanat, başka bir dünya yapmak istiyoruz, bu dünya, zihnimizi doyuran, zihnimizi meşgul eden, ama duygularımıza bir türlü ulaşmayan, matematik, geometrik bir dünya! Bu geometrik oyunlar bir kırk senesini aldı Picasso'nun.

Hayatını bu geometrik dünyayla bitirseydi, şaşırmazdık, ama Picasso ihtiyarladıkça sıkıldı bu dünyadan. Yeniden hepimizin görünce tanıdığı düz insanlara, bakınca hemen anlayacağımız düz hikayelere dönüverdi. İhtiyarlık resimlerinde öyle anlaşılmaz, bozuk şeyler değil, bütün dünya halklarının yakından tanıdığı iki basit metafor var: Biri maske, bildiğimiz maske, diğeri maymun, işte o maymun. Bütün insanlığın bildiği, çocukların, oyunların, herkesin tanıdığı maske ve maymunla süslenmiş bu resimler bize ne anlatıyor? Sen kemanı bile, horozu bile tanınmaz hale sokuver, sonra çık ortaya, bakın bu maymun deyiver! Maymun ve maske kullanılmış resimlerle bize renkleri, çizgileri, hikayeleri anlatacaktı, kırk yıl o bozuk geometriler içinde ne aradı? Bunlar da ressamlık hayatımda bir çeşit olsun diye yapmış olabilir mi? İlginçtir, son resimleri burjuvanın dikkatini çekmez, eskisi kadar ilgi uyandırmaz! Picasso büyük sanatçıların yaşlandıklarında düştüğü maneviyat krizine mi yakalanmıştı? Hani Tolstoy gibi, ölmeye yakın yoksullara yardım aklına gelir, yaşadığı zenginlikten iğrenir. Yoksa Picasso son resimleriyle burjuva hayatını mı eleştirmek ister. Tam bir burjuva konformizmine gömülmüş bir ressam bunu niçin yapsın? Yoksa, kendini, artık devrilmez, sarsılmaz dev bir sanatçı görüp, bunun rahatlığıyla çocukça eğlenmiş, oynamış mıdır? Ya da ölüm geldi çattı, ne olacaksa olsun, yeterince ünlü oldum, bari giderayak söyleyeceklerimi söyleyeyim mi, demek istedi. Yaşlılık dönemindeki bu yalın, basit resimlerine "bilgelik" diyenler de çıktı. Bir ihanet suçluluğu, bir vicdani hesaplaşma yaşayamayacak kadar zengin bir konforun içindedir! İspanya halkına meşhur dünya çapında bir ün vererek, halkına karşı bu acıdan kurtarmış olabilir mi kendini? Ama o gerçek bir sanatçıysa ününün ve resimlerinin ne işe yaradığına dair gerçek bir soruyu yaşlılığında kendine sormuştur. Yaşlandığında yaşadığı bu büyük tereddütler resimlerini basitleştirmiş, o eski tarzı unutturmuş olabilir. Yaşlandığında bir büyük kriz mi yaşadı, bambaşka bir resim yolu mu aradı? Yoksa, insanlığın aklını başından almış bir sanat felsefesi inşa edeceksin, sonra ondan bıkıp geri döneceksin?

Bizlerin de büyük sanatçıların hayatlarında derin krizler aramak gibi hastalıklarımız vardır. Haklıyız aramakta, çünkü o resimleri gerçekten zihni, ruhu tutuşarak yapmışsa, o resimlere tabiat kadar gerçek bakmak zorundayız. Belki de her şey yolundaydı, genç kadınlarıyla sarayında pek mutluydu. Ama ortada bize kalmış bir sorun var: İki büyük dünya savaşının tam göbeğinde yaşamış bir sanatçının, binlerce tablosundan sadece biri savaşla ilgili. Hatta, genç bir sanatçı olarak gözlerini Paris'te şöhrete açtığında, İspanya yoksul, iç savaşlarıyla kavruluyordu. Bir daha bakın Picasso'nun resimlerine. Derin sanat felsefeleri çıkartmayın, basitçe izleyin! Picasso'nun resimleri, "dilsiz şeytanlar". Şu Kur'an'da anlatılan haksızlık karşısında susan, zalim karşısında konuşmayan dilsiz şeytanlara bu kadar sahiden benzeyebilir, bu resimler!

Sustuğunuz takdirde burjuva sizi Picasso yapabilir. Buyrun, siz de şansınızı deneyin, yolunuz açık, sanatınız bol olsun! Ama dikkatli olun. Bütün bunlar zihinsel oyunlar. Şimdi sizi bir müzeye kapatsak, sıkılırsınız. Çünkü insansınız, tabiatın ta kendisi. Dışarı dünyaya uçmak istersiniz, fırtına, deprem, kar, felaket, lavlar, volkanlar, keskin coğrafyalar görmek ister, kalın ve uzun abide ağaçların altında uyumak istersiniz. İçinizden birşey masmavi göklere kanat açar, sonsuzluğa karışır gibi olur ruhunuz. Çünkü ruhunuzu müzelerine hapsedemedi burjuva! Çünkü burjuva sizi uysal koleksiyonlarına katamadı. Çünkü, insanlık acısını gerçekten çeken sanatçılar, bu acının fiatını çok gülünç bulur...

Kurtuluş parkında kaplan gibi bir kedi vardı, tek başına yaşıyor, yaz boyu güvercinleri parçalayıp kaçırıyor, yavrularını besliyordu. Herkes düşmandı, gün boyu taşlanıyordu kedi. Saçları yapılmış kadınlar yavrularını, onu kucaklayıp sıcacık evlerine götürmek istiyordu, hiçbiriyle gitmedi. Mevsim döndü, kış geldi. Geçtiğimiz soğuklarda, yalnız kalmış koca parkta, donarak ölmüş. Büfeci çocuk söyledi, at heykeli gibi ayakta ölmüş, dedi.. Düşündüm, niçin büzülmemiş, niçin soğuktan korkup kendi kollarıyla kendine sarılmamış.. Karşıdan soğuk geliyor, ama soğuk, bir düşman figürüne benzemiyor, felaket, saldırı, bir taş, bir ok, değil, çözemiyor düşmanı... Gözle görülmeyen şeytanı tırmıklar gibi soğuğun yüzünü mü tırmıkladı. Düşmanı çözemiyoruz, ancak, hava yoğunlaşıyor, yoğunlaşarak hava, içimiz buz gibi katılaşıyor! Kedi, düşmanı anlamak için ayağa kalktı.. Hani kuyruğu dik tuttu, deriz ya.. Ayakta, düşmanın karşısına geçti! Ama, anlayamadı, göremedi düşmanı! Havanın içine karışmış yoğunluğu bir çözebilseydi, o zaman korunmak için kendine sarılabilir, kollarını kendine ayırabilirdi!

Bir çözebilsek düşmanı, bir anlayabilsek felaketi, biz de kollarımızı kendimize ayırıp, kendimizi ısıtmak için kullanacağız... Bildiğim bir şey var, bilim, teknoloji gelmiş, yasalar çoğalmış, hepsi masal. Bin yıl önce, on bin yıl önce soğuğa karşı bir kerpiç evimiz, bir tahta sapanımız ve bir de tırnaklarımız vardı. Bugün de görünmez düşmanların yüzünü tırmıklamak için sadece tırnaklarımız var.

Nihat Genç

Akşamsefası

● Vali Yardımcısı'nı kaçak avda yakaladılar!

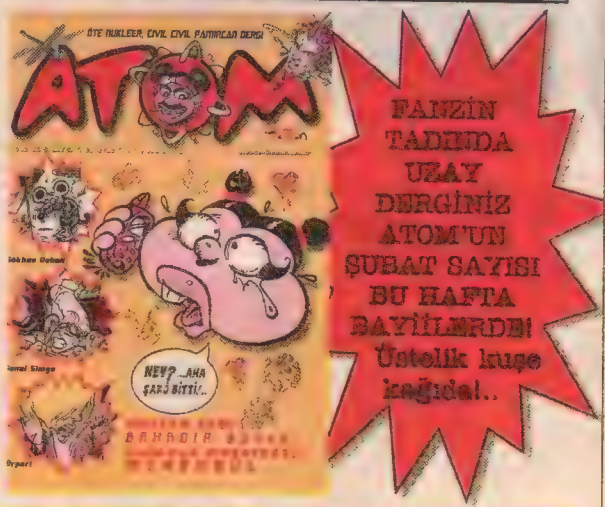

SAYI: 533
26 OCAK 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayıgda, Tv programında ve**

LeM MİZAH DERGİNİZ

Okur mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Vay Ne Hale Gelmiş Memleket

CNN Türk'de yayınlanan Nâzım Hikmet belgeselinde sansür...

20 Ocak 2002 Pazar akşamı yayınlanan Nâzım Hikmet'in hayatınıanlatan belgeselde Nâzım'ın "Vatan Haini" isimli şiiri sansürlü yayınlandı. Amerikan sermayeli yayın organı olan CNN Türk Nâzım'ın vatan haini şiirindeki "Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ." Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet. "Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ." Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran puntolarla, bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un 66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira. "Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet. "Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ." diye başlıyan satırları yayınlanmadı, belgeselin Nâzım Hikmet'in vatan haini ilan edilen bakanlar kurulu kararından sonra hakkında yazılanların anlatıldığı kısmında, "Nâzım'a ilk kez vatan haini diyen kişiye yıllar sonra verdiği yanıtta" diye başlayan bölümünde Nâzım'ın "Vatan Haini" isimli şiiri Genco Erkal'ın ağzından sunuldu, şiire aşağıdaki satırlarla başlandı.

evet, vatan hainiyim,
siz vatanperverseniz,
siz yurtseverseniz,
ben yurt hainiyim,
ben vatan hainiyim.

Aynı belgeseldeki ikinci sansür yine Amerikan emperyalizmi sözüne idi Nâzım Hikmet'in eski sovyetlerdeki hayatını anlatan kısmında Bulgaristan'da yaptığı konuşmada geçen Amerikan emperyalizmi sözcüğünü içeren konuşması, belgeseldeki bütün konuşmalar Türkçe olarak alta yazılırken bu sözü alt yazıda verilmedi. 40 yıl önce yazıldığı halde günümüzde Amerikan emperyalizmine karşı hala güncelliğini koruyan şiir ya Amerikan sermayesinin yerli uşakları tarafından sansür edildi ya da otosansür'e (ben ona otomatik korku diyorum) kurban gitti..

Tufan Dinarlı

Ölümleri Durdurmak İçin Bir Çözüm; Üç Kapı... Üç Kilit...

İstanbul, Ankara, İzmir ve Antalya Baroları yapmış oldukları ortak çözüm önerilerinde; "Adalet Bakanlığını F Tipi Cezaevinin mimarisinde hiçbir değişiklik gerektirmeksizin üçer kişinin kaldığı, yan yana üç odanın kapısını açarak, dokuz kişinin o birim içerisinde bir arada olabilmeleri, belli saatlerde var olan ortak mekanlardan yararlanmaları sağlansın, sağlayacağını açıklasın. Açlık grevcileri, ölüm orucçuları bu uygulamayı tecridi sona erdirme iradesi olarak görsünler, kabul etsinler ve açlık grevini, ölüm orucunu sona erdirsinler" demiş ve "üç kapı üç kilidin onlarca hayatı kurtaracağını" ve "ölümü gündemden çıkartacağını" ifade etmişlerdir.

Ölüm orucunda olan tutuklu ve hükümlüler de bunun üzerine açıklama yaparak öneriyi kabul ettiklerini, bakanlığın da onaylaması halinde ölüm orucuna son vereceklerini ifade etmişlerdir.

Biz aşağıda imzası olan kişi ve kurumlar; Baroların gündeme getirdiği ve mahpuslar tarafından da kabul gören bu önerilerin, ölümlerin durdurulması için bir çözüm sağlayacağına inanıyoruz.

Ölüm, acı ve gözyaşlarıyla dolu geçen günlerin ardından gündeme gelen bu öneriler, yaşama atılmış yeni adımlar yaratacaktır. Yaşamı yaratacak ve ölümleri durdurarak yüzlerce anne, baba, eş ve kardeşi acılardan kurtaracak bu öneri doğrultusunda Adalet Bakanlığını ve tüm yetkilileri çözüm iradesini kullanmaya çağırıyoruz.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği, Çağdaş Gazeteciler Derneği İstanbul Şubesi, PEN yazarlar Kulübü, TMMOB İstanbul, Halkevleri, TOHAV (Toplumsal Hukuk Araştırmaları Vakfı), SODEV, İETT Çalışanları Derneği Genel Merkezi, Tunceliler Kültür ve Yardımlaşma Derneği/Genel Başkanı Nimet Tanrıkulu, Kürecik Yardımlaşma Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi/Hüseyin Yılmaz. Şb.Bşk., Özgürlük ve Dayanışma Partisi İstanbul İl Örgütü, Emeğin Partisi İstanbul İl Örgütü, Limter-İş, Eğitim-Sen 4 Nolu Şube, Eğitim-Sen 5 Nolu Şube, Tüm Bel Sen 1 Nolu Şube, Tüm Bel Sen 3 Nolu Şube, Tüm Bel Sen 6 Nolu Şube, Genel-İş/Hasan Kaya, DİSK Nakliyat-İş/Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Haber-İş Sendikası/Mali Sekreteri Şahin Kültür, Tez Koop-İş/Hasan Çakmak, Genel-İş 3 Nolu Şube/Mevsim Gülerük, Denizciler Denizyol-İş/Azmi Sarıcıoğlu, Deri-İş Tuzla Şubesi/Hasan Şenkaya, Denizciler Sendikası Şube Başkanı/Aziz Saltık, Deri-İş Genel Merkezi/Musa Servi, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Şişli Şube Bşk./Rabia Tuncer, Belediye-İş 2 Nolu Şube/Bşk. Hasan Gülüm, Basın-İş Genel Sekreteri/Kamil Kartal, Belediye-İş 3 Nolu Şube/Hüseyin Ayrılmaz, Beksav, KAYY-DER, TUAD (Tutuklu Aileleri Derneği), TUYAB (Tutuklu Yakınları Birliği), Yaşar Kemal, Suavi, Semih Gemalmaz, Mümtaz Sevinç, Gülten Kaya, Julide Kural, Nilüfer Akbal, Kardeş Türküler Müzik Topluluğu, Pınar Selek, Ömer Laçiner, Berhan Şimşek, Ali Bayramoğlu, Cezmi Ersöz, Zeynep Tanbay, Metin Yeğin, Nur Akalın, Perihan Mağden, Vecdi Sayar, Bilgesu Erenus, Mazlum Çimen, Edip Akbayram, Ataol Behramoğlu, Celal Başlangıç, Mıgırdiç Margosyan, Murat Çelikkan, Yıldırım Türker, Dr.Yeşim İşleğen, Dr.İlhan Ak, Dr.Şebnem Korurfincancı, Dr.Gülsün Önal, Dr.Veysi Ülgen, Nadire-Tayfun Mater, Şanar Yurdatapan, Ertuğrul Mavioğlu, Genco Erkal...

Selam

Anadolu Lisesi sınavlarını kazandığımda çok mutlu olmuştum. Çok fazla çalışmadan girmiştim, pek ümitli değildim yani. Ama kazandım ve hayatımın en güzel yılları, tam 6,5 yıl bu bok okulda ziyan oldu. (Olmaya da devam ediyor.) Okulun en burjuva, en iğrenç sınıfındayım. Tek arkadaşım bile yok, kendimi yaratık gibi hissediyorum. Konuşulan tek konu marka, alışveriş, erkekler... Tabi ki ben de mutasyona uğradım aralarında. Kendim gibi davranamıyorum. Maskeli, dürüst ve samimi olmayan bir ben oluyorum. Gün geçtikçe kişisizlikleşiyorum. Maske taktığım için kendimle savaşıyorum. Fakat çıkarmaya da korkuyorum. Kendimi ifade edemiyorum. İçimdeki sese ihanet ediyorum. Mutsuz, huzursuz birini görüyorum karşımda; hayata küsmüş; yenilgiyi kabullenmiş. Bana göre değil pes etmek diyorum içimden; ve artık bağırmanın zamanı geldi...

"İsyan etmek yenik düşmemektir. İsyan etmek yenilmek ama düşmemektir. İsyan etmek yenilmek, düşmek ama ayağa kalkmaktır."

Hande

Sevgili Leman okuyucuları ve çalışanları;

İki yılı aşkın bir zamandır monoton sayılabilecek hapislik hayatıma, sizi okumaya başlayarak bir pencere açtım. Bu pencereden alemin renklerini yağmur sonrası bir gökkuşağıyla içeri taşıdınız. Leman dostlarından dileğim, yüreklerden damıtılan cümlelerle yazışmak. Zira biliyorum ki, içeridekini bahara çıkarmak ne mümkünse de, baharı içeri taşımak mümkün. Sevgi, saygı ve dostlukla.

Maliki Okur
1 Nolu E Tipi Kapalı Tutukevi
D-3 Koğuşu Bağlar/Diyarbakır

DUYURU...DUYURU...DUYU...

● Wenge Sodiri'nin "WAYIR" adlı etnik lezzetli albümü çıktı...

● 25 Ocak 2002 Cuma.. Saat 21:00'de İstanbul Sanat Merkezi'nde (İSM) 2.kat Atölye... **DİPSİZ** oyununa gidin... Güzel oyun, hoş oyun...

PANTOLON

METİN FİDAN

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

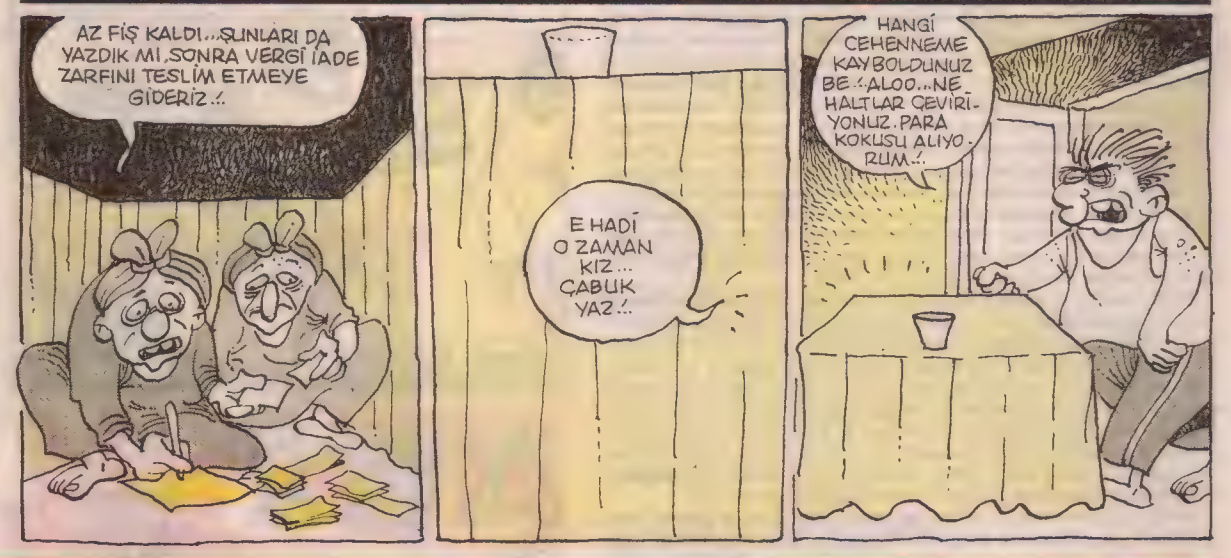

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

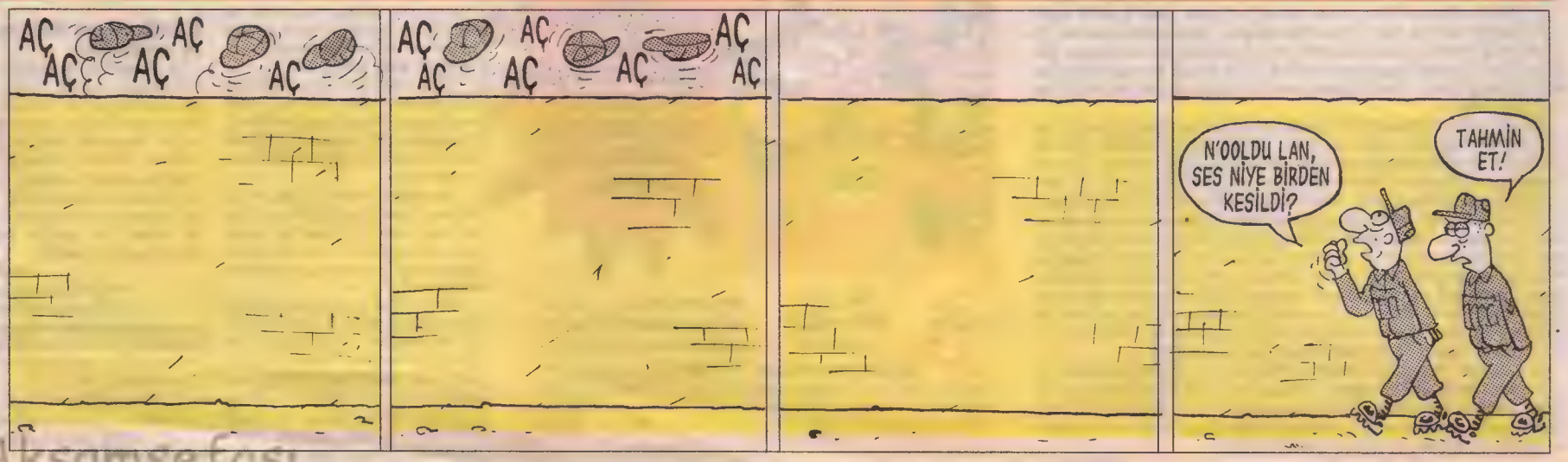

Akşamsefası

534

2 Şubat 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/05 - 600.000 TL. (KDV dahil) K.K.T.C-750.000 TL.

LeM

KRONİK HAST
leman.com.tr

ISSN 0-1300-4867-4
9 770130 048678

DELİKANLI DEVLET CHOMSKY'İ DE HAPSE AT!!

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne aday adayı(?) ülke kabul edilmesinin ardından, ortalığın bir anda güllük gülistanlık bir demokrasiyle çevrileceğini sananlar, zafer çığlıkları atanlar, inlerine çekilenler, susanlar, muhalif ruhlarını kaybedenler gördüler ki işler hiç de bekledikleri kadar kolay olmayacak.. Devletin içinde palazlanan, onun her türlü ayrıcalığından yararlanan, hazinesine, bütçesine, bankasına sülük gibi yapışan, cinayet işleyen ve Susurluk'ta ufak bir uçunu gördüğümüz derin devletin üniformalı ya da sivil güçleri taarruza geçtiler... Güneydoğu'da kışkırtıcı yargısız infazlar, gözaltında kayıplar eski ivmesine ulaşmak üzere... Ülke sınırlarında kitap toplatmalar, aydınlara, yayıncılara birbiri ardına açılan davalar yetmedi bir de Amerikalı anarşist ruhlu dilbilimci ve Amerikan politikasının en hızlı muhalifi Noam Chomsky'nin kitabına el attılar.. "Amerikan Müdaheleciliği" isimli kitabı basan Aram yayıncılığın sahibi Fatih Taş'a 1 yıl hapis istemiyle dava açıldı. Bu gelişme üzerine Chomsky davayı izlemek ve özgürlükleri test etmek için 13 Şubat'ta ülkemize geliyor. Davaya dikkat çekmek için etkin uluslararası kuruluşlara yazdığı mektuplar da çabası. Demokrasimiz yine sağlam bir kayaya çarptı. Demokratik açılımlarla birlikte ayrıcalıklarını yitirecek olan solucanlar, AB'nin tepkisini çekecek ne kadar iğrenç pislik senaryo varsa hepsi birer birer sahneye koyuyor... Bu da yetmiyor!!! AB'ye uyum kisvesi altında çıkartılmaya çalışılan yasal düzenlemeler fıkra anlatmaya bile ceza getirecek bir içerik taşıyor... 312 ve 159. maddelerin kapsamı genişletiliyor... İma etmeye bile hapis cezaları öngörülüyor.. Yurttaşların en temel hakkı olan yaşam hakkı bile nerdeyse feda edilecek... MHP'nin mimarı olduğu uyum yasaları geleceğimizi yine karanlık, işkence dolu günlere doğru sürüklüyor... Çekin ellerinizi, kıllı ellerinizi...

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl Gülü

Feyhan Güver

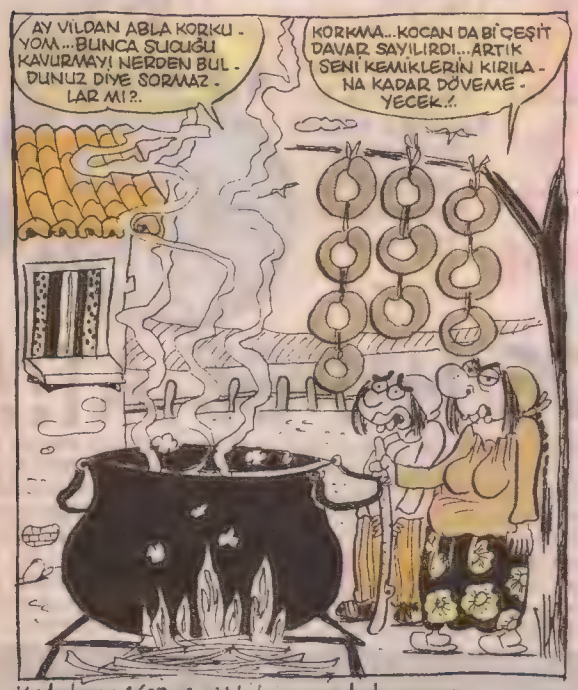

Kadınların %97'si şiddete maruz kalıyormuş.

Türkiye 'de elektrik borcunu ödeyemediği için elektriksiz, karanlıkta yaşayan yüzbinlerce hane var..

LEMAN

PİS MİZAHIN SIKI MİLİTANI **CHARLIE HEBDO**
ŞUBAT SONU İSTANBUL'DA LEMAN'A MİSAFİR GELİYOR
Ayrıntılı bilgiler önümüzdeki haftalarda...

"DİP NOT"

Alp Tamer

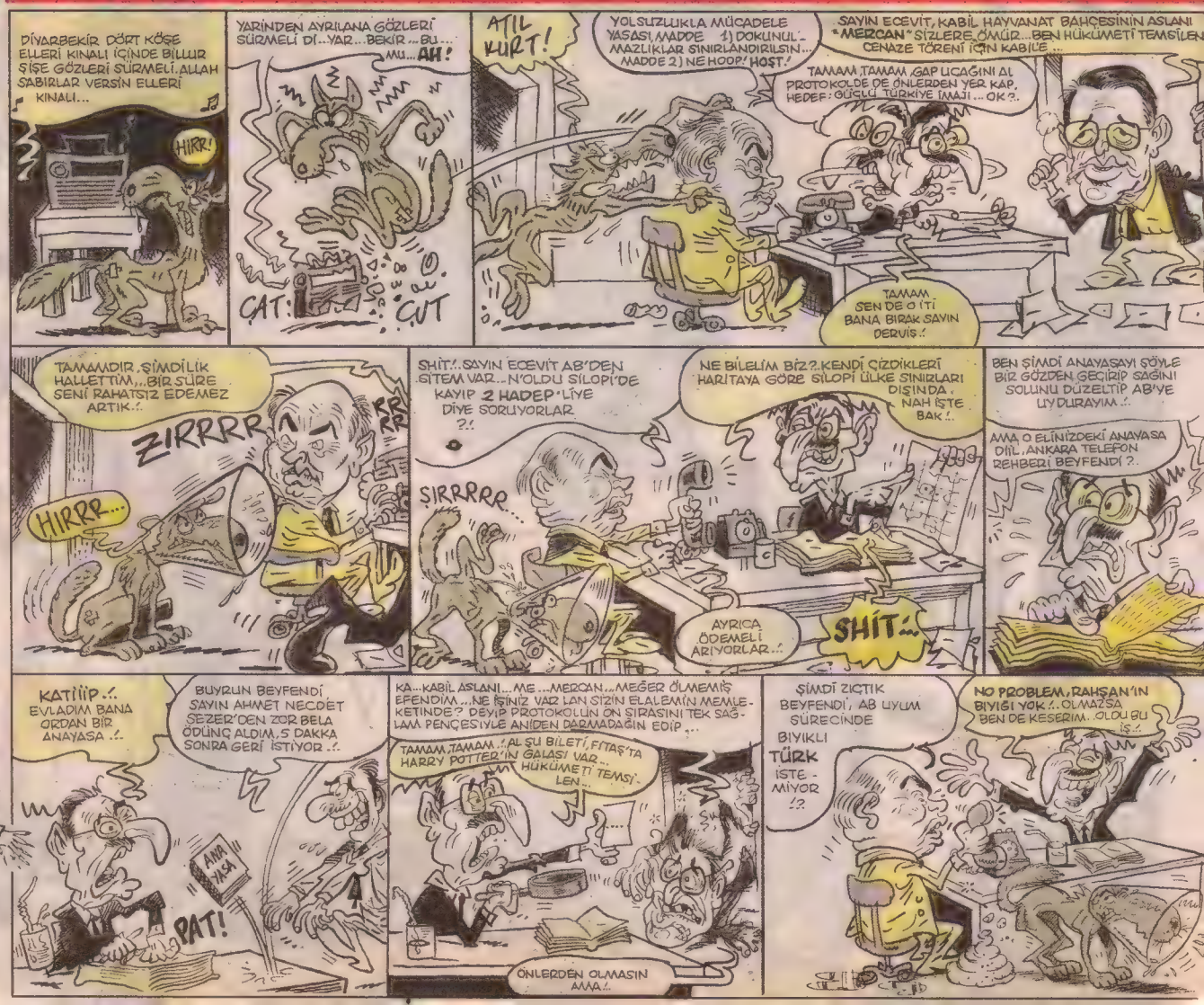

BİR REKLAM

PUMİDUR??! Adalet Bakanı Hikmet Esamitürk özgürlükleri daha da bir karanlığa bürüyecek,tepkiler toplayan MİNİ DEMOKRASİ PAKETİNİ "özgürlükler genişliyor" diye savundu ..**BUDUR !!!**

sefer&çağçağ

Dünyanın en pahalı haberleşme tarifelerinden birini uygulayan Telekom, 1.6 katrilyon kar ettiğini açıkladı.

SSK ilaç uygulama talimatnamesinin yeni versiyonunu yayınladı. Buna göre ayakta tedavide en fazla 5 günlük ilaç yazılacak..

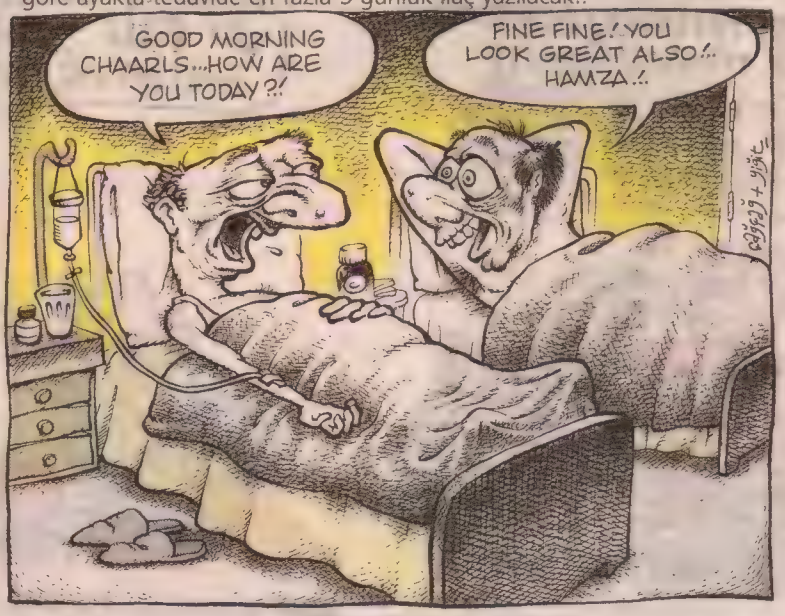

Gazeteci Celal Başlangıç'ın 'Korku Tapınağı' adlı kitabına, Adalet Bakanlığı'nın nerden geldiği belli olmayan bir ek belge nedeniyle dava açılmış...

Yıllık 4500 dolar kira karşılığında cami minarelerine baz istasyonu takılacak...

Yeni milli eğitim yönetmeliğine göre haylaz öğrenciler, okul yönetimiyle sözleşme imzalayacak. Sözleşmeye uymayan öğrencileri 4 aşamalı disiplin cezası yaptırımı getiriliyor.

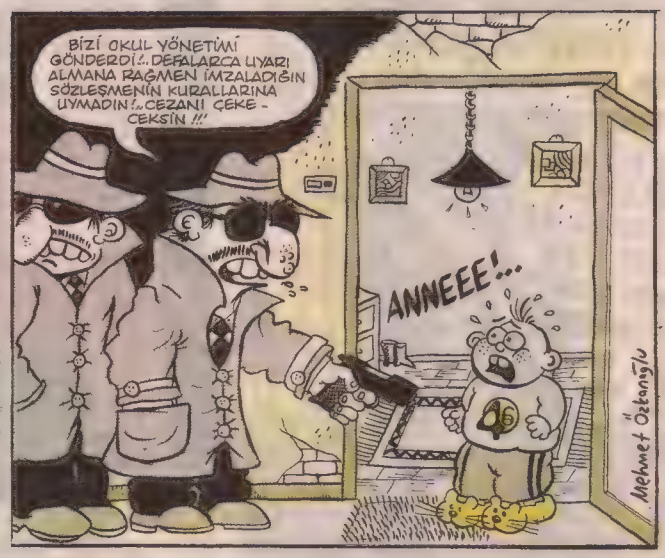

CHARLIE HEBDO'CU FRANSIZ BABALAR, LEMAN'LA KANKA MUHABBETİNE GELİYOR. Az sonra...

ÖLÜM ORUCU SESSİZLİĞİ

.....

AMERİKA
esir işkencecileri.. barbar düzeni
İSRAİL
arafat'ı ablukaya alan siyonist faşist ülke anlayışı
IMF
arjantin'in ahı dalga dalga
IRAK SENARYOLARI
sam amca kan istiyor, sam amca kin kusuyor, sam amca çok oluyor
SÜLEYMAN DEMİREL
torpilli ısparta ısraf havaalanı
AÇLIK SINIRI
sefaletin utanç perdesi
KİTAP TOPLATMA
cunta kaya, sunta kaya
HULKİ CEVİZKABUĞU
sivil sorgu hakimi resmi ihbar hattı
BAHÇELİ
düşünce düşmanı yasaların mimarı aslan savunucusu kurt uluyucusu...
İSTANBUL ÇUKURLARI
iç mihraklar eseri 52.000 çukur
REAL HİPERMARKET HİNCİRİ
muz yiyen çalışanı işten atan.. gelsinler diye kahrolduğumuz yabancı sermaye
CEMAL GERGİNKURT
derin MHP
ALİ SAMİ KALKIŞ
trabzonspor cevizkabuğunda pontustan geldikleri iddia edildi diye morali bozulup yenilmiş tezi sahibi
GENİŞLETİLMİŞ 312-159
yeni demokrasi sopası
HİKMET SAMİ TÜRK
düşünce özgürlüğü düşmanı yasalarını hafifleme diye savunan bakan...
TAYYİP ERDOĞAN
taze amerikancı
YILMAZ KARAKOYUNLU
tütüne ölüm fermanı bakanı
BBG TİKSİNÇLİĞİ
hülyası, erayı, melihi 7 sülalesi, silsilesi mide bulantısı
SATANİST MUHABBETİ
iblis tuzağı

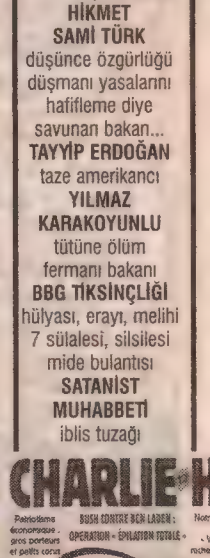

pazar sevişgenleri

met üst

Açık Büfe

yeni aşk şiirleri

aşk: **film**

okyanuslar
gözyaşları dünyanın

dağlar burnu
ovalar yanağı

bulutlar saçları
dünyanın

volkan ağzı
göl gamzesi

hayat
sinema öncesi

aşk: **makara**

ferhat olsam
şu dağları delerim

mecnun olsam
şu çölleri aşarım

yusuf olsam
züleyha'mı bulurum

romeo olsam.. off..
ingilizce öğrenmek
zül gelir bana

aşk: **avaz**

sınıf başkanı gibi duruyor
karşımda çözümsüzlük
fısıldasam.. ismimin yanına
yedi çarpı atacak
kımıldasam.. bir ömür boyu
uzaklaştırma cezası verecek
hiç ayak üzerinde bekletecek

yine de duramıyorum işte:
'gitme', 'yitme', 'bitme'
'beni zamansız bırakma'
diye haykırıyorum
içimdeki son büyük harflerle:

'TÜRKİYE ÇÖL OLMASIN'

Müjde!.. Toplatma kaldırıldı. Dava sürüyor.

harala gürele

ÇAĞÇAĞ

temmuz 2002

ONLAR İŞLERİNİ O KADAR GÜZEL YAPARLARDI Kİ ROMANLARA FİLMLERE KONU OLURLARDI... USTALARA SAYGI...

KAYNAĞI, TAKIMI, TAKLAVATI, CAM KESMESİ TERLEMESİ, GERİLİMİ..: BU İŞ EZİYETMİŞ AMCA..! GÖZÜNÜ SEVİİİM GELİNAT ETME, BİR BİZ KALDIK KASA HIRSIZLIĞINDA!.. ZATEN ÇEK SENET IVIR ZIVIR ÇIKIYOR...

GEL BAŞLAYALIM KAPKAÇA !?..

KITIK KITILI

TIK ÇIRK

ÇIBIRK KITIK

SEN BAŞLA!.. VARSA YOKSA KOLAY İŞ, HORTUMCU OLMUŞUN SEN... TER, EMEK, USTALIK SİZE GÖRE DİİL... BU SENİN SON İŞİN... O GÖTÜM GÖBEKLE DE ZİKİMİ KAPKAÇ YAPARSIN SEN..!.. ŞİMDİ AZICIK SUS DA KASAYI DİNLİİM!..

BİR BAŞKA OLUR YURDUM UZAYLISI...

ABİİİİ, ABİ BEE HASTANEDEN YENİ ÇIKTIM GALAKŞİM OLAN ANZIRONEDA'YA GİDİCEM BİR YOL PARASI!

© BAZEN KÜSÜ

GEREKSİZ ENERJİ ALAN SOSYAL MESELELER.

ULAN BU İŞ BU KADAR BASİT MİYMİŞ BE?!.. BİR SİNİRLE YAZMIŞIDIIM HALBUSİ..!.. PIRIL PIRIL OLDU!

LÜTFEN BORAYA ÇÖP DÖKÜNÜZ İŞEYİNİZ ZIÇINIIZ!

ÇAĞÇAĞ

SADO GELİN.. OY GELİN BEN YANDIM SANA GELİN...

BAK CEBRAİL FANTAZİ ÇEYİZİM... KENDİ ELLERİMLE ÖRDÜM, İLK SEN GÖRÜYOSUN..!.. NASIL OLMUŞ?!

ŞAKLATA - YIM MI Bİ TENE!..

Ulan alacaksan Domalaklardan gelin alacaksın derlerdi ... Hey gurban oliiim, aklım gitti!..

MAYMUNDAN GELMEDİİMİZİN İSPATIDIR...

SOY DA VER, SOOY!...

ÇIRK ÇIRK ÇIRK ÇIRK ÇIRK

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

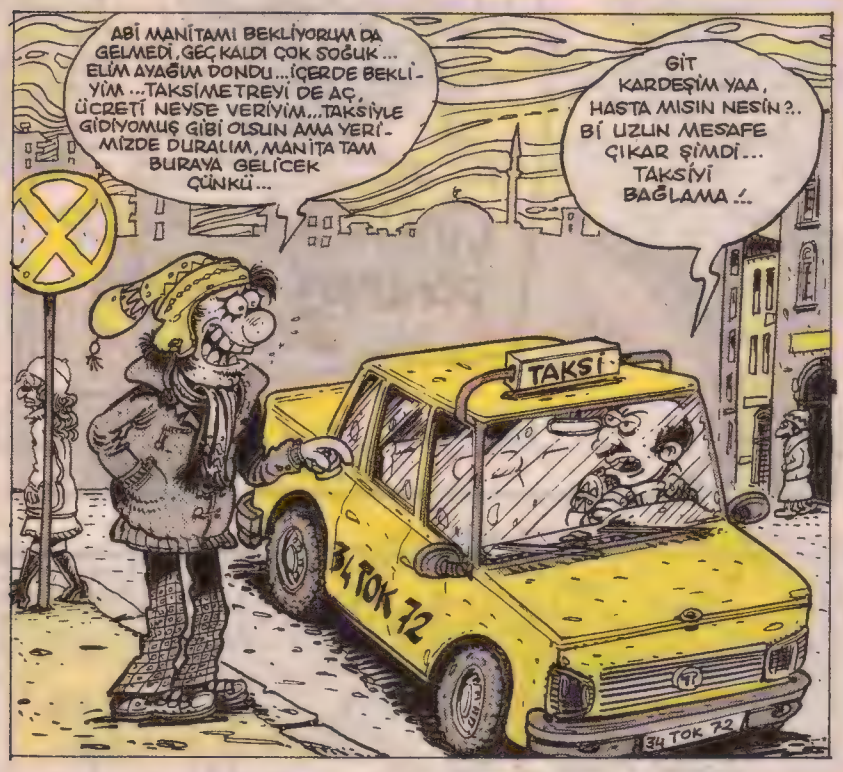

DUMUR DETAYI

Ender bulunabilecek güzel, güneşli bir kış günü... Boğaz sırtlarında, Beylerbeyi tepelerinde yürüyüşe çıkıyorum. Güneş o kadar güzel ki, gözlerimi kısarak yavaş yavaş yürüyorum. Bir mezarlığın kenarından geçiyorum. Uzun uzun servilerin arasından güneş bir kaybolup bir çıkıyor. Yüzüme sıcak bir şekilde vurup tekrar bir servi ağacının arkasına saklanıyor. Uzun süren kapalı havalar boyunca hasret kaldığım bir oyunu oynuyor. Böyle huzur içinde bol ağaçlıklı mezarlığı geçerek tepeye varıyorum. Önüme birçok yerde görmeye alıştığımız türden bir çim halı saha çıkıyor. Bir yandan yürüyor bir yandan da coşkuyla maç yapan insanları seyrediyorum ki, birden çim halı sahanın tel örgülü dış giriş kapısında asılı olan şu yazı dikkatimi çekiyor; **"ALKOL İÇMEK YASAKTIR, ALKOLLÜ GİRİLMEZ"** Haydii bu ne demek şimdi?. Gelin bunu dumur mantığımızla yorumlayalım. Çim halı sahaya gelenler içkili geliyorlardı ve maçta kavga çıkıyordu, ya da maç sırasında, devre arasında içiyorlardı kavga çıkıyordu sonra da halı saha kira parasını takıyorlardı desek yine de bu yazının asılış sebebini tam olarak anlayamayız. Gelelim diğer paradokslara... Peki maç yapmayan da mı, yani seyirci de mi alkolle giremez?.. Girerse nerden anlayacaklar alkollü olduğunu?. Saha girişinde alkol muayenesi mi yapıyorlar yoksa? Bir de spor yapmaya, maç yapmaya gelenler niye alkollü gelir onu anlamak hiç mümkün değil?. Eeeh bu ne yaa, bari bu güzel havada dumura uğratmayın beni bee..

Dumur Not

Sevgili dumur okurları

Dumur detayları köşemiz internetteki sitede de yoğun ilgi görmüş, bir trend seli olup akmıştır. Elden ele, dilden dile, çetten çete, netten nete dolaşıp durmuştur ki, bu şekilde bir ilgi görmesi beni ayrı bir dumura uğratmıştır. Kendi dumurlarımı çeşitli yerlerde okumak şöyle dursun, bunları köşeye koy diye tekrar bana gönderenler bile olmuştur. Bunlar bizim küçük şaşkınlıklarımız, masumane şoklarımız, herkesin bir kenara bırakıp es geçtiği, küçücük detaylara bakışımız, baktırışımızdır... Bir okurun gördüğü bir detayı hemen olduğu yerde not etmesi, bir diğerinin fotoğraf makinasını alarak bir dumur detayını görüntülemeye koşması, dünyanın en ücra köşesinden gelen bir detay... Bu okurla benim aramdaki çok hassas ve özel bir ilişkidir. Sanki onlar benim bakışım, benim gözlerim, mitolojinin Yüz Gözlü Argos'u gibi rahat rahat uyurum, gözlerimin ellisini kapatarak... Diğer ellisi detay peşindedir en uzak diyarlarda bile... Teşekkürler...

Dumur Detayları artık L-Manyak dergisinde de diğer okurlarıyla buluşmaktadır. Şubat sayısında beraberiz...

dumur@leman.com.tr

AURİNTİLER

Selam.. Küçük cam şişeler vardı. Bi tane de büyük pet şişe. Patates kabukları, sigara izmaritleri, buruşturulmuş kağıtlar. Ve salçalı makarna artı ile eski çayın karışımından oluşan, ıslak bi pelte yığını.. Çöpümde bile, ilginç bişey yok! Ne boktan, sıradan bi herifim!. Ne bileyim, bazılarının çöplerini görüyorum da, daireme çıkarken, veya kapının önünde: Büyük, kırmızı renkli bi karton oluyo; pizza veya çikolata kutusu heralde. Yanında, acayip bi rulo, bi teneke, dergiler felan! Poşetin dışına doğru, çeşitli biçimlerde, estetik çıkıntılar yapıp, en üste de, anlı şanlı bi kulenin zirvesi gibi yerleşiyolar!. Ya benimkisi?. Hiç bi çıkıntısı, gizemi felan yok! At kusmuğu sanki! Hepsi ıslak, pelte gibi, eciş bücüş, iğrenç şeyler. Altından da hep, suyu damlar!. Belki de, devamlı Pres yaptığım için böyle oluyo. Poşet dolmaya başladığında, dışarı çıkarmaya üşenince, ara sıra üstten, elimlen ayaamlan bastırıp, ezip sıkıştırıyorum.. Yine öyle yapıyodum ki işte; Langırt! etti, devrildi kutu!. Bu sefer aşırı bi pres uygulamıştım. Topladım hepsini faraşla, koydum zar zor geri. Öküz işkembesi gibi, tostoparlak, yumuşak bi poşet oldu yine!. En ilginç tarafı, şu büyük pet şişe! Tamamı içeri sığmayıp, kafası dışarı taştı da, biraz çöpe benzedi bari!. Altına, suyu damlamasın diye bi gaste kağıdı koyup, kapının oraya bıraktım, tuvalete gittim. Dışarı çıkmadan önce, biraz kişisel bakım yapmalıyım. Gerçi, bi partiye, bi davete, bi şiir dinnetisine felan gitmiyorum ama, olsun! İnsan, kıyma almaya giderken de saçını tarayabilir. Dişlerimi de biraz fırçaladım. Deodorant vardı rafta, ondan sıktım.. Yeni bi koku almalıyım ama. Üç ay önce,

Ceketimi giyip, poşeti, düğümünden, işaret parmaama taktım. Tam çıkıyorken, sehpanın üstündeki kültüblasını farkettim.. Çözdüm düğümü, boşalttım ordakileri de!. Aşağıya inince, kapının önüne bırakmadım bu sefer. Hem saat daha erken; üstelik, o kadar yumuşak, hassas bi poşet oldu ki, sokak kedileri için, çok nefis bi av!. Anında parçalayıp, yayarlar kaldırıma bağırsak gibi!. Etrafa saçılmasını, istemiyorum.. İlginç bi çöpüm olmadığı için, biraz çekiniyorum bile denilebilir. En iyisi, yine onu yanımda götüreyim ben! Hem, biraz değişiklik olur, elimde bi ağırlık taşımış olurum.. Pantolonuma deymesin diye, azcık uzağımda tutup, aşağı doğru yürümeye başladım.. Karşıdan gelen insannar var; mandalina, portakal poşetleri felan taşıyan. Veya, bond çantasıyla ilerleyen bi adam. Renkli, alımlı mağaza poşetleriyle yürüyen kadınlar.. Niye hemen, saçmasapan şeyler hissettim ki!?. Kimsenin, kimsenin poşetiyle ilgilendii filan yok!. Belki, çöpü götürmeden önce saçımı tarayıp dişlerimi fırçalamış olmak, beni biraz karmaşıklaştırdı.. Herneyse, abartma; işte geldik sayılır!. Bi sokağı daa geçtim; köşedeki binanın önündeki, büyük konteynırına yaklaştım, sallayıp fırlattım poşeti!. Ordan sola dönüp, çarşıya girdim.. Habire, yeni kasaplar, et mağazaları felan açılıyo bu civarda. Yeni bi tane daha açıldığı haberini aldım! Bunnar, ilk açıldıklarından itibaren, bi hafta kadar süreyle, acayip bi rekabete girişiyolar!. Söylemesi ayıp, şöyle bi köfte yapayım kendime dedim yine!. Yemesi güzel; yaparken de oyalanıyorum hem, vakit geçiyo!.. İki yeni dükkan açılsa her ay, yarım kilodan, dört kere köfte yemiş olurum..

Daha uzaktan farkettim hemen!. Balonlar, fırfırlı süsler.. Ama en acayibi.. Bi de Palyaço vardı yahu dükkanın önünde!. Bunlar, oldukça iddialı demek!. 'Buyrunuz, hoşgeldiniz' filan diyolar yerlere kadar eğilip.. İyi iyi, hoşbuldu, çekil!. Şurdan yarım kilo bişey alıp gidecem, beni bi daha da göremezsiniz zaten.. İçerisi, nefisti tabi. Parlak vitrinler, ışıl ışıl fayanslar, temiz önnüklü adamlar, habire sırıtanlar!. Bakalım bi ay sonra ne hale gelceksiniz?. Zaten yeni bi dükkan açılırsa, herkes, Hurraa, oraya!. Evet, bunda bi sakınca yok; ama yine de bazı prensipler değerini yitirmemeli!. Mesela, şu palyaço, dükkanın önüne kurulan küçük mangalda, et örneklerinden tattırıyo gelenlere!. İşte onu, hiç yapamam, sıkılırım.. Elimi uzatıp bi parça da ben alacam diye, en ufak bi zahmete girmem!. Ağzıma onlar uzatsa, çatalla verseler, ımm! ımm! yapıp, döndürürüm kafamı, tükürürüm, huysuzluk ederim!. Parasıyla diil mi kardeşim; al şu banknotu, ver yarım kilomu!. Kasiyer de sırıtarak 'güle güle beyfendi' dedi!. Dışarıya çıkana dek, üç 'iyi günner', iki 'güle güle', bi tane de 'yine bekleriz' işittim!. Yukardan, sinemaların ordan yürüyerek, biraz oyalanıyım. Hem, öncekinin aksine, yanımda nefis bi de poşet taşıycam.. Ne var orda diye sorarsa bi tanıdık, "yarım kilo kıyma var" derim.. Gerçi bu karizma, manava uğradıktan sonra biraz dağıldı.. Poşete sığmadığından. Bi kağıda çiçek gibi tutturulan kocaman Maydonozu, öbür elime aldım. Yolun kenarından yürürken, ıslak yaprakları, işaret fişeği gibi Faşır! Fuşur! sallanıyodu...

M·E·T·İ·N·E·İ·D·A·N

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN-

GEÇMİŞ-TEN BUGÜNE NELER TAŞINMIŞ OLABİLE-CEĞİNİ-ZİN BİR İRDELE-MESİ...

AHHiiYYY!

UFF.!. ŞİMDİ DE BURASI!.

OYY.!. GENE BAŞLADI.!.

İNAT ETME ARTIK... HADİ DOKTORA GİDİYORUZ!.

BEYİM Bİ MÜTTETTİR AĞRILAR ÇEKİYO DOKTOR BEY... BAZEN PIÇAK GİBİ ORASINA BURASINA SANCI-LAR GİRİYO.!..

NERESİ?..

OFF.!..ŞİMDİ BURAYA OLDU.!.

AAA...BİŞEY BATIYOO...UFF!..

ANAM ANAM!. BURAYA GELDİ!.

HMM...TETKİKLER VE TAHLİLLER GEREKİYO..! ŞİMDİ SENİ RÖNTGENE YOLLIYCAM.!.

Tetkik, tahlil yapıldı, röntgen çekildi...

BİŞEY GÖRÜNMÜYOR...SİNİR UÇLARIN-DAN OLABİLİR...NÖROLOJİYE GÖNDERİ-CEM SENİ.!.

NÖROLOJİK HİÇBİR BULGU YOK... SENİN SORUNUN PSİKOLOJİK DAYI... KAFANA TAKMA, STRES YAPMA.!.

AL İŞTE!..DOKTOR DOKTOR DİYE BAŞIMIN ETİNİ YEDİN...GELDİK DE NOOLDU?.NA KODUKLARIM...BİŞEY BULAMAYINCA PSİKOLOJİK DERLER HEMEN.!.

AAUUH.!.ANAM ŞEYİM!..

PARDON...HASTANEDEYKEN TESADÜFEN SİZİ İZLEDİM DE. BEN METAFİZİK PROFESÖRÜYÜM. DİĞER DOKTORLAR BİZE ŞARLATAN DERLER AMA İZNİNİZLE SİZE BAKMAK İSTİYORUM..!.

SEN DE BAK ....NA KOYİM!

ŞU İLACI VERİP PSİKANALİZ YAPICAM... MERAK ETMEYİN, ACIMAYACAK...

ZZZPPSSZ

GERİYE DÖNÜYOSUN... ÇOK GERİYE, ÇOK DERİ-NE... DERİNEEE... DERİNEEE...

NNN.!.

REENKARNASYONLA GEN TAŞINMASI...GERÇEK-LERE HAZIR MISINIZ?.

EVET!

SİZ, DAHA ÖNCEKİ HAYATINIZDA SÜMÜK-LÜ BÖCEKMİŞSİNİZ.!.

NEEE?!!

Evet...Hangimiz yapmadık ki...Bir sümüklü böcek görünce, değnekle dürtersiz, orasına burasına batırırız ya, işte bu ağrılarınızın nedeni önceki hayatınızda yapılan bu tacizler...

AL!..İYİ Mİ OLDU HA?!'ESKİDEN SÜMÜK-LÜBÖCEK OLDUĞUMUZU ÖĞRENDİK... MİLLET GEÇMİŞ HAYATINDA RUS ÇARI OLUR, BİZ SÜMÜKLÜBÖCEK!.

VURMA ADAM FENA MI OLDU?. HEM NEDEN SIK SIK NEZLE OLDUĞU-NUN SEBEBİNİ ANLADIK, HEM BANA NE ESKİ HAYATINDAN...

Aksamsefa

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

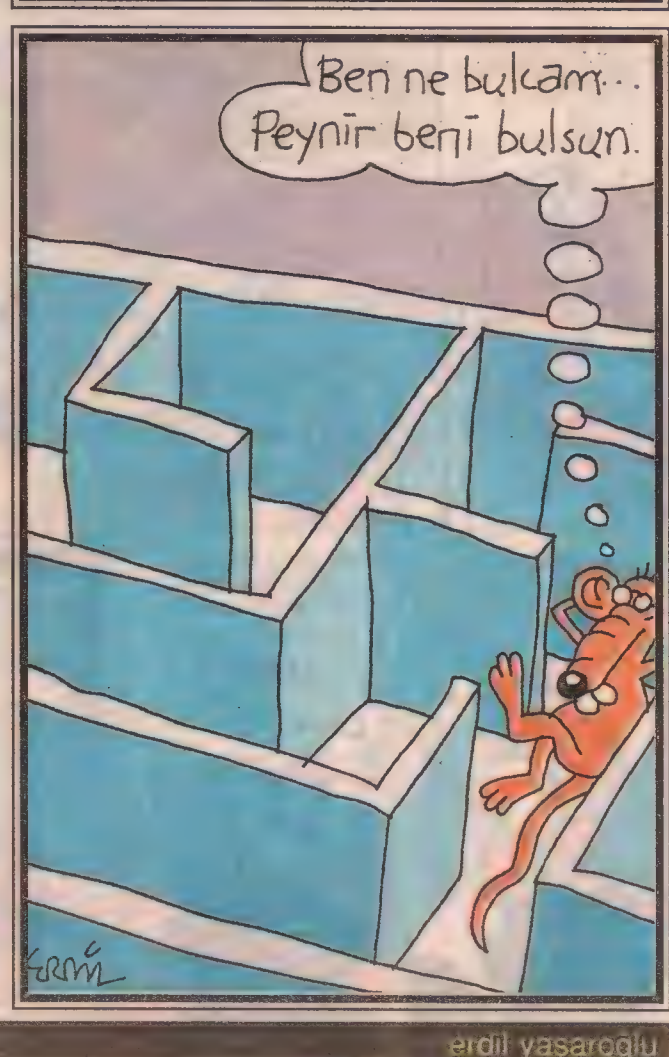

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

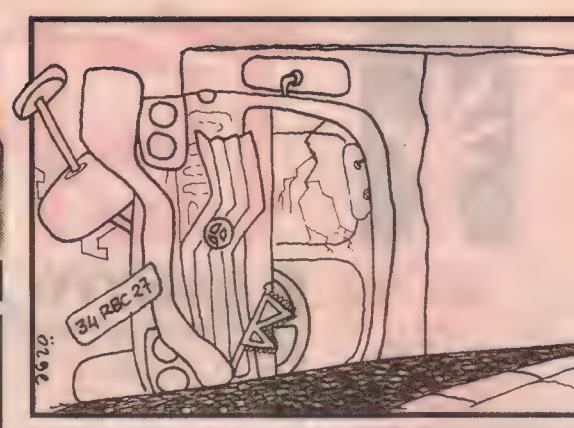

Gak diyene 3 yıl, guk düşünene 5 y
LeMan düşünce özgürl
Fransızların en harbici dergis
altını üstüne getirmece, beraber
düşmanlarının, dürrüklerin tozu
Vee sıkı durun: LeMan KÜ

Aşk... O Güzel Yenilgi...

Dün gece döndüm **Elazığ**'dan..Yolda düşündüm son aylarda evimde, yatağımda ne kadar az uyuduğumu... Bitkindim, yorgundum, ama buruk da olsa bir sevinç vardı içimde. **Elazığ** gibi son derece tutucu ve baskı altında olan olan bir şehirde yüzlerce okurum olduğunu öğrenmek ve onlarla çok şeyi paylaşmak bana moral vermişti, ama yine de **Elazığ**'ın giderek yoksullaşması, uygarlığın imkânlarından her geçen gün biraz daha uzaklaşıyor olması beni çok üzdü. **İstanbul** ve birkaç büyük şehir geliştikçe, imkânlardan nasibini daha çok aldıkça Taşra biraz daha sönükleşiyor, biraz daha itiliyordu yokluğa ve ıssızlığa doğru... Belleğimden silemiyorum o görüntüyü: **Elazığ**'da beni evlerine konuk eden öğrencilerin evlerinden otelime neredeyse eksi on derece olan soğukta donmamak için paltoma sarılmış dönerken üzerinde ince bir ceketle yürüyen bir sarhoş adamla karşılaştım. Çok içmişti ve ellerini öfkeyle kaldırıp indirip, önündeki hayali düşmanlarına **vurun beni, öldürün, vurun**, diye bağınıyordu...

Vurun beni, öldürün... Sanki o adam ezilen, yoksuluğa itilen, hergeçen gün biraz daha küskünleşen, kendini daha yetersiz ve kötü hisseden Taşranın derinlerden gelen sesiydi:**Vurun beni, öldürün...**

Ne zaman Taşranın yoksul ve itilmiş şehirlerden **İstanbul**'a geri dönsem bu yoksulluğu, bu itilmişliği kalbimde yaşayarak geri dönerim... İstanbul'a hep bir **Bitlis, Bingöl, Zonguldak, Afyon, Hakkari, Siirt, Cizre** olarak geri dönerim... Çünkü ben kiminle ve neyle kucaklaşsam hemen ona benzerim. O olurum... **İstanbul**'da, bu imkânların ve güçlü ışıkların heryeri aydınlattığı, okunan, birçoklarına göre kazanmış bir yazar gibi değil; **Bingöllü** bir şair, **Hakkârili bir işsiz, Afyonlu bir üniversite öğrencisi** olarak dolaşıp dururum. Onların büyük şehrin imkanlarına ve giderek artan ışıklarına duydukları öfkeyi içimde hissederim... .

Bu defa da öyle oldu. **İstanbul**'a gelir gelmez nereye baksam heryerde, duvarlarda, duraklardaki panolarda, afişlerde, neon ışıklarının altında, televizyon reklamlarında, haber programlarında, dergi kapaklarında, gazete ilanlarında hep aynı adamı gördüm.. **Orhan Pamuk**'tu bu adam Son romanı **Kar**, tanıtılıyordu heryerde... Ne kadar çok sattığı, yurtdışında ne denli çok tanındığı, kitabı için şimdiye dek hiç görülmemiş bir reklam bütçesi ayrıldığı konuşuluyordu televizyonlardaki kitap tanıtım programlarında... Fotoğrafını gördüğüm heryerde bana acı veren bir ifadeyle gülümsüyordu. Kazanan bir insanın ifadesiyle... .Onunla ilgili hangi habere, hangi reklama raslasam kendimi biraz daha **Bingöllü**, biraz daha **Elazığlı, Siirtli**, biraz daha **Hakkârili** hissediyordum... Benden esirgenen imkanlar, ışıklar, benden esirgenen ilgiler hep ona akmıştı... Ona tanınmıştı... O güçlendikçe, o öne çıktıkça ben biraz daha itiliyor, biraz daha kendimi yetersiz ve sönük; o kazandıkça ben kendimi biraz daha Taşra hissediyordum... Büyük şehrin merkezindeki bu beyaz ve bu gerçekten başarılı insan gücüne güç kattıkça, ben biraz daha zenci oluyor ve bu itilişin, bu yetersizliğin hergeçen gün biraz daha artacağını için için hissettikçe tıpkı, gecenin bir yarısı, **Elazığ**'ın kimsesiz sokaklarında ve o korkunç ayazın ortasında tek başına yürürken, ellerini hayali düşmanlarına doğru kaldırıp, **vurun beni, öldürün**, diyen kaybetmiş sarhoş adam gibi hissediyordum kendimi...

Eğer her geçen gün elimden o son imkânlarımı, o son umutlarımı, son ışıklarımı alacaksanız, bana yaşama hakkı tanımayacaksanız ve beni hep yok sayacaksanız, o zaman vurun beni, öldürün, diyordum içimden...

Aslında **Orhan Pamuk** da farkında yarattığı öfkenin ve kızgınlığın ve bu yüzden durmadan anlayış ve uzlaşmadan söz ediyordu. Bir söyleşisinde, **evet ben de farkındayım, bu bir yarış ve bu yarış da bana çok büyük imkânlar tanınıyor, birileri, bu imkanlardan yararlanamıyor, çünkü benim gibi kendilerini tanıtacak, öne çıkartacak maddi güçleri yok, ama bu böyle, ben ne yapabilirim ki...**

Evet, o ne yapabilir ki, kurallar baştan belirlenmiş. Birileri kaybetmeden, birileri yok sayılmadan, öteki ve mazlum olmadan başkaları kazanamıyor, güçlenemiyor.Hayatın doğasında var bu.Taşra karanlığa gömülmeden büyük şehirler aydınlanamıyor... Romanlarında hayatın gizini bulmaya çalıştığını söyleyen romancı, insanların önüne çıktığında, giderek büyüyen adaletsizlik ve haksızlık için, **ben ne yapabilirim ki, bu böyle** diyor... Ve sonra içinde uyanan suçluluk duygusundan olsa gerek durmadan şefkatten bahsediyor! **Birbirimizi kırıp incitmeyelim . Birbirimizi anlayalım, uzlaşalım, diyor.Bakın kar ne güzel yağıyor, kar bütün kötülüklerin, acımasızlıkların üzerini örtüyor.Kar bile bize şefkatli olmamız gerektiğini öğretiyor.Kar mistik bir beyazlıktır... Bize hırslarımızın, öfkelerimizin ne denli anlamsız olduğunu anlatır... .Kar o kötü gürültüleri ve kıyıcı çekişmelerin üzerini örter. Kar bizi benliğimize ve rüyalarımıza çağırır... Kar o büyülü sessizliğiyle hepimizi eşitler, diyor...**

Oysa kar çoktan kalktı bir çok yerde ve hiç bir zaman örtemedi çelişkilerin ve acımasızlıkların üzerini. Karın altından evsizlerin kimsesiz cesetleri çıktı... Karın altından daha derin adaletsizlikler, daha çok kanayan çığlıklar çıktı...

Kazananlar hep böyledir... Kazandıklarından ve daha çok kazanacaklarından emin oldukları zamanlarda bizleri hep anlayışa ve uzlaşmaya çağırırlar... Ellerinden imkânlarını, ışıklarını, son umutlarını aldıkları insanların çırpındıkları o hayat denen çukura kibarca eğilip, **yapmayın, birbirinizi kırıp incitmeyin, uzlaşın, birbirinizi anlamayı öğrenin; hem belli mi olur, hayat cömert bir annedir, size vaadettiklerini birgün bakarsınız yerine getirir, sizi şefkatli kollarına alıp buraya, yanımıza çıkarır, ama siz önce sabretmeyi ve anlayışlı olmayı öğrenin,** derler.

Ve bütün bunları o güvenli korunaklı yerlerini hiç terketmeden söylerler. Çukurun tepesinden... Bir kez olsun herşeyden yoksun bıraktıkları insanların çırpındıkları o çukura inmeden söylerler...

Kazananlar kaybedenlere ne vaadederlerse etsinler ezilenlerle, çığlıkları bast

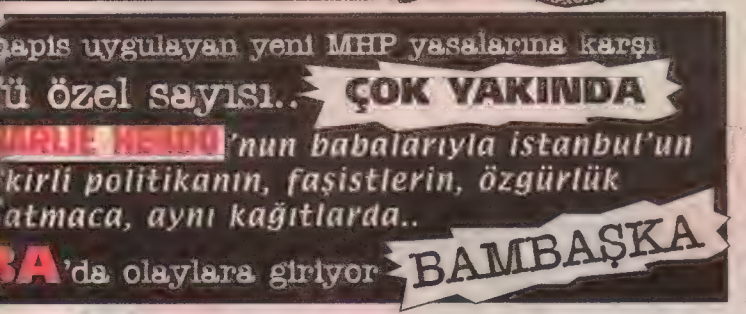

Salih Güney & Selahattin Duman

1- Salih Güney, bana hiç zarar vermemiştir...
Selahattin Duman, ısrarla fikrimi kullanmaya devam ederek bana zarar vermektedir!..

2- Salih Güney, herhangi bir meslektaşından rol çaldığı iddia edilemez bir aktördür...
Selahattin Duman, benim formatımı 'alıp' kullanmıştır!..

3- Salih Güney, benim için 'şaibesiz' bir insandır...
Selahattin Duman, öyle değildir!..

4- Salih Güney, benim canımı hiç sıkmamıştır...
Selahattin Duman, gerek fikrimi 'izinsiz' kullanmasıyla, gerek güya muzipçe düştüğü notla canımı sıkmıştır!..

5- Salih Güney, güvenilir tipte bir insan gibidir!..
Selahattin Duman, aynı izlenimi vermez!..

6- Salih Güney, hiçbir oyuncuyu taklit etmez...
Selahattin Duman, "İki resim arasındaki 7 fark" tasarımını taklit ettiği gibi, bir de piyasadaki mankenleri falan karşılaştırarak, formatın içini boşaltmıştır!..

7- Salih Güney, laftan anlar mı bilmem, bence anlar...
Selahattin Duman, anlamıyor!..

(Hakem eşliğinde 5'er penaltı çekişelim bari, daha ne diim!.. Teklifim ciddidir!..)

vo@leman.com.tr

nlanlar, yaşamak denilen o derin ve iflah olmaz hastalıkla muzdarip olanlar , sunulan vaatleri arzuladıkça ve bunun için daha çok çırpındıkça içlerindeki boşluk giderek büyür... Zaten o boşlukla doğmuşlardır bir kere, arzuladıkları şeylere yaklaştıklarını sandıkça o boşluk biraz daha büyür... Hiç kapanmamak üzere büyür...

Bize hayat diye sundukları sistemin doğası budur çünkü.Şimdilerde buna demokrasi, diyorlar. Oysa demokrasi mazlumlar olmadan, acı çekenler, çukurun dibinde çırpınanlar, yok sayılanlar, ellerinden ışığı alınanlar olmadan varolamaz... Kar birilerini daha başarılı, daha zengin ve daha güçlü yaparken, birilerini karanlık bir gece vakti o acımasız soğuğuyla öldürür...

Ne denli kazanmış gibi görünüyor sayılsam , ne denli hayat denen çukurun kenarlarına biraz olsun tutunmuş kabullensem de aslında içimde hep kırılgan ve gücenik bir Taşrayı gizleyerek geldim bugünlere... Arkamda beni destekleyen, güç veren pek kimse olmadı. Aksine bir çokları engel oldu. Üstelik en güvendiğim insanların hiç beklemediğim engelleriyle karşılaştım. Hep yoksulların ve ezilenlerin yanında olduğum için büyük güçlerin elindeki basın ve medya organları tarafından hep yok sayıldım.Sessiz kalarak yok etmeyi düşündüler beni... Ama başaramadılar... Çok ağır bedeller ödeyerek de varoldum yine de... Ama şu varki gizliden gizliğe beni fark etmelerini kabullenip görmelerini isterdim... Ve artık öyle bir yere geldim ki beni ancak ben yok edebilirim... Belki de beni bu yere getiren içimde kanayışı hiç durmayan o kırılgan ve gücenik, dahası hep yenil,yenil, ama güzel yenil diyen , o Taşra romantizmiydi; onun o masum, hep çocuk bırakılmış, hiç anlaşılmamış öfkesiydi... Belki de bu yüzden beni **İstanbul**dan daha çok **Van** daha çok bağrına bastı... **Diyarbakır, Mardin, Erzincan, Dersim, Zonguldak, Afyon, Malatya,** belki de bu yüzden o her geçen gün imkânları ve son ışığı elinden alınan Taşra bağrına bastı...

Daha dün gibi hatırlıyorum; oysa yirmi yıl geçmiş..Yazarlığımın ilk yıllarıydı. Koltuğumun altında şiir ve öykü dosyalarım yayınevlerini bir bir dolaşıyordum. Kimse ciddiye almıyordu beni.**Bırakın dosyalarınızı biz sizi ararız,** diyorlardı... Haftalarca sonsuz bir merak ve umutla cevap beklerdim onlardan... Ama beklediğim cevap birtürlü gelmezdi.Ya hiç aramazlardı, ya da, **şiirleriniz ve öyküleriniz basılacak yeterlikte değil,** derlerdi... Oysa yazdıklarıma çok güveniyordum. Basılıp, kitap vitrinlerinin en güzel yerlerine konan kitaplardan daha iyi olduklarına kendimce emindim... Ama olmuyordu, bir türlü olmuyordu... Bilenler bilir; umutlar, arzular kapılara, duvarlara çarpıp geri dönünce ne denli büyük acı verdiğini...

O yıllarda, umutlarımın tükendiği bir gece, daha önce yazdıklarımı okuyup çok sevdiğini söyleyip bana umut veren tanınmış bir romancının evine gittim. Son çarem oydu.Çevresi çok genişti. Editörleri tanıyordu. Birçok dergide eleştiri yazıları çıkıyordu. Kitapları ardı ardına basılıyordu.Madem sevmişti yazılarımı, o zaman bir büyüklük yapsın, onların yayınlanması için yardımcı olsundu bana... Evine gitmeden önce biraz olsun cesaret kazanabilmek için evinin sokağındaki birahanede birkaç duble içki içip öyle gitmiştim.Taşra utangaçtır, ürkektir. Hele büyük bir şehirde yaşadığı halde taşralı kalanlar herkesten daha çok utangaçtır...

Kalbimin gümbürtüsünü susturmaya çalışarak kapısını çaldım.İçerden birilerinin seslerini duydum.Romancı antrede konuklarını yolcu ediyordu.**Yine görüşelim, bunu saymadık,** gibisinden sesler geliyordu içerden . O kadar insanla karşı karşıya gelmek çok ürküttü beni, hızla merdivenlerden inip kapıcı dairesine kapıcı dairesine inip gitmelerini bekledim. Misafirleri gittikten sonra biraz daha bekleyip yine kapısını çaldım. Gecenin o saatinde karşısında beni görünce çok şaşırdı, ama yine de kibar davranıp beni evine buyur etti.O denli kibar olmasına sebep, biraz da alkollü oluşuydu sanırım. Alkol bilge insanları daha da inceltir, kibarlaştırır. Bana da içki ikram etti... **Anlat bakalım,** dedi, **hangi rüzgar attı seni buralara...**

Dosyalarım, dedim, **biliyorsunuz, size de göstermiştim... Siz sevdiniz onları ama, hiçbir yayınevi basmaya yanaşmadı... Gitmediğim yer kalmadı... Ama nafile, bütün kapılar suratıma kapandı..**. Sehpanın üzerindeki dosyalarımın yanına meyva dolu bir tabak koyduktan sonra, **neden bu kadar acele ediyorsun, biraz daha beklesen olmaz mı?** diye sordu...

Gerekenden çok bekledim, daha ne kadar bekleyeceğim ki...

Bir sigara yaktı, ince bir gülümsemeyle baktı sonra, **hayat uzun, daha çok gençsin, birgün istediğin olur, bu kadar dert etme,** dedi..

Onun bu rahatlığı gücüme gitmişti... Bu arada bir yandan hızlı hızlı içiyordum.Alkol hem gücenikliğimi, hem de saldırganlığımı artırıyordu...

Tabii siz rahatsınız, bir sürü kitabınız var, istediğiniz yerde yayınlıyorsunuz onları... Sözlerim onu incitmiyordu, aksine beni anlamaya çalıştığını hissediyordum...

Peki, şiirlerin, öykülerin yayınlanınca ne olacak?.. Sorunların bitecek mi?..

Evet bitecek, diye diklendim... **Bitmese bile azalacak...**

Bu sözlerim üzerine toparlandı. Yeteri kadar öfkeli olduğumu hissetmişti...

Ama biliyor musun, sandığın gibi değil, sen içindeki sorunları hep bunu bağlamışsın, ama bitmiyor biliyor musun, belki bunu yıllar sonra sen de anlayacaksın... Dilerim o zaman kitapların çoktan basılmış olur, ama inan bitmiyor... Bunları söylerken sigarasından derin bir nefes almış, yüzü gizli bir acıyla gölgelenmişti... Sesine kırılgan , buruk bir ton gelmişti...

Onu o zaman düşünürüm, dedim.. **Şu an yıllar sonrasını düşünemem...**

Bunları ona çok rahat söylüyor gibi görünsem de, öyle değildim aslında. Cesaretimi kırılganlığımdan alıyordum. Ayaklarımda terlik yoktu ve o kasılmış ayakparmaklarımı görecek diye çok çekiniyordum... Onunla eşit değildim. Bu yüzden ayakparmaklarımdan başlayarak heryerimi içimdeki daha küçük, daha dar bir kabuğun içine doğru çekmek, oraya sığınıp, hep oradan konuşmak istiyordum... Ve beni o dar kabuğun içinde sinmiş ve gücenik bir halde bilmesin diye, zaman zaman sert şeyler söylüyor, iddialı gözükmeye çalışıyordum...

Peki, neden yazıyorsun sen?..Yazmaktaki amacın ne?..

Ağır bir soruydu, içinde bir sürü tuzaklar barındırıyordu, ama herşeyi göze almıştım bir kere, tam söylediklerim gibi hissetmesem de başladığım gibi sürdürmeliydim...

Beni insanlar tanısınlar istiyorum... Görsünler beni.. Anlasınlar... Neler yaşadığımı öğrensinler...

Belki de o an gözlerinde olusan fıadeyi farketmemem için gözlerini kısarak derin bir nefes daha çekti sigarasından...

Yani sen tanınmak, bilinmek, farkedilmek için yazıyorsun onca şeyi öyle mi... Yanlış mı anlıyorum...

Artık o soğukkanlı, o ölçülü tavrı beni kızdırmıyordu, aksine beni dinlediği, bana soru sorduğu, bana kendini anlat, dediği için bu orta yaşı çoktan geçmiş ve hayatını yazmaya adamış romancıya derinden bir sevgi, hatta şefkat duyuyordum. Çünkü o güne kadar kimse beni dinlememiş, söyleyeceklerimi merak etmemiş, bana kendini anlat, dememişti. Aksine hep bugüne kadar başlarından bir an önce savmaları gereken yüzlerce yazma heveslisi gençten biri gibi görmüş, benimle konuştukları her anı zaman kaybı saymış, yapay bir nezaketle dinleyip ve hiç bir şey sormadan, birkez olsun kendini anlat demeden, ya saatlerine bakmış ya da bir sonraki randevularını düşünmüşlerdi...

İçkimi tazeledikten sonra koltuğuna yeniden oturmuş, yüzüme düşünceli bir ifadeyle bakarken bense ona duyduğum minnet hissi daha da artıyor, ayakparmaklarımı biraz daha kasıyordum...

Bugün daha iyi anlıyorum. Görünmek, tanınmak, bilinmek için değil, hayatı daha iyi anlamak, daha derinden görmek için yazmalı insan, dedi...

Hayatı daha iyi anlamak... Hayatı daha iyi görmek için yazmak.. Bu sözleri biliyorum ben, dedim... **Havaalanlarında satılan, Kendini Tanı... Kendini bil, gibi adları olan kitaplarda böyle cümleler çok geçiyor... Yıllardır hayatı tanımaktan başka hiçbir şey yapmadım... Hayatı görerek yazdım onca şeyi... Biraz da hayat beni görsün, o beni tanısın... Artık ezilip geçilmek istemiyorum.Yok sayılmak istemiyorum... Birileri beni saysın, başından savmak istemesin, dinlesin istiyorum. Bu yazdıklarım basılınca olabilir ancak... Hep birilerinin beni başından savmasından ığreniyorum. Sıradan biri değilim. Ben yok sayılacak biri değilim.Yazdıklarımı okudunuz ve beğendiğinizi söylediniz. Ömrüm boyunca onlar çekmecemde kilitli mi dursun... Bana kapılarını yüzüme kapatanlar da yazdıklarımı okusunlar ve bana değer versinler istiyorum. Bu dünyadan isimsiz biri olarak geçmek istemiyorum. Ben öldükten sonra birileri beni konuşsun, adımdan ve yazdıklarımdan bahsetsin... Artık çilelerimle değil, kazandığım başarılarla övünmek istiyorum...**

Bunları söylerken biran yüzü acıyla gerildi..Bu defa saklayamadı ifadesini benden...

Ama hep başkalarının seni tanıması için yazarsan bir süre sonra kendinden uzaklaşırsın... Seni anlamalarını, görmelerini beklerken, kendini anlamayı, kendini görmeyi unutursun... .Bu bir tuzak , kapalı bir daire... Yazdıkların onay gördükçe, sen yazdıklarına bağlandıkça bir daha bu daireden çıkamayabilirsin... Kendine bakmayı değil, seni onaylayanlara bakarsın... Özünü unutursun bir süre sonra... Oysa seni sen yapan, seni başkalarından farklı kılan herşeyi orada... Sözlerinden etkilenmedim desem yalan olurdu... İçim bir an ürperdi... Ama sonra geçti... Bunları düşünmek için o kadar erkendi ki... İç dünyamı, özümü unutmamdan, terketmemden bahsediyordu, oysa ben o günler hep onlarla birlikte yaşıyordum... Onlardan başka gidecek, teselli bulacak, benimle konuşacak başka kimse yoktu ki... Ve ne zaman içime baksam hep aynı şeyleri görüyordum orada:Yaralanmış bir çocukluk... Beni kimselerin anlamayacağı ve bilmeyeceği korkusu..Derin bir güceniklik ve kırılganlık duygusu... Ve dünyaya çıkmadığı, başka insanların kalbine uzanmadığı için o solgun kederleri durmadan beni yakan yazdıklarım vardı...

Aramızdaki sessizliği o bozdu... **Peki öyleyse,** dedi. **Dosyalarımı bana bırak, birşeyler yapmaya çalışayım, yine de çok umutlanma...** Bu sözleri duyunca ayakparmaklarımı ve bütün vücudum saklandığı o dar ve sıkıntı dolu kabuğundan bir an için çıktı, bir an her yer aydınlandı; sanki Tanrı yaşamama izin vermiş, bu dünyada istediğim gibi varolma hakkı tanımış gibiydi bana...

Hâlâ bugün gibi hatırlarım o romancının evinin merdivenlerinden nasıl büyük bir sevinçle üçer beşer indiğimi... O büyük sevincin aydınlığında beni yolcu ederken söyledikleri soluk bir fısıltıdan öteye gitmemişti: **Ne olursa olsun sen yine de söylediklerimi unutma.. Ne yaşarsan yaşa, ne başarı kazanırsan kazan kendini hiç unutma, terketme iç dünyanı... Gözlerin hep orada olsun...**

Sonraki günler ondan hep haber bekledim, ama gelmiyordu, ne tuhaftı ki artık onu ben aramaya karar verdiğim bir gün benden önce o aradı beni. Sesi kırgın gibiydi, biraz da mahçup, belki de bana öyle geliyordu; **olmadı** dedi, **kimse basmaya yanaşmıyor, belki biraz daha beklemek gerekecek, sabırlı olmalısın, bu işler kolay olmuyor...** Bu sözleri duyunca beklediğim kadar yıkılmadım. Biri beni dinlemiş, bana inanmış, bana kendini anlat demişti ya, bu bana yeterdi... Dünya o kadar ıssız, ben o kadar da yalnız değildim demek ki...

Ancak onca yıldan sonra bugün anlıyorum onun bana neden böyle söylediğini... Herşeyi benim kendim çabamla başarmamı istiyordu... Beni tanımıştı. Kitaplarım onun desteğiyle basılsaydı kendimi hep eksik, başarılarımı hep lekeli hissedecektim... Bana yardım etseydi içimdeki kırgınlık ve güveniklik evcilleşecekti belki de. Yazma gücümü onlardan alıyordum çünkü...

Ama bir yanım vardı ki onu çok daha iyi görmüştü... Bu yüzden evinden ayrılırken ona veda ederken bir kez daha söylemişti o sözleri: **Ne yaşarsan yaşa kendini unutma, terketme iç dünyanı... Gözlerin hep orada olsun...**

Farketmişti içimdeki Taşrayı... Benim gibileri hep yok sayacak, hep görmezlikten gelecek, benim gibilerin elindeki o son imkanları ve ışığı hep alacak olanlardan bir yanımla hep onay bekleyeceğimi anlamıştı... **Ben sizden değilim, ama beni görün, beni tanıyın,** diyen o bütün taşralılar gibi... Onlardan olmadıkları bile bile o hergeçen gün daha başarılı, daha güçlü, daha zengin olanlardan birgün anlaşılmayı isteyeceğimi... Onlar tarafından kabullendiğimde ve onay gördüğümde benim ben olmayacağımı ve bir daha içime eskisi gibi içtenlikle bakamayacağımı benden iyi biliyordu... Benim gibiler tarafından onca sevildiğim ve onca kabullendiğim anlarda bile kendimi başarısız ve anlaşılmamış hissettiğim anlarda onun sözleri gelir hep aklıma: **Sakın terketme iç dünyanı... Sakın gözlerini ayırma oradan...** İşte bu sözleri yeniden hatırlayınca bir kez daha anladım ki aşk güzel bir yenilgiydi... İşte o zaman Kar yolları ne kadar örterse örtsün hep yollarda olmalıydım... Çünkü aşk yenilgiyi göze alarak yollara düşmektir... Bu yol hep içerlere doğrudur... İçerdeki o devasız ve o durmadan kanayan Taşraya doğrudur... Çünkü Taşra hep hazırdır aşka...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

arşivi

KIRTIK LAFLARLA

SUAT ÖLKAN

Melon Sanat a. 24 Ocak pazartesi 21:30-02:00 arasında Melon Sanka'yla sohbet ve Best FM * Esenyurt Cafe 16 Şubat cumartesi günü saat 15:00 - 18:00 arası Esenyurt Cafe'deyim

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

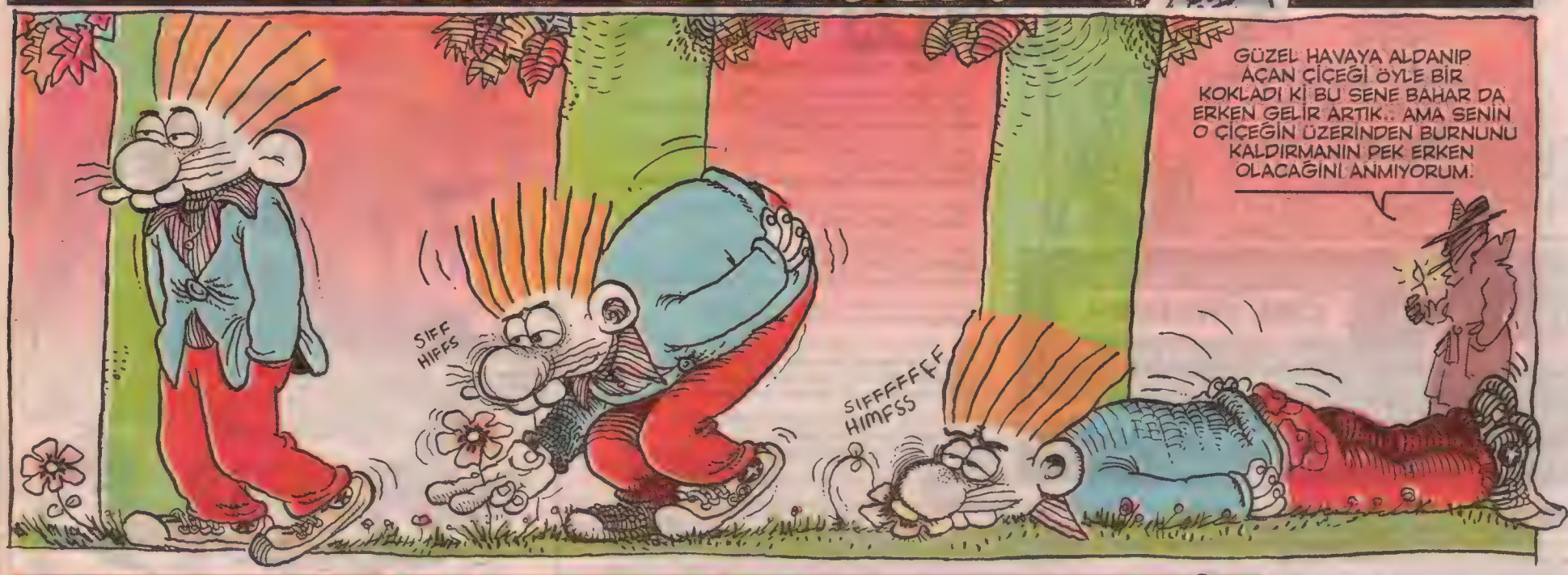

KILAVUZ ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Ham demokrasi!

Bizi her on yılda bir **tank** sesiyle uyandıran Genelkurmay artık **think tank** sesiyle uyandıracak!

Genelkurmayca kurulan düşünce üretim merkezi yakında ürünlerini vermeye başlayacak.

Ancak Genelkurmay düşünce üretim merkezi kurarken, bu ülkede hâlâ düşünceye pusu kuruluyor.

Özellikle de iktidarın MHP kanadı kendilerine ters gelen her düşünceyi yasaklayacak, cezalandıracak yasaların çıkması için bastırıyor.

Dünya robotları insanlaştırmaya çalışırken, MHP insanları robotlaştırmaya çalışıyor!

"Yurtta sus, cihanda sus" ilkesine göre programlanmış 65 milyon robot istiyor!

Tam demokrasi onlar için öcü gibi; istedikleri ham demokrasi!

Ham yapacakları demokrâsi!

Demokrasiyi paketleyip rafa kaldıracağı için onlar tarafından destekleniyor mini demokrasi paketi.

Mini demokrasi paketi ile demokrasiye atmaya çalıştıkları kazık maksi.

Demek istiyorlar ki ne maksi demokrasi ne de midi demokrasi isteyin; alın işte size mini demokrasi.

Atatürk'ün sayesinde cumhuriyet gençliğe, MHP'nin sayesinde demokrasi Allah'a emanet!

Allahlık demokrasi içindir MHP'nin gösterdiği gayret.

Ama MHP bilmeli ki düşünceyi idam etme, kurşuna dizme girişimleri tarihte sonuçsuz kaldı.

Düşünceyi susturacak silah icat olunamadı.

Düşünceyi yenecek canavarı analar doğuramadı.

İşte Galile yok olsa da onun dünyanın döndüğüne, yuvarlak olduğuna dair düşünceleri yaşıyor.

Düşünceleri yüzünden dün onu yok etmek isteyen kilise bugün ondan özür diliyor.

Öyleyse MHP'li bozkurtların düşünceye idam fermanı yazması ne yazar?

Bozkurtlar tek dişi kalmış canavar!

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

PANTOLON

METİNFİDAN

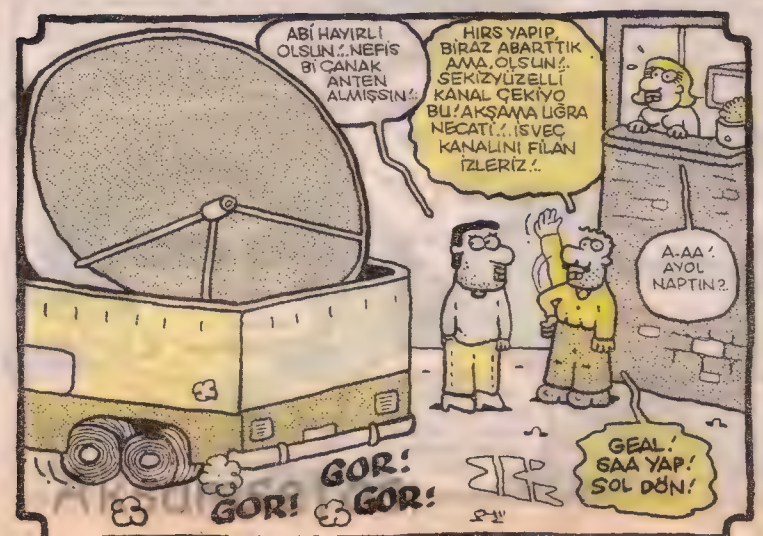

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

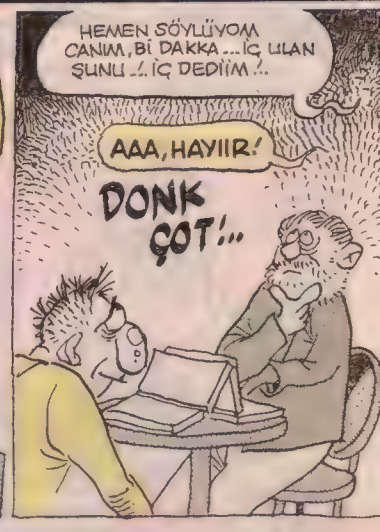

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

ERDENER ABİ

DELİCEVAT

GÖKHAN ÇABUK

BİRAZ EVVEL BKUMLU YEDİM HIHIHI! TABİİ TABİ ÖYLE ETTİM.. HIHAHAHA!..

VAY BABA GÜZEL ŞEKİL YAPMIŞSIN..! ÇEK Bİ FIRT İÇİN ISINSIN..!

GLOB GLOKGLOB

OHA!..

YAMANMIŞSIN YABANCI..!

HAYAT BİR BİLMECELER SİLSİLESİDİR...AKIL LABİRENTİNDE YAŞADIĞIMIZ BU ÇILGIN MACERA BİZİ KAVRAYIŞ DENİLEN ÇIKIŞA YAKLAŞTIRIR... VAROLUŞ DÜZENİNİN BU DİDAKTİK YAPISI HER NE KADAR KARMAŞIK GÖZÜKSE DE SONUÇ İTİBARİYLE..!

Yepyeni maceralarıyla Deli Cevat albümü siz pek sayın. halkımızın hizmetine sunulacaktır... (Pek yakında)

YARA MİZAH

yiğit özgür

Sen ilk görüşte aşka inanır mısın hamza abi?

İnanırım Sultan... Lakin keseceğiz başka çare kalmamıştır.

aikidooğduun oorhaan!! aikidooğduun orhaaan!

yapıcaanız espriyi skiym sizin...

üüfle! üüfle!

BEN DELİ DEĞİLİM

kaanertem@leman.com.tr

DOKTOR BEY YANİ BÖYLE BİR UYGULAMA İLK DEFA BAŞIMA GELİYO... YANİ BÖYLE KALDIRMANIZIN BİR MANASI MI VAR?. RAHATSIZLIĞIM CİDDİ Mİ?. DAHA MI İLERİ TETKİK YAPACAKSINIZ?..

KARDEŞİM HASTANIN PSİKOLOJİSİNİ BOZMAYALIM DİYE MUAYEHANEMİZE TAMİRHANE ŞEKLİ VERİP OLAYI DAHA NEŞELİ HALE GETİRELİM DEDİK AMA YİNE YARANAMADIK HASTALARA..!. ANLAŞILAN ALICAZ ELİMİZE STRETOSKOBU, SOKUCAZ DÖTÜNÜZE PERİSKOBU ANCAK ÖYLE İLETİŞİM KURUCAZ!..

PIST.! PIBT.! POST.! POST.!

İNSAN VÜCUDU

DİPLOMA

HİDROLİK

NE KOŞTURUP DURUYO BU BÖYLE?. YİNE AZGINLIK DÖNEMİ GELDİ HERHALDE BUNUN.! Bİ DİŞİ KEDİ BULMAK LAZIM..!

OYUN YAPIYO KENDİNCE... İLGİMİZİ ÇEKMEYE ÇALIŞIYOR. KEDİLER İLGİNÇ HAYVANLARDIR..!

Yaa tuvaletin kapısını kapatmışsınız, altıma sıçam evin içinde haldır haldır koşup meramımı anlatmaya çalışıyorum ama anlayan yok... Şimdi uluorta bi yere sıçam ondan sonra kıçıma terlikle vuracaksınız... Napıcamı, şaşırdım be!

FAİK ABİ, HERŞEY YOLUNDA DİMİ ABİ?. AZ EVVEL UÇAK BİRAZ SALLANDI DA.! Bİ DE ABİ, UÇAK KAÇIRMA OLAYINI KULEYE BİLDİRDİN DİMİ ABİ?.

Pilot kabinine girmek yasaktır

FAİK ABİ. FAİK ABİ..!. E NEDİR Bİ BÖYLE UÇAK KAÇIRMA MI OLURMUŞ ANLINA GOYİİM YAA..! ULAN OTUZBEŞ YILLIK MESLEK HAYATINDA BİR UÇAK KAÇIRMA HEYECANI TATTIRMADIN EŞŞOĞLUEŞŞEK SENİ BE..!

Bİ SORUN YOK GÜZELİM... BEN KULEYE BİLDİRDİM MERAK ETME YAVRUCUĞUM..!

Kaptan FAİK

* 3 Şubat pazar günü MASO barda Hasan Cihat ÖRTER konseri... Saat 20:30'da.

nihatg@leman.com.tr

Kopça Hasan

Hikaye

—NİHAT GENÇ—

Tek bir odası, küçücük mutfağı olan bir evde yaşlı ve kötürüm (yataklak) annesiyle tek başına yaşıyordu Hasan. Babasını hiç görmedi, annesi hemşire emeklisiydi ve geçim kaynakları bu kadarcıktı. Kapının önü akşama kadar fırıldak gibi dönen küçük çocuklarla dolu... Evin az aşağısında günboyu sigara üstüne sigara içip oturmaktan başka işi olmayan mahalleli gençlerin oturduğu kahve... Hasan, beygir kadar çirkin, çok erken yaşta sesi katı, boğuk çıkıyordu, çok erken yaşta kütük gibi bir bedeni olmuştu. Komşunun büyük kızından alınmış parlak siyah önlüğü, belinden bağlamalı, yani kız entarisiydi. Çok hareketliydi, çok bozuk akortlu gürültüler çıkarmayı şarkı söylemek sanıyordu. Onu tüm kasabadan ayıran özelliği boynunda sürekli taşıdığı renkli ipekli bir eşarp. Elinde kocaman tahta çantası, at kafası gibi bir yüzü, erkenden yaşlanmış gibi. Bir felakete sürüklenir gibi büyüyordu. Okul yolunda çantasını başının üstünden çevirerek, sallayarak, sanki bir onun keyfi yerinde. Okula şarkılar söyleyerek, sek sek atlayarak, sanki yalnız o gidiyordu. Dönüşte bütün okulu peşine takmış, yine sek sek atlayarak, şarkılar söyleyerek, çantasıyla kendine laf atanları kovalayarak, yalnız o eğleniyordu. Hasan'ın okula gidiş dönüşleri tam bir şenlik, kocakarılar Hasan'ın sesini duyunca bir cümbüş çıkacak hevesiyle balkona çıkıp laf atar, Hasan da onlara şarkı söyler, eğlenceler çıkartır. Hasan, kanlı bir pirzolaya benzeyen çirkin yüzünü herkese sevdiren coşkudan, neşeden kurtulamadı. Okul yolunu karnavala çevirirdi. Okula Hasan gibi delirmiş bir mutlulukla giden bir başka çocuk yok. Hasan'ın benliğinden taşan, tabiatı aşan coşkusu, hayat sevinci, hoş tavırları, yerinde duramaz, kıpır kıpır oluşu, sokakta herkesin ilgisini çekiyor. Nerde bir şenlik varsa, başında mutlaka Hasan var. Ara sokaklardan küçücük çocukları topluyor, sokakta onları seyirciler gibi oturtuyor, önlerine geçip şarkı söylüyor! Ortaokula gidemedi, biraz tembeldi, çokça fakir, biraz annesine bakmak zorundaydı, ama asıl baskı okul aile birliğinden geliyor, okula gidip çocukların kafasını karıştırmasın diye, Hasan'ın evine inanılmaz yardımlar yapılıyor, yesin, içsin, ama okula gelmesin. Hasan'ı kazıyıp atmaya, bu hayattan çıkartmaya hiç kimsenin gücü yetemezdi. Nerde kavga-dövüş var, olup biteni polise heyecanla Hasan anlatıyor, nerde düğün var, davetsiz gelip düğün dağılana kadar yorulmadan en ortada dönen Hasan'dır, nerde maç var, tezahüratlarla en önde yürüyen Hasan'dır.

Kadir geceleri evde kimse kalmaz, mahalleli topluca camiiye gider. Mahallenin en sert delikanlı çocukları arkada, ihtiyarlar önde, kadınlar perde arkasında sıkışarak otur. Hasan tek bir Kadir gecesini kaçırmadı. Her defasında erkekler, doğumundan beri tanıdıkları bu çocuğu kovarlar, Hasan, başına tülbent bağlayıp kadınlar kısmına geçer, perde arkasında itiş, kakış, çığlıklar, ordan da kovulur. Sonunda yan tarafta, sütunların altında, soğuğa açık yerde, tek başına namazını kılıp, uzun uzun dualarını yapar. Kovulması karşısında hiç küsmez, küfretmez, birazcık sinirlenir gibi olur, o kadar. Biraz önce kendini kovan kalabalığa camii çıkışında karışır, yine hoplaya zıplaya evine döner. Kadir gecesinden bir o memnun, capcanlı bir ruhla ayrılır!

Yaşadığı daracık yoksul sokak içinde kendi gibi birini ne görmüş, ne duymuş! Yıllarca neden itilip kakıldığını, dışlandığını bilemedi! 13-14 yaşına gelince camiide "yer" olmadığı için değil, kendine ait bir tuhaflık olduğu için "yer" verilmediğini çok sonra anladı!

Eskiden cumhuriyet bayramlarına da topluca gidilirdi stadyuma. Kalabalık Hasan'ı aralarına almaz. Hasan, trübünün ıssız bir yerinde kendine sıcacık bir köşe yapıverirdi. Önce törenle kilimini serer, sonra, önünden geçen tüm satıcılarla yalnız o ilgilenir, hepsinden birşey alır, kağıt helva, balon, şeker, macun, simit, hepsinin parasını küçücük cüzdanından kuruşları sayarak çıkartır, bağıra-çağıra pazarlık yaparak, ama hepsini göstererek yanına alırdı. Trübinden, önünden geçen bayrağı, valiyi en çok alkışlayan, sevimli giysiler içindeki çocuklara en çok el sallayan, stadyumdaki çocuklara birer birer isimleriyle bağırıp, elbiseleri için, "çok güzel yakışmış!" diye övgüler düzen, yalnız Hasan'dı. Hasan'ın üstü başı pek çaputtandı, düzgün bir görneği, pantolonu hiç olmadı. Gözünüzün önünde canlansın diye mutlaka söylemek zorundayım, kemer diye bir çuval ipi bağlardı, ayakkabısı hiç olmadı, naylon bir terlikle gezerdi. Hasan'daki belirgin değişiklikler on-dört-onbeş yaşlarında, sahile vuran boklar gibi mahallenin midesini ağzına getirdi. Yolda tamamen kıvırtarak yürümeye başladı, nasıl kıvırtma? İki ayağı da topalmış gibi, kalçasını bir sağa vuruyor, orda duruyor, sonra sola vuruyor, bir müddet de kalçasını orda tutuyor! Yürüyüşü o kadar dikkat çekiciydi ki, dükkan, polis, bakkal neye uğradığını şaşırır, koşup döverler, kovarlar, "doğru yürü lan ibne!". Yürüme şekliyle hergün dayak yedi.

Hasan'ın küçük küçük cinsel vukuatları çıkmaya başladı. Ufuk ve Serdar mahallede Hasan'ın denizde şakalaşmalarını ballandırarak anlattı. Hasan "hadi bacakarasından geçmece oynayalım" deyip, suyun altından nefesini tutup bacağının arasından geçerken Serdar'ın pipisini avuçluyormuş, hatta Ufuk'un donunu aşağı çekmiş. Hiçbir neden olmadan günboyu kavga etmekten usanmayan Kenan ağbi, çocukları topladı: "Bir daha oğlan Hasan'la denize gireni görürsem mahalleye sokmam... Nereye gitsek, sizin mahallede ibne var, diyorlar!" Kenan'ın korkusundan sahilde çocuklar Hasan'ı yanlarından taş atarak uzaklaştırdı. Ne zaman sahile inse, uzak bir yerde kendi başına eğlenir oldu. Farklı olarak evden getirdiği kilimi kumsala serip, kilim etrafında kendine bir küçük cennet kurmayı ve herkesin gözünü buraya çevirmeyi beceriyordu. Sahilde Hasan'ın denize gittiği yer ezberlendi, onun özel yeri oldu, kimse yanlışlıkla ordan denize girmez. Hasan'a bir yalnızlık da, yazlık sinemada düştü. Yazlık sinemaya girip bir sıraya ilişse, sıradaki çocuklar topluca kalkıp arkadaki ağbilerin yanına oturur, sırası bomboş kalır! Hiçbir filmi kaçırmaya niyeti yoktu, oturduğu sıraya, birazdan Hasan gelip oturur diye kimsecikler oturmaz! Hasan'ın aklını başından yazlık sinemalardaki bu yaz akşamları aldı! Hayalde sevişmenin, sevişerek ölmenin, korkunç yakışıklı Amerikalıları, birbirinden güzel manken gibi gençleri kokular sürünerek geldiği bu yazlık sinemada hayaline yerleştirdi! Vücudu alarmlar veriyordu ve Hasan'ın platonik aşkı Ufuk'tu. Ufuk'un liseye girişte çektirdiği vesikalık fotoğrafı fotoğrafçıdan bir bahaneyle, gizlice alabilmek için aylarca entrikalar denedi, bir kızın hatıra defterinden gizlice söktü Ufuk'un resmini, duvarına asıverdi!

Hasan, hayvanat bahçesinde kokarcalara ayrılan bir bölüm gibi, stadyumda, kadir gecesinde, yazlık sinemada, sahilde bir tarla kuşu kadar tek başına, vurdumduymaz, özgür neşesini hiç terketmedi! Sırf inat olsun diye bir kadın gibi kıvırtmaya neden düşkün olsun? Toplum için bela, panik, lanet, korku olan vücudu, kendisi için bir şans mıydı? Gözlerinin genç çocuklara kaymasını engelleyemezdi! İçinde, ısırmadan ve öpmeden başka hiçbir din tanımayan meleklerin kokusu mu vardı? Bakışlarını, kıvırtmalarını, neşesini içinde sıkışmış deli dolu,

Devamı 14. Sayfada

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

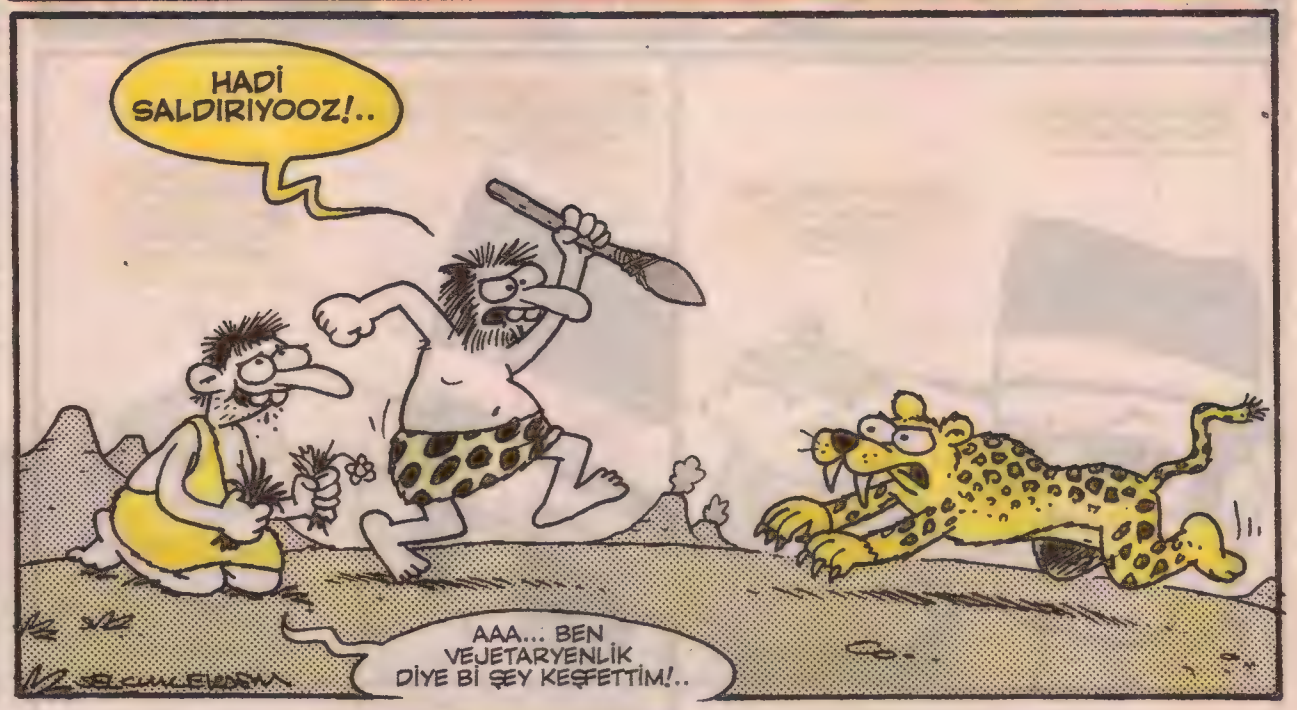

Cemiyet Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

© AHMET YILMAZ 2002

13. Sayfadan Devam

dizginsiz bir sıcaklık mı kışkırtıyordu? Kapkara işli bir şişeye kapatılmış gibi yaşadığı bu hayat içinde fazlasıyla rahattı. Yakışıklı çocukların yanından geçerken utangaç bir tavırla içi titriyor, alnından, ensesinden terler boşanıyordu. Kaslan, kol pazuları gelişmiş, ensesi yağlı güreşçilere benzemişti. Kızgın bir yaz günü Kenan, kahvenin önünde oturduğu tabureden delirmiş bir suratla Hasan'ın üstüne uçarak atladı, tekme-tokat, vahşiler gibi çığlıklar, küfürler atarak dövdü. Hasan, kaçmadı. Kenan suratının ta ortasına yumruklar geçirdi, bu büyülü, sıcacık, şehvetten kudurmuş vücuda hiç işlemiyormuş gibi, hiç tınmadan dayağın bitmesini bekledi. Kenan'ın çomezleri geldi, ellerine sert. bir tarafı satır gibi kaya parçaları alıp Hasan'ın kafasına kafasına indirdiler. Oluk gibi kan döküldü. Yere düştü, üstüne çıkıp çiğnediler. "..mına koduğumun ibnesi, kıvırtma ulan, kıvırtma orospunun çocuğu.." diye, manyaklaşmış bir öfkeyle Hasan'ı parçaladılar. "Bir daha kıvırırsan bu mahallede oturamazsın!" deyip, Hasan'ın leşini kaldırımda tek başına bıraktılar. O kadar dayağı Hasan yememiş gibi, sakince üstünü başını toparladı. Kenan'ın yanında Ufuk, Serdar vardı, Ufuk ve Serdar kavgaya girmeyen, etliye sütlüye karışmayan çekingen çocuklardı. Hasan, niye müdahale etmediniz, niye beni korumadınız gibi acı dolu bir sitemle, bu ihaneti affetmeyeceğim der gibi baktı. Kenan kahvenin önünde Ufuk'a çıkıştı: "Niye kavgaya girmiyorsun lan, siz bu mahallede yaşamıyor musunuz, sizin bacınız, kardeşiniz yok mu?".. Serdar başını yere eğdi, işte orda Hasan, Kenan'a: "Onlar senin gibi orospu çocuğu değil, .mına koduğumun .övereni!" diye bağırdı! Kenan hayatında ilk defa uluorta küfür yemişti, Hasan kaçtı, Kenan kovaladı, Hasan karakola sığındı.. Polisler uzun zamandır fırsat kolluyordu, Hasan'a siktir çektiler!

Hasan, ayaklarına kadar sızan kanlar içinde başıyla hastaneye yürüdü, başını dikip mumya gibi sardılar. Doktora teşekkür etti, doktor, duymamış gibi davrandı. Hemşireye döndü Hasan: "Allah razı olsun, iyiliklerinizi unutmayacağım" dedi. Hemşire başından bela, iblis, kötü kokuyu savar gibi, teşekkürü adam yerine koymadı: "Tamam, tamam kardeş!" deyip Hasan'dan uzaklaştı. Hasan, zarif, övgülü sözlerle, dualarını birbirine karıştırıp: "Doktor bey, benim de çocuğum olursa, insanlara iyilik yapsın diye doktor olmasını çok isterim" dedi, hem sohbete girmek, hem bir şekilde sarılan başının karşılığını ödemek. Hasan'ın zarif teşekkürlerini kimsecikler kabul etmedi. Doktorun ve hemşirenin tiksintisi Hasan'ın belki de cinsiyetiyle ilgili değildi. Götündeki sofra örtüsüne benzeyen buruş buruş pantolonu, koyu yeşil midye desenli gömleğin yırtık yerinin kalın iğne dişikleriyle tutturulmuş zavallılıkta oluşu. İğrenilen tarafı, uygunsuz oynaklıktaki uzuvları değil, dilenciden beter bu pantolon, gömlekti.. Odacı halini özetledi: "Götünde bir pantolon yok, neyine güvenip ibnelik yapıyorsun", Hasan, duymazlıktan geldi, birazcık iyileşmişti. Yeniden cıvıldaşmaya başladı, içi kaynadı, şarkılar söyleyerek kapıcı, odacıyla sizi ciddiye almıyorum der gibi şaklabanlıklar, söz cambazlıkları, el-kol şakalarına başladı. Kendine küfredenlere içli- dışlı, yılışık sözlerle sanlması... En acı, en yaralı anında dahi çirkin at kafasına benzeyen yüzünden tatlı bir ışık yaydı. Yaralı kalplerini yoksul çocuklar hep aynı mimikler, yöntemlerle mi kapatır!

Kenan'ın arkadaşı Nevzat, Kenan gibi sadece gaddar değil, fazladan sadist bir çocuk. Sadistliğini eğlenceli şamatalarla süslemeyi sever, gün boyu sıkıntı içinde kahve önünde oturan gençlere eğlence çıkartır. Gençler hergün, bugün nasıl bir pislik yapalım diye kafa patlatır. Hasan, sokaktan geçmeyi denese, küçük çocukları kandırıp, ellerine leşleri çıkmış iri bir fare ölüsü verip Hasan'ın üstüne atmalarını ister! Fareden korkup kaçan çocukları dahi döver, kafalarına vurur, zorla ellerine tutuşturur! Aldırışsız bir tavırla sokaktan geçen Hasan, neye uğradığını şaşırır. Hasan'ın gerçek bir güce ulaşması için, üstün bir iradeye ihtiyacı vardı. Kapının önünde oynayan çocuklara sıkı tembihler yaptı, adının, "Buket" olduğunu ezberletti. Kendisine Buket diye seslenildiğinde yüzü duygu dalgaları içinde sevinçle kabarıyor! Buket ismi büyüleyici bir sarhoşluk! Bir kahraman gibi korkusuz yapıyor onu! Nevzat, heladan kazıyıp çıkarttığı bir kürek boku kahvenin çöp tenekesi yanında bekletip, Buket'in geçmesini bekliyor, üstüne fırlatmak için. Dünyayı onlar yönetiyormuş gibi, sokak, hükümet, polis onlarmış gibi, it köpekleri gibi gülüşüp, Buket'in üstüne boku fırlatıyorlar! Kendisiyle alay edilmek, Buket'in derin zayıflıklarını hemen ortaya çıkartıyor, ağlamaklı küfürlerle sokak ortasında bu adi bataklık içinde debelenip duruyor. Üstündeki bokları temizlemeye vakit bulamadan hızla eve kaçarken, kahvenin önünde gençlerin gülüşmeleri beyninde patlayan iğrenç, zehirli oklara dönüşüyor, boğulacak gibi oluyor! Buketler'in evi, sokağın arkasına düşüyor, güneş almıyordu. Buket'in dış dünyayla tek bağlantısı hela penceresi. Gün boyu kocaman kafasını bu küçücük pencereden çıkartıp "at kadehi elinden / Bin parçaya bölünsün.." gibi şarkılar söylemek tek eğlencesi. Nevzatlar gece yarısı, yıldızlara hela penceresinden şarkılar söyleyen Buket'in kafasından aşağı, bir zeytinyağı tenekesi dolusu haşlak suyu boşalttı. Çığlıklar içinde Buket'i hastaneye kaldırdılar. Çığlıkları yeri göğü, mahalleyi ayağa kaldırdı. O gün bugün Buket'in yüzündeki yanık yerlerin, herkes, sakallarını teker teker yakarak aldırdığı için yara gibi göründüğünü sanır. Buket'in alt kirpiği yanarak gerildi, uykuda dahi kapatamazdı, zaten çirkin olan yüzü, bir kat daha ucubeleşti! Buket aynaya baktıkça düzensiz sarsıntılar ve sebepsiz öfke nöbetleri yaşamaya başladı. Yıllarca evinden dışarı çıkamâz oldu. Mahalle bakkalına, manavına kadar günlük alışveriş için dahi gidemiyordu. Bazen çocukları kahvenin önüne gönderiyor, Nevzat, Kenan var mı diye sorduruyor, "yok" haberi gelince, koşar adım bakkala gidip hızla dönüyor. Postacı hergün Buket'e onlarca mektup geldiğini söyledi. Hafta Sonu Gazetesi'nin yazışma adreslerinden, postacı Nevzat'tan korkup, mektupları çöpe atmaya başladı. Buket, postacıyla sokağın ortasında saç saça, baş başa kavgalar yaptı, sonunda, kendisine bir posta kutusu kiraladı. Mektup günü postaneye yürüyüşü, ilkokul yıllarında bıraktığı neşesini geri getirmişti, oynayarak, kalçasıyla derin kıvırmalar yaparak, elindeki küçük çantasını parmağında sallayarak! Hangi mektup aşklarını, kimlerle yaşadı. Hayal ve umut dolu mısralar içinde hiç tanımadığı insanlara yenilip içilmesi tamamen yasaklanmış içindeki coşkulu meyvelerin tadını nasıl anlattı? Büyüdükçe, herşeye kızıp sinirlenen, şirretleşen, komşu kızlarının saçını başını yolan, kendiyle alay edenleri sokak ortasında taşlarla parçalayarak döven gladyatör vücutlu, zırdeli bir kadın bozması olmuştu. Ne savaş, ne din, ne devlet, ne mahallenin piçleri, kadın gibi okşanmaktan başka hiçbir şey istemeyen Buket'i yıldırması mümkün değil. Yerinden kımıldamadan yatan, yatalak annesini hergün dövüyor. "Öleceksen öl, ne ölmez kadınsın!" diye annesine ağır sözlerle saldırıyor, komşular, anneyle evlat arasındaki bu kavgayı durduramıyor. Komşuların gözünde Buket, tam bir canavar, vampir, tam bir uğursuz cadıya döndü. Kapıdan dışarı adımını attığı an, komşular aralarında anlaşmış gibi ağız boşluklarında yuvarlayarak büyüttükleri balgamlı tükrükleri Buket'in suratının tam ortasına yapıştırıyorlar!

Oysa hergün düzenli bir şekilde altına sıçan annesinin boklarını temizleyen Buket'ti, çamaşır makinesi yoktu, boklu bezleri elleriyle çitiliyor. Hergün üç öğün bulamaç yaptığı yemekleri kaşık kaşık usanmadan annesinin ağzına usulcacık uzatan yine Buket'ti. Beş-altı yaşından beri hergün yapıyordu bunu, okula gidemeyişinin gerçek sebebi, evdeki annesi, bir türlü kaçıp buralardan gidemeyişinin tek sebebi, yine annesi..!

Buket'i hırçınlaştıran, sertleşmiş kaslarının altında kudurarak uykusunu bölen, mermer dokuların altında kaynayan zevklerdi. Vücuduna hakimiyet kuramıyor, kılıç sallayarak savaşamıyordu. Hiç değilse kıvırma egzersizi için çıkıp gezmesi gerekir, güzellik egzersizi için bir yerlerini afişe etmesi gerekir. Beden aç gözlü bir hayvan, cazibesini boydan boya ve doya doya bir sokak yürüyüşü olmadan, nasıl kazansın! Kusursuz bir sanatçı vücudu istiyor, her saat ayna karşısında memeleri, kalçalarıyla oynuyor! Kendine aşık olmanın ustası, aynada vücudunu görür görmez, sakinleşiyor, kollarını aynaya doğru açıp mutlulukla sarılıyor!

80'li yılların sonuna doğru Buket 23-24 yaşlarında, ruhen dağıldığı yıllar. Bu kadar şatafatlı elbiseyi nasıl alıyor, bu kadar parayı nasıl buluyor, mutlaka kadın pazarlıyor dedikoduları başladı. Tam da o günlerde, terminalde, bir ayağı kökünden kesik, tek değnekle simit satan ihtiyar bir adamla, harabe bir evin çatı arasında iş üstünde yakalandı.. Polisler çatıdan indiremedi Buket'i. Kafalarına kiremit attı. Ahşap evin duvarlarını tekmeleyerek kısmen çökertti. Etrafa toplanan halk, küfürlerini keyifle seyretti. Polisin evin içine sızma sahneleri heyecanlı bir avantür film gibi dakika dakika izlendi.

Ağır bir rezillik, çok karanlık ve karışık bir gün, bıçak kemiğe dayanmıştı. Tam da evin sokağından mahşeri bir kalabalık bir askerin cenazesi "şehitler ölmez / vatan bö-

lünmez", "Kahrolsun PKK" sloganlarıyla geçiyordu. Askerin kocaman fotoğrafı tam önünden geçti. Cenaze kortejine damın arasından baktığında, beyninden vurulmuşa döndü. Birkaç dakika sonra sokak sakinleşince Buket kendini ikinci damdan aşağı bıraktı. Halk korkusuzca Buket'in kendini aşağı bırakmasını görünce: "ibne demeyeceksin ağbi, onun da bir izzeti nefsi var".. demeye başladı! Polisler etrafını sardı, hiçbir şey olmamıştı. Yerden kalkıp okkalı küfürlerine başladı. Polis: "Utanmıyorsun değil mi, mahallenden arkadaşların doğuda şehit olurken, senin yaptığına bak" dediğinde Buket yeri göğü inleten bir cevap verdi: "Ben .ötümü .iktiriyorum, var mı diyeceğin ulan, ..ötümü .iktiriyorum.."

Buket o gece karakol nezaretinde bileklerini kesti, hastaneye kaldırıldı. Herkes Buket'in yaşadığı utanç verici baskın sonucu, ya da kendini savunmak için intihar ettiğini sandı. Oysa Buket, ölen asker, Ufuk'tan utandığı için intihar etmişti. Ufuk, çocukluk sevgilisiydi ve tam da onu aldattığı bir anda cenazesi harabe evin önünden geçmişti. Buket, doktora, hemşireye, ağıza alınmayacak galiz küfürlerle saldırıp hastaneyi dağıttı. Kapıcı, "ulan, aslan gibi çocuksun, gitmiş kendini sıçan gibi herife .iktiriyosun!" deyince, Buket, yırtıcı bir goril gibi adamı haşat etti, bütün hastanenin duyacağı şekilde: "Senin de oğlun büyür, .ötünü .iktirir, görürsün gününü...!"

Aslında Buket yakalanmazdı, sevişme anında kaza oldu, çürük evin tahtaları aşağı kata çökerek düştü. Şeytan tarafından kışkırtılan lanet bir çocuk gibi durmaksızın taşlanıp dövülen Buket, intiharından sonra dokunulmazlık kazandı. Buket'i gören yanındakine, "öyle deme, onun da izzeti nefsi var" diyordu. Onun da izzeti nefsi var lafı kasabada bir çağ kapattı, bir tarih açtı, onun da izzeti nefsi var diyen tuhaf bir merhametin sessizliğiyle başını öne eğiyordu!

Buket'in çocukluk düşü, bu kasabadaki en büyük hayali, kasabanın tek fotoğrafçısının vitrinine sanatçı pozuyla bir fotoğrafını çerçeveletip asmaktı. Nerden bulduysa, bir tilki kürkü bulup boynuna dolayıp dükkanın vitrinine koydu. Sokağa çıkan herkes, hergün onu mutlaka görüyor. Bu çirkin surata vitrinde dayanamayanlar, fotoğrafçıyı aylarca sıkıştırdı. Buket'in resmini o vitrinden kimse kaldırtamadı. Kasabaya giren bir yabancı sağı solu kolaçan etse, camiili, türbeli, eski sokaklı bu kasabanın en şaşırtıcı en dikkat çekici anıtı olarak vitrindeki o seksi fotoğraf gözüne çarpar!

Birkaç gün sonra sessizce Ufuk'un mezarına ziyaretlere başladı. Ufuk'un annesiyle mezar başında tanıştı, yakın görüşmeye başladı, hergün aralarında anlaşıp su ve çiçek götürdüler, aynı yerden, aynı saatte her hafta kolkola mezara yürüdüler. Buket, her ziyaretinde Ufuk'un mezarından bir avuç toprak getirip yatağına serpti. Kurumuş çamurları okşarken, Ufuk'un porselen gibi dümdüz yakışıklı yüzüne dokunmaya başladı. Ufuk'un gölgesi, hayaletleri yatağında dolaşmaya başladı. Yıllarca Ufuk'un hatırasıyla yaşadı ve hayatta tek gayesi Ufuk'un ismi oldu. Fotoğraf stüdyosunun vitrinine, kendi resminin tam yanına kasabanın şehidi Ufuk'un asker resmini astırdı. Fotoğrafçı Buket'in sözünden çıkamazdı, çünkü...

Evde kapalı kaldığı uzun yıllar boyunca, mahalleden yoksul kızların düğün başlarını yapmaya başlamış, zamanla evini kuaföre döndürmüştü. Gerçi kasabadan kimse Buket'e gelmiyordu ama, köyden inmiş fakir köylüler, ucuza geliyor diye Buket'i tercih etti. Buket gelin fotoğraflarından sonra düğün salonunu, sonra çalgıcıları ayarlamaya, sistemi yavaş yavaş büyüttü. Kasabanın tek düğün salonu, tek fotoğrafçısı ondan soruluyor. Tam bir hakimiyet kurdu. Düğün salonunu kullanmak isteyen öğrenciler, dernekler ondan izin almak zorunda. Şenlik, bayram, düğün, şamata, Buket yeri doldurulmaz, onsuz olunmaz biri. Annesi çoktan ölmüştü, bana mendirekte şarap içerek uzun uzun anlattığına göre, işte bu hatıralarıyla dolu kasabayı hiç ama hiç bırakmak istemiyor, "mutluluktan uçuyorum!" diyor ve "bu kasabaya birşeyler vermeliyim" diye çabalarını anlattı. İlk adı Kopça Hasan'dı, kopça düğme demek, ibnelere verilen ad, bir zaman sonra Buket oldu. Ufuk'un öldüğü gün Buket ismini bırakmaya yemin etmiş, Buket diye çağırılanlara hiç bakmamış, Hasan denilince başını çevirmiş... Adı yeniden Hasan oldu, ama, karıştırılıyor Hasan abla, Hanım Hasan! Kendine bir yer açmak için bir ömür boyu nefesleri kesen bir savaş açmıştı kasabaya. Paralı oluşu, birçok fukara damattan az para alışı, onu saygıdeğer bir isim yaptı. Sakalsız gençlik resimlerini özene bezene gösterdi bana ve yalnız benim için, çok özel fotoğraflarını gösterdi, iğneyle memelerini büyütüp, çıplak kanepeye uzandığı fotoğrafını görünce midem kalktı. Nevzat, Kenan, Köy İşleri'nde mevsimlik iş buldular, ikisinin de doğru dürüst işi olmadı. Nevzat'ın karısı gide gele kuaföründe çalışmaya başladı. Düğün salonunun başına da Nevzat'ı koydu. Nevzat'a rakı masasında "yahu bu Hasan ibne mi?" diyen kasabanın yeni sakinlerine Nevzat: "Vallahi ben gözümle görmedim, hep öyle derler ama, günahını almayalım" demeye başladı.

Kasabada kendi gibi giyinen, kadın gibi makyaj yapan bir genç çocuk ünlendi ve Hasan'ın düğün salonunda şarkı söylemeye başladı. Çok sonra Hasan rahatsız oldu, Nevzat'a dövdürttü çocuğu, çocuk pek yapışkan çıktı, kendisi gibi! Polisi araya koydu, çocuğu kasabada yaşatmadı. Neden kovdun, dediğimde "O, buralarda yapamaz, gitsin kurtarsın kendini!" dedi. Bu yüzden adı "hakiki ibneye" çıktı. Kasabaya dışardan gelen biri sağı solu kolaçan etse, dikkatini çeken ilk şey, Ufuk fotoğraf stüdyosu, Ufuk düğün salonu, Ufuk çiçekçisi...

Bir de, yaz akşamları büyük şehirden sanatçılar geliyor konser vermeye. Açılışı, takdimi, bu işleri organize eden Hasan yapıyor. Ama Hasan, her defasında kasabalıyı büyük sanatçılara rezil edecek kadar sert küfürler yapıyor konser sırasında. Ünlü sanatçılar sahnedeyken laf atıyor, yerinden kalkıp sanatçının elinden mikrofonu kapıyor, "bu aptal sanatçıları alkışlayacak ne var" diye seyirciyi azarlıyor. Mikrofonla halka bağırıyor: "bunlar medya şöhreti, gerçek sanatçı değil. Bunlar halkın, gerçek sanatçıların neler çektiğini bilmez, anlamaz!". Misafir sanatçı mazalık çıkmasın diye başını öne eğiyor, sesini çıkarmıyor. Seyirci mahçupluk içinde susuyor! Hasan'ın bu acayip sinirlenmelerine kimse anlam veremiyor!

Yani, herkesin keyfi yerinde, gül gibi geçinip gidiyorlar. Buket'in hikayesi burada bitse, bu sosyal uzlaşma, bu mutlu son, Türk filmlerindeki gibi hepimizi çok mutlu edecekti. Ama bu sahtekarlık olur. "Son" için, birazcık hazırlanalım.

Duygular, bedenimizden mi, tasarımlarımızdan mı çıkar? Duyguları, hırsları ve planlarının bileşkesi olanlar, Buket'in kasabadaki hakimiyetinden hoşlanabilir, ama gerçek Buket'i tanıyamaz. Buket, bedenini ezberleyen, bedeninin saf isteklerinden başka kaygısı olmayan bir genç'ti. Sonunda kazanan Buket, kaybeden kasaba değildi. Çünkü yetişkin Buket, planlarından süzülen bir adam oluverdi. Kısacası o artık yetenekli, başarılı bir insan. Ama doğuştan getirdiği sıcacık bedeni duygularını kasabaya kurban vermişti. Buket'in çok sonraları, kasabayla barışı bizi mutlu eder ama bu değersiz bir sosyal anlayış olur. Genç ergen Buket'i, yani doğanın saf Buket'inin coşkularını, can yakan, canı yanan Buket'i o günlerinde kabul edecek bir kasaba değil, hala o eski kasaba. Onlardan olduğu için, kendisi gibi bir beden taşıyan arkadaşının dahi cellatı olmak zorundaydı. İnsan, duygularının en yüksek gücüyle düşünürse, acımız birazcık dinebilir. Arzularını yatıştırıp, tutkularını solduranlar "azaltılmış insan"dır. Bu azıcık insanlarla kurulan sosyal barış, devletimiz, milletimiz için çok hayırlı birşeydir, ama Buket gibi tüm gıdasını vücudundan alanlar için intihar demektir, şerefsizlik demektir. Aslında soru dünya kadar büyüktür? Duygusal ve bedensel azgınlığımız neden hala kahredici bir sosyal lanetdir! Neyse, bunları sonra da tartışırız.

Gül gibi geçinip gidiyorlar ve herkesin keyfi yerindeyken.. Bir sabah Buket, neyi var, neyi yok, herşeyini satıp...

Herkes bir vatan içinde yaşar ve vatanını çok sever! Bazılarının vatanı bedenidir. Buket, vatanına geri dönmek için, bir sabah kimseye Allaha ısmarladık demeden, kasabayı terkettil.. Artık vatanında keyfince yaşayacak kadar da parası vardı!

Hey, suç ortağı bedeniyle yakayı ele verenler! Hey, dünyayı kocaman bir yatak odasına çevirenler! Bu yaraları, kaynatılmış kurşun gibi kalbinize kim döktü? Korkunç kasırgadan beter bu cam kırıklarıyla dolu bedeni, onyedi yaşlarında taşısın diye sırtınıza Tanrı mı verdi? Kılıç ağzı koltuk değnekleriyle yürüyüp bir karaca kadar asil pozunu bozmayan, o zifir, o çapkın gözleri kim yarattı? Hey, kapkara midye kabuklarının suyu ısınıp emmesi gibi, hey, sevişme şarkısı gibi çocuklar! Vahşi bir suikast timi gibi, terörist gibi, derinizin altına bu vahşi kurtu kim soktu? Hey, karacaların en ayıp yerlerini, secde edip, mayın temizler gibi yalayarak öpenler! Bu narin kulube.. Bu teneke sığınak.. Bu, damlarında kuşların gece boyu gagalarına o balı kimler buladı? Tatlı hışırtılarla mırıldanarak, bir hançer gibi gezinerek, tepeden tırnağa iç gıdıklayıcı sözlerle sizleri kim yıkadı? Hey, kurtları tatlı bir genç kız yapıveren kudretli, ilahi ürperti! Hey, çelik gibi pazuları zevk veren kadife yumuşaklığına döndüren ilahi gülünçlük! Hey, her polis baskınında kelepçeyi Tanrı'nın kollarına vuranlar! Sonsuzluk kadar çok öpücük saklı, karga tulumba taşınan, yaralı, o ucube bedenin içinde. Kötü şeytanlar, sizin ruhunuzun içinde. Devletin almadığı yaraları, neden kalbimiz alır. Bu yaraları neden hep yoksul halk çocukları alır. Ölü eti çiğner gibi ahlak çiğneyenler, düşünün; tarih kaçbin devleti toprağa gömdü, ama yıkamadı bu bedeni. Tarihin ilk gününden beri kokular sürünen, bu narin, bu karma karışık ve hala "ucube" bu bedeni!..

Nihat Genç

Aksamsefası

LeM MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Kalbim Leman!

Seni tanıdığım o gün... Ağlaşmaların, hüznün, mutluluğun, ayrılıkların yaşandığı o Mersin otogarında küçük bir dükkanda tanışıyorum seninle... Sana yabancı gözlerle bakıp sayfalarını karıştırıyorum, inceliyorum seni... seni tanımaya çalışıyorum... Nedenini çözemediğim bir problem yaşıyoruz ilk anda; Birbirimizi anlayamamak gibi... Tekrar haftaya randevulaşıyor ve buluşuyoruz. Bu defa geçen haftakinden daha mükemmel geçiyor günümüz. Artık yabancı değiliz... Bir yakınlık, bağlılık hissettim içimde sana karşı... Sana olan tutkum, o vazgeçilmezliğin günden güne artıyor içimde, büyüyor... Sana ulaşamadığım zamanlar çıldırma noktasındayım... Bir madde bağımlısı gibi... Tüm beynim, kalbim seni istiyor... Beynime çakılmışsın mıh gibi... Bundan sonra birlikteyiz, ayrılmayacağız. Kardeşlerinle de tanışmak istedim... Onları da çok sevdim... Artık sizlerle bir bütünüm... Teşekkürler.

Şule Zevzir
Gaziantep Üniv. Hemşirelik Yüksekokulu Öğrencisi

Gerçek Masal;

İlkokuldaki davranışlarımı hiç tasvip etmem çünkü, herşeye inandığım bir dönemdi; her masala, her öğüte... İnsan sonradan anlıyor bazı gerçekleri. İlkokul yaşamında eğitim yapılmalı, ne bileyim en azından yaşadığımız toplumu sindire sindire anlatsalar 5 yıl boyunca daha kalıcı olur. O zamanlar herşey toz-pembe değildi. Misal "Ayşe topu getir"... Ayşe sanki çok zengin de mor sümbüllü tarlası var da sabahtan akşama kadar topu tutacak, ip atlayacak. Belki çocuk yaştakiler akılları fazla ermediğinden, bazı etkinlikleri katılamazlar ama yıllardan beri bunu empoze etmek gülünç ve küfür edilecek bir şey!..

Karınca ve Ağustos böceği her zaman bir öğüt'ün içinde yer almıştır. Ve de Ağustos böceğini hunharca suçlayarak... Ağustos böceğini, hepimiz tembelliğin, zevk aleminde yaşamanın simgesi olarak kavramışızdır. "Ağustos Böceği ile Karınca" öyküsü yolaçmıştır böyle düşünmemize. Oysa, doğada özverili olmanın en güzel örneğini bu böcek sunar bize. Ağustos böceği, varlığını yavrularıyla sürdürebilmek, yumurtalarının gelecek yaza kadar canlı kalabilmesini sağlamak için yüksek derecede ısı üretmek zorundadır. O, kendini yakıp kavuran, ancak yumurtaların canlı kalabilmesini sağlayan bir ısı üretme seferberliğine girişerek kanatlarını birbirine sürter durur; şarkı söylediğini sandığımız o yürek paralayan sesi çıkarır. Harbiden bu durum ortaya çıkınca ruhum psikolojik bir manyak gibi allak bullak oldu. Meğerse nasıl da herşeye kanan bir toplumuz...

Volkan Keser
Kestel Hasan Coşkun lisesi 11/B

Önce Batman Sarsıldı

Vazgeçmek yada bağlanmak, intihar ve idam çelişkisi, hergün yeni çığlıklar, dramatik ölümler, başkalaşma, yabancılaşma, göç ve sürgün. Bir ilmik boğazımda; yutkunmak istesem de gözyaşlarım kar tanesine dönüşüyor. Üşüyor ve bedenim buz kesiyor. Her adım atışım umutsuzluğa dönüşüyor. Kalın bir kitap gibi, güneşin sıcaklığı kadar büyük olan düşlerimiz postallar ve kılıçlarla. Ah!.. bizi anlamak istemeyen sizler. Siyahı ve de daha çok kırmızıyı sevdik. Belki ıslak bir mendile işlerdik o ulaşılmaz yaşam sevgisini. Kanatlı bir uçuş, nemli ve yüksek. Anlat artık ve bitsin, bu sonun ilk başlangıcı. Ölüm gri ve burun kesici bir şerit. Ey ölüm, sanırım tanımışsındır, tanımamışlığımla seni, gözlerin çok şey söylüyor gülüşün ve düşünle!..

Önce Batman sarsıldı, sonra bütün ülke. Kurtuluş mu kaçış mı? Biliyorum, birçok şair ve yazar intihar etti. Oysa bize hayatı onlar sevdirdi, anlattı ve yorumladı. İsa kutsal ruhta sevgiyi verdi ve çarmıha gerildi. Üstelik kendi halkı tarafından... Sevgiyi, okumayı ve konuşmayı ilke edinelim. Hayat çok ucuz şatafatlı görünse de. Bir insan ömrünü neye vermeli?

Vietnamlı Yasin

Merhaba!

Ben Leman dergisinin sürekli bir okuyucusu olduğumu söyleyemem ama 4-5 aydır takip ediyorum.

19.01.2002 tarihli dergide "Diyanet Vakfı: başı açık diye personelini kovan kara kurum" diye bir yazı okudum. En başından belirtmeliyim böyle bir uygulamaya tamamen karşıyım. Ama çifte standartla karşılaştığımızı düşünüyorum. İnsanlar başörtülü olduklarından dolayı aylardır okullara giremiyorlar -İlahiyata dahi- Ayrıca başörtülü oldukları için yüzlerce öğretmen işten çıkarıldı. Neden bunlar karşısında susuyorsunuz? İnsan haklarından anladığımız farklı anlamlar mı? Herkes temel hak ve özgürlüklerden bahsediyor ama ister solcusu olsun ister sağcısı, ister ateisti ister dincisi... tarihe dönüp baktığımızda gördüğümüz gibi yönetimi ele geçiren herkes ilk önce kendinden olmayanları yok ederek işe başlıyor. Lütfen siz onlardan olmayın.

Meryem Bilge
Cevap vermek isterseniz
balkiyan@hotmail.com

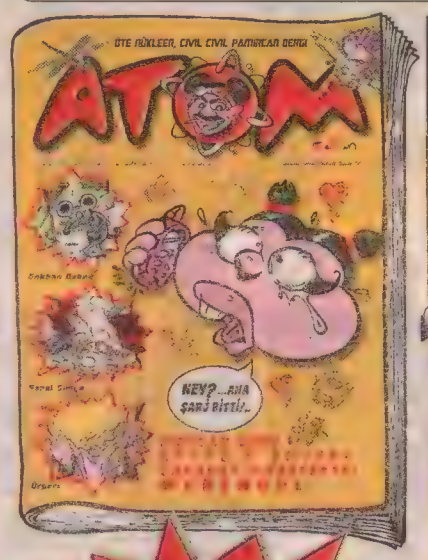

ŞANSIN TADINDA UZAY DERGİSİ ATOM TÜM SATIŞ NOKTALARINDA! Üstelik kupe kağıdı!..

SAYI: 534 • 2 ŞUBAT 2002 CUMARTESİ HAFTADA BİR YAYIMLANIR
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN • Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için
Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

B. BOYSAL & DİN DERSİNDE SEX LOCASI

ALLAH BELANI VERSİN HAYVAN!/KIZIM!..ŞUNA BAK YA!..AYAKKABISINI ÇIKARMIŞ,AYAĞINI ÇOCUĞUN BACAKLARINA,ORASINA,BURASINA SÜRTÜYOR!..DİN DERSLERİNE BİRAZ SAYGIN OLSUN BARİ PİS MÜNAFIK!..

AĞĞAAĞAAH! HOCAM YAPMA HOCAAAM!.. DÜN AKŞAM,OKUL DÖNÜŞÜ AYAĞIMIN ÜSTÜNDEN MİNİBÜS GEÇTİYDİ,NASIR YAPTI HOCAM! O SEBEPLE ÇIKARD..... OY OOOY OOOY!..

BU NE YA?. GERÇİ KALBİM TEMİZ AMA...ULAN ESKİDEN NE DE GÜSELDİ,..HER AKŞAM BÜYÜKLERİMİZ BİRARAYA GELİR,MAHALLEDEKİ YATIRLARDAN,EVLİYA DEDELERDEN BAHSEDERLERDİ...SONRA KUŞA KAFES,BORUYA NEFES DİYE NEY ÜFLER İDİ... ŞİMDİYSE BU GÜN! OOHH! HAKKATEN NE ANIRDI BU HAYVAN!..

CANIIIM!.. DİLBER MESAJ ATMIŞ ABİSİ..."DAHA İYİ MİSİN" DİYE...ÇOK ŞÜKÜR İYİYİM YUMOŞUM...BİLİYOMUSUN ABİSİ,BEBEĞİM BENİM İÇİN FEDA ETTİ KENDİNİ BUGÜN... KAPKAÇÇIYA SALDIRDI... O HAYVAN NASIL DA KAFASINA KAFASINA VURDU BEBEĞİMİN!..

NE?.. OHA!..KIZA SALDIRMIŞLAR,HABERİ KÖPEKTEN ALIYORUZ!.. NEYSE ONA SONRA GİRERİZ DE,FAKAT BU NEDİR? KIZ,BİZİ DE AŞIP İLİŞKİ BAĞLAMINDA ÇOK ACAİP YERLERE GİTMİŞ!"ULAN BİR SANİYE,BENİM YÜKSEK LİSANS BİTİRME TEZİ KONUSU "KÜLTÜRLER ARASI İLETİŞİM" DEĞİL MİYDİ?.İSABET OLDU BU İKİLİ...

BAK MEHTAP, BABAMIN MEMURİYETİ VE ÖZELLİKLE DE DÜRÜSTLÜĞÜ SEBEBİYLE ÖMRÜMÜZ ANADOLU'NUN KÜÇÜK KASABALARINDA GEÇTİ... BU YÜZDEN BÜYÜK ŞEHİRE DE ALIŞIK DİİLİM... MACERACI ŞEHİRLİ ZÜPPELER GİBİ PAHALI OYUNCAKLARIM OLMADI...BU YÜZDEN ŞIMARMAK NEDİR BİLMEM... AMA SENİ ÇOK SEVİYORUM...TAM 8 YIL ÖNCE BİR BAYRAM ZİYARETİNDE GÖRMÜŞTÜM SENİ İLK KEZ...O GÜNDEN BERİ YARALI KALBİM... BENİMLE EVLENİR MİSİN.....

HOOŞT!.. UTANMAZ HERİF! DAHA ÇOCUKKEN GÖZ KOYMUŞ BANA..!..ULAN SAPIK MISIN?.HALANIN KIZIYIM BEN BE..!.. ALLAHTAN KORKMAZ, AKRABA EVLİLİĞİNDEN DE Mİ KORKMAZSIN!.. ... neyse anlat anlat..

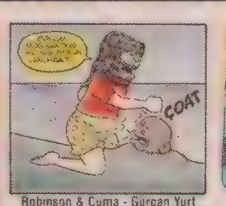
Robinson & Cuma - Gürcan Yurt

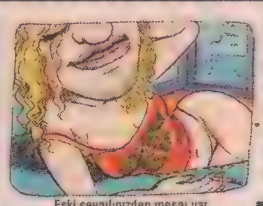
Eski sevgilimizden mesaj var

Boing Burhan - Kadir Yılmaz

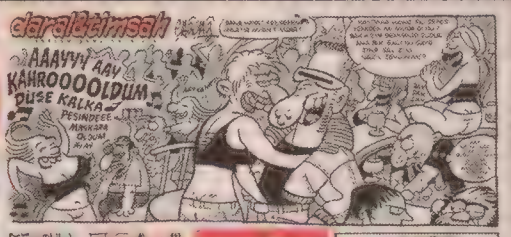

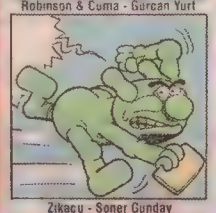
Zikaçu - Soner Gunday

Deli Cevat - Gökhan Dabak

Tırt Star - Çanga & Soner

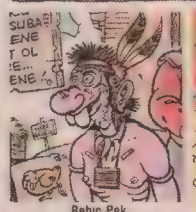
Behiç Pek

Sanlı - Can Barslan

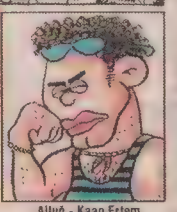
Alluğ - Kaan Ertem

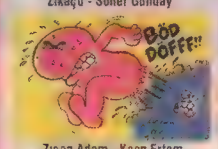

Zıçan Adam - Kaan Ertem

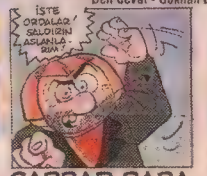

CABBAR BABA

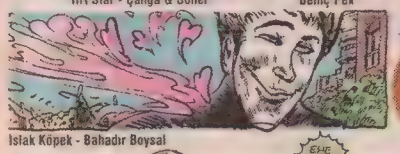
Islak Köpek - Bahadır Boysal

ERAY
ATİLLA ATALAY

Kötü Anarşist

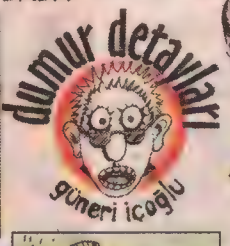

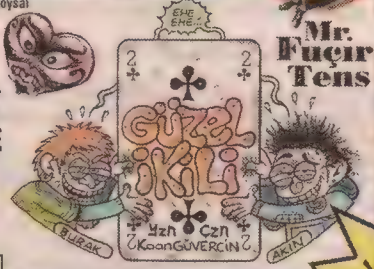

Galip Tekin

Aslan Özdemir

Selçuk Erdem

Mem-Coş

Vedat Özdemiroğlu

535

9 Şubat 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/06 - 600.000 TL. (KDV Dahil)

NOAM CHOMSKY LEMAN'A KONUŞTU... TÜRKİYE'DE İLK KEZ (Sayfa 2'de..

LeMan

KRONİK HASTAL...
leman.com.tr

ISSN 1300-4867

9 770130 048678

Yurdum İnsanından Vurdum Canisine!

Bu Ülke Cinai Boyutlarda Delirmeye Koşuyor...

Türkiye'de son aylarda her biri akıllara zarar, dudak uçuklatacak en uç korku filmlerine, fantastik romanlara rahmet okutacak manyaklıkta gerçekleşen olaylarda patlama yaşanıyor. Üstelik bunları sıradan hayatları olan insanlar yapıyor. Son bir haftanın gazete haberleri... **Vaka 1)** Ataşehir'deki evinde iş ortağı Ali Cafer Lüle'yi ilaçla uyuttuktan sonra sırtından bıçaklayarak öldürdüğü, cesedini küçük parçalara ayırarak ailesinin yardımıyla saksılara gömdüğü iddiasıyla yakalanan Mert Kulabaş tutuklandı. Polis saksılardaki ceset parçalarını buldu. **Vaka 2)** Sevgilisinin eski erkek arkadışını, yine sevgilisine telefon ettirerek buluşmaya çağıran fail onun yerine randevuya gelen eski sevgilinin arkadaşını öldürerek arabasının bagajına koydu. Daha sonra sevgilisinin eski erkek arkadaşının çalıştığı mühendislik bürosuna giderek onu da öldürdü. Tesadüfen aynı büroda bulunan mühendisin ortağının da sonu kaçınılmaz olmuştu. Bu olay 3 kişilik cinayetle sonuçlandı, failler yakalandı, suçlarını itiraf ettiler. **Vaka 3)** Trabzon'da bir sokak kedisi kimliği belirsiz kişilerce yakalanarak gözü oyulup kuyruğu ateşe verilip kopanıldı. Dişleri kırıldı. Birbirinden ilgisiz gözüken bu olaylardan gazetelerin 3. sayfalarında tonlarca var. Bu arada hırsızlık %660, gasp %300 artmış.. Kapkaç olaylarında günde bir kadın yerlerde sürüklenip, kolları koparılarak öldürülmezse sürpriz oluyor. Adli vakaların sayısındaki bu patlama, ama daha önemlisi niteliğindeki şok edici pisikopatlık katsayısındaki fırlayışın nedenleri buradaki psikolojik dengelerin bozuluşunun ardındaki etkenler, sosyolojik, ekonomik dengelerin anormal sarsıntıları ciddi araştırmalar gerektiriyor. Ama şu bir gerçek ve bu ülkede yaşayan herkes ilklerine kadar eminiz bunu hissediyor.. Ülkemizin üzerinde çok negatif elektrikle yüklü kötücül aşın mutsuz bir hava var. Bunda içinde bulunduğumuz tarihimizin ağır krizinin ve üst üste yaşadığımız depremlerin mutlaka etkisi var... Ama satır aralarını daha dikkatli, bilimsel ve çok sorumlu okumak gerekiyor... Bu kadar az sorumlunun bulunduğu bir ülkede...

LeMan ÖZEL

NOAM CHOMSKY

Türk Basınında İlk Kez LeMan'a Konuştu

*DGM'ce toplatılan ve hakkında dava açılan **'Amerikan Müdahaleciliği'** adlı kitabın yazarı **Prof. Noam Chomsky**, üç günlüğüne Türkiye'ye geliyor. **Chomsky,** 13 Şubat gü nü kitabı basan **Aram Yayıncılığın** sahibi **Fatih Taş**'ın duruşmasını izleyecek. **Taş,** 1 yıl hapis cezasıyla yargılanıyor. Anarşizmin sıkı taraftarı, fanatik Amerikan karşıtı görüşleriy le tanınan dilbilimci **N. Chomsky,** Türk medyasına ilk mülakatını The Economist Türkiye muhabiri **Amberin Zaman** aracığıyla Boston'dan LeMan'a verdi:*

Sizin bir konuşmanızdan yapılan alıntılar sonucu Aram yayıncılık aleyhinde açılan davayı duyunca tepkiniz ne oldu

Chomsky: İlk önce şunu söyleyeyim, Leman'la, yani muhalefetini, hiç bir kalıba sıkışmadan, yapan bir yayınla görüşlerimi ayrıca paylaşmak gayet süper bir olay. Diğer olaya gelince, ilk duyduğumda acayip absürd buldum, yani ne demek birisinden alıntı yaptın diye hapis cezasıyla yüz yüze kalmak. Tabii ardından da bunların Türkiye'de olduğunu hatırlayınca hiç de tuhaf gelmedi, zira bu tür vakalar sanırım ülkenizde sürekli yaşanıyor.

Peki Türk basınında iddia edildiği gibi, Türkiye'yi bir tür sınavdan geçirmek için geldiğiniz doğru mu?

Chomsky: Hayır, hiç alakası yok.Kaldı ki Türkiye hakkında öyle fazla derinlemesine ahkam kesecek durumda değilim. Ben sadece buradaki inanılmaz cesur olan, her türlü cezayı göze alarak, anti-demokratik uygulamalara muhalefet eden Türk yazarlarla, yayıncılarla bir dayanışma güdüsüyle geliyorum, ki inanın bu benim için çok da kolay olmadı. Proğramım 2005 yılına kadar tıka basa dolu. Ama Türkiye'deki durumu çok ama çok önemsiyorum..

Ülkenizin dış politikasını sürekli eleştiren biri olarak bu politikanın Türkiye gibi demokrasinin henüz tam yerleşemediği ülkelerde nasıl bir etkisi olduğunu düşünüyorsunuz 11 Eylül sonrasında bu anlamda neler değişti?

Chomsky: Amerikan yönetiminin sergilediği çifte standartlar hakkında pek fazla şey yazıp çizdim. İster Latin Amerika'da olsun, Türkiye'de olsun geçmiş ve bugünde baskıcı rejimler hep Batının desteği ile onların sağladığı her türlü yardımla ayakta kalabildi, kalabiliyor. Ne yazık ki 11 Eylül sonrasında durum daha da vahim boyutlara ulaştı. Türkiye gibi pek çok ülke artık hak ihlalleri konusunda daha rahat davranabileceklerine, buna da Batı tarafından göz yumulacağına inanıyorlar sanki. Maalesef, bunun aksine ispatlayan herhangi bir gelişme görmedik şimdiye dek. Hatta artık "ulusal güvenlik'" adına Fransa, İngiltere ve Amerika gibi ülkelerde demokrasinin kuralları burulur iğdiş edilir hale geldi. Mesela Fransa da emekli bir general anılarında Cezayir Savaşında Fransız ordusunun yaptığı barbarlıkları anlattığı için şu anda yargılanıyor, bu vahşetteki payından dolayı değil, Fransız ordusuna hakaret ettiği için!

Peki artık Amerika'nın tek süper güç olduğunu göz önünde tutarsak bu durumu kim, nasıl değiştirebilecek. Aydınların işi daha da zorlaşmadı mı?

Chomsky: Aydınları boş geç, onların çoğu omurgasız hele liberal diye geçinenleri iyice geç. Medyayı da boşver. Ve özellikle Amerikan medyasını. Amerikan basını sürekli halkın Bush yönetiminin uyguladığı bu vahşi politikaları desteklediği inancını pompalıyor. Alakası yok. Yalan söylüyorlar. Halka terörle mücadele edilmeli mi diye sorunca elbette evet diyecektir, ancak başkalarına terör ve baskı uygulayarak, sivilleri dümdüz ederek, aç bırakarak diye sorarsanız, elbette buna hayır diyeceklerdir. İnanın, Amerikan halkı feci derecede rahatsız bu durumdan, kör değil, aptal değil. Bu politikaları sorgulayan ve küçük marjinal yayın evleri tarafından basılan kitaplar peynir ekmek gibi satıyor. Ama o meşhur kamuoyu yoklamaları işin bu yönünü tabii anlatmıyor. Benim gibileri de, sofistike olmamakla, "esas olayı" kavrayamamakla suçlanıyor, sinir bozucu bulunuyoruz. Zaten Amerikan basını Vietnam savaşında da çok kötü sınav verdi. Ancak savaş başladıktan 9 yıl sonra, yani 1969 yılında ilk defa The Boston Globe savaş aleyhinde yayın yapmaya başladı. Halkın savaşa karşı olmasının artan ceset torbalarıyla ilgili olması iddiası da kocaman bir medya fabrikasyonu. Amerikan Halkı savaşı, çirkin ve tüm insani değerlere aykırı bulduğu için savaşa etik ve hümanist anlamda karşı çıktı. Onların gücü sayesinde bu savaş durdurula bilindi. Bu bilinç özellikle de 68 ruhu diye bü gün anılan uyanışla ivme kazandı.Üniversite kam püslerinde, sendikalarda. Yoksa çevre bilincini feminizm dalgasını basın mı geliştirdi ? Hay efendim, halkın kendisi bunu yaptı. Çünkü kitlele gittikçe uygarlaşıyor, oysa bizi yöneten elitler yal nızlaşıyor, esas onlar marjinalleşmeye mahkum. Bakınız daha geçen gün New York ta polis sendi kasına bir konuşma yaptım, hınca hınç doluydu Adamların acayip hoşuna gitti bütün anlattıkla rım.. Bugünde yine halkın sağ duyusu, dayanış masıyla örgütlenmesiyle cesaretiyle ve baskısıyl süren bu iğrençliklere son verilecektir, nered olursa olsun. Buna inanin lütfen. Birazdan Rio d Janeiro'ya uçacağım, haydi eyvallah.

Chomsky Kimdir?

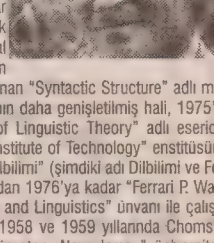

Noam Chomsky 7 Aralık 1928'de, Philadelphia/Pennsylvania'da doğdu. Eğitimini ve doktorasını(1955) Pennsilvania Üniversitesinde, "Dilbilimi" dalında yaptı. 1951'den 1955'e kadar Harvard üniversitesinde burslu olarak okudu. Buradayken "Transformational Analysis" adlı tezini hazırladı. Bu tezin temel teorik görüşü, 1957'de yayınlanan "Syntactic Structure" adlı m kalesinde açıklanıyordu. Bu çalışmanın daha genişletilmiş hali, 1975 yayınlanan "The Logical Structure of Linguistic Theory" adlı eseric Chomsky 1955'te "Massachusetts Institute of Technology" enstitüsü girdi ve 1961'de "Modern Diller ve Dilbilimi" (şimdiki adı Dilbilimi ve F sefe Bölümü) profesörü oldu. 1966'dan 1976'ya kadar "Ferrari P. Wa Professorship of Modern Languages and Linguistics" ünvanı ile çalış 1976'da "Institute Professor" oldu. 1958 ve 1959 yıllarında Chomsk "Institute for Advanced Study at Princeton, New Jersey" üniversite bünyesindeydi. 1969 İlkbaharında Oxford'da "John Locke", Oc 1970'de CAmbridge Üniversitesinde "Bertrand Russell", 1972'de Ye Delhi'de "Nehru" ve 1977'de, Leiden Üniversitesinde "Huizinga" sem nerlerini yönetti. Prof. Chomsky birçok üniversiteden onursal ödüller beratlar aldı. Bunlar arasında Londra, Chicago, Chicago-Loyola, Del Massachusetts, Pennsylvania, Georgetown, Buenos Aires, McG Cambridge, Rovira I Virgili, Tarragona, Columbia, West Ontario, Toron Harvard, Calcutta, Pisa Üniversiteleri; Swarthmore, Bard, Amherst Kol leri, Connecticut Scuola Normale Superiore sayılabilir. Kendisi aynı z manda Amerikan Sanat ve Bilim Akademisi ve Ulusal Bilim Akadem üyesidir. Bütün bunlara ek olarak, ABD'de ve dışarda, birçok başka me lek örgütünün ve kurumun da üyesidir. Aldığı çok sayıda ödül var Amerikan Psikoloji Derneğinin "Seçkin Bilimsel Katkılar ödülü, "Ten Bilimlerde Kyoto Ödülü", "Helmholtz Madalyası", "Dorothy Eldridge E rış Ödülü", Bilişim dalındaki "Ben Franklin Madalyası" vb. Chomsky, d bilim, felsefe, entellektüel tarih, güncel sorunlar,uluslarası politika ve Al dış politikası üstüne sayısız yazılar yazdı, seminerler verdi...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

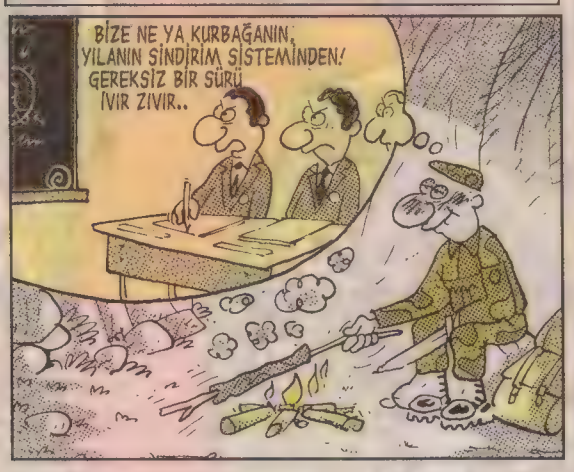

mtibet@leman.com.t

DİP NOT Alp Tamer

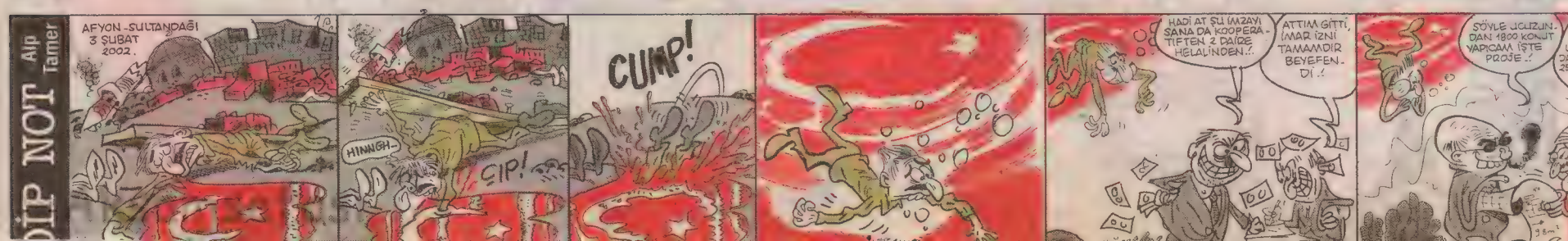

Leman

AB'ye uyum yasaları altında yutturulmaya çalışılan kuzu postuna bürünmüş kurt yasalarındaki anti-demokratik düzenlemelerin, düzeltilmesine MHP şiddetle karşı çıkıyor...

Deprem bu kez ve yine Afyon'da kendini hissettirdi. 6 şiddetindeki sarsıntıda çürük, yumuşak zemin üzerine kurulu kapkaççı müteahhit yapımı , 150'den fazla bina yıkıldı, yüzlerce kişi yaralandı, 45 kişi yaşamını yitirdi.

Hükümet bu defa Afyon'daki deprem bölgesine yetişmekte geç kalmadı!!! Mesut Yılmaz depremzedelerin elinden zor kurtuldu...

Yaşadıklarını kanıtlamak için maaşlarını kendilerinin alması istenen bağ-kur emeklileri kuyruklarda birer birer ölmeye başladı. Bu trajik gelişme üzerine uygulamadan vazgeçildi..

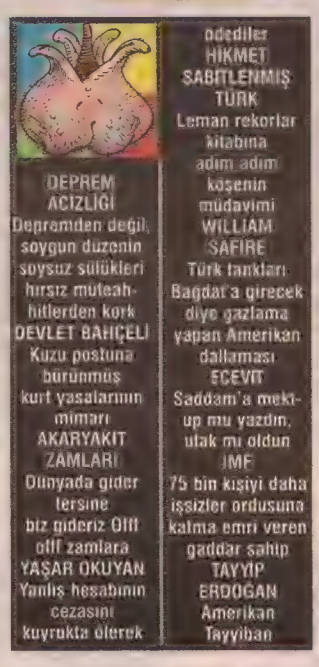

Adalet Bakanı Hikmet Sabit Türk "hayata dönüş operasyonu"yla ilgili dava başlamadan önce, basın mensuplarını da yanına alarak Bayrampaşa cezaevine gitti. Ve Jandarmanın uyarı amaçlı atış yaptığını ispat etmeye çalıştı!?!

IMF kararları, 75 bin kişiyi daha işsizleştirip sokağa attırıyor. Asgari ücret tüm düzenlemelere karşın yoksulluk sınırının altıda birine ancak yaklaştı. Dar gelirli, ücretli atık gıda maddeleri toplayarak karnını doyurmaya çalışıyor...

CHARLIE HEBDO LEMAN'IN MİSAFİRİ

Fransızların en harbici dergisi CHARLIE HEBDO'nun babalarıyla istanbul'un altını üstüne getirmece, beraberce kirli politikanın, faşistlerin, özgürlük düşmanlarının, dürrüklerin tozunu atmaca, aynı kağıtlarda..

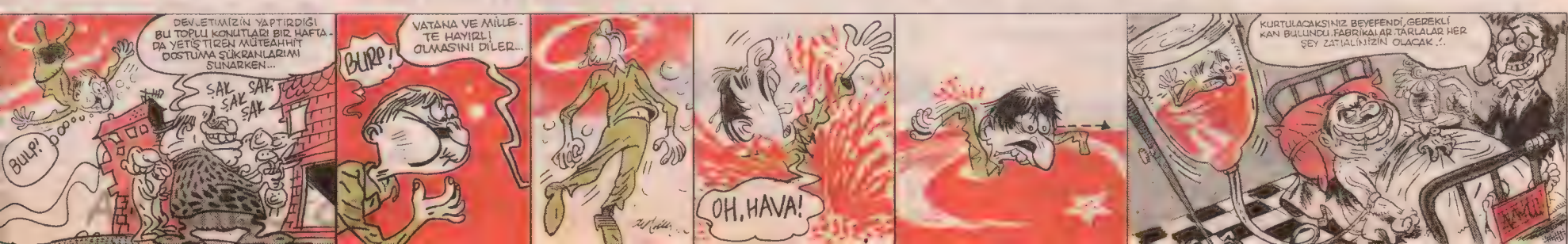

pazar sevişgenleri

met üst

Açık Büfe

bu tiplemeler kimlere ait

1) 'zalak mahmut'

a) nafiz çamlıbel
b) behiç ak
c) behiç pek
d) behiç yok

2) 'ofli hoca'

a) peyami safa **b)** nihat genç **c)** sönmez yıkılmaz **d)** zekeriya beyaz

3) 'ercüment menemen'

a) oral çalışlar **b)** gani müjde **c)** pakize suda **d)** can barslan

4) 'dr. martinez'

a) elsa martinelli **b)** altay martı **c)** derviş zaim **d)** dr.ercan kesal

5) 'fikrinin fikri'

a) tekin aral **b)** zeynep oral **c)** hafız esat **d)** şinasi berker

6) 'eray'

a) atilla atalay **b)** atalay yörükoğlu **c)** atı alan üsküdar'ı geçti **d)** boş

7) 'tatlı betüş'

a) betül mardin
b) kinyas kartal
c) aziz nesin
d) zubi zaretta

8) 'lütfü oflaz'

a) muzaffer izgü
b) rıfat ılgaz
c) kandemir konduk
d) hiçbiri

9) 'mustafa kamil zorti'

a) rüştü saraçoğlu
b) şükrü yavuz
c) kamil sönmez
d) vedat özdemiroğlu

10) 'eğri bodik'

a) hüdai aksu **b)** ferruh bozbeyli **c)** hasan kaçan **d)** cezmi ersöz

not: cevaplar ille de mektupla, **testus mestüst'us, istiklal cad. imam adnan sok. no:20 80080 beyoğlu-ist.** adresine gönderilecek, kolay gelsin annem

'bu dizeler kime ait' test'inin doğru cevapları: **1) d:** can yücel **2) c:** orhan veli **3)b**: oktay rifat **4) a:** cemal süreya **5) c:** nâzım hikmet **6) d:** behçet necatigil **7) b:** yahya kemal **8) c:** edip cansever **9) a:** ahmed arif **10) b:** gülten akın

doğru cevaplayanlar:
ağrı: berna ipek, **çanakkale:** mehmet kanat, **adana:** a.esmeray yoğun **balıkesir:** e.savaş polat **gaziantep:** saadet torun **sakarya:** ilyas akca, **antalya:** alp çetin, **kahramanmaraş:** özgür yılmaz **kütahya:** mesut beşevlek **ankara:** teknile dağkıran, tayfun acar **siirt:** mercan baltaş, zeki özer, murat yıldız, yılmaz aslancı, bahattin obut, evin timurtaş, fidan uçkaç, bervian erbey, kadir yaşar, melsa yıldız (toplu bir kopya olayı yoksa, siirt süper) **istanbul:** aslı aykut, seçkin armutlu, olgun cengiz, elif özdemir, dusemre, mümtaz faik madakbaş **izmir:** nurcan gürsoy, mısra pütmek, özkan ezer, ahmet erkan

harala gürele

ÇAĞLAR

Mayıs 2002

eeey yurt gençliği ; silkin ve kendine gel..aanı,ağımı yaşa!

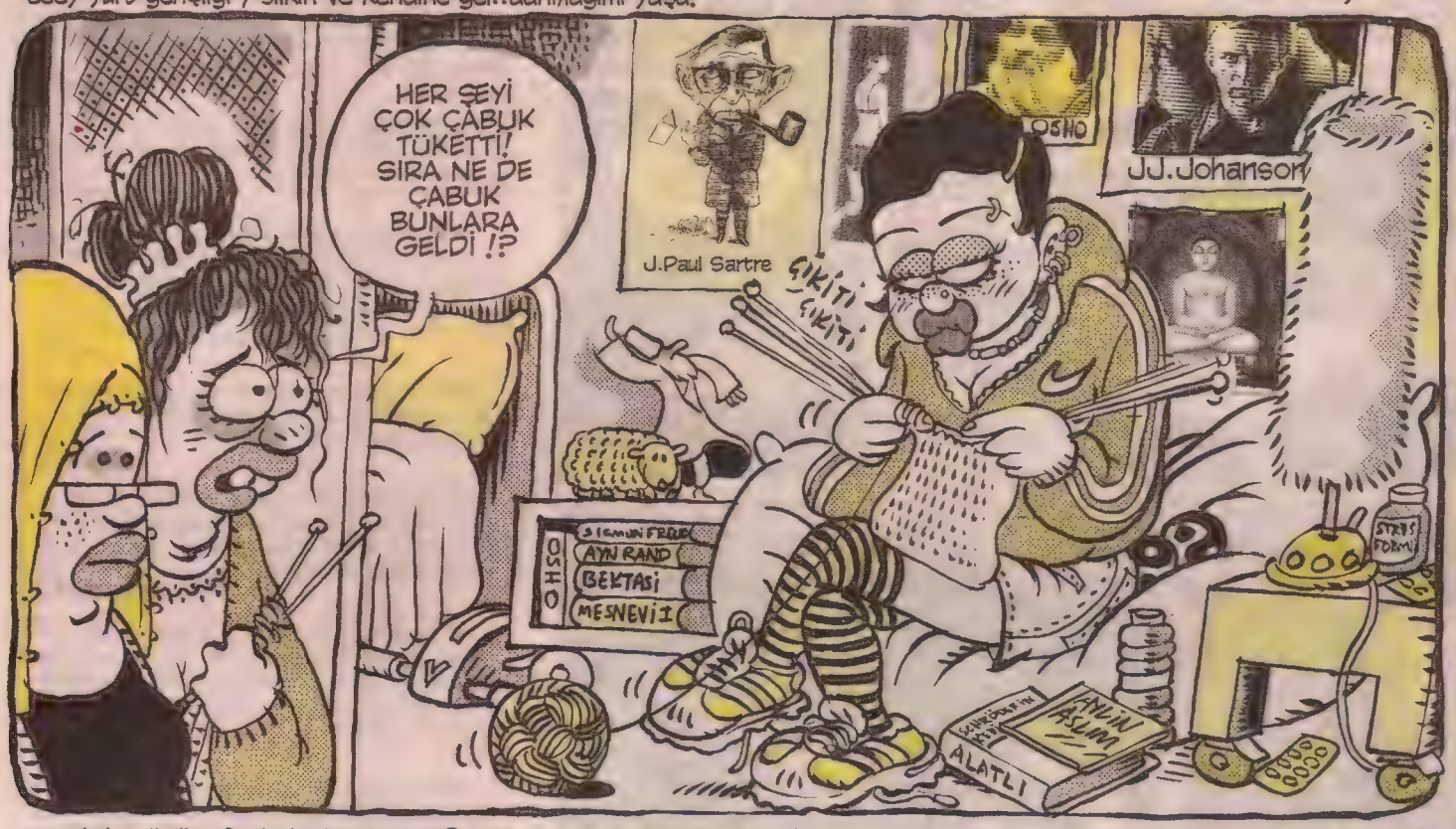

nere gitti o güzelim rıfkıcılar,konkenci ablalar?..onlar da mı te-ve ye teslim oldular..

A. BARKA CANDIR..ÖRNEK İNSANDIR..GEÇ TANIDIK ERKEN AYRILDIK

harala eleştiri işleri

sevgili erceren erbayır
azimlisin ,
pes etmeden yılmadan, çizip çinileyip çizgi gönderiyorsun..
bu iyi..
ifade;
karikatürlerinde dikkatimi çeken olumlu taraflardan biri
bu da iyi..
taramalar;
taramadan kaçınmak geleneğimizde vardır ama seni bilirsin.vaktin varsa tara.
esprine gelince;
niye oku espridеki çizmeye çalıştığın insandan esirgiyosun ercerenim..
esirgeme ..bence asıl oklanması , oktan delik deşik edilmesi gereken o kardeşimiz değil midir..
bence odur..
bak o zaman sokaklarda laf atmalar nasıl son buluyordu..bak o zaman tacizler,tecavüzler oluyo muydu?
bak o zaman erkek erkek akan sokaklar nasılda kızlarımızla doluyodu.
espri salt komiklik olsun diye yapılırsa biraz eksik olur..mesele de lazım..
hadi şimdi sevgililer günü yaklaşırken çizdiğin abilerine bir dilek dileyelim eroslardan onları delik deşik etmelerini temenni edelim..kolay gele diyorum ercerenim hoşça kal.

zaman bio teknoloji zamanıdır..domuzun sırtında koi bacak üretip parayı daha da bir emme zamanıdır..

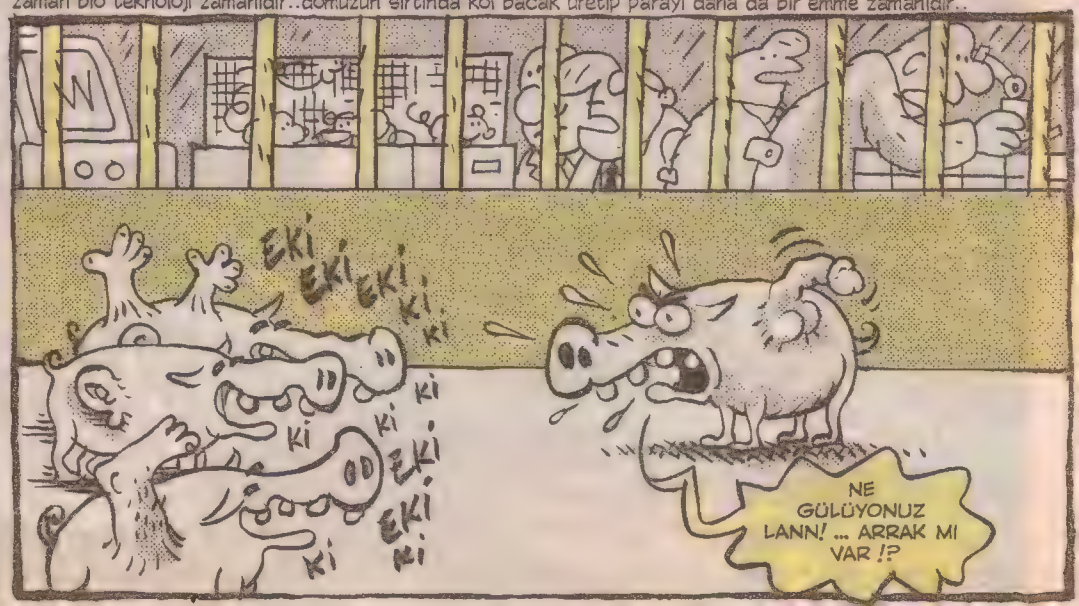

EŞİN DERİSİ:VAGİF ÜNGER

Gönül Adamı

Günkeri Göğlü

J.Piyer Paris'ten İstanbul'a gezmeye gelen arkadaşlarına boğaz turu yaptırmaktadır.

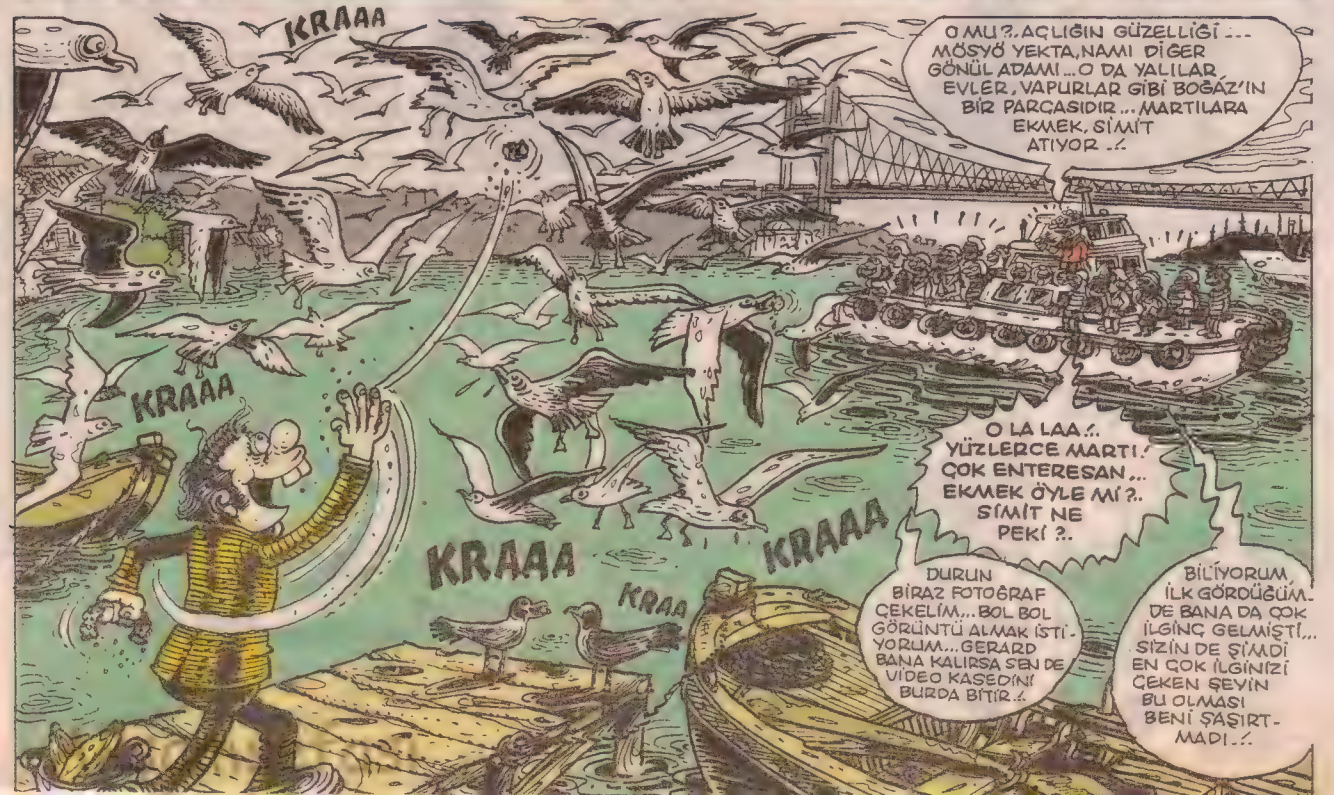

Sevgililer Günü Mesajları

❤ Küt saçlım, yıldızlar şahidim olsun ki, total param 18 bin mark!... Yuroya geçildiği için hesap karıştı, bu yüzden ağabeyin Yusuf'a istediği parayı ödeyemeyeceğim... Bu durum aşkımızda bir soğukluk yaratırsa, sebebi Yusuf'tur, bilmeni isterim...

Candan Sevdim

❤ Güzel insan Pelin!.. Sana yazdığım mailleri "Çilli Bom" adıyla kitaplaştırdım, bir aksilik olmazsa yakında Pa-la Remzi Kitabevi'nden çıkacak!..

Toygar the Cat

❤ Yeşil başlı portakallı ördek... Beni sevdiğini biliyo-rum, Göksu ve İncitürk'le beni kıskandırmak için ilişki kur-duğunu da biliyorum... Evet, kıskanıyorum... Senin için Hüsrev'den de, Baltazar'dan da ayrıldım, Martın ilk haftası Kıvırcık'la da bitiriyorum... Maslak'ta buluşalım desem ya!..

Deli Yeliz

❤ Yeni bir aşk, yeni bir meşk, yine güzel bir ortam ol-sun; yeni olaylar, yeni rakılar, yanında peynir olsun! Siber gözlüm, şu dünyalı sana aşık!..

Kudred

❤ Gülizar Hanım, 68 sonbaharında, sizden okumak üzre ödünç aldığım iki Emile Zola romanından biri 84'te kay-boldu, diğerini hâlâ her sabah göğsüme bastırıyor ve sizi Lütfi Bey'e kaptırdığım için ah ediyorum...

Refik Bolubey

❤ Taşer, canım aşkım... İyi ki o yaz akşamında, yan balkondan bana gülümsemişsin, iyi ki sokak lambası o tav-şan dişlerinde pin diye pırıldamış, iyi ki aynı gece seviş-mekten ter içinde kalmışız... Sabaha karşı terden kafanın tütmesini unutamıyorum...

Şakrak Sibel

❤ Kurtuluş'tan Selin... Sen telafisi olmayan en büyük hatam benim, senin yüzünden dünyayı bir pula satan be-nim. Satan benim... Dikkatli ol, Satan'ım ben.. Nihahahaa!..

Dördüncü Hakem Bedirhan

❤ Didem, azıcık aklım vardı, onu da sinema sinema gezdirip sen aldın benden... 6.His dedin, gidildi; Diğerleri dedin, gidildi; Vanilla Sky dedin, ona da gidildi... Kafam dür-rük gibi oldu, ölü müyüm, sağ mıyım, hortlak mıyım, ruh muyum, bilemez hale geldim...

Han-game-Over

❤ Arzu, Malkaralı'ya dikkat et, aramıza girmeye çalışı-yo... Kendisi yandan yemiş bi insandır!..

Gabek

❤ Aşkımı yazmak isterim ovalara, platolara... Her ka-rıncaya, her istavrite seni anlatmak isterim... Evlenmek is-terim seninle iki munis şahit eşliğinde... Ve boşanmak sonra!.. Çünkü bebeğim, aşkın ömrü üç yılmış, yazılı basında okudum ben bunu!..

Erkan Dutbalı

❤ Kolpa yapma bana Aydiş... Ciğerini bilen kişiyim... Kınlgan ayakları kolejde söker, maymun uyandı!..

Çin Çocuğu

❤ Prensesim, "Yeşim Salkım, Hakan Uzan'dan ayrıl-sın, Kral Top 10'dan düşecek" demiştin ya, haklı çıktın me-lek gibim!.. Seninle gurur duymayıp da ne yapayım?..

Çerez de Cuellar

❤ Şahane dudaklı Melis!.. Hani Emel sayın filmlerinde, arada bir bi sürü Emel Sayın döner ya, şarkı da "ismin ne dedi söyleyiverdim Feride, Feride" veyahut "Kıskanmakta haksız mıyım Gülizar / Bu sevdada bahtsız mıyım Gülizar / Aşk bahçesi gülsüz Gülizar" olur!.. İşte öyle dönüp duru-yorsun kafamın içinde, ta ki departman şefi hır gibi soru sorana dek!..

Vaniköylü

❤ Mene özünden kopup gelende, dünyalar yeşile kesi-le!.. Öperem men seni defalarca aybalans!..

Minyon Huşeng

❤ Enfes sevgilim, sana sadece bir kez yalan söyle-dim... O karlı gecede, kanyak içerken seni değil, hayatımda gördüğüm ilk badem bıyıklı adamın ismini düşünüyodum... Noter bir insandı... Sonradan hatırladım, adı İhsan Çi-men'di!.. Yalansız olsun isterim ömrümüzün kalanı... İyi, kötü, çirkin geçinip gidelim!..

Falçata

❤ Egosuz kul olmaz Ali, egomla sev beni!.. Çocukke-ne legoyla vakit geçirirdik, büyüdük; egoyla...

Senden Hoşlanan Nesrin

❤ Çaydanlıktan bir damla su düştü ayağıma...
Ne güzel olacak,
Acının geçmesi!

Uyanıkspor

vo@leman.com.tr

Vedat Özdemiroğlu

TEREĞLİ

PICTURES CAN BARSIAN

TERZİ ÖLDÜ... ELBİSENİ SEN TAMAMLAYACAKSIN.. ŞİMDİ ÖNÜN-DEKİ KIRMIZI İPLİĞİ İĞNEYİ GEÇİR.. HADİ SAKİN OL... BAŞARABİLİRSİN...

BEN... BEN... HAYIR... YAPAMAM YOO..!.

ÇÖMEL ABİ, SEN DE ÇÖMEL... KÖPEKLER ÇÖMELİNCE BİŞEY YAPMIYORLARMIŞ..!

YETENEKLER SÜPER... AMA KAFA OLMAYINCA OLMUYO İŞTE..!.

HAV HAUV... HAV! HAV!..

YAA BEBEKLİĞİNDEN BERİ DEDİM... ŞU ÇOCUĞU KUCAĞA ALIŞTIRMA DİYE... AMA DİNLEYEN KİM ?. AL İŞTE SONUÇ .!.

ANNECİİİM..!. BABACIIIIM..!. MEREBAAAA..!.

KARAKUCAK YAĞLI GÜREŞLERİ

AY KIZ... ŞU ADAM SENİ ADETA GÖZLERİYLE YOLUYOR !?.

AMAN BİLİYORUM O SERSERİYİ... İLGİLENME !.

HALAYEET!.. İMDAAAT!!! HALAYETLİ EEEV!..

DAHA HAYALET DEMEYİ BİLMİYO, KAÇIYO BİR DE... DU BAKIYIM NE GÖRMÜŞ BU ŞALAK ?!

UUUHUU! TEYTEYUUUU!

HALAY... HALAYET... HAYALET..!. HALAYET?. AAAA..!.

Aksaray Ofset
agabeyler@aksaraymatbaa.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

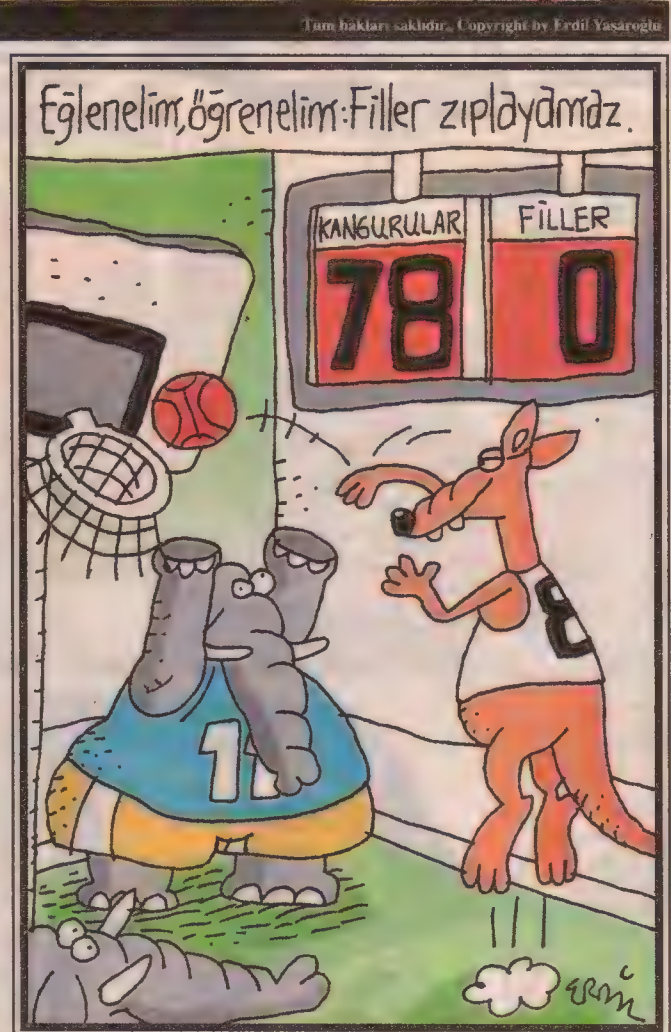

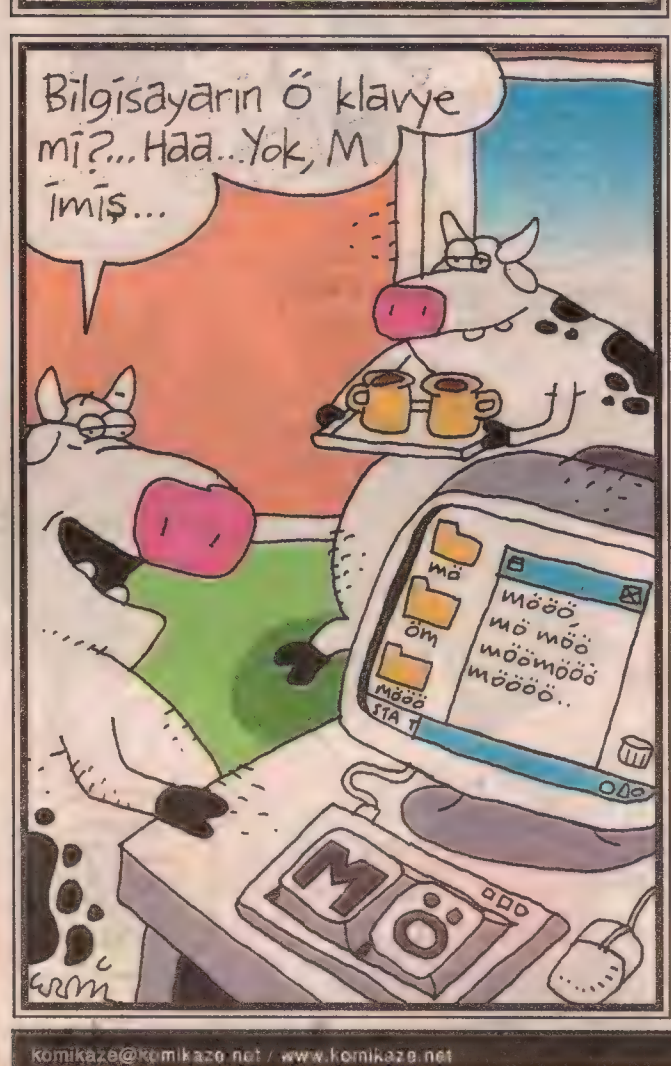

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Sesin Yine Soldu Bu Akşam

Çocuklarını yakıyorlar insanlar yol kenarlarında... Arabalar hızla geçiyo yanlarından... Şehrin hızına karışıyor yakılan çocukların çığlıkları... Arabala durmuyor, kimse durmuyor... Herkes birbirine soruyor, **bitti mi insanlık, bit mi yaşamak...** Kimse birşey diyemiyor... Ne bitti, ne başladı... Beklenen hiç bir şey olmadı... Beklenen herşey oldu... Ne değişti öyleyse... Belki **İsa** da va dır o yakılan çocukların arasında... Üç kuruş para için, bir akşam yemeği için biraz odun ve kömür için yakılan çocukların arasında belki o da vardır... Art kim kimi yargılayabilir ki... Hem ne adına, ne için yargılayabilir... Kaldı mı b doğru... Kaldı mı bir gerçek...

Gecenin bir vakti atlar geçiyor insanların önünden. Nereden gelip nere gittikleri bilinmeyen atlar... Hiç kimseye bakmadan geçiyorlar... Uzaklard çok uzaklarda kimsesiz ateşler yanıyor... Şehrin sahipleri artık onlar, o kim sesiz ateşler... Atlar geçiyor önümden... İncecik bir kan sızıyor bedenlerin den... Öylesine yoksul bir hayranlıkla bakıyorum ki onlara, gitmek istiyorum peşlerinden, nereye gidiyorlarsa... Ama öylesine eksik ki gururum ve onla kendilerinden öyle eminler ki, çekiniyorum, gidemiyorum arkalarından... B şehir, bu gecikmiş kıyamet, bu sonu gelmeyen çöküş beni içine alıyor... Kal yorum neredeyse orada... Kalıyorum o sonsuz çöküşte...

Kalıyorum sana telefon ettiğim o telefon kulübesinde... Heryerden daha b gece burası..Şimdi ben seni nereden arasam, orası kayıp bir ülke... Bilinm yen bir tarih...

Telefon kulübesinin kapısı rüzgarda kendine çarpıyor... Hayaletler dolaşıy şimdi burada. Sesin yine soldu bu akşam... Sesin derin bir solgunlukla, gi gide bilinmezliklere karıştı... Ne zamandır kaderimi duymak için seni arasa kaderim orada bilinmezliklere karıştı... Seni nereden arasam orası kayıp ülke oldu... Bildiğim bütün tarihler daha bir gizlendi yokluklarına... Seni nerede arasam orası sular altında kaldı... Seni ne zaman arasam sesin o ürkütücü s ların altında kaldı... Sular... Sular... Uykuların gibi acıtıcı... Yokluğun gibi ko kunç ve uzak... Ansızın kendine dönüşün gibi umutsuz sular...

Neyin var... Sesin niye böyle bana uzak... Seni kıracak bir şey mi yap tım... Ne oldu sana... Boğulmak üzere olan birinin son çığlıkları gibi ses lenirdim sana: Birşey söyle ne olur, hemen kapatma telefonu, anlat ne o du sana... Benim yüzümden mi soldu sesin böyle... Yoksa bilmediğim şe ler mi var... Ne olur anlat... Birşeyler söyle, ama bu solgunlukta kalma Yeter ki gerçeği söyle, gerçekse herşeye razıyım:Senden bıktım de, göt remiyorum, artık olmayacak de... Seni bırakıyorum, de... Herşeye raz yım, ama beni bu solgunlukta bırakma... Bu karanlık sularda bırakma... B sonsuz, bu sensiz asla bitmeyecek gecede bırakma...

Uzun sessizliklerin... Sonra sular, sonra yine gece... Gecenin içinde gön nüp görünüp kaybolan yüzlerin... Dalgalı bir denizde sulara batıp çıkıp ilerl yen bir geminin ışıkları gibi yüzlerin... Tutmak için her uzandığımda hastalı izler kalır ellerimde... Ömrüme katmak için her uzandığımda sana, yüzünü k zmak için her çırpındığımda kendi ömrüm bile yabancı kesilir bana... Seni b na, beni sana katmak için söylediğim her sözde biraz daha uzaklaşır sesin O yorgun, o solan sesin...

Yarın erken kalkacaksın... Yarın toplantıların var... Bütün bir gün çalışmal rını sunacaksın müdürlerine... Ayakta kalacaksın... Akşam sayım var... İşy rinden çok geç vakitte çıkacaksın... Bir sonraki gün şirketin yemeği var... On hazırlanmalısın... Yorgun olmaman gerekiyor, iyi uyumalısın... Sonra işyeri den arkadaşlar sana kalmaya gelecek, evinde onları ağırlayacaksın... Hep d lusun, hep birilerine verdiğin sözler var... Sonra belki birkaç günlüğüne iş iç biryerlere gideceksin... Birileri için önemlisin, senden beklentileri var, birile senin için önemli... Hesaplar durmadan açık veriyor, onları kapatman gere li... Daha sonra daha kaygısız, hayatından daha emin olmak için feda etme harcaman gereken günlerin var... Ne kadar gizlemeye çalışsan da , sesinin a kasında çınlayan bir ses var ve o bana durmadan, senin benden ayrı, bend uzakta bildiğim, ama bildiğimi sana söylemekten çekindiğim bir hayatın old ğunu ve orada kalmak istediğini söylüyor...

İşte bunu anladığımda o sular biraz daha yükseliyor... Şehir biraz daha b linmezliklere karışıyor... Uzaklarda bir yankı, nerede yanlış yaptım, diye sor yor bana... Susuyorum, susup ellerimde giderek açılan yaralarımı seyrediy rum... Evinin biraz ilersinde çoktan kapanmış bir büfede kimbilir kaçıncı s biramı içiyorum... Doktor, **hiç içmeyeceksin,** demişti... **Yaraların daha d derinleşir,** demişti... Oysa o bilmiyor ki gecenin bu saatinde ellerimde açıl alkol yaralarından bana daha yakın, bana daha gerçek hiçbir şey yok...

Çünkü suçlu suçsuz yok artık bu hayatta..Kim haklı, kim haksız, bunun c vabı çoktan karıştı bu karanlık suların derinliğinde. Şimdi sadece kimsesiz b rüzgar okşuyor bu sahipsiz yaralarımı... Suların derinliklerinden gelen yankıl rı yine sulardan gelen yankılar yanıtlıyor... Kimse onların ne konuştuklarını a lamıyor... İnsanlar yol kenarlarında üç kuruş kazanmak için çocuklarını yak yor... Arabalar durmuyor... Kimse durup bakmıyor onlara... Herkes birbirine, **bi ti mi hayat, bitti mi yaşamak,** diye soruyor. Kimsesiz ateşler yanıyor şehr uzaklarında... İnsanların önünden acelesiz, telaşsız yüzleriyle atlar geçiyor. Att terkediyor artık bu şehri. Atların bedeninden incecik kanlar sızıyor yollara. Atl rın bedenlerinden sızan kanlar bana söylediğin o son sözlerini hatırlatıyor ye den: **Öyle çok, öyle çok yaralandım ki, artık seni seviyorum, cümlesini kir**

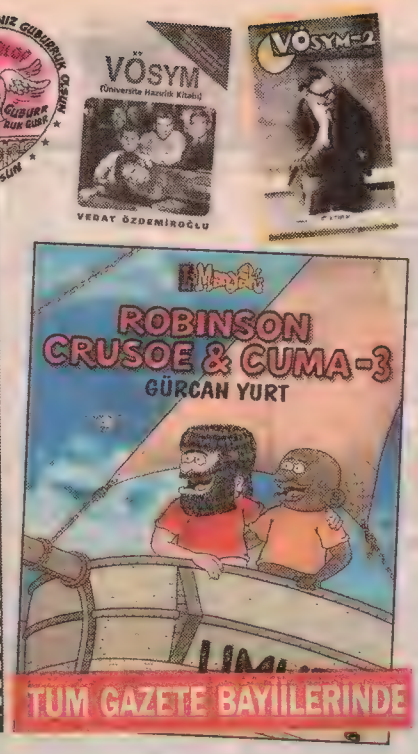

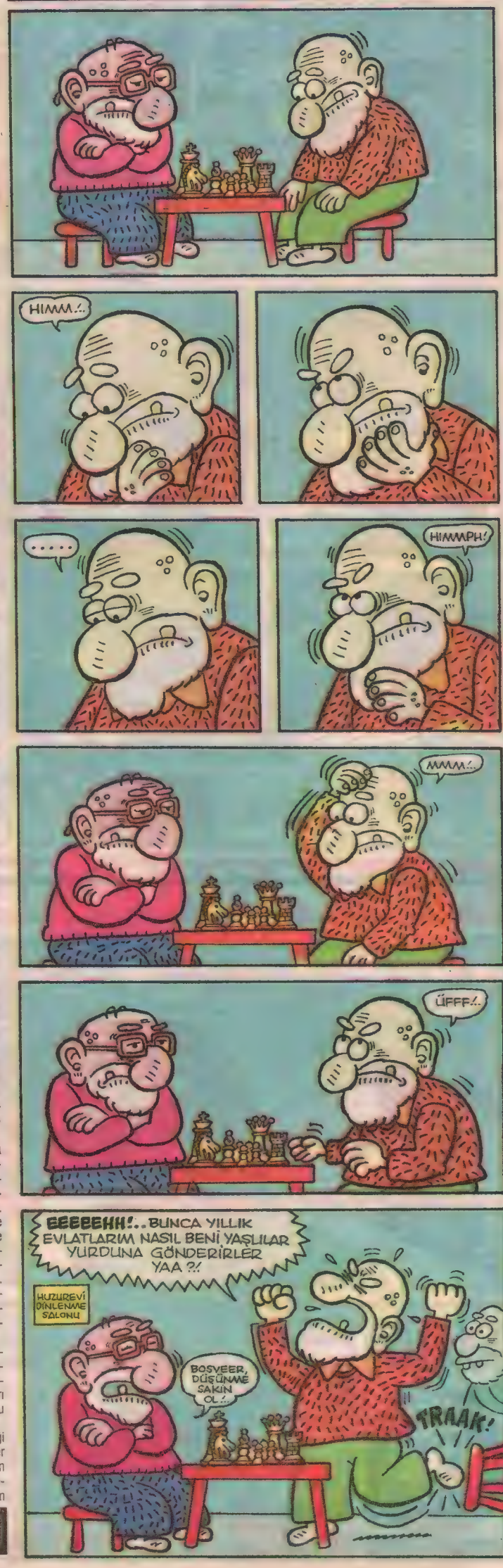

seden duymak istemiyorum... Seni seviyorum, demek , benim için seni yok etmek, seni mahvetmek istiyorum, demek anlamına geliyor ne zamandır.

İşte o zaman başımı o suların altına gömmek istiyorum... İşte o karanlık suların altında adını söylemek istiyorum... O karanlık suların altında yüzünü görmek istiyorum... Dışarda, o sonsuz bir kayboluş olan o durmadan biten, o durmadan sesinde solan hayatın içinde değil, bu karanlık suların içinde ... Havasızlıktan ciğerlerim çatlarken artık o bir daha duymak istemediğin cümleyi defalarca söylemek istiyorum: **Seni seviyorum...**

Herkes konuşup dursa da çoktan modası geçmiş bu aşkın... Ömrüme ve tarihime sımsıkı sarılmak isterken çoktan tarihdışı kalmışım ben senin ömründe... Tutunduğum o son umudu birileri çoktan yoketmiş sende... Sevdikçe seni bir boşluğu çoğaltmışım... Seni sevdikçe kendi çölümde kendi boşluğumu hazırlamışım kendime...

Ama yine de her sabah seni sevmek için çölümden geri dönmüşüm... Bırakamamışım seni burada... Her akşam döndüğüm çölüme senden bir boşluk taşımışım...

Öyle çok gidip geldim ki çölümden yaşadığın şehre... Artık çölümde benden çok boşluğun var, artık çölümde benden çok umutsuzluğun var... Şimdi ne zaman kendime diye dönsem oraya, yüreğin kadar büyük bir yokluk açılıyor önüme...

Şimdi o büyük boşlukta yanyana yüreklerimiz... İki anlaşılmaz, iki yalnız, iki tarihdışı yürek... Artık çok kalamıyorum beni ben yapan çölümde... Duramıyorum orada... Dayanamıyorum boşlukta çarpan o iki yüreğe... Duyunca çıldırmak istiyorum onların seslerini... Dışarı atıyorum kendimi hemen oradan... Çünkü çıldırmak istemiyorum senden habersiz... Çıldırırken beni gör istiyorum... Delirirken farket beni istiyorum... Kanıtlamak istiyorum sana sensiz olamadığımı... Yüreğin, o büyük boşluğun çölümde kalıyor, ben buraya kaybolduğumuz şehre dönmek istiyorum sabahın ilk ışıklarıyla...

Buraya dönüyorum... Boşlukta kendine çarpan ve kendine durmaksızın kanayan yüreğinin çölümde olduğunu, oraya birlikte dönmemiz gerektiğini anlatmak için şehrine dönüyorum... Ellerimde giderek açılan yaralar ve gözlerimde siyah gözlüklerle artık benim için senden başka kimsenin yaşamadığı bu şehre dönüyorum... Sana bu şehirde yaşayamadığını kanıtlamak için dönüyorum... Sana bu şehirde sevgisizlikten ördüğün duvarın ardında durmaksızın çürüdüğünü anlatmak için dönüyorum...

Sense burada, bu giderek çürüdüğün yerde kendine bir düzen kurmak istiyorsun... Yeni bir ev tutmak, yeni eşyalar ve yeni arkadaşlar almak istiyorsun..Sevgisizlikten yanan gözlerini acıtmayacak ve üzerinde melek resimlerinin olduğu gece lambaları almak istiyorsun... Öylesine inatçısın ki burada kendine bir düzen kurmaktan... Bir daha hiçbir sevginin, hiçbir sevgi sözünün seni o korkunç boşluğa çekip götürmesini istemiyorsun... Çünkü seni severek öylesine öldürmüşler ki, sevgiden çok kağıttan meleklere daha çok inanıyorsun artık... Bahçendeki çiçeklere taktığın yanıp sönen ışıklara o kimsesiz bıraktığın yüreğinden daha çok inanıyorsun... Sen çölümde kanayıp duran yüreğinden çok bu düzendeki yerine güveniyorsun artık... Yüreğinden çok bu hayattaki başarılarına bağlanmak istiyorsun... Oysa, masumiyetin o sahte, o öldüren sevgi sözcükleriyle kirletilmeden evvel, o asırlarca önce seni başarıların, yeteneklerin, bu hayattaki kazandıklarınla değil, hep yüreğinle bilmelerini, yüreğinle kabul etmelerini isterdin insanlardan... Seni bu hayattaki bilinen adınla değil, sadece ve sadece o sevgiye susuz, sevgiden kabarmış, o hasret dolu yüreğinle sevmelerini isterdin onlardan... Öylesine bağlıydın ki yüreğine, kazandığın her başarı, adına eklenen her sıfat, edindiğin her kazanım seni ondan uzak düşürecek diye korkardın kendinden... Korkardın bu hayatta geldiğin her yerden...

Seni kendimden bile daha iyi tanımasam döner miyim sanıyorsun buralara... Gösterir miydim yaralarımı ona buna... Seni senden iyi bilmesem, bu çağdışı kalmış, bu neredeyse müstehcen hale gelmiş sevgimi dolaştırır mıydım orda burda... Senden başka kimseyi tanımadığım bu şehirde sana duyduğum bu sevgiyi ona buna rezil eder miydim...

Beni bu halde görenler; **değmez bu kadar acı çekmeye, diyorlar... Unutmaya çalış, güçlü ol... Ondan başka insan mı yok... Takılıp kalma ona, yürü git, mahvetme kendini**, diyorlar... Oysa senden başka kimseyi tanımıyorum bu şehirde..Yaralarımdan kurtulursam nasıl konuşabilirim ki seninle, unutup seni nereye gidebilirim ki, burada bir tek sen varsın, geceleri döndüğüm çölümdeki boşlukta bir tek senin yüreğin kanar o sadece sana çarpan yüreğimin yanıbaşında... Güçlü olmak mı, nerede, hiçbir şeyine inanmadığım, beni kimselerin gerçekten tanıyıp anlamadığı ve herşeyiyle yalan olan bu şehirde kime karşı ve neden güçlü olacakmışım ki... Sana karşı mı güçlü olacağım... İçimdeki sevgini yenip senin mi efendin , olacağım... Peki o zaman nasıl dönerim her gece çölüme... Nasıl bakarım boşluğumda acıyla çırpınan o çocuk yüreğine; nasıl konuşur, nasıl sarılırım ona sonsuz ve imkansız bir aşkla... Hem hangi efendi sarılmış ki böyle bir aşkla kölesine...

Solgun sesin gökyüzüm olmuş, nereye gidersem gideyim peşimden geliyor.

Kalabalıklara girip çıkıyorum... Heryerde aynı gürültü... Bitmiş bir hayatı tekrarlayıp duruyorlar... O yapay, birbirlerinden kaptıkları o taklit hüzünleriyle şiirler okuyorlar birbirlerine... Durmaksızın yaldızlı sözcüklerle felsefe yapıyorlar... Birbirlerini sözcük ırmaklarında boğuyorlar biteviye... Herkes biliyor oysa hayatın çoktan bittiğini, ama yine de bunu belli etmemeye çalışıyorlar... Sözcüklerinin arasında boşluk bırakmadan konuşuyorlar... Çünkü birden bire bir sessizlik olursa hepsi birden düşecekler o boşluktan aşağıya... Durmadan konuşarak, durmadan gürültü çıkararak birbirlerini o büyük boşluğun üstünde tutmaya çalışıyorlar... Aralarından biri o boşluğa düşerse ansızın, bunu birbirlerine hiç belli etmemeye çalışıyorlar... Hemen unutmuş gibi yapıyorlar onu... Boşluğun üzerini hemen kapamaya çalışıyorlar... Boşluğa düşenden sözedenler olunca, **ne yapalım, kendi hatasıydı, aşağıya çok baktı, bizden ayrı kaldı, inanmadı geleceğimize, zayıf bıraktı kendini**, diyorlar... İşte ben böyle bir akşam düştüm onları bırakıp kendi boşluğuma... Bu şehirde senden başka kimseyi tanımadığımı ve senden başka herşeyin bana yabancı olduğu bir akşam bıraktım kendimi o sahte sözlerden, korkulardan ve kaçışlardan örülmüş gürültünün ortasından aşağıya... Telefondaki sesinin durmaksızın, solduğu bir akşam bıraktım kendimi o sonsuz çölüme... Acıyla, ama düştükçe kendim olduğum o boşluğa doğru bıraktım...

Şimdi birileri konuyu bize getirdikçe ilişkimizin yanlışlığından söz açıyorlar : Benim senin için herşeyi bıraktığımdan, tutunmak istemeyişimden, bana verilen görevlerimi yapmayıp, seni düşünüp içip durduğumdan, giderek başarısız olduğumdan, seninse ayakta kalman için çalışıp çabalamandan, işyerinde kazandığın başarılardan, yeteneklerinden, bunun kaçınılmaz bir son olduğundan bahsediyorlar... Benim o düştüğüm o boşlukta kaybolduğumu, seninse bu hayata tutunup kazandığı söylüyorlar... Durmaksızın dedikodumuzu yapıp bizi kendilerince bir yere koyuyorlar... Oysa ne seni tanıyorlar, ne de beni... Senin o sevgisizlikten örülü duvarlarının arkasında kendini nasıl özlediğini, kazandığın her başarıyla, aldığın her ödülle, bu hayatta tutunmuş göründüğün herşeyde yüreğinden, umutlarından, masumiyetinden biraz daha koptuğunu, ondan biraz daha uzaklaştığını, senin sadece ve sadece yüreğinle bilinmek, onunla anlaşılmak ve tanınmak istediğin yıllara durmadan hasret duyduğunu hiç bilmiyorlar... Benimse düştüğüm o boşlukta kendi çölümü bulduğumu ve hergece seni görmeye, o kimselerin bilmediği yüreğine dokunmak için oraya gittiğimi hiç tahmin edemiyorlar...

Ve bazı günler boşluğumdan yapılmış maskemle aralarına karışıyorum... Bu dünyanın diliyle konuşuyorum onlarla, onların diliyle... İlgilerini çekecek şeyler söylüyorum... Beni dinliyorlarmış gibi yapıyorlar; ama biliyorum ki hiç duymuyorlar beni... Aralarındayken boşluğuma düşmemi hiç affetmiyorlar.Bilerek bu hayatta tutunmak istemeyişimi... Hatta onlara kendi boşluklarını hatırlattığım için kızgınlık duyuyorlar bana.. Ama öylesine sahteler ki, kızgınlıklarını bile belli edemiyorlar bana... Kapandıkları o sahte dünyalarında beni yok saymaya çalışıyorlar sadece... Oysa dönecek hiçbir yerleri kalmamış onların... Dönecek bir çölleri bile yok... Öylesine acı veriyor ki bana bu yapaylıkları, bu kendilerinden kaçışları...

Seni ben onların arasında tanıdım, seni onların içinden sevdim... Şimdi sen evinde, duvarlarının arkasında yaşamaya çalışırken, ben biraz sonra çölüme doğru yola çıkacakken bir zamanlar buradaki o çırpınan hayatlarımız aklıma geliyor; birden bir öfke nöbetine katılıyorum, buradaki o yaşamasız yıllarımız geliyor aklıma; bizi hiç tanımadan, birkez olsun anlamaya çalışmadan hayatımız hakkında konuşup yargıladıkları için sahip oldukları herşeyi kırıp dökmek istiyorum; ama neyi değiştirir ki, bu onlara neyi anlatır ki; işte o zaman o öfke patlaması birden gözyaşı fırtınasına yol açıyor... Ellerimle yüzümü kapatıyorum gözyaşlarımı görmesinler diye, bu bile onların o sahte hayatlarını doğrulamama neden oluyor; onca yıl onların arasında geçen ömrümüze ağlıyorum oysa ben... Beni yine zayıflıkla, güçsüzlükle suçluyorlar, oysa ben gücümü bu zayıflıktan alıyorum, bu güçsüzlükten...

Ve sonra bırakıyorum yeniden boşluğuma kendimi... Yine geldiğim yere, çölüme doğru dönüyorum... Sevdikçe öldürülen yüreğine dönüyorum... Savaşın ortasında kaybolmuş bir çocuk gibi kendine sarılan yüreğine... Sen burada, bu hayatta kazandıkça, sen orada biraz daha tutundukça, seni burada yüreğinle değil, adınla, geldiğin yerle tanıyanların arasında bırakıp çölüme dönüyorum...

Biliyorum, seni ne zaman arasam, o durmadan solan sesinin ardından; **beni arama artık** diyeceksin, o solan sesinin gerisinde hep şu sözler çınlayacak: **Ne olur iyiliğimi istiyorsan arama, seni seviyorum deme, çünkü bana kim o sözü söylese, yıktı umutlarımı, o sözü kim söylese beni mahvetti, söyleme o sözü, dönmek istemiyorum o günlere, hiçbir şey hatırlamak istemiyorum o günlere ait, yeni yeni unuttum kendimi...**

Sonra sesin giderek solacak ve beni kimseleri tanımadığım bu hayatta bir başıma bırakacak... Sonra sen yine sabah erkenden kalkacak, günboyu çalışmalarını sunacaksın müdürlerine... Akşam çok geç çıkacaksın işyerinden... Ertesi gün işyerinin yemeği var, ona gideceksin... Bir sonraki gün işyerinden arkadaşların gelecek sana, onları evinde ağırlayacaksın... Verilmiş sözlerin var, gitmen gereken randevuların var... Sonraki günler hep dolusun, hep dolu... Çünkü bu sana iyi geliyor, günlerini işlerle doldurmalısın ki o binbir güçlükle unutmaya çalıştığın kendini hatırlamaya bir an bile vaktin kalmasın istiyorsun... Çünkü bir an bile o boşluğa düşmek istemiyorsun, çünkü düşersen ne yapacak, nereye gideceksin ki... Kaç kez gidecek oldun, kaç kez yolunu kaybettin... Kaç kez yıkılmış ve mahvolmuş bu şekilde bu hayatına geri döndün...

İyiliğimi istiyorsan beni bir daha arama, diyor o solan sesin... Ama senin iyiliğini istedikçe, o sevgisizlikten kanayan yüreğini daha çok kimsesiz bırakmış oluyorum... İyiliğini istedikçe çölümde boşluğundan başka yerim kalmıyor... İyiliğini istedikçe kendime dünyanın en büyük kötülüğünü yapıyorum... .

İnsanlar yol kenarlarında çocuklarını yakıyorlar... Arabalar hızla geçiyor yanlarından.. Arabalar durmuyor, kimse durmuyor... Şehrin hızına karışıyor çocukların çığlıkları... Onca gürültünün, onca sözün ortasında ansızın bir sessizlik oluyor, o sessizlikte, **hayat bitti mi, bitti mi yaşamak** soruları duyuluyor en çok... Bu soruları duymamak için herkes durmadan konuşuyor, durmadan gürültü yapıyor... Kimse bu soruların yanıtını bilmiyor çünkü...

Gecenin bir vakti atlar geçiyor insanların önünden... Nereden gelip nereye gittiği bilinmeyen atlar... Kimseye bakmadan geçiyorlar.. Uzaklarda, çok uzaklarda ateşler yanıyor... Şehrin gerçek sahipleri o kimsesiz ateşler artık... .Bu şehri terkedip giden atların bedeninden incecik bir kan sızıyor yollara... Çölümü tamamen kaplıyor o büyük yokluğun... Kaybolmuş yüreğin çırpınıp duruyor o yoklukta... Dayanamıyorum onu görmeye... Artık dönemiyorum çölüme bile... Sesin durmadan soluyor...

Bu korkunç yalnızlıkta sadece senin iyiliğini bekliyorum...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

* **İstanbul Yakacık.** 16 Şubat cumartesi günü saat 14:00-17:00 arası **Yakacık Kültür Eğitim Merkezi**'ndeyim. Cumhuriyet Mh. Erzincan Sk. No:15 Yakacık. Tel: 0216 309 73 00 * **Adana.** 2 Mart cumartesi günü saat

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

KILLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

bezginbekir@leman.com.tr

Lütfü Oflaz

Öbür ve Obur Türkiye!

Solda tek parti dönemi başladı; herkes tek tek parti kuruyor!

"Solda tek parti olsun ki sol tek başına iktidar olsun" önerisinin "her solcu tek tek parti kursun" şeklinde anlaşıldığı anlaşılıyor!

Nitekim hemen hergün solda yeni bir parti kurulduğu ya da kurulacağı haberleri geliyor.

Bu gidişle solcu sayımız kadar sol partimiz olacak!

Sol bölündükçe de iktidardan uzaklaşacak.

Ne yazık ki "partim küçük olsun ama benim olsun" anlayışı bu basit gerçeği bile göremeyecek kadar gözleri kör etmekte.

Bu anlayışla beslenen hırslar aklın önüne geçmekte.

Aklın olmadığı yerde sol solar!

Aklın olmadığı yerde sağ solu sollar!

Oysa bu ülkenin tek çatı altında toplanıp tek başına iktidar olacak sola ihtiyacı var.

Sağı sollayacak sola ihtiyacı var!

Sol **öbür Türkiye**'nin, sağ **obur Türkiye**'nin temsilcisi!

Sağ habire yiyenlerin, hortumlayanların, sömürenlerin, midesi şişkinlerin, ensesi kalınların temsilcisi.

Sol açların, yoksulların, ezilenlerin, mazlumların, emeğin temsilcisi.

Nitekim bu gerçeği kimi sağcılarımız, örneğin tanınmış işadamı ve Galatasaray'ın eski asbaşkanı Ergun Gürsoy da dile getirip diyor ki:

"Yoksulların sağcı olması aptallıktır."

Gerçek buyken solun tek çatı altında toplanıp yoksulların iktidarını kuramaması daha büyük aptallıktır.

Evcilik oynamanın çocuklara bir zararı yoktur, ama "partim küçük olsun benim olsun" deyip solculuk oynamanın sola zararı vardır!

Sol birleştikçe kazanacak olan **öbür Türkiye**.

Sol bölündükçe kazanacak olan ise **obur Türkiye!**

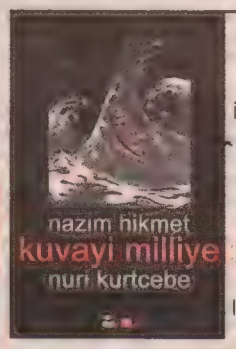

Nuri Kutrcebe, **Kuvayi Milliye** kitabını okurlarına imzalamak ve onlarla muhabbet için Beyoğlu LeMan Kültür dükkanında...

10 Şubat Pazar günü saat 15.00'dan itibaren.

Adres: İstiklal Caddesi İmam Adnan Sokak No: 20 Beyoğlu/İstanbul

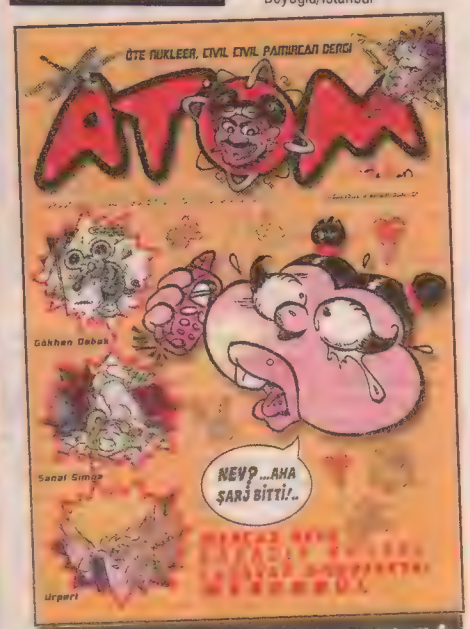

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

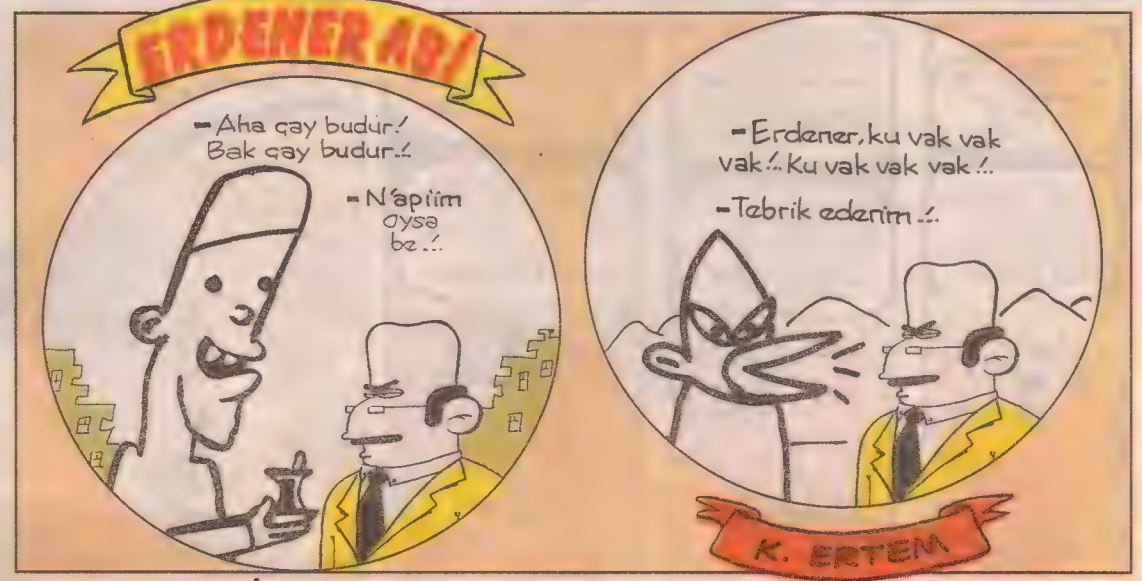

DELİCEVAT

EGEMEN DURAK

PSİKOLOK DOKTOR HİLMİ KAVUN

KENDİMİ İYİ HİSSETMİYORUM BENJAMİN..:. DEPRESYONA GİRDİM GALİBAA...Bİ DOKTORA GÖRÜNSEM İYİ OLACAK..:.SEN BEKLE BENİ BURADA..:.FAZLA UZUN SÜRMEZ..:.

PEKİ CEVAT AABİ..:.

DOKTOR HİLMİ KAVUN SEN MİSİN?

BENİM EFENDİM. BUYRUN NASIL YARDIMCI OLABİLİRİM..:.

PAAT KÜÜT..:. ÇAAT ÇUUT..:.

AAH İMDAAT..:. İMDAAAT!..

OH BE SÜPER FERAHLADIM...BİLİM HARİKA BİR OLAY VALLAYİ...DOKTORU DA PEK SEVDİM...SANA DA TAVSİYE EDERİM BENJAMİN. CİĞİM..:.

ÖYLEYSE YARIN DA BEN GELİYİM BARI..:.

SELAMIMI SÖYLE BENİ HATIRLAR...

SENİ UNUTMAK MÜMKÜN MÜ CEVAT AABİ..:.

Hiç yayınlanmamış öykülerinle pek yakında albümün çıkıcak dii mi Cevat abi: (Potasyum potasyuum hahhahaha)

YARA MİZAH

yiğit özgür

dökmeyelim lan buraya... deli bu.

BURAYA GÖP DÖKENİ DE DÖKMEYENİ DE AYNI POTADA ERİTİRİM..

korcan

imdaat!! resmen haneye tecavüz ediyolar!!

ZIÇAN ADAM

kaanertem@leman.com.tr

KAAN ERTEM

Bakırköy saati: 13:28...

EŞEK CAFE

Tadilat dolayısı ile kapalı. yız.

ABİ SEN GEL BİZİ DİNLE, ŞURAYI DA KIRALIM...BAH BÜTÜN BURASI OLDU..ĞU GİBİ AÇILIR VALLA NEFİS OLUR, ŞAHANE OLUR...

OLUR MU USTA!?ORASI BİNANIN KOLONU YA, KOLON KIRILIR MI? Bİ GÖRÜRLERSE BENİ BE..:.OYARLAR

YAA KİM GÖRÜCEK ABİ? BIRAK ALLAH AŞKINA, KİMSENİN KİMSEYLE İLGİSİ ALAKASI YOK BU DEVİRDE.

KARDEŞİM, ZATEN BURAYI APARTMANA KABUL ETTİRENE KADAR ANAM AĞLADI...Bİ DE BUNU ÖĞRENİRLERSE BENİ MAHKEMEYE VERİRLER..:.

BIRAK ABİ YAA..:.BİZ NE KOLONLAR GÖRDÜK BE ABİ... BAK KAÇ TANE KOLON VAR...Bİ TANESİNİ KIRALIM N'OLCAK Kİ? EN AZ ÜÇ MASA SIĞAR BURAYA..:.

FERAH FERAH OTURUR MÜŞTERİLERİN. TABİ YİNE SEN BİLİRSİN..:.

BİZİM İÇİN İŞ DEĞİL ABİ...YAPSAK DA OLUR, YAPMASAK DA...BAK BİR SÜRÜ KOLON VAR. ONLAR TUTAR BİNAYI...Bİ TANESİ EKSİK BİŞEY OLMAZ!

HIMM..:.ASLINDA FENA FİKİR DEĞİL...BURAYA ÜÇ MASA SIĞAR VALLA... SİTTİĞİMİN KOLONUNU KESTİRSEM NOLCAK Kİ? ZATEN EN FAZLA Bİ'R SENE SONRA ÇIKICAM BURDAN. NE POK YERSE YESİNLER.

TAMAM ULAN..:.SİTEYİM KOLONUNU!YALNIZ İYİ SİVAYIN BAKINCA BELLİ OLMASIN...

MERAK ETME ABİ!BİZ HALLEDERİZ...BİZİM İŞİMİZ BU!

YALNIZ ABİ BUNUN İÇİN ÜÇ BEŞ Bİ ARPALIK ATACAN DİMİ BİZE?.

KURYE SERVİSİ

Evlere İşyerlerine servis

YUH ULAN BE..:. ZATEN SİZE DÜNYANIN PARASINI VERİYORUM BE! YAPACAĞINIZ DA Bİ İŞ OLSA BARİ..:.

İYİ DE ABİ, BUNU KIRICAZ, UĞRAŞICAZ, HARFİYATI FİLAN VAR..NE BİLEYİM..:. YANİ ATMAZSAN DA CANIN SAĞOLSUN.

TAMAM TAMAM, SİZ KIRIN ŞU KOLONU TEMİZLEYİN BİŞEYLER DÜŞÜNÜRÜZ. USTA BAK ŞUZDAKİ KOLONU DA Mİ KESSEK ACABA? SANKİ O DA YOLU TIKIYO GİBİ..:.

YAHU HALA AKIL LANMADINIZ BE..:. SİZE NE DESEK BOŞ ANLAŞILAN... ÜÇ KAATÇI SAHTEKAR HERİFLER..:.

VALLA ABİ SEN İYİSİ Mİ BİZE BIRAK BU İŞİ, BİZ KIRILACAK YERLERİ KIRALIM, DÜZELTİLECEK YERLERİ DÜZELTELİM, YAPARIZ BİZ MERAK ETME..:.

BAŞKA İNSANLARIN YAŞAMA HAKKINI ÇİĞNEMEK SAYGISIZLIK..:. BENCİLLİK? APTALLIK? CAHİLLİK..:. !!HHFFFFFFSSS..:.

BÖÖÖFF!!!

O KAFETERYACININ ORDAN Bİ PATLAMA SESİ GELDİ... KOKUYLA KARIŞIK BİŞİLER OLDU..:.

DAHA AÇMADAN SORUN ÇIKARDI SERSERİ! BAŞIMIZA BELA OLACAK BU HERİF..:.

AYOL BELEDİYEYE HABER VERELİM BAKSANA ÖBEK ÖBEK POK OLDU HER TARAF..:.

"Boşver yaa nolcak?" deyip hayatımıza kasteden tüm iş erbabına doğru Zıçan Adam zıştı! kaan ertem @leman.com.tr'de de çizdi

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

AcISIZ

Erdem Özkaramanlar

Selâm!... Tezgâhların önü, acayip kalabalıktı. Daha önce böylesini görmemiştim! Utanma sıkılma da kalmadı artık. İnceldii yerden kopsun!. Ulan, bi de koparsa?. Kalabalık, birbirinden güven alıyo. Yanımdaki şu herif utanmıyosa, ben niye çekineyim misâli?. Hele satıcı, o iyice kendini kaybetmiş. "Vuruşlar burada, vuruşlar burada!" diye, tanıtım yapıyo!. Eh, belki de, en gerekli bulduu şeyi söylüyo herif!. Bi porno cd'sinin tellâllığını, başka türlü yapamaz ki! Kendisi, bi Korsan ayrıca hem! Yüzyıllardan beri süre gelen mesleki karakteri, böyle bi çığırtkanlığa müsait. "Buyrun efenim, yeni pornografik görsel ürünnerimiz geldi, bi göz atmak ister misiniz, bakın şu c.d. uzakdoğu seksinden örnekler içeriyor," diyecek değil ya!. Kimsenin de zaten, uzakdoğuyla, batı meksikayla filan ilgilencek hali, zamanı pek yok. Şöyle bi çeviriyolar poşetin arkasını; hmm?. kadın kalçası, kadın dudaa, kadın g.tü, tamam! Herif bağırıyo zaten orda, "beyler, acele edelim, beklemeylim" diyo!. Bi telaş, bi hengâme!. Ekrana atırtan vi-ceyler, televole erotizmi, manken eğlenceleri, günde elli defa 'seksi arkadaş hattı' filan derken, ulan azdırdılar milleti sonunda! Olcaa buydu.. Aklın en güzel yerinden, HART! diye ısırıp, koparıp almak, geriye kalan sıyrılmış beyni de, korsannarın filan önüne sürmek, yapılabilecek en uygun üçkâat.. Hangi işi, doğru yapıyolar ki zaten!. İki elinle bi sigini doğrultamayanlar cenneti!. Tırsıyolar belki. Doğrultulmuş olan, kafaya inmek üzere hazır, daa büyükleri de var!. Bütün bu tırsma süreci ve karmaşa esnasında da, abuk sabuk yaşama yöntemleri icat ediliyo.. Yemek, cinsellik, barınak, en temel üç-beş ihtiyaç zaten.. Hadi 'altı' diyelim; bunnarın üçü giderilse, nefis bi şekilde yaşanır!. Fekat, altıda bir'de, iki'de falan kalırsa insan; sürtünme oluyo, ses çıkıyo, motor yanıyo!. Altıda dördü'nü giderip, ama çok gerekli olan bi tanesini, ilgi, şefkat, konuşmak annaşmak gibi şeyleri içeren maddeyi sağlayamayannar var. Onnarın hali de berbat oluyo! Yemeden içmeden kesiliyolar! Bu sefer tekrar, haydaa! altı'da iki'ye filan iniyo!. Aynı süreç boyunca, altı'da altı yapmayı becerenler de var! Aslında hemen, dört köşe olmaları lazım keyiften! Ama bakıyosun şöyle bi, konuştuklarında dinniyosun; ulan yamuk yumuk, lavuk tipler!. Bi sige yaramamış altıda altı'ları.. İnsan ne acayip; doymak bilmiyo.. Hah! bi de öyleleri var tabi. Onlara 'altı' diil, atmışaltı ihtiyaç yetmez! Habire gereksiz ihtiyaçlar yaratıyolar!. Bu saçmalık sürerken; işin komii, altı'da 'sıfır' olanlara bile rastlanıyo! Hani olur mu böyle bişey?. Olmuyo! Onnar da, ölü zaten! Zombi gibi geziyolar mecburen! Arasıra, en hesaplı bi ihtiyacı giderebilip, biraz yaşıyo, sonra tekrar ölüyolar!.

Başka bi temel gereksinim olan tıkanma ihtiyacı için, bitpazarının kalabalığından çıkarak,, kenarda tezgâh açmış helvacıdan, bi helva aldım.. Şu, çekince, ağızda sakız gibi uzayanlardan.. Sabretsene, be adam!. Eve gidince yiyecen işte.. Yaa, noolcak, bi parça helva be!.. Zehir ettim onu da böyle yaparak!. Bi aburcubur aldığım zaman, hemen sorgularım kendimi, aldığıma bin pişman ederim!. Zaten, güzelce yiyemedim de. Üzerindeki o gofretimsi kısım, her ısırışta, üzerime yüzlerce minik parça sıçratıyo!. Ceketimi, elimlen temizliyom habire!. Bulaşık teli alacaktım; unutmuşum. Geri döndüm.. Kalabalın içinde yiyemiyorum ki şunu. Öteki elimde de, sigara var zaten. Son büyük bi parçayı, mecburen attım ağzıma!. En çekindiim şeylerden biri budur!. Ağzım doluyken, birisiyle karşılaşmak.. "Naaber Metin! Nasılsın?." ... "Eööh! Fffs! Sselâmf!" Iğrençmiş zaten! Helva bile korsan!. Üzerindeki poşette, imal tarihi, üreticisi, hiçbiri yok!. Bulaşık süngeri, bahaneydi; biraz daha gezmek istiyodum. Ama yeterince gidermiştim, açık hava ihtiyacını.. Döndüm, eve doğru yürüdüm.. Etrafıma bakınırken, herşeyin, bişeye ihtiyacı olduğunu görme oyunu oynadım. Etrafa bok atmak yani. Köşedeki, unlu mamüller fırınının meselâ, iyi bi tabelaya ihtiyacı var kesinnikle!. Ekmek, kek resmi filan çizmişler göya ama, hiçbirine benzemiyo!. Resm'e yeteneği olan dayıoğluna da yaptırmış olabilirler; bi de tabelacıya para vermemek için!.. Şu ilerideki dükkanın da, ileri görüşlü bi kiracıya ihtiyacı var gibi!. Bi ara, plâkçıydı orası! Sonra börekçi geldi. Şimdi de evcil hayvan dükkanı oldu!. Böyle yerler vardır. Bi türlü iş yapmaz, kader mi kısmet mi, çok sapa bi yerde mi!. Üç haftada bir önlerinden geçerken bakarım, yeni birileri gelmiş! Badana felan yapıp, neşeyle fırça sallarlar!. 'Aabi tutmayın orayı, bak söylüyom; iş yapmıyo..' Olmaz canım, insannarın keyfini niye kaçırıyım!. Aslında, bi Oyuncakçı açılırsa, sevinirim. Kimse açmaz ama onu!. İnterkoy, lego felan diil tabi; çıtalı uçurtma, telli araba, misket, el-işi kâğıdı, pervane satan oyuncakçılardan!. Bence iş yapar!. Iyi, hadi git söyle.. Beraber batırın sonra adamın dükkanını!. Hemen iyi günner diliyorum!..

enderoz@leman.com.tr

Akşamsefası

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

KALKMIŞ

NİHAT GENÇ

12 Eylül'den birkaç hafta sonra okul kantininde şaşkınlık veren gelişmeler oldu, yeni tipler peydah oldu. Meğerse anarşi yüzünden okula korkup giremeyen, iki asker öğrenciyi, tanıdık. Yine anarşiden korkup okula gelemeyen Samsun lakaplı bir yahudinin de okulumuz öğrencisi olduğunu öğrendik. Yine, anarşi yüzünden okula gelemeyen, manken gibi uzun boylu, afet tabir edilen, okulun aklını başından alan Hasibe adlı bir kız okul kantininde görülmeye başlandı. Kantin, sağcılar, solcular tarafından bölünmüştü, eski alışkanlık sürüyor, sınır ihlalleri hala cezalandırılıyor, ancak, gruplaşmalar olan bölgeler çekiciliğini kaybediyordu. Hasibe, daracık pantolonu, kısacık bluzuyla bir felaket gibi kantinin orta masasına kuruldu! Yeni öğrenciler, okulun eski öğrencilerini, yani, okulun sert havasını bilmedikleri için kantinde dikkat edilecek hususlar hakkında bilgi sahibi değildi. Mesela, bir kızın çayını, sucuklu tostunu ısmarlamak, onunla gel keyfim bir masaya kurulmak olacak şey değil, dayağı yersin. Okulun öğle yemeğinden faydalanmak için her öğrenci öğle saatleri öncesi, sonrası uzun vakitlerini mutlaka kantinde geçirmek zorunda. Kantinler bugünkü gibi karmaşık bir gürültü içinde değil, bıçak gibi bir sessizlik hakimdi.

Asker öğrenciler okuldaki kuvvet dengesine aldırış etmeden, oralı olmadan rahatlıkla kızın masasına yanaştı. Samsun, şişko, güçlü bir oğlandı, kimseyle konuşmaz, okulun kapısındaki tek luks araba onundu, arabasının önüne parkeden aracı tek başına kenara çektiği için Samsun lakabını almıştı. O da kıza yanaştı. Önce sağcı öğrenciler pislik yapmaya başladı, kızın masasının yanından geçerken dolu çay bardağını yere düşürerek ani patlama sesiyle küçük panikler düzenlediler. Sonra solcu çocuklar kızın masasındaki cola şişesini daha içilmeden alıp kibarca çöp tenekesine fırlatmaya başladı. Sağcı çocuklar okulun namusu elden gidiyor derdine düşerken, solcu çocuklar kızın yanına ilişip, kızı kazanmaya çalıştılar. Solcu çocukların lideri Tamer, parlak bir oğlandı, gözü pek, on-onbeş kişinin arasına girmekten çekinmezdi. Tamer, Samsun'la, Hasibe otururken masalarına yanaştı. Sağcıların lideri Şeyhmus'tu, Nizipli, patlıcan kadar burnu olan ayı bozması bir oğlan, aynı masaya oturdu. Tamer, rengin bozulduğunu, havanın döndüğünü anlayıp Hasibe'yi alıp uzak bir masaya geçti. Şeyhmus, yengeç gibi yürüyüp Tamer'in masaya el koydu: "12 Eylül komünistler gizları götürsün diye mi oldu lan!". Tamer'in arkadaşları arkadan Şeyhmus'u çevirdi. Şeyhmus: "Sizin demokrasiniz bu mu lan, güzel gızları siz kapatacak, en güzel masaya kurulacaksınız. Tamer: "Hassiktir lan, sen kim demokrasi kim!".. İhtilalden önce, yani birkaç hafta önce olsaydı birbirlerini parçalayarak öldürmüşlerdi. Ama şimdi, laf atmalarla orda kaldı olay. Diklendiler ve bir sınırdan ileri gidemedi iki grup. Her iki grupta gerilen çelik gibi, gerildiği yerde kaldı.

Derse girildiğinde, Şeyhmus, arkadaşlarının (sağcıların) zil çalmadan dersten hemen çıkıp kantindeki bütün boş masaları tutmalarını, gerekirse beş-on arkadaşın derse hiç gitmeden kantindeki masalarını işgal etmesini emretti. Tamerler kantine çıktığında her bir masada sırıtarak oturan bir sağcı gördüler. Boş bir masa bulamadılar. Hasibe geldi, Şeyhmuslar'ın bütün masalarda tespih, yumurta topuk ayakkabı, şekil olduklarını görünce, çayını alıp hızla okul bahçesine kaçtı!

Okulda her iki grubun da sinir olduğu, hiç hazetmediği, adı Mit'e, ispiyoncuya çıkmış, cüce boylu, yanım kambur, uzun suratlı bir oğlan vardı, adı İshak, kalkmış şeye benzediği için, adını kimse bilmez, herkes Kalkmış derdi ona... Kalkmış aynı zamanda Sev-Genç'in lideriydi. Sevgenç her iki grubun da pasif, kızlarla çıkan, etliye sutliye karışmayan ot tabir edilen kişilere verdiği genel addı! 12 Eylül Sev-Genç'in önünü açtı, Özal dahi liberallerini bu Sev-Genç'ten çıkarttı! Kalkmış, Tamerlerle Şeyhmuslar'ın arasını yapmaya çalıştı! Bir kız için okuldan attırmayın kendinizi, arkadaşlarınız hapis damında, yüzlerce arkadaşınız şu anda işkence görüyor, yaptığınız iş mi, idare duysa soruşturma açıp okuldan atar, 18 ay askerlik yaparsınız, dikkatli olun! Gerçekten bir kız için değmezdi, ancak gruplar, 12 Eylül"e rağmen güçlerinin devam ettiğini ispata çalışıyordu. Ancak, yıllarca anarşinin içinde ölmüş, cenaze kaldırmış, hapis yatmış gençler, sanki hayatlarında ilk defa bir kız görüyormuş gibiydi. Kıza aşık olanlar, kızın ders sırasına yazı kazıyanlar, kızın çantasına şiir yazıp sokanlar... Hasibe, 12 Eylül'le gevşeyen, isteksizleşen gruplara can getirmişti! Okulu şiddetli bir alev sarmıştı!

Ancak, sağcı-solcu gençlerin giysileri bu yeni duruma uygun değildi, yağlı parkeler, yağlı saçlar, kapkara kirli gömlek yakaları, kendini salmış kazaklar, yurdun banyosu haftada bir gün o da sabahları yanıyor, yetişen yetişir, otobüse çuval istifi binilir, yurtta nevresimler kara tava gibi, keçe gibi incecik battaniyeye ne zaman sarılınsa kaşıntıdan durulmaz, sabah kahvaltısı çeyrek ekmek içine bir karpet peynir, ya da bayat, kokan kurşuni renkli bir yumurta.

Sağcı-solcu çocukların kantinde yanyana gelmeleri hala mümkün değil, ancak, uzun zamandır kavgaya girmeyen, arka planda kalmış yumuşak Sev-Genç'li çocuklar su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Kantin muhabbeti hala kurşun nerden geçti, sorguda kimler öttü, bugün kim yakalandı, örgüt etrafından haberlerdi. Ayakta kalan, şans eseri ölmemiş arkadaşların bir çoğu aklını yitirmişti, aklını yitirmiş bu çocuklar hala öğrenciliğine devam ediyor, örgüte fazlasıyla yük çıkartıyordu. Aklını yitirmiş çocukların halüsinasyon ürünü çığlıkları, durduk yerde sınıfta bağırmaları, sebepsiz yere karşı gruba saldırıya geçmeleri, hem komik, hem acınası öykülerdi, bu saldırılardan ençok öğretmenler ürküyordu. Neye uğradığını şaşırıp korkudan tir tir titreyen öğretmene öğrenciler "hocam yok birşey, siz dersinize devam" deyip sakinleştirirdi.

Cehennemi bir korku herkesi piskopat yapmıştı, gençler, yaşadıkları bu akıldışı şiddeti bir nebze unutabilmek için gece boyu yurt odalarında çok sıkı geyiklere, o günün deyimiyle "mavra"ya ihtiyaçları vardı. Gece boyu çıldırmışcasına gülmek için bahaneler bulmak zorundaydılar. Şeyhmus mavralarıyla ünlüydü: "Ölm, gülme komşuna gelir başına diyen o adam var ya tarihi o yazmıştır. Türk tarihi damlaya damlaya böyle süzülmüştür, bu damlalar bize yeter, kalın tarih ciltleri insanı komünist yapar."

Bakışlarından, etinden kıvılcımlar fışkırtan ve dünyadan habersiz Hasibe, güzel bir kız olmanın çok ötesinde, işte bu eğlencelere malzeme olacak nitelikteydi. Hasibe'yi önce kim götürecek. Hergün cinnet yaşanılan bu kantinde sanki birileri, silahları, satırları, dinamitleri kaldırmış, yerine beyaz ayaklı bir piyano bırakmış gibi, bambaşka bir dünya. "Gardaş ateşin var mı" lafından başka hiç yaşanmayan sosyal ilişkilere, sinemaya gitmek, gazetelerin kültür sayfalarını takip etmek gibi yeni alanlar çıktı. Herbirinin gözleri namluya dönmüş gençlerin, falçata kesiği gibi derinleşen avurtlarında yavaş yavaş pembelikler görünmeye başladı.

İçimizde polis var paniği grupların çözülmesini hızlandırdı, "bu arkadaşımız polistir, onunla görüşmeyin" emirleri, herkesi herkesin gözünde polis yaptı, sonra konuşmamaya, sonra bu örgüt baştan aşağı polismiş kuşkusuyla, tüm arkadaşlıkların yıkıldığı bir süreç hızlandı!

Polis, ihanet, piskopatlık, parasızlık, ihbar, işkence, hepsi tek tek bütün öğrencilerin kafasına doluştuğu can kaygusuyla dehşetli günler yaşanıyor. Niye omuz attın tartışmasından, yani yok sebepten yine büyük bir kavga başladı kantinde! Eskisi gibi, beton bloklar sökülüp atılıyor, yakaladıkları çocukları üçüncü kattan bırakıyorlar. Tek tek gençlerin içinde sıkışmış fırtına, birden patladı. Ki, Sev-Genç'ten bir çocuk kavganın ortasına bir frizbi fırlattı. Solcu bir genç havada uçuşan frizbiyi görünce yüzündeki nefret, acımasız bakış, öldürmeye yemin etmiş kin, birden değişti, bir metal tabağı frizbi gibi sağcılara fırlattı. Şeyhmus tabağı havada yakaladı, Tamer'e doğru fırlattı. Masaların uçtuğu tam bir cinnet kasırgası ortasında havada tabaklar uçmaya... bir delirmişlik anı, tam bir oyuna döndü. Bir patlama anı... Bir isyan sona ermiş gibi. Eline tabak geçiren fırlatmaya, sonra iadesini beklemeye başladı. Çıldırmışca birbirini boğazlayan çocuklar havada uçan frizbilerle kendinden geçtiler. Sahici bir savaşın tam ortasında oyunu bulmuşlardı. Bir insanlık mucuziseydi. Hiç çocukluk yaşamamış, hiç öğrencilik yaşamamış, hiç oyun yaşamamış gençlerin bilinçaltlarında bir patlama mıydı.. Frizbilerle her iki tarafta zafer çığlıkları atıyor, "la la bak, nasıl fırlattım, taaaa, orayaaaa..." gibi, satırlar unutulmuş, yemekhanenin tabakları eğlence olmuştu.

Korkudan kenefe saklanmış Sev-Genç'li öğrenciler, dışardaki savaşın bitmesini beklerken, kahkahalarla, çığlıklarla dolu gürültülerle neye uğradıklarını şaşırdılar. Bir bayram yeri. Bir sirk. Havada bir martı sürüsü kadar çok uçuşan tabak. Frizbi oyunu o kadar ilerledi ki, grupların başını çeken çocuklar kaleci gibi atlamaya, coşkuyla terlemeye, serinlemek için gömlek düğmelerini açmaya başladı. Herşey unutulmuştu. Bir tarih, ölenler, mezarlıklar, herşey, tozu dumana katan bu eğlencenin arkasında kaybolmuş gibiydi. Şimdi aynı çocuklar birbirlerinden tabakları zorla alıp, tepinerek, zıplayarak, fırlatıyorlar. Üstelik ağır pozlu, sert yüzlü örgüt lideri çocuklar tabakları fırlatırken ağızlarıyla frizbinin havada çıkardığı sesi taklit ediyordu: "Cuuuuiiiiivvvv!" "Cuuuuuiiivvvvv!"... Yine de birkaç kişinin kaşı gözü tabaklarla patladı. Ama, kalın patlamış dudak yanklarını, keyifle, zevkle, çiçek eziği gibi, "uuuufff olmuş..." gibi, "bir öp geçsin olum.." gibi bebek şakalarıyla acısını hiç duymadılar. Tam bir sarhoşluk. Sağcı gruptan bir oğlan eğlenceye kendini fazlasıyla kaptırmış, yeni şenlikler deniyordu, yemekhanenin su hortumunu kapmış, solcuları ıslatmaya çalışıyor, Şeyhmus önünü kesti hortumu elinden aldı çocuğun: "Laçkalaşma lan, eşeğin .mına su kaçırtma!"

Ertesi gün dekan grup liderlerini ayrı ayrı odasına aldı. Kültürel faaliyetlerin sona erdiğini (zaten yoktu), sağ-sol grupların barıştırılması için konseyin emriyle, bundan sonra, dersane ve kantinde karışık oturmaları gerektiğini söyledi Solcular: "Katil faşistlerle aynı koridorda bile olamayız" deyip çıktılar. Şeyhmus dekana: "Kafa ütüleme, Allahsız komünistleri koruyorsun!" diye tehdit edip ayrıldı. Dekan polis çağırttı, kantinde ve koridorda polisler her saat beklemeye başladı!

Sağcılar anadan doğma keloğlandır, otoriteye bağımlı, şansa, tesadüfe inanan, kazanmak için bu hayatta, mutlaka bir yol aranıp bulunabileceğini safca inanırlar. Solcular, anadan doğma tilkidir. Planla, akıllarıyla hareket eder, otoriteden nefret eder, fazlasıyla kritik yaparlar, bu yüzden bin parçaya bölünür, herşeyi eleştirerek hayatta yaşanacak birşey bırakmazlar, elinden tutunacak hiç bir değer, umut kalmaz. Sağcılar malkoçoğlu gibi fedai filmlerini, solcular tek başına bağımsız yaşayan kovboy filmlerine hastadır.

guvenfeyhan@hotmail.com

Bayıp Oğlu

Feyhan Güver

Kavga, dövuş, bildiri, toplantı, cenaze baskın, yürüyüş olmayınca, hayatları bu ritüellerle geçen öğrenciler arasında işsizlikten doğan derin bir can sıkıntısı başladı. Kendi başına takılanlar çoğalıyor, gruplar militanlarını tutmakta zorlanıyor. Tam bu sırada büyük bir haber okulu sallıyor: "Yahudi oğlan Samsun, Hasibe'yi her dersten sonra arabasıyla evine bırakıyormuş... Şeyhmus grubu topladı: "Türk milletinin namusu çiğneniyor. Buna seyirci kalamayız, işte 12 Eylül yönetimi bu!" "..Bir arkadaşı görevlendireceğiz, sadece bir kişinin götürmesi yanlış anlamlara sebep olabilir, bu arkadaşımızın Türklük gurur ve şuuru, İslam ahlak ve fazileti bozulabilir, bu yüzden nöbetçi listesi yapıp, hergün ayrı bir arkadaşımız Hasibe'yi okul dışında koruyacak!"..

Ertesi gün Hasibe'nin peşine Ali adında, paslı bir topluğne kadar zayıf, fare kadar çirkin, Nizipli bir oğlanı gönderdiler. Bir yığın sorun çıktı. "Bacı, başkanın emri var seni eve götüreceğim" demiş. Hasibe: "Ben bacın değilim" demiş, "abla..." demiş, Hasibe: "Ben ablan değilim, kendim giderim" demiş. Ali: "Türk milletinin baş düşmanlarıyla eve gidemezsin!" demiş. Hasibe: "Ben eve değil, sinemaya gideceğim", Ali: "Türk milletinin son kalesi işgal altındayken, Allahsız komünistler cirit atarken, sinemaya gidilecek zaman değil!" diyor. Sonra Ali, binmek için dolmuşu durduruyor, Hasibe karşı çıkıyor: "Hayır, ben taksiyle gideceğim", basıp gidiyor.

Sağcı grup Ali'yi baştan sona dinledi. Ali, aslında para olsaydı, kanyı taksiyle de götürürdük, sinemaya da götürürdük, bir de ..mına koduğumun komünistleri Amerika'dan para aldığımızı söyler...", gruptan bir oğlan fırladı: "şehidlerimizi kaldıracak, cenaze parası bulamazken bir orospu için para harcayamayız!".. Şeyhmus: "Aynı şey mi lan!, Hasibe de, Fatihler doğuracak yaşta bir Türk kızı, Hasibe'yi kazandığımızda kaç tane Fatih doğuracağını biliyor musun?" deyip kesip attı!

Ertesi gün teşkilat Ofli bir çocuğu görevlendirir. Ofli, okul çıkışında Hasibe'ye yanaşıp: "Yürü orospi!" deyince, Hasibe ağlayarak yere yıkıldı. Geriye, okula kaçıp, dekanın odasına girdi. "Bu çocuk bana orospu dedi" der. Dekan polislere telefon etti. Ofli bir daha okula gelemedi. Bu Ofli çocuk beş-altı yıl sonra afla okula ancak dönebildi!

Şeyhmus ertesi gün İstanbul Tozkoparan'dan Serdar diye bir oğlanı görevlendirdi. Serdar, polisin, idarenin işine karıştığını, bıçak, falçata, koruma, olmadan gidemeyeceğini söyledi. Şeyhmus, arkadaşlar seni uzaktan koruyacak, çıkışta arama var, okul dışında çöp tenekesinin içine naylon torba içine bıçak koyacaklarını, söyledi...

Serdar, okul çıkışı Hasibe'ye yanaştı: "Nereye?", Hasibe: "Durağa!" "ben de durağa kadar gidiyorum, bıkakayım seni.." deyip muhabbeti oturttu. Tam o sırada Hasibe'ye "bir dakka bekler misin?" deyip, çöp kutusunun içini karıştırdı, bıçağı naylon torbadan çıkarıyordu, Hasibe kaçmaya başladı. Bıçaklanacağını sanıp topuklu ayakkabılarıyla, çığlıklar atarak bir bakkala sığındı. Kalabalık toplandı. Polisler geldi, Serdar, Hasibe'nin şikayetiyle okuldan atıldı... Serdar'ın da okul hayatı bitti!

Ertesi gün sıra Şeyhmus'dadır, önceki beceriksizlikleri iyi bildiği için temkinli davranır, sağı-solu kolaçan eder, okul çıkışında değil, otobüsün gittiği yere kadar gidip, mahallesinde inince Hasibe'ye yanaşır! Hasibe hiç tepki vermez, kaçmaz da, Şeyhmus, Hasibe'yle birlikte yürür. Hasibe cinnet geçirerek: "Benden ne istiyorsunuz?" der. Şeyhmus: "Türk milletine zarar veriyorsun?", "Neyimle zarar veriyorum?" der, Şeyhmus: "Türklük vakarı, İslam ahlakına yakışmayan davranışlar içine giriyorsun, Türklük aleminin baş düşmanı siyonistlerle geziyorsun. Davranışlarına dikkat etmezsen, Türk'ün balyozu, Türk akıncılarının gürzü kafanda patlatılacak, ona göre.." diye tehdit ediyor. Belki de Şeyhmus, Hasibe'yle konuşmaya cesaret edemedi, ama örgüt toplantısında olup biteni böyle anlattı. Tam o sırada, Hasibe ve okul idaresiyle gizlice anlaşan polisler, takip ettikleri Şeyhmus'u yaka paça yakaladılar! "Bu kızın yakasını bırakın!" diye, Şeyhmus'a ancak gözdağı verilebildi, çünkü polislerin Şeyhmus'a dokunması, Hasibe'nin de hayatını riske atabilirdi! Böyle de korku dengeleri vardı!

Hasibe'nin idarece korunması, 12 Eylül'ün başarısıyla eşdeğer önemdeydi, çünkü Hasibe, sağcı-solcu iki kampın dışında bir yerde oturuyor, okul idaresi de konseyin emriyle grupların dışında yeni ve grupların karıştığı bir alan inşa etmeye çalışıyor. "Serbest sınır bölgesi" hızlı militanlar tarafından saldırıya uğruyor. Dekan, okul içinde Hasibe'nin başına her zaman polis veremiyor. Sonunda dekan geçici bir çözüm buluverdi, Hasibe kantindeyken masasına kimse ilişmesin diye iki asker öğrenciden yardım istedi. Hasibe'ye de bildirildi. Ense traşlı, kütük gibi iki oğlan, şimdiye kadar etliye sütlüye karışmamış bu iki asker öğrenci artık Hasibe'nin gizli koruması idi. Bu, sağcı-solcu grupların hazmedebileceği birşey değil. Kalkmış, her Sev-Genç'li gibi idareyle arası çok iyiydi. Asker öğrenciler pek pısırık. Masalarına Samsun oturduğunda seslerini çıkarmıyor, Samsun'la Hasibe kaynatınca hiç rahatsız olmuyorlardı. Şeyhmus, Kalkmış'ı doldurdu, asker öğrencilerin İsrail'in adamı olduğunu, Türkiye'de İsrail çıkarlarına hizmet için çalıştıklarını söyledi. Kalkmış, Şeyhmus'a, askeri öğrencileri cunta döneminde karşılarına almanın doğru olmadığını, onların da Türk Bayrağı, Kızıl Elma için kan döken, şerefli Türk ordusunun birer fertleri olduğunu söyledi, Şeyhmus, Türk bayrağı laflarına dayanamazdı. "öyleyse, dedi, Kalkmış'a, kantinde herkesin gözü önünde, asker öğrencilerle barışma töreni düzenleyelim!" Hasibe'nin de kantinde olduğu bir sırada, bir kama, bir Kur'an-ı Kerim, bir de katlanmış Türk bayrağı getirildi, ayağa kalkılıp istiklal marşı söylendi, peşinden Şeyhmus'un tüm adamları Türk bayrağını üçer defa öpüp, alınlarına koyup, iki kolları üstünde katlanmış askeri öğrencilere hediye ettiler. Bu bir anlamda asker öğrencilerin davaya katılma töreni gibiydi, bir nevi, komünistlere ve siyonistlere karşı millî güçleri harekete geçirme töreni!

Birkaç gün sonra Kalkmış, asker öğrencilerle Hasibe'yi Kızılırmak sinemasında gördüğünü söyledi. Şeyhmus, küplere bindi. Türk kanı taşımayan kanı bozuk orospu çocukları, diye bağırdı. "Bu davanın acısını bizler, kaymağını siz mi yiyeceksiniz ulan" diye askeri öğrencilere saldırdı. Kalkmış, solcu çocuklarla da gizlice görüşüyordu. Solcuların gelecek hafta, Kızıldere yıldönümünü kantinde şenlikle kutlayacaklarını, saz çalıp, marşlar söyleyeceklerini Şeyhmus'a uçurdu. Şeyhmus dekana çıktı, "12 Eylül'e rağmen, komünistler kantinde slogan atacaksa, bizler de 3 Mayıs Türkçülük ve Esir Türkler haftasını aynı gün kutlayacağız! diye tehdit etti. O hafta dekan önlemleri aldı, kantine asker öğrenciler dışında yalnız Hasibe'ye izin çıktı. Tüm kantin ağzına kadar polisle doldurduldu.

Hasibe solcu çocuklarla da fingirdemeye başladı, çünkü, giremediği ders notlarını yalnız solcu öğrencilerden alabiliyordu, bunun sebebi, solcular, hocalarla işbirliği içindeydi, hiç derse girmeseler de, notların fotokopileri, küçük kitapçıklar halinde hocalar tarafından öğrencilere dağıtılıyordu.

Kalkmış, tam bir çakaldı, genel merkezden reislerin gizlendiği eve gidip, okulda olup bitenleri, Hasibe için üç sağcı çocuğun okuldan atıldığını, Şeyhmus'un teşkilatı Hasibe etrafında döndürdüğünü, sağcıların düştüğü rezil durumları ballandırarak özetledi. Genel merkez, derhal Şeyhmus'u görevden aldı ve Kalkmış bu haberi uçarak okula ulaştırdı. Reislik elinden alınan Şeyhmus beyninden vurulmuşa döndü... Arkadaşlarına: "Türklüğün bu en zor gününde, komünistlerle, siyonistlerin işbirliği, idarenin oyunlarıyla çökertilmek istenen Türk milletinin son kalesinde Bizans oyunlarına kurban gittiğini" anlattı. Yine de tek başına bir ferd olarak Türkluk davasına hizmet edeceğine yemin ederek ayrıldı, herkesten gizlediği gözyaşlarını hırslanarak günlerce yurt odasında bol bol döküverdi!

Bir kız davası yüzünden görevden alınması ağrına gitmişti, bunca mücadeleden sonra bir Sev-Genç'li muamelesi görmüştü, şehidlerimizin kanı kurumadan kızlarla okullarda gönül eğlendirenlere çıkmıştı adı. Bunları uyduranlara karşı derin bir kinle doldu. Başından aşağı kaynar sular dökülüyor, çay zehir gibi boğazında düğümleniyor. Uzun bir zaman utancından yurttaki odasından çıkamadı. Davaya küstüğünü belli etmemeye çalıştı.

Önemli birşey unutulmuştu. Öğrencilerden toplanan şehidler ve hapistekiler için aidat paraları Şeyhmus'a kalmıştı. Kimse de bunun hesabını sormadı. Ne zaman kantine inse, ona başkan deyip, önünde düğme ilikleyip, öldürmek için dahi emir bekleyenler, şimdi daşşak geçiyordu Şeyhmus'la. "Bir kız için dava satılır mı şerefsiz"e çıkmıştı adı.

Teşkilat içinde sesini çıkartamayan bir küskün kadrosu vardı ve Şeyhmus kendine yakın bulduğu bu arkadaşlarıyla sabahlara kadar odasında kaynatmaya başladı. Geceleri yurt odasında "mavra" yapmak, geyik çevirmek tüm yurda büyük bir parti vermek gibi şenlikli bir eğlenceydi, hala mavranın başında Şeyhmus vardı! Şeyhmus başkan değilse de, bütün öğrenciler gece onun odasına çıkıp Şeyhmus'un komik, eğlenceli sözlerini dinlemekten çok hoşlanıyor.

Paraları elinde tutmak vicdanına dokunuyor, ama genel merkeze iade etmek içinden geçmiyor, genel merkezin emir sallamaktan başka birşey yapmadığını claylara girmediğini, emir sallayarak kendisi gibi mahalle çocuklarını kullandığını savunmaya başladı. Kampüs etrafında arkadaşlarını, biraz eski karizmasına, biraz da bu fikirlerine ve geceleri yaptığı sıkı geyiklerle bağlayıverdi. Arkadaşlarına rahatlıkla yemek ısmarlayışı, Şeyhmus'un gücüne güç katıp, başkanken bile kendini bu kadar güvende hissetmiyordu. Sanki şimdi, gerçek bir lideri. Gece boyu yurt odasındaki mavralarını hayata geçirmek, inadına daha çok eğlenmek istiyor, bu vahşi, iskence, hapis kokan hayatı tümüyle ti'ye almak istiyordu. Genel merkezdekilerle eğlendikçe, kendine büyülü bir inanç buldu. Tam da suçlandığı kız meselesini büyüttü, bu rezil durumdan ancak, geyiği, daha da sararak kurtulabirdi. Bir gece arkadaşlarını yurt odasında topladı ve Hasibe'yi Sevenler Derneği'ni kurduğunu açıkladı. Komik tarafı, derneğin demokratik ve eşitlikçi bir dernek olması. demokrasi ve eşitlik sağcı gençlerin geyiğini çevirdikleri, asla inanmadıkları, en çok güldükleri bir geyikti.

Konusu demokrasi ve eşitlik olan, oyun dahi olsa bir şamatada rol almak kadar onları eğlendirecek, gece boyu gülmekten çatlatacak kadar neşeli birşey olamazdı!

Bundan sonra herkes maddi manevi bütün gücüyle derneğe sahip çıkacak, dernek Hasibe'yi sinemaya götürecek, dernek, aralarında topladığı paralarla Hasibe'ye hediyeler alacak, dernek Hasibe'ye sulananları bertaraf edecek.. Tartışma uzadı, Hasibe karşısında herkes "demokratik", eşit haklara sahipti, onun yanında ne kadar oturulduğu, herşey eşit ölçüde olacaktı. Herkes Hasibe karşısında şansını eşit miktarda kullanma fikrinde birleşti. Şeyhmus, Kalkmış'ı gördükçe, bu ucube, cüce, kambur oğlanın kendisine asla rakip olamayacağını biliyordu, bu yüzden fazlasıyla demokrat, fazlasıyla eşit davrandı!

İlk büyük girişim yapıldı. Hasibe'ye dolmakalem hediye edildi, inanılmaz bir şey, Hasibe sevinçten havalara fırladı. Hasibe'nin zaafı bulunmuştu.. Bir hafta bu zaaf dernekte değerlendirildi. Ertesi hafta dernek toplantısında, Hasibe'yi kafalarken hem de davaya kazandırmanın iyi olacağı fikri çıktı. Bu yüzden Hasibe'ye, hem de başörtüsüne alıştırmak için İran işi bir şal hediye edildi. Hasibe bu hediyeyi kabul etti ve kantinde sarınıp dört döndü. Her iki hediyeyi de Hasibe'ye Kalkmış takdim etmişti. Dernek, Hasibe'yle sıcak temasın kurulduğunu, artık Kalkmış'ın devreden çıkartılması gerektiğine karar verdi. Şeyhmus, Hasibe'ye bir tam dönem Devlet Tiyatroları biletini takdim etti. Artık Hasibe'yle aynı masada oturabiliyordu. Şeyhmus çok da güzel saz çalıyordu. Birgün kantinde referans yapıp, inanılmaz duygulu bir güzel türkü söyledi:

"..Kemigimi tarak et zülüf teline / Aklına geldikçe tara sevdiğim..." Hasibe güneşte kalmış çikolata gibi eridi, ama, ertesi toplantı, dernekle, Şeyhmus arasında kavga çıktı, Şeymus, "ilişkileri" kişileştiriyor ve eşitlikçi davranmıyordu. Artık "oyun" oyun olmaktan çıkmış, dernek Şeyhmus'a karşı ayaklanmıştı. Kalkmış toplantıda, Hasibe'ye harcanan paraların teşkilatın cenaze parası olduğunu genel merkez duyarsa gibi gizli imalı tehditlerde bulundu. Ve Hasibe'yi tiyatroya taşırma işi sıraya bağlandı. Yine de Şeyhmus'un güveni tamdı, para ondaydı, bu şamatayı o inşa etmişti, genel merkeze o kafa tutmuştu. Ve bu geyik sabaha kadar onun odasında dönüyordu, o olmasa; bu mavra hemen bitiverirdi. Şeyhmus, Hasibe'nin gönlünün kendinde olduğundan çok emin, bu yüzden, birazcık içi yansa da, akşamları Hasibe'yi teker teker şanslarını denemek için Kalkmış'ın sıraya koyduğu nobet listesine göre tiyatroya göndermeye başladı!

Şeyhmus odasında, hem orduya, hem genel merkeze ağır laflar atıyordu, Türk bayrağını önümde yaksınlar oturup seyredeceğim.. Bu "seyretme" işi küskünlerin ideolojisi oldu. Ancak, geyiğe kendini fazlaca kaptırıp, teşkilat hassasiyetlerini sallamaya başladı, derneğin yaşaması için arkadaşlarından topladığı aidatları gelişigüzel ad-soyad bir kağıda yazıyordu...

Kimin ihbar ettiği hala bilinmeyen bir polis baskınıyla Şeyhmus yurttaki odasından alındı, tüm odalar arandı. Bir ay işkencede kaldı. Bu ağır işkencenin tahribatları için ayrı bir roman lazım. Şu kadarı yetsin, iki yıl kadar altını tutamadı. Koğuşta bir arkadaşı boklarını temizledi. Bir ay kadar da Mamak'ta ünlü "kafes"te kaldı. Bu kafesin hikayesine de kelimeler yetişmez. Kafesin etrafında bir manga asker, sürekli dipçik ve tekme vuruyor, sizi oturtmuyor, uyutmuyor, ne zaman gözleriniz düşse, dipçikle ayağa kaldırıyor ve bu uykusuz işkence tam iki-üç hafta aralıksız devam ediyor. Güya koğuş cennet gibi gelsin diye, kafes uygulaması hala devam ediyor. Hasibe'yi Sevenler Derneği gizli bir örgütün adıymış. 12 Eylül'le dağılan, kapatılan, çökertilen örgütler yeni durumla ayak uydurmak için, ayağa kalkmak için kod adlı bu derneği kurmuş. Bu gizli örgüt iddianamede aynen yazıldı.

Boğulmuş, dili damağı kurumuş, mosmor olmuş, kaburga kemikleri çatlamış Şeyhmus neye uğradığını şaşırdı. Boğazındaki yaralardan aylarca yutkunamadı. Cezaevine, koğuşa döndüğü gün Allah'a duva etti, hayatında tek bir gün "mışıl mışıl uyuyabilecek miydi?". İçerde topluca namaz kılınıyor, topluca spora çıkılıyor, her sabah topluca dayak yenerek Atatürk marşları söyluyorlar. Şeyhmus işkencelerin üstüne içerde dort-beş ay yattıktan sonra, tamamen başka bir yaratık oldu. İçerisi başka yerdi, dünya ötesi gibi, yerin altı gibi. Arkadaşları hasta Şeyhmus'a yardım etti, sahip çıktı. Arkadaşlarıyla, aileleriyle, vicdanlarıyla, kaderleriyle tek bir bütün olmuşlardı. Tek bütün bu beden, tüm cezaları kardeşçe aralarında bölüşüyordu. Aslında Şeyhmus gizli örgütten dört-beş sene yatıp çıkabilirdi, çünkü hiçbir olayı yoktu. Kimsenin de Şeyhmus'un üstüne ısrarla dosya yıktığı yoktu, ama koğuştaki arkadaşlarından ayrı kalamazdı. Burda oluşmuş kan birliği, et tırnak birliğine, yaşamak için, Allah için, bayrak için, vatan için, örgüt için, ölen şehid arkadaşları için ayak uydurması gerekiyordu. Üstelik arkadaşları büyük bir fedakarlık yapmış, kokusu koğuşu tutmasına rağmen ranzasının yanına karanlık bir bölme yaptılar, burası helaydı, gün boyu Şeyhmus bu battaniye perdenin altında kovanın üstünde oturuyordu. Yüzü mum gibiydi, dişleri çürümüştü. Sadece saçları değil, bacak tüylerine kadar vücudundaki tüm kıllar soyulmuş, bembeyaz bir adam olmuştu. arkadaşları elini sıktığında, pelte, pasta gibi yumuşacık birşey ellerinde dağılacak gibi oluyordu. Battaniyesine hergün kusuyordu. Kulaklarında hiç bitmeyen bir uğultu, bir radyo istasyonu gibi onu halüsinasyon nöbetlerine sokuyordu!

Aynı koğuşta, aynı örgütten, içerde en çok yatan Şeyhmus oldu. Şartlı tahliyeyle çıktığında 1990'lar geçiyordu. Korkak, pısırık, çok güçsüz, zavallı, zayıf bedenli, cesed gibi bir oğlan, bir gün eşofmanlarıyla Mamak kapısından askeriyeye teslim edildi.

Şeyhmus askerden döndüğünde, elinde tespih, durmaksızın namaz kılan, otuzunda, altmış yaşlarında bir Anadolu ihtiyarına benzeyen, omuzları çökmüş, kül rengi sakalı uzamış, bir evliya oğlandı. İş aramaya eski arkadaşlarından başladı. Kalkmış'ın ününü duymuştu. Kalkmış, ansiklopedi pazarlamasıyla işe başlamış, Özalli yıllarda fuarlar açarak, yükselmiş, devre-mülk işine girmiş, Hasibe'yi sekreter olarak, sonra müdür yaparak, yanına almıştı. Kalkmış'ın gazetelerde bile Anavatan bakanlarıyla resmi çıkıyordu.

Kalkmış'ın partiye çalışan anket şirketinde onlarca genç çalışıyordu. Çok cüzi bir paraya, Şeyhmus, Kalkmış'ın yanında anketörlüğe başladı. Ankötürlük her zaman çıkmıyordu. Kalkmış'ın bürosunda ağır bürokrat misafirlere kahve yapmaya, büroyu temizlemeye, küllukleri toplamaya başladı. Akşam olunca, Kalkmış, Şeyhmus'u alıyor ortaya: "eeeee sonraaa Şeyhmus?" diye, Şeyhmus'dan hapishane hatıralarını uzun uzun dinliyor.

Bir sıkıntı vardı yalnız büroda. Kalkmış, akşam dokuzdan sonra çalışanlardan kimsenin büroda kalmasını istemiyordu. Bu işyerinin ahlakına, profesyonelliğine, kurallarına uygun değildi. Kardeşi dahi olsa bu kurallara uymak zorundaydı. Kalkmış'ın gidecek bir evi yoktu, ama, gitmek zorundaydı...

Hasibe'nin hala kendi için kurulan dernekten haberi yok. Kalkmış, Şeyhmus'a "sakın haa!" dedi, ama, Şeyhmus bazen, akşamları, sazı alıp çalıyordu.. Hasibe, bir zaman sonra, ondan bir türkü istedi.. Hani kemikli, taraklı birşey, dedi... Şeyhmus: "Biz kemikleri çürüttük Hasibe bacı, bizde tarak olacak kemik kalmadı" deyip, usulca mutfağa geçiyordu.

Hasibe ne zaman Şeyhmus'u ortaya alıp, komik laflarla geyik çevirip, eğlenmek istese, Şehmus'u küçücük mutfağın balkon kapısına doğru serilmiş seccadesi üstünde usulca dualar ederken buluyordu.

nihatg@leman.com.tr

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

ÇİLEKEŞ B. BOYSAL ve YÖRESEL BİR EZİYET (Töre?)

ULAN BAŞIMA BELA MISIN SEN BE!! SENİN YÜZÜNDEN İŞİMDEN OLDUM! EŞE-DOSTA REZİL OLDUM... İTİBARIM SIFIR OLDU ŞEHİRDE, BEN DE KÖYE ÖZÜME DÖNDÜM!. "YENİ BİR HAYAT" DERKEN, BURDA DA IRGAT OLUP KARŞIMA ÇIKTIN!. ŞU ÜÇLÜ KÖTEĞİ YE DE GEBER GAYRI KANNCIK!.

FULDA

SIĞIRTMAÇ!!!

NOLUYO YA?..

UFFF!! ESKİDEN BANA BİR KOYUP ÜÇ ALIRKEN ÖYLE DEMİYORDUN AMMA!. EVLEN BENLE!. KABULLEN BUNU ARTIK!! OY OY OOOY!. GENDİNDEN KAÇAMAZSINH... BU TAŞLI TARLAYI BIRAK, UĞRUNA ÇÖLE DÜŞÜP YUNUS OLURUM BENH YADELLERDE!.

GRR? HAV! HÖV?!!

OOAARGGH!. YANDIM ANAAAM!! ANASINI BACISINI SKSİNLER BÖYLE KABIZLIĞIIN!. OOFFF!! OFF ALLAAM OOOOOFF!. YARDIM EDEN YOK MU EY ÜMMETİ MÜSLİMİN!. TIKANDIM BEAAAN !!!

BAĞIRMA ALLAH'IN BELASI BAĞIRMA! BURASI ÖĞRENCİ EVİ! MÜMKÜN OLDUĞUNCA SESSİZ OLALIM Kİ ÜST KATTAKİ EV SAHİBİ UYANMASIN DEMEDİM Mİ?! ULAN İŞE BAK! AYDA YILDA BİR EVE KIZ ATALIM DEDİK, O DA İKİ DUBLE ŞARAP YUTUNCA KEPAZE OLDU BRE!.

SİNİRLİ ADAMIMIZ İZMARİT BOYSAL & CİN GÜLŞAH.

SENİ ÇOCUKKEN ÇOCUK BEZİ REKLAMINDA OYNATMIŞLAR!. GÖDÜNÜ-BAŞINI TÜMTÜRK!YE GÖRMÜŞ! BU YÜZDEN SENİNLE OLAMAM ARTIK GÜLŞAH... BENİ ANLA LÜTFEN!.

HADİ.HADİ!. BİLİRİM SEN DE HASTASIN BU HAYAT DOLU HALİME... HELE BİR DE SİNİRLENİNCE ÖFKEDEN BURUN DELİKLERİN GENİŞLEMİYO MU, BEN DE ONA BAYILIYORUM HA!.

YAHU KIZDA ÖYLE BİR KİNETİK ENERJİ VAR Kİ TÜM DENGEMİ BOZDU KALTAK!. NERDEN BULURUM BEN DE OKULUN TİYATRO BÖLÜMÜNDE OKUYAN, ALEMİN EN FIRLAMA KIZINI! KIZIM BEN ZAPTEDEMEM SENİ, YAVAŞ ADAMIM...OFF GÖZLERE BAK! ŞÖYLE ARKAM DÖNÜK DURAYIM DA NAZAR ETMESİN!.

BATTAL GAZİ B. BOYSAL BİR SIÇRAR, İKİ SIÇRAR...

HEH..HE... YETTİM..! MERHABA PRENSES.. BEN BATTAL..! FAKAT O DA NE?!

BAK, PARILDAK.. BOZKIRLARDA OYNAŞAN BİR KUZUYA, KUZU ADINI TAKAN İNSAN EVLADIDIR... KUZUYU KESENE KASAP ADINI VEREN YİNE İNSAN OĞLUDUR... KUZU SOFRAMIZA GELDİĞİNDE ....

ONA TÜRLÜ İSİMLER TAKANDA İNSANOĞLUDUR- ÖRNEK OLARAK, ADANA URFA, BEYTİ, HALEP İŞİ, ROSTO ŞEKLİNDEDİR BU İSİMLER... VE MERHABA YABANCI, BEN BEYAZ ATLI PRENSİNİ BEKLEYE BEKLEYE ŞİŞİP EN SONUNDA DERVİŞLİĞİ KEŞFEDEN PRENSES MARTİNA !!!

BAK CEYDA, BİZİM MAHALLENİN UYANIK ESNAFI, TOPTANCIDAN 1 LİRAYA ALDIĞI MALI BİZE 3 LİRAYA SATIP BİZDEN DAHA ZENGİN OLDUĞU HALDE, YİNE DE GÖZLERİNDEKİ "SİZİ GİDİ ZENGİN PİÇLERİ" İFADESİ GİTMEMİŞTİR.. AHA BUYUR..!.

BUYURUN TAZE AVAKADU ----

ULAN AYAKÜSTÜ NE ANALİZ YAPTIN BE!..NE DEMODE ADAMSIN!..GEÇMEDİMİ ŞU HADİSEDEN VAZİFE ÇIKARIP, SOSYAL MESAJ VERME DEVRİ...ALTI-ÜSTÜ ALICAĞIN İKİ KİLO AVOKADO..!.YUH...AMAAN, PEKİ BEN NİYE KOPAMIYORUM Kİ AÇIK BÜFEDEN?! ÖFF!.. BU NE YAA?..

PEKİ YA FLAVİNFEKTUSLAR NOLUCAK?..YANİ KELEBEKLER? ONLARIN DA YAŞAMI UZAYACAK MI?. KELEBEKLER!..

ŞİMDİ TOKADI ÇAKACAM, O VAKİT GÖRECEKSİN KELEBEKLERİ! KIZIM ÜLKE ARJANTİN'E DÖNMÜŞ, MİLLET BİRBİRİNİ YİYOR!..BEN DE DAHİL HERKES EKMEK KAVGASINDA, SEN NEYİN DERDİNDESİN!!!

TAMAM KIZMA...PEKİ YENİ SAÇ MODELİMİ NASIL BULDUN, YAKIŞMIŞ MI?.

OFF MÜGE OF! NEYLEYİM..! AŞK SEBEBSİZ SEVMEKMİŞ! NE DİYİİM..!

SEN BU SABAH SIÇTIĞIM BOKU SEVMEDİN! O YÜZDEN... BAYILIRDIN AMA HEP..

SAYI: 535 • 9 ŞUBAT 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN • Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

16 Şubat 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/07 - 600.000 TL. (KDV dahil)

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

Bu Hafta Sözü Leman'ın Kedisi Siyam Celal'e Bıraktık

YURDUM İNSANININ CEFASI BİTTİ SIRA BİZ YURDUM KEDİLERİNE GELD

Ne Çektik Şu Satanistlerden, Sadistlerden, Sinan Çetin'in Elinden, Kadir İnanır'ın Setinde

Meraba okur dostlar. Asil bir Siyam delikanlısı olarak benim yolum bu Leman'a bundan iki üç ay evvel pırıl pırıl saray yavrusu bir evde yaşarken ve de şık mı şık bir sahibem varken, miyav dedim mi kuru mama tabaklarım önümde, mırr dedim mi tarandığım fırça takımlarım üstümde, tuvalet setlerim emrimde bir hayat sürerken düştü.. Kaderimde varmış ki sahibem beni bu hoyrat, derbeder, pasaklı delikanlıların çalıştığı Leman binasına getirdi.. Onca konfordan sonra bu bana çok ağır geldi ama, son günlerde gazetelere, televizyonlara bakınca kaderime şükretmek varmış dedim... Geçen hafta Trabzon'da sokak kedisi bir arkadaşımın kimliği belirsiz kişilerce yakalanarak gözünün oyulduğu, kuyruğunun ateşe verilip yakıldığı, bıyıklarının yolunup ağzının burnunun kırıldığı haberini okuyup seyretmiştim... Daha bu hunharca gerçekleştirilen olayın şokunu atlatmadan şimdi de televizyonlarda sevgi programları yapmasıyla ünlü, reklamcı, yönetmen, kır sakallı, gri liberal Sinan Çetin'in setinde yatak reklamında oynayan yavru bir kardeşimin açlıktan ve havasızlıktan boğularak öldüğünü öğrendik... Bu duygusuzluk, duyarsızlık, sevgisizlik eseri vahim olayı kapatmak için Sinan bey kediyi kiraladığı pet shop'a gidip onun ö sünü satın alarak kapatmaya çalışmış.. Bu elemanın sahibi olduğu kafenin civarındaki kedileri çuvala doldurup uzaklaştır ğı söylentileri de var... Daha kendimize gelmeden Kadir İnanır'ın setinde de çekime dayansın diye uyuşturucu verilen bir k di arkadaşımızın komaya girdiği ve ölümden kılpayı kurtulduğu haberi geldi. Satanistlerin kedi kurban etme ayinlerinde ta nılan toplumsal tutuma karşı bu olaylardaki kahramanların cinai, vahşi, barbar, duygusuz eylemlerinde insanları ikiyüzlü mamaya ve duyarlı olmaya çağırıyorum. Bu ülkede ve dünyada insanların yaşadığı bunca dert, ızdırap, sorun varken sa falarını bana ve biz kedilere ayıran yeni ev arkadaşlarım Lemancı abilerime de teşekkür ediyorum... Hoyrat, derbeder, p pasaklı, şöyle böyle herifler ama, laf aramızda bunların hepsi bi de çatlak abi... Yoksa kim verir sayfasını bir kediye... L mancı'ların söz hakkı tanıdığı başka bir konuda görüşmek üzere şimdilik hoşçakalın sevgili okurlar... SİYAM CEL

Pis Mizahın Sıkı Militanı: CHARLIE HEBDO

Fransa'nın en muhalif, militan mizah dergisi ***Charlie Hebdo;*** *kurucusu, en baba çizerleri, yazarları emek verenleri 28 Şubatta davetlimiz olarak İstanbul'a* ***LeMan****'a misafir geliyor... Birlikte neler yapacağımızı, ne yazıp, çizeceğimizi, ne yiyip ne içeceğimizi, uygulayacağımız programı önümüzdeki haftalarda size duyuracağız... Heyecanlıyız çünkü çeyrek asırdan fazla farklı coğrafyalarda aynı işlere gönül koyduğumuz dostlarımız Charlie Hebdo'nun kurucusu* ***François Cavana*** *koca bir çınar gibi, albümlerini bu işe başladığımızdan beri heyecanla biriktirdiğimiz* ***Georges Wolinski*** *Fransa'nın en fırlama ve önemli aydınlarından,* ***Philippe Val*** *rengarenk bir adam.. Önümüzdeki sayı onları daha fazla tanıtacağız.. Bu hafta Charlie Hebdo'yu daha fazla tanımak için sevgili dostumuz* ***Ragıp Duran****'ın* ***Öküz*** *dergimizde 5 yıl önce yayınlanan bu dergiyle ilgili yazısını bu kez LeMan'da yayınlıyoruz...*

Çarşamba sabahları Paris'te gazete bayiinin önü her zamankinden kalabalık olur. Çünkü haftanın üçüncü günü, vitrine iki gül daha çıkar ki, siyasete ve mizaha meraklı olanlar, haftanın 6 günü izledikleri "Le Monde" ve/veya "Libération"da okuyup da bulamadıkları hoş açıları, cin fikirleri, puşt resimleri, kikirdeten karikatürleri ve bilimum muzır ve muziplikleri "Le Canard Enchaîné"de (Zincirli ördek ya da Zincirli Gaste) ve/veya "Charlie Hebdo" da bulurlar.

Fransa'da "anarşizmin resmi sesi" olarak nitelenen "Canard"ı bir başka "Öküz"e bırakarak bu canım-güzelim mayıs ayını "Charles'in Haftalık Dergisi"ne yani "Charlie Hebdo"ya vakfedelim.

Önce meseleyi tarihi çerçevesine oturtmaca:

Fransa tarihinde birkaç tane milâd var. 1789 konusunda aşağı yukarı herkes hemfikir. 1871 Paris Komünü bugün hâlâ kimileri için önemli bir mihenk taşı. Hızlı geçersek, sonra Direniş 1939-45) geliyor. Ama 1968 Mayıs'ı neredeyse 30 yıl sonra bile geçerliliğini koruyan bir başlangıç noktası. Eski ve muhafazakâr toplumun kaldırım taşlarıyla yıkılmaya çalışıldığı bu Çiçek Devrimi, cinsellikten eğitime, yaşlı kuşaklarla ilişkilerden medyaya kadar çok şeyi gerçekten büyük ölçüde değiştirdi.

Bugün geçmişle ilgili iki önemli soru soruluyor Fransızlara:

İkinci Dünya Savaşı'nda neredeydin? (Yani Direnişçi miydin, yoksa alman işbirlikçisi mi?)

68'de ne yapıyordunuz baba? (Cephede Jean-Paul Sartre ya da michel Foucault ile birlikte polislere kaldırım taşı mı atıyordunuz, yoksa De Gaulle'cü André malraux ile Champs Elysées'deki davetiyeli yürüyüşe mi katıldınız?)

Kaldırım taşlarının önemi büyük. Çünkü 68 Mayısı'nın önemli sloganlarından biri de **"Kaldırım taşlarının altında plaj var"** idi. Yazın denize girmeye alışık Fransızları bir, hatta iki ay daha Paris'te tutabilmek ve mücadeleye katabilmek için üretilmiş yerel bir slogan. Sök kaldırım taşlarını, fırlat polise, taşı söktüğün yerin altında plaj çıkacak! O tarihten sonra başta Sorbonne Üniversitesi'nin çevresi olmak üzere, en canlı ve heyecanlı çatışmaların meydana geldiği Boulevard Saint-Michel yöresindeki tüm arnavut kaldırımlarını söküp yerine asfalt ve beton döşediler. İşte bu halet-i ruhiyenin büsün alanında iki önemli meyvesi var. İkisi de Marks'a şükür, hâlâ ayakta: Libération gazetesi ve Charlie Hebdo.

Charlie Hebdo 68 Mayısı'nın "HARAKİRİ"sinin oğlu. Hemen bu isim değişikliğiyle ilgili geçiş öyküsünü sıkıştıralım araya:

HARAKİRİ, 1969 başından bu yana anarşistlerin çıkardığı haftalık siyasi mizah dergisi. Tabu dinlemez, yasakdevirir, belden aşağısıyla yukarısı zina halinde, bol dumanlı bir kafa dergisi. De Gaulle'cü yönetime olduğu kadar komünist Partiye de veryansın ederken, Cohn-Bendit'leri de makaraya saran eğlence tribünü. 69 Kasımı'nda General De Gaulle, nalları dikmeden bir hafta önce Fransa'da küçük bir kentte, bir balo sırasında büyük bir yangın çıkıyor ve basın, atıyorum, "Châlon Sur-Saône'da trajik balo: 40 ölü" başlığıyla veriyor haberi. Ertesi hafta da Charles De Gaulle "solunum ve dolaşım arresti" nedeniyle Colombey-Les-Deux-Eglises adlı kasabada, biyografisine son noktayı koyunca, HARAKİRİ dergisine manşet çıkıyor: "Colombey-Les-deux-Eglises"de Trajik Balo: 1 Ölü" E, bu "Devlet Büyüklerine Hakaret" türü kanunların Fransızca çevirisi de mevcut olduğu için, HARAKİRİ'ye, adına uygun bir şekilde davranmayıp, dergiyi kapatıyor devlet-i Fransevî. Ancak "dergi biter, yayın bitmez" ya da "İsim mi yok yahu!" gibi özdeyişlerden hareket eden HARAKİRİ'ciler, iki haftalık soluktan sonra "Charles'ın Dergisi" adı altında, yani "Charlie Hebdo" başlığıyla yayına devam ediyorlar. De Gaulle hakikaten büyük adam! Dergi A4'den büyük, A3'den küçük, 16 sayfa ve tek renkli olarak çıkıyor. Beher adedinin fiyatı 10 Fransız frangı. Bazen özel sayılar yapı, sertifikasız ve kuponsuz olmasına rağmen 15 franga kadar çıkabiliyor karşılığı.

"Fransa Le Penleşiyor" - FN'nin fikirleri giderek ruhlara siniyor (19.03.1997)

Derginin kartviziti niteliğindeki künyesine bakıyoruz şimdi: Kurucusu olarak kel cintoş Cvanna'nın adı geçiyor. Genel yayın yönetmeni hanesinde karikatürcü Gébé'nin adı var. Yazışleri müdür de Philippe Val. Bunların hepsi Fransa'nın önde gelen (bi de arkadan gidenler var ya!) yazar ve çizerleri. Her sayıya düzenli olarak katkıda bulunan çizer listesi hem kabarık, hem de yaldızlı. Mesela: Cabu ya da Wolinski, Williem, Tignous, Honoré, Siné, Kamagurka... Bu isimlere kimi zaman Canard enchaîné'de, Libération'da Le Monde'da, L'Echo des Savanes'da rastlamak mümkün. Charlie Hebdo, piyasada iş yapan kalburüstü çizerlerin serbest atış yaptıkları bir mecra.

Derginin içi dışı bir. Anarşistliklerini dışa vuruyorlar yani. Mesela her hafta 2. ve 3. sayfanın yarısını kaplayan bölümün başlığı "Kapakta Göremediğiniz Resimler". Çünkü her çizer, kapak konusu saptandıktan sonra çizip gönderiyor kendi kapağını dergiye, ama tercih nedeniyle gönderilen kapak önerilerinden sadece bir tanesi o hafta hakiki kapak oluyor, diğer 15-20 kapak taslağı da 2-3. sayfalarda yayımlanıyor. 2. sayfanın önemli sütunlarından biri de bir önceki haftanın karikatüral döküm ve değerlendirmesi. Ne gün ne oldu'nun çizgili sergisi. Başyazılar Philippe Val imzalı, ama yazılışlerinin ortak görüşünü yansıtıyor. Başyazı dendiğine bakmayın, Mitterrand'ın "rectum"undan Kraliçe Elizabeth'in "vagina"sına kadar her organ ve konu girebiliyor bu makaleye. Haberler sayfası, daha çok mücadele haberleriyle ve rejimi zayıflatan gelişmelere ayrılmış durumda. Haberler hep çizgili, hep kısa ve hep esprili. Her sayfada "Kısa Kısa" başlığı altında haftanın gelişmeleri, değer tanımaz güldürünün sivri oklarına heref oluyor. 6. sayfanın yarısı Wolinski'nin. Annesiyle de yattığı kızları anlarıyla kıyaslayan cinsel karikatüristin Kuruçeşme'ye taşınmasına ramak kala aklından ve elinden geçenleri okuyoruz. Derginin ünlü yazarları arasında Fransa'nın protest şarkıcısı fırlama Renaud'nun makalelerini de okuyorduk. Sonra Renaud sıkıldı. Dergiyi bıraktı. Ama ikiüç yıllık yazılarından bir seçme-derleme "Özel muhabirimiz Evinden Bildiriyor" başlığıyla kitap olarak çıktı.

Profesör Choron da HARAKİRİ'nin ilk babalarından Fransa'da fırlamalığın Eyfel Kulesi. "Charlie Hebdo" her hafta 70 bin civarında satıyor. Fransız mizahını, siyasi şarapla bulayan, 68 Mayısı'nın cinsellik kokan özgürlük anlayışının çizgi ve cümlelerle öseti bu dergi. Yeni çıkan kitaplar, dergiler, filmler yine bu bakış açısıyla okura tanıtılıyor. Pis mizahın sıkı militanı, güncelliği de yakalıyor çoğu kez. Charlie, tıpkı Canard enchaîné gibi santim ilan- reklam almıyor. Tek geliri okurdan. Masrafları ise oldukça yüksek. Özellikle de mahkemelerde hakaret yüzünden ödemek zorunda kaltığı tazminatlar, Charlie'ye yönelik en ağır baskıyı oluşturuyor...

İki örnekle kapatalım Charlie'nin küçük dosyasını:

Mart sonunda, Türkeş'in Fransız amcası ırkçı Le Pen'in partisi Front National (Milli Cephe) Strasbourg kentinde kongre düzenliyordu. Çarşamba günü çıkan Charlie, o haftaki sayısını bu olaya ayırdı ve özel sayı yayınladı. Derginin içinden A3"den büyük üç tane de postek çıktı. "Asın bunu duvarlara!" diye de talimat vardı. Le Pen'i rezil rüsva eden afişler.

Bir önceki haftanın en güncel konusu ise İçişleri Bakanı Debré'nin (Biz talebeyken babası da bakandı) adıyla anılan yabancıların Fransa'daki ikametiyle ilgili yasaydı. Bir Fransız evinde misafir olarak bir yabancıyı ağırlayacaksa, yabancı misafirinin eve geliş ve evden ayrılış tarihini ve daha bir sürü bilgiyi valiliğe bildirmek zorunda bu yasaya göre. Başta sinemacılar olmak üzere aydınların önemli bir kısmı bu yasaya karşı çıktılar, üstelik de sivil itaatsizlik gereği yasayı uygulamayacaklarını, yabancıları evlerinde ağırlamaya devam edeceklerini, kimseye de herhangi bir bildirimde bulunmayacaklarını açıkladılar. Bu arada Sosyalist parti, kaçak işçilere karşı kendilerinin iktidarda oldukları dönemde çıkan bu yasanın yeni haline karşı olduklarını, ancak mecburen uygulayacaklarını söylediler ve sivil itaatsizliğin geçerli yol olmadığını öne sürdüler. Neyse bu ayrıntı... Kanunun yürürlüğe girdiği hafta Charlie'nin kapağında Afrikalı bir genç Fransız karşı cinsin üzerinde estetik akrobasi hareketleri yapıyordu. Yatay olaraktan. Ama Fransız hatunun elinde telefon vardı ve konuşma balonunda şunlar yazılıydı: Alo valilik! Şimdi girdi, çıkıyor; yine giriyor, çıkıyor...

"Giriyor.:. Çıkıyor tişörtü"- Charlie Hebdo'da çizen karikatüristlerin albüm ve yazarların kitaplarının yanısıra tişort yankolu da var. İşte son olarak Debré kanununa karşı çıkan kapağın tişörtü. (19.03.1997) Dergi işsizlere, asgari ücret alanlara, öğrencilere ve askerlere, indirimli tarife uyguluyor. Meraklılar için Abone adresi: Charlie Hebdo, 9 bis rue Abel-Hovelacque 75013 paris/Fransa - Tlf: 0033143316617

"Haydi Catherine Boşalt Cerahatı!" - Strasbourg Belediye Başkanı Sosyalist Partili Catherine, Le Pen'in kongresi nedeniyle kentte büyük bir seferberlik başlattı ve tüm anti-faşistlerin davetli olduğu uluslararası bir şenlik düzenledi. (26.03.1997)

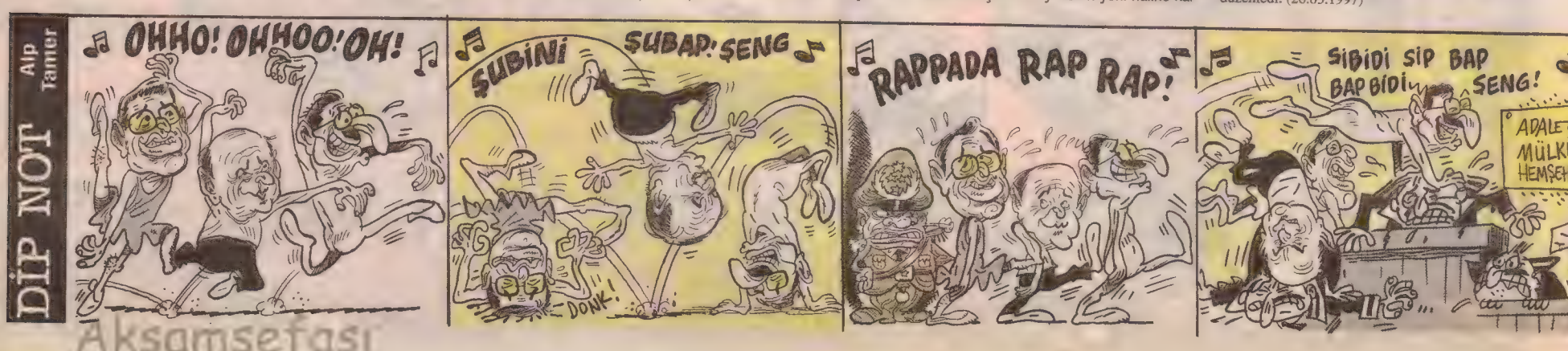

❑ Fişlenme anaokulunda başlıyor...Milli Eğitim bakanlığı, anasınıfından itibaren bütün öğrenciler hakkında tek tek dosya tutulması için çalışmalara başladı...

❑ Yurdum canisi, yurdum tırlağı, mazlumu geçen haftada üçüncü sayfa cinayet ve vahşetlerine devam etti... Kapkaç terörü, tüfekli, kesici aletli vahşi cinayetler serisine yenileri eklendi.. Muğla da ekonomik sıkıntı nedeniyle bunalıma giren bir kişi önce kızını ve eşini sonra kendini öldürdü..Tekirdağ'da bir kişi çalıştığı yerin sahibini tüfekle parçaladı..

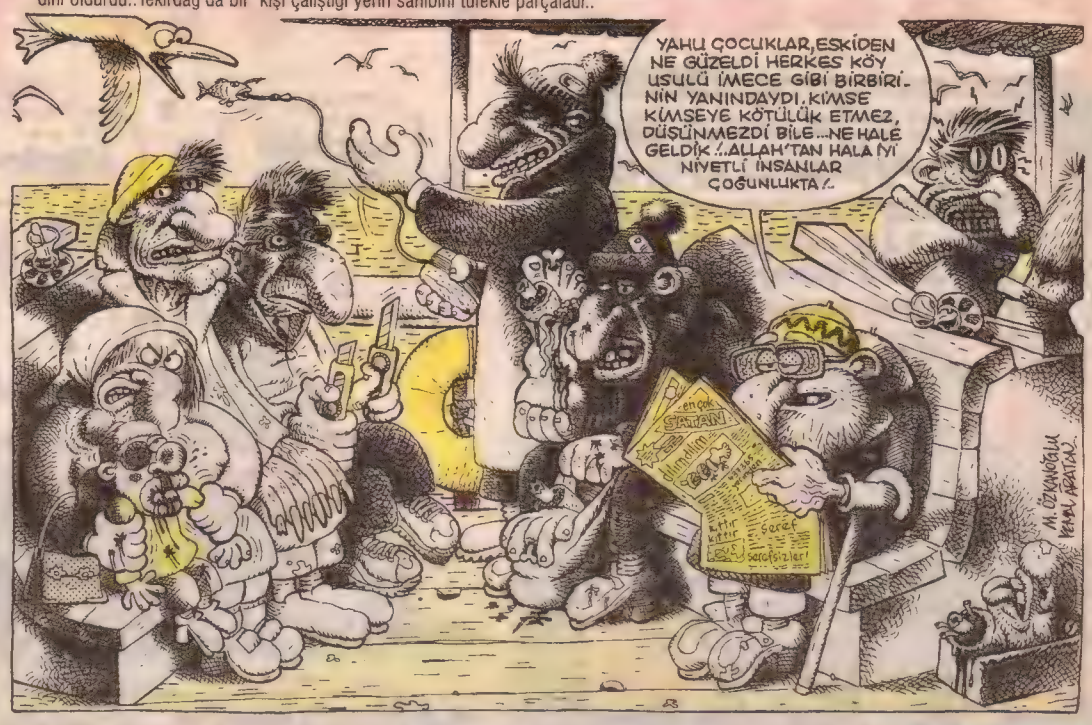

❑ ABD Başkan Yardımcısı Cheney, Ortadoğu'da barış sürecini dinamitleyen bir konuşma yaptı; "İsrail isterse Arafat'ı asabilir"...

❑ Etibank davasının bir numaralı hortum sanığı Cavit Çağlar'ı tahliyesinin ardından gittiği Bursa'da 10 bin kişi karşıladı.Yüzlerce araçlık konvoy nedeniyle trafik kilitlendi. Gözleri dolan Çağlar, fabrikasına mehter marşı eşliğinde girdi...

SİNAN ÇETİN
Sevgi tüccarı kedi sevgisi
MC DONALDS
Batan geminin sıçanları
AHMET ÇAKAR
Ülkenin namusu ve çıplaklığı
Ondan sorulur
HİPER MARKETLER
Bir hipermarket 500 bakkalın kapanması demekmiş
KAYMAKAM SÜRGÜNÜ
Önce itaat sonra hizmet??
SANAL ALEM TERÖRÜ
Yurdum sınırlarında bok çuvalına dönüştü
HAYYAM GARİPOĞLU
Hortum savunması yoktur, Sokrat savunması vardır O da hazımsız eder
R.TAYYİP ERDOĞAN
İçkiye referandum
Post takiyye
ŞEYTAN AMERİKA
Global terörist

AB temsilcisi Karen Fogg'un e-posta yasadışı yollarla ele geçirilip Aydınlık dergisine verilmesi diplomatik skandala yol açtı. AB'yle ilişkiler yeniden gerildi.

İHD Diyarbakır şubesinin 'İnsan Hakları Haftası' nedeniyle düzenlediği 'İnsan Hakları ve Barış' konulu resim ve kompozisyon yarışması Milli Eğitim Müdürlüğünce sakıncalı bulunarak yasaklandı

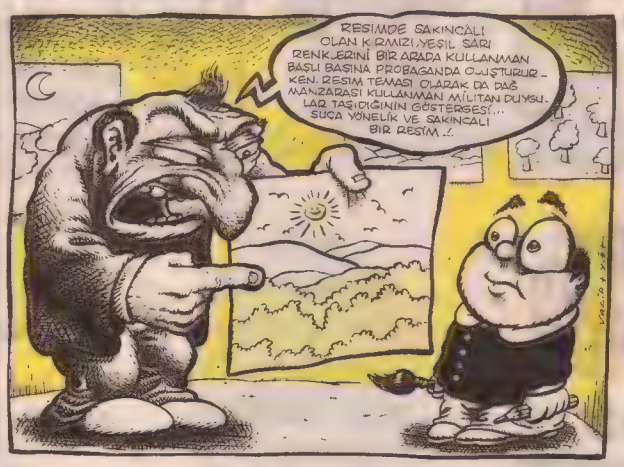

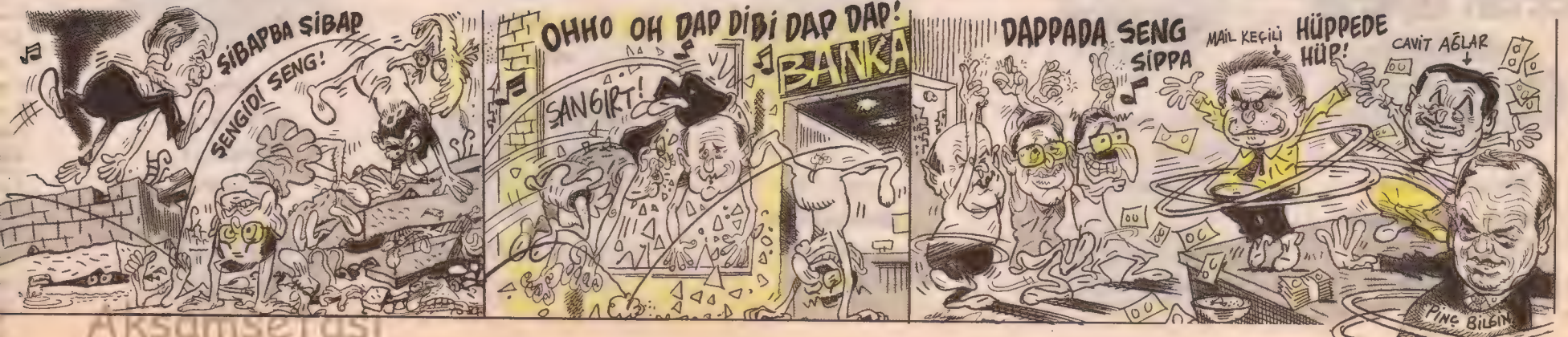

Akşamsefası

pazar sevişgenleri

met üst

Açık Büfe

hayat'tan not'lar not'tan hayat'lar

memlekette **fikirler**'den ziyade **mizaçlar** çarpışıyor

'bir arkadaşıma bakıp, çıkacağım' gibi yaşıyoruz dünya'da

daima **en kötüsünü, en âdisini** seçebilen tercih yapabilen bir insan **aptal** değildir **vasat**'tır

tencere yuvarlanmış kapağı... anılarını yazıyor

arzu'daki **u** hiç bitmiyor

olacaksa **kaliteli düşmanlar**'ımız olsun

kirli savaş oluyor da **kirli barış** olmuyor mu yani

yalnızca **gözlerimizle** ağlamayalım lütfen!

bülbül'ün **gül**'e aşık olması, sapkınlık mıdır

rakı, su ile ıslanıyor.. **su, rakı** ile uslanıyor

en büyük erdem bizim erdem!.. (hiç olur mu ya)

güneş'in üstünde de eski bir şey yok

dünya **galileo**'suz da dönüyor

duvar gölgesi, ağaç gölgesi'nin yerini tutamaz

çocuk biriktiriyoruz gecenin koynunda

ağırlığı olan düşüyor

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

AŞIK OLDUĞU MUZU ANLARLAR - SA YAŞATMAZLAR BİZİ PERİHAN... HELE HELE BİZİM DÜNYA - MIZDA AŞKA HİÇ YER YOKTUR.!. AŞIK OLANIN ENGİZİSYON - DA CEZASI İDAMDIR ---

NEREYE?.. HER YERDE ONLAR VAR - YÜKSE - LEN DEĞERLER ANTALYA, BURSA, ANKA - RA, KARADENİZ HER YERDE AŞLA - RINI SARMIŞ DURUMDA.!.

KAÇALIM BURDAN... UZAKLARA GİDELİM.!.

BAHA - DIIIIR.!.

NE VAR?!

HADİ OĞLUM YEMEĞE... NOLDUN ORDA VIR VIR VIR?..

ONCA GALAKSİ ÖTEDEN YILLAR - CA BUNLARIN HAYALİNİ GÖRDÜM.. ŞİMDİ ELİME GEÇTİ DE NE OLDU HA?! MUNA KOYİM NE OLDU?!?..

OF!.. BU NE YA?! CHATTE NICKNAME'İ "KOZMİK RİTM" Dİ ŞAHA - NEYDİ!.. HADİ BULUŞTUK.. O DA GÜZEL... FAKAT BU NEDİR ABİ, HİÇ Bİ ŞEY ANLAMIYORUM... NE GEÇTİ ELİMİZE?! CAN SIKINTISI!..

UFACIK BÜCÜRDÜ... KALENDER BİR YİĞİT OLMUŞ SE - NİN BU OĞLAN... ULAN HATIRLA KÖYDE BİZ BU BOYDAYKEN "EŞŞEK ZİKEDİK AFEDERSİN TEHEEY.!.

DAYIOĞLU!.. VAY BE.. BEN EVDE KALMAKTAN KORKARKEN KISMETE AKRABA EVLİLİĞİ MODE - Lİ ÇIKTI.!. DELİRMİŞ BUNLAR.! NEYSE.. BEN DE ÇAY YERİNE ODAMDAKİ TAKIM TAKLAVATI SUNARAK MİSİLLEMEMİ YAPAYIM.! BİR EĞLENCE ÇIKSIN BARI BEDBAHT ÖMRÜME BE..!

ROMANTİK ZAYIF B.BOYSAL & NE GÜZEL KOMŞUMUZDUN SEN...

TOP BAŞLAR 2002

HAYIRLI SABAHLAR AYNUR... YÜRÜYÜŞ ESNA - SINDA VEYA SAĞANAKTAN KAÇARKEN AĞAÇLARDAKİ BAZI KUŞLARIN İNSANI TERKETMEDİĞİNİ FARKEDER - SİN... İŞTE, BEN DE SENİN İÇİN ÖYLE.... AAA?!? FAKAT, AMAN ALLAH!..

AAA!.. BAYILDI!.. AYOL BU 5. KATTAKİ BANA AŞIK OĞLAN DİMİ?..

YAHU BİZİMKİLERE SAYISAL LOTODAN BÜYÜK İKRAMİYE ÇIKINCA HEMEN TATİLE GİTTİ - LER DİYE BEN DE SEVİNÇTEN KUDURUP ANADAN ÜRYAN DOLAŞIYORUM EVDE.. KADINSA ZATEN DELİKTEN BAKIP AÇMAM.. ERKEKSE HEMEN İÇERİ ALIRIM AMA BU HIYAR UTANGAÇ ÇIKTI.. NEYSE AYIKTIRIM İÇERDE..

AYOL, NE KALTA - ĞIM BEN BÖYLE!.. 24 SAAT DÜZÜŞME KAPASİTELİ İFLAH OL - MAZ BİR MAHLÛKUM BEN!.. KÖPEK DE KESMEZSE NE HALT EDİCEM ?!!

İSABET OLDU... ABLA BEN SENİ İLK AK - ŞAM GÖRDÜĞÜMDEN BERİ YAKIN BULUYOR - DUM KENDİMİ.!.. BAHADIR ABİNİN UYUMASI DA İYİ OLDU!..

SANKİ ONCA CILIZ SPERMİ GERİDE BIRAKIP ANA RAHMİNE DÜŞEN SÜPER SPERM BEN DEĞİLİM... DÖKÜLÜYO - RUM ADETA.!.. OFF!.. MORALİM BOZULDU... SABAH, NAMAZ VAKTİ GİDERİM BEN ARTIK BURALAR - DAN..

DOKTOR BAHADIR BEY & ÇEKENE ÇEKTİREN HANIM...

ALLAAAAAAAAH!.. AGA GAH - GAĞY - GAAAYRR!.. YANDIM ANAAMM!!!.. OHARA HAĞĞYYRRR!! BİTTİM... GALA GAH! GALA GALA - GAAK!!!!.

YARABBİ NİCEDİR GÖNLÜME HİCRAN... AŞIK OLDU - ĞUM DİLRUBA BU MUYDU? MEĞER AVAZ AVAZMIŞ!.. ŞU HALE BAK, AĞZI YÜZÜ EĞRİLDİ... KATIR GİBİ ÇIKTI DAMAK!.. HELE HELE AĞZINDAN AKAN O PİS SALYALAR! ÖĞĞĞ!.. KOKUYOR AĞZI!.. AĞLAMA YAVRUM... BERABER AŞACAĞIZ, BİZ BUNLARI!.. ULAN NE SEVDİN, NE SEVİLDİN BE?!

Evlerden Uzak Ödül Töreni!

Aslında ben bu hafta, DYP'ye transfer olan Akbulut'u, o şahanelik umduğum Çiller-Akbulut diyaloğunu yazacaktım ama "Kral TV ödülleri" daha taze geldi. "Seyredeyim, belki yazarım" dediğim organizasyon, seyrettikten sonra yazmasan olmaz bir hal aldı. Çiller ve Akbulut, o iki güzellik, beklesinler biraz daha!

Geleneksel Kral TV ödülleri, kimin geleneğiyse artık, sunuculardan Meltem Cumbul'un gayretli dansıyla başladı. Cumbul, içinde "Azar azar, 12 dev adam" gibi bölümler barındıran kolaj müzik eşliğinde dansetti. (Bu tip organizasyonlarda dans, folklar, vb. bölümlerden herkes sıkılır, yine de bıkılmaz usanılmaz.) Diğer sunucu Olgun Şimşek ise sponsor firmaya, şarkıyla teşekkür ederek giriş yaptı.

"En iyi grup" olarak Athena ödülünü aldıktan sonra, "En iyi çıkış yapan sanatçı" Petek Dinçöz seçildi. "En iyi çıkış yapma" tamam da, sanatçı ne, Petek Dinçöz ne? Şarkı fena, o ses çok daha fena. Ses kısılırsa, görsel bi durum var, yok değil. O zaman Petek hanım, güzel bir ritm eşliğinde dans edivereydi, biz de onu öyle izler, sesinin kifayetsizliğinden haberdar olmazdık. Toparlıyorum: Meltem dansı bırakıyor, Petek sadece dans ediyor, konu kapanmıştır!

Petek Dinçöz teşekkür konuşmasında "Mankenlere önyargılı bakıldığını" söyledi ve "işte ben manken olarak buraya çıkıp bu ödülü aldım" dedi. "Aslında adaylardan Işın Karaca'nın sesi bana havada karada basar ama ben magazinci Can Tanrıyar'ın sevgilisiyim, Günay'a da çıkarım, ödülü de alırım" diyecek hali yoktu zaten. Ayrılırlarsa o ödül Can Tanrıyar'da kalır gibime geliyor.

O kadar söz içinde, "En iyi söz" ödülünü "Aklım hayır dese de / Of deli gönül / Yine onun peşinden / Koşup gider misin" gibi özgün ve çarpıcı sözleriyle Tarık mı kazandı, bana mı öyle geldi? BBG garabeti Star'a geçmiş, belki 'o ruhun bir ferdi olan' Tarık, sembol olarak ödüllendirilmiştir, bilemeyiz!

"En iyi beste"yi "Aramazsan arama" adlı yapıtıyla Gökhan Özen kazandı! Yapıta gel! Aslında yazı burda kessen kesilirmiş, koca koca, zengin mengin, kelli felli, smokinli papyonlu adamların vizyonu bu işte, müesseselerinde belirlenen en iyi beste şöyle oluyor:

"Aramazsan arama yar, aramazsan arama / Zaten melhem olmazsın sen benim gönül yarama."

Hırt etkinlik, Kral'ın kralcıları olan, kırmızı-urbalı Erol Köse ve Erhan Güleryüz'ün sanatçıları Burçin'in "En iyi Türk Halk Müziği bayan sanatçı" ödülünü almasıyla sürdü. (Burçin'e ödülünü veren Ali Rıza Binboğa'yı görmek güzeldi, yıllardır görmediydik.)

"En çok satan albüm" ödülü, birtakım hesaplara ve ilişki dengelerine göre belirlenemeyeceği için, rakamlara bakılarak Tarkan'a verildi. Tarkan yoktu, olmayan Tarkan'a ödülünü verememesi için Deniz Akkaya sahneye davet edildi. Deniz Akkaya'nın yırtmaçtan fırlayan sol bacağı, yakında özerkliğini ilan edip bünyeden ayrılabilir, ordaki çoğu insandan uzundu! Bununla birlikte, hiç alakası yokken, üstelik lafları karıştırarak "Star'ın ileri gelenlerine" teşekkür etmesi, selülit olgusundan daha iticiydi, ayrı.

Erkeklerde en iyi çıkışı "Oy Nurcanım, Nurcanım" diye kendini harabeden Davut Güloğlu yapmış meğerse, Türk Halk Müziği'nin en iyi erkek solisti de İsmail Türüt'müş! Tekrarlıyorum, İsmail Türüt isimli insana sanatçı sıfatıyla ödül verildi. (O kolpa "Kriz Türküsü", "Lazoğli derler bana / Canım kurban vatana" hesabı, bi yerinde de Kemal Derviş kastedilerek "Kelin melhemi olsa" falan deniliyor, ödül "siyasi tavır" yüzünden verildiyse kepazelik daha da büyük.)

Adaylar içinde "Yasaklımsın, saklımsın" adlı eserle Harika Avcı'nın da olduğu "Arabesk-fantazi kadın" ödülü Sibel Can'a verildi. Ödül açıklandığında orada bulunmayan Sibel Can, karardan üç dakika sonra belirdi ve "Yetişemeyeceğim diye çok korktum" dedi, biz de yedik! Var mı öyle ödül alırsam gözükeyim, vermezlerse görünmem! (Bu arada Meltem Cumbul "Elmas Mağden" oldu bi ara, "altyapısı olmayan star" tiplemesi ilginç tabii, reelleri de var onun!)

Fikret Kızılok kısaca (ve iyi ki) anıldıktan sonra, Bülent Ersoy "Arabesk-fantazi erkek" ödülünü İbo'ya verdi, açıklarken de "Büyük İbrahim Tatlıses" dedi. Büyük İbo kırmızı kaşkolunu ihmal etmemişti ve seyirciyi eğilerek selamlarken paçasını düzeltmeyi de atlamadı! İbo konuştu: "Bu ödül, bizim Oskarımız! Biz de kamçılanıyoruz! 22 senedir ödül alırım, bunu yeri ayrı!" ("22 senedir balık tutarım" der gibi, nasıl bi kafa yapmış kendine, tebrik) Allahtan İbo, orada mangal yapmaya kalkmadı, en son radyo stüdyosunda kanat pişirirken gördüm televizyonda! Fatih Altaylı'yla mahkemelik ol, git adliye koridorunda da yap mangalını, olacağa bakın!

Sertap Erener en iyi pop-kadın, Ege'nin "Gel Bahçem" adlı çalışması en iyi video klip, en iyi pop erkek Tarkan! (Peki, Emel Sayın'ın da Tarkan'a hasta çıkması?!) Rock müzikte, Teoman'a ödülünü Ayna grubu verdi. Gruptan Cemil'in gözlüğü o kadar gıcıktı ki, hakkında kamu davası açılsa yeridir. En iyi şarkı "Kuzu Kuzu" ilan edildi, bu kez de Tarkan ödülünü Levent Kırca'dan alamadı, finalde ödül alanların tamamı "Kuzu Kuzu"yu söylemek üzere sahneye çıktı; Tarkan, Amerika'dan öpücük gönderdi, Türk kültürüne bir tuğla daha konulmuş oldu, bravo! (Sayın yetkililer, Yılmaz Morgül niye yoktu ortamda, bi o eksikti!)

Finalde de maç sonrası gibi, reklam panolarının önünde söyleşiler falan... Paçalardan akan bi acaiplik işte...

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Selâm... İki hafta önceki yazının, bi cümlesi hatalı, daha doğrusu eksik çıkmış. Küçük bi bölümdü ama, çok önemli bi kısmıydı.. Ben, onu düzeltmek istiyom müsadenizle!. Orada, "foni rinti kipim fin," yazıyodu; doğrusu: "Fone rinti kipil tin," olacaktır!. Evet, gerçekten düzeltmeye kalksam, aynen böyle bi saçmalığa benzerdi!. Okunmuş, bitmiş artık; neyi düzeltiyon!. Yanlış yazılmış özel bi isim yoktu; kimseye bilip bilmeden hakaret etmedin. Sadece, kendi kıçını kurtarmak için düzeltmek istiyosun işte!. Üstelik, düzeltince de, düzelecek mi hem?. Çünkü, bazı şeyleri düzeltebilirsin ama, o esnada başka şeyler bozulur!. Keşke elimde olsa, bi çok şeyi düzeltebilsem!. Düzeltmeleri bu yüzden sevmiyorum işte! Hemen hüzünleniyo insan; çok teknik bi konuda dramatik açıklamalar yapıyo.. Neyse, pek de niyetim yoktu zaten. Merak eden, düzeltsin. O yanlışlı bulup gönderene, bi kitap falan hediye ederim.. Ulan, çok saçma aslında! Çünkü, mantık, kelime hatası filan diildi. Basbayaa bi cümle, hatta iki cümle eksik çıkmıştı! Benden başka kim düzeltebilir ki?!. Aman, ne bileyim, eğlence olsun işte!.. Şeytan diyo.. düzelt şindi!. Yok yok, sigtiret. Biliyorum, düzeltemiycek, kurcalayıp bozacaksın sonra!. Aslında, o kadar beceriksiz değilimdir tabi. Bazı şeyleri nefis düzeltirim. Meselâ, vitrin düzenlemesini severim! Çırak olarak çalıştığım dükkânlarda, bütün günümü, vitrini bozup yeniden düzenlemekle geçiriridim!. Duvarkâğıtçısında çalışırken de böyleydi. Kâğıt rulolarını, tutkalları, marleyleri, o küçük halı örneklerini, özenle dizerdim camın ardına!. Şarküteride çalışırken de bu alışkanlık devam etti. Tatlıları, kaşar peynirlerini, renklerine, biçimlerine göre, olabilecek en estetik düzenlemeyle bir araya getirdim!. Bebek eşyaları mağazasında; plastik oyuncakları, pusetleri dükkânın önüne düzgünce dizip, cibinliklerle, küçük karyolaların düzenlemesiyle de deli gibi uğraşınca, bunun bi hobi haline geldiğini farkettim!. Vitrinner, önemliydi aslında. Ve düzeltmesi, en gerekli şeylerdi; müşteri çekiyodu.. Tabii, insan arasıra kendini de düzeltmeli!. Fekat, öyle parlak, nefis bi camlı, önünden çok müşteri geçen, işlek bi yerde vitrinin olmayınca, düzeltmeye pek az gerek duyuyosun..

Bu yanlış tespite inanınca da, dağınık saçlarla, pantolonun belini tutan çamaşır ipiyle gezmekte, bi sakınca görmüyo insan.. Ama, toplumsal bi varlık olduumu farkettiim andan itibaren, insannarın arasına karışırken kendimi kısmen düzeltmeye gayret ettim!. Minibüste, her zaman arka koltuğa yerleşemeyip, orta koltuğa oturma olasılığı yüzünden, biraz saç tarama, banyo yapma ihtiyacı doğar meselâ. Arkamdakilere, yağlı saçlar, kirli kulaklar sergilemek istemem!. Ve daha çok, bilirsiniz işte; bi kadınla felan biraraya gelmeden önce uygulanır bu düzeltme işlemi!. Ne bok yapacaanı şaşırırsın!. Daa bi saat önce paçavra halindeyken, bi anda cillop gibi olman gerekir!. İşi icabı da kendisine dikkat eden, çok bakımlı, özenli giyinen bi kızla buluşmuştum; ağzıma sıçılmıştı!. Yanında un çuvalı gibi görünmeyeyim diye, ne halt ediceemi şaşırdım!. Hem, ne kadar düzeltebilirim ki kendimi? Bi yerden mutlaka belli olur, sırıtır bişey!. Eski ceketimin yakasındaki lekeyi, bi saat ekmek bıçaayla kazıdım, üzerine kaynar su döktüm!. O telâşta, ayakkabılarımı boyamayı unutmuşum; yolda durup, tükürdüm, selpakla sildim!. Yanım yamalak, gönülsüz yapılan bi düzeltme kadar berbat bişey yoktur!.

Küçükken, bazı düzeltmeleri, birbirimizin canını acıtmadan, azıcık boğazımızı sıkarak yapardık!. Kötü bi şey mi söyledi, bi küfür mü etti arkadaş; çocuğun kafasını, kollarının arasında mengeneye kıstırır, "Lafını geri al! Lafın geri al!" bağırıp, yanışını düzeltmeye zorlarsın! Çok keyifli olur.. İnsanların, birbirlerinde diil, ortak yaşadığı yerlerde yaptığı düzeltmeler vardır ayrıca! 'Bahçe düzenlemesi' filan gibi. 'Park ve Bahçeler Müdürlüü' bakar bu işlere!. Bi de, meydanlar vardır. Onnar da düzenlenir. Aslında, uygarlık denen şeyin, ne ölçüde ilerlediği, buralardan rahatça annaşılır!. Meselâ, yılbaşında, başka eğlencelik günnerde, habire 'Taksim meydanı' deyip dururlar! İşe giderken hep önünden geçerim. Özel bir annamı olan heykel bölümü dışında, bi 'meydan' olarak, hiçbi enteresanlığı yoktur! Bi iki oturcak sıra, üç beş çiçek, iki üç tabela, koca bi duvar, hepsi o!. Daa küçük ülkelerin, en dandik şehirlerinde bile, nefis meydan düzenlemesi yapıyo adamlar!. Bizde ki, harbiden meydan. Boşluk yani!. Şehir plânlaması, düzenlemesi filan, onnara ise hiç bulaşmaylım şindi!. Daa kolay görünen bişey; 'yakayı' düzeltmek vardır meselâ. Bazen, ikisi bi hizaya gelmez. Bi tarafı düzeltirsin, öbür kısım kıvrık kalır! Eldeki dergiyi, karpuzu, kavunu filan yere koyup, iki elimizle, düzeltmek gerekir!. Kadınlar, eteklerini, bluzlarını düzeltir! Erkekler başka şeyleri düzeltir! Hayatta herşey düzeltilebilir! En keyiflilerinden biri, çocukken, yaldızlı çikolata kağıtlarını düzeltmekti! Tırnakla bastıra bastıra, en pürüzsüz yüzeyi elde etme saplantısına girerdik! Kaymak gibi olurdu ama, abartıp devam edince, Cart! diye, yanlırdı ortasından! Hemen iyi günner diliyorum!

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

ÖYKÜ NO 1

Empati yapan pis adam

İMDAAAAAT..!

TECAVÜZ EDİYOLAAAAR..!

KURTARIIIIIN..!

BENİ ZİTİYOLAAAR!

İMDAAT KURTARIIN, İMDAAAT!..

HEH HE..! İSTEDİİN KADAR BAĞIR YAVRUM... SENİ KİMSE DUYMAZ BURDA... DENEMEDİM Mİ SANIYOSUN?.

ÖYKÜ NO 2

Refe. rans diycem ama olmıycak

TAK TAK TAK.

KİM BU BE? ALACAKLI GİBİ ÇALIYO..!

MUYİTTİN DİYE OĞLUNUZ VAR MI?..

EVET NOOLDU Kİ?..

MUYİTTİN DİİL, MUHİTTİN..!

KENDİSİ REHİN ALINDI... GELİP KURTARMANIZI İSTİYO..!

HIII!

AY EVLADIM, NOOLDU ACABA?.. HANGİ VİCDANSIZ REHİN ALDI MUHİTTİN'İ Mİ?.. ÇABUK BEY ÇABUK !?

KİMBİLİR NAPMIŞTIR!

AÇILIN GELDİLER AÇILIN!..

Bİ KERE YAPICAM DEDİ..! ZORLA BEŞ KERE YAPTIII..! PARAMI ALMADAN BIRAKMAM BU HERGELEYİ..!

AH BENİM KADER-SİZ OĞLUM... BİŞEY YAPALIM BEY...

ŞEREFSİZ CİBİLİYETSİZ. KALSIN ORADA, ÖDEMİYO-RUM..!

GENELEV No 15

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

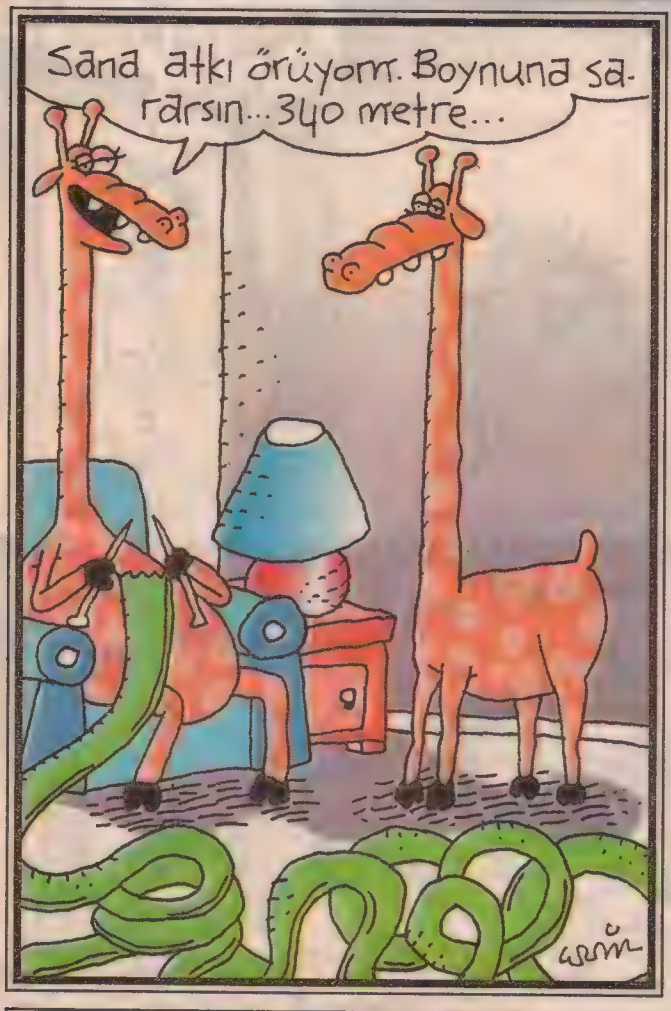

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

LeMant

CHOMSKY Bİ

Küreselleşmenin, vatandaşı olduğu Amerika'nın tüm soysuz kapitalistlerin iflah olmaz muhalifi, Aristo, Sokrates'ten daha fazla alıntı yapılan son yüzyılın en büyük filozofu, anti medyanın yegane ilk teorisyeni baba Chomsky gelir gelmez ayağının tozuyla The Marmara'da zehir zemberek bir konuşma yaptı. Biz de bu civarların ayıptır söylemesi en delikanlı sivil muhalif dergisi ayrıca kendisiyle Türkiye'de yayınlanan ilk röportajı gerçekleştirmiş ve de üstadı kapak yapmış gençler olarak babayı dinlemeye gitmek üzere otele doğru yola çıktık.. Kapıya geldiğimizde ne görelim ortalık ana-baba günü miting alanı gibi; ki içerisi de hınca hınç doluymuş, kimseyi içeriye almıyorlar.. Chomsky babanın haberi olsun üstadın gelişiyle dışarıdaki kanı kaynamış kitlenin otelin önünde tertibat alan polisten bir dayak yemediği kaldı... Basın ve davetliler dahil ayrıca orada birikmiş pek çok aydın, entellektüel ve heyecanlı **Chomsky** hayranları, biz de dahil olmak üzere içeri giremedi... Chomsky'nin konuşmasını dinleyemedik ama aldığımız duyumlara göre açılış konuşmasını yapan **Orhan Pamuk, Chomsky'e** onu kapak yaptığımız sayıyı hediye etmiş, Amerikan hapishanelerinin tadını almış baba da yandaki espriyi patlatmış...

Ne Yaşamaya İzin Vardı, Ne de Ölmeye...

Geceydi... Kara dalgaların gecesi... Terkedilmiş gibi görünen bu kıyı kasabasına sığınmıştım birkaç gündür. Kendimi burada bağımsız hissediyordum. Tanıyan biri yoktu beni ve bu bana iyi geliyordu.Kimsenin haberi yoktu burada olduğumdan. Bir akşam ansızın karar verip, otobüse atladığım gibi buraya gelmiştim. Aslında çok kalmayacaktım burada. Belki bir gece... Ama bu kıyı bir anda çekmişti beni içine doğru... **Ege**'yle **Akdeniz**'in birleştiği bir yerdeydi burası... Adı yoktu bu yerin... İki şehri birbirine bağlayan bir karayolunun hemen kenarındaydı... Yolun üst tarafından sık, gizemli ve karanlık bir orman başlıyordu. Geceleri ormanın içinden ürkütücü köpek ulumaları duyuluyordu... Kıyıda bir iki balıkçı meyhanesi vardı... Eğer ay ışığı yoksa küçük mendireğindeki balıkçı tekneleri görünmez oluyordu . Sahili arada bir geçen arabaların ve kamyonların farları aydınlatıyordu sadece... İki akşamdır gittiğim meyhaneye toplanan balıkçılar doğma büyüme deniz insanları değildi.Yıllar önce ormanın hemen üzerinden başlayan dağlardaki köylerden gelmişlerdi buraya... Bu yüzden az konuşuyorlar, gereği yoksa soru sormuyorlardı... Oraya yeni gelen birini tanımak için deneme süresi koyuyorlardı... Tanınmamak ve buradaki insanların bu mesafeli tavrı bana istediğim gibi davranma fırsatı sağlıyordu... Kendimi taklit etmeme gerek kalmıyordu. Burada, beni tanıyanların olduğu yerlerdeki gibi kimseyi kazanma endişem, ya da kaybetme korkum yoktu... Her şey nasılsa öyleydi... Hiçbir amacım yoktu burada olmaktan. Hiçbir beklentim... Zaten o büyük şehirden bu yüzden kaçmamış mıydım... Hep bir amaç peşindeydim orada... İstesem de, istemesem de o amaç beni peşinden sürükleyip duruyordu... Beklentilerime çok da bilincinde olmadan yenileri ekleniyordu... Büyük bir boşluk vardı içimde biliyorum. İçimdeki o büyük boşluğu doldurabilmek için amaçlarıma ulaşmam, beklentilerimi yerine getirmem gerektiğine inandırıyordum kendimi... Ama ne tuhaftı ki, amaçlarıma ulaştığımda, beklentilerime kavuştuğumda, o boşluk eskisinden daha çok büyümüş oluyordu. Bir sonraki gün yapacaklarımı ajandama yazarken bazen aklıma bir şey gelmeyip, duraksayınca, kendimi eziyet edercesine, hatırla, yapacakların vardı, verdiğin sözler vardı, zorla belleğini biraz daha , diyordum... Sonra yeni amaçlar geliyordu aklıma, yeni beklentiler; o zaman kölesi bir arzuyla rahatlıyor, onları da not ediyor, öyle yatıyordum yatağıma... Çünkü bu büyük, bu amansız, bu insanı yenmeye ve kuşatmaya hazır şehirde ajandama eklediğim her amaç, altını çizdiğim her beklenti bu yenilgiyi biraz geciktiriyor, kuşatılmamı başka bir zamana erteliyor sanıyordum... İyi biliyordum, birilerini yenmek, birilerini denetim altına almak için değildi bu amaçlar... Kendime yeni iktidar alanları açmak için hiç değildi bu ardı ardına eklediğim beklentiler... Yenilmemek... Kuşatılmamak... Birilerinin denetim altına girmemek içindi... En azından bir süre için... Bu yüzden kendimi hiçbir kaygı ve amaç gütmeksizin olduğu gibi hayatın doğal akışına bırakmayı aklımdan geçirsem de başaramayacağımı biliyordum... Aslından derinden derine o duyguyu çok merak ediyordum ; durmadan tetikte ve bin bir hesapla dolaştığım bu şehrin sokaklarında saf ve amaçsız bir şekilde dolaşmayı... Ama yapamıyordum... Eğer bunu yaparsam,bırakırsam kendimi, birilerinin beni o an teslim alacağını, elimdeki o daracık yaşama alanımı bile kuşatacağını düşünüyordum... Hem yıllar var ki saf, hesapsız ve kendimi korumadan nasıl yaşandığını unutmuştum. Böyle bir dönemim olmuş muydu, onu bile hatırlamıyordum... Sanki yıllar var ki içimdeki yaşama duygusunu ben değil de içimdeki o kör, söz dinlemez, o hisleri kaybolmuş biri yönetiyordu... Bütün varlığım sanki onun hizmetindeydi... Arada bir yaşadığım kısa mutluluk anlarını ben değil, o tayin ediyordu sanki ... Eğer bu mutluluk anlarını biraz daha uzatmak istesem, içimde tuhaf bir boşluk duygusu açılıyor, bu duyguyu o eski sıkıntı ve o saplantılı kaygılar kuşatıyor, bu duygulardan uzaklaşmak için yaptığım her şeyi suçluluk ve cezalandırılma duygulan takip ediyordu... Bu acı veren duygulardan biran önce kurtulmak için hemen amaçlarıma ve beklentilerime dönmek zorunda kalıyordum...

İşte bu yüzden hep kısa süreliydi mutluluklarım... Sonra korkunç bir yalnızlık duygusu başlardı... Anlıktı coşkularım... Sonra dayanılmaz bir terkedilmişlik duygusu başlardı...

Şehirde yaşardım hep... Hep daha yukarı çıkmak isterken, hiç beklemediğim bir anda en aşağıda bulurdum kendimi... Yukarısı neresiydi aslında bilmiyordum... Aşağıdayım derken, kimin ve neyin aşağısındaydım pek ayırdına varamazdım... Aslında ne aşağısı vardı, ne de yukarısı vardı. Kendi içimde kaybolmuştum ben... .Çünkü yenilmemek, kuşatılmamak, yok edilmemek için uğraşıp duran ben değildim, o sahte benliğimdi... Bu yüzden ne zaman bir başarı kazansam, ne zaman beklentilerime kavuşsam anlık bir coşkudan sonra derin bir boşluk kaplardı içimi, garip bir yetinmezlik, acıtan bir düş kırıklığı... Çünkü biliyordum ki o amaca ulaşan o beklentiye kavuşan ben değil; o sahte, o taklit benliğimdi... Yenilmemek, kuşatılmamak, yok edilmemek için uğraşıp dururken aslında çoktan yenilmiş, çoktan kuşatılmış, çoktan yok edilmiştim...

.Ama ölmemiştim, yaşıyordum... En azından öyle hissediyordum... İşte

* **İstanbul Yakacık**, 16 Şubat cumartesi günü saat 14.00-17.00 arası **Yakacık Kültür Eğit**

MEDYA GELDİ, PİR GELDİ

Susurluk sanıklarını köşesinde kahraman ilan eden Ertuğrul Özkök, ülkemizde kökten demokrat ve sözde aydın terörünün estiğini iddia ederek Susurluk sanıklarına yeniden ihtiyaç olabileceğini ve onların hapsedilmekten duyduğu rahatsızlığı dile getirdi.

ün ve tarihin ne olduğunu bile unuttuğum bir zamanda ve isminin bile bilmediğim ir yerde; camları yer yer çatlamış, salaş bir balıkçı meyhanesinde içkimi yudumluordum... Bana ait olmayan bir kaderin o amansız yükünü, o zehirli tadını usul usul erk etmeye başlamıştım sanki..Geceydi önümde uzanan... Kara dalgalar kıyıyı ve nendireği dövüyordu.Yoldan geçen arabaların ve kamyonların farları aydınlatıyordu geceyi..Bir de bulutların arasından zaman zaman gözüken ay ışığı... Gizemli ormandan köpek ulumaları duyuluyordu...

İki kişi belirdi birden kıyıda... Biri önde, diğeri arkada dalgalara doğru koşuyorlardı... Öndeki çok genç, uzun saçlı bir kızdı. Arkada ise çırılçıplak ve yaşlı bir adam vardı.Kız çevik hareketlerle kaçıyor, yaşlı adam incecik bacaklarıyla ve kumlara bata çıka onu yakalamaya çalışıyordu... Adamın çıplak boynunda bir kravat bağlıydı... Arabaların farları aydınlattığı zaman daha iyi fark ediyordum yaptıklarını. Onları biraz daha yakından görmeye başladıkça şaşkınlığım daha da artmaya başlamıştı... Yaşlı adamın küçük, şiş göbeğinin altındaki cinsel organı çok çaresiz görünüyordu. Genç kızı yakalayamayacağını anlayınca duruyor, kesik kesik nefes alıyordu... Kız, hadi beni yakala, der gibi el kol hareketleri yaparak adamı kışkırtıyordu.Yaşlı adamsa, tükenen enerjisiyle son bir hamle yaptı, ama denizle kıyının birleştiği yere, kumların üzerine yüzü koyun kapaklandı.Sonra hafifçe doğruldu.Bu haliyle tuhaf bir gece hayvanını andırıyordu.Karnı inip çıkıyordu..Ne yaptıklarını daha iyi görebilmek için meyhaneden dışarı çıkıp mendireğe doğru yürümeye başladım... Hava rüzgârlı olduğundan birbirlerine yüksek sesle bağırdıkları için seslerini daha iyi duyuyordum.Kıyıda üçümüzden başka kimseler yoktu...

Yaşlı adam, **ne olur benimle gel, gidelim buralardan, sen benim son şansımsın, neyimi istersen veririm sana, ne olur, üzme beni, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun**, diye bağırıyordu yattığı yerden. Kızsa ona hiç aldırmıyor, gençliğinin verdiği acımasızlıkla adamı etrafında dönüyor, eteğini kaldırıp kaldırıp indiriyor, **hadi yakala beni, eğer yakalarsan, her şeyim senin, yakala, seninle istediğin her yere gelirim, hadi gücün yetiyorsa yakala beni**, diye bağırıyor, yoksa eteklerini yine kaldırıp bembeyaz ve biçimli bacaklarını adama gösteriyor, sonra gülerek adamın etrafında dans etmeye başlıyordu... Ama hiç koşacak gücü kalmamıştı yaşlı adamın.Yerden güçlükle doğruldu ve kızın etrafında o bembeyaz, alımlı vücudunu sergileyişini hüzünlü gözlerle seyretti ; artık onun için aşağılanmanın yerini umutsuzluk almıştı. Rüzgâr ansızın kesildi, ve oluşan sessizlikte yaşlı adamın kesik kesik ağlayışı duyuluyordu sadece..Genç kız önce ağlayışını seyretti sonra da alaycı bir şekilde yaşlı adama yaklaştı ve yüzünde beliren yapmacık bir hüzünle, **hiç ben senin ağlamana dayanabilir miyim, ağlama, hadi sil o gözyaşları, hem ben senin annen değil miyim, hadi sarıl bana,** deyip adama sarıldı.Sonra da adamın boynundaki kravatla onun gözyaşlarını silmeye başladı . Çıplak vücudunda çok garip duruyordu o kravat. Adam sevgiye çok muhtaç kalmış küçük bir çocuk gibi yüzünü kızın boynuna gömerek ona sımsıkı ve hiç bırakmak istemezcesine sarıldı. Bir an öylece kaldılar.Adamın bütün vücudu arzu ve bağlılıkla titriyordu... Sonra kızın birden tiksintiyle kararan yüzünü gördüm. Bu yüzde derin bir nefret saklıydı.Önce üzerinden itti sonra da yaşlı adamın boynundaki kravata sımsıkı sarılıp onu denize sürüklemeye başladı.Yaşlı adam, **ne yapıyorsun, bırak beni, yapma ne olur, görmüyor musun sana ne kadar muhtaç olduğumu, canımı acıtıyorsun**, diye bağırsa da kız hiç dinlemiyordu onu... Genç kız yaşlı adamı dalgaların ortasına doğru sürükleyip bıraktıktan sonra kıyıya çıktı. Yaşlı adamsa dalgaların arasında çırpınıp duruyor, kıyıya doğru cılız kollarıyla yüzmeye çalışıyor,bu arada boğuk sesiyle, kıza gitmemesi, kalması için yalvarıyordu...

Genç kız biraz sonra meyhaneye ıslak elbiseleri ve insana acı veren güzelliğiyle girdi... Masamın yanından geçerken bir an ilgisizliğinin arkasına sakladığı derin bir dikkatle süzdü beni...

Akşamdan beri arkamdaki masada oturan ve kucağındaki küçük, tüylü bir ayısını masanın üstüne bırakıp ona doğru koşan küçük kız çocuğuna neredeyse hiç bakmadan mutfağın yanındaki odaya girdi. Kız çocuğun ağzında , **anneciğim, neredesin, seni çok merak ettim** sözü havada donup kalmıştı. Meyhaneyi işleten orta yaşlı geçkin kadın gelip küçük kıza sarılıp onu yeniden pencerenin kenarındaki sandalyesine oturttu.Yaşlı kadının artık bütün güç içip denizi seyretmekten başka bir şey yapmayan kocası dışarı çıkıp yaşlı adama baktı: **Eşref bey, iyi misiniz, bir şeye ihtiyacınız var mı**? diye bağırdı... Adam, bir şey yok, anlamında gibi kolunu güçlükle kaldırdı ve hiçbir şey demeden çıplak vücudu ve boynundaki tuhaf kravatla karanlığa doğru yürüdü.Yürüdüğü yerde biraz sonra pahalı bir araba belirdi, şoför çıktı, arka kapıyı açtı, yaşlı adam bindi.Araba hareket etti, biraz gittikten sonra ormanın içine doğru ilerleyen bir yola kıvrıldı ve gözden kayboldu...

Bu sırada arkamda oturan küçük kız inleyerek ağlıyor ve kucağındaki o küçük, tüylü ayının kollarını, kulaklarını koparıyordu...

Hesabımı ödeyerek çıktım oradan. Rüzgâr hızını artırmıştı... Ayın etrafındaki bulutlar rüzgârın etkisiyle birbirinden ilginç şekillere giriyordu. Kendimi bulutların meydana getirdiği şekillere vermeye çalıştım, ama başaramadım. Çünkü o genç kızı ve yaşlı adamı aklımdan çıkaramıyordum... Ve genç kızın yaşlı adamı dalgalara sürüklerken yüzünde bir anda beliren o açıklanması güç ifadesini...

Bu kıyının tek oteliydi kaldığım yer. Henüz yaz başlamadığı için müşteri olarak benden başka pek kimse görünmüyordu ortalıkta . **Siirtli** bir genç bakıyordu otele. Kimlik sormamıştı benden kayıtlarımı yaptırırken. Sahte bir adla kalıyordum orada. Ön bir kış tek başına kalmıştı orada. Kendi kendine iskambil falı açıyordu ve arada bir hep açık olan televizyona bakıyordu. Benimle konuşmak istediğini hissediyordum, ama buna meydan vermiyordum: **Abi, bir şeye ihtiyacın olursa ,gecenin hangi saati olursa olsun, telefonu çaldırabilirsin,ben zaten pek uyumam**,dedi o akşam..Zaten benim kaldığım oda, otelden bağımsız, biraz arkada, bahçenin içinde bir yerdeydi... **Sağ ol, bir şeye ihtiyacım olursa ararım**, deyip, odama doğru gidiyordum ki, arkamdan seslendi;**Abi, kusura bakma sen yazar mısın?** diye sordu... O an tuhaf bir ürperiş sardı içimi. Eski kaygılar, terk etmek istediğim o büyük yük... O büyülü , ama tuzak dolu aldanışlarla dolu bir ürperişti bu... Döndüm , kendimden hiç beklemediğim bir sakinlikte; **hayır, yazar filan değilim, nereden çıkarttın bunu...** Utangaç bir gülümseyişle boynunu eğdi; **yok, öyle, yüzün hiç yabancı gelmedi de, hani,dedim... Birine benzettin herhalde, ama kimse o ben değilim**, dedim, **hadi iyi geceler..**

Odamın kapısını kapımı kapatınca bir an kendimi çok yalnız, çok terkedilmiş hissettim... Genç kızın o bakışı mıydı acaba bu duyguma neden olan... Kapalı kalmak iyi gelmemişti bana... Dışarı da ki bahar rüzgârını odama almak için kapımı açık bıraktım. İçimdeki sesler acı vermeye devam ediyordu... Üstümü çıkarıp yatağıma uzandım... Odama rüzgârın ve karanlık dalgaların sesi doluyordu... Çıplak tenime sanki ilk dokunuyormuş gibi dokunmaya başladım... Acaba ne kadar zaman sorsa şehirde ki sahte benliğimden kurtulmaya başlayabilirdim... Beni ben olmaktan alıkoyan bütün amaçlarımdan, beni durmadan yok oluşa doğru sürükleyen beklentilerimden kurtulmayı başarabilecek miydim... Her şeye yeniden doğmuş gibi başlayabilir miyim... Yenilgiden, kuşatılmaktan korkmadan... Korkularım ayaklansa bile geriye dönmemek için kendimi zorlayacaktım..Yok olmuştum, ama henüz yaşıyordum..İşte rüzgâr çıplak tenimde dolaşıyordu... Gökyüzünü görebiliyordum odamın penceresinde... Bulutların o mucizevi yer değiştirişleri içimi ürpertiyordu... Dalgaların sesi içimdeki o çok ilkel çağrışımları yeniden canlandırıyordu... Ölmedim, yaşıyorum işte, dedim kendime... Bir dua gibi bunları söylüyordum kendime... Kendime bütün amaçlarımı, bütün beklentilerimi terk edip yeniden doğmak için yalvarıyordum... Sanki Tanrı beni bu yok oluşa sürükleyen içimde o kör, o beni bana rağmen amaçlarımın peşinden sürükleyen o söz geçiremediğim güçtü de, ondan beni bana bırakmasını, neysem o olarak beni yeniden yaratmasını istiyordum... Sahi kimdim ben... İçimdeki Tanrı mı soruyordu bunu bana, yoksa ben mi soruyordum, bilmiyordum açıkçası..Sahi, ben diye bir şey kalmış mıydı içimde... Her şeyi unutup, bütün amaçlarımı ve beklentilerimi terk edip yeniden doğmuş olsam kim olarak doğacaktım... Benimseyebilecek miydim onu..Onunla kaldığım yerden yoluma devam edebilecek miydim... Onunla yeniden doğduğumda bu hayatı ve onun kurallarını hiç umursamadığımı kabul edelim; içimde yeniden doğan, kaldığı yerden bana katılan o beni, bu halim kabul edebilecek, alışabilecek, onu taşıyabilecek miydim... İçimde yeni doğan o ben bu hayatı, bu kuralları gördüğünde bunlara hazır değilim, seninle gelemem gittiğin yere , eğer gelirsem, yok olmak, kuşatılmak olmaz bunun sonu; eğer gelirsem ölümüne gelirim. Ben senin içinde yeniden doğarsam, böyle bir hayatta uzun bir süre yaşayamazsın... Seninle gelirsem ve sen her durumda bana sadık kalırsan, yok oluş değil, kayboluş değil; bu defa ölümdür seni bekleyen, derse, ne derim ben ona...

Ne tuhaftı, yeniden doğmak isteyen kimdi içimde, onun bu soruları sorduğu kimdi... Kendimi özlerken bile iki kişiydim bu sonsuzlukta.. Birbirine hesap veren, birbirini durmadan sorgulayan iki kişi... Yaşamak için birbirinden izin isteyen iki kişi... Yeniden doğacak olan, ki o hep içimdeydi, hiç susmadı, hep vardı; bir diğeri beni bugünlere getirendi... Kazandıkça hep kaybeden... Mutlu olduğu zamanlarda bile hep korkan, biraz olsun kendisini hayatın akışına bıraktığında bunun sonunda hep cezalandırılmayı bekleyen, olduğu gibi olmaktansa hep sahte bir benliğin içinde gizlenip yaşayandı o...

Yıllardır ikisi birbirinden çok uzakta yaşıyordu... Hayatım gibi... Biri tutkularımdı... Rüyalarımdı... Sonu ölüm olsa bile benden daha gerçekti o... Bir diğeri yaşamayı ertelediğim her şeydi... Şimdi değil, belki sonra dediğimdi... Bu solgun, bu yaşamasız, bu korkularımın arkasında yaşarken ardında özlemlerimin biriktiği o kabuk, o puslu camdı... Ben yıllardır bahar rüzgârlarını, o kıyılara delice vuran dalgaları onun ardından seyretmiştim... Ben bana ait ne varsa o camın ardında seyretmiştim... Hayatımı biraz daha uzatmak, yenilgilerimi biraz daha geciktirmek, biraz daha geç kuşatılmak için onunla olmayı hep ertelemiştim... Belki de ilk kez yaşadığım tarihi ve yeri unutmak için çıktığım bir yolculukta tesadüfen uğradığım bu adını bile bilmediğim kıyıda onları yan yana görmüştüm işte... Biri insana acı verecek kadar güzellikte genç ve güzel bir kızdı... Öbürü yaşlı ve onca yıl hep ertelediği özlemlerini yaşamaya hasret kalmış çıplak bir adamdı... Kapkara dalgaların kıyıya vurduğu yerde yaşlı adam genç kızı kovalıyordu. Ve, ne olur, **benimle gel, gidelim buralardan, her şeyimi veririm sana, sen benim son şansımsın, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun**, diyordu... Öbürü ise, eteğini kaldırıp bembeyaz vücudunu göstererek kaçarken; **Hadi öyleyse, hadi yakala beni, eğer yakalarsan, her şeyim senin, beni yakalarsan seninle istediğin her yere gelirim**, diyordu...

Yaşlı adamın çıplak boynunda bir kravat asılıydı... Genç kızınsa başkalarının merhametine bıraktığı küçük bir kızı vardı... Kaybetmişti yaşlı adam, ama ömrünün bu son yıllarında artık kendisi olarak yaşamak istiyordu, ama bunu istese de başaramıyordu.. Genç kızsa sonu ne olursa olsun kendisi olmak istiyordu. Ama bu yol ona bu yol ölümden başka bir yol sunmuyordu. Genç kız istese de ölemiyordu... Odamın kapısı açıktı, içeriye bahar rüzgârı doluyordu ve o kara dalgaların sesi...

(devam edecek)

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

kiriklebleibi@leman.com.tr

Merkezi'ndeyim. Tel: 0216 - 309 23 00 * **Mersin.** 1 Mart cuma günü 15.00-19.00 arası **Mersin Kitap Kulübündeyim** Tel: 0324 - 232 19 33 * **Adana.** 2 Mart cumartesi günü saat 14.00-19.00 arası **Adana Kara-**
Eskişehir İnönü Kitabevi'ndeyim. * **Antalya.** 3 Mart pazar günü saat 14.00-19.00 arası **Kırk Yılda Bir Gülüşün Antalya Kitabevi**'ndeyim. * **Konya.** 4 Mart pazartesi günü saat 14.00-19.00 arası **Konya Kitap Merkezi**'ndeyim.
Arkusenet

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

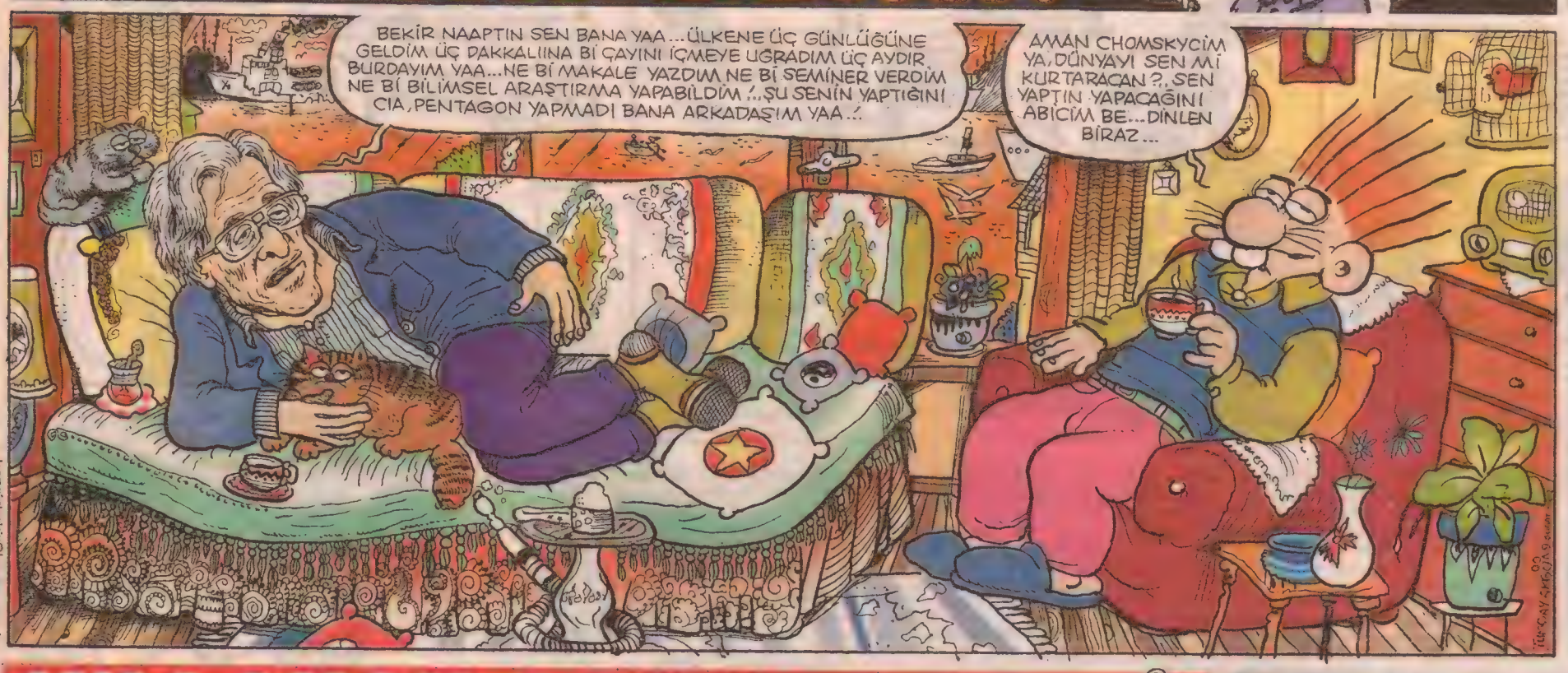

bezginbekir@leman.com.br

HIÇKIRAN ADAM

AHMET YILMAZ

Lütfü Oflaz

Bir yaprağım bile yok!

Devletin manevi şahsiyetine zarar verene ceza, devletin maddi şahsiyetine zarar verene ödül!

Bu duruma ister ağla ister gül.

Devleti eleştirirsen devletin manevi şahsiyetine zarar vermiş sayılıyorsun.

Ama devleti hortumlarsan, soyarsan onun maddi şahsiyetine zarar vermiş sayılmıyorsun.

Nitekim cezalandırılmıyor, bilakis ödüllendiriliyorsun.

İşte İMF'den gelen milyarlarca dolar bankaların içini boşaltanlara aktarılıyor.

Bunun adına da "bankacılık sektörünü sağlığına kavuşturma" deniliyor.

Adeta halkın ciğeri sökülüp kediye teslim ediliyor.

Çünkü İMF'den alınan borçların halka ödettirileceği biliniyor.

Biliniyor ki batık bankalar halkın kırk milyar dolarını batırdılar ve ekonomiyi iki seksen yatırdılar.

Öyleyse yine İMF'den gelen milyarlarca doları banka batıranların cebine koymanın ne anlamı var?

Bu parayı onların cebine koyanlar adeta şunu demek istiyorlar:

Bir daha çal Cavit Çalar!

Cavit Çalar'ların batık bankalarını sağlığına kavuşturmayı düşün, ama halkın sağlığını düşünme.

İlacı taneyle alan halk ekmeği de dilimle alacak neredeyse.

Hatta halkımız bazı şarkıcı hanımlarımıza benzedi bile.

Bakın bir TV çekiminde Gülben Ergen, Seda Sayan'a "benim içimde don yok" deyince, Seda Sayan "çaktırma bende de yok" demiş.

Yoksa bu şarkıcılarımız da mı bir don alamayacak hale gelmiş?

Gerçi çok da umutsuz olmamalıyız; çünkü devlet büyüklerimiz ilerisi için umut vermişler.

"Türkiye'nin önü açık" demişler.

Önümüz açıkmış aman fermuarları kapatın diyeceğiz ama ne pantolonumuz ne donumuz kaldı!

Önümüzü kapatan bir yaprak vardı, Türkiye'nin önünü açmak için devlet onu da aldı!

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

Feyhan Güver

Dili olsa da...

Erder Özkaracalar

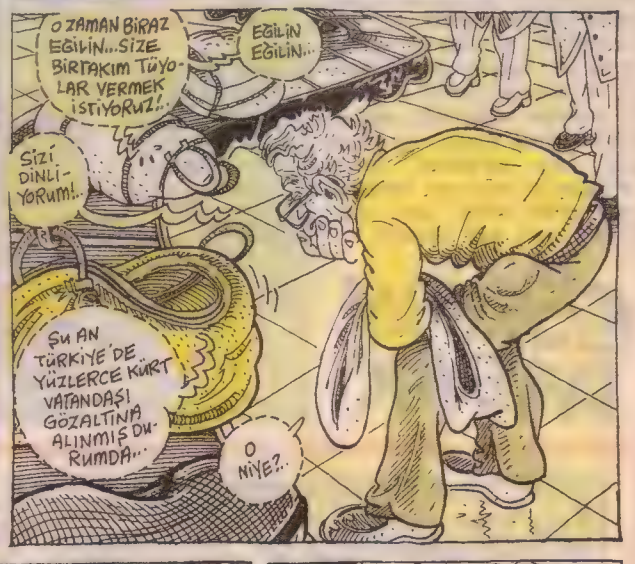

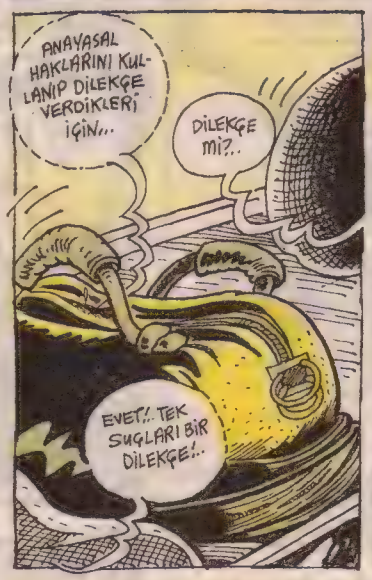

enderoz@leman.com.tr

Bitti...

*Başım gözüm üstüne üstad Chomsky!..

DELİ CEVAT

Rendelenmiş ayı götü artı helikopter salyası artı sıcak suda bekletilmiş vezir kusmuğu eksi reçelli maydonoz biblosu bölü yeraltı davulu eşittir damdan düşmüş hacivat piyanosu.

Bu hesaplamadan da anlaşılacağı gibi terli terli soğuk penguen idrarı içilmez. Buna mukabil maviye boyanmış dansöz patlatılabilinir. Daha da olmaz ise itinayla pataklanmış uzman bir doktor eşliğinde geceyarısına kadar bağıra bağıra bale yapmak ve bu durumdan yararlanmaya kalkan kereste tüccarlarını dikkatli bir şekilde hamamda keselerken boğmalıyız ve üstüne yirmiiki mum dikip bayram yerlerinde yakmak lazım çünkü bugün perşembe diye. Eğer çarşamba olsaydı papucumuza borozan sokmaya çalışıcaktık fakat peri uçtu! Dii mi Cevat aabi (Evet!).

GÖKHAN DABAK

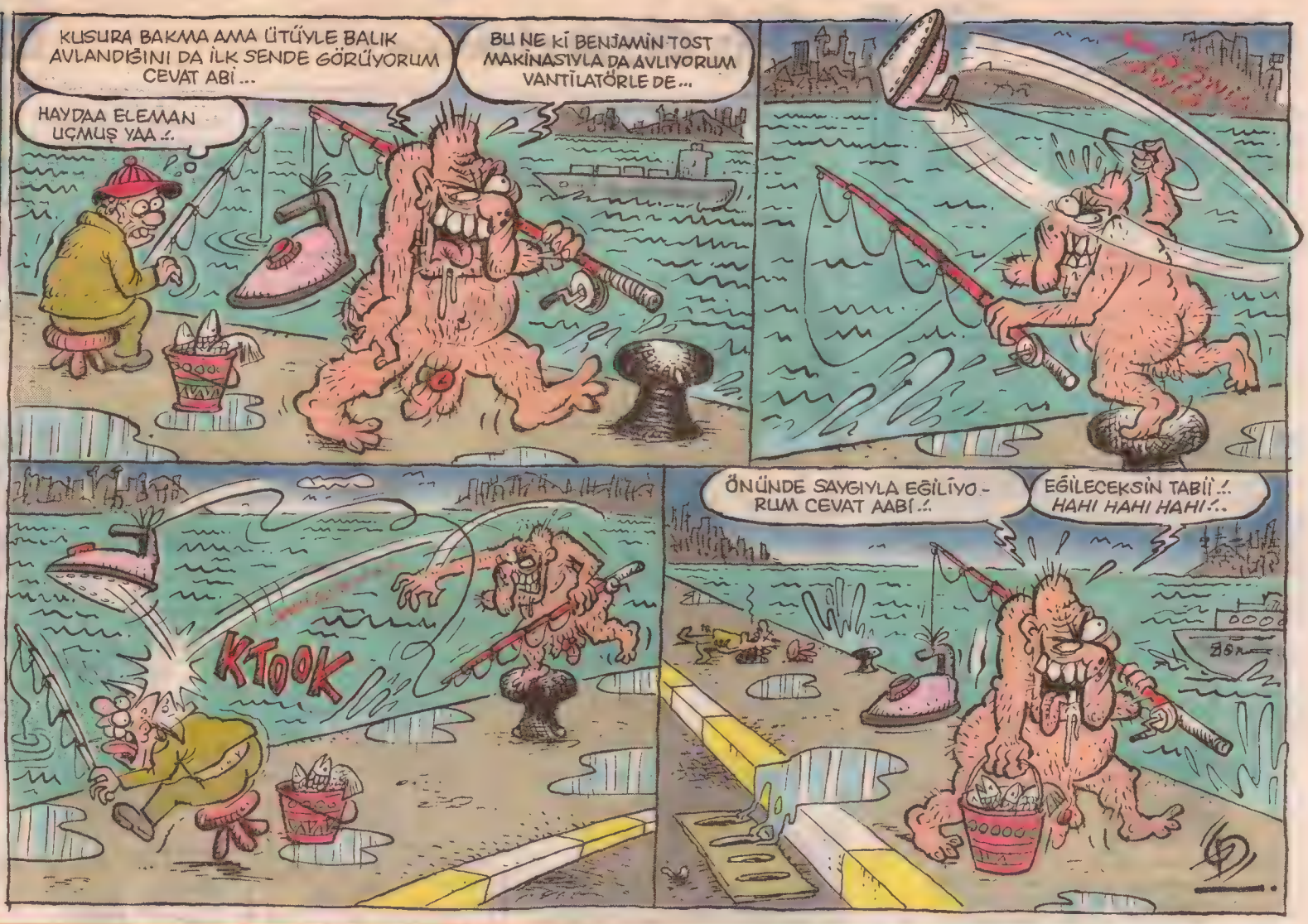

ÇOCUKLARIMIZ GÜLSÜN EĞLENSİN PROGRAMI

Berkant ile Dabılcıizbörgır agbi diyaloğları...

-Agbi sevgililer günü yaklaşıyo ve ben halâ sevgilime bir hediye alamadım!
-Alma!
-Nasıl olur agbi? Tüketmemiz lazım, satın almamız lazım.. Hediye hesabı...
-Alma! Kapılma şu girdaba!..
-Agbi Ex sevgilime de bolca hediye almıştım.
-Allah müstehakını versin emi!..
-Agbi niye bu kadar celalleniyorsun ki?..
-Eeeh be!.. Git ne halin varsa gör!
-Agbi senden bir parça destek beklerdim ühüüü...

"YIRTIK UĞURTMA" 17 Şubat Pazar günü saat 21:00'de MOJO bar'da... Meraklısına.

Akşamsefası

nihatg@leman.com.tr

Ordan Burdan

NİHAT GENÇ

Dr. Metin Ergun, iki cilt kitabında "Türk Dünyası Efsanelerinde Değişme Motifi"ni inceliyor. Binlerce hikaye taranmış. Kahramanlar kuş olmuş, göl olmuş, yıldız olmuş, ay olmuş, nehir olmuş. Taşların, kayaların kuşların ceylanların her birinin binlerce efsanesi, halkın hayalinde gelişmiş. Yasaklarla ilgili o kadar çok efsane var ki, soru sorma yasağı, sormuş, taş olmuş, dokunma yasağı, dokunmuş taş olmuş, onu yeme demişler, yemiş, taş olmuş. Başka dünyaların varlıklarıyla yasaklar, cinsel yasaklar. O kadar çok değişme var ki, vahşi hayvana dönüşmüş, bitkiye dönüşmüş, balığa dönüşmüş, böceğe dönüşmüş. Halk efsanelerinde insan neden kuş olur? Yıldız olur? Çiçek olur? Eski zamanlarda köy yeri düşünün. Etraftaki bitkilerin, hayvanların, dağların hepsinin bir hikayesi var. Herhangi bir dağ başına çıktığınızda hemen görürsünüz, derler ki: "çocuğu olmadığı için hor görülen kadın, dua ederek ya çocuk sahibi, ya da taş olmayı diler, kadın taş kesilir... "Kocası gurbette olan hamile bir kadın, köyün davarını gütme sırası gelir, kimse anlayış göstermez, sürünün yanında iken sancısı tutan kadın, köyün göl, kendisinin, çocuğunun ve sürünün taş olmasını diler, kadının duası kabul olur..", "Eşinin sözüyle annesini öldürmek isteyen oğlu, elindeki baltayla taş kesilir!".. "Tarlada çalışan kaynana ile kaynata gelinlerini eve yemek almaya gönderir. Gelin gecikince, kaynatası beddua eder ve gelin taş kesilir...", "Düşmanının saldırısına uğrayan Fatmacık, yakalanacağını anlayınca dua eder, sırtındaki çocuğuyla birlikte taş kesilir..", "Ermenilerden kurtulamayan beş kız, el ele tutuşarak taş kesilirler!"..

Taş kesilme motifi her yörede var ve bu taşların fotoğrafları henüz bir kitapta toplanmış değil. Osmanlı'nın heykeli, sarıklı, yazılı mezartaşlarıdır denir, halkın heykelleri, taşlar, kayalar, dağlar! Köydeki dağlar-kayalar bir gelinе, bir hükümdara, bir kötülüğe, yalan söyleyene, bir hikayeye uydurularak oluşturulmuş. Anadolu'da hangi köşeye gitseniz, taşın kutsallaştığı, ziyarete açıldığını görürsünüz. Halk, hikayelerini dağlara-taşlara yazmış. Elleriyle değil, hayaliyle oyulmuş kayalar!

Modern topiumda heykeller de konusunu kahramanlardan, kutsal kitaptan, tarihi olaylardan alır. Heykeltraş eline çamur ya da fırça alıp kendince oyar, boyar, zihninde olup biteni aktarmaya çalışır. Halk, binlerce yıl kuşlara, çiçeklere, yıldızlara, dağlara baka baka birşeylere benzetmiş! Yaşadığı doğa parçasını bir nevi efsane müzesi haline getirmiş. Hergün içinde yaşadığı bu ilahi müzelerde, yalan, hırsızlık, kahramanlık gibi hemen her konuda oluşmuş kayaları, çiçekleri, kuşları hergün konuştırır! Hayatın köşeyazarları, eleştirmenleri, yol gösterici bilge kılavuzlar gibidir kayalar! Hikayeler kuşlara uydurulmuş. Çocuk kuşu gördükçe, yalan söyleyen adamı düşünmüş. Gece dolunaya baktıkça gurbete giden gelin, kocasını düşünmüş. Tabiat eşsiz bir "romana" dönüşmüş. Her parçasında bir büyük Dostoyevski yatıyor, her parçasında bir kutsal ayet asılı! Halk bu heykelleri görmek için müzeye gitmek zorunda değil! Hükümdar, bey, hiçkimse doğayı burjuvanın kolleksiyonu gibi gizleyemez. Kutsallaştırılmış doğa parçasında hiç kimse malın sahibi görünmez. Dağlara yazılmış taş heykeller ordadır, herkesin malıdır, hikayesi herkesin, herkes hayatından içinde hergün yanından geçer!

Anadolu dağlarında ziyaret edilen yüzlerce taş kesilme heykeli halkın kütüphaneleridir! Kuşların, bitkilerin hikayeleri halkın romanlarıdır. Muhteşem bir sanat! Tanrı'nın yoğurduğu kayalarla insan hayalinin bütünleşmesi. Bitkilerin şekillerinde, kuşların kanatlarında bir "hikmet", bir bilgelik", bir hayat dersi aranması. Tanrı ve insan, coğrafya üzerine, bitki üzerine hiç kimsenin kazıyamayacağı hikayeler yazıyor. Kayanın şeklinde gelip geçen herkese okuyor!

Modern insan köye gittiğinde, köyün kültürü yok, kitaplığı yok diye üzülür. Oysa kitaplar, dağlar, taşlar, bitkilerdir. Köyde bir müddet kalıverse, kaya şekillerinin bir heykel olduğunu, tarihi bir savaşı, işgali, yalancılığı, zorba bir beyi, kıyımı anlattığını görür, o da okumak ister. Bir minicik kuşun, o köyde bir zaman sevdiğini alamamış bir genç kızın ta kendisi olduğunu, hala kiraz ağaçlarında öttüğünü, o gelinin bir kuş olarak yaşamaya devam ettiğini öğrenir!

Sükunet içinde dağlarda sonsuzluğa uzanmış taş tabletler, halkın ruhudur! Tarihe kazılmıştır! İnsan hayali ve insan duygularının güzelliği işlenmiştir! Burada "roman tekniği"ne benzer bir macera var! Kayayı, taşı halk hayalinde birşeye benzetiyor. Benzetme tekniği! Tanrı'nın elinden çıkmış gibi, kendi değil, "tanrı" öyle yapmış, Tanrı bu hikayeyi böyle biçimlemiş gibi! Taşa bakıyorsun, gerçekten Tanrı insanı, orda taş kesmiştir? Neden kesmiştir? Bu, halkın, cezaların öte dünyada verileceği dinlere isyanıdır, çünkü, kötünün bu dünyada cezalandırılmasını ister, o cezayı hergün görmek ister!

Doğal taş heykeller bize sanat eserinin en temel estetik özelliklerini de öğretir! Tanrı tasarımıyla insan hayali coğrafya gibi değişmez, kalıcı bir şekilde buluşur. Kayanın şekline baktığımızda, hikayede anlatılan kahramana ulaşırız, çok benzer. Bu, hikayeyi de, coğrafyayı da inandırıcı yapar. Yaşanan kültürle bir uygunluk arzettiği için sıcacık bir vatan duygusu verir. Yani, kızı babası evlendirmek istemiyor gibi bir aile kültürünün halen o toplumun yaşadığı kültürel bir bozukluğu eleştirilmiş olur. Hikayedeki kahramanların ismi, töresi, adetleri, yüceleşir, kutsallık kazanır. Ve acısını, sevincini, Tanrı'nın koynunda şekillerinde arayan halk, kaderiyle coğrafyasının kaderini bütünleştirir! Halk, sanki kayada Tanrı'nın beyninin içini görmek ister. Olağanüstü, hiç olmayacak, inanılmaz diyebileceğimiz olaylarla kendi hikayesini tabiatın hikayesine eklemler. Tanrı neden razı olsun deyip, aklının almadığı felaket, bela, trajedileri de kayalara oyar! Bu şekiller, kültürü ve hikayesini derinleştirir. Bir büyü katar. Coğrafya kaderinin, hayalinin bir uzantısı gibi olur. "İyi insanların başına gelen kötü olaylara" Tanrı'nın bile dayanamayıp, kaderlerine müdahale ettiğini, işte bu yüzden ölüp kaybolmadığı, taş kesildiğini anlatır! Tanrı'nın da bu acımasız kadere "razı gelmediğine" inanmak isterler.

Hale Gür, Ege Türkülerini en iyi okuyan kusursuz üslubta bir ses tonuna sahip. Hale Gür'ün sesi, ses güzelliğinin ötesine taşınır. Sesi, Ege'nin kültürel tavrıyla bütünleşmiştir. Ege'nin zengin, doygun, heybetli, nara, ya da gaydıraguppak neşeli kültürüne çok yatkın. Nerdeyse birebir uygunluk arzeder. Sesinde Ege'nin gururu gizli. Sesinde Efeler gizli, balını vermiş incir gizli, harman sevinci gizli, acı gizli, mutluluk gizli. Hale Gür'ü efsane yapan, Ege'nin tüm hazları ve oyunları ve acılarını ses renginde birleştirmiş olması. En yumuşak ve duygusal havaları ve en trajik hikayeleri yüce bir atmosferde inanılmaz bir coğrafya tadında bize ulaştırır. Hale Gür'ün sesi Ege köylerindeki tüm neşeyi evimize taşır. Bir tarlakuşu gibi şakır, bir Efe narası gibi yükselir! Bu yüzden Ege türküleri dediğimizde, aklımıza hemen Hale Gür'ün sesi gelir! Hale Gür'ün sesi, coğrafyasıyla bütünleşmiştir! Sanatçı bu bütünlüğü ses tonu ve tavrıyla sağladığında, sıradan bir türkü dahi okuna, diyelim "yine de yeşillendi Arica

Devamı 14. Sayfada

Arşivsen

Cimbiir Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaat@milliyet.com.tr
AHMET YILMAZ 2002

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

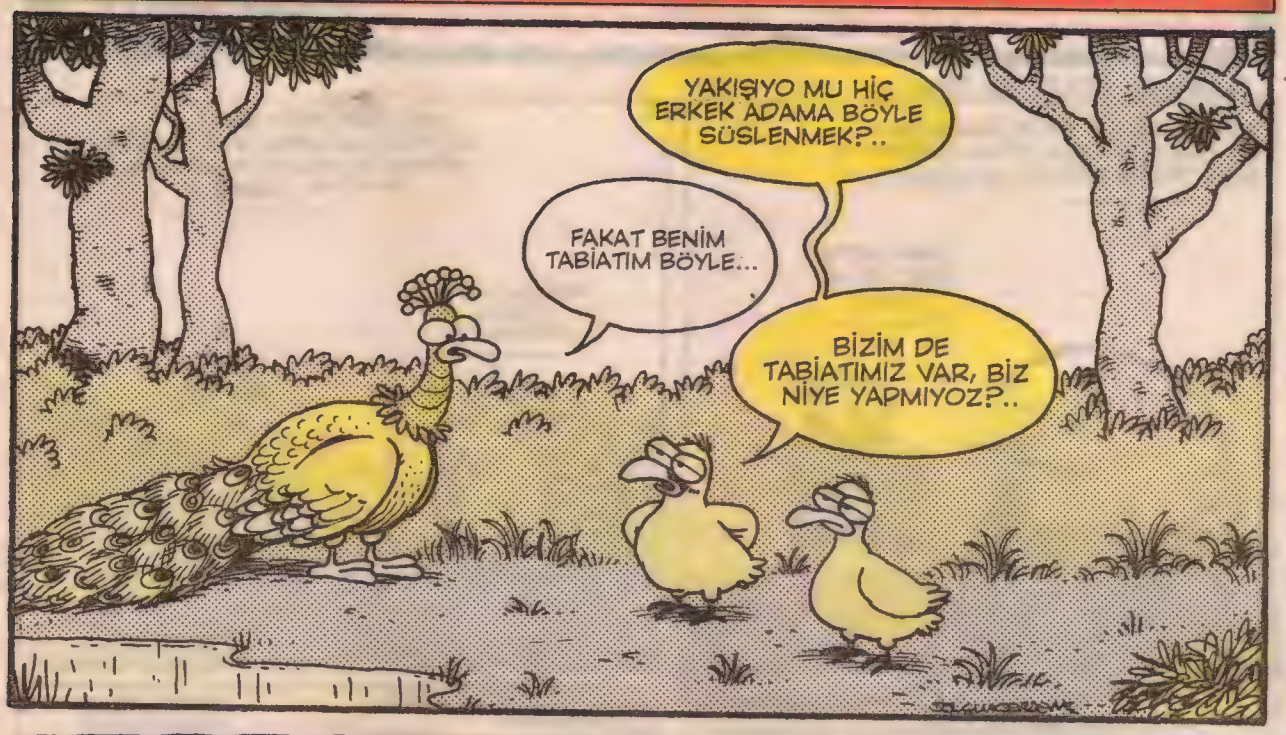

L-Manyak'ın son sayısında bi öykü çizdim, aman kaçırmayalım ilgi gösterelim...

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

yam yolları..", ağır bir duygusallığın içine girer, ağlamaklı bir sevinç dolar içiniz! Hale Gür bu yüzden bizi çok çok ağlatır! Bu ağlama topraktan fışkıran ürün gibidir, bir mevsim geçer, yeniden fışkırır, yüz defa dinlesek, yine ağır bir duygusallığın ve o kadar kıpır kıpır bir neşenin içine gireriz!

Bir coğrafyanın manzara güzelliğine bir de çocukluk hatıralarımız eklendiğinde, ortaya ruhumuz çıkar. Ruhumuzu, fırtınanın silkelediği sıra ağaçlar gibi horon tepen 70'lik ihtiyarların terli coşkuları uçurdu. Ruhumuz eksiksiz güzel sesini, ihtiyar kemençecilerin ha uşaklar diyen sevdalı türkülerinden tanıdı.

Ruhumuzla uyumlu bu kapkaranlık ve masmavi dağların çocuklarıyız. Kıvrıla kıvrıla inen derelerin, sepet sepet dizili köylerin çocuklarıyız. Derelerin döve döve sürüklediği taşların sesleri gibi çabucak konuşan bir halkın çocuklarıyız. O dağlara, Sibirya'dan, Kafkasya'dan sökerek tüm kokularını taşır fırtınalar. Yaylanın yolu, genç kızların, annelerin, tarihin yolu. Tepetaklak inişli bu sert yamaçlara yürek dayanmaz. Yanıbaşında heybetli, ölçülü büyüklükte dağların tokatlarıyla çocuklar. Ruhumuzun penceresi ağaçlar! Ağaçların dalları. Sayısız dalların göklerden ayrılan acıları. Bu büyük yapraklar dolusu büyülü organizma. Bu şekil, bu koku, tabiatın bu en güzel çiçeklerini sindiremediğimiz için bu ağır, derin keder. Kokusuna doymadığımız için hala delirmiş kudurmuş akıyor türküler!

Bizler miyiz gerçek varlık, bu dağ, taş, pınarlar mı? Şehirli koparıp ruhunu tabiattan, atmış. Burada bütün bir yapı, insan, tanrı. Tanrı yanyana değil, içiçe koydu onları. Otların dikenleri, yaprakların tüyleri, ağaçların kabukları, kızların memeleri, sığırların kuyrukları, aynı efsunlu örtüye sarıldığımız ruhumuzun battaniyesi. Et ve damarlarımızda kabaran aynı duman, aynı mavi bulut, tabiatın bu en halis güzelliği ! Bu yüzden çıkarsız ve amaçsız kudurur Karadeniz'in çocuğu. Bu özgür ve sonsuz güzellik sindiğinde içimize ne kaygı kalır, ne korku, hiçbir sanat eseri taklit edemez onu. Tepe tepe bir huzur. Tepeleme bir neşe. Bütün ağaçların kahkahayla geceye sarıldığı... Kayaların kahkahayla yerinden koptuğu. En tatlı melodilerle şarkılarını söyleyen dereleri içmek gelir içinizden. Ne varsa ruhunda, tabiattan aşırdı Karadenizli çocuk. Ceplerini çimen çimen zevkle doldurdu. Bitmez tükenmez bu insanlık macerasına o dağlarda vuruldu. Şimdi, köyün birinde nemlenmiş samanların üstünde uyuyan bir çocuk düşleyin, mavi gözlü. Hangimiz özlemeyiz böyle bir rüyayı, lacivert sırtlı ve çok uzun ağaçların altında. Sahiden rüyasını gördük. Şimdi girivirivi aynı uykuya, bir halk, bir ülke.. Birgün önce topraktan söktüğümüz bir patates yumrusu gibi telaşsız başımızı koyup tarlaya, bu uykuyu birlikte uyuruz. Bir halk, bir tarih, bir türküyle, dağ evlerine tanrı misafiri oluruz. Şefkatli merhemler gibi, göz nuru ışıltısı gibi çiçekleri, bir halk, bir tarih kucak kucak toplarız. En nadide çiçekleriyle gece boyu ormanlarında sevişen ladin ağaçları gibi, öperken dallarn, belimiz kırılır... Öperken rüzgar dağları, damar damar yamaçları yıkılır!

Kalan Müzik Maçkali Kör Hasan'ın (Hasan Tunç) kasetini çoktan çıkarttı. Karadeniz türküleri hakkında nihayet bir bilginiz olacak. Çünkü sizler, bağıran, çağıran, anlaşılmaz sözlerle ne dediği anlaşılmayan soytarıları Karadeniz türküsü söylüyor sanıyordunuz. Kör Hasan, Mağura'lıdır. Çocukluğumda Mağura köyüne çok defa inip çıktım. Babam 1900 doğumludur. Otuz, kırklı yıllarda Kör Hasan arkadaşıdır. Kisarna'ya babama gelir, kemençe çalar, eğlenirlerdi. Maçkalı Hasan'ı sekiz-on yaşlarında babamdan uzun uzun dinledim, bir de şimdi Kalan müzik'ten. Bugün Karadeniz türkülerinde tempo, ritm, söz, herşey birbirine karışmış, bu memleket havasını hergün duyduğumuz halde özünü kaybediyoruz. Kırklı yıllarda Maçkali Hasan'ın türküleri bir halkı ağlatmıştır. "Erzurum'un dağları / Yedin Maçkalileri" türküsü meşhurdu, çünkü Sarıkamış'ta ölmüş Maçkali gençlere yakılan bir ağıt gibidir. Bu türkülere, can, yürek dayanmaz. Maçkali Hasan inanılmaz güzellikte söyler ve şöhreti dilden dile yayılır. Maçkali Hasan'ı dinlemeden kimse Karadeniz türküsü dinledim, diyemez. Ağır bir duygusallık hakimdir türkülerine. Öyle ağırdır ki, Maçkali Hasan'ı bir defa olsun ağlamadan dinlemek mümkün değil. Şimdi bu ağır duygusallık, medya ve şarlatan sanatçılar tarafından türkülerimizden çıkarılmıştır. Ve tüm Türkiye Karadeniz türkülerini baştan aşağı, neşe, coşku, hareket sanıyor. Karadenizliler'in iddiası odur ki, hakiki söylenişleriyle Karadeniz türkülerindeki duygusallık hiçbir coğrafya parçasında yoktur. Maçkali Hasan'ın her bir türküsü Karadeniz'in milli marşı olmuştur. Akla hayale sığmaz bu ağır duygusallığı tanımadan Karadeniz'in dağlarını tanımak mümkün değil. Şimdi aynı türküleri yine herkes söylüyor ama, neden Maçkali Hasan'daki ses derinliği, kudreti, duruluğu kimse yakalayamıyor. Bunun birçok sebebi var. Birincisi, Maçkali Hasan iki büyük savaş gördü, gurbet gördü, sevda yaşadı. En önemlisi, köyü ve köyünün kızları başını döndürmüş divane bir aşık yapmıştır onu. 70'lerde ölmüş Kör Hasan hala Maçka dağlarını oyuyor sesiyle. Bu muhteşem adam, Karadeniz'in bütün sırlarını verir bize. İnanılmaz zekilikte ve bilgelikte söz güzellikleri. İnanılmaz basitlikte artık ayet gibi dilden dile dolaşan mısraları. Kusursuz bir yalınlık içinde. Sanki tarih konuşur, dağlar konuşur gibi bir sesle içimize girer. Maçkali Hasan, tek kelimeyle Zigana Dağları'nın sesidir... Yani, muhteşemdir! Şu türküleri çok duydunuz ama, bir de Maçkali Hasan'dan dinleyin: "Ben seni sevdiğimi dünyalara bildirdim / İndirdin kaşlarini babani mi öldürdüm.. En dereye dereye al dereden taşları / Bizden geçti sevdaluk / Al cebumdan, al cebumdan saçları..."

"Ey benim sevduceğum / Böyle keder olur mi / Of Sürmene yaylasi onbeş doktora bedel... Arakli Yomra da / Gel inelim pazara / Ben pazarda duramam / Beni Rize'de ara... Trabzon'un feneri / İki defa döneyi / Geldi Ordu vapuri / Limana mı eneyi / Çıkalum Kisarna'ya / Bir eğlence edelum / Geldi Ordu vapuri İstanbul'a gidelim... Trabzon büyük şehir / Doyamadım tadina / Uzaktan sevmek olmaz / Gel yakina yakina!..."

"Divane aşık gibi dolaşiyrim yollarda / Bir vefasız yüzünden kaldum İstanbullarda..." Ya da türkülerinden seçtiğim şu mısralara tek tek bakalım: "Oy dere derin dere / Derman ol derdimize", "Akayi taşli dere / Vura vura taşlara / Gel seveyim sevdiğim o gözleri, kaşlari...", "Kurbanım taşlı dere gülüne çiçeğine / Kız senin türkülerin dert oldu yüreğime..."

"Kız evinin önüne sereceğum kilimi / Oldi hayli zamanlar görmedim sevduğumi..", "Ayağimi vuruyi yeni yolun taşlari / alış veriş edeyi gözleriyle kaşlari...", "Herkes aldi yarini / Ben aldum kemençeyi.." Ve şu kadar samimi, hüzünlü bir söz Türkçeyle ancak bu kadar güzel söylenebilir: "Dertliyim, kederliyim / Her ne dersen kanarım!"...

Şu kadar samimi bir mısra kurulabilir mi: "Etmeyelim sevdaluk / Daha ayrilamazuk!"...

Bir kızın güzelliği ancak bu kadar basit ve çarpıcı anlatılır: "Ne sevimli çiçeksin, bardağa koysam seni, fincana koysam seni.."

Mahalli kemençe tek bir yöreye seslenir, aynı kemençe Türk sanat müziğinde fazlasıyla incelmiş bir saz olarak karşımıza çıkar. Artık çok daha büyük coğrafyanın çeşitli kültürlerinin zevkini kucaklar. Mahalli kemençede tempo hızlıdır, harlı bir soba gibi. Sadece içindeki odunu değil, sobayı dahi tutuşturacak bir coşkuyla neye uğradığınızı şaşırırsınız. Mahalli kemençede bir aşk sözcüğü, bir mısra, bir-iki saniye gibi kısa sürede hızla söylenir. Sanat müziğinde tempo yavaşlar, artık yanan sobanın kendisi değil, için için küllenmiş mangaldır. Bir örnek verelim, Hamamizade İsmail Dede Efendi'nin, "Ey kaşı keman tir-i müjen canıma geçti / Müjganların her biri bir yanıma geçti" mısrası iki buçuk dakika sürer, ya da: "Bu gece ben yine bülbülleri hamuş ettim" mısrası üç dakikaya yaklaşır. Biri hızda, kısalıkta, diğeri uzunluk ve yavaşlıkta bir dünya rekoru olmalı. Bu kadar geliştirilmiş, tüm duygusal güçlerimizi harekete geçiren, heyecanlanımızı ustalıkla çiçeklendiren bir başka kültür olabilir mi? Sanat müziğinde kemençe, ağırlaşır, serinkanlı, yavaş, kısık ateşte ilerleyerek içten içe bütün duygularımızı allak bullak edecek derinliklerimize ulaşır. Kaba heyecan ve duygularımız şakır şakır ter dökmez. Yine zil, davul, kudüm, yine vaveyla koparan sazlar var ama, sanki, ötelerden

Sayı: 536
16 Şubat 2001
Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı

seslenir gibidir. Balı bir ısınşta almaz, Urfa yemekleri gibi acısını, sevincini kanımıza yavaş yavaş işler. Bu yavaş çekimi, 18. ve 19. yüzyılın uzun gün, uzun gecelerinin ve geçmek bilmeyen ikindilerin zaman ritminde aramak lazım. Duyguları haşlamadan, heyecanları boğmadan, acıyı zehirleştirmeden hüznü-hayali berrak bir cila gibi sabırla ruhumuzun üstünde gezdirir. Bu eserler insanlık kültürünün şahikalarıdır. Sözlerin derin manaları, zevki, bilgelikle kaynaştırır. Duygularımız en yüce pozisyonu alır. Erimiş, hamurlaşmış, aşktan bir bedeni, bütün kas liflerine masaj yapılmış gibi yumuşacık fırtınasıyla aşık eder! Küçücük bir duyguyu böylesine geniş zamana yayabilmek gerçek bir sanatkarlık işi. Sanat müziğimizin 19. asrında bu eserler çok çarpıcı aşk sahneleri gibi kültürümüze işlendi! Bu denli ağır çekimle, bu denli kocaman bir büyüteçle, iç sarsıntılarımızın her birini gözleyen ses ve söz sanatları kütüphanelerimizi doldurdu. Azaplar içinde yırtınıp bağrını açarak ayağa kalkmış deli sarhoşlukları bu zarif sanatkarlar bu yüce müzikle, ruhlarımızın en derindeki bu ayaklanmayı sükunetle dindiriverdi. Ancak, dışardan bakınca, sadece eserin ağır yürüyüşüne dikkat edersiniz. Ağırlığına dışardan bakınca bir yıkılış, bir inleme, bir mahvoluş, bir kahır ağıtı dinlersiniz. Oysa tam tersi, suya atılan taşın uzaklaşan halkaları gibi, melodiler yavaş yavaş tüm benliğimizi, tabiatımızı kaplar. aşk adına esir alır!

Sizlere toprağınızın manevi, derin, edebi eğlencelerini, heyecanlarını tanıtacak, uyaracak, konuşacak tek bir eleştirmeniniz yok. Türkiye, aydınları marifetiyle hızla bizden uzaklaşıyor! Dağlara taşlara yazılmış bu kültürü medya, burjuva yokediyor!

Şimdi bana sorsanız, kitapçı raflarındaki en berbat, en boş kitaplar hangileri, söyleyeyim: Doğan Cüceloğlu'nun kitapları. Saçma sapan kitaplar: "İyi düşün, doğru karar ver", "yeniden, insan insana", "yetişkin çocuklar".. Doğan Cüceloğlu'nun tüm kitapları otuz baskıyı geçti, kırka yaklaşan var. Fuarlarda görüyoruz, ilkokul çocukları sıra olmuş kurbanlık koyun gibi kitap alıyorlar. Bir zamanlar Fethullah'ın yazarları gibi, yurttan gençler sabah sabah toplanıp sıra olunuyordu önünde, aynı kitap on defa alınırdı. Bu kadar pespaye kitapları kim, niçin alır? Kitap, kutsaldır diye birşey yok, öğretmenler ne yapıyor? Hepsi kafayı yemiş. Kim örgütlüyor bu öğrencileri. Bu öğrenciler kitap alacaksa neden normal klasik kitap almazlar. Bir cehaletin, bir manyaklığın, bir ticari tuzağın içinde çocuklar. Şöyle mi düşünelim: Şimdi diyelim benim kitapları bir öğretmen sınıfta topluca satsa, yayınevi bu öğretmene kitap başına iki-üç milyon indirim yapar, üçyüz kitap satsa, altıyüz milyon kazanır. Böyle bir şey mi? Kitapları baştan sona inceledim. Katıksız bir basitlik. Baştan sona bozuk düşünceler. Tadsız tuzsuz satırlar. İpe sapa gelmez konular. Edebiyat, sosyoloji, felsefe, sanat tadında, düşünce adına, kırıntı yok! Olanı da bozuyor, çürütüyor! Neler oluyor kardeşim? Taş kafalı çocuklar böyle yetiştirilir. Bu kitaplarla hayatına başlayan çocuğun vay haline! Vah Türkiye'nin geleceğine! İmdat diye bağırıyorum, durdurun bu pazarlamayı, durdurun bu manyaklığı! Bunlar kitap değil, kahvede konuşma bile olmaz! Bu cehaleti kim pazarlıyor! Birileri "kitap katsaldır"; "öğrenciler kitapla tanışsın" öğütüyle, bir dümen bulmuş, gencecik çocukların kanına giriyorlar!

Anneler, babalar, öğretmenler, okutmayın bu kitapları çocuklara! Okursalar ne mi olur? Gidin bakın DYP kadın kollarına, CHP kadın kollarındaki kadınlara! Bu kitapları okuyanlar, aynen bu kadınlara benzer!

"İletişim Çatışmaları ve Empati" Üstün Dökmen'in Sistem Yayınları'ndan 17 baskı yapmış kitabı, 360 sayfa. Cüceloğlu'yla aynı familyadan olurlar, ancak, Üstün Bey daha kültürlü birine benziyor. Kitap, eğitim kültürümüz için öteden beri söylenenleri sıkı bir değerlendirmeyle, bilimsel bir kılıfta oturtmaya çalışıyor! Bir halkın kültürünü mü inceliyorlar, Kangal köpeğin davranışlarını mı, belli değil, yazık ki, yazık. Masallar, anlatılar, hikayeler, Keloğlan, Nasreddin Hoca gibi halkın hala içinde yaşayan binlerce kültürel ögenin sosyal hayatımıza etkileri güya derinleştirilmeye çalışılıyor! Ah Üstün Bey, açık göte herkes tükürür, buldun meydanı üfürüyorsun! Halkın camisi çok büyük ama, Üstün hocalar yine de bildiğini okuyor! Halk kültürü üzerine "geyik" çevirmek, üstelik bunu bilimsel bir şekle sokmak neymiş, kitaptan öğrenin! Utanın bilimden! Halk kültürü üzerine geyik çevirmek tehlikelidir Üstün Bey, buna halk arasında, açma alemin mezarını, kendin düşersin, derler!

Kitabın şemsiyesi şu üç ana başlık: Ana-baba benliği - Yetişkin benliği - Çocuk benliği. Mesela çocuk benliğinde, bağımsız çocuk, doğal çocuk, uslu çocuk, asi çocuk tiplemeleri hayattan örneklerle açıklanıyor.

Koruyucu ana-baba benliği kitabın ekseni, öğüt veren, emir veren muhafazakar Türk ailesi inceleniyor. Türk toplumuna hakim muhafazakar kültür süzgeçten geçiriliyor. Ancak, Üstün Bey'de ne sosyoloji bilgisi, ne felsefe bilgisi, ne ahlak bilgisi, ne de akıl olmadığı için, sadece mesleki bir fanatiklikle, tüm uygarlığımıza "yetişkin mi, koruyucu mu?" gözüyle bakıyor! yetişkin benlik, eleştirel benlik, yani, akılcı, bilgi toplayan, düşünüp tartan, gerçekçi, batılı ana-baba örnekleriyle ideal olarak süsleniyor. Tarihimizi arayıp tarıyor, buna benzer bir Nasreddin Hoca'yı, bir Hazerfen Çelebi'yi bir de Atatürk'ü buluyor öğünülecek! Üzerinde konuştuğu Türk halkının kimliği, kültürü üzerine hiçbir şey bilemeyen, kafasını bilimsel dubalarla dondurmuş zavallı bilimadamları!

Ancak, Üstün Dökmen, bir ilkokul çocuğunun dahi anlayabileceği yalın bir dille koruyucu-muhazafakar kültürümüzü eleştiriden geçiyor. Basit ve inandırıcı bir dili var, kutlamak gerek. Sonunda, koruyucu aile kültürünün toplumumuza hakim olduğu sonucunu çıkartıp, rahat ediyor!

Koruyucu, baskıcı olan, son yüzelli yılda bu halka dayatılan ideolojilerdir Üstün Bey, Türkçülük, İslamcılık, devletçilik, Kemalizm, gibi.. Halkın anasını ağlatmış, dondurmuştur onu, kitabınızda nedense, devlete, siyasete ve bu ideolojilerin aydınlarına dair tek bir eleştirel cümleniz yok. Bu nasıl yetişkinlik durumu Üstün Bey!

Üstün Dökmen kitabına basit bir örnekle başlar, bu örnek tüm kitabı özetler. Emeklemeye başlayan bebek merdivene tırmanmak ister. Korumacı ana-baba panik, korkuyla çocuğun başına bir tehlike gelir endişesiyle çocuğu kapıp, kucaklar. Oysa, çocuk neşe, coşku içinde bir şey daha öğrenirken, zihnen, bedenen güçlenmektedir!

Üstün Dökmen'i Türk kültürünü, halk folklorünü götünden okuyan bir teori kitabı yazdığı için kutlamamız gerekir. Karagöz dahi, Hacivat'ın bilgisini kıskanır, o yüzden strese girermiş, daha ne yumurtalar!

Üstün Dökmen gibilerin aklının almadığı koruyucu kültürün "ucuz" bir kültür oluşudur. Anne baba çocuğuna, hayatın tehlikelerine karşı sigortalayacak, engelleyecek maddi güçte değildir. Babasından dinlediği, gördüğüyle bir yol vermeye çalışır. Elinde ayağında olmayışı, vicdani bir baskıdır, hiç değilse, görünüşte, dinine, kültürüne, töresine göre çocuğuna sahip çıkmak ister. İşte bu "ucuz" ideoloji devlet ve siyasi partiler tarafından halka empoze edilmiştir! Her biri 17 yaşında alıp başına dünyanın uçsuz bucaksız bir köşesine gitmiş bir halk için, "koruyucu"dur, gelişmeye, eleştiriye karşıdır demek, tam bir hayvanlıktır! Halkın uçsuz bucaksız engin kültürünü, halkın gönlündeki türküleri, deryaları bilmemek demektir! Son yüzelli yılın sert devletçi ideolojileri görmüyorsunuz. bu ideolojilerin halkın üstündeki baskılarından dolayı bir halkın kültürünü saçmasapan okumaya çalışıyorsunuz.

Erdem parayla alınmaz Üstün Bey! Bu yalan yanlış bilgilerle kitap okuma hevesiisi ortaokullu çocukları kandırmaya utanmıyor musunuz? Bakın Üstün Bey, diyelim sağcı partiler, halkı maddi olarak sigorta güvencesine alamadıklarını iyi biliyorlar. Yine de bu halka, bu millete herkesten çok sahip çıkmak istiyorlar. Maddi olarak yapamadıklarına göre ne yapacaklar, en ucuzundan ceza yasaları, en kolayından koruma yasaları inşa edecekler, sesini çıkartanı, biraz eleştirel konuşanı içeri atacak, gözdağı verecektir. Neden kitabınızda bunlar yazmıyor?

Üstün Dökmen, koruyuculuğun simgeleştiği, hatta çelikleştiği sağcı partiler ve medya ve devletten çok sık örneklerle kitabını süsleyebilirdi, en adicesini yapıverdi, kimsenin ses çıkartmayacağı halkın içinden basit örnekler bulmayı tercih etti. Çünkü Üstün Bey de korkuyordu. Eleştirel tavrı övmek isterken, devletini, üniversitesini, okulları, sağcı zihniyeti ve onların binlerce öküzlüğünü görmezlikten geldi. Yani gizli bir koruyuculuk yaptı!

Sayın Üstün Dökmen, muhafazakar kültür gücünü sizin gibi korkaklardan alıyor! Bilimsel kılıfla hem doğruyu söylemiş gibi oluyor, hem de fincancı katırları ürkütmüyor! Bravo doğrusu, yaşasın bilim!

Üstün Bey, sizi ciddiye alıyor ve kitabınızı baştan sona eleştirmek istiyorum, ancak bu iki ayımı alır, ben devletten maaş almadığım için vaktim yok. Sizin çok vaktiniz olduğu halde, nalıncı keseri gibi teorinizin haklı çıkması için "halkın kültüründen", yani sesini çıkartamayacak, sahipsiz kitlelerin "kültürüyle" oynuyorsunuz!

Eleştirel olmak, bilgili olmak, çok pahalı, çok lüks, masraflı iştir ve "cesaret" ister! Üstün Dökmen gibi tuzukuruları, halkın bilinçlenmesi, zenginleşmesi yolunda halk kültürünü doğru okumaya davetimiz boşunadır!

Sayın Üstün Dökmen Bey, suç bu kültürdeyse, dinleyin. Muhafazakar kültürün zincirleriyle toplumun kımıldayamaz oluşunun sebebi önce fakirlik, dolayısıyla elinden başka birşey gelmemesi. Peki, elinde plazalar, maddi imkanlar, avukat ordusu, Amerika'da çocuklarını okutanlar, neden toplumun gelişmesi, bilginin çoğalması için yetişkin gibi "eleştirel" davranmıyorlar. İşte medya, işte TÜSİAD organları, işte sağcı partiler, işte yüzlerce köşeyazarı, neleri eksik ki, hala koruyucu, kaba, suskun, pasif davranıyorlar? Ülkeyi, edebiyat ve sanat rezaletleriyle yönetiyorlar! Çünkü hepsi sizin gibi korkak! Sizin gibi halkın dağlara taşlara yazdığı öyküleri, hikayeleri, Pir Sultanları tanıyamamış.

Bu medya, bu sağcı partiler, neden Yılmaz Karakoyunlu'nun ossuruk lülesi olamayacak şiirlerini ekrandan okurken, gerçek bir romanı, gerçek bir şiiri hakkıyla eleştiremez, değerlendiremez. Dikkat edin kimleri göklere çıkarırlar. Kendileri aleyhinde laf etmemiş, sessiz kalmış sanatçıları. Halk kimi bağrında saklıyor, Pir Sultanları, Efeleri!.. Sizler de susar, onların sıcacık köşelerine dokunmazsanız, yaptığınız bok olsun, yüz sayfa röportajınız yapılır, yüz baskı yaparsınız!

Bugün halkı kırbaçlayan muhafazakar kültürün kaynağı siyasettir, devlettir, yasalarla inşa edilmiş yoksulluktur. Ancak, yukandakilerin elindeki koruyucu kültürün kaynağı: Burjuvanın rahatıdır. Burjuva kendine dokunacak, düzenini sarsacak sanatçıyı, yazarı, bilimadamını istemez, hiç sevmez. Bu yüzden, berbatı, adiyi, pisliği, çöplüğü, boku püsürüğü ekranlarında koruma altına alır. İşte tüm bu cici dergiler, tüm bu rotatifler, bu renkli baskıların hepsi bu burjuvanın korunması için yatırılmış milyar dolarlardır!

Batıdaki yetişkin, eleştirel, akılcı aileyi, insanı ideal örnek olarak veriyorsanız, önce, siz de öyle olun. Türk ailesi asla korumacı değildir, Türk ailesine muhafazakar kültür siyasal ideolojiler tarafından dayatılmıştır. Ceza yasalarıyla, devletin diniyle, yasayla, baskıyla, zulümle zorla kabul ettirilmiş, çaresiz bırakılmıştır!

Saygıdeğer bilimadamı Üstün Dökmen, halkın türkülerinden, oyunlarından, eğlencelerinden, zekasından yola çıkmış olsaydı, "ilerlemeyi" ve "gelişmeyi" ve üstün dehayı çok iyi görür, korumacağının halk kültüründe değil, hiç bahsetmek istemediği burjuva ve devlet ideolojisinin zorunlu bir sonucu olduğunu görürdü!

Açlık sofuluğu bozar Üstün Bey, belki birazcık aç kalsaydınız, halkın türkülerini daha iyi anlardınız. Ambarda duran sıçan aç kalmaz, Üstün Bey! Fazlasıyla ambarda kalmışa benziyorsunuz. Bu anlattıklarınız bilgi değil, şişkinlik, çer, çöp, talaş şişkinliği. Kolayına kaçmış, halkın gündelik yaşamını suçlayıp örneklerinizi geleneksel yapılarda aramışsınız, "ucuz çorba dilini yakar hocam". Bilimadamı değil mi, tilki tüyünü değiştirir, huyunu değiştirmez! Teorim doğru çıksın diye, bir halkın tüm kültürel değerleriyle kurnazca oynamak bilimadamlarının "oyunu", "eğlencesi" olmuş!

Size bir de nasihatım var hocam, "uzun yoldan giden daha çabuk yetişir!", kendinize kısa, çabuk, hızlı yollar değil, daha ağır, daha derin, daha zahmetli, uzun yollar deneyin! Bilim zahmetli, hayat zor, kimse kimsenin deliğini doldurmaz böyle günlerde! Böyle günlerde yalnız, medya, yalnız çok satanlar, yalnız şöhretler deliğimizi doldurmuyor, anamızın deliğini!..

Bugünlerde Üstün Bey, anamızın deliğini herkes dolduruyor, siz en iyisi mi bilim yapın!

e-Posta
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili Dostlar;

Biz Sakarya Geyve Cezaevi'nde yatan iki siyasi hükümlüyüz. Bulunduğumuz ortamda dünyadaki güzelliklerden habersiz iyiyle kötünün ayrımını yapmaktan aciz insanlarla kaldığımızdan canımız çook sıkılıyor. Bizim gibi yaşamdan hala umudu olan ya da umutları tükenmiş, mutluluğun açlığını çeken genç arkadaşlarımızla düşünce alışverişinde bulunmak istiyoruz. Kendimize en yakın bulduğumuz genç Leman dostlarıyla dünyaya aynı pencereden baktığımızdan bu mektubu yazmayı kendimize bir borç bildik. İkimizin henüz 1,5 yılı olduğundan bu ortamda sizin temiz dostluklarınıza ihtiyacımız var. Geniş ufuklara sahip olduğumuzdan yazacağınız mektupta ailenizle, çevrenizdeki arkadaşlarınızla, yaşadığınız sorunlar ya da sanatın herhangi bir dalıyla ilgili kısacası aklınıza gelebilecek her tür konuya açık olduğumuzu belirtiriz. Her şeyden önce bizimle siz Leman dostları arasındaki ortak yanımız Leman okuru olmamızdır. Dünyaya bakış açımızdaki benzerliğin getirdiği sorumlulukla biz iki Leman dostunu yalnız bırakmayacağınızı umuyoruz. Çok şey istediğimizi sanmıyoruz. Sadece iki satır mektup... Sevgilerle.

Mustafa ve Özcan Kapalı Cezaevi Revir Koğuşu Geyve/Sakarya

Selam;

(Hande'ye)

26 Ocak'ta yayınlanan dergide mektubunu okuyunca çok şaşırdım ve biraz da sevindim. Çünkü kendimi garip bir yaratık gibi görmekten kurtuldum. Benim hissettiğim duyguların aynısını gördüm mektubunda.

2,5 senem geçti okuduğum Anadolu Lisesi'nde. Lise 2'deyim ve hala 1,5 senem var. Başlangıçta herşey daha kötüydü, herkes çok yabancıydı bana. Gerçekten konuştukları tek konu erkekler, giysiler, özenti olan ne varsa hepsi. Nefret ettim! Zamanla onlar gibi olmaya da çalıştım. Hani çoğunluğa uymak gibi yani. Ama baktım olacak gibi değil, o kişi ben değildim çünkü ve en kötüsü de olmak da istemiyordum. Bu yüzden de çok yalnız kaldım ve yalnızlığı kişiliğimi değiştirmeye tercih ettim. Çok da iyi yaptığıma inanıyorum. Belki şanslıyım, çünkü sonunda geçen sene, yani 2.senemde kendime uygun bir arkadaş bulabildim ve aynı mektubunu görünce olduğu gibi şaşırdım! Şimdi herşey biraz daha iyi. Bence yılmamak lazım ve aramak; mutlaka (ve biraz da şanslıysan) kendin gibi birilerini bulabilirsin. Bulamazsan da bu seni üzmemeli, kendinden memnun ol yeter! Yeter ki değişme, sevmediğin insanlara benzeme ve mutlaka başka başka kişilerle tanış ve sana karşı samimi, açık olmalarını sağla. (Bu arada okuduğun okulu da merak ettim. Benim okulum için dağ başında bi okul desem yeter) Seni çok iyi anladığıma inanıyorum, çünkü ben de aynı duyguları hissediyorum ve hala okuduğum okula ait olmadığımı düşünüyorum. Hoşçakal ve başarılar. (Asla değişmemen dileğiyle.)

Canan

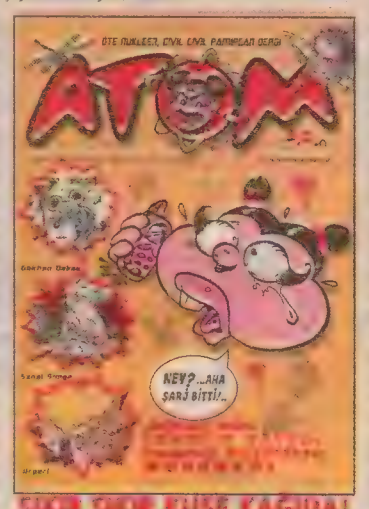

Paraya Endeksli Yaşam

Yaşantımız bir dere gibi akıp gidiyor. Dere hiçbir zaman geriye doğru akmaz aynı yaşantımız gibi. Günümüzde dereler kirlendiği gibi yaşantımız da kirleniyor. Ülkemizde insanların pek yüzü gülmez. Ülkemiz gelişmekte olan ülkeler arasında gösteriliyor. Ben pek bir gelişme göremiyorum. Tabii ki bazı şeyler de gelişiyor. Mesela; yurtdışından gelen futbolcuların ücretleri, hortumcuların çaldıkları paralar, zamlar, vergiler vs... uzayıp gidiyor. Yaşantımızla ilgili tüm yorumlar hep olumsuz şekilde; bir kişinin de çıkıp hayatım mükemmel dediğini görmedim. Tabi bu sözüm işçi, memur, öğrenci yani emekçi kesim için geçerli değildir. Yoksa biliyoruz ki yüksek tabakanın nasıl bir yaşantısı olduğunu, bunun için holding medyasına çok şey borçluyuz. Halkımızın çok iyi bir sabrı var, takdir etmek gerekiyor. Paraya endeksli yaşantımızda halkın pek bir isyan ettiği görülmüyor. Devlet büyüktür, padişahım çok yaşa sözleri hala geçerliliğini koruyor. Öncelikle Şubat ekonomik krizinden sonra hayatımız daha bir özel oldu (ÖTV). Yakında oksijen, yürüme, koşma, oturma, kalkma vergileri de alınırsa hiç şaşmayın. Tam bir vergi ülkesi haline geldik. Şanlı hükümetimiz tam doğalgaza Akaryakıt Tüketim Vergisi koyacakken bir de baktı ki koyduğu zamlar ve vergiler bardağı taşırmış, millet isınmada geriye, sobaya dönüyor, şimdilik bundan vazgeçti.

Ne yazık ki hepimiz düzenin çarkının[illegible] kalıyoruz. Ürettiklerimizin sadece cayreği hatta daha azı bize rova görüyor. Halka okul, hastane, alt yapı götürmek dönemimizde lüks görülüyor. Paran kadar sağlık, paran kadar eğitim uygulamaları her geçen gün daha bir işler hale geliyor. Size okuduğum liseyi eğitim sistemimiz için örnek alıcam. Okuduğum lise, İstanbul'un iyi bir semtindedir. Okulumuzun ödemeler konusunda özel okuldan farkı yoktu. Müdürümüz eğitim müfredatını değil para müfredatını takip ederdi. Birgün sınıfımızı ziyaret etti ve bize katkı paylarını zamanında ödeyin, hasihatını verdi. Derslerimizi sormak hiç aklına bile gelmedi. Biz de ona sınıfımızda tebeşir, silgi ve okulumuzda laboratuarın neden bulunmadığını sorduk. Müdür de bir diktatör gibi: "Parayı bastırın, size saray yaptırayım" dedi". Bildiğim kadarıyla Anayasa'da eğitim devlet tarafından karşılanır diye bir madde var. Ama ne yazık ki bu ülkemizde kitapta kalıyor. Verdiğim örnek bir istisna değil. Genel olan bir şeyden özel bir örnek verdim. Bunu değiştirmek elimizde. Temel gereksinimler bize çok görülmemeli. Ezilmeye, kazıklanmaya, soyulmaya dur demeliyiz. İnsanca bir yaşam dileklerimle.

Serkan Canoğlu

Arse'ye Mektup

Biz bir aileyiz derdik. Anne gibi, baba gibi, oğul gibi, kız gibi. Ayrılır mı insan ailesinden, koparır mı hiç yüreğini. Zamanıdır deyip evlenince, uçar ya yuvadan yavru kuşlar, işte sizin ki de bunun gibi bir şey dostlar... Hep bir aile gibi olmaya çalıştık. Dayı be!.. gitme be! Duyüyor musun dayı?! Bak gece ders çalışırken şöyle cozur cozur bir yumurta kırsak, üzerine pul biberi ektik mi deyme keyfimize. Hem sabahları kimi uyandıracam, kimin kapısını tekmeleyeceğim. Hem kızdıysan bana, söz veriyorum, öğleye kadar hatta canın istediği kadar uyumak serbest. Ya sen Arzu abla, gidiyorsun demek. Bak sigaralarınızı saklayıp gece nikotin krizine girdiğinizde sizi yalvartmayacağım, üstelik yumurtayı senin sevdiğin gibi çok pişmiş yapacağım... Bizlerin çok büyük istekleri olmadı hayattan. Ama hep onurlusunu istedik ondan. Bir ateş böceğidir dostluk; yalnız geceleri parlar. Aydınlık, mutluluk ve bolluğun yanında karanlığı, acıları ve yokluğu paylaşmayı özümsemektir dostluk. Acıyı paylaşmak, yokluğu bilmek ama hep gülmek.

Aç kaldığımız günler oldu. Hani planlar yapmıştık yemeğe gideceğimiz yerlerin listesini ve krokisini çıkartmıştık. Sonra gidip bir güzel doyuracaktık karnımızı. Hiç bir zaman sorun olmadı açlığımız. Hiç bir zaman kızmadık yaşamımıza, darginliklarımız hiç uzun soluklu olmadı bizlerin. Demem şu ki, hayatın hiç bilinmeyen zamanında, hiç tanımadığımız bu şehre, Buzlar kentinde tanıştık. Sobamızda yakacak odunumuz olmadığı günlerde dosttuk, sofra mızda aşımız olmadığında dosttuk, hastalandığımızda hemen başucumuzda birbirimizin dosttuk... Tek yürektik, birdik, biz bir aileydik, 7 numara sakinleriydik; gülerdik, ağlardık, hep beraberdik.

Hayatın en acı gerçeğimidir ki ayrılık. Yüreklerde burukluk, gözlerim gökyüzünde. Ama üzülmek yok; eksikliğinizde, yıldızlardan alacağım parıltılı haberlerinizi. Bizim çok şaşalı isteğimiz hiç olmadı ki, ama en dolu, en onurlusunu yaşadık dostluğun.

Gidiyorsunuz ayrılıklara, gidiyorsunuz hayallerle. Her nerede olursanız olun, ayrılıkları yeneriz, ayrılıklara kafa tutarız. Çünkü bizim türkü dolu yaşantımız oldu. Her zaman yanımda mı olacaktınız. Benimki de laf işte! Bilmesin kimse, tükenmeyecek ve asla sönmeyecek güneşinizi. Bilmesin hiç kimse ardınızdan dökeceğimiz gözyaşlarını, bilmesin kimse hüznün yüreklerdeki buğulanan penceresini. Siz hayatın getirdiği gerçek kadar mert, siz yarınlarımda özlem dolu günler, siz dağların doruğundaki sis kadar efkar, siz bir ırmağın yüreğime akan coşkusunuz. Serkan dayım, Arzu ablamsın (Arse=Arzu, Serkan). Canım dostlarım, yolunuz açık, ömrünüz uzun ve umutlarınız hep güzel olsun. Yüreğiniz sevgiyle dolsun. Bir başka zaman, bir başka yerde, bir daha görüşmek dileğiyle. Sizi çok seviyorum ve içtenlikle selamlıyorum. Bir daha, bir daha, bin defa.

Arkadaş-Ağrı Eğitim Fakültesi

ÖZÜR: Çizerimiz Feyhan Güver'in geçen hafta yayınlanan köşesi tüm bilgisayar çıktısı kontrollerine rağmen bazı bölgelere dağıtılan dergilerde eski yayınlanmış köşe olarak çıkmıştır. Dergimizin teknik ve yönetici kadrolarıyla hiç bir ilgisi olmadığı halde Feyhan Güver hayranı matbaa montajcısı emekçi bir arkadaşımız hatayı farketmiş, yeni köşe baskıya yetişene kadar basılan dergiler dağıtıma verildiğinden hatayı en azından bu dergiler için telafi etmek mümkün olmamıştır. Okurlarımızdan özür diler bazen 40-50 saate varan yorgunluğumuza vermelerini rica ediyoruz...

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.251 42 44 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (112)
Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0.212.622 22 22
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

PANTOLON

metin fidan

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

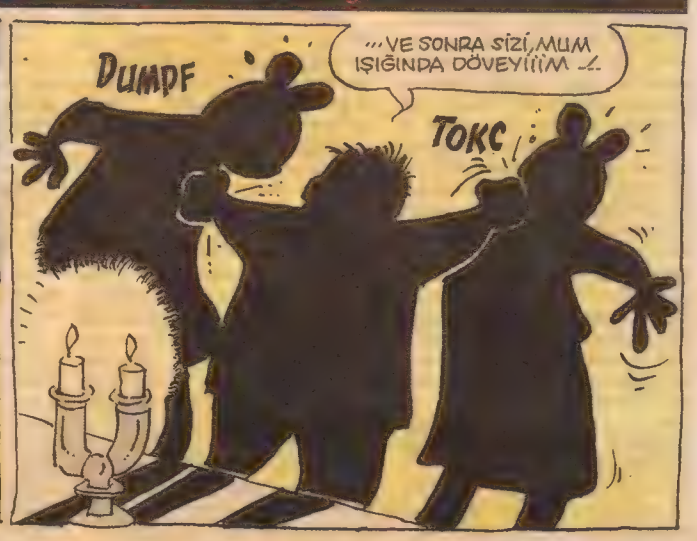

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM 178 OĞLU

DUMUR DETAYI

Güneş Saygılı

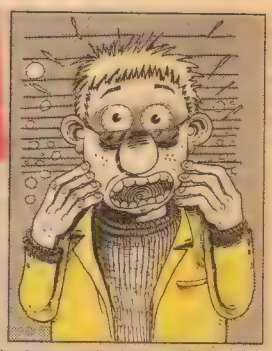

Geçtiğimiz haftalarda birgün, Boğaz köprüsünün Ortaköy ayağının ordan Arnavutköy'e doğru gidiyordum. Birden önümde kafalarını kaldırmış yukarıya, köprüye doğru bakan yer yer kalabalıklar olduğunu farkettim. Herhalde yine köprüden atlayan biri vardı ki, üzülerek yoluma devam ettim. Az ilerde yine yukarıdaki hazin olayı seyreden başka bir insan kalabalığının içinde bir detay gözüme ilişti ki, olduğum yerde dondum kaldım..: Birinin elinde küçük bir amatör video kamera vardı ve yukarıya odaklamıştı!.. Hayır, hayır, bu olamazdı.. Zum yapmış bekliyor ama neyi bekliyor.. Bu, bu durum köprüden atlama olayından daha dehşet verici birşeydi... Bin yıllardır belli bir vicdan ve etikle ilerleyen insanlık macerası buralara mı gelmişti?..

Kameralı adamın "atlama gerçekleşirse bu sahneyi herhangi bir kanala okuturum" diye düşünme ihtimalini aklıma bile getirmek istemedim. Hayatına kastetmek isteyen köprüdeki adam ise nelere meze olduğunu bilse hemen aşağıya inip hayata sarılırdı. Bana gelince köprüdeki adama **"Zaten bunlara inat yaşamak ve herşeye rağmen mutlu olmaktan başka çare var mı ki, lütfen in ordan aşağı, git bir yerde çay iç, derin nefes al, her şeyi bir daha düşün, ilkokula beslenme sepetiyle gittiğin o güzel günleri, yazları köydeki ağaçlara çıkıp erik, kiraz yediğin günleri düşün... Tamam her şey zor ama bir yaz akşamı hiç mi gülmedin arkadaşlarınla muhabbet ederken, annen küçükken sırtına havlu koymadı mı terleyip hasta olursun diye.. Hatırlasana nasıl da sıkı sıkı sarılmıştı sana, yani hayata.. Şimdi kendini böyle gösterme kameralı adama, git bir çay iç, sırtını, ağaca toprağa yasla..."** diye içimden haykırdım, velakin o hengamede bu sessiz haykırışı ben bile zor duydum. Her zamanki gibi sessizce yoluma devam ettim...

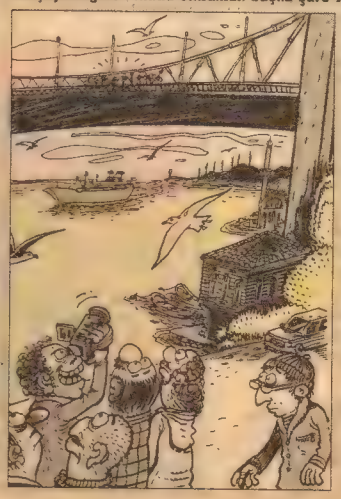

YARA MİZAH

yiğit özgür

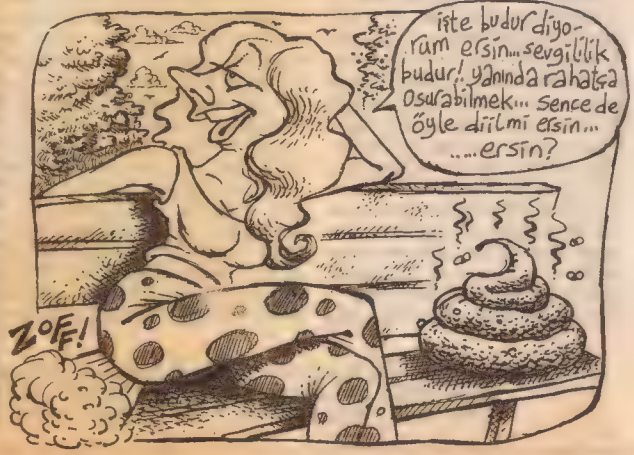

Akşam Serası

23 Şubat 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/08 - 600.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LEMAN

KURBAN DA SANAL ALEMDE

Hipermarketler, internet üzerinden vekaletle kurban kesiyor...

Çocukluğumuzun önce bahçelerimize misafir olan, ellerimizle samanla, suyla, bahçeden kopardığımız otlarla beslediğimiz, geceleri onun hüzünlü meee sesini içimiz ezilerek dinlediğimiz, kesilirken bakamadığımız, tanık olanlarımızın gözlerinin bağlandığı anı hayatı boyunca unutamadığı, kesildikten sonra çoğumuzun etini yiyemediği, geç bulup çabuk kaybettiğimiz sıcak dost, kınalı kurban da sanal oldu.. Artık şehirlerde de ne onların bağlandığı bahçeler kaldı, ne bacaklarından aşıldığı ağaçlar.. Son yıllarda kanları asfalta akar oldu... Kan lekeleri, kan kokusu günlerce çıkmaz oldu... Son yıllardaki her kurban bayramında ekstra vahşet görüntüleri 4 bacağı baltayla kesilen Öküzler, testereyle parçalanan koçlar gazetelerin rutin haberleri arasına girdi... Çok geyik olacak ama ne kurbanların ne de kurban bayramlarının tadı kaldı... Son günlerde üzerine çok tartışmalar yapılan bu yüzlerce yıllık gelenek bizim bildiğimiz anlamda tarihe karışmak üzere... Ve şimdi herşey gibi kurban da sanal oldu...: Hipermarketler, internet üzerinden vekaletle ve kredi kartı girişiyle kurban kesiyor... Bayram mesajları cep telefonlarıyla geçiliyor...

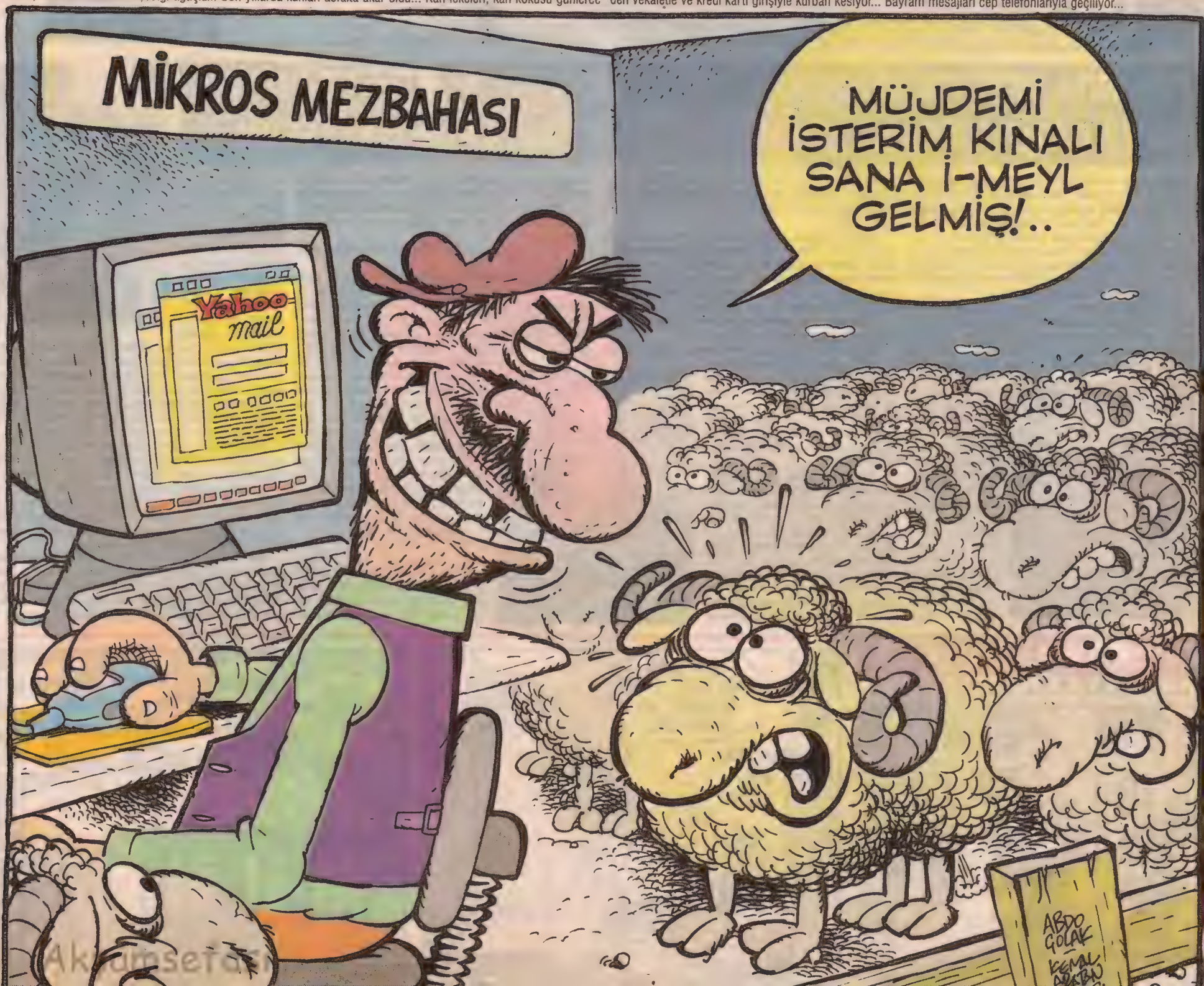

Aksamsefasi

FRANSA'NIN EN HARBİCİ DERGİSİ CHARLIE HEBDO'NUN BABALARI HAFTAYA LeMan'A MİSAFİR GELİYOR!

Fransa çizgi kültürünün son 40 yılına damgasını vurmuş, efsane olmuş, her çarşamba sabahı, **Paris**'teki metro duraklarını, cafeleri, sokakları, ellerinde dergileriyle kikirdeyen, gülümseyen binlerce okuruyla dolduran **Charlie Hebdo**'nun üstadları **28 Şubat** günü İstanbul'a gelip misafirimiz olacaklar. 2 Mart günü birlikte Leman Kültür'de okurlara açık "Avrupanın en yüksek tirajlı mizah dergisi, Fransa'da ve Türkiye'de muhalif mizah" konulu bir söyleşi yapıp, yine birlikte yazıp, çizeceğiz ve ertesi günlerde İstanbul'da gezip tozacağız...

Charlie Hebdo'nun kökleri, 1960 yılında kurulan **Hara-Kiri** dergisinin doğuşuna dayanmakta. Anarşistlerin, kabına sığmayanların, sınırsızların, tanımlanamayanların yaratttığı, tabulara, yasaklara, saldıran, faşistleri, dürrükleri, özgürlük düşmanlarını feleğin çemberinden geçiren bu dergi, '68 kuşağının tüm dünyayı kasıp kavurduğu süreçte, 1969 yılında dönemin **Fransa Cumhurbaşkanı De Gaulle**'ye karşı gösterdiği sert muhalefetin ardından, hükümet tarafından "**pornografi**" sansürleriyle kapatılır. Aradan iki hafta geçer geçmez, Hara-Kiri'nin yaratıcısı **François Cavanna**, derginin tasarımını değiştirmeden "**Charlie'nin Dergisi**" yani Charlie Hebdo'yu yayın hayatına sokar. Fransa'nın önde gelen tüm karikatüristlerinin işlerinin yayımlandığı dergi, tümüyle politik bir içerik taşır ve büyük bir etki alanına sahiptir.

Derginin kurucusu François Cavanna, Charlie Hebdo'nun yarattığı bu etki alanını, "**Zamanında Hara-Kiri ülkede skandallar patlatmış, büyük olaylar yaratmıştı. Hara-Kiri'den sonra Charlie Hebdo bu etki alanını eline geçirdi. Her iki dergi de bu gücü söylenen şeyden çok söylediği şekilden dolayı buldu, popüler stilinden dolayı buldu. Dergide terbiyeli insanların bile, rahat oldukları zaman kullandıkları dili konuşuyoruz çünkü**" sözeriyle açıklıyor.

Charlie Hebdo, yayın hayatında hiç reklam almamış. Bir yayın organının reklam almadan yaşamasının güçlüğü de cabası. Bunun yanında özellikle mahkemelerde ödemek zorunda kaldıkları tazminatlar da, dergiye yönelik ağır baskılar oluşturuyor. Tek geliri ise okurlardan. Cavanna, gazetecilik militanlığı ile sıkıntıları aştıklarını şu sözlerle vurguluyor:

"**Reklamsız olmak, evet mümkün ama bu koşulda derginin iptidai olması gerekiyor ve bunu kabul ediyorsunuz. Mesela ucuz kağıt kullanıyoruz. Siyah ve tek bir renk kullanıyoruz her sayıda. Fotograf yok dergide çünkü kullanılan kağıdın türü bunu kaldırmaz. Böyle bir dergide çok sıkı bir yöneticilik gerekliliği var ve ayrıca dergiyi yapanların militan olması gerekiyor. Bahsettiğim militanlık, siyasi bir militanlık değil, gazetecilik militanlığıdır. Bu militanlığın içi, basit bir profosyonel sorumluluktan daha fazla bir güçle mesleğini icra eden bir ruhla doludur. Aslında gazetecilik işte budur. Gazetecilik de bu ruhla yapıldığı zaman, saygı duyulan bir meslek oluyor.**"

Charlie'yi biraz tanıdıktan sonra, misafirlerimizi de kısaca tanıtmakta fayda var:

FRANÇOİS CAVANNA: Charlie Hebdo'nun kurucusu, yaratıcısı... 1923'te Paris'te doğan sanatçı İtalyan göçmeni bir ailenin çocuğu. Cavanna'nın gazeteci-yazar kariyeri İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarında, 1945'de başlıyor. 1960 yılında, ardından Charlie Hebdo'yu doğuracak, yeri göğü sarsan Harakiri dergisini yaratıyor. Kariyeri boyunca, deneme, roman, otobiyografi ve mizah alanlarında önemli yapıtlara imza atan sanatçının şu ana kadar 40 yayımlanmış kitabı bulunuyor. Cavanna ilkokul mezunu ve bu durumu çok önemsediğini şu sözlerle belirtiyor: "**Entellektüel olup olmadığımı soruyorsanız; bilmiyorum. Zaten bunun, yani entellektüelin ne demek olduğunu da çok iyi bilmiyorum. Okullara değil, okula gittim ben. Ama biraz ağır bir fizik kitabını okuyabiliyorsam bu durum ilk öğrenimim sayesindedir. Bana bilgilenme ve anlama tadını vermiştir.**"

GEORGES WOLİNSKİ: Charlie Hebdo'nun popüler yazar çizeri... Fransız kültür ve sanat dünyasının ünlü ismi Wolinski 1934 **Tunus** doğumlu. Polonya kökenli yahudi bir ailenin çocuğu. 2 kızı olan sanatçı, 1965 yılında eşini bir kazada kaybediyor. Cezayir'de 28 ay askerlik yapan sanatçının Fransa'ya dönüşü Har-Kiri dergisinin doğuşuna rastlıyor. Desenlerini üstadı Cavanna'ya gösteren sanatçının işleri, 1968 yından itibaren dergide yayımlanmaya başlıyor. Ardından haftalık Charlie Hebdo'nun yanısıra, aylık yayımlanan Charlie Menjuel'in yazı işleri müdürü oluyor. Fransa'nın tüm gazetelerinde işleri yayımlanan Wolinski, politik karikatürlerinin yanısıra çizgiroman yaratmış, kitap yazmış ve illüstre etmiş, birçok çizgi albümünün produktörlüğünü üstlenmiş. Sanatçının tiyatro oyunları ve filmleri de bulunuyor. Wolinski yalnızca Fransa'da değil dünyanın da en ünlü çizerleri arasında ilk sıralarda..

PHİLİPPE VAL: Charlie Hebdo'nun Şef redaktörü Philippe Val, 49 yaşında. '70'li yıllarda **Liberation** gazetesi için çalışan Val, daha sonra Charlie Hebdoculer'a katılıyor. Çizerliğinin yanında mizah yazılarıyla da dergiye ürün veren Val, gazeteci kimliğiyle de Fransa devlet radyosunda günlük bir programı yönetiyor ve sunuyor. Aynı zamanda kompozitör ve ülkenin önemli müzisyenlerinden biri. 30 yıldan bu yana da ülkesinde muhalit bir siyasi hareketin içinde mücadele ediyor.

JÜL: 1974'de Paris banliyösünde doğdu. Charlie Hebdo kadrosuna dahil olan son karikatür sanatçısı. 1999'da Charlie'ye ayak basmadan önce, "Le Novvel Observateur" ve "Marianne" gibi önemli dergilerde çalıştı. Oysa Çin filojosi ve tarih öğrenimi, onu önce üniversite öğretim üyesi yapmıştı.

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Uzakdoğu'da terörle mücadele gezisine çıkan ABD başkanı Bush için sürpriz karşılama törenleri hazırlandı! Kore, Japonya ve Çin'de binlerce öğrenci protesto gösterisi yaptı, 'Bush Teröristtir' yazan pankartlar taşıdı.

Dünyaca ünlü Barbie bebeklere 'Rezzan Rezzane' adında bir rakip çıktı. Müslüman bir Amerikalı kadının yarattığı tesettürlü bebekler ilk olarak internette satışa sunuldu.

Susurluk çetesinin elinin-kolunun bulaşmadığı pislik kalmamış...Türkiye liglerindeki kurulmuş, şikeli maçlardan da ceplerini doldurmuşlar..

OKURLARIMIZIN BAYRAMINI KUTLARIZ
KURBAN BAĞIŞLARINIZI BEKLİYORUZ! (Espri)

İstanbul'da ilköğretim okullarına depreme dayanıklı sıra yetişmeyince, kendi sitilimizde bir çözüm bulundu: Az riskli bölgelerdeki okulların sağlam sıraları, deprem riski yüksek bölgelerdeki eski sıralarla değiştirildi.

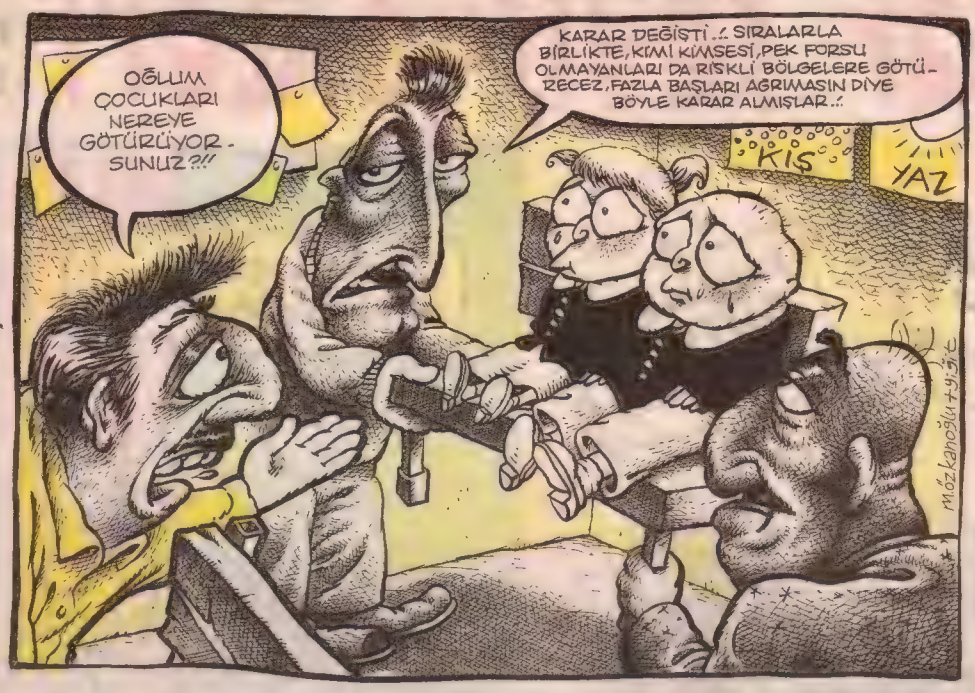

Atatürk'ün mumyadan yapılmış heykeli bile soyuldu...

AB uyum yasaları alerjisi Diyarbakır ve yöresini kasıp kavuruyor. Diyarbakır İHD'nin düzenlediği insan hakları konulu yarışmada dereceye giren 20 ilkokul öğrencisi ve 40 öğretmen hakkında soruşturma açıldı. Milli Eğitim Müfettişleri yarışmaya katılan 7-8 yaşlarındaki çocukların ve öğretmenlerinin tek tek ifadesini aldı.

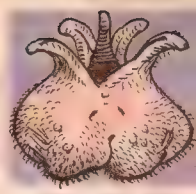

BUSH... CORC BUSH
Amerikanın delisi gezer dünyayı terör deyu deyu

BASIN KULÜBÜ
Tırto kanalın hırto çanaklı,aklamalı, paklamalı şeysi... susurluk basın sözcülüğü...

PENTAGON
Dünya genelinde kamuoyu oluşturmak için asparagas haber merkezi kuran Puşt savunma...

TESETTÜRLÜ BARBİELER
Yeni Amerikan icadı..Paraya gelince akan sular durur, ne din kalır ne de iman..

HİKMET SABİTLENMİŞ TÜRK
Ölüm oruçlarında çareyi basın sansüründe bulan yurdum vebalisti

COLİN POWELL
Siyah ihanet.: Kara Panterlerin bedduası üzerinden hiç eksik olmasın.

HAYVAN İŞKENCE-Cİ-LERİ
Hakketen Türk'ün Türk'ten başka dostu yok galiba????

YÖKSSSS
Öğrenci sağlığına para ayıramayan iğrenç kurum

KEMAL DERVİŞ
Ekonomideki tek başarısı zam yapmak ve bunları bi güzel savunmak

TAYYİP ERDOĞAN
Doğum kontrolüne karşı, içkiye karşı arkaik tayyiban

DİYARBAKIR'DAKİ 8 YAŞINDAKİ ÇOCUKLARA SORUŞTURMA
İnsan hakları ihlali sabi sübyan dinlemez

CHENEY
Irak'a saldırı için dünyayı güzellikle olmazsa, zorla ikna ederiz diyen Amerikan dallaması

TÜTÜN YASASI
Fazla diyerek tütünü yakan, köylüye eziyet tütün yasası çıkaran devlet ABD'den tütün ithal etti.

pazar sevişgenleri

met üst

Açık Büfe

hayattan notlar nottan hayatlar

yalnızlık
kelimesi
ne çok
ağızda

yükseldikçe
çoğalıyor
alçaklar

her
yenilmek
bir midir

asıl
romantik
olması gereken
akşam güneşi
yerine
sabah güneşi
değil mi

söz
anlayanı
varsa
ağırdır

bu ülke'de
akıllı
kalmak
çok
aptalca

çin seddi
yıkılır da
önyargı'lar
yıkılmaz

bir dirhem et...
dokuz sütuna
manşet

balkanlar'ın
ve
ortadoğu'nun
en
ortaasya'dan
gelen milleti
biziz be

kaş,göz,
gerisi..
90 60 90

halk da hep
halklılığına
sığınıyor
ama

biz neyi
beceremiyoruz
anlamıyorum
birbirimizi
becerirken

duygu
yaşlanıyor,
düşünce
ölüyor

o
bonzai'nin
altını
şimdi
anıyor
musun

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ABATAY

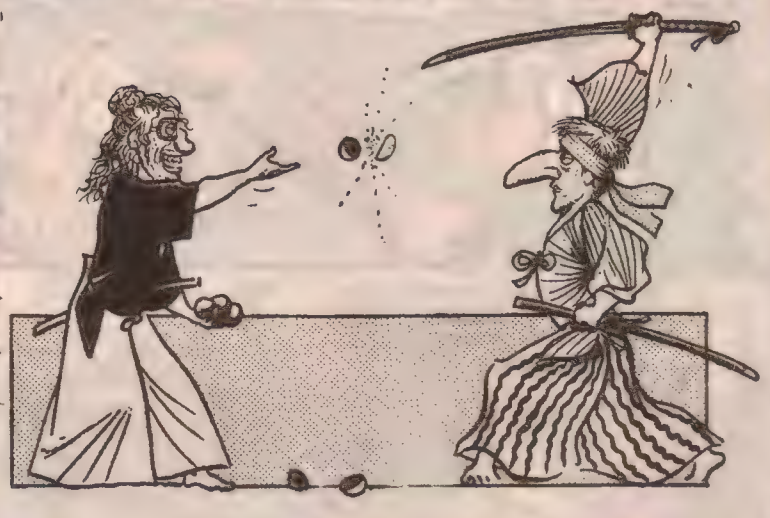

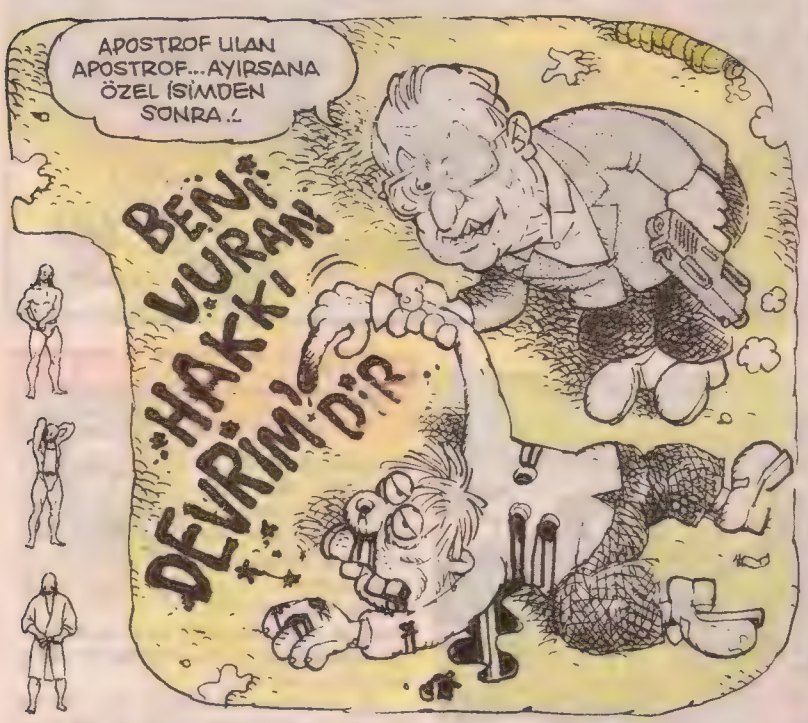

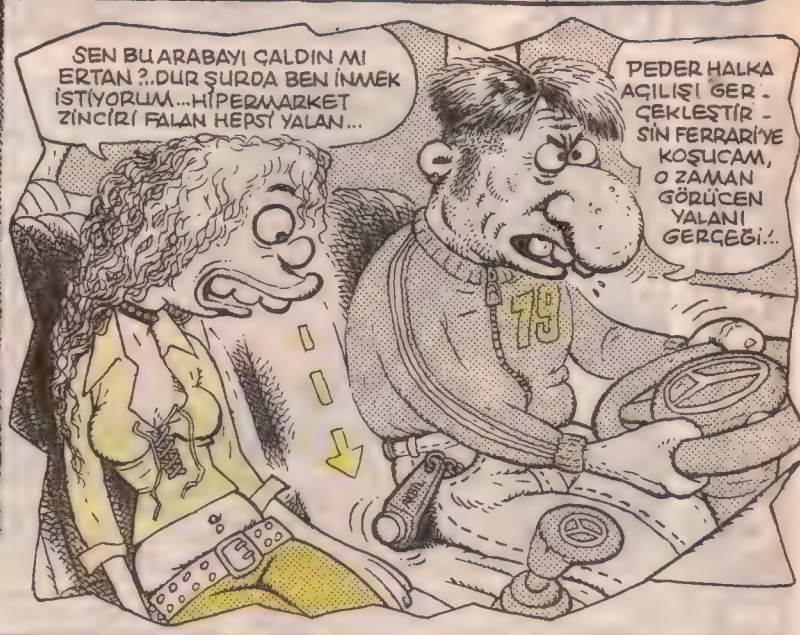

- Evet, nedir bu rezillik?
- Yıllar önce koridoru bölen cama bitişik masamda çalışıyordum. Cam çalındı, başımı kaldırıp yana baktım. Manzara, aynı resimdeki gibiydi. Şahıs (ismi mahfuzdur) alttan tam indirmediği pantalonu ve kaba etleriyle üç boş şişeyi sıkıştırmış, işte böyle bir sunumla karşılaştım.
- Eee?..
- Sonra mini şiir oluştu.

Akşamsefası

DELİ CEVAT

Burnumda palamut besliyorum dedi madam Rezistans. İyi halt ediyorsunuz Matmazel diye kikirdedi Kont Viyadük. Akabinde el ele tutuşup fırdönmeye başladılar idi. Bir taraftan da avaz avaz (Yaşasın şebekler uçuşuyor eşekler) diye bağrışmaktaydılar ki tamamen simetrik. Derken mobilyaların kenarlarını yalamaya başlarlar. O esnada içeri asimetrik hacivat girer ve elindeki vantilatörü kastederek imalı imalı (Dönüyor bu belli zamanlarda, fakat bu birşeyi değiştirmiycek nihahahahaaaa) deyip balyozla parçaladı vantilatörü ve bağıra bağıra ufukta gözden kaybolmuştur değerli vatandaşlar. Matmazel Rezistans ve Kont Viyadük bir an birbirlerine bakarlar ve aniden patlayıp Karbonlarına ayrıştılar dii mi Cevat aabi (Evet!)

GÖKHAN DABAK

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

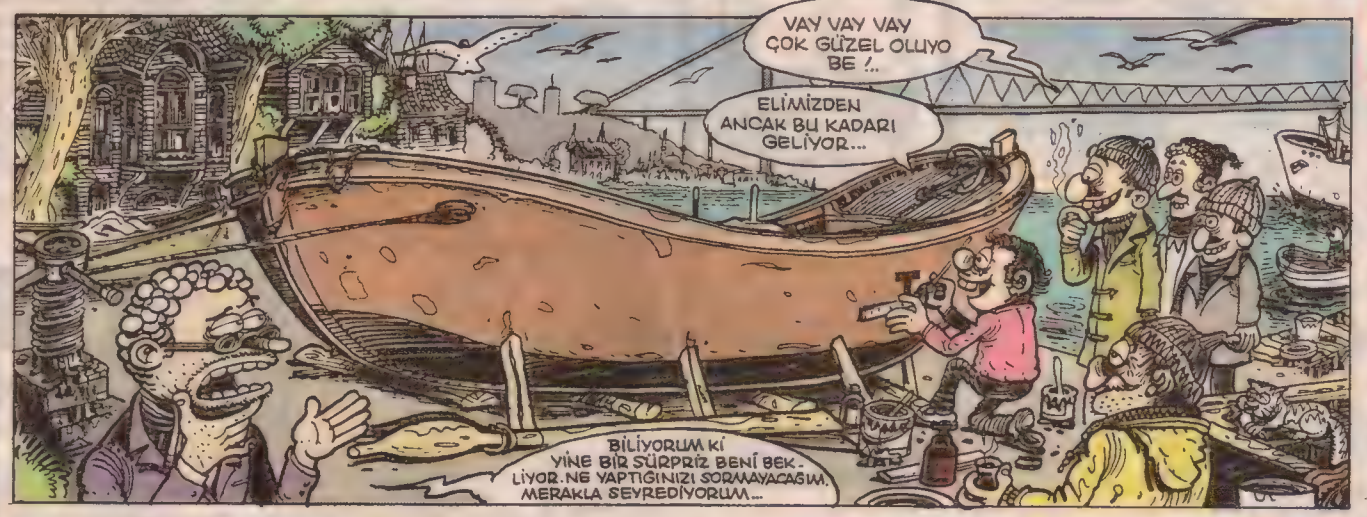

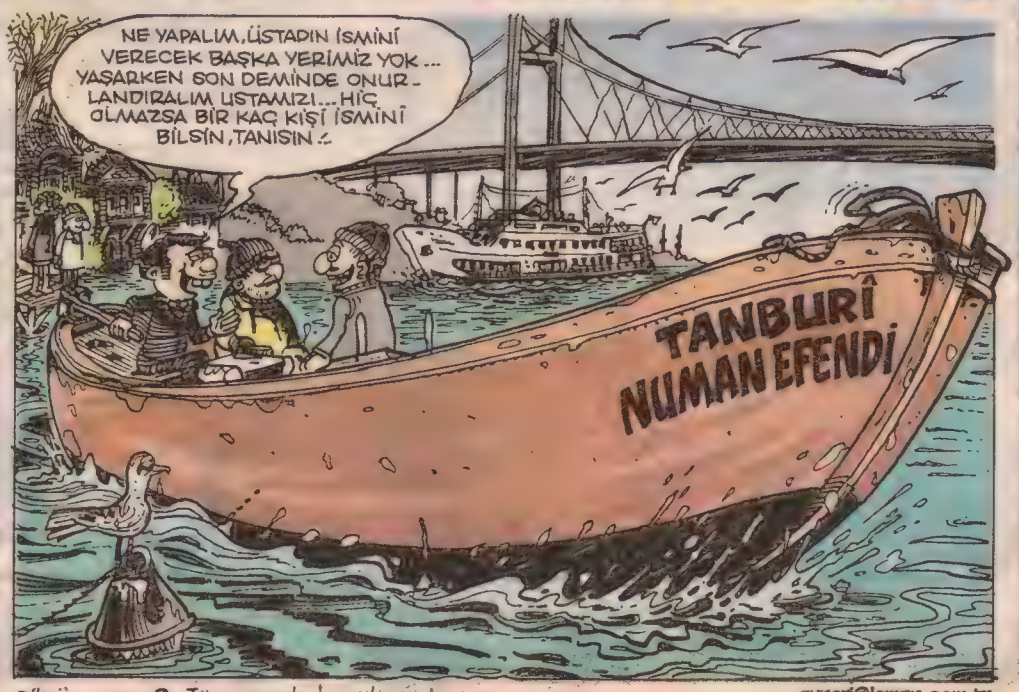

DUMUR DETAYI

Güneri İçoğlu

Bu dumur taze demli..

27 Ocak pazar günü, eşimle Ümraniye'deki Karfur Vega'ya gittik. Sıkıcı bir ev alışverişiyle meşgulüz. Birden... O da ne! Hani şu Boğuş çay reklamı var ya, Adam Karadenizli, karısı hamile bir İngiliz. Kadının canı, geçen yıl içtiği bir çay varmış, onu çekiyor falan filan...

İşte reklamdaki adam Boğuş Çay standına oturmuş çay imzalıyordu. Gittim bir tane aldım: **"Bana da imzalar mısınız?"** dedim. **"Burada hazir imzalanmuşları var"** dedi. **"Ama ben eşim için bir tane imzalatmak istiyorum"** dedim ve imzalattım. Tarayıp size yolluyorum.

Aydan Çelik-İstanbul

İçeriği değil de gördüğü ilgi başkalarını cezbetmiş, formatı alınıp orda, burda kullanılmıştır. Bu yağmaya bir nebze dur demek için

DUMUR DETAYLARI 2 GELİYOR!..

Ayrıca seçme dumurlar L-Manyak dergisinde de yerini almıştır, dumurculara ve dumurzedelere duyurulur...

dumur@leman.com.tr

Akşam Gazetesi

GÖNÜL ADAMI 2 : Tüm gazete bayilerinde...

guneri@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

HAV HAVRRR!..

SALDIRIYOO!..ÖNCE KADIN-LAR VE ÇOCUKLAR ÇÖMELSİN!..

İzini kaybet-tirme hayratı 1989

HAYDAA!.. BU NE BÖYLE YA?..

BELEDİYE REİSİNİN AKRABASI. EN İYİ SÜPÜRGEYİ ONA VERDİLER..!

TORPİL MÜYESSESE-SİNİN TA ANNA KOY-YIM BEN..!

ÇEKİL ŞURDAN..!

ULAN İŞE BAK..! NASI KESTİM AORT DAMARINI YA!..ÖLDÜ Dİ Mİ?..

ÖLDÜ PROFESÖR...AMA HALLEDİCEZ MERAK ETMEYİN..!

SEN BU İŞİ ÜSTÜNE AL... YAŞIN KÜÇÜK, EN ÇOK İKİ YIL YATIP ÇIKARSIN...HAPİSTE KRALLAR GİBİ BAKARIZ SANA... ÇIKTIĞINDA DA DOÇENT KAD-RON HAZIR..!

NEREYE KAYBOLDU LAN BU HERİF..!

PARDON, Bİ TELEFON EDEBİLİR MİYİM, ACİL DE..!

TABİ BUYRUN..!

UHHHH..! HHHH... HHĞĞHH..! HHFFF..!

HUHHHŞ..! HHH... HHH..! HĞHHR..!

TEŞEKKÜR EDERİM... BUYRUN..!

EFENDİ Bİ ADAM HAL-BUKİ AMA SAPIK İŞTE...KIZMADAN ÖNCE TEDAVİ ETMEK LAZIM BUNLARI..!

BAKKAL

Aksam.com.tr

Komikaze

Tüm hakları saklıdır / Copyright By Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Ona Doğru Diye Hep Yanlış Adresler Verecektim

(geçen haftanın devamı

Artık ondan başka kimseyi düşünemiyordum. Derin bir kederden nefrete; ilgisizlikten şehvete bir anda geçen yüz ifadelerini aklımdan çıkaramıyordum... Kim bu genç kadın, bu ıssız kıyıya küçük kızıyla neden gelmişti, ne arıyordu burada. Ona **benimle gel, her şeyim senin olsun,** diyen o yaşlı adam onda ne bulmuştu

Her akşam o salaş balıkçı meyhanesine gidiyor, aynı masaya oturuyor, on gelmesini ve bana yine o ilgisizliğinin arkasına gizlediği derin bir dikkatle bakmas nı bekliyordum... Ama birden gözlerden kayboldu, hiç görünmedi... Benim gibi k çük kızı da onu bekliyordu... Küçük kızı o gelmeyince öfkesini kucağındaki oyu caklardan alıyordu... Burnunu meyhanenin çatlamış camına dayıyor, oradan sah mendireği seyrediyor, oralarda bir yerde annesinin görüneceğine inanıyordu... Gi gizli ağladığını camdaki o küçük, o içinden incecik bir yaş akan buğudan anlıyo dum... Ama o bir türlü gelmiyordu... Kendisini bir anda yokluğa dönüştürmüştü Yokluğunun verdiği acı, benliğimin o zehirli ağırlığını alıp götürmüştü sanki...

Geceleri başka kıyılardan, diğer kasabalardan yalnız adamlar geliyordu bu me haneye... Onları buraya getiren taksicilerle birlikte içki içip sohbet ediyor, sonra ne geldiklere yere geri dönüyorlardı... Ucundan kıyısından onların sohbetlerine k tılmaya başlamıştım... Beni yadırgamıyorlardı. Yalnızlığa, gezgin ve kimses adamlara garip bir saygı duyuyor, çok fazla soru sormuyorlardı. Meraklarını ken içlerinde gidermeye çalışıyorlardı... Ama ben merakımı bir türlü gizleyemiyo dum.Ve bir gün o yalnız, o yabancı, o gezgin kişiliğime sarılıp onu sordum... anda hiç beklemediğim bir sessizlik oldu. Adamların yüzünü bir anda kederli bir s örttü... Uzak, kaybolmuş anılardan bakar gibi baktılar bana... Biraz acıma, biraz öfke vardı bakışlarında... Bölük pörçük, kırık dökük sözler döküldü dudaklarından Onunla ilgili konuşmak istemiyorlarmış gibi görünseler de, aslında hepsinin en d rinlerinde onun izi varmış, sanki onları birçok akşam bu meyhaneye toplayan on varlığıymış gibi geldi bana... Yan yana gelince o büyü daha da güçleniyordu... en çok böyle zamanlarda onu konuşmaktan çekiniyorlardı...

Ama erkekler kolay sır saklayamazlar. Hele hayatlarının vazgeçilmez kadını düşünüyorlar ve ona ulaşamıyorlarsa, ve onu düşünürken durmadan içiyorlarsa O adamlardan kimileriyle yalnız kalmaya başladım... Ben yabancı bir gezgindim onlarsa umutsuz birer kıyı adamıydı... Onu anlattırmak çok da zor olmadı... Anc anlabıldıkça belirsiz bir efsaneye dönüşüyordu o genç kadın... Ve herkes tek t onun hakkında başka başka öyküler anlatıyordu... Kimi onun için gizli servis adına çalışan bir ajan, kimi bir prensesin kızı, kimi kutsal bir orospu, kimi a laşılması çok güç bir şizofren, diyordu... Ve anlattıkça adının önüne daha b çok sıfat ekliyor, bir çok öykü uyduruyorlardı onun için... Ve anlamıştım ki he sinin bu genç kadında bulduğu tek şey vardı: Sevgi adına, aşk adına, güzellik şehvet adına bugüne dek aradıkları neyse sadece onda vardı, ya da hepsi kend lerine bunu inandırmışlardı... Bildiğim tek bir şey varsa bu gece adamlarının tüm nün ona feci şekilde tutulmuş olduklarıydı...

Gecenin çok geç saatlerinde oteldeki odama döndüğümde bütün bu öyküleri t tek birleştiriyor ve onu kafamda bütünleştirmeye, efsanenin dağılan parçalarını to lamaya çalışıyordum... Yaklaşık bir yıldır bu kıyılardaki kasabalarda ve buna benz yerlerde dolaşıyordu. Gittiği her yerde bütün dikkatler onun üzerinde toplanıyord Onu gören her erkek bir anda ona bağlanıyor ve her şeyi unutuyordu. Uğruna cin yetler işlendiğini, birkaç kişinin canına kıydığı rivayet ediliyordu... İnsana acı vere benzersiz güzelliğinin yanında daha önce hiçbir kadında görülmeyen bir enerji ya dığından bahsedenler vardı... Ansızın ortadan kaybolmasıyla meşhurdu. Böyle z manlarda insanlar onu başka başka yerlerde gördüklerini söylüyorlardı... Bir balık teknesinde, ıssız bir yolda tek başına yürürken, bir trende fahişelik yaparken, dağ başında bir çobanla ateş yakarken, bir köy pazarında köylü kıyafetiyle çiçek sata ken... Ve daha birçok yerde ve birçok kılıkta onu görüyorlardı... Ve asıl ilginci erke lerin, en çok yalnızken ve ağır içkiliyken onunla sevişliklerini ve ondan sonra ifla olmadıklarını, ve hayatlarındaki her şeyin anlamını yitirdiklerini itiraf etmeleriydi...

Ama onunla ilgili en yakın doğruları bütün gün meyhanesinin çatlak camların dan denizi kayıtsızlıkla seyreden ve çok az konuşan yaşlı meyhaneci söyleyecek yine de: O kimseyle olmuyor ve kimseye bağlanmıyordu. Hatta son derece ilgis kaldığı kızının babasının kim olduğunu bile bilen yoktu... Hayatını soyunarak ve erc tik şovlar yaparak kazanıyordu. Kıyının hemen yanı başından başlayan o gizem ve ürkütücü ormanın içinde yalnız başına yaşayan zengin ve yaşlı adamların gitt ği pahalı gece kulübünde haftanın bazı günlerinde bu işi yapıyordu... Kimi yaş zenginlerin orada son derece görkemli villaları vardı. Birkaç gece önce çırılçıpla onun peşinden koşan **Eşref Bey** de bunlardan biriydi... Bu gece kulübüne nice gü zel ve etkileyici kızlar gelmişse de o sadece bu genç kadına tutulmuş, ondan bas kasını gözü görmez olmuştu... Hatta bir kez onun yüzünden intihara kalkışmış ölümün kıyısından geri dönmüştü...

Bir gün onu hiç beklemediğim bir anda gördüm. Bir akşamüstü, kitap okuma arada denizi seyretmek için kendime kuytu bir yer ararken karşılaştım onunla... kayanın arasında etrafına topladığı kimsesiz kedilere yiyecek bir şeyler veriyor, on larla fısıldar gibi bir şeyler konuşuyor, kimilerini okşuyordu... Bir süre orada öyle ce seyrettim onu. Bir ara dönüp arkasına baktı, o an göz göze geldik. Sanki on seyrettiğimin çoktan beri farkındaymış gibi baktı bana. O gizli, o kasıtlı ilgisizli yoktu bu defa bakışlarında... Hatta kısa bir şaşkınlık geçti o güzel, derin gözlerin den. Sonra uzaklara hüzünle ve incecik bir gülümseyişle baktı. Bu bakışta, seni b liyorum, seni anlıyorum, ifadesi saklıydı sanki... Yorgundu güzelliği... Hatları derin leşmişti. Bu ona daha bir ulaşılmazlık katıyordu... Sonra o uzun, kızıl saçları yüzü nü örttü. Yeniden kimsesiz kedilerine döndü... Fısıldayışlarına, gizli ve yasak sev gilerine döndü...

O gece yeniden kapandım yabancılığıma... Kimselerle konuşmadım. Kimseler onu sormadım... Gecenin bir vakti odama döndüm... Kapımı önce örttüm, sonra y ne açtım. Ateşler içinde uykuya gömüldüm... Rüyamda hep onu gördüm... Rüyam da ahşap bir konağın yandığını görüyordum. Oraya doğru koşuyordum... Konağı içinden çıkan güçlü alevler göğe doğru yükseliyordu. Kalabalık bir insan topluluğ oradan oraya koşturuyordu... Kalabalığın içinden birden o çıktı karşıma.Üstü bas perişandı... Yüzünde yanık izleri vardı.Gözleri korkuyla açılmıştı... Telaşla benden ac resimi istiyordu, gidecek kimsesi kalmamıştı, yanan konak ailesinindi, elini uzatma ona adresimi yazıp uzatmamı bekliyordu. Cebimden bir kağıt çıkartıp aceleyle adre simi yazıp uzattım ona... Sevindi ve kedileri sevdiği andaki gibi hüzünle ve incecik b gülümseyişle baktı yine uzaklara, alevlerle gölgelenmiş evine... Sonra hızla koşara uzaklaştı yanımdan... Ama o gider gitmez ona yanlış bir adres verdiğimi anladım v büyük bir pişmanlıkla doğrusunu söylemek için onu can havliyle aramaya başladım ancak ne kadar aradımsa bulamadım. Büyük bir pişmanlık birden içimi yakmay başladı, ona yanlış adres verdiğim için kendimi lanetleyip duruyordum... O an bi den uyandım uykumdan.Ter içindeydim. Göğsüm acıyla inip kalkıyordu.Yüzüm gö yaşlarımla ıslanmıştı... Gördüklerimin etkisinden bir türlü kurtulamıyordum... Uyand ığım ve her şeyin bilincinde olduğum halde ona yanlış adres verdiğim için yaşadığım acının etkisi hala sürüyordu... Bu rüyanın anlamını çözmeye çalışıyordum bir yan dan. O yanlış adres hayatımın ta kendisiydi ve belki de beni anlayacak, bu yanlışlığ ebediyen düzeltecek kişiye yine yanlış bir adres vererek kayboluşumu sürdürüyor dum.Yaşadığım acı bundandı belki de... Ya da bu insan benim sonumdu da, onda bu yüzden kaçıyor, ona bilerek yanlış bir adres veriyor, sonumu böylece geciktiriyor dum. Peki öyleyse neden bu yüzden derin bir acı çekiyor, sonum olacak bir insanı peşinden ona doğru adresimi vermek için can havliyle koşuyordum...

Artık rüyalarımla gerçekler birbirine karışmıştı... Ben yoktum artık, onun birbi rinden farklı yüzleri vardı. Gündüm bilincime karışmıştım. Ben de tıpkı ona benzer gece insanları gibi olmadık yerlerde, olmadık zamanlarda görmeye başlamıştım

* **Viyana.** 22 Şubat cuma ve 23 Şubat cumartesi günü saat 20:00'den itibaren **Viyana**'da

Akşamsefası

BAYRAM TATİLİNDE İYİ GİDER

onu... Bir gece, meyhaneden çıkıp deniz kıyısında biraz yürümüş, sonra yola çıkıp oda-na dönüyordum ki yanımdan simsiyah, son derece lüks bir araba geçti... Bir an bana arabanın penceresinden bakan bir yüzle karşılaştım. Garip, mistik bir aydınlık hissettim o an... Oydu bana bakan. O hüzünlü, o beni de içine alıp sonra uzaklara karışan o bakış onun bakışıydı... Ben seni anlıyorum, ben seni biliyorum, diyordu bu bakışlar... Son-ra araba uzaklaştı yanımdan. O gizemli ve ürkütücü ormanın içine daldı... Deniz önce alçalıp sonra yükseldi... Rüzgar gökyüzündeki yıldızları bir uçtan bir uca savurdu... Uzaktan insanın içini donduran köpek ulumaları duyuldu... Bazı geceler kıyıda tek ba-şıma dolaşırken, ya da odamda penceremden yıldızları seyrederken onca adamın orta-sında, o tutkulu, arzu dolu bakışların arasında çırılçıplak dans edişini düşünürdüm... Yüzü bilinmez bir yerde, hissedeni derinden sarsan o, bu hayatta sürgün gözleriyle bambaşka bir rüyayı yaşarken, cömertçe sunduğu ve kendisine yıllardır yabancı be-deniyle arasındaki o derin uçurumun acaba orada onu seyreden kaç kişi farkına var-ıyor, diye merak edip duruyordum... Onun o benzersiz güzelliği ve yaydığı enerji için ci-nayet işleyen ya da intihara kalkışanların arasından kaçı bunun ayırdındaydı acaba...

Tamamen onun iklimine girmiştim. Geceleri uykumdan ter içinde uyanıyordum... Ona yanlış adres verdiğim için kendimi asla affetmiyordum... Bugüne dek hayatımdaki bütün hataları, bütün pişmanlıkları bu yanlışlığa bağlıyordum... Sanki ömrüm boyunca ona adresimi doğru vermek için hazırlanmış, bütün çileleri bunun için çekmiş, ama onunla karşılaştığımda bunun tam tersini yapmıştım... Hayatımın en önemli sorularının anıtını; kim olduğumu, niye yaşadığımı, neyi, niye beklediğimi bir tek ondan öğrene-cekken, yıllardır beklediğim o an gelmişken, bunu yanlışı yaparak, sanki bu soruların yanıtını öğrenmekten derin bir korkuyla kaçmışım, kendimle karşılaşmaya cesaret ede-memişim gibi geliyordu bana...

Bir gece, hangi gece bilmiyorum, günleri ve geceleri çoktan birbirine karıştırmıştım çünkü... Pişmanlık ve acıyla defalarca uyanıp uykuya, yani o rüyama yeniden döndü-ğüm, sonra belli belirsiz yeniden uyandığım bir gece, hatta sabaha karşı, odamın ka-pısının önünde karanlık bir ışık gördüm. Önce kapımın önünde bir süre durdu. Uyuyup uyumadığımı merak ediyordu sanıyorum. Tuhaftı, nereye baksam, gözlerim açık da, ka-palı da olsa onu görebiliyordum. Göz kapaklarımın arkasından bile hareketlerini izleye-biliyordum... Uzun topuklu ayakkabılarını çıkartıp kapının kenarına koydu... Usulca oda-ma girip yatağımın kenarındaki sandalyeye oturdu.Artık kokusunu bile hissediyordum... Parfüm kokularının arasından ömrüm gibi, düşlerim gibi, özlediğim ama o ana dek as-la benim olmayan ne varsa o gibi olan kokusu varlığımı sarıyor, beni sevinç dolu bir acıya sürüklüyordu... Gerçek bir anne, gerçek bir sevgili, gerçek bir dost gibi kokuyor-du... Ve onlar gibi uzak, onlar gibi imkansız kokuyordu... Hiç olmayacak, olması hep öz-lenen ne varsa o kokuyordu... Yanı başımda oturduğu iskemlede gözyaşlarıyla bana bir şeyler okuyordu, ama sesi geceler boyu ona tutkuyla ve şehvetle bakan gece adamla-rının bakışlarıyla uyanlmış ve yorulmuş bedeninden değil de o çok uzaklara, bilinmez sürgünlere ait olan bir yerlerden geliyor gibiydi: **"Birlikte olduğu insanları öylesine ça-resiz anlarında terk ediyordu ki, adeta sevme yeteneğini yitiriyorlar; önce bir süre o zehirli ateşleriyle yalnız başlarına yanıyorlar, ateşleri dindikten sonra kararıyor-lar, kalplerine gölge iniyor ve nefretle kendi içlerine doğru dönüyorlardı...**

Onda birçok sınırda yaşayan insanlarda olduğu gibi iç dünyası olan, biraz yara-lı ve âşkı, yaşamak için vazgeçilmez sayan insanları derin bir etkileme gücü vardı. Bu insanların adeta kokusunu alır ve onları inanılmaz bir kolaylıkla kendine bağlar-dı. Kırık dökük, yakarırcasına bir şeyler söyler ve bu insanların içinde hemen o tu-haf, anlaşılmaz, ama inatçı ve o eski sızıyı uyandırırdı. İlginçti, etkilediği insanlar-da çok derin bir ağlama hissi uyandırabiliyordu. Ardından sevinçli bir ıstırap yara-tıyor, sonra da ölme isteği kabarıyordu o insanın içinde..

Çok açıktı. O, bu yarattığı, ateşlediği sevgilerle besleniyordu. Birçok insana do-ğumuyla birlikte verilmemiş olan sevginin yeri ona dışarıdan gelen bir aşkla, bir sevgiyle doldacak gibi değildi. Bir buz kovasına atılmış küçük bir kor parçası olabi-lirdi ancak bu.

Bir gün, uzun soluklu ve hiç bitmeyecek gibi olan bir aşk yaşamayı ben istemez miyim sanıyorsun, demişti bana. Ama içindeki o katille, o yürek avcısıyla yaşamak zorundaydı işte. Kimi geceler önce kendine âşık ettiği, sonra da yapayalnız bıraktı-ğı kurbanların çığlıklarıyla uyanıyordu...

" Mahvolmuştu ve mahvetmeye mahkumdu..."

Çok eski bir yazımdı ezbere okuduğu... Gözlerimi yummuş onu dinlemiştim... Yıllar önce onu ona anlatmıştım... Ve o beni kimsesiz kedileriyle gördüğü zaman o yüzden bana öyle bakmıştı... Rüyamda onu yitirmiştim, artık yitirmek istemiyorum, gözlerimi açmadan elimi uzattım ona, belki tutar diye, elimi uzattım, ama tutmadı, hatta hiç bek-lemediğim bir refleksle oturduğu yerden hemen kalkıp, birden çıkıp gitti odamdan... Gözlerim kapalıydı, ama dedim ya, göz kapaklarımda bile onu görüyordum, diye... O yarı bir kez daha anladım, yazmak yaşamaktan çok başkaydı... Yazı hayattan daha ger-çekti... Yazıda bana asla elini uzatmayacak birine bu hayatta elimi uzatmak hatasına düşmüştüm yine... Mahvolmuş ve bu yüzden hep mahvedecek birine elimi uzatıp onu kurtarmak hayaline kapılmıştım affedilmeyecek bir aldanışla... Hem onu neden ve ne için kurtarabileceğimi hiç bilmeden...

Sonra bir daha o odadan dışarı hiç çıkmadım ve hep onu bekledim... Çaresizliğimi bilerek ve onu kurtarma gafletine bir daha düşmemeye yeminler ederek bekledim... Ad-res... Adres vermeye gelince, rüyalarımda kendimce bir adresim olduğunu sanabilir-dim, ama yıllarca peşimden sürüklediğim o taklit, o yapay benliğimden kaçıp kurtul-mak için yollara düşmüşken ona hangi adresimi verebilirdim... Ben ki bilinen bütün yanlışlıklerimden, bilinen bütün adreslerimi yok sayıp, bilinmez bir yolculuğa çıkmışken ona nasıl şuradayım, beni burada bulabilirsin, diyebilirdim ki...

Sonra... Sonra onu beklediğim her gece odama geldi ve neden mahvolduğunu, ne-den mahvetmek zorunda olduğunu anlatıp durdu...

Edilgen, çaresiz, görücü usulüyle babasıyla evlendirilmiş annesini anlattı önce... Sonra güvensiz, yardıma muhtaç babasını... Doğar doğmaz sevgisiz bir hayatın içinde yetirildiğini o ilkel güdüleriyle hemen anlamıştı... Hiç sevilmemiş, hep itilip kakılıp, ne-redeyse çocuk yaşta evlendirilmiş annesinden asla bir sevgi görmemişti... Hayatında sevgi nedir bilmeyen bir insan kime, nasıl sevgi gösterebilirdi ki... Sevgisiz büyümüş bir insanın ruhu ancak hasta bir ruh olurdu ve bu hastalık bütün bedene yayılırdı... Genç eşta annesi bu yüzden onulmaz bedensel rahatsızlıklar yaşamış ve her şeyden istifa etmişti... Bu yüzden babasının bütün ilgisi ve sevgi arayışı kızına yönelmişti... On bir, on iki yaşından itibaren babasının metresi olmuştu... O yaşta babasıyla sevişmeye başla-dığında duvarın öbür tarafındaki odada annesinin çaresizlik inleyişlerini duyuyordu... Önceleri çok korkuyor, derinden bir tiksinti duyuyordu babası ona yaklaşırken... Karşı çıkıyor, ağlıyor, istemiyor, direniyordu... Ama o zaman o yardıma ve sevgiye muhtaç gi-bi görünen babası birden değişiyor, acımasız ve şiddet dolu birine dönüşüyor, eline ne geçerse duvarlara fırlatıp sonra da evi terk edip günlerce gelmiyordu... Annesi kocası-nın evden gidişinin nedenini kızından biliyor, ona etmediği ağır laf,beddua kalmıyordu... İşte o zaman evin bütün dengesinin kendi elinde olduğunu anlıyor ; babası günler sonra eve döndüğünde ve onunla sevişmek istediğinde evdeki huzur bozulmasın diye on-dan istenenleri sessizce kabulleniyor, ondan ne isteniyorsa sessizce kabulleniyordu... Babasıyla sevişitikten hemen sonra yan odada çaresizlikle bekleyen annesini teselli et-meye gidiyor, yatıştırıp onun gönlünü alıyordu... Küçücük yaşta babasının metresi, an-nesinin de annesi olmuştu... Cinsel açıdan her şeyi bilip öğreniyorken, kimse ona o ko-runmaya susamış, o sevgiyle ve güvenle bir anlık bir sarılışa sonsuz muhtaç kalmış duygularının ne olduğunu sormuyordu...

Annesine, onun çaresizliğine duyduğu öfke onu hayatı boyunca takip etmiş, o gün-lerden beri annesi gibi bir kadın olmamaya yemin etmişti... Ve kadınlara duyduğu derin güvensizlik ta o zamanlardan başlamıştı... Okul hayatında, girdiği sınavlarda, yaşadığı ilişkilerde hep başarısız olmuşsa bu en çok annesinin yüzündendi... Çünkü ne zaman başarısına, sınavları kazanmaya bir adım kalmışsa, o son anda annesinin o zavallı, o çaresiz halini aklına getirmiş, eğer başarırsa; olur ya kazanırsa annesine haksızlık ede-ceğini düşünmüş, dahası kazandığı başarıları kısıtanıp ona bir misilleme yapacağını düşünüp, son anda kendini başarısızlığa, kaybetmeye mahkum etmişti... İşte bu yüz-den bir gece, bir partide tanıştığı ve kim olduğunu bilmediği birinden hamile kalıp do-ğurmak zorunda kaldığı kızına çok istediği halde bu yüzden sevgi ve ilgi gösteremiyor-du... O annesine nasıl öfkeliyse, annesi onun hayatını nasıl mahvetmiş, onulmaz bir şe-kilde kaderini çizmişse kızının da kendisine aynı şeyleri yapacağını hissediyor, onu tıp-kı annesi gibi görüyordu... Çocukluğunu yaşayamadığı için kızını annesi gibi düşünü-yordu... Onu uzaktayken özleyip düşünüyor, yanına özlemle gidiyor, ama gördüğü an-da içi bir anda engellenemez bir şekilde soğuyor, ona küçükken reva görülenleri, bütün yanlışları, o bütün erken cinayetleri onun küçük, o çaresiz varlığında görüyor, bir an-da ona duyduğu bütün özlemleri unutuyor, bir anda kızının yerine geçiyor, ona yapma-sı gerekenleri, tıpkı bir vakitler annesine yaptıklarını şimdi ondan bekliyordu... Kızından kendisine annelik yapmasını, onu teselli etmesini bekliyordu...

Babasına gelince... Erkeklere önce bütün o benzersiz güzelliği ve nereden geldiği bi-linmeyen bir enerjiyle yaklaşıp, onları kendisine aşık edip, sonra da onları en çaresiz an-larında bırakıp gitmesi hep babası yüzündendi... Ona sadece cinsel çekiciliği ve güzel-liğiyle yaklaşanlara babasına duyduğu o eski, o derin öfkeyi duyuyor, babasından ala-madığı intikamı onlardan almaya çalışıyordu... Babası ve ondan sonra karşılaştığı ne-redeyse bütün erkeklerden hep güzelliği ve cinsel çekiciliği yüzünden ilgi görmüştü... Ne babası, ne sonraki erkekler ona duygularının ne olduğunu, ne hissettiğini asla sor-mamıştı... Hemen hepsi onu elde etmeye, sahiplenmeye çalışmışlardı... Başarılı olama-dıklarında önce çaresiz ve sevgiye muhtaç görünmüşler, o direnince, beni görün, duy-gularımı anlayın, diye karşı çıkınca da kabalaşmış, acımasız olmuş, en çaresiz görün-dükleri anlarda, bir anda içlerindeki o gizli şiddet açığa çıkmış, onu bu şiddetle teslim almaya, boyun eğdirmeye çalışmışlardı... Babasından ve daha sonra karşısına çıkan erkeklerden ilgi ve yakınlık görmenin tek yolunun cinsellik olduğunu çok acı deneylerle ve defalarca öğrenmek zorunda kalmıştı... Ve şimdi onların karşısında soyunup bütün bedenini sergilerken onlara, onların silahıyla karşılık veriyordu... Onu isteyen herkesin gözü önündeydi bedeni, onlara cömertçe sunuyordu, ama kimse ona sonuna dek sa-hip olamıyordu... O herkese sunduğu gibi sunuyordu kendisini, her an sahip olunabilir-miş gibiydi, ama kimsenin değildi ve asla kimsenin olmayacaktı... Uğrunda cinayetler işlenirken, ona ulaşamadığı için kimileri intiharın sınırına gelirken o bunları gizli ve de-rin bir hazla seyredecek, bu umutsuz ilgilerin ateşinde varlığını doğrulayacak, bu im-kansız bağlanışları gördükçe kirli ve hastalıklı bir mutluluk duyacaktı sadece... Herkes cinsel arzularının ardında yatan o bir zamanlar yitirdikleri sevgi ve şefkat adına ne var-sa belli belirsiz onda görecek, ona son bir umutla uzanacak, ama hevesleri kursaklarında kalacaktı... Bu boşuna uzanışları, bu gizli çırpınışları gördükçe tatmin olacaktı, ama onun için hepsi bir anlık bir tatmindi sadece... Anlık bir coşkuydu... Benim yazılarımın beğenildiği ve bunu duyduğum anlar gibi buruk ve geçici bir tatmindi... Sonrası yoğun bir terkedilmiş duygusu ve tarifi imkansız bir boşluktu... İkimiz de zalimdik gö-rünürde, ama bizi birileri kurban etmişti... İkimiz de bir zamanlar kurban olmuş, zalim-liği bu yolla öğrenmiştik... Herkes bizde sığınılacak bir anne arıyor, ona yeniden geri dönmek istiyor, duygularını hiç sınamadan ona elini uzatıyor, ama eli boşlukta kalıyor-du... Çünkü ikimiz de edilgen, hayatın ne olduğunu bilmeyen çaresiz annelerin çocu-ğuyduk... İkimiz de yardıma muhtaç, sevgiye aç görünen, ama bizi bir kez olsun anla-yın, biraz dinleyin, dediğimizde, içlerindeki o doyurulması imkansız cinsel açlık ve kör bir şiddetle karşımıza çıkan babaların çocuklarıydık...

Farkındayım nereye geldiğimin... Onu bugüne dek kimseyi dinlemediğim kadar sonsuz bir berraklıkla ve öylesine derin bir içtenlikle dinlemiştim ki annesi benim annem, onun babası benim babam olmuştu... Ve o da, ben de, kendimiz, bütünüyle kendimiz ol-mak için yola çıktığımız bu yerde ne yapsak, yine o eski hayatımız, yine o unutamadığı-mız çocukluğumuz çıkıyordu karşımıza... Madem doğuşumuzla birlikte sevgi verilme-mişti bize, o zaman bundan sonra hiç olmasın, diye yaşıyorduk... Ben onu bu kayıp ha-limle bulunduğu yerden asla kurtaramayacağımı bildiğim bir halde, bir anlık bir sevgi öz-lemiyle ona elimi uzatırken; o ise beni her gördüğünde, beni sen bilirsin, beni ancak sen anlarsın, diye bakarken bile, benim ona asla umut olmayacağımın çok iyi farkındaydı...

İşte bu yüzden ne yaparsak yapalım, hangi bilinmez yola çıkarsak çıkalım, hiç kim-se bizim için gerçekten değerli değil; o birini buluruz, diye kendimizden kaçıp nere-lere gitsek, karşımıza çıkan o biri bizim için yeterince âşık, yeterince mükemmel ola-mayacaktı...

O bunu bildiği için kendini alabildiğince ölümcül risklere atsa ve yine ölemese de; ve ben bunları bildiğim için sözcüklerin arkasına sığınıp hep engellenmiş bir kaçak ola-rak yaşasam da, ikimizin için bu yazgı hiç değişmeyecek gibiydi...

O bana durmadan kendisini anlatacak, ben ise durmadan onu tutmak için elimi boş-luğa uzatacaktım...

O bana kendisini anlatırken aslında adresimi hiç iste-meyecek, bense ona, doğru, diye hep yanlış adresler ve-recektim...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

ARŞİV

KRİTİK BEBELİ

SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

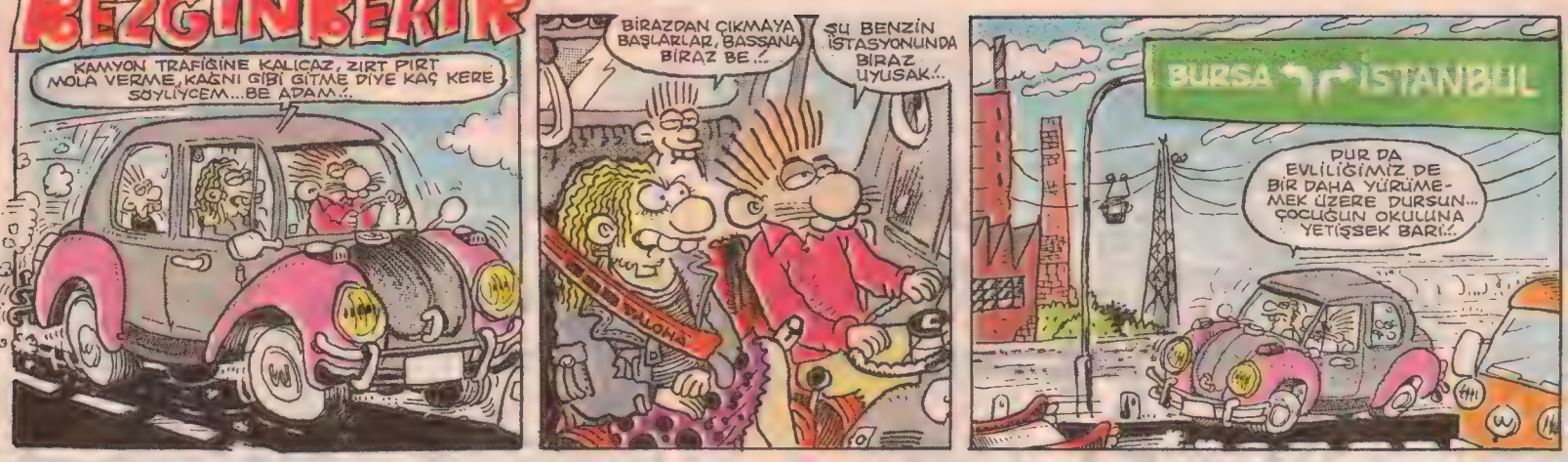

bezginbekir@leman.com.tr

KILAVUZ ADAM

Ahmet Yılmaz

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Lütfü Oflaz

Yatak odaları fabrikanız!

Toplumumuzun en büyük üretimi çocuk üretimi!

Türkiye dünyanın en hızlı çoğalan ülkelerinden biri.

Ancak anketlere göre sağın en büyük partisinin lideri Tayyip Erdoğan bunu yeterli görmemiş olacak ki "çoğalın" diyor.

İlk etapta 100 milyon nüfuslu bir Türkiye istiyor.

Haydi durmayın, üretimi arttırın.

"**Doyurabileceğim** kadar değil **doğurabileceğim** kadar çocuk" deyip çoğalın.

Bunun için tarlalarınızı her zamankinden çok sulayın!

Yatak odalarınız fabrikanız!

Karyolalarınız üretim araçlarınız!

Yatak odalarından başka fabrikalara, karyolalardan başka üretim araçlarına yok ihtiyacınız!

Yatak odaları, karyolalar üretenin olsun!

"Nüfus planlaması, doğum kontrolü" deyip üretime karşı çıkanlar kahrolsun.

Çoğalmak için harcansın daha fazla emek.

Aşsızlıkla, işsizlikle tanışma sırası sende, hoşgeldin bebek.

Sen de "vatan, bayrak, iman" ninnileriyle uyutulursun.

Sen de kendini sürünün içinde bulursun.

Sürünün başına getirilir bir çoban.

Sürünün başına getirilecek yeni çoban belli ki Tayyip Erdoğan.

Onu başınıza çoban yapın ki, diğer sağcı çobanlar gibi parasını kat kat katlayıp olsun katrilyoner.

Nitekim Tayyip Erdoğan önce belediye başkanı oldu, sonra trilyoner.

Onun gibi paralanmayın, onun için paralanın.

Siz çocukları çoğaltın, onun gibiler paralarını çoğaltsın!

DUYURULAR...REKLAMLAR...

geleceğimiz ve ülkemiz için

EKMEK VE ADALET

TAKSİM'İN ÇAĞRISI

Üniversitede okuyan özürlü ve yoksul gençlere yardımcı olmak istiyorsanız 0533 447 70 25 nolu telefondan Lütfü Oflaz ile irtibat kurunuz.

* Kuvayı Milliye Nuri Kurtcebe İmza günü 3 Mart Pazar Ankara Leman Kültür saat 12:00-16:00 arası

ÖZGE SAMANCI

Yardım Hayvanı

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkarraman

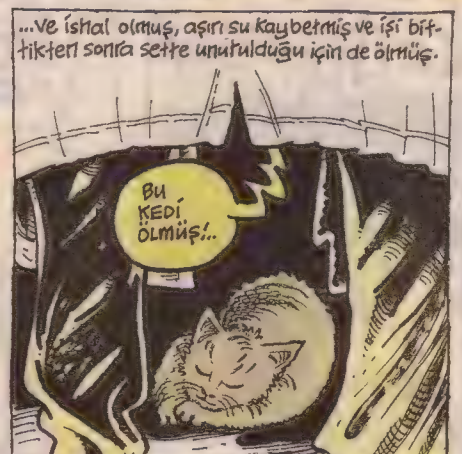

ERDENER ABİ

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

AH ÇOK ACIYOM ŞU NERMİN HANIM'A... KOCASI YAŞLIYDI AMA OLSUN... GENCECİK YAŞTA DUL KALDI... BAŞINDA KOCA OLMADAN NE EDER, AMAN HALİMİZE BİN ŞÜKÜR BAŞIMIZDA EKMİZ VAR.

YÜRİ LAN... VIR VIR YAPMA...

ÇOK MUTLUYUM ŞABAN SEN TAM BENİM HAYALLERİMDEKİ ADAMSIN.!

SENİN KADAR HAYALLERİ MÜTEVAZİ BİRİNİ GÖRMEDİM NAZLI.!

ELDE EDEBİLECEĞİNİN EN İYİSİNE SAHİP OLMALISIN. AT ONU ELİNDEN... BİRAZ MÜKEMMELİYETÇİ OL, HEPSİ BUNUN GİBİ OLMALI.!

MÜKEMMELİYETÇİ OLMAK İÇİN TUZUNUN KURU OLMASI İLAZIM HÜSİİİİN.! TUT ŞUNU DA KIRMAYIM KAFANDA ARDICI.!

BİZ KAYNANALARIN ZALİM OLDUĞU ZAMANDA GELİN OLDUK... NE DAYAK YEDİĞİMİZ KALDI, NE KÖLE GİBİ ÇALIŞTIĞIMIZ.!

ÇOK ÇEKTİK KAYNANALARIN ELİNDEN ÇOOOK.!

EH ŞİMDİ RAHATSIN... ARTIK KAYNANAN YOK... SEN DE KAYNANA OLDUN.!

OLSAM NE FAYDAA.!. ZAMAN ARTIK GELİNLERİN ZALİM OLDUĞU ZAMANDIR.!. OOOY.!.

Alıntı: Bedri Ayseli'nin kaseti.....

HANIM HEMEN POLİS ÇAĞIR BURAYA.! BU ÜÇÜNCÜ KATTAKİ DELİLER YİNE KURBAN KESMİŞLER... ULAN HER BAYRAM AYNI ŞEY BE.!..

EHÖY KESTUK KESTUK TİTEY TİTEY.!

EHÖHEH! EHÖHEH! EHOH!

OHİ OHİ OHİ OHİ OHİ

TEY TEY TEY OHEY!..

Kaanerten@lerman.com.tr

DENGELİ BESLENME

SAYIN SEYİRCİLER, SİZLERE BÜTÜN KANALLARDA YAĞLI BALLI PAHALI YEMEKLER YAPTIRIYOLAR... ALDANMAYINIZ! EN GÜZEL YEMEK YUMURTADIR.! PROTEİN KAYNAĞIDIR! BUNDAN SONRA HEP YUMURTA YAPICAM SİZLERE.! STÜPYODAN ÇIKIP TEKER TEKER ELLERİMLE YEDİRECEM SİZLERE!..

BU NE LAN? BU SEFER DE NORMAL HAMBURGER VERMİŞSİN.!. BEN DABIL ÇİZ İSTİYORUM KARDEŞİM BENLE DALGA MI GEÇİYON SEN?. AL ŞU ANUNA KODUĞUMUN HAMBURGERİNİ KAYBOL GÖZÜMDEN!

PIL OP!

BIRAK FARUK GİDELİM, DÜRÜM YİYELİM BİYERDE.!

24 SAAT ARABAYA SERVİS
HAMBURGER
ÇİZBURGER
DÖTBURGER

ULAN ÇÜK KADAR YERDE HERİF DOĞAN ESEL İKS'LE FIRTINALAR ESTİRDİ BE.!. UYKU SERSEMİ NEREDE YANLIŞ YAPTIĞIMI DA ANLIYAMADIM. HELE HELE ŞU ARABAYA SERVİS ZİKİNİ HİÇ ANLAYAMADIM GİTTİ! ULAN ONU BIRAK HAYATI BİLE ANLAYAMADIM Kİ ŞU ANA KADAR!..

Akşam Ek

Başbakan Erdoğan, Yaşasın Tayyiban!

* Başbakan Tayyip Erdoğan, tebdil-i kıyafet yaparak tiki kılığında girdiği Laila'da fincan içinde voktaredbull içen üç genci bizzat yakaladı!.. Bandana takarak, önünde "I ❤ Laik Kesim" yazılı tişört giyerek ve kirli sakal bırakarak tanınmaz hale gelen Erdoğan, gençlere yanaştı ve kendini "reklam sektöründen Baturay" olarak tanıttı... Sohbet ilerledikçe gençlerin güvenini kazanan Erdoğan'a, tezgâh altından içki sunuldu... Mecburen içkiden bir süre içen Erdoğan, daha sonra "Teknemde Boğaz turu yapalım" diyerek, gençleri, başbakanlığın "Pala Remzi" adlı teknesine davet etti... Teknede zulaların patlaması üzerine sinire kesen Erdoğan rotayı Adalar'a kırdı ve sözkonusu sarhoş gençleri Kınalıada Islah Evi'ne teslim etti... Erdoğan'ın dönüşte tekneyle denizde zigzaglar çizdiği ve bağırarak "Ne olur ısla-ıslah bakma öyle!.." şarkısını söylediği ileri sürüldü!..

*** Arkeoloji Müzesi'ndeki çıplak erkek heykellerin toplu sünnet töreninde konuşma yapan Başbakan Erdoğan, bir grup sanatçıyı "Devlet Tiyatroları'nın dekor deposuna imbik kurarak şarap üretmekle" suçladı... "Rol gereği şarap üretildiğine inanmıyorum!.. Tüm repertuarın alkol sahneli oyunlardan seçilmesinden fena işkilleniyorum..." şeklinde konuşan Erdoğan şöyle devam etti: "Rol gereği, rol gereği diyerek film çekiminde içiyorlar, sahnede içiyorlar, deneysel gösteri deyip şarap testisini kafaya diken var... Böyle sanatın içine tükürme vazifesini Melih Bey'e verdim... Kendisi, Emin Çölaşan'dan Sorumlu Devlet Bakanlığı görevinden fırsat buldukça, konuyla ilgilenecektir!.."**

* Başbakan Erdoğan, altıdan az çocuk yapan aileleri vatana ihanet ve arzusuz olmakla suçladı!.. Ayasofya Lohusa Şerbeti Üretim Tesisleri'nde konuşma yapan başbakan "Söyleyin ne yapmadık?.. Bedava okunmuş Viagra mı dağıtmadık, yurt çapında mesir macunu zinciri mi kurmadık?.. Tamam, erotik filmleri yasaklamış olabiliriz ama Gönül Bakanı Cüneyt Ülsever'in söylediğine göre anteni güneye kırınca Sat-1 çıkıyomuş!.. Kırın, seyredin, ümmet ruhuyla şahlanın, bize nüfus lazım, kalabalık olunca bizi kimse yıkamaz!.. Tek çocuk solcu olur, entel işidir, yiğidi bozar" dedi...

*** Yine MGK, yine olay!.. Cumhurbaşkanı Sezer'in Başbakan Erdoğan'ın kafasına 1924 Anayasası fırlattığı iddia edildi... Görgü tanıklarına göre, eski bir futbolcu olan erdoğan, Anayasayı önce göğsünde yumuşattı, sonr ayarım vole attı... Hızla ceketini çıkarıp uçarak anayasayı havada yakalayan kuvvet komutanının kimliği açıklanmadı... Ayrıca Sezer'in "Keşke Sümer tableti olaydı da, onu ataydım bitirime" dediği öğrenildi... Anamuhalefet lideri Bülent Ecevit "Sayın erdoğan'ın duygularını anlayabiliyorum... 2001'deki olaydan sonra toplantılar fobim oldu... Amerika gezisinde, bir an Bush, elyazması İncil'le kafama vuracak hissine bile kapılmıştım" şeklinde konuştu!... Ecevit, Birleşik Sol Cephe lideri İlhan Selçuk'u solu bölmekle ve gazeteyi renklendirmekle suçladı... Öte yandan Ispartaküs Hareketi'nin lideri Sleyman Demirel de gündemden düşmemek için Turhan Selçuk'a çattı ve "24 yıldır kuşku içindeyim, Gözlüklü Sami ben miyim diye, artık anladım ki, o biraz da benim, işte bunu kınıyorum" biçiminde söz söyledi!..**

* Sincan Birinci İnşallah Geleneksel Tiyatro Festivali başladı... Ilk gün Silahlı Kuvvetler'in Zinde Dramaturglar adıyla yaptığı, meydanda tank gezdirilen happening üzerine festival ve hükümet ertelendi!...

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

EMİNÖNÜ'NÜN ÇOCUĞU HALDUN VE KARAİPLERDEAŞK!..

GELİYOR

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

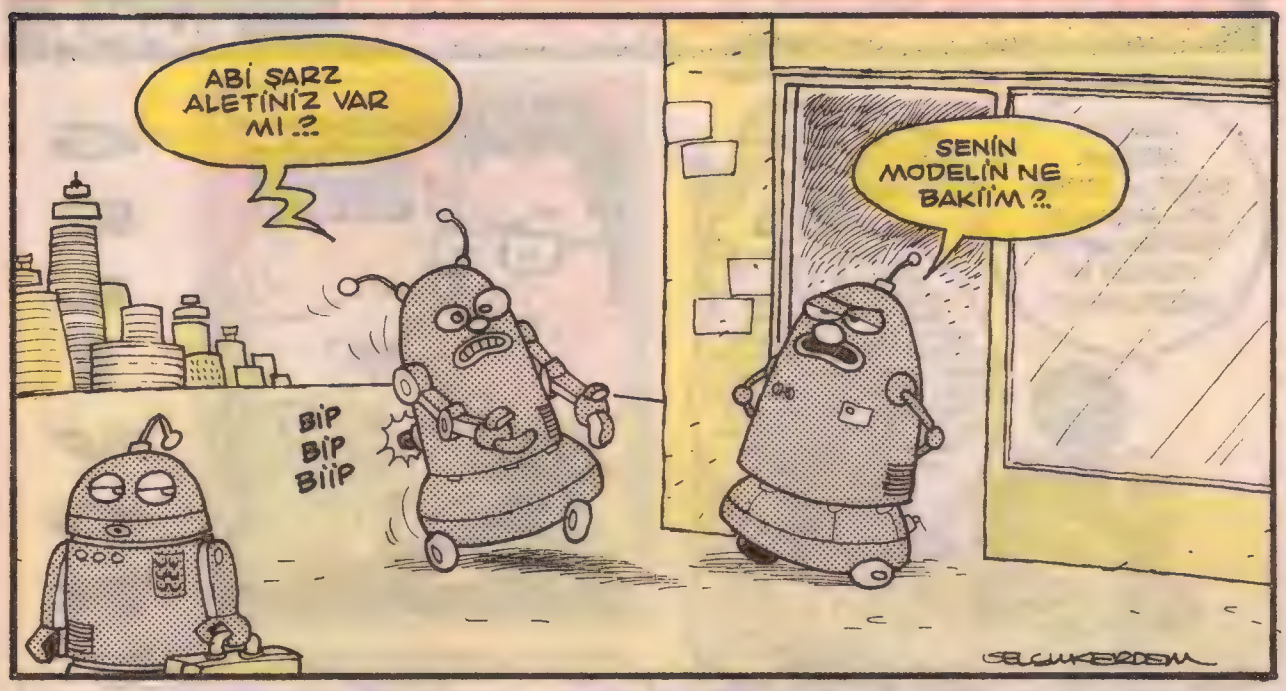

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Selâm... Patatesler çıplaktı.. Kabuğu, yoktu sanki!. 'Ne cinsi oluyo bu' diye sordum adama.. Bişey patatesi dedi ama, unuttum şindi!. Kıllandım, almadım.. Yaşlı, emekli adamlarla, kadınnardan başka kimse yok pazarda!. Ne işim var burda yahu?. Hani, ucuz olur felan diye geldik ama, pek de bi farkı yok çarşıdan.: Sinirimi bozan şey de, o kırmızı poşetler oldu!. Bütün hepsi annaşmış, aynı renk poşeti kullanıyolar!. Elim, iğrenç, kırmızı şeffaf poşetlerle doldu!. Bi tane de mavi olsun bari be!. Yok; belediye, tek rengi uygun görmüş sanki!. Portakal vardı ileride.. 'Dörtyüz bin lira, geel!' diyo. Gittim.. Sevmem aslında portakal, mandalin filan! Ama, dursun işte evde. Üstelik, bildiim tek vitamin, Cee!. 'Kaa' vitamini diye abuk sabuk bi vitamini olsaydı, ne diye portakal alıyım!. Koydu iki buçuk kilo poşete.. Bi kilo demiştim halbu ki! Bu heriflerin de huyu bu!. Artık, altı ay yeter o portakallar bana!. Domates de dikkatli olayım bari! Ne kadar lazımsa o kadar alıyım!. En hesaplısını bulmak için, iki tur attım. Sıkıldım, çöktüm bi tezgâhın başına! 'Yediyüz bin lira' yazıyo. Az ötede, 'üçyüze' de var: Yığınla çürük. Aralarından bi saat seçip, iyilerini ayıklamak gerekiyo. Çoğunluk da, o tezgâhın başındaydı ama! Pırıl pırıl domatesi, lüp lüp poşete koyma lüksü yok kimsenin! Insanı, hurdacıya, çöpçüye, leşlerin içinden sağlam bişeyler arayan sokak köpeklerine döndürdüler.. Heryerde; bit pazarında da öyle. Bi yığın çöp, "ne alırsan (bozuk kalemler, eski vazolar, kırık çerçeveler, paslı oyuncaklar) ikiyüz elli bin lira" olunca, acayip bi umutla yığılıyo insannar tezgâha!.

Sadece menemen için, belki bi de salata yaparsam diye, iki kilo yetecekti bana. Ama yine de, o üçyüzlük, çürük domates tezgâhına yöneldim! Eline plastik sepeti alarak, sağlamlarını ayıklamaya çalışırken, hem kâr ediyosun, hem vakit geçiyo!.. Limoncu vardı ilerde! Çaya koymak için, gerekli. Yine aynı dert: Ucuz ama, çürüklerin arasından iyilerini bulcan!. Bi sürü zerzevat, irili ufaklı meyve ellemekten, gına gelmişti! Hayır, alışkanlık yapıyo! Dalıp gidiyorum, iki saat kurcalıyorum.. Pazarcıların hoşlanmıycağı tiplerdenim zaten! Öyle yuvarlak hesap felan işime gelmez; bir kilo dedim limonu, bir kilo olcak!. Üç kiloyu naapıyım be adam! Alt tarafı bi dilim kesip koyuyorum çaya!.. Biraz da patates, ve yarım kilo elma alabilirsem, yeterdi ama, abartınca, poşetleri hangi parmaama takcaamı şaşırdım. Meselâ, şu bibere hiç gerek yoktu!. Fekat, sivri sivri, öyle güzel duruyolardı ki, yarım kilo almadan edemedim!. Tam yolun ortasında, cart etti, yırtıldı portakal poşeti!. İçinde, başka şeyler de vardı.. Hangi birisinin peşinden gideyim!?. Kapandım domateslerin üstüne; bi tezgâhın altına kaçan portakalları ayaamlan çektim; zar zor topladım bunnarı!. Elmacıdan, o iğrenç kırmızı poşetlerden alıp, daa düzgün yerleştirdim hepsini... Ve en başta yapcaam bişeyi, keriz gibi en sona bırakıp, elimde poşetlerlen pazarı gezmeye başladım!. Giysi felan satılan bölümlere de bi göz atayım hemen.. Kumaşçıların önünden geçerken, parça kumaşlara baktım!. Şöyle bi tuttum, sıvazladım, havaya kaldırdım. Bi bok annamayınca, bıraktım.. Toz almaya, orayı burayı silmeye iyi olurdu aslında, bi metre kadar.. En son, eski bi gömleği ve giymediim bi şortü kesip kullanmıştım o işler için!. Neyse; parmaklarım da acıdı artık! Çıkayım şurdan!. Her taraf sütyen, kadın çamaşırı, kilotlu çorap filan doluydu zaten!. Ne gereği varsa, tül perdeleri de biraz inceleyip, çıktım yola!.

Akşam olmuştu. Yoldan geçen arabaların kenarından, kaldırım boyunca, bi sürü kırmızı poşetli kadın, yaşlı adamlar, ve önlüğüyle gelmiş ahçı yamakları yürüyordu, gün batımına karşı!. Parkın yoluna girdiğimde, kurutemizleyicinin köşesinde durdum. Limonları, domatesleri felan ordan aldım, şuraya koydum; yeni bi poşet düzenlemesi yapıp, öyle devam ettim!. Eve yaklaştımda, ara sokakların birinde, biri kız biri erkek, iki genç kişi, "Pardon" dedi: "İkiyüz elli bin liranız var mı acaba arkadaşım?." Sigtir git lan! "Yok!" dedim, yürüdüm. Elimde poşetlerlen görünce, etrafa para saçan birine benzettiler heralde!.. Pankçı mı diyolar, doğal davrandıklarını mı düşünüyolar, ne sigim takılıyolarsa, iyi alıştı lavuklar bu işe!. Ben de istemiştim yıllar önce bi iki kere, tanımadıım kişilerden para. Ama, ne "arkadaşım" deyip yalakalık moduna girmek gerekir, ne de 'var mı' diye salak bi sorulur!. Hayal güçleri de berbat. Önce bi açıklama yaparsın; "memleketine dönmek" gibi garip bi sebep değilse, inandırıcı bile olabilirsin!. Ama durduk yerde; İkiyüzelli bin liranız var mı!. Yüz bin liranız var mı!. Maliye bakanlı müfettişi sanki!. Yok beynini sigiyim, domates aldım!.

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Selam dostlar;

Anadolumuz'un 2500 yıllık geleneğidir, bayramınız kutlu olsun! Tabi her sınıfın bayramı vardır. Bize düşen 19 Aralık oldu!

Böyle bir süreçte, ancak iki satır yazıp, misafirliğimi kısa tutuyorum, kusura kalmayın. Zira bugün ölüm orucunun 136. günündeyim, hazır elim kalem tutarken, bir helalleşeyim dedim tüm halkın dostlarıyla.

Görür müyüm bilemiyorum, ancak, bizim de bahçelerimize bahar gelecek. Bundan eminim.

Demokratik, insani, yasal bir çözüm ve güvence er ya da geç kazanılacak. Benim bayram dileğim de bu olsun!

Hoş, Baroların çağrısı bile yanıt bulmazken... Aydın, onurlu ve bir o kadar da, aydın ve onurlu olanlara saygılı, dayanışmacı, tüm insanlara sımsıcak selamlar, sevgiler.

F Tipi Cezaevi B.1-5/48 Tekirdağ

Noam Chomsky İstanbul'da Kayboldu

Bu ülkede üniversite okuma şansına sahip olmuşsanız, hem de bir İletişim Fakültesi'nden mezunsanız Noam Chomsky'i bilirsiniz, tanırsınız. Kitapları başucunuzda, makaleleri ders kitaplarınızın arasındadır. O, muhalifliğinizin sözde kalmadığı, düşüncelerinizin eyleme dönüştüğü satırların yazarıdır. Onun kuramları, artık çok bilinmeyenli denklemler haline gelmiş bir sistemi çözmenin çilingir anahtarıdır. Ve Amerikan sistemi belki de Noam Chomsky'den çektiği kadar hiç kimseden çekmemiştir.

Bu büyük düşünürün Türkiye'ye gelmesi, sayısı hiç de tahmin edilemeyecek kadar çok insanı heyecanlandırdı. Onun düşünceleriyle kitap satırlarında buluşan, göremediği ve kendisinden gizlenen gerçeklerin farkına Chomsky sayesinde varan insanlarda, onunla aynı topraklarda buluşmanın heyecanı vardı...

Ve Chomsky'nin İstanbul'a geldiği günlerde Türkiye bir toplantıya, "Medeniyetler buluşmasına" tanıklık ediyor... Yine aynı günlerde, Chomsky'nin yazdığı bir makaleden dolayı "Amerikan Müdahaleciliği" adlı kitap yargılanırken, yine bu sıralarda Amerika, Irak'a "Müdahale"ye hazırlanıyor ve Chomsky'nin misafir olduğu Türkiye her yönüyle Amerika'ya destek veriyor... İnsanın kafası karışıyor, Chomsky'e sorası geliyor, ama bu mümkün olmuyor...

Chomsky, bir grup aydının ve medya kuşatmasının altında Türkiye'ye ayak basıyor. Özel röportajların ardı arkası kesilmiyor, haber merkezlerinde "söylediklerinden dolayı acaba kanal kapatılır mı?" telaşı yaşanıyor. Hemen ardından Chomsky, The Marmara Oteli'nde vereceği konferansta Türkiye'deki okurlarıyla buluşmaya hazırlanıyor. Ama buluşamıyor... Binlerce insan otelin önünde izdiham yaşıyor ve Özel davetlilerin dışında içeri kimse alınmıyor. Chomsky okuruyla buluşturulmuyor. Ertesi gün bir başka konferans İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde düzenleniyor. Ve insanın yine sorası geliyor... Binlerce kişiyi ağırlayabilecek Atatürk Kültür Merkezi, Kültür Bakanı sahneye çıkmadan neden hizmete sunulmuyor? Bilgi Üniversitesi'ndeki konferansı 100 kişi izleyebiliyor. Devlet üniversitelerinden gelen öğrenciler kapılara dayanıyor, içeri giremiyor...

Ve Chomsky tüm bu yaşananları bir dinleyicinin sorusuna verdiği şu yanıtla özetliyor: "Tüm bunlar yaşanıyor, çünkü Türkiye'de kimse harekete geçmiyor"...

Kerem Şenel

Sevgili Leman ve L-Manyak emekçilerine ve okuyucu dostlara;

Bir ikindi vakti. Güneş yüzünü saklamaya durmuş. Buraya ait olmayan tek şey mavi gökyüzü. Kuşlar bile içerinin gibi. Bolca geriye dair düşler kurarken, paylaşmak adına sıyrılıp düşten, yazıyorum size.

Yanlış ve doğru kavramlarının koflaştırıldığı, insanlara inanmanın, güvenmenin, içi doldurulmuş bir bostan korkuluğuna döndüğü ve cümle değerlerin bir bir gömüldüğü yeryüzünde; halen düşünmenin, paylaşılma duygusunun hoşluğunun farkında olan insanlar var mıdır? Yazışmak istediğim, paylaşacağım, insani olan herşeydir.

İstanbul'da olan dostlar; Kadıköy'e yolunuz düşerse, Hasır'da oturup bir çay için ve esmer tenli boyacı çocuklara selam edin benim yerime. Ben en son 8 yıl önce gitmiştim Hasır'a. Orada "Çaycı" isimli bir tekne vardı. Düşlerim kaldı orada. Bir gece vaktiydi. Deniz, az ötemizde bir muamma gibi duruyordu. Serin bir rüzgar saçlarını taradı O'nun. Belki o ayrılığın hüznü halen oradadır.

Şimdi ben neyim? Belki toprağın altında, firavuni bir karanlığın ortasıyım. Ama yalnız olmadığımı bilmek diriltir beni.

Birazdan gün çekilir buradan. Dilime müebbetlik bir türkü dolanır, sabahı ederim. Ben umuda mecburum. Siz iyi olun ve unutmayın; burada yıllar sonra da olsa, yeniden tomurcuğa durabilmek çok müthiş... Dostlardan mektup bekliyorum.

Barış Işık - 1 Nolu E Tipi
Kapalı Tutukevi Bağlar/Diyarbakır

Görece Usulü

Televizyondaki spiker Kütahya'daki intihar olaylarını incelemeye aldıklarını söylüyor. İntiharlar olmuş incelemeye alıyorlar. Trafik kazasına geç kalmış ambulans gibi. Kenttteki intihar oranları diğer kentlere göre üç kat artmış yani ortalamayı bozmuş, anca farkına varmışlar olayın herhalde! Yani Kütahya'daki Ortalama normal olsa sorun yok. Yani çözüm ortalamayı mı düşürmek... Olay bir doktorun hastasını yaşatması için kolunu kesmesi gibi veya hastanın acısını dindirmek için morfin vermesi gibi algılanıyor... Sosyologlar da bölgeye intikal etmiş. Onlar da cinayet mahalline kanıt aramaya gelen dedektifler gibi... İz peşindeler. Belki mahalle terapileri yaparlar kahvehanelerde. Belki müftüden uçaklardan anti-intihar ayetleri atılmasını isterler... Sonra da sosyologlar teşhislerini koyar ve giderler, adli tıp raporu hazırlar gibi... En çok da genç kızlarda görülüyormuş intiharlar. Babalarının "görece usulü" yüzünden belki de... Yani birileri genç kızların gönüllerine yani bahçelerine izinsizce girebiliyor ve oraya kurulabiliyor.

Volkan Kalemci

Bir Yol Hikayesi

Merhaba. Ussuz ve sessizce başlıyorum. İçimde bitmek bilmeyen ve kemiklerimi kemiren isyan sesleriyle bana farklı bakıyorlar. Onlara göre ses çıkarmam herşeyi dindiriyor. Düşün, kağıt ve kalem, yaşama sevinciyle dolu gözler kaç defa gözyaşı döktü, feryad etti. Engin okyanuslarda hayat gayesi, umudu nasıl battı. Bu varlık yüzmesini bildiği halde yüzmedi. Çünkü yaşarken yok olmak vardı. Bu varlık bir insandı, suya havaya muhtaçtı, ömrünü devam ettirmek için umuda ve özgürlüğe de muhtaçtı. O yaşama hevesiyle dolu gözler ölüm ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Çünkü hergün o musalla taşına yatmaktansa bir kere gerçekten yatıp kurtulmak vardı. Olmuyordu. Onu bu dünyada yaşamda tutan birşeyler vardı. Bu gözler gelip giden bir kervanda aşık olmuş ve kaybetmişti. Aslında kaybetmemişti, kaybettirilmişti nedensizce ve sebepsizce bir inat uğruna. O gözlerin sahibi onaltı yaşındaydı. Kendisi bile bu yaşına inanmıyordu. Her gün her dakika on yaş daha yaşlanıyordu. İçinde bir öfke vardı. Bu öfkenin kime veya neye olduğunu da bilmiyordu. Bu insanda tek kalan bir puttu. Bu putta kendisiydi. Duyguları körelmiş, benliğini yitirmiş, acıma hissi kalmamış bir put. Her düşenin arkasından tekme atmayı seven bir put. Onu da istiyorlarsa alsınlar. Çünkü bu insan sevemezdi, korkardı. Yaşamdan, yeniden elindekilerinin alınmasından, tam bir ateş yandığı sırada ateşin sönmesinden, yeniden kanatları kırık bir kuş misali olmak istemiyordu.

Bu insana tek yakışan ölümdü. Yolcu, unutmadan bu insanın elinde bir sır vardı. Bu da sana anlattıklarını başka diyardakilerine duyurmak için can dostuydu. Yani kağıt ve kalemiydi. Bunları almak için de savaştılar. Bir süre sonunda iki ülkeyi iki insanı birbirine bağlayan bu köprüyü yıktılar. Ama unutma ki bu insan bir kere candostu demişti ve vazgeçemezdi. Yolcu unutma ki, bu anlattıklarım bir efsane değil, sadece gerçek ve kervandan geçen biz fani insanlarız.

Sümeyra Kaplan

Selam hepinize dev kadro!

Ben bir zamanlar bir çare ortaokul sıralarında mürekkep yalarken, bir gün o çocuk cesaretimle okulu astım. Sonra ver elini Kızılay, Tunalı Hilmi. Ankara'nın uçsuz bucaksız, sefil arka sokakları... Her neyse, bir zaman sonra Yüksel Caddesi'nde oturmaya başladık. Bir grup abla ve abilerin yanına girdik. Muhabbetlerini dinliyoruz; "Ya ben Leman'a yazı gönderdim, yayımlanmadı halen" dedi. Başka birisi de "Senin gibi onlarca üniversitelinin yazdığını düşünürsen sana daha sıra var, sabret," dedi. Sonra biz bunlarla tanıştık, sonra da Leman dergisiyle o zamandan şu ana dek tanışıklığımız bir kronik hastalığa dönüştü. Benliğime ve düşüncelerime bir şekil vermeye başladı düşünceleriniz... Kendimi, ülkemi, yurttaşlarımı tanıdım. YÖK'ün sürü eğitiminden uzaklaşmaya çalıştım. Çevremdekilerle sizi tanıştırdım. Onlar da bir başkalarına ve bir başkasına... Bir sevgi seli, bir dayanışma ve bu her geçen gün büyüyor. ELBET BİR GÜN HERKES LEMAN OKURU OLACAK! Ben diyorum ki, hayat gerçeğe doğru bir yolculuktur ve herkesin bu yolculuğa çıkmak için bir şansı olmalı. Ben de bu şansı sizinle değerlendirerekten hayatımın bir kısmını sizinle yaşıyorum özgürce. Diğer kısmı ebeveyinler tarafından işgal altında.

Aysun

KAH KİTAPÇILARDA KAH GAZETE BAYİİLERİNDE... BAYRAM TATİLİNDE İYİ GİDER!

SAYI: 537
23 ŞUBAT 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd Şti
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212 251 42 44 •
Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: İlcak
0.212.580 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres:
İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında

PANTOLON

METİN FİDAN

İ..İSMAAYİL AABİ?.. HAYROLA?/ PATLI-YON MU YOKSA ?!

YOK BİŞEY /..SIKINTIDAN /..OLUYO BÖYLE ARASIRA /..SEN YÜRÜ ../ GELİYORUM BEN!/.

RR!.

PLUP!

PP!.

TAMAM GEÇTİ!/..

ELLEME O KAĞIDI KOY YERE /..

KALKIP NOT ALIYO BAZEN!/.. AKLINA BİŞEY GELİNCE /.. KOY ORAYA /..KAYBEDCEN, ARIYCAK SONRA KÜFÜR EDİCEK!/..

BİŞEY ANNASILMIYO ZATEN...GARİP ŞEYLER YAZMIŞ /.. NE BU?.HMM?. FONTİ!/DİREKMAN/ MİNİBÜS DİYO/..

HOŞŞ Z Z Z Z

ARKASINDA DA VAR /..TUZ/ KARA BİBER/ PERMATİK/..

PARDON /..YEŞİL YANANA KADAR, SİZİ HEP KARŞIDAN İZLEDİM...ÇOK HOŞ Bİ TAVRINIZ, DURUŞUNUZ, DÜŞÜNÜŞÜNÜZ VARDI...SİZİN GİBİ BİRİSİYLE BEN, ARKADAŞ OLMAYI İSTERDİM../.

ŞEY... SAĞOLUN... BEN? SEKİZ SANİYE KALDI/ KIRMIZI YANICAK/

BELKİ /.. Bİ YERDE OTURUP?, YANİ?..SİZİ ZORLAMAK İSTEMEM TABİ /..

NE UZANIYON AHTAPOT GİBİ?.. İSTE, VERELİM /..

BÖYLE OLUYA HANİ /.. GARSON GİDERKEN, ÇEKİP ALIYOLAR RAATCA?/

PARTİ ADAMINA BENZEMİYON SEN HİÇ...NE İŞİN VAR BURALARDA?/

İNSANNARIN ARASINA KARIŞMAK GEREKİYO BAZEN!/..

İYİ, GİT DE KARIŞ/ KAPININ KENARINA DİKİLMİŞSİN AŞKILIK GİBİ../..

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

ÖF/ PÜF/..ABİ BU BAYRAM BİR DEVE KESELİM DEDİK, HAYVAN AZILI ÇIKTI, BIÇAK TESTERE FİLAN HAKGETİRE, BALTA DA FAYDA ETMEDİ, BİZ DE ÖNCE POMPALI TÜFEKLE VUR.. DUK SONRA MOTORLU TESTEREYLE KESTİK/ ÜSTÜM BAŞIM HER TARAFIM KAN OLDU /..

GEL ŞU KÖŞEDEKİ KAHVEDE SANA BİR YORGUNLUK GAZOZU ISMARLIYAYIM /..

ŞİMDİ BU HERİFİ ALIN, ÖNCE ELİNİZDE KESİCİ ALETLERLE BU HERİFİ İKİ-ÜÇ MAHALLE KOVALAYIN... DAHA SONRA BUNU ALIP BUCAK BUCAK, KASABA KASABA DOLAŞTIRIP GÖRDÜĞÜNÜZ HER HAYVANI SEVDİRİN...SON OLARAK DA ARABİSTAN'A GÖTÜRÜP KARŞINI-ZA ÇIKAN HER DEVE'YLE ÖPÜŞTÜRÜN /..

GAZOZUNU SİTERİM SENİN /..

HANİ GAZOZ İÇECADIK LAA?..

PEKİ PATRON/ EMRİN BAŞIMIZ ÜSTÜNE /..

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

BAKALIM KEP FALINDA NELER VAR/ DÜN MÜ YOKSA ÖNCEKİ GÜN MÜ DESEM DEPO NÖBETİNDEN KAYTARMIŞSINIZ..GEL BAK SEN DE GÖRECEKSİN/

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

YEDİ KİŞİ ORTAK KURBANA GİRDİK BU BAYRAM../..

AA NE GÜZEL... KAVURMA FELAN YAPARIZ../..

BİLDİĞİNİZ GİBİ DİİL../.. NURİ'NİN ANNESİNE ORTAK GİRDİK BU SENE...BANA ÇENE KISMI DÜŞTÜ...YETERLİ BAHŞİŞ ÇIKANA KADAR HERKES KENDİ BÖLGESİNE ÇALIŞCAK../.

Nuri
ökkeş
Macit
Musa
A.Rıza
ufuk
Zeynel

YARAMAZAH

Yiğit Özgül

OLM FEHMİ...VAR YA... BU DÜNYADAKİ BÜTÜN KADINLAR ORSPUDUR...SENİN ANNEN, BENİM ANNEM Bİ DE SENİN KIZ KARDEŞ HARİÇ../..

HALAMI DA SEVERİM BEN../..

HALAN DA HARİÇ/..

TEYZE KIZI?..

NEYSE UNUTALIM FEHMİ../..

ben baktım hayatım... komşunun oğluymuş..

İYİ AKŞAMLAR, EĞER MÜ- SAİTSEK BU AKŞAM HALAMLAR BİZE GELECEK...

EE?

EESİ, VARSA Bİ FİNCAN KAHVE VER DE GİDİYİM...

2 Mart 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/09 - 600.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

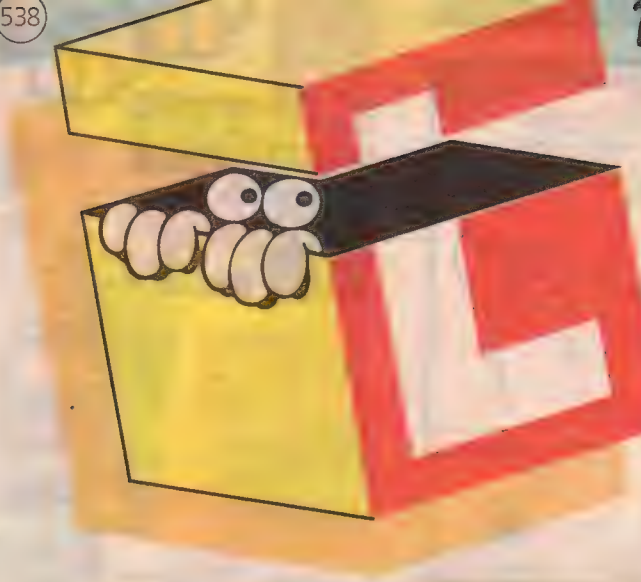

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

İŞSİZİM, İŞSİZSİN, İŞSİZ, İŞSİZİZ, İŞSİZSİNİZ, İŞSİZLER

Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE)'nin açıkladığı rakamlara göre krizle birlikte kapanan işyerleri nedeniyle işlerini kaybeden işsiz sayısı 2,6 milyona ulaşmış. Bunların 1 milyonunun nitelikli olduğu söyleniyor. Gerçek işsiz sayısının ise resmi rakamların çok çok üzerinde 13 milyona ulaştığı tahmin ediliyor. Avrupa'nın en büyük silahı ordusunun yanında işsiz ordusunda da şampiyonuz. Sovyet ve doğu blokunun çökmesiyle oluşan yıkımın sonunda büyük toplumsal felaketler yaşayan ülkelerde bile böyle oranlar yok. Ki bu ülkelerde oranların da çoğu yüksek öğrenim görmüş, hatta akademisyenlerin bulunduğu erkekler amele, kadınlar fahişe olarak başka ülkelerde kaderlerini zorlamaya çıkmışlardı. Bizim ülkemizde bile bunun canlı tanığı olmayan yok gibidir. Üstelik yukardaki işsiz istatistikleri gizli işsizlerle, mevsimlik çalışanları, erken emekli olanları kapsamıyor. Nüfusunun çoğunu genç ve çocukların oluşturduğu asıl büyük oran ise gelecekten ümitsiz.. Bütün bu veriler üstüne yaşanan tarihimizin en büyük krizi toplumsal şizofreniden, tek tek bireysel şizofreniye geçişin işaretlerini veriyor. Daha önceki kapaklarımızda işlediğimiz lokal psikopatça, manyakça patlamaların sayısındaki artış bu olgunun ön kanıtları gibi... Arjantin'e rahmet okutacak asıl büyük toplumsal şiddet patlaması ise kapıda gibi... Bu çok derin psikolojik gerilimden payını almayan yok sanki... Açtığı yaralardan ise kaç kuşağın etkileneceği, bunun izlerinin silinmesinin ne kadar zaman alacağı su götürür.. T.A.

VE İŞTE CHARLIE HEBDO'YLA LeMan İSTANBUL'DA BULUŞTU...

Avrupa'nın en yüksek tirajlı muhalif dergisi, Fransa çizgi kültürünün 40 yıllık efsanesi, yazdıklarıyla, çizdikleriyle hükümetler devirmiş, bakanlar düşürmüş,skandallar patlatmış Charlie Hebdo yazar ve çizerleri, dergimizin misafiri olarak İstanbul'a geldiler. Yalnız Fransa'nın degil, dünyanın en önemli çizerleri arasında ilk sıralarda bulunan misafirimiz Georges Wolinski, derginin şef redaktörü, yazar-çizer

aynı zamanda da Fransa'nın en önemli müzisyenlerinden Philippe Val, Paris banliyösünün bugüne dek yetiştirdiği en büyük dehası çizer ve akademisyen Jul, ayaklarının tozuyla İstanbul'a geldiklerinde LeMan henüz bitmişti. Bu nedenle gelişmeleri haftaya aktaracağız. Bu hafta içinde birlikte yazacağız,birlikte çizeceğiz. İstanbul'u gezip,altını üstüne getireceğiz.Bu arada okurlarımızla bir söyleşi de var.Gelenler gelmeyenlere anlatmasın!..

Süper detaylar haftaya...

SÖYLEŞİ VE BASIN TOPLANTISI: "FRANSA VE TÜRKİYE'DE MUHALİF MİZAH DERGİSİ OLMAK"

Katılımcılar :
Georges Wolinski
Philippe Val
Jul
Mehmet Çağçağ
Tuncay Akgün
Güneri İçoğlu
Selçuk Erdem
Bahadır Boysal

Tarih: 02.03.2002 C.tesi

Yer : Leman Kültür
Saat : 13:00
Adres: İstiklal Caddesi İmam Adnan Sok. No : 20 Beyoğlu / İSTANBUL

KOŞMAK BİR İŞE YARAMAZ...

(Başbakan Jospın)

(Başbakanın eşi)

ÖZGE SAMANCI

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Birinci & Silahlı Kuvvetler

1- El yazısı karakterindeki Birinci logosu, inceden sivil itaatsizlik izi gibidir... **Silahlı Kuvvetler, dizayn olarak uniforma estetiği taşır!..**

2- Birinci'nin "Ege, Marmara, Karadeniz bölgeleri tütünlerinden itina ile harmanlanmış tok içimli b ir sigara" olduğu paketinde belirtilmiştir... **Silahlı Kuvvetler, yapısı hakkında herhangi bir brif-bilgi vermez!..**

3- Birinci filitresizdir, her iki tarafından da içilebilir, bu disiplinsizlik yaratır... **Silahlı Kuvvetler filitrelidir, herhangi bir disiplinsizliğe ve sürprize izin vermez!..**

4- "İç Birinci, ol devrimci!" şeklinde bir anonim deyiş vardır... **Oysa "İç Silahlı Kuvvetler, ol militarist!" diye bir laf hiç duyulmamıştır!..**

5- Birinci, en beğenilen sigara değildir, yani hiç de 'birinci' değildir, markanın adı ve niteliği arasındaki çelişki, bir sokak ironisine tekabül eder... **Silahlı Kuvvetler, silaha sahip olan kuvvetlerin sigarası vasfıyla nettir, ironiye kapalıdır, askeri konseptin teknik mantığına denk düşer!..**

6- Birinci, sahibinin cebinde hayatı dolaşan haliyle geneldir, bilinir, alışılmıştır ve sempatiktir... **Silahlı Kuvvetler 'lojman yalıtılmışlığının' elektriğini taşıyarak özeldir, bilinmesine rağmen her görüldüğünde minik bir şaşırma yaşanır, gizlilik barındırır!..**

7- Birinci, otlaması en kolay sigaralardan biri, belki de birincisidir... **Silahlı Kuvvetler'den o kadar kolay otlanılamaz!..**

vo@leman.com.tr
(Haftaya Tecavüzcü Çoşkun & Nuri Alço)

Not: Bu ay içinde Süleyman Demirel'le söyleşi yapacağız... LeMan okuyucuları, Demirel'e sormak istedikleri soruları mektup, faks, e-posta ile gönderebilir... Telepati işe yaramaz!..

DİP NOT — Alp Tamer

LeMan

Ekonomiden sorunlu Devlet Bakanı Kemal Derviş'in incileri, saptamaları dayanılacak gibi değil!!! Evine gelen pahada ağır elektrik, doğalgaz faturalarını gören Derviş , 'Bu millet bunlara rağmen isyan etmiyor. Türkiye'de isyan çıkmayacağına kesinlikle inandım. Arjantin'le farkımız bu' demiş....

BERLUSCONİ
Medya kanalından Mussolini olma hayali

TRAFİK TERÖRÜ
Klasik bayram bilançosu 58 kişi yaşamını yitirdi

RTÜK
Dijital alemin efesi

KEMAL DERVİŞ
Faturalara aklı gitti "Türkiye, Arjantin olmaz" dedi..

KONYA NUMUNE HASTANESİ
Ölümcül izin Duyarsız yemin..

ÜNİVERSİTE YÖNETMELİĞİ
Gak ceza... guk uzaklaştırma Üniversitede nefessiz bırakan baskı

BAHÇELİ - İLHAN SELÇUK KUVAYİ MİLLİYE YAKINLAŞMASI
Nereye Cumhuriyet nereye...

TECAVÜZCÜ POLİS TERÖRÜ
Namusum iffetim Türk Polisine armağan olsun...

DEVLET BAHÇELİ
Asuun, vurun kellesini,

KURBAN TERÖRÜ
Yine kan, bıçakla kesilen boğa, hamile ineğin karnında doğranan buzağı, yürümeyen koçların yerlerde sürüklenmesi, kaçan boğaya öldüresiye dayak.

TANSU ÇİLLER
İllede idam

BOLU'DA PROTOKOL İŞTAHI
Aşevi açılışında protokol yer, yardıma muhtaç bakar, kıyamet bundan kopar..

AB'ye karşı kuvayi milliye ruhunu canlandırmak için MHP genel başkanı Devlet Bahçeli ile Cumhuriyet gazetesi imtiyaz sahibi İlhan Selçuk biraraya geldi...

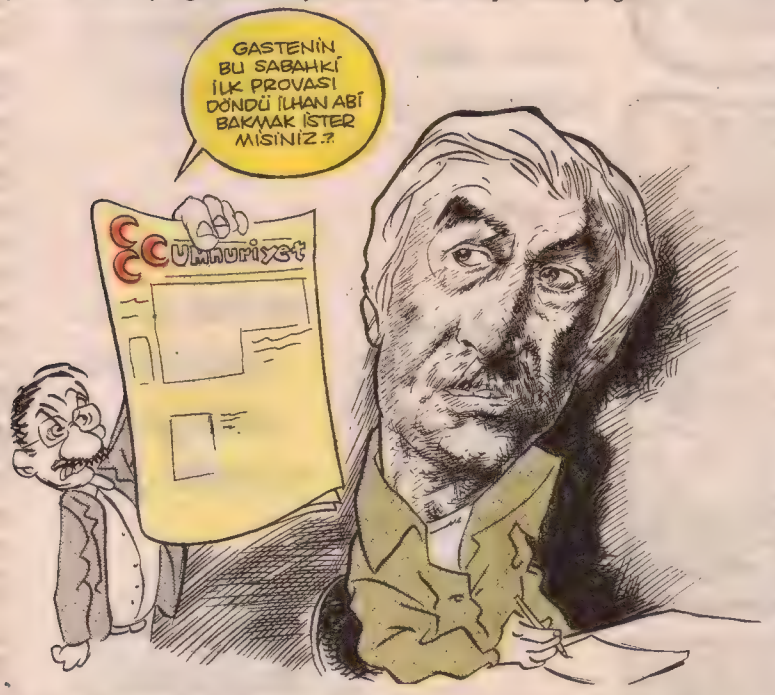

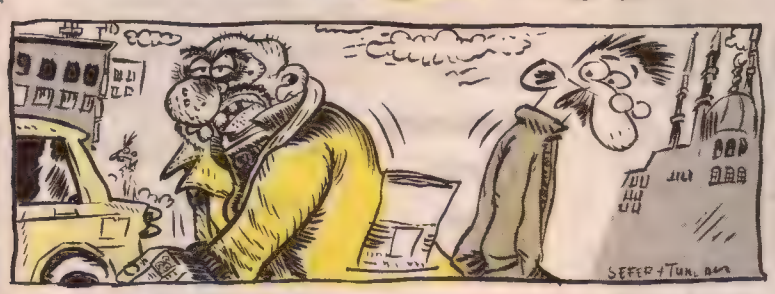

Beşiktaş'ta görevli iki polis kendilerine adres sormak için başvuran Rus uyruklu Natalia Öztürk'e ekip arabasının içinde tecavüz ettikleri gerekçesiyle açığa alındı. Trabzon'da bir film şirketinde çalışan Natalie Öztürk olayı birkaç ay önceki Şile'de ki polis tecavüzünden sonra canımızın namusumuzun kime emanet olduğu sorusunu sordurdu...

Ücretlilere, emekçilere yapılan zulüm emekli olduktan sonra da sürüyor..Emekli maaşı almak için girilen kuyruklar ölüm tarlalarına dönüştü..Hemen her maaş kuyruğunda ölüme alışır olduk.En son 67 yaşındaki Şerif Çolak ve 45 yaşındaki Havva Yağcı maaş kuyruğunda can verdi...

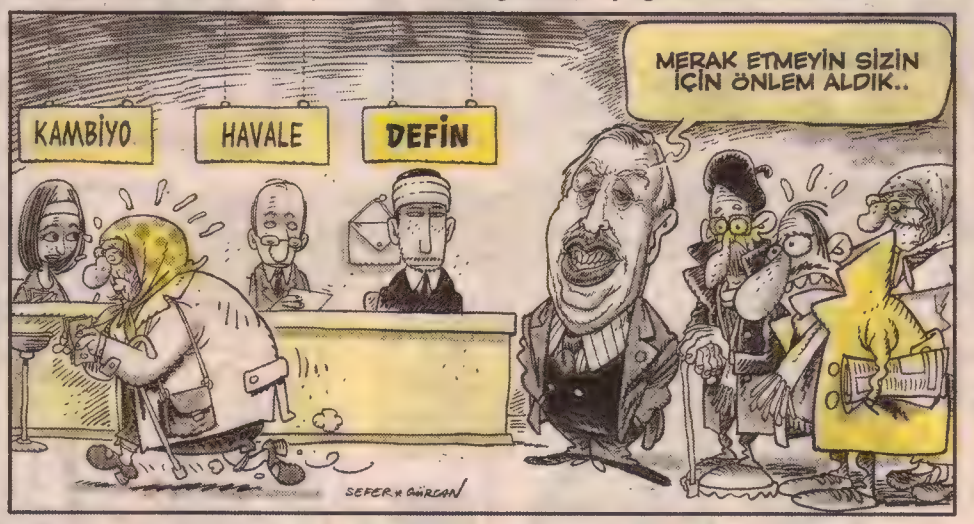

harala gürele

ÇAĞSAĞ
daral@leman.com.tr

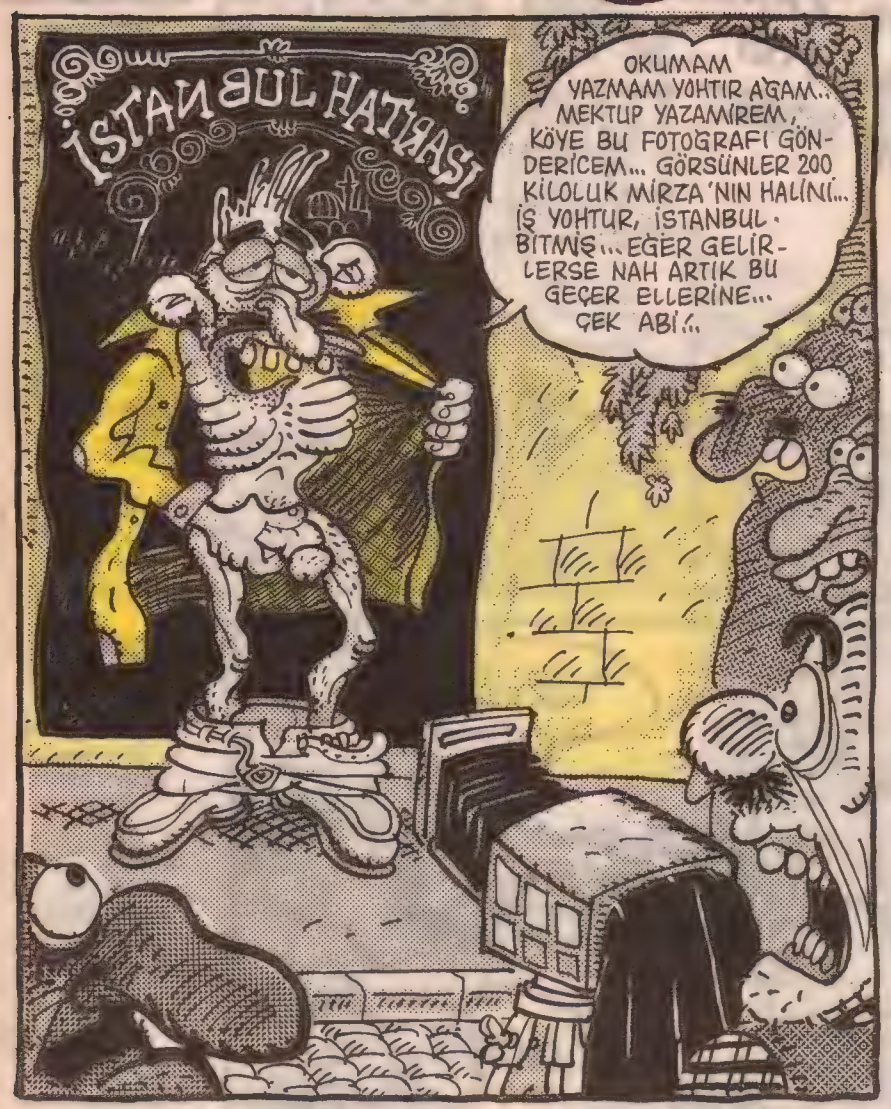

Akşamsefası

Açık Büfe

met üst

hayattan notlar nottan hayatlar

hiçkimse
hissetmiyorsa,
içlenmenin
manası ne

sözlükten
firar etmiş
serseri
sözcükler
yaşıyor-yazıyor
şimdi bizi

beni, **türk**
hâkimleri'ne
emanet
ediniz

ensemiz
boza pişirmeye
yarıyor
omzumuz baş
koyup ağlamaya
ve tabut
taşımaya

kiminle
didişiyorsan
o biraz
sensin

ben
yanlış
yaşamadım..
hayat
önümden
böyle aktı

iyi, **akıllı**
olmuyor,
çoğu defa

durum
dürüm'den
ibaret

üçün biri'ni
seçerken bile
ikilemde
kalıyoruz

ne kafa,
ne kol gücü..
varsa yoksa
iman gücü
muhafız gücü

ufukta evvela
bir gemi'nin
dumanı görülür..
sonra bacası,
sonra gövdesi,
sonra fareler,
sonra ilticacılar,
sonra herkes

sensiz
bir eksiğiz..
(seninle
iki eksik)

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAŞ.

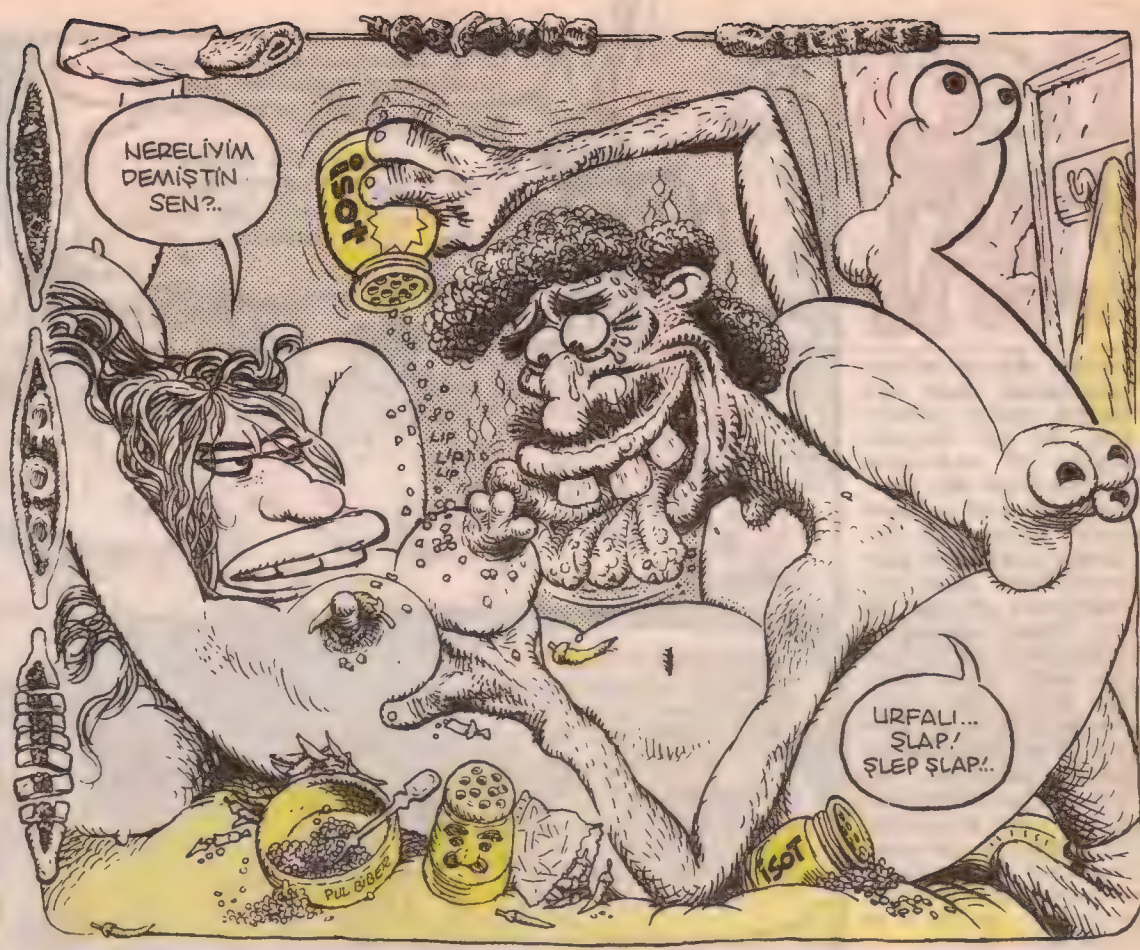

"Lord Katsushige hep, dört çeşit hizmetkar olduğunu söylerdi. Bunlar, "Çabuk, sonra oyalanan", "Oyalanıp sonra çabuk olan", "Sürekli çabuk" ve "Sürekli oyalanan" olarak ayrılıyordular.

"Sürekli çabuk"; emirler verildiğinde icraatlarını çabuk üstlenen ve meseleyi iyi şekilde çözen adamlardır. "Oyalanan, sonra çabuk"; verilen emirleri anlama eksikliği duymalarına rağmen, çabuk hazırlanan ve meseleyi sonuca getiren adamlardır. "Çabuk, sonra oyalanan"; emir verildiğinde meseleleri çözüyormuş gibi görünen, fakat hazırlığı zaman alan ve sürüncemede bırakan adamlardır. Bir çok insan böyledir.

Bunlardan başka geride kalanların tümü, "Sürekli oyalanan" sınıfına girer.

HAGAKURE "Saklı Yapraklar"
Arion Yay, Çev: Deniz Akal

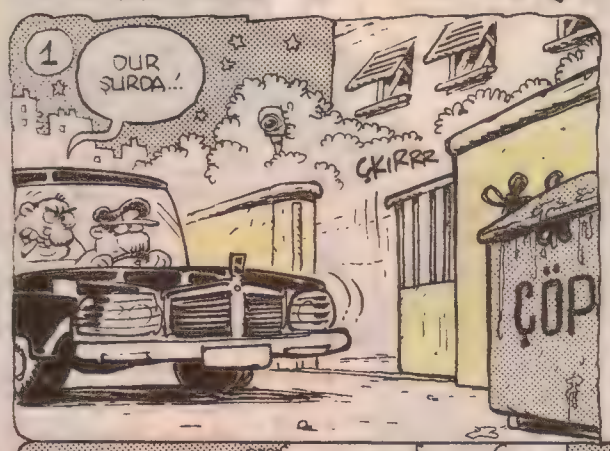

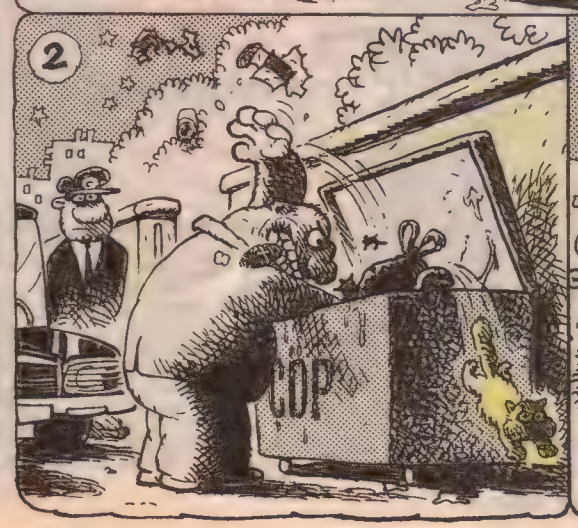

DELİ CEVAT

Damdan düşmüş bir deveye gıcıklık olsun diye tayyare maketi göstermek. Bu bir. Damdan düşmüş bir sadrazama yalakalık olsun diye Newton'u eşek suda boğulana kadar dövmek. Bu ikii. Damdan düşmüş bir astronotu espri olsun diye timarhaneye yatırmak. Bu üüç. Damdan düşmüş bir hırsızı adalet yerini bulsun diye tekrar tekrar damdan atmak. Bu döört. Damdan düşmüş bir dansözü sanat olsun diye dinamitle patlatmak. Bu beeş. Damdan düşmüş bir Hacivat'ı onu arkasından iten Karagöz'le zorla evlendirerek saçmasapan bir izdivaca sebebiyet vermek. Bu da altı di mi Cevat aabi. (Evet.)...

GÖKHAN DABAK

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

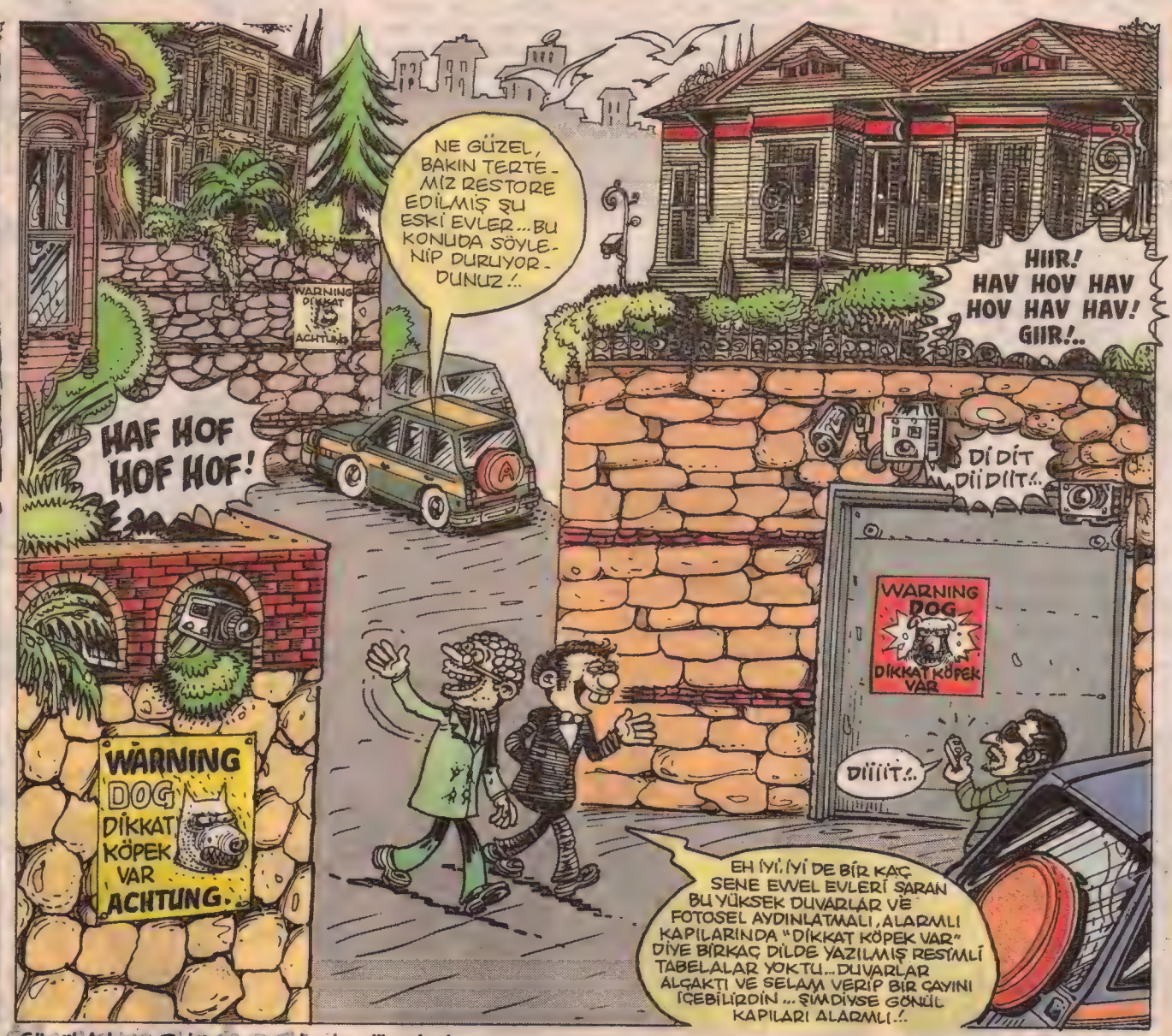

Gönül Adamı 2 tüm gazete bayiilerinde...

guneri@leman.com.tr

DUMUR DETAYI

Guneri Içoglu

Bizim Zafer Aknar şehirlerarası bir otobüsün camında görmüş, **"Yolunuz ve cep telefonunuz açık olsun"** yazıyormuş...

Yolculukta yolun açık olmasının ve bunun söylenmesinin önemini biliyoruz da telefonun açık olmasının ne gibi bir hayati önemi olduğunu kavrayabilmiş değiliz. Acaba otobüs ABS'li mi, değil mi, eski sistem mi, yoksa çok gelişmiş bir otobüs mü diye hızlı hızlı düşünerek beynimizin ABS sistemini darmadağın ettik...

Çağçağ'da yine şehirlerarası bir otobüste şoförün şöyle bir anonsunu duymuş. **"Dikkat sayın yolcularımız lütfen cep telefonlarınızı kapatınız, otobüsümüz otomatik beyindir. Hayırlı yolculuklar."**..

Gecenin ilerlemiş saatlerinde ODTÜ kampüsünden Ankara merkeze gitmek üzere koltuklarda yerlerimizi almıştık .. Monoton bir motor sesi eşliğinde yolumuzda ilerlerken, arkadan bir kız şoföre **"pardon müzik koyabilir misiniz?"** dedi. Şoför **"tabii"** deyip radyoya yönelmişti ki, kız **"yalnız arabesk olmasın"** dedi. Şoför **"arabesk yoksa müzikte yok"** diyerek radyoyu kapattı...

Filiz Ergun

İzmir'de bir gün amcamın biri otobüse bindi, bileti olmadığı için de şoföre **"Kaptan biletim yok Montrö'de inip alabilir miyim?"** diye sordu. Şoför kendisine yolculardan bilet bulması için; **"Yolculara sor"** dedi. Ve dumur geliyor, amcam bize döndü ve: **"Pardon biletim yok Montrö'de inip alabilir miyim?!!**

H.Cengiz Kavuklu

En seçme Dumur Detayları Lemanyak Mart sayısında da geniş kapsamlı olarak hayretinizin ve şaşkınlığınızın hizmetindedir.

DUMUR DETAYLARI 2 GELİYOR!..

dumur@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

ULU BİLGE DAN DOLDEN YUS

Yeni macera "MÜHİM ÇATAL"

GEL BAKİYİM... GEL YARDIM ET!.. HOOOOO!..

KALKAMADIK İYİ Mİ?.. ÇOK GÖBEK SALDIM YAA... İCKİ MİCKİ OLACAĞI BU TABİ... HAH...DIŞARI ÇIKALIM BARİ KARI KIZ GÖRÜP AÇILIRIM BİRAZ...

ZATEN MÜŞTERİ DE GELMİYO ULU BİLGE..!

CEEEE...

CEE.

BU CEE-EE BÖLGESİNE GİRMEYELİM... TIRSIYOM ORDA...

OHH!..GÖĞÜS ARAYAN VAHŞİ SÜTYENLER...BURDA BURDA DOLAŞALIM..!

NE DÜŞÜNÜYORUM BİLİYO MUSUN HAYTA?..

NE EFENDİM?..

DİYORUM Kİ... ARTIK EMEKLİ OLSAM...

CİDDİ MİSİNİZ?.

FELSEFE TAŞI...FELSEFE OTU... FELSEFE BOKU PÜSÜRÜ ARTIK SITKIM SIYRILDI...ORTAMDAN SOĞUDUM...ESKİSİ KADAR DERİN FELSEFE DE YAPAMIYORUM ARTIK...

ESTAFURULLAH ULU BİLGE... SİZ HALA İYİSİNİZ..!

ULAN KERATA,KADIN OLSAN ALIRDIM SENİ VALLA...SALAK - SIN MALAKSIN,NESKAFEYE HALÂ NESKAYFE DİYOSUN AMA SADIK ADAMSIN... YOK YOK...EN İYİSİ EMEKLİ OLMAK..!

BAKSANA HERKES FİLOZOF OLMUŞ...INA KOYİM..!

KAYGI DEDİ - ĞİN NEDİR...BİR DUMAN...RÜZGARI BEKLE DOSTUM. GELSİN VE DUMA - NI SAVURSUN... MAVİ OLSUN...

EVET AMA...YA O DUMANDA KAYBOL MAYI SEVDİYSEN... YA RÜZGARIN ARA - LADIĞI AYDINLIK KORKUTUYOSA SENİ..!

BÖDÜBÖDÜDÜBÖDÜ...DUMANMIŞ KAYGI - MIŞ RÜZGARMIŞ...ŞEBEK FELSEFESİ... TİSKİNDİM ARTIK YAA...GİDELİM Bİ GÖL KENA - RINA YASSI ÇAKIL TAŞLARI TOPLAYALIM,HER BİRİSİ GEÇMİŞİMDEKİ BİR MESELE OLSUN VE YALLAAAH KAYDIRALIM GÖLÜN YÜZEYİNDE...

ÇIP ÇIP ÇIP DİYE UZAKLAŞ - SINLAR...

BARUL ÜLKESİ FELSEFE DAİRESİ BAŞKANLIĞI

EH VERDİK DİLEK - ÇEYİ...ARTIK FELSE - FE YAPMAK YOK.... GEYİK YAPICAM BUNDAN SONRA...

3 YIL SONRA

LAN OOLUM NERDE KALDI NESKAFEM .ZİTİ - CEM HA....KEÇİ SÜTÜ İÇE İÇE KEÇİ İNADI TUTTU SENİ DE...

TAMAM BABA GELİYO..!

ESKİDEN EFENDİMDİK,ULU BİLGEYDİK, ŞİMDİ BABA OLDUK HA..!

EE,ÜÇ YILDIR AĞZINDAN BİLGECE Bİ LAF ÇIKMADI...O KADAR SIKINTIMIZ OLDU BANA BİLE YOL GÖSTERİP, ZİHNİMİ AÇACAK Bİ KELİME ETMEDİN BABA... NAAPALİM?

OHH İYİ YAPTIM YAA... ESKİDEN NASI YUMURT - LARMIŞIM O LAFLARI BİL - MİYORUM...ŞİMDİ YAP DESEN YAPAMAM... HAYAT BU YAA...OH YA..!

BİRİLERİ GELİYO..!

DANDOLDEN - YUS MU?..

EVET...

BİZİMLE GELE - CEKSİN...AKIL VERİP YOL GÖSTER - MEN GEREKİYO..!

BIRAKTIM O İŞLERİ BEN...KEÇİ SÜTÜ İÇİP KENEVİR KEMİRECEKSE - NİZ OTURUN...YOKSA SAĞLICAKLA..!

EVET,AMA ÇOK GİZLİ...KIÇININ ÇATALINI KAYBETTİ..!

BA... BAŞKAN MI?..

BANA BAK! İNAT ETME... SADECE SENİN YAPABİLECEĞİNİ SÖYLEDİLER... SÖZ KONUSU OLAN BAŞKAN..!

BAŞKAN MI?.

Devam edecek

canbarslan@superonline.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright © Erdil Yaşaroğlu

KILLI KİTAP
KOMİKAZE
GAZETE BAYİLERİNDE

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net
erdil yaşaroğlu

YARAMİZAH
yiğit özgür

Gölgem Düşmüyor Artık Evinin Duvarlarına...

Hadi gir içeri. Ama gözlerindeki o kanayan suçluluk bırak kapıda kalsın. Ona ihtiyacımız yok artık. O hayatın içine birtürlü sığamayan ve telaşından durmadan sigaraya sarılan yorgun ellerini, nereye baksan hep karşında duran o kırgın çocukluğunu, uzak denizlerin sisli buğusuyla her daim ıslak dudaklarını, ruhumun tek sığınağı o tarifsiz kokunu kapıda bırak. Tutkunu olduğumu neyin varsa hepsini bırak kapıda. Yoksa ne kadar istesem de konuşamam seninle. Konuşamam, yalnızca ağlarım.

Ne olur gir içeri. Ama girerken tut elinden sevdanın. Yıllar sonra seni yeniden uzağıma düşüren, seni o geri dönüşü olmayan yollara düşüren, yüreğinden aşkımı, dudaklarından adımı, evinden gölgemi silip götüren, o adını kimselere söylemeden ölmek istediğin, o, **hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki,** dediğin sevdanı al yanına ve gir içeri. İlk aşkının yüzünü yanına al. Utanma benden n'olur. Kalbindeki o sızının halinden en çok aşkınla kavrulmuş yüreğim anlar benim...

Kapat kapıyı. Kapat, içeri hayat girmesin. İçeri yalanlar girmesin. İhanetler, ihtiraslar, oyunlar, maskeler girmesin içeri. Çünkü burada yalnızca sevdan oturuyor. Hayatın içinde soluk alamayan, kendine kalbinde bir yer bulamayan sevdan oturuyor bu evde. Bak, bu ev benim yüreğim. Ne zaman kalbinden kovulsam, ne zaman hayatın ortasında öyle hazırlıksız, öyle savunmasız, öyle yapayalnız kalakalsam gelip sığındığım bu dört duvar benim yüreğim. Burası aşkımın mabedi. Burası sensizliğimin kalesi. Burası deliliğim... Burası baştan ayağa sensin, sevgilim.

Sana sevgilim diyorum hala, bağışla beni. Sen artık bir başkasının sevgilisisin. Yalnızca bu cümleyi kurmamak için bile ölmek isterdim. Seni sonsuza dek kaybettiğim bu günleri hiç yaşamadan ölmek isterdim. Adım dudaklarında yok olmadan, tenim teninde henüz solmadan, daha böylesi yabancın olmadan... Gözlerine baktığımda kendimin değil, bir başka aşkın aksini görmeden önce ölmek isterdim. Ama yapamadım. Nice kaybedişlerden, nice savruluşlardan sonra, artık bu aşkı hayatın pençesinden kurtardık, o dünyevi ihtiraslardan, oyunlardan sıyrıldık ve şimdi artık Tanrı'ya yaklaştık dediğim anda, hayatı, dünyayı ve kaderi yendik dediğim anda, kalbin kalbimin yanında atarken, çocukluğum çocukluğunun ellerinden tutarken, içinde o annemin rahmi kadar huzurlu kokunu soluyarak nefes aldığım yüreğini bırakıp gidemedim. Çünkü zaten hayattan kopmuştum ve cennetteydim. Aşkınla öylesine sarhoştum ki birgün cennetimden kovulacağıma hiç inanmak istemedim.

Evimin, şu talan olmuş yüreğimin dağınıklığını bağışla. Sensizliğe benimle beraber ağladı bu duvarlar. Rutubetleri ondan, aldırma. Otur şöyle, bir sigara yak. Konuşalım. Sözcüklerle değil, sevdamızla konuşalım. Anlatalım herşeyi. Sonra söz bitsin. Ölüme kadar yalnızca susalım. Anlatalım ki bu sevda kanatlarından kırgınlıklarla bağlı kalmasın bu çirkef hayata. Kurtulsun yüklerinden, bağışlasın hayatı ve sonsuzluğa uçabilsin huzurla.

Biliyorum. Seni böylesi sonsuz bir aşkla severek çok büyük bir günah işledim ben. Hayatın girdaplarında savrulup duran ruhuna o yarım ruhumun ağırlığını yükleyerek çok büyük günah işledim. Ne yaptıysan sevdim seni, ne yaşadıysan sevdim. Aşkın o bulup bulup kaybetme oyunlarından yaptığın zırhın içine sakladığın kalbini ne yaparsan yap yıkılmayarak, vazgeçmeyerek ve hep affederek savunmasız bıraktım. Hiç solmayan bir sevda çiçeği olup bozdum ezberini. Direncini kırdım, kalbine girdim. Seni bir kalbi fethetmenin, ona her an kaybedebilme ihtimaliyle bağlanmanın, bir aşk için çırpınmanın o karanlık hazzından mahrum bıraktım. Affet beni, seni aşkın o dünyevi oyunlarından mahrum bıraktım. Belki de bunun için gözyaşlarıyla kazandığın ve yitirmekten çok korktuğun bir sevgiliyi sever gibi değil, sesini birtürlü susturamadığın vicdanını ya da o kusursuz ve daimi sevgisinden bunaldığın ve bu yüzden incit-

* **Mersin.** 1 Mart cuma günü 15.00.1900 arası **Mersin Kitap Kulübündeyim...** Çankaya Mah. Silifke Cd. Bahr

Akşamsefası

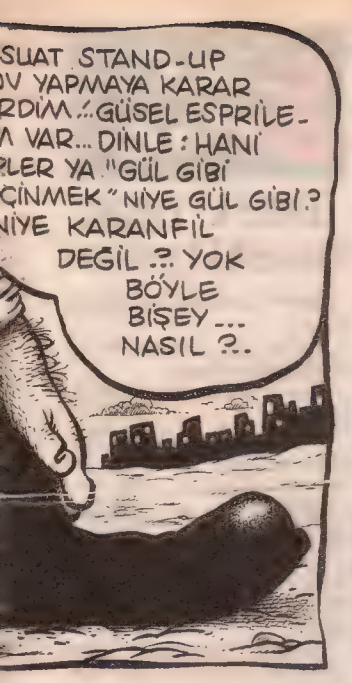

kten asla çekinmediğin anneni sever gibi sevdin beni. Ama hiç k olmadın. Bu yüzden suçlama kendini. Asıl suçlu, bu hayatta ndine yer bulamayan, nereye gitse ya eksik ya fazla kalan, ha- bir oyun gibi görmeyi ve kurallarına göre oynamayı hep red- den benim o isyankar, o yaralı ve yabancı ruhum...: Sen değil- sevgilim.

Hayatında önce bir sığıntı gibi yaşamaya, sonra seni kaybetme- ardından seni paylaşmaya, sonunda tam da sana kavuştum ırken aşkın değil vicdanın olmaya, senin için aklına ne gelirse a dönüşmeye razı oldum hep, katlandım. Hiç pişman olmadım i sevmekten. Sana hiç kırılmadım. Hep anladım seni. Hayatın de soluk alan ve hayat kadar acımasızlaşan o karanlık yanını, alara ait olmayan, annenin kırgın ömrünün kıyılarında unutul- ş, o yaralı, o sevgiye hasret çocukluğunun, hayatla uzlaşama- aşk kırgını, yitik ilk gençliğinin ve herşeyin farkında olmanın esizliğiyle derinleşen yüzündeki çizgilerin aşkına bağışladım. Sevdim seni sevgili, sevdim...: Seni o birtürlü kucaklayamadı- , ama başımı kaldırıp bakmasam bile hep orada, yukarda ol- unu bildiğim gökyüzüne duyduğum hasret gibi... Seni o su- dan hiç içmediğim, toprağına hiç basmadığım, insanlarını hiç madığım, ama herşeyden kaçıp sığınmak istediğim o uzak ül- rin hayali gibi... Seni aşkın için gözümü hiç kırpmadan ar- da bıraktığım, gözyaşlarını ve o yaralı ömrünü vicdanım gibi içimde sakladığım annemin karşılığı bu hayatta mümkün ol- yan dualarımı gibi... Seni o rahmimden kanaya kanaya söküp at- zorunda kaldığım, ama kalbimde aşkınla besleyerek büyüt- üm sevdamızın o masum çekirdeğini tarifsiz bir hasretle özler ... Seni öylece, seni çırılçıplak, seni kadere isyan eder gibi, se- anrı'ya eş koşar gibi... Sevdim seni sevgili, sevdim...

Seni bir kez öldürüp sensizliğe gömdüğün o yıllarda, o yaban- olduğum hayatın ıssızlığında soluk almadan ömrümü yalnız- Tanrı'dan gözyaşlarıyla dilediğim o mucize için bekletirken... ra Tanrı sesimi duyup o mucizeyi, yani seni, yani o hayatın içi- birtürlü sığamayan ve telaşından durmadan sigaraya sarılan gun ellerini, nereye baksan hep karşında duran o kırgın ço- luğunu, uzak denizlerin sisli buğusuyla her daim ıslak dudak- ı ve ruhumun tek sığınağı o tarifsiz kokunu yeniden bana ver- nde... Kalbim kalbinde atarken, çocukluğum çocukluğunun rinden tutarken... Mutluluğa dokunarak, mutluluğumun farkın- olarak, mutluluktan ağlayarak... Ama bir yanım seni her an ye- en kaybedecek gibi hep tetikte... Sensizliğin o dipsiz uçuru- nun kıyılarında korkusuzca dans ederek, seni benden çalan atın o acımasız pençesini her an arkamda hissederek... Her e yüzümü masumiyetinin o benzersiz yurdu olan boynuna nüp uykuya dalmadan önce bu huzuru bana bağışlayan Tan- minnetle gülümseyerek... Ve işte tam da o anda ölmeye, suzluğa karışmaya hazır olduğumu ona sessizce fısıldaya- .. Sevdim seni sevgili, hep sevdim...

Otur karşıma hadi, bir sigara yak. Konuşalım. Anlat bana sev- ... İlk aşkının yüzünü anlat... **O, hiçkimseyi bu kadar sevme- ki,** dediğin, o adını kimselere söylemeden ölmek istediğin danı anlat bana. Kalbindeki o sızının dilinden en çok aşkınla rulmuş bu yüreğim, sevdanın uğruna solup giden şu çocuk üm anlar. Anlat hadi ne olur. Ama sakın bana hayattan söz et- **Sakın bana, hayat böyle bir yer, herşey bitip tükeniyor, aşk hayata yenik düşüyor,** deme... Hayatın içinde soluk alan ayat kadar acımasızlaşan o karanlık yanında değil, buralara ait ayan, annenin kırgın ömrünün kıyılarında unutulmuş, o yaralı, evgiye hasret çocukluğunla, hayatla birtürlü uzlaşamayan o kırgını, yitik ilkgençliğinle ve herşeyin farkında olmanın çare- ğiyle gün geçtikçe daha da derinleşen yüzündeki çizgilerle uş benimle. Hayat dışarda kaldı, bak. Burada yalnızca sevdan uyor. Sevdanın dilinden konuş benimle. Ben hayatın dilinden ayamam. Biz bu sevdayı hayatın içinde yaşamadık. Biz bu sev- hayatın diliyle yaşamadık. Biliyorum bu şizofren aşkım hep kuttu seni. Bu uyumsuz varlığım, gerçekliğin içinde yaşayan n az hayat kadar acımasız olan o yanını çok korkuttu. Benim- ayata yabancılaşmaktan korktun. Bu yüzden yalnızca öyküle- e ağladın o uyumsuz varlığıma. Yalnızca öykülerinde eğildin sevdanın önünde. Sen beni yalnızca öykülerinde sevdin... mdi ilk aşkımın yüzü diye sarıldığın ve uğruna adımı dudak-

larından, kalbimi kalbinden, gölgemi evinin duvarlarından söküp attığın o sevdanın, yaralı yüreğine rağmen hayatın ortasında dimdik ayakta duruyor olması bir tesadüf mü sence? Hayatla yaralanmış iki kırgın yürekten, onun içinde varolmayı reddederek yalnızca aşkı kendine vatan bileni ve bu yüzden çırılçıplak, savunmasız ve güçsüz kalarak yıkılmış olanı değil, hayatın tam da ortasında ona meydan okuyarak yaşayanı, sevgiye duyduğu güvensizliği yaralı yüreğine kalkan yaparak ayakta kalmayı başarmış olanı seçmen bir tesadüf mü? Hayattan kopmuş bir roman kahramanından sıkılıp, hayatın içinde mücadele eden bir gerçeklik kahramanını tercih etmen bir tesadüf mü?

Anlat bana ne olur... Kaybedecek birşeyimiz yok artık. Birazdan şu kapıdan çıkıp gideceksin. Aramıza hayat girecek... Aramıza başka bir sevdayla anlamlanan sayısız anlar, sayısız mekanlar, geri dönüşü olmayan anılar, sözler ve koca bir yaşam girecek. Gittiğin o sonsuzluk yolculuğundan seni bir daha geri çağırmayacağım. Duvarları gözyaşlarımla rutubetlenen bu dört duvar yüreğimde geçireceğim karanlık gecelerde bana o mucizeyi yeniden göndermesi için Tanrı'ya yeniden yalvarmayacağım. O hayatın içine birtürlü sığamayan ve telaşından durmadan sigaraya sarılan yorgun ellerinin, nereye baksan hep karşında duran o kırgın çocukluğunun, uzak denizlerin sisli buğusuyla her daim ıslak dudaklarının ve ruhumun tek sığınağı o tarifsiz kokunun özlemiyle çıldırsam bile, merhametin için yalvarıp sana bir kez daha aynı acımasızlığı yapmayacağım. Kimi geceler başka bir sevdaya sarılıp uyuduğun yatağından ansızın uyanıp doğrulduğunda, o koyu sevdasıyla boşlukta kanayan gözlerimin hayali **"nereye gidiyorsun sevgilim"** demeyecek sana... Korkma benden artık. Aşkına rakip değilim. Ömrüne rakip değilim. Seni kadere emanet ettim. Seni ilk aşkının yüzüne emanet ettim. Kırgın değilim ne sana, ne de seni elimden alan bu acımasız hayata... Beni önca kaybedişten ve gözyaşından sonra bu dünyadaki cennetine çağıran, sonra annemin rahmi gibi huzur kokan uykularımızı sonsuza kadar yeniden elimden alan Tanrı'ya bile kırgın değilim ben...

Şimdi git artık sevgilim. Sana sevgilim diyorum hala, bağışla beni. Sen artık bir başkasının sevgilisisin. Yalnızca bu cümleyi kurmamak için bile ölmek isterdim. Seni sonsuza dek kaybettiğim bu günleri hiç yaşamadan ölmek isterdim. Adım dudaklarında yok olmadan, tenim teninde henüz solmadan, daha böylesi yabancın olmadan... Gözlerindeki o çocuksu suçluluğu giderken denize at. Ona ihtiyacın yok artık. Affet kendini... Beni affet... Affet bu yaralı sevdamı... O hayatın içine birtürlü sığamayan ve telaşından durmadan sigaraya sarılan yorgun ellerini, nereye baksan hep karşında duran o kırgın çocukluğunu, uzak denizlerin sisli buğusuyla her daim ıslak dudaklarını, ruhumun tek sığınağı o tarifsiz kokunu yanına al giderken... Tutkunu olduğum neyin varsa hepsini alıp git... Şizofren aşkının son mektubu bu sana... Şimdi söz bitti artık.

Konuşamam artık seninle... Konuşamam, yalnızca ağlarım...

Uçurumun dibinde nasıl göründüğümü
Merak ederdim hep.
Yüzümün aynadaki boşluğuna hep bakmak isterdim.
İnançlarımın kırılıp döküldüğü yeri anlamak için
kalabalıklar içindeki yalnızlığıma dokunmak isterdim...
Aşktı adın uçurumda, yanı başımda
aynadaki suretimdi yüzüm,
aykırı kanardı bana.
İnançlarımın çoğu yalanmış
alay ederdi benimle.
Çok geç anladım, kalabalıklar arasındaki
senmişsin dokunamadığım...
Yalnızlığım diye küçümsediğim senin sevginmiş,
Geceleri ansızın uyanıp
İncitip durduğum senin yokluğunmuş...
Onca sevişmeden sonra değişmemişsem,
sihirli bir aydınlıkta,
içimde bir yer sana sonsuz hasret kaldığı içinmiş...
İşte onca yalan geçen hayatımda
buymuş tek gerçekliğim...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

Kırık Lebleb

SUAT ÖZKAN

kiriklebleb@leman.com.tr

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

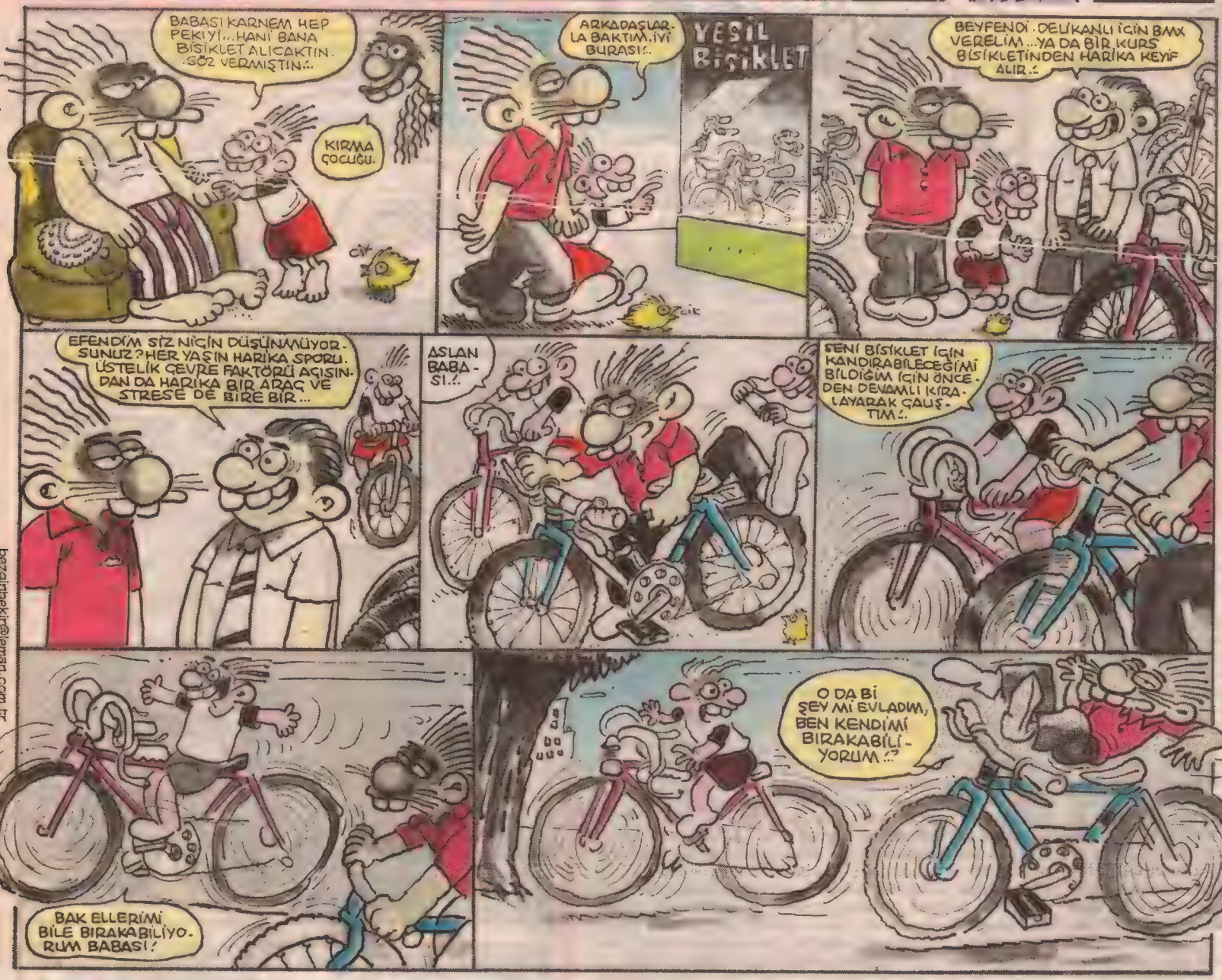

bezginbekir@leman.com.tr

Lütfü Oflaz

Biri bizi özetliyor!

Marifet uzaya değil cennete gitmekte!

Batılılar uzaya giderse gitsin; biz de gideceğiz cennete.

Uzayın yolu kütüphaneden geçer.

Onun için haftanın bir günü ibadethaneye giden Batılılar, haftanın her günü kütüphaneye gider.

Cennetin yolu ise ibadethaneden geçer!

Onun için haftanın bir günü bile kutuphaneye gitmeyen dindaşlarımız, haftanın her günü ibadethaneye gider.

Dindaşlarımızı ararsanız ya ibadethanede bulursunuz ya da kahvehanede.

Bizim ihtiyacımız yok kütüphaneye de, bilime de.

Nasıl olsa Batılılar insanlık için herşeyi buluyorlar; biz ne diye bunlara kafa yoralım?

Biz atyarışlarında altılıyı, piyangoda, totoda, lotoda büyük ikramiyeyi bulmaya bakalım.

Yahut rüşvetle, yolsuzlukla yolumuzu bulalım.

Uzay Batılılarınsa, cennet bizimdir!

Apollo uzay aracı onlarınsa, kurban cennet aracı bizimdir!

Kurbanlarımız kanatlanıp Sırat Köprüsü'nden geçirerek bizi cennete götürecektir!

Ancak kurbanını işkence etmeden kesersen cennete gidemezsin!

Kendin işkence edemiyorsan devletin kadrolu işkencecilerinden yardım isteyeceksin!

Nitekim geçtiğimiz Kurban Bayramı'nda kurbanlara işkence manzaraları medyamızda yer almadı mı?

10 yaşındaki çocuklara bile kurbanlar boğazlatılmadı mı?

Şehit kanlarından sonra bu topraklar kurban kanlarıyla da sulansın.

Bu cinnet vatan susuz kalmasın.

Arabanızı Apollo uzay aracı ile yarışır şekilde sürüp birbirinizin kanını akıtın ki, bu topraklar daha fazla sulanmış olsun!

Yerlere daha fazla tükürün, sümkürün ki bu topraklar daha fazla sulanmış olsun!

Ya işte böyle, **biri sizi özetliyor!**

Nuri Kurtcebe
Kuvayi Milliye
Çizgi Romanı - **İmza günü**
Ankara Leman Kültür
Konur Sokak Kızılay/Ankara
3 Mart 2002 Pazar
Saat: 13.00 - 16.30

ERDEMER ADA

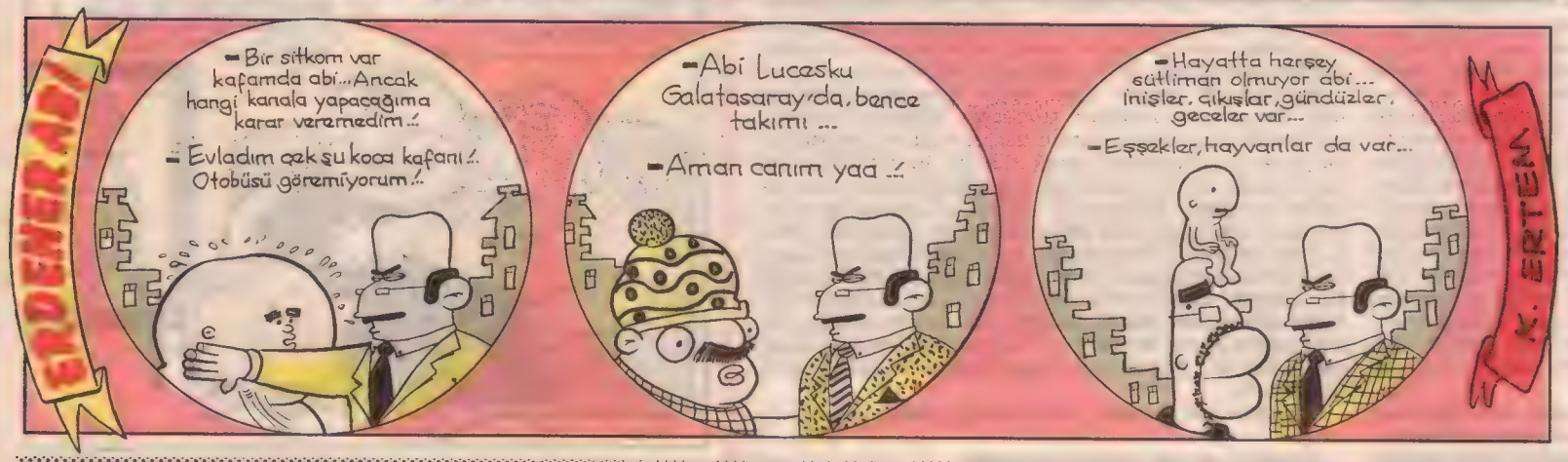

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

KİBAR B. BOYSAL NİÇİN?NİÇİN?. AŞIĞIM DA ONUN İÇİN..

HADİ HAZIRSAN ÇIKALIM!GECİKME-YELİM KAN KAMIN DOĞUM GÜNÜNE!. İBRAHİM SADRİ'NİN ŞİİR KASEDİNİ HEDİ-YE ET ONA DEMİŞTİM...ÇOK SEVİYO ÇÜN-KÜ!..YOKSA ALMADIN MI?..

ALMAZ OLUR MUYUM? ALDIM BAK...ALDIM DA DAHA ENTERESAN BİŞEY ALDIM... DİNCİ YAPIMCILARIN ÇIKAR-DIĞI BİR TOPLUMSAL HİCİV KASEDİ... ÜNİVERSİTE YILLA-RINDA TAKILDIĞIM CEMAATÇİLER PEK DİN-LERDİ BUNLARI!..

NE HİCİVİ YA? AY HİÇ BİŞEY ANLAMADIM BEN!HADİ ABİ ÇIKALIM... HATİ!.

ANLAMAZ-SIN TABİ..AMA DOĞUM GÜNÜNDE BU HEDİYE SEBEBİY-LE ORTAMIN BİR AN İÇİN BUZ GİBİ OLMASI. BANA ŞAHANE BİR GÖKSEL DOYUM YAŞATACAK. AH ULAN MÜGE... RESMEN ESKİ SEVGİLİNE PEŞKEŞ ÇEKTİRİYOR-SUN BANA.!.AH ULAN AŞIK OLMAYAYDIM BEN SANA!. ..VAH...

HİLAL-İ AHMER

KIZIM NERDEN ÇIKTI ŞİNDİ BU GECE GECE "VARİLİN İÇİNDE ATEŞ YAKIP MUHABBET ETME"FİKRİ.?. HEP ÖZENTİ!..HATIRLARIM, LİSEDEYKEN DE RAMBO'NUN İLK GÖSTERİLDİĞİ GÜNÜN ERTESİ KAFASINA GRAVAT BAĞLAYAN DENYOLAR TÜREDİYDİ...

ÖYLE DİYOSUN DA,GEÇEN YAZ AYSUN-LARIN YATINDA "HADİ GEMİNİN UCUNDA KOLLARIMIZI AÇIP TİTANİK DURUŞU YAPALIM."DİYE AYYUKA ÇIKAN SEN DEĞİL MİYDİN?.

ULAN HAKKATEN DE ÖZENTİ BU BE!..ŞU HALE BAK/HEMEN AMERİKAN SİT-KOMLARINDAKİ GİBİ UCUZ BİR HAZIR CEVAP!. YARIM SAAT SONRA BIRAKIP GİDERİM BEN BUNU BURDA HA?!

ARAP SADO MAZOSU & YARIM SAAT SİGARA MOLASI...

BİLİYO MUSUN CEYDA,BU ROMAN ADETA BENİ ANLATIYOR.! BİR ADA-MIN AŞKA VE STATÜYE ULAŞMA ÇABA-LARI...KİTAPTAKİ ESAS OĞLAN BENİM, ESAS OĞLANIN HASTA RUHLU, ZALİM MANİTASI DA SENSİN...FAKAT ÇOCUK-KEN KAÇMASINA YARDIM ETTİĞİM Bİ HAPİSHANE KAÇAĞI OLMADI HİÇ,O DA OLSA TAM OLACAK!.

YAANİ SEN AÇIK AÇIK BENİM HASTA RUHLU VE PROBLEMLİ OLDUĞUMU MU SÖYLE-MEYE ÇALIŞIYORSUN ÇÖZ LAN ELLERİMİ!..

GREAT MASTÜR BATÖR

?!..TAM OLARAK ONU KASTEDMEDİYDİM AMA İSABET OLDU...ALLAH ALLAH!REGL OLDUĞUN HAL-DE BENİ SEXE ZORLAYAN SEN DİİL MİSİN!ÇÖZMEM.. KAL ULAN HEP ÖYLE!.

SENİ İLK GÖRDÜĞÜM AN!..İŞTE O AN SAATİME BAKIP DEFTERİME ŞUNLARI YAZDIM!.EVET BAHADIR,NİHAYET YAŞAMA SEBEBİN ÇIKACAK SOYLU PRENSESİ BULDUN!AMA ŞEHİRDE KALDIKÇA SEN DE, BEN DE EVLİLİĞE YANAŞAMIYCAZ!.SENİ İYİCE Bİ' BOY ABDESTİYLE TEMİZLEYİP GÜNAHLARINDAN ARINDIRACAM!.AKSIN,BOYALAR ÇILALAR...BİRAZDAN TANRININ HUZURUNA ÇIKACAZ!. İMAM GELECEK EVLENECEEZ VE HEP BU ÇİFTLİKDE YAŞIYCAAZ!..

BAHADIR SEN SAPİTTİN Mİ BALIM? GEL DİNLE BENİ', DÖNELİM ŞEHRE, EN İYİ PİSİKİYATRA GÖTÜRİM SENİ! ÜLKEDEKİ KRİZ SENİ DE VURDU BİLİYOMH !?

SUS! SUS BİRAZ MEHTAP... NAAPTIĞIMI GAYET İYİ BİLİYORUM BEN...YA CENNET YA DA CİNNET!.

OFF YAA!!! LÜT-FAAN!.

ÇOK HUZURSU-ZUM...SEN,BEN VE AKAPULKO'DA KUYTU BİR KOY, AMA..!.

AMASI NE? HEP HAYALİNİ KURDU-ĞUN O MUHTEŞEM AN DEĞİL Mİ?.

EVET AMA, BABAMIN KREDİ İŞLERİNİ BİTİRMEM İÇİN BANA VERDİĞİ VEKALETİ KÖTÜYE KULLANIP TÜM BAĞI, BAHÇEYİ SATTIM O "MUHTEŞEM AN"I YAŞAMAK İÇİN!.

ANLADIM... MEMLEKETE NE YÜZLE DÖNÜ-CEN YANİ? EVLENİR-SEK BABAM SANA Bİ İŞ KURAR HAYATIM..!

ANLAMIYOSUN, OLAY O DİİL... AİLEMİN HAKKINI YEDİM BEN!HELAL PARA DİİL! ÇOK GÜNAH!.. ŞİRK!.

AMORA LA MEKSİ KAAMA..

YAA BAHADIR,BEN YENİ ÖĞRENDİM KÖTÜ KIZLARDAN HOŞ-LANDIĞINI!..BEN SENİN İÇİN İ'DEALİM... BENDEN KÖTÜSÜ-NÜ BULAMAZSIN BU ŞEHİRDE...MAHALLEDE YATMA-DIĞIM ERKEK KALMADI MESELA...OKUL HADEMESİN-DEN APARTMAN KAPICISINA,BOYACI VELETLERDEN, SOKAĞIN DELİSİNE KADAR HERKESE VERDİM..!

ON OFF

SEN KÖTÜLÜKLE OROZPULLUĞU KARIŞTIRMIŞSIN..! KERRANEDEKİ FAHİŞEDEN DAHA ÇOK ZKIŞMİSSİN SEN BE KIZIM...KÖTÜ DEDİYSEK "AKSİ VE SİNİRLİ "Yİ', "ŞIMARIĞI" KASTEDİYDİK..! SENSE PİS KIZSIN..! DE HADİ GİT İŞİNE SENİ..!

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güvü

Feyhan Güver

Bİ TANE DAHA YAPALIM HANİFE... BELKİ BU SEFERKİ SANA BENZER!.

HİÇ UMUDUM YOK NECATİ, SİZİN GENLERİNİZ ÇOK BASKIN!.

NE HAYALLERLE EVLENMİŞTİM... AMA NE OLDU, CEHENNEM!.

PÜFFT!.. OYSA NELER UMMUŞTUM... BİRAZDAN GELECEK VE BÜTÜN YAŞAMA SEVİNCİMİN İÇİNE EDECEK!.

RUKİYE... GEL HELE... DÜN GECE İLİŞKİMİZİ GÖZDEN GEÇİRDİM DEE!.

GEÇİR TABİ GEÇİİİR... BİR GEÇİRMEDİĞİN O KALMIŞTI!..

ANNEEE!

HA... HA... HAPŞ!.. EVDEKİ BÜTÜN ÇİÇEKLERİ DIŞARI ATTIK... NİYE GEÇMİYO BU ÇİÇEK ALERJİSİ SEVDİYE...

GULUM... NARDANEM... BENİMİ BEKLİYÜR DÜN!.

HEE KOŞ SENİ BEKLİYORDUM PISIRIK MIYMINTI HERİF!.

dengeli beslenme

kaanertem@leman.com.tr

FOOSSS

AAAAA?! FARE'YE BAKSANA?.

E SİZ İYİCE SAPITTINIZ BE! FAREYE BAKIP ŞAŞIRAN ADAM, YARIN ATA, EŞEĞE, EN SON DA FELEĞE ŞAŞIRIR Kİ İŞTE BURADA TOPLUMSAL PATLAMA DEDİĞİMİZ OLAY YAŞANIR...

...SON OLARAK DA YENİ BİR ALBÜM ÇALIŞMASINA BAŞLADIK... YOĞUNUZ. SABAH AKŞAM KOŞTURUYORUZ... Bİ YANDAN PROMOSYON.!

STÜDYO ÇALIŞMALARI İNSANI YORAR TABİ!.

...ÇALIŞMALARI DİĞER İŞLER YORUYOR TABİ İNSANI... NOLDU NİYE AYAĞA KALKTINIZ ALİ RIZA BEY?

SİZ DEVAM EDİN HANFENDİ... BEN ŞİMDİ GELİCEM!..

1

2

EŞŞOĞLUEŞŞEĞİN KAMERAMANI, GEL ULAN BURAYA! REZİL RÜŞVA ETTİN BENİ MEMLEKETE! İKİ SAATTİR BEN DE Bİ ARIZA MI VAR DİYE BAKIYORUM!..

ALİ RIZA İLE İYİ SABAHLAR

ALİ RIZA BEY NAPIYORSUNUZ!.. AAA?AA.?.

NAPTIM ALİ RIZA AGBİ FRİKİK GÖRÜNCE DAYANAMIYORUM!

3

BEN GURMEYİM KARDEŞİM!.. MİLLET YEMEĞİNİ BANA TATTIRMAK İÇİN KUYRUĞA GİRİYOR!.. SEN SURDA Bİ PORSİYON SU BÖREĞİNİ ESİRGEDİN BENDEN BE!.. GAZETEDEKİ DAMAK TADI KÖŞEMDE BU KONUYU YAZAYIM DA REZİL OL CÜMLE ALEME!..

SEN HALA NE GONUŞUYON LAN?. GURME MURME BİLMEM BEN!.. PARASINI VİRİRSİN, YEMEĞİNİ YİRSİN DÜRZÜ! ALIŞTIRMIŞLAR TABİ SENİ BEDAVAYA!.

SENİN YÜZÜNDEN BBG'NİN ELEMELERİNE BİLE GİREMEDİM. BEN DE BİR HÜLYA, BİR HACER, NE BİLEYİM BİR ESRA OLABİLİRDİM! BENİ ENGELLEDİN!.. GELECEĞİMLE OYNADIN!..

ULAN ŞU FANİ DÜNYADA NE İYİDİR, NE KÖTÜDÜR Bİ TÜRLÜ ANLAYAMADIM GİTTİ BE!.. İYİCE KAVRAM KARGAŞASINA DÜŞÜRTTÜNÜZ. BENİ YA! ÖYLE YAPSAM OLMUYO BÖYLE YAPSAM OLMUYO E NE Z.K YAPICAM ULAN BEN.?. KAFAM KARIŞTI BE!.

Aksam Servisi

Mısır Tarlaları

NİHAT GENÇ

Ortaokul hela kapılarının geyiği çevrildi, ancak belgelenemedi. Büyük projelerimden biriydi. Şehir şehir gezip ortaokul kapılarının iç yüzünden fotoğraflarını çekmek. Yıllarca "Diyarbakır helaları" diye bir fotoğraf projesi düşündüm, kaç tane fotoğrafçı arkadaşa söyledim, ilgilenmediler. Yıllar önce taşra gezilerimde lise helalarını içerden gördüğümde, dünyayı ayağa kaldıracak sanat şahaserlerini bulmuş gibi sevinmiştim. Tüm kapı, yüzlerce kişi tarafından tamamlanıyor, inanılmaz fotoğraflar! Hayalleri, çizgileri birbirine benziyor! Resimlerin büyüsü, hızla yapılır, boya diye bok kullanılır. Hayali kışkırtmak için bok kullanma tekniği yalnız devletin, siyasetin marifeti değil. Hatta, bokuyla meme, kalça yapmış, ancak her ikisini de benzetememiş ve memeden, kalçadan yine bokla bir ok işareti çıkartıp, "meme, am" yazar. Sanat tarihiyle yakından ilgilenmiş biri olarak söylüyor, asla espri yapmıyorum, insanoğlu, mağara resminden Van Gogh'lara kadar bu kadar çarpıcı, bu kadar etkileyici resimler yapamamıştır! Gençliğin en güzel en coşkulu günlerinde bok çizgilerle seks hayallerini büyütmek, bize, bugünkü siyasi yapıyı da anlatır! Demirel, Ecevit, Bahçeli, aynı ortaokullarda aynı hela kapısında büyüdüler. Bokla yazılan bu siyasetten kurtulamadık, içimizden bazıları ordan hiç çıkamadı, Kerem gibi!..

Şu herkesin bilip, hiçbir yerde yazmayan ama tüm Türkiye'nin gayet iyi ezberlediği pis fıkraların hepsini Kerem'den öğrendik. Bu fıkralar ortaokul yıllarında din gibiydi. Hala ortaokulun kapısından geçerken, bakarım, orda hala capcanlı yaşıyorlar. Fıkraların çoğu Namık Kemal üzerine, Namık Kemal, Abdülhamit'e muhalif, Abdülhamitçiler intikam için mi uydurdu? Namık Kemal kadar ciddi, bilgili, beyfendi bir kavga adamının bu fıkraların kahramanı olması, tarih, sosyoloji açısından hala müphem. Kerem kayaların üstünde gece yarısına doğru anlatır, biz dinleriz: "Palavracı adamın biri Namık Kemal'e, "o kadar sıçtım ki, İstanbul'un bir adası daha oldu" der. Namık Kemal cevap verir: "Geçen benimkisi o kadar kalktı ki, senin o adaya köprü oldu", palavracı atılır: "Yok canım o kadar büyük olamaz", Namık Kemal hazır cevap: "Eee o kadar büyük .öte böyle .arrak".. İğrenç.. Yapma Kerem, diye kaçışırız. Kerem daha iğrencini bulup sıritır: "Namık Kemal üç-dört kadını peş peşe hacamat etmiş, doymamış, üç-beş posta, yine doymamış. Gece yarısı Namık Kemal'i bir ağacın tepesinde bulmuşlar. Bıçakla kalem gibi yontup, karşı dalda sulandığı kanaryaya uygun incelttiğini görmüşler..." İğğğğğ... Hiç anlatılmayanlar liste halinde Kerem'de saklıydı: "Dursun, Temel, bir travestiyi kadın sanıp birlikte yatağa atmışlar, Temel bir müddet sonra önden bağırmış: "La Dursun çok soktun, geri çek!"... Ortaokulu bu fıkralarla bitirdik. Tabi hepsi kaba, iğrenç değildi, bugün dahi güldüklerim var, mesela Bayburtlu fıkrası. Bayburtlu yolda kaymakamın kolunda karısını görür, sarışın, çok güzel, gözünü alamaz. Kaymakam "ne bakıyosun ulan" der. Bayburtlu kaymakama: "Bu sizin karınız mı?", Kaymakam: "Evet! Benim kanım!" der. Bayburtlu: "Niye böyle boş boş gezdirirsen, niye eve götürüp .ikmirsen!"...

Sıcacık bir yaz günü. Sırtımıza fanila yapışmış. Rüzgar, nafile esiyor. Fırtına kopacak gibi. Uzaklarda deniz köpürdü. Kerem piçin teki, ne yapayım, arkadaşım. "Gel la şurdan denize girelim, kızlar var. Kızlar hem de nasıl var. Geniş kalçaları, iri gözleri, büyülendik. Kayaların altında bir çırpıda soyunduk. Deniz, köpükleri uzaklardan hızla sahile sürüklüyor. Sahil, henüz mavi çarşaf gibi. Kızlar şarkı söylüyor, bazıları topla fır fır oynuyor. Kerem: "Sen bekle oğlum, ben gidip otuzbir çekeceğim, kayaların altında!" Kilotunun üzerinde boru temizler gibi bir hareket yaptı, pis pis sırıtarak: "Sen anlamazsın oğlum!" dedi. Kızları gördükçe kalbimde bir sevinç. Çok utanıyorum onlara bakmaktan. Kerem geldi: "Sıçacağım oğlum!", "kayaların altına sıçsaydın ya...", "Yok oğlum, deniz daha keyifli!".. Sahilden açıldı, açıldı, bana seslendi. "Gel la, burası çok güzel!" Gitmedim. Kızların yanında beni rezil eder diye korkuyorum. "Korkuyorsun değil mi açılmaya, buraya kadar gelemezsin!". Korkuyorsun demeyecekti, korkarım ama, hayatımda ne yaptıysam hiç korkmadığımı göstermek için yaptım. Koşarak atladım denize, yanına vardığımda ağzını denize sokuyor bouuuyğğğğğ sesi çıkarıyor. Hadi dönelim.. Dur, dur, daha sıçmadım, derken, patlıcan kadar bir bok pırt diye su yüzüne, tam burnumun dibine çıktı. İğrenç... Öğğğğ. Taze bok kokusu, tuzlu suyun kokusuyla midemi alt üst etti. Hızlı kulaçlarla sahile kaçmaya başladım. Açıklardaki dalgalar köpükleriyle yetişti. Panikte kulaç atıyorum, dalgalar boku getirip ta burnumun dibine sokuyor. Ben kaçtım, bok peşimden geldi, ben kaçtım, sahile kadar kovaladı. Denizin, sahilin, kızların zevki kalmadı. Kerem'e küfredip fazla azdırmamalıyım, yeni pislikler yapar. Başka korku oturdu içime. Sahildeki kızlar boku görürse? Belki kızlar boku görmezdi. Kerem kumsala doğru bağırdı: "Bu var ya, denize sıçtı laaaa!". Binlerce bakış bana döndü. Elbiselerimi alıp ağlamaklı hızla kaçtım. Sahilde iri yapılı ağbiler peşime düştü.

Eşşek kadar adam oldum, o bok hala peşimden gelir!

Ertesi gün pencerenin altından bağırdı: "Gezmeye gidiyoruz oğlum!". Gezmek, bilmediğimiz sokaklar, tepeleri amaçsızca dolaşmak, büyük macera! Yolda yere baka baka yürür, bakır parçaları arar, ampulün bakırını ayağımızla ezip hazine diye cebe atarız. Dükkan önünde durup, marangoz, kalaycı seyreder, dalarız! Dükkanın kalfası gelir: "Git la şu bakkaldan sigara al" der, kaçarız. Yağmur çiseliyor. Damlanın altına sine sine Boztepe'ye yürüyoruz. Kapkara gök. Bir rüya içindeyiz. Hiç görmediğim sokaklar, insan yüzleri, eski kapılar. Kemik Hastanesi'ne yaklaştık. İçi bomboş sadece duvarları kalmış Kızlar Manastın'na nihayet girdik. Dışarısı görünmüyor. Her yer kınk şarap şişesi. Kerem duvar dibinde ısırgan otları kopardı, kayaların üstünü temizledi. "Burası bizim yerimiz olsun", "Önce ben buldum oğlum, burası benim!", "Hadi oğlum, sen dışarı çık, ben otuzbir çekeceğim!".. Kızlar Manastın'ndan dışarı çıktım. Tepeden aşağı denize, şehre baktım. Zaman durmuş gibi. Hava ne zaman güzel olsa, tepelerden aşağı bağırarak koştuğum o günleri hatırlarım. Kerem, koparttığı otlarla ellerini silerek yanıma geldi, ağzını ballandırarak, "Rüyamda var ya oğlum, hemşire yurduna giriyorum, tek erkek benim, her odaya giriyorum, tek tek inanmazsın oğlum, sabaha bitmişim, leşimi kapıya koyuyorlar!".. "Ne yapıyorsun odalarda?", "Oğlum sen de bir bok bilmiyorsun. Burası ne, Kızlar Manastın, çok eskiden kızlar burada kalıyor. Şimdi, sen beni bekle... Öbür odaya girip geleceğim..."

Öyle canlı anlattı ki, hayaliyle kendini yeterince coşturdu. Kızlar Manastın'nı düşündüm. Kaç yüz yıl önce. Odalarda tek başına, mum, kandil ışığında pencereden denize bakıyorlar. Deniz çok uzakta, gelen gemiler, yukardan çam ağaçlarının gürültüsü. Durmaksızın yağan yağmurun sesi, rüzgar denizden gelip tam da burada patlıyor. İnsan böyle bir tepede Tanrı'ya değil, denize, ağaçlara, yağmura hergün ibadetle geçirir gününü. Şimdi Kerem gibi bir piç, bir karayılan gibi gecenin karanlığında gizlice girivermiş midir odalarına? Ellerimi başımın altına koydum, gökyüzünü seyrediyorum. Zaman durmuş gibi. Bir ihtiyar bastonuyla, yukarı doğru çıkıyor, yüzüne gözüne toz toprak karışıyor!

"Kerem oğlum, geç oldu gidelim", tepelerden aşağı koşarak, birazını göt üstü kayarak iniverdik. Akşam olmadı. Hiç olmadı. Bizim sokağın içinde kalabalık, polisler. Bir cinayet işlenmiş. Kerem'le kafamızı kalabalığın içine soktuk. Polisler cinayetin olduğu yerden ayrılmıyor. Komser, polislere: "Burdan ayrılmayın, kan tutar, geri gelir!".. dedi. Halk teker teker hüzünlü bir şarkı gibi bu nakaratı kulaktan kulağa çoğaltır: "Kan tu-

Devamı 14 Sayfada

pazar sevişgenleri

met üst

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

13. Sayfadan Devam

tar, geri gelir!"... Pencereden bağırdı kocakarı, diğerine "Katili kan tutacak geri gelecek, onu bekliyoruz!".. Hava kararmadı. Kalabalık dağılmadı. Polisler cinayetin olduğu yerde bekliyor. Kerem, "sen bekle oğlum, ben sıkıldım bir otuzbir çekip geleceğim!".. Kerem gittiğinde, kalın paltolu, çok uzun boylu bir adam, elinde silah, sokağın başında göründü.. Derin bir sessizlik! Film çekiliyormuş gibi. Herkes adama bakıyor! Kalın paltolu adam, polislere doğru yürüdü. Polise silahını uzattı. Kalın paltolu adam, cinayetin olduğu yere çömeldi. Polis, omzuna vurdu, sonra koluna girdi. Karakola doğru yürüdüler. Balkonlara doluşmuş kadınlar: "Kan tuttu, geri döndü" diye bağırıştı.. Kaçıp gizlenemedi, kaybolamadı, kan tutmuş, neyse kan tutmak. Kerem koşa koşa kan ter içinde, soluk soluğa geldi, maceranın en nefis yerini kaçırmıştı: "Ne oldu oğlum, bi anlat laaa?".. "Kan tutmuş oğlum, katil geri geldi, öldürdüğü yere kadar geldi..."... "Polisler koşup yakalamadı mı onu?", "Hayır, yakalamadı, cinayet yerinde bekliyeler...", Kerem: "Çok salakmış oğlum katil, otuzbir çekseymiş, birşeyi kalmazdı!"..

Kerem'le babasının mezarına gideceğiz. Yürüme on kilometre, dağlara vurduk. Issız yollar! Birçok yol otla kapalı! Otla kapalı yollar ne hüzünlüdür! Yolun ortasında masmavi küçük çiçekler! Eşşek kadar bir köpek kovaladı, korkudan donumuza sıçtık. Koca bir dağın yamacını döne döne mezara geldik. Mezarlıkta ağaç kadar büyümüş dikenli otlar! Mezarı bulmak mümkün değil. Otları temizlemeye başladık. Otlar bitmiyor. Saatlerdir ot kırıyor, gövdelerini parçalıyoruz. Manevi bir coşkuyla, durmak yok, ağaçlaşmış dalları devirdikçe bir kahramanlık, bir kılıç sallama şevki girdi içimize, mezarlığa iki çocuk savaş açtık! Kıran kırana, bir imha savaşı! Mezarı açtık, temizledik. Kerem: "günahtır la oğlum, diğer mezarları da açalım" dedi. Dikenli ve kamış gibi boyumuzdan uzun otları kopartıp, dağ gibi yığdık. Hava hiç kararmadı. Hiç yorulmadık. Ellerinde kürek, kazma, bir yolu dolduracak kadar adam mezarlığın başında toplandı. Küfrederek: "La çıkın ordan, orası ok yılanlarıyla dolu, öldürürler sizi, yoldan geçenleri bile sokuyor!"... Mezarlıktan fırladık, çamurlaşmış çimen üzerinde kaydık, kaçmaya başladık. Ok yılanları yüzünden bu mezar yıllarca temizlenemiyor. Köylülerden biri "helal be bu şehirli çocuklara!". Saatlerdir içindeyiz, neden bize dokunmadı ok yılanları? Arkamıza bakmadan kaçıyoruz, Kerem tıkandı, "La oğlum bir dur, şu çalıların ardında bir otuzbir çekip geleyim!".. "Oğlum, bak yılan sokar, dikkatli ol!". Kerem: "Benimkini görsün o yılan varya, korkar kaçar oğlum!"..

Kerem çok korktuğunda, çok utandığında, çok canı sıkıldığında otuzbir çeker, unutur. Kadınları anlatıp ağzı sulana sulana kendini en mutsuz anında bile motive eder. Kendini kışkırtma ustası. Can verir gibi otuzbir çeker. Kan sızıncaya kadar derler ya. Kapkara, meşin gibi kolları, sinek kanadı gibi çırpınır. Ölümün deliğini bulmuş gibi bir noktaya gömülür, yüzü acıdan titrer. Kıvır kıvır saçları, yılışık bakışlı.. Kusmuk parçaları, sidik, izmarit, hayvan kemikleri, yosun tutmuş kayalar, hiç su dökülmemiş ağzına kadar bok taşan helalar, her pisliğin içinde hızla hayal kurma becerisine sahip. Bir şamata değildi, bir dindi. İnanılmaz hayal kurar. Her yerde hayal kurar, her zaman hayal kurar. Kendini kudurttuğu hayallerinin hepsi nefis hikayelerdi. Uydurur, uydurur, yine hayallerle dolu enfes kız şekilleri çizerdi. Orta ikiden terkti, o yıl sınıfta birlikte kalmıştık! Pantolonunun yan cepleri delikti, eli her an onun üstünde. Tek korktuğu şey, bir hışırtı, bir gizli göz. Gözleniyor olması konsantrasyonunu bozar. Kızlarla konuşmayı, arkadaşlığı, kızlara mektup yazmayı, kızların peşinden gitmeyi hiç sevmezdi. Onun işi, resim, yabancı dergi. Yabancı seks dergileri bulmak için gemilerden çıkmaz. Kadınlarla süslü bir dergi için yapmayacağı cambazlık, söylemeyeceği yalan yok, olmazsa, çalar. Hergün, günün rekorunu sayar, gurur duyardı rekoruyla, üç, beş, atıp tutardı! Zihnindeki seks filmleri dünyanın en neşeli fırıldakları gibiydi, hayat onun için, bu sahnelerde canlandırdığı resimlerdi. Anlatırken hikayeyi, yanda keser, gaza gelmiştir, "dur la bekle, canım otuzbir çekti..." deyip helaya fırlar!

Okuldan atıldığı günü de biliyorum, imtihanda bayan öğretmenden kalem almıştı, bana döndü: "bu kaleme, öğretmenin eli değdi, o eli başka nerelerine değdi, bir düşün..", sonra, boş kağıdı öğretmene uzatıp, kalemin dokularına baka baka tuvaletin yolunu tuttu. Bazen tuvaletten erken döner, "tükrük kalmadı oğlum" diye, böbürlenirdi, yani o kadar yaptım ki... Hayal ettiği filmleri bir de sahne sahne rüyasında görür. Annesi onu ayakkabı tamircisine verdi, o akşamları yazlık sinemada teşrifatçılığa başladı. Mahallenin gençlerini öndeki sıralara sırayla dizer, topluca ve tempo içinde yaylı, açılıp kapanan sandalyeleri salıncak gibi sallayarak otuzbir çektirir. Hangi sahnede çekileceği, hangi sahnede patlatılacağı Kerem'den sorulur, hayaller ona göre ayarlanır. Kerem en başta, "bekleyin oğlum, başlamayın, daha çok var sahneye" diye komutlar yağdırır.. Kerem yeni gelen filmlerin en güzel sahnelerini ayarlar, ezberler, haberi uçurur, film nasıl kimse sormaz, herkes: "iyi sahneler varmış oğlum..." derdi, ağızlarını şapırdatarak.

Zihni yorulmaksızın fantazya üreten Kerem, dünyayla hiç ilgilenmedi. Tanrı bu güzel çocuktan ne istedi bilmiyorum. Bel soğukluğuna yakalandı. Lilisine ince bir demir teli sokmuşlar. Kerem'in süngüsü düştü, ama sahne anlatma coşkusu bitmedi. Gezmeye çıktığımızda can çekişircesine ağlıyor, hastalığını çocuklara söyleme diye yalvarıyor! Karizmayı kaybetme korkusuyla o günlerde mızıka çalmaya başladı. Sesi kısıldı, yüzü muşamba gibi buruştu, en kötüsü süte başladı. Bir hava boşluğuna düşer gibi "hayat boşluğuna" düşmüştü. Bu hastalıktan da beterdi. Rüyalarıyla savaşmaya, hayallerini değiştirmeye gücü yetmiyordu. Her gördüğü nesneyi fantazyaya, seks diline anında tecrübe eden, tüm dünyasını bu hayal dili üzerine kuran Kerem'in zihni yine sürekli kışkırtıcı hayaller üretiyor, ama nafile. Değirmen kendi taşını öğütüp, kendini bitiriyordu. Ezik büzük, süklüm püklüm Kerem, yıllardır otuzbiri hayatının bir neşesi yapıvermişti, otuzbir gerçek bir teselliydi. Yıllardır biriktirdiği hayal deposu işe yaramıyordu. Hayal kuramayan her insan gibi alkolizme sürüklendi. Bazen, yazlık sinemada çocuklar toplu düzenek içinde otuzbir çekerken, arkalarına geçip, mızıkanın temposuyla şamatalı yol vermeye çalışıyordu, ama uzun sürmedi!

Kerem, ortaokuldan sonra hiç büyümedi. Sefalet kokan yoksul evinin dört duvarını kadın resimleriyle doldurdu, tatlı tatlı bakındı, göz kırptı. Kerem, Tanrı'nın yarattığı bu iki kişilik dünyayı hiç beğenmedi. Yalnızlığını hayatın ilk gününden kabullendi. Korkudan üşümemek için bu fiziki reflekse ömür boyu durmaksızın sarıldı. Kendini ikna için, yalnızlığına karşı giriştiği bir savaştı, çok zararsız bir yöntemdi, hayatını mahvetti. İnsanlığa karşı bir borç düşünmedi, eline aldığı şeyi bu dünyaya hiç sokmadı! Zihnindeki sanat atölyesinde hayal dünyası el emeğiyle hazırlanmış tatlı bir baş dönmesi ona yetti! Kimseyi dövmeden, kimselere bağırmadan, tek başına çok hummalı bir işe girişti, erken yaşta beli büküldü!

Yirmibeş yıl aradan sonra karşılaştım Kerem'le. Sanki hergün birlikteymişiz gibi, ilk cümlesi şu oldu: "Oğlum, benim birkaç atımlık barutum kaldı, onu da sıkı bir parçaya ayırdım, siz kendinizi düşünün!". Elinde kıyıp kimseye koklatmadığı Pirelli takvimini bana satmaya, kakalamaya çalıştı. Sonra, iç geçirerek, "eskilerden kimse kalmadı" dedi. Bunun anlamı, herkes Nataşaların peşinde, eskisi gibi, miki filmleri, seks dergileri, kayaların üstünde geceboyu seks fıkraları anlatan kalmadı...

Elinde şarap şişesi, kayaların üstüne doğru yürüdü. Arkasından baktım. Modernizmin ilkel günlerinde, bugünkü görsel imkanların hiçbiri yokken, bir kasaba gençliğine gönüllü seksologluk yapmış bu adam bir nevi, nalbant gibi, semerci gibi, mesleği tükenenlerden. Bütün hayallerini arkadaşlarına verdi. Bütün hayallerini kaybetti. Şimdi, dalgaların çalımlı, çapkın gelişlerine, zihninden birşeyler, güzel şeyler uyduruyordur. Adım gibi biliyorum, birazdan kafayı bulur, fermuarı açar, dalgaların kıvrımları, süzülüşleri... Patlatmak için en uzaktaki dalgaya, şu köpük köpük, en masmavi dalgaya hazırlanıyordur! Neden en uzaktakini bekliyor. Bu bir hayat oyunu.. Vakit geçsin!

Hava ne zaman güzel olsa, çocukluğumun o son günü, erkekliğimin o müthiş korku-

Sayı: 538
2 Mart 2002
Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı

Iu ilk gününü hatırlarım. Rüzgarın sürüklediği dev kanatlarımız vardı. Sıcacık kıble rüzgarı yamaçlarda mısır tarlalarının püsküllerini sallandırır. Açık penceremden odama doluşur, sıcacık, yün gibi rüzgar! İkindi güneşi yumurta sarısı gibi koyulaşır. Uzaklarda evlerin camlarında güneş yangını gözlerimi kamaştırır. Bir soluk tırmanıversem mısır tarlalarına! Evde kimsecikler yok. Kışkırtıcı, derin bir sessizlik, Tanrı ve ben. Annemin yemek için hazırladığı kavrulmuş soğanlı kıymayı ekmeğin arasına gömdüm, vahşice yumuldum. Bir güzel uyuyuvermişim. Sedirin üstüne serili halı. Fermuar yerimde hoş bir sıcaklık, pembe bir rüya. O yana bu yana dönerken sürtünmüş. İçimden pembe bir şimşek gibi kıvılcım. İleri doğru, kamçının şakladığı yerden, havai fişeğin en üstteki o tek kıvılcımı. Karşı konulmaz bir merak içinde baygınlıkla kendimden geçtim. Şeytan, ilahi şeytan, şehveti sürtünmenin tesadüfüyle, göklere asılı bir ateş gibi koydu içime. İçimde derece derece yükseldi, çoğaldı kıvılcımlar. İlk defa hissediyorum böyle bir şeyi, yeni tanıştığım, titreyen neşeli bir sıcaklık. Duvak teli gibi, ince uzun bir damar içimden göklere doğru çekildi. İpi kopmuş bir salıncak gibi, havaya şekilsiz, bir tuhaf acılı kahkahayla fırladım. Neler oluyor içimde? Acaip şiddetli bir mutluluk. Karşı konulmaz bir merakla bir daha sürtmek istedim sedirin halısına fermuar yerimi. Pıt, pıt.. Birkaç küçük kıvılcım, seri, peşpeşe patladı. Tavada patlayan mısırlar gibi, içimden dışarı doğru bişey atladı! Minik bir patlama dizlerimin içinde yalanarak gezindi. Dizlerimin içinde, bala bandırılmış kanarya tüyü gibi bir iplik, incecik sızıyla çekildi. Gökmavisi bir güzellik uçuşu! Fermuarımın altında kuş gagası gibi bir sertlik. İçimde tanımadığım bir ilkel güç, daha sürt, daha sürt diye yalvarıyor. Başımı bir rüyaya sokar gibi geri attım. Daha fazlasına korktum, birden ayaklandım. Utandım. Paniğe kapıldım. Hiç duymadığım birşey. Hasta mı oldum. İçimden şelale dökülecek gibi gümbürtülü bir sarsıntı. Saçlarım, koltukaltlarım terledi. Ucundan bir damlacık zehir döküldü. Sıkıntıyla kendimi topladım, neler oluyor, çözmeye çalıştım. Yüksek tepelerde mısır tarlaları, hep birlikte el sallayıp, beni çağırıyorlar! Çenemi pencerenin kurumuş macunlarıyla dolu çürümüş tahtasına dayayıp... Daldım uzaklara. Erkek arkadaşlarımın mahallede söyledikleri bir türlü anlamadığım, otuzbir dedikleri bu mu, sen daha erkek olmadın deyişleri, bu mu, hiçbir şeyi anlamıyorum. Vakti mi fazlasıyla sefahat ve zevk içinde harcamışım gibi bir suçluluk içinde girdim. Çok da istiyorum az önceki heyecanlı sarsıntıdan. Vücudum hasta gibi, pelteleşti bedenim. Bir damlacık zehir, bütün gücümü boşalttı. Ne olur biri bana yardımcı olsun şimdi, neler oldu vücudumda. Kemiklerimi etimden ayırıp dövmek istiyorum bu bedeni, söyle, ne oldu az önce! Çok uzaklarda mısır tarlaları!

Mısır tarlaları! Tepelerde her biri futbol sahası kadar büyük, yanyana dizili, sapsarı mısır tarlaları! Deniz gibi, çarşaflar gibi çırpılıyor. Ağını atmış rüzgar, nerelere yol arıyor? Arkasına dolanmış, samansarı saçlarını tarıyor!

Şimdi anladım, kötü kötü söylenmiyor rüzgar, mısır saplarının her birinin kulakçıklarına şehvet, arzuyla başka bir hikaye fısıldıyor. Bugün anladım, mısır tarlalarının feryadı, azap değil. Bu sızlanma, yakarma hiç değil. Bu çırpınış bir hava basıncı asla değil.

Mısır tarlalarının sırtına binmiş, yatırıp yatırıp kaldırıyor rüzgar! Beli boğumlu, incecik, üst başsız, hasırdan elbiseli, çıtır çıtır sarışınlar! Kabuk kabuk yapraklarına ne kadar mutlu sarılmış mısırlar! Kabuğunu, gergin sütyenler gibi ayırsam. Etine sarılı binlerce sütçük taneyi parmak uçlarımla koparsam. Yolunu kaybetmiş bir kaya kertenkelesi gibi gizlice giriversem mısır tarlalarına. Kabuklarını sıyırıp sütçüklerine bir diş, bir diş daha geçirsem. Dişleye dişleye sapır sapır döküversem. Hırsız, vahşi bir yaban domuzu gibi tarlanın içinde bir o yana bir bu yana amaçsızca koşuversem. Rüzgar, bayrak gibi elime verdi, derin gizli şeyleri öğrenmenin cesaretini. Erkekliğin yumuşaklıktan geçtiğini şimdi rüzgar öğretti! Bu tatlı solgun sarı parlak, nasıl oldu, nasıl kudurttun, nasıl taşırdın rüzgar! Birazcık kurumuş güneş sırtana, birazcık kurumuş rüzgar renginden verdi. İhtiyar toprak köklerine çömlek çömlek taşıdı buz gibi suları! Gece boyu ay ışığının tatlı dil dökmelerini unutmamalı!

Rüzgar saldırıyor mısır tarlalarına! Sanki içimde kilitli kapılara omuz vurup, birer birer yıkıyor. Sert, ne zarif kırıp dağıtıyor sapları! Toprağı öpüp öpüp başına koyuyor, dumana karışıyor ortalık. Yumuşacık, yemyeşil sapların her birine ne tatlı dokunup, arkasından dolanıyor. Yamaçlardaki kayaların yanaklarına sert, ateşli, kırbaç gibi öpücükler bırakıyor. Sert kayaların parlak yanaklarından taşın soğuğunu emiyor. Gülümseyerek emiyor! Öperken, kızgın lavların dumanları yükseliyor, göğsümde bir sevinç bulut gibi yükseliyor?

Korkuyla bir daha açtım külotumu. Dünyanın en tuhaf şeyini inceler gibi. Bu yapışkan sütü tanıyorum. Sümüklü böceklerde var. Deniz kabuklarının içinde, kaya balıklarının sırtında, çok top oynadığında tükrüğümün içinde var. İşaret parmağımla baş parmağımın ortasına alıp, açıp açıp kapadım. İp gibi uzuyor. Yaklaştırdım gözlerimi. İçinde bulut kümeleri... Rüzgarın mısır tarlalarına sürüklediği, başını uçurumlardan gezdirip geri getirdiği bulut kümeleri! Bu büyük sırrı gizlemeliyim. Hayatımda ahlaksız birşey istemiyorum. Bağırdım penceremden, girme o mısır tarlasına rüzgar! Dağıtma koçanları! Henüz yeşil, dökülür, kırılırlar. Ama ne güzel vücutları var, başımı döndürüyor. Dayanamıyorum. Bir daha istiyorum. Rüzgar gibi gelip yeniden kabuklarını ayırsam. Etine dizili sütçükleri, her bir yanını ısıra ısıra dönsem. Döndüre döndüre ısırsam.

Kapı sesi, annemin ayak sesleri. Mısır tarlalarına akşam güneşi vururken. Yeni erkek olmuş bu çocuk... Annemin sesiyle, helaya saklandım. Söz ver mısır tarlaları, anneme hiç söyleme!

Hava ne zaman güzel olsa, aklıma gelir. Mısır tarlalarının üstünde, hala sapsarı bir tozbulutu. Masmavi göğü içine alır. Birbirleriyle kucak kucağa oynaşarak, akşamı ederler. Annemin mutfaktan sesini duyarım hala, "oğlum yemeğin kıymasını bitirmişsin!".. Hala pencereleri panikle kapatırım. Bu zehirli dikene ne zaman dokunsam, çocukluğum, durmuş kurumuş bir zaman gibi, aklıma gelir...

Artık her lafa karışmıyor, her şeye mızmızlanmıyorum. Herşeyi karıştırma hürriyetini kendimde görmüyorum, neye dokunsam izin istiyorum, ne yapsam, uzun açıklamalar yapıyorum. Sus pus oturuyorum. Yakayı ele vereceğim, gizlediklerimi öğrenecekler. Zift tenekeleri vardı çarşıda, dükkan önlerine konulmuş. Kaya parçası gibi katran satılırdı. Teraslara, damlara sürülür, yağmur deliklerini örtmek için. Katran tenekesinin başına dikilmiş bana ters ters baktığını, o koyu lacivert, parlak siyahın, o taşlaşmış kara sıvının içine girdim. Derin bir utançla hep orda kaldım. Başka dünyaları gösteren film gibi katran kayaları! Saatlerce durgun durgun seyrediyorum. Gözlerim koyulaştı. Utanç verici bu sıkıntıyı üstümden atamıyorum. Bu mundar şeyi taşımaktan ürküyor, korkuyorum. Boyum mısırlardan çok küçük. Annem beni bakkala gönderiyor, utanıyor, gitmiyorum. "Oğlum, insan bakkaldan utanır mı?", ne bileyim utanıyorum. Öğretmenin yüzüne bakamıyor, utanıyorum, ağbilerime bakamıyor, kaçıyorum...

Annem, komşusuna dert yanıyor: "Hergün sokakta top oynayan bu çocuğa birşeyler oldu, utanıyor, odasından çıkmıyor, akşama kadar odasına kapanmış, bakkal ne ki, bakkaldan utanıyor, bir kibrit almaya utanıyor, yolda giderken başını hep yere eğiyor, ne yapsak, bilmiyorum!"...

Başımı pencereden kaldırıp, tek gözülme, gizlene gizlene, mısır tarlalarından utanarak karşı tepelere bakıyorum, bulutlar koyulaştı mı, yağmur geldi mi, rüzgar tepelere sarılmaya başladı mı? Annemin ayak sesini duyar duymaz, pencereden gözümü indirip, bir tarla faresi gibi kaçıyorum yatağın altına..

Havalar ne zaman güzel olsa, durmuş bir zaman gibi, aklıma gelir mısır tarlaları!

nihatg@leman.com.tr

Farkedilmiş

enderoz@leman.com.tr

Erdem Özkan

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0212-880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0212-622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

İzin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet

PANTOLON

METİN FİDAN

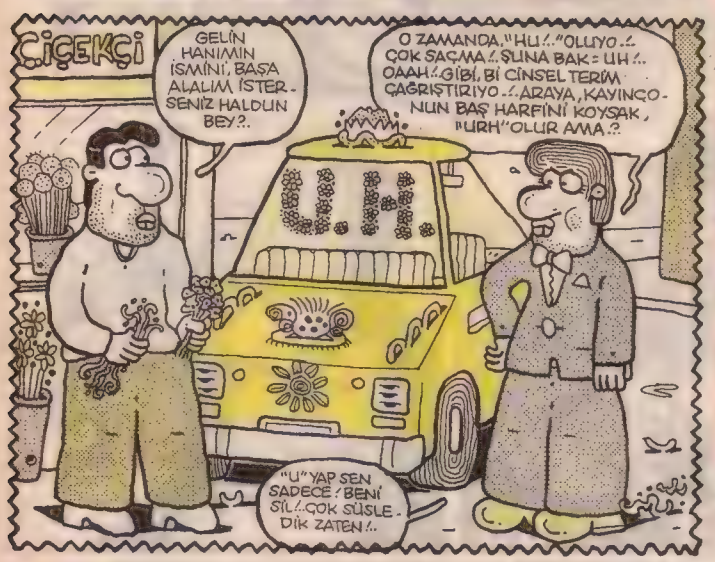

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

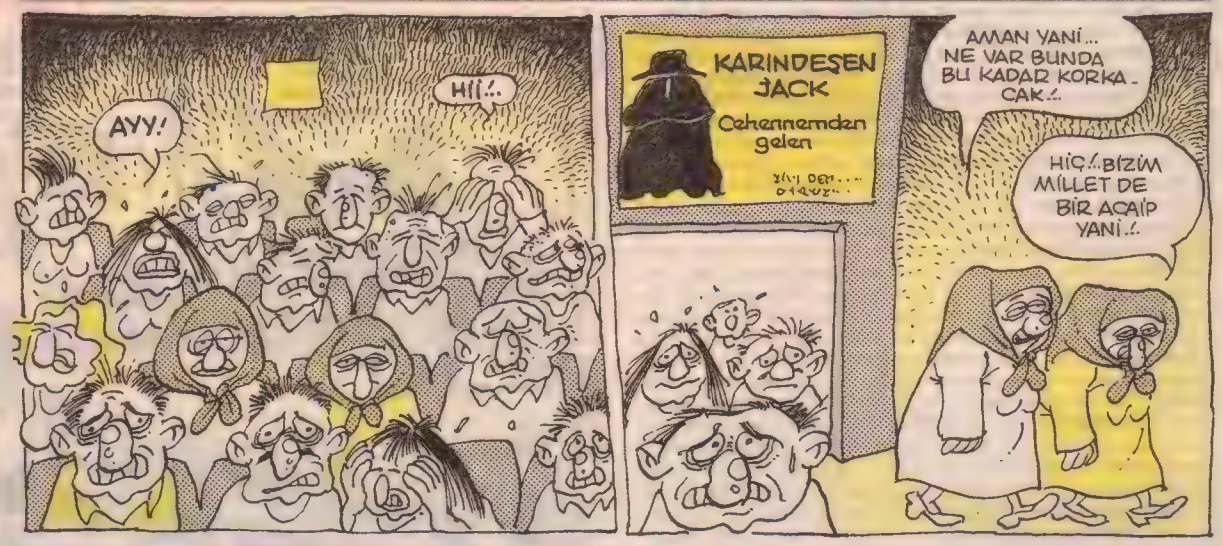

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

GEZ MAHMUTÇUK

Mahmut Tibet

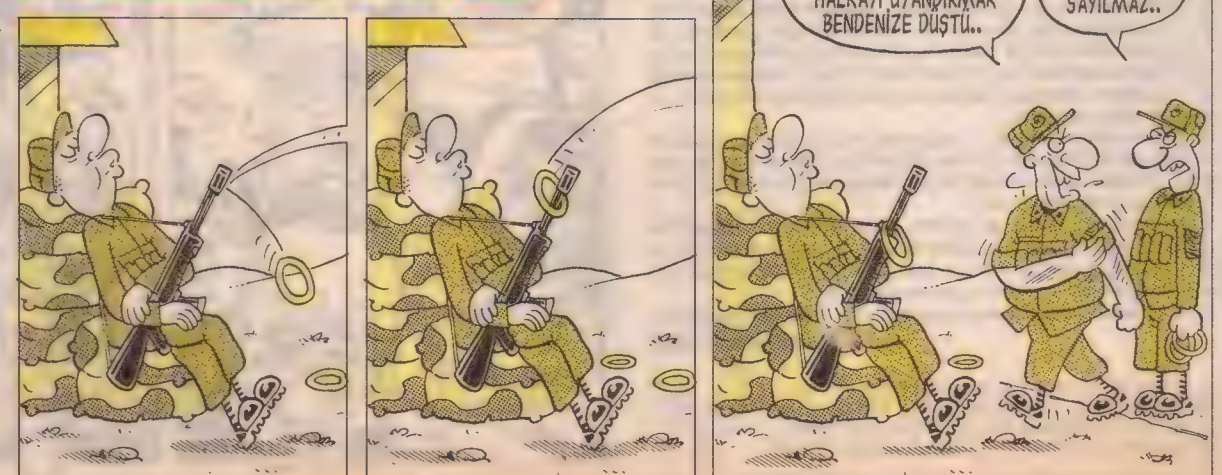

539

9 Mart 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/10 - 600.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

POLİS: KADINLARIMIZA DOKUNMA!

Geçtiğimiz hafta Beşiktaş'ta görevli iki polis kendilerine adres sormak için başvuran Rus uyruklu Natalia Öztürk'e ekip arabasında tecavüz ettikleri gerekçesiyle açığa alınmıştardı.. Bu olay birkaç ay önceki Şile'de polisler tarafından kimlik sorma bahanesiyle kaçırılarak tecavüze uğrayan Leyla Bozacı'yı hatırlattı hemen. Aynı gün davacı olduğu ve tutuklu bulunan polislerle mahkemesi olan Leyla Bozacı bu kez televizyon ekranlarına geçirdiği sinir krizi ile geldi. Çünkü kendisine tecavüz eden samık polislerden Beral Demir tahliye edilmişti ve Leyla Bozacı adalet diye haykırıyordu. Leyla Bozacı'nın kabusu hiç bitmedi. Üzüntüden saçlarının döküldüğünü söyleyen Bozacı ailesi korkunç manevi baskı altında kaldıklarını belirtiyor. Leyla Bozacı bitmeyen çilesini şöyle anlatıyor. "Polis evimizin sokağına otomobilini çekiyor ve üç günde bir kocamı çevirip kimlik soruyor. Durusmalarda bile konuşturmuyorlar. Bu davaya bir kadın hakimin bakmasını istiyoruz... Beşiktaş'ta polis tarafından tecavüze uğradığını iddia eden Natalia Öztürk'ün de bakalım yaşadığı trajedi yetmezmiş gibi çektikleri ve uğrayacağı baskılar sürecek mi... Suçluyu yakalamakla görevli polisler hem suçlu hem güçlü... Bu kadınların ise arkasında onları destekleyecek, koruyacak hiçbir kişi ve kurum yok... Olay kadar iğrenç olan ise ne yazık ki tacizlerin sonradan sistematik olarak sürmesi... LeMan, Bozacı ailesinin sonuna kadar yanında olacak ama daha önemlisi bütün sivil kurumları, kadın kuruluş ve örgütlerini, halkı, vicdan taşıyan herkesi bu insanlara destek olmaya çağırıyoruz...

İSTANBUL'DAN BİR CHARLIE HEBDO GEÇTİ

Pis mizahın sıkı militanı Fransız Charlie Hebdo'yla, damardan mizahın neşeli direnişçisi LeMan'ın İstanbul buluşması keyifliydi.

Fransız çizgi kültürünün 68 yadigarı, o sıralar yeri göğü birbirine katan 'Harakiri' dergisinin mirası 40 yıllık muhalif-militan Charlie Hebdo'nun bizim LeMan'a İstanbul misafirliği beklediğimizin de üzerinde şahane geçti... İnanılmaz yoğunlukta ortak noktalar keşfettiğimiz bu kaynaşmadan geriye kalanlar, muhabbetler, gezmeler tozmalar, hararetli tartışmalar, kapışmalar, anılar, hikayeler, karşılıklı yazıp, çizmeler LeMan'ın sayfa sınırlarını aşacağından bir **Charlie Hebdo-LeMan** özel sayısı fırında bekleyin geliyor... Son anda İstanbul gezisini iptal etmek zorunda kalan Charlie Hebdo'nun 80'lik kurucusu Cavanna'nın LeMan'a yazdığı anlamlı mektupta bu özel sayıda yer alacak. LeMan Kültür'de düzenlediğimiz ortak basın toplantısından kısa notlar verelim... Tüm metin ve ayrıntıları da özel sayıya saklayalım... Bu arada yaşayan en ünlü çizerlerden 68'lik delikanlı Wolinski'nin basın toplantısında çizgileriyle aldığı notları, eskizleri de elinden kaptık.

Tuncay Akgün Philippe Val

Charlie Hebdo - LeMan Basın Toplantısı Kısa Notları

2 Mart 2002 Cumartesi günü, LeMan Kültür'de düzenlenen basın toplantısına Charlie Hebdo'nun ünlü çizeri Wolinski, şef redaktörü Philip Val, yine çizerlerden Jules ve yazar Emmanuelle katılırken, LeMan'ı da Tuncay Akgün, Mehmet Çağçağ, Selçuk Erdem ve Güneri İçoğlu temsil etti. "Fransa ve Türkiye'de Muhalif Mizah Dergisi Olmak" konulu toplantıda çevirileri Ragıp Duran üstlendi, Hayrettin Belli devam etti, açılış konuşmasını ise bu buluşmanın gerçekleşmesinde iki dergiyi bir araya getirme fikrini ilk ortaya atan İlhan Arkan yaptı.

İstanbul'da kendini yabancı bir ülkede hissetmediğini belirten Wolinski "Hayat çok kıymetli. Ivır zıvırla geçirmemek gerek. Yemeli-içmeli, yatmalı-kalkmalı, gezmeli-tozmalı, konuşup eğlenmeliyiz, tayin edici olan mutluluk ve özgürlüktür" derken, LeMan için de şöyle konuştu: "LeMan'da çok kaliteli çizgiler var. Bize tercüme ettiler, çok güldük. Zaten bütün dünyadaki mizahçılar, çizerler, karikatüristler aynı cins insanlardır. Burada gördüğümüz Türk çizerleri de en az Fransız mizahçılar kadar alkolik ve seks düşkünü!"

Çizer Jules'ün yorumu kısaydı: "İstanbul'da sokakta insanların gözleri pasparlak, Paris'te ise yarı ölüler!" Güneri İçoğlu araya girdi, "Burda insanların gözleri açlıktan parlak, ben melamin tabak yiyen köpek gördüm, gözlerinin içi gülüyordu" Fransa çizgi kültürünün 40 yıllık muhalif dergisi Charlie Hebdo'nun şef redaktörü Val ise 'Herkese elitizm, lüks herkese' anlayışıyla mücadele ettiklerini belirtti.

Tuncay Akgün muhalif dergiciliğin dünyanın her yerinde aynı zorluğu barındırdığını vurgularken, bir soruya son yıllarda yükselen banâllik kültürünün kolay paylaşımının aynı zamanda bu kültürü üreten ve yayan medyumların entellektüelizm ve yoğunluk aşağılaması, düşmanlığı yaptığını belirtti. Bunu bir sorun olarak gördüğünü söyledi. Philip Val, Tuncay Akgün'ün sözlerine eklemek istediği şeyler olduğunu söyleyerek: Özellikle, İngilizce "Entertainment" olarak vurguladığı ucuz eğlence kültürünün dünyayı teslim almaya çalıştığını vurgulayan Val, bu kültürün insanlara yoksulluk, tutsaklık ve adilikten başka bir şey vermediğini söyledi. Kültür farklılığı, doğu ile batının birbirlerini anlama zorluğunu hatırlatan Güneri'yi Val şöyle yanıtladı:

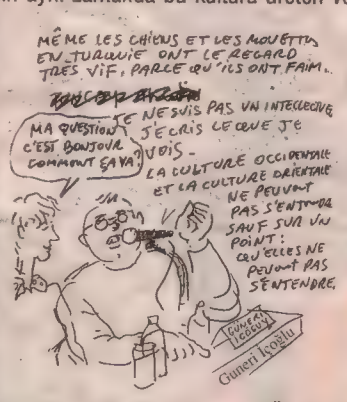

"Ben çocukluğumdan beri kitap okurum; insanları, dünyayı tanımak, öğrenmek için. Mesela Nazım Hikmet, mesela Yaşar Kemal ya da Şiraz'lı Hafız'ın Divan'ını okurken, en az Flaubert okurken duyduğum heyecanı duyarım... Güneri İçoğlu doğulu mizahçıların 'üvey kardeş' olduğunu vurguladı ve "Vize alabilirsek iade-i ziyaret yaparız!" dedi.

Fransız konuklara sorulan "Buraya geldiğinizden beri dikkatinizi neler çekti?" sorusuna ise Selçuk Erdem yanıt verdi: "Buraya geldiğimden beri şaşkınlık içindeyim!.."

CHARLIE HEBDO & LeMan ÖZEL SAYI ÇOK YAKINDA

Türkiye, AB'ye girdikten sonra!

* Lizbon'daki Türk mahallesinde olay... Okyanus İşhanı'nı kontrole giden mali polisin, marka karşılığı çay satıldığı için çaycı Emin Kaşaral'ın ruhsatını iptal etmek istemesi infiale yol açtı... Han sakinleri adına konuşan yorgancı Turan Hashoşaf "Marka bizim alışkanlığımızdır, asla vazgeçmeyiz" derken, bir Portekizli yetkili "Euro'dan başka hiçbişey para yerine geçemez, bi tek bu mahalleyle başedemedik, zaten yorgancı realitesiyle de ilk kez karşılaşmış bulunuyoruz, şaşkınız" şeklinde konuştu!..

*** AB dönem başkanı Türkiye'nin mali dengeler konusunda IMF'den yardım istemesi Avrupa Parlementosu'nun Doğma Büyüme Avrupalılar Grubu tarafından şiddetle protesto edildi... Bir grup Türk parlamenterin, öğle yemeği tabldotuna elleriyle hazırladıkları Kayseri mantısını eklemeleri jesti üzerine gerginlik askıya alındı...**

* Macar komutan Hunyedi Yanoş'un Budapeşte yakınlarındaki mezarına rakı-redbull dökerken yakalanan Seyfullah Boz "Kötü bir niyetim yoktu; öğrenciyken Hunyedi Yanoş'u öğretmişlerdi okulda, yıllar yılı bu isim kafamdan çıkmadı, buralara kadar gelmişken anmak istedim" dedi... Macar polisi, Seyfullah Boz'un serbest dolaşım hakkını grekoromene çevirdiğini belirtti... Bu durumda Boz, bir yıl içinde Yunanistan ve Romanya dışında hiçbir Avrupa ülkesine giremeyecek!..

*** Tutti Frutti krizinde son durum... Programda tüm Avrupa ülkelerini çıplak kızlar temsil ederken; Türkiye, ahlaki ve sosyal yapısı nedeniyle bu oluşuma dahil olmamakta ısrarlı... Programın yapımcısı Hans Müller Zıtanbeurgge "Tamam, soyunmasa da olur, gelsin Türkiye temsilcisi ister lizözle, ister döpiyesle dans etsin ama kimse bu ahengi bozmasın" dedi...**

* Göksel'in "Dilektaşı" adlı şarkısıyla Eurovision Şarkı Yarışması'nda birincilik kazanması üzerine tüm Avrupa'daki Türkler, sabaha kadar konvoy halinde gezdi... Öte yandan RAI televizyonunun "Kezban Roma'da" filmini aynı hafta içinde ikinci kez yayınlaması, İtalyan Türkleri tarafından tepkiyle karşılandı!..

*** Valencia'da bir grup büyükbaş kurbanlık hayvanın, kesim öncesi kaçarak dehşet yaratması yöre halkı tarafından memnuniyetle karşılandı... Dışişleri Bakanı İsmail Cem Yılmaz "Bu sefer ucuz atlattık, çünkü İspanyollar zaten öfkeli hayvan önünde koşma hastası... Ama diğer ülkeler, bu duruma katlanamaz, dikkatli olalım" şeklinde konuştu!...**

* Viyana'nın Türkler tarafından kuşatılmasının yıldönümü temsili törenlerle kutlandı... Törenler, Kibariye'nin Prohaska Meydanı'nda verdiği konserle son buldu... Öte yandan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne sembolik olarak "Adama Adliyesi Koridoru" açıldı... Açılışta konuklara karpuz, peynir, pide ikram edildi...

*** Kahve falı bakan Arap Bacılı ve su içen geyikli duvar halılarının Avrupa bütünündeki yıllık satış hacmi 13 milyar dolara çıktı... Ayrıca AB coğrafyasındaki Kardeşler Ocakbaşı sayısı 16.858'e, Köşem Bakkalı sayısı 214.607'ye, Bizim Manav sayısı 41.811'e, Şen Kasap sayısı ise 93.306'ya çıktı... Sokak pilavı fast-food liderliğinde üçüncü yılına girerken, Avrupa 5. Deve Güreşi Oyunları'nı Kuzey İrlanda kazandı!...**

* Amsterdam'da gizli gizli işkembe çorbası ve kelle-paça servisi yapan bir şebeke ele geçirildi... Şebeke liderlerinden pamir Kunduz "Sadece gıda işi yapmıyorduk, isteğe göre evlere gidip bel de çiğniyorduk, bardak da çekiyorduk... Yakalanmasaydık sex-shoplara şişme eşek pazarlama işine de girecektik" dedi...

*** Brüksel'de biraraya gelen 22 Avrupa ülkesi lideri, görüşme sonrasında yaptıkları açıklamada özet olarak "N'olacak bu AB'nin hali!" dediler... Bir kısmının kafa tokuşturduğu görülen liderler, daha sonra toplu halde önce Yeşil Bolu Hamamı'na, sonra da Neşem Night Club'a giderek stres attılar...**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

LEMAN

Susurluk davasında 9 yıl aradan sonra adalet yerini buldu... 6 yıl hapis cezasına mahkum olan Korkut Eken ile 4 yıl hapis cezasına mahkum olan özel timciler Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz ve Sedat Bucak'ın özel şoförü Abdülgani Kızılkaya cezaevine kondu. Sami Hoştan ise tutuklandıktan sonra sağlık sorunları nedeniyle yeniden serbest bırakıldı. Eken'e hapishaneye giderken Mehmet Ağar eşlik etti.

Holivud filmleri gerçek hayata taşınıyor.. ABD asker kaybından kaçınmak için terminatör askerleri savaş alanına sürmeye hazırlanıyor... Askeri uzmanlar robot askerlerin önümüzdeki on yıl içinde savaş meydanlarında görülebileceğini belirtiyor...

Esenler'de kıyamet koptu... Mahalle kavgası gibi yansıtılan olayın içyüzünde Alevilere saldıran ülkücülerin olduğu, mahalle halkının ise barikatlarla karşı koymaya çalıştığı iddia edildi. Çok sayıda polis panzeriyle yarılan barikatlardan sonra gaz bombaları ve silahlar konuştu. Çok sayıda yaralı 1 ölü var.

İstanbul Üniversitesi yönetimi, YÖK'ü protesto eylemi sırasında polislerin biber gazı sıkarak müdahale ettiği öğrencilere, polise göz yaşartıcı sprey sıktıkları gerekçesiyle soruşturma açtı...

Özer Özkaraman

Diyarbakır'da yaşayan yurttaşlara çeşitli bahanelerle açılan davalar serisi sürüyor.. İsimleri sırf PKK'lıların kod adıyla uyuşuyor diye 21 çocuğun ailesi mahkemelik oldu...

Hükümet kürt paranoyasına yakalandı... Başbakan Ecevit, öznesinde 'kürt' kelimesi geçen her demokratik iyileştirme önerisine 'PKK'nın siyasallaşmasını sağlayacak' diye elinin tersiyle itiyor..

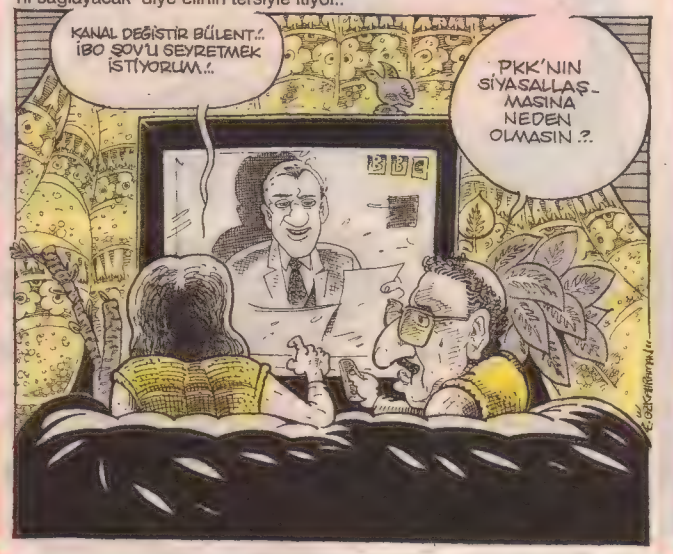

Şiddet, cinnet toplumun kangreni olmaya başladı. Muğla'da din bilgisi hocası tuvalette üzerine çiş sıçrattığı gerekçesiyle öğrencisini hastanelik edene kadar dövdü. M. Turgut Durmaz adlı hocanın daha öncede sekiz öğrenciyi kıyasıya dövdüğü ortaya çıktı. Psikoloji tedavi gören Durmaz, 'yine geri dönerim, yine döverim' dedi.

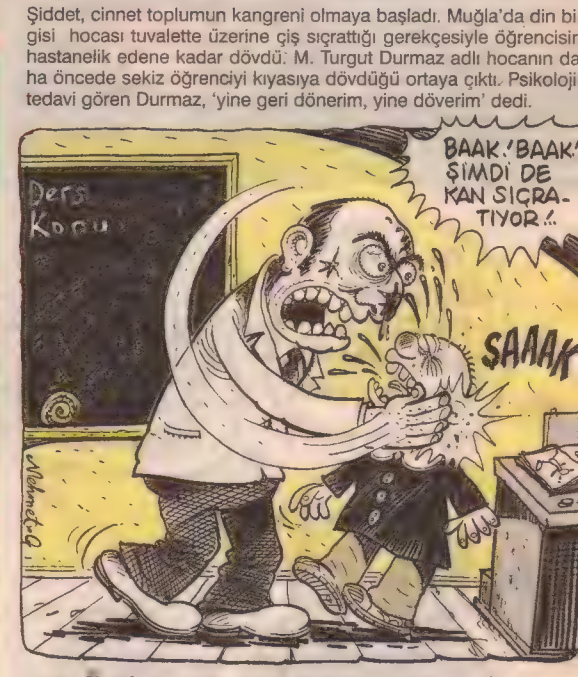

Polisin vukuatları devam ediyor.. Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde havaya açtıkları ateş sonucu, bir çocuğun ağır yaralanmasına neden olan polis memurlarından Serkan Duman tutuklanırken, Murat Dedeoğlu açığa alındı. Okuldan uzaklaştırılan Erhan Esin isimli öğrenci okula gelince, polis tarafından ayağından vurularak yakalandı ve okul dışına çıkarıldı...

"DEMOKRASİ ANITI" yapma görevi size verilseydi; nasıl bişey yapmayı düşünürdünüz?

Yarısına kadar dolu iki bardak alın. Bakın bakalım hangisi yarısına dek dolu, hangisi yarısına dek boş?..

Issız bir adaya düşseydiniz, yanınıza almayacağınız "3" şey ne olurdu?..

Hayal bu ya, diyelim ki "AVRUPA BİRLİĞİ"ne girdik..! İlk tepkiniz ne olurdu?..

pazar sevişgenleri

met üst

hayattan notlar nottan hayatlar

başlamak seçilemiyor.. bitmek, belki!

aslında üzülecek fazla bir şeyimiz de yok **memleket** de olmasa

beni müsait bir yerde unutur musunuz lütfen

köylü yüzüklerin efendisidir!

sanatçı **çığ**'ından da sorumlu olmalı

gerçek en çok kabul gören bir doğru seçeneğidir

hep kendisi gibilerden bahsediyor televizyon

başka **istanbul** yeni bi **ortaasya** yok

çoban da koyunlara olmuş **bodyguard**

seviyeli bir ilişkimiz var **muassır medeniyetlerle**

bir akşam **beni anlamaya** gelsenize

dünya dönebileceği gibi değil döndüğü gibi işte

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKSUNGUR
KEMAL ARATAN

BALAYI ODALARINA GİZLİ KAMERA KOYUP PORNO SİTELERİNE FALAN SATIYORMUŞ BU İBNELER, NOLUR NOLMAZ AYSUNUM...

OHH BEYLE DE GÜZEL YİĞİDİM.!.

EVET... BEN DE KALMIŞ NERİMAN HANIM... BEN SİZE YARIN ÖZEL KURYEYLE İLETİRİM!

EPEPE TAMAMF /..

GİGOLO SERVICE

«ELİ, ELİ, LAMA SABAKTANİ?..
(Baba, baba, beni neden bıraktın?)
İsa'nın çarmıhtaki son sözleri.»

MÜSLÜM BABAAAĞ!..
O MAKİNEYİ HİÇ SANA YAKIŞTIRAMADIM BABAAA..!. OLMADI BABAA – OLMADI!!?

KULİS

MÜSLÜM

RRRR RRRR

ESMEN

EK BİZE MÜSADE, GEÇ OLDU!.

YAV GİTMEYİN...TOPLU SEKSE KALIN...YATAĞIMIZ GENİŞ RASİM ABİ!.

BAŞKA ZAMAN İBRAHİM...HEM YENGEN DE REGL.!.

HE VALLA... TAMPON DAYANMIYO... ÇOK DA AĞRI YAPTI.!.

TIGRE

NURİ ALÇO

NARO

NURİ ALÇO REVIVAL ORGANIZATION
O içkinin içinde ilaç yok Nalan.

ARKADAŞLAR ÖRGÜTÜMÜZDEN **ÖNSO** ÖNDER SOMER, **TUTO** TUGAY TOKSÖZCÜLER FRAKSİYONLARI OLARAK KOPMALAR AYRIŞMALAR OLDU... DAHA FAZLA BÖLÜNMEDEN ÖRGÜTÜ TOPARLAMAMIZ LAZIM.!.

REVİVAL ORGANİZATION

NARO

ER ÖZ
ERAY ÖZBALCI BİR KLİĞİN DAHA KOPACAĞI DUYUMUNU ALDIK ŞEF.!.

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

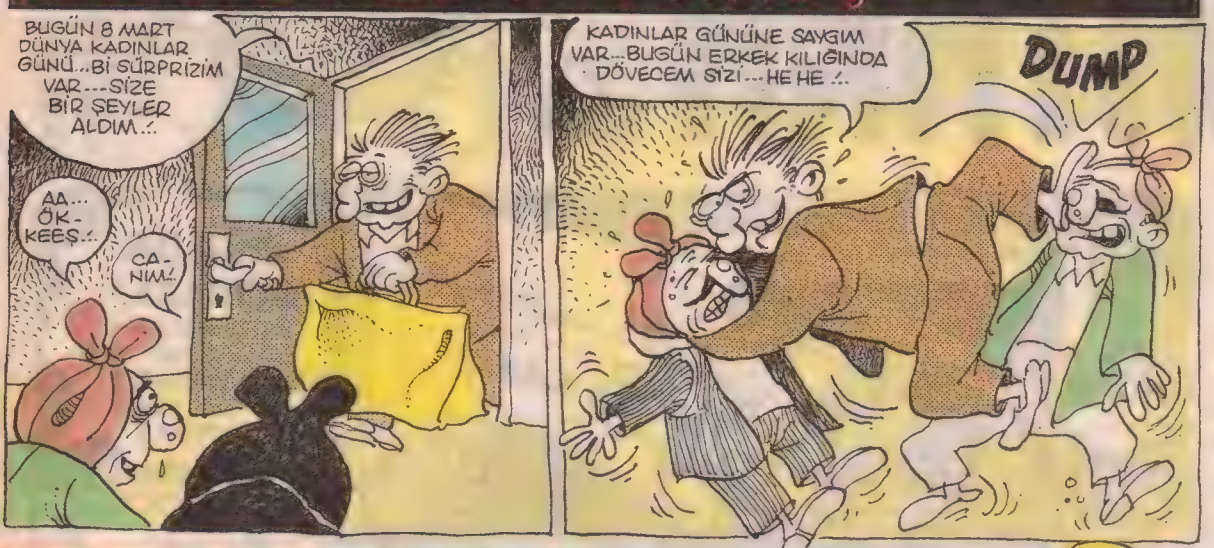

ERKUT ABİ

Kaan Erar

PANTOLON

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Vedat Özdemiroğlu

Kemal Aratan'a teşekkürler...

Tecavüzcü Coşkun & Nuri Alço

1. Tecavüzcü Coşkun, vasıfsız bir sokak sapığı olarak güdülerinin esiridir...
   Nuri Alço ise kötülüğü sistemleştiren bir anlayışın ipek bornozundan satan çarşaflı yuvarlak yatağına kadar tüm teşkilatı tamam gürbüz figürüdür!..
2. Tecavüzcü Coşkun, direk saldırarak sadece şaşkınlık ve korkuya yol açar...
   Nuri Alço ise tarzında, daha ağır biçimde hayal kırıklıkları barındırır ve bunlardan beslenir!..
3. Tecavüzcü Coşkun, esrar ile uyuşur ve genellikle sadece kullanıcıdır...
   Nuri Alço'nun ilgilendiği uyuşturucu kokaindir ve genellikle hem satıcı, hem kullanıcıdır!..
4. Tecavüzcü Coşkun, kaybetmişliği simgeler ve bu yüzden korkacak birşeyi yoktur...
   Nuri Alço ise 'şeylerin' sahibidir ve bunları kaybedecek gibi olunca aklı çıkar, çok korkar!..
5. Tecavüzcü Coşkun, bastırılmış cinselliğinin hıncını hayvanlaşarak almaya kararlıdır ve 'bayan kıstırma' durumlarındaki biçimsiz kahkahasıyla kendini ele verir...
   Nuri Alço, sahte evlilik vaadiyle, sadece kadına sahip olmakla yetinmeyip o kadını satarak, kurye yaparak, vs. yıllar yılı kullanmaya niyetli haliyle, tatminsiz ve şeytanidir, en fazla sinsi model sırıtır!..
6. Tecavüzcü Coşkun, bir toplum kurbanı simgesidir, tedavisi mümkün olabilir...
   Toplum ise Nuri Alço'nun kurbanıdır, tedavi mümkün değildir!..
7. Coşkun'a kodlama olarak, mahalle tarzı "Tecavüzcü" lakabı verilmekle yetinilmiştir...
   Oysa Nuri Alço için, sosyal bazda dalga geçilirken bile yarı sanal bir sistemleşmeye ihtiyaç duyulmuş, bu uğurda NARO (Nuri Alço Revival Organization) kurulmuştur!..

(Haftaya Güzin Abla & Tüketicinin Erkan Abisi)

• *Ömer Pınar'ın yazdığı, Tiyatrol Oyuncuları'nın sahnelediği "Neden Güldün" adlı komedi, Hit Kültür Merkezi'nde izlenebilir. (Ayhan Işık Sokak, Beyoğlu. Cumartesi - Pazar 18.00)*

vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

TEREGALLI

PICTURES CAN BARSLAN

DANDOL DENYUS Mühim Çatal (Bölüm2)

ÖZET: Bilge Dandoldenyus ortamdan tiskinir ve emekli olur... Üç yıldır bi göl kenarında mutlu yaşarken adamlar gelir...

GİDİYOR MUSUN HOCA?..

VAH BARUL ÜLKEME... BİZ ÜÇ YILDIR BU DAĞ BAŞINDA TAVŞAN GİBİ BİHABER YAŞIYOMUŞUZ MEĞER..! BAŞKAN DİKTATÖR OLMUŞ...BASKI VE ZOR BALIK BURAYA KADAR GELDİ DAYANDI... SIKIYOSA GİTME..!

Başkanın adamları ve Ulu Bilge başkente doğru yola çıktılar... Bilgenin gözlerinde yaş düşüncesinde bugu...Araba camından baktı ülkesine...

Taze yağmur kokusundan eser kalmamış, korkunun sindiği topraklar çatlamıştı... Gazı kaçmış keyifsiz gazozlar eskisi gibi nasıyle köpürmüyolardı.

Başıboş kavisli ortalar halâ vardı ama topa uçarak kafa atan forvetler vadisi adeta terkedilmişti artık... Son kalan birkaç yaşlı forvet ne uçabiliyor, ne de kafa atabiliyordu zaten...

Zamanın hızla geçtiğini gösteren takvim yaprakları bile bezmişti... Hava ağır, vakit dinmişti, sanki... Başkanın sarayına ulaştılar...

SEN MİSİN DANDİKDONYUS?..

DANDOLDENYUS!..

NE KARIN AĞRISIYSAN İŞTE...DAHA ÖNCE BİR SÜRÜ KAYIP KIÇ ÇATAL OLAYINI ÇÖZMÜŞSÜN...BENİM DURUMUMU BİLİYOR MUSUN?..

ADAMLARIN SÖYLEDİ...KIÇ ÇATALIN GİTMİŞ HA?!

ÇOTK!

PARDON BİLGE...ANİDEN SÖYLEYİNCE KENDİMİ KAYBETTİM... NASIL HALLEDERİZ BU İŞİ?..

TAKATATATAKA

NELER OLUYO..!..

TAKATATATAKA!

BUNA MECBUR EDİYORLAR BENİ... HALK ARASINDA DUYULMUŞ ÇATALIMIN KAYBOLDUĞU..!

HERKESİ ÖLDÜRÜCEN Mİ YANİ?..

HERKESİ DEĞİL...SADECE ALAY EDENLERİ...KIÇIMIN ÇATALIYLA İLGİLİ FIKRALAR ANLATANLARI... İĞRENÇ ESPRİLER YAPANLARI... KİMSE BU ÜLKENİN BİRİNCİ ADAMININ OTORİTESİNİ BOZAMAZ...

UNUTMAYIN Kİ BİR FİLİ EN ÇABUK ÖLDÜREN ŞEY, EZİLMEMEK İÇİN CAN HAVLİYLE ONUN KIÇINA KAÇAN BİR FARE'DİR..!

BIRAK ÇENEYİ DE BAŞLA HADİ..!..

BAŞLAMAK, KÜÇÜK KARDEŞ..İNANMAK ORTANCA, BİTİRMEKSE BÜYÜKLER... BAZEN YAKALAYARAK BAŞARIRSIN, BAZEN BIRAKARAK...DAMAĞINDA "R" OLMAYAN BİR ASLAN TANIDIM...HAYATI BOYUNCA KÜKREMEDİ HİÇ...AMA EN BÜYÜK SÜRÜNÜN EFENDİSİ OLDU VE EN GÜZEL AVLARI YAKALADI FAKAT EN BÜYÜK MEZİYETİ NEYDİ BİLİR MİSİN? R'Sİ OLMADIĞINI KABULLENMESİ..!

EE...NE DEMEK Kİ BU ŞİMDİ?..NE DİYON ALOOO, Bİ BOK ANLAMADIM...BEN ÇATAL İSTİYOM ÇATAL...GÜÇLÜ, KARARLI VE ŞEREFLİ Bİ ÇATAL...NAH ŞURAMDA!..HALKIMA GURURLA GÖSTERİCEM ONU...

R'Sİ OLMADIĞINI KABULLENEN SALAK ASLANI ANLATMA BANA...BEN BUNDAN ÖNCE SÜSLÜ LAFLARLA KANDIRDIĞIN APTALLAR GİBİ DEĞİLİM...KIÇIMDA GERÇEK BİR ÇATAL İSTİYORUM BEN..!

BAŞKANIM, BİLGE YOL YORGUNU...İZİN VERİN BUGÜN DİNLENSİN YARIN BAŞLARSINIZ..!

İYİ PEKİ...BU ARADA GÜNEYDEKİ ARSIZ BROŞÜRLERİN ÇUKURLUĞU BOMBALANSIN...HAKKIMDA BİR SÜRÜ PİS ŞAKA YAYILIYORMUŞ ORADAN...

BİDE BU DANDİKBUNYUS MU NE KARIN AĞRISIYSA...İŞE YARASA DA YARAMASA DA İŞ BİTİNCE GEBERTİLSİN..!

DEMEK ÖYLE...GÖRECEKSİN O ZAMAN DANDİKBUNYUSU SEN...

DEVAM EDECEK...

canbarslan@superonline.com (Not: Virüs mü yadım, ben mi kesirim bi...

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

KILLI KİTAP
GAZETE BAYİLERİNDE

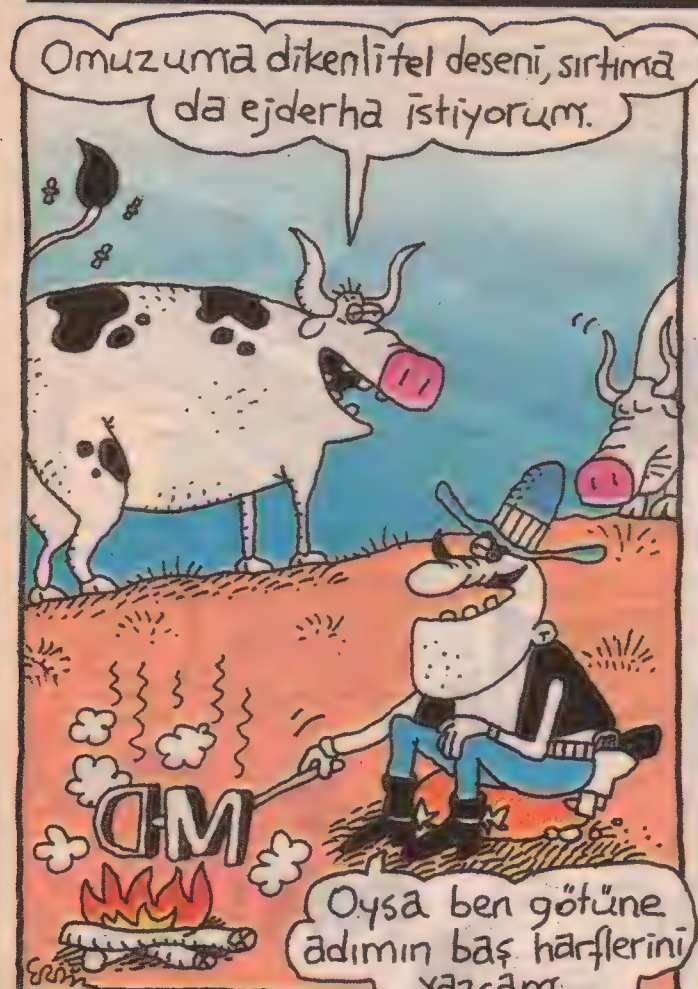

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net
erdil yaşaroğlu

LeMantiN

Reha Muhtar, gençlerin hazırladığı bir internet sitesinden arakladığı iletişim devrimi sloganıyla pişirip ekrana çıkardı. Şahane buluşun a

Oraya Benimle Gelir misin..

Bugün gökyüzüne bakıp durdum... Orada yalnızlığımın solgun yüzünü aradım durdum hep... Birini neden sevdiğini bilmeyenlere kızardım... Şimdi ben onların durumuna düştüm... Bilmiyorum seni neden sevdiğimi... Aklım buz gibi sana karşı... Defalarca ölçüp biçiyorum. Seni olmadık insanlarla kıyaslıyorum. Zaaflarını düşünüp duruyorum... Çelişkilerini... Sıradanlıklarını... Özentiliklerini... Arkadaş çevreni... Aşkla, sevgiyle, hayatla ilgili söylediğin ve bana hiç uymayan sözlerini geçiriyorum içimden... Seni unutabilmek ve bu çektiğim acıdan kurtulabilmek için benim kutsal, vazgeçilmez saydığım değerlerin üstünden hoyratça geçmeni istiyorum... Seni sürüden biri olarak görmek istiyorum... Beni incitecek sözlerini karnımda saklıyorum... Günü gelince yüzüne vurabilmek için o kirli anılarımı içimde saklıyorum. Suçluluk duygusu uyandırmak istiyorum sende... O sözlerini, o kirli anıları sana hatırlattığımda bana şimdiye dek kimsenin saldırmadığı gibi saldırmanı, beni kimsenin kırmadığı gibi kırmanı istiyorum... Öyle bir yanını açığa çıkarmak istiyorum ki, o aklım tutulduğu bu büyüden kurtulsun, yüzüme o soğuk, işte bu da oldu, diyen yenilirken kazanmış o buruk ifade gelsin istiyorum... Yeniden bu kıstırıldığım acıdan, bu dilsizliğimden , bildiğim, her günkü hayatıma geri dönmek istiyorum...

Ama olmuyor, ne yapsam olmuyor... Gerçi kibarlığımı elden bırakmıyorum insanlara karşı... Bildiğim sözcüklerle konuşuyorum onlarla... Arada bir dalıp gitsem de, sonra yine toparlıyorum kendimi. Ellerimin titreyişini saklıyorum görünmesin, diye... Aklımın başında olduğu kanıtlamaya çalışıyorum. Evet, buradayım, gitmedim hiçbir yere, sizlerleyim, demek istiyorum onlara... Oysa hiç de onlarla değilim... Kibarlığım bir refleksten ibaret... Arada bir dalıp gittiğim yerdeyim asıl... Asıl hayatım ellerimin titrediği yerde. Sözcüklerin anlamını çoktan unuttum. Sahi, onca yıl ne konuşmuşum insanlarla ben. Neyi kazanmak, neyi anlatmak, neyi çözmek için kavuşmuşum... Beni ne tutmuş onca yıl ayakta...

Bugün çok uğraştım... Seni sevmem, sana bağlanmam için hiçbir neden bulunmadığına kendimi durmadan inandırmaya çalıştım. Bugün durmadan gökyüzüne baktım. Durmadan evlere, yollara, arabalara, insanlara, gözlere baktım... Nereye, kime baksam her yer bomboştu... Nereye baksam her yer seninle doluydu... Tren istasyonlarına, vapur limanlarına, duraklara, cami avlularına, pazarlara gittim... Hayatın ve insanların yıllardır benden bu kadar uzak, bu kadar bilinmez ve bu kadar sensiz olduğuna şaşarak baktım... Bazı anlarda aklım seni anlamakta, seni neden sevdiğimi çözmekte bir zavallı kadar çaresiz kalıyordu. O anlarda nefessiz kalacağımı, bedenimin ansızın infilâk edeceğimi sanıyordum... Çünkü seni aklım, o sürgündeki, o seni sevdikçe umutsuz bir sürgünde olduğunu daha iyi anladığım aklım değil, bedenim seviyordu aslında... Çünkü aklım bana ait değildi yıllardır. Aklım başkalarını eseriydi. Başkalarının korkusuydu... Aklım büyüklerin, hayatın derinlerde yatan anlamlarıyla yüzleşmekten korkup kaçanların sefil bir parodisiydi... Aklım beni bu hayattan korumakla görevli bir bekçi köpeğiydi... Kendimden ne zaman kurtulmak istesem önüme birden duvarlar diken, beni bilmediğim yolculuklara çıkmaktan alıkoyan, alışkanlıklarıma, kaçışlarıma, yalanlarıma gerisin geri döndürendi o... Aklımın seninle ilgili söylediği her şey suya yazılan sözler gibi hızla kayboluyordu... Aklım seni her küçümsediğinde bedenimdeki yangın biraz daha büyüyordu...

Tren raylarının üzerinde yürüdüm bütün gün. Çocukların uzak diyarlardan gelen yorgun trenlerin üzerine yazdıkları her şeyde senin ismin vardı... Apartman çatılarının üzerinde yanıp sönen neonların üzerinde senin bana söylemek isteyip de söyleyemediğin sözler gizliydi sanki...

Gidecek bir yerim yoktu bugün... İnsanlar işlerinden çıkmışlardı... Aklım amaçsızca dolaştığımı söylese de, sanki ilk kez kutsal bir amaç için yürüyordum sokaklarda... Başım kesikti sanki bedenimden. Aklımla değil bedenimle seyrediyordum dünyayı, insanları... Böyle seyredince her şeyin arka yüzü çıkıyordu ortaya... Varlıkların, anlamların arka yüzü çıkıyordu... Sanki ilk kez insanlar kendilerinden kaçmıyorlardı... Kimi görsem, kime dokunsam, evlerine , korkularına, kaçışlarına değil de, kaderleri neyse ona, uçurumları neyse, can sıkıntıları, yıllardır biriktirdikleri boşlukları neyse onun üzerine cesurca gidiyorlardı sanki...

Gökyüzü boşalmıştı bugün... Bütün tanrılar yeryüzüne inmişti... Gözlerim aklıma ait değildi artık. Gözlerim başından koparılmış bedenime aitti... Sonsuz bir hasretti kime ve baksam, kime baksam ümmetsiz bir tanrıydı, kime dokunsam hayatına isyan etmiş, mutsuz ve boşluğunu arayan bir tanrıydı...

Kiminle konuşsam kendini hiç saklamadan, olduğu gibi anlatıyordu... Kiminle göz göze gelsem bu hayat uçsuz bucaksız bir can sıkıntısıydı ve cesurca katlanıyordu bu cansıkıntısına... Kiminle yola çıksam evine, kaçışlarına, korkularına değil kendine , gizlediği, yıllardır yok saydığı kalbine doğru gidiyordu...

Aklımı susturduğum zaman anlıyordum ki her şey, her anlam, her duygu, her istek aynı yere akıyor, aynı yerde birleşiyordu... Aklımı susturduğum zaman bu parçalanmış hayat, bu darmadağın olmuş insanlık tek bir kalpte birleşiyordu...

Sen kıskançlık nedir bilmiyorsun sevgili... O kutsal amaçsızlığımla dolaşırken gör-

* **Sabancı Üniversitesi.** 7 Mart perşembe günü saat 16:30'da. * **Eskişehir.** 9 Mart Cumartesi günü saat 15:

DUMUR DETAYI

Bana bu kadarına da pes dedirtti, ancak, belki de çok önemli değil adına medya denen bataklıkta rastladığım bu iki fotograf, onca ucubeliğin arasında (Fotograflar aynı tarihli **Sabah** ve Ege Bölgesinin en büyük yerel gazetesi olan **Yeni Asır** Gazetelerinden. Yeni Asır gazetesi fotomontajlı resmi 1. sayfasından vermiştir). Sevgiler, başarılar...

Yrd. Doç. Dr. H. Erbay BARDAKÇIOĞLU
Adnan Menderes Üniversitesi Veteriner Fakültesi Zoo Teknik AD. Batı Kampüsü Işıklı/AYDIN

HINÇAL ULUÇ
Korkut Eken'in takımını Görevimiz Tehlike Takımına benzeten bir ulusal kahramanı, madalya alması gerekirken, entel medya istediği için hapse gönderdik diye yazabilen Susurluk saşkını

ODTÜ'LÜ MUHALİF ÖĞRENCİLERE SALDIRAN ZİBİDİ YAZARLAR
Efendilerinin gönüllü kölesi Sürülerin efendisi

REHA MUHTAR
Genç çocukların projelerini haplayıp hüpleme... artı programın tğrenç

SABAH
Susurluk avukatı derin haber

SEDA SAYAN
Sabah sabah çıldırmış gibi

Kırık Dökülü

SUAT ÖZKAN

m ki aslında herkes seni arıyor, sana kavuşmayı özlüyordu...
Sen kıskançlık nedir bilmiyorsun sevgili... Seni, söylediklerini, kalbini anlamadığım için ştüğüm yollarda kimi görsem, kiminle konuşsam seni benden daha iyi anlıyor, seni ben- daha derin, daha soylu özlüyordu...
Hem ben senin anlamını bulmakta kiminle yarışabilirdim ki; bu sevgide öylesine birmişti ki dünya, sadece insanlar değil, sadece gökyüzünden inmiş tanrılar değil; trenevler, sokaklar, çatılardaki neon ışıkları, köpekler bile senin varlığını benden daha iyi bior, senin bana söylemek isteyip de söyleyemediğin şeyleri benden daha iyi anlıyor ve nimsiyorlardı...
Aslında içten içe biliyordum... Hayat bu gördüğüm gibi değildi... Kimsenin seni bildiği tu... İnsanlar ne seni görüyordu, ne de beni... Trenlere yazılan senin ismin değildi... Sodar bin yıldır nasılsa öyleydi ... Neonlar sadece ona bakanlara kendi yalnızlıklarını hatıryordu... Evler yeni bir can sıkıntısına hazırlanıyordu... Işıkların altı karanlıktı... Aşkın alışıksızdı... Gökyüzü bomboştu... Gökyüzünden yeryüzüne inmiş tanrılar insanlar kadar tsız, insanlar kadar yabancıydı kendilerine... Kimse nasıl yaşanması gerektiğini bilmirdu... İnsanlar duraklarda, limanlarda, yollarda kaçamak bakışlarla birbirini gözlüyor... Kimsenin kimseye iletecek bir doğrusu yoktu... İnsanlar bildikleri hakkında değil, bildikleri şeyler üzerine konuşuyorlardı durmadan. Herkes işinden gücünden bahsediyor, a kolay, daha basit nasıl yaşarız, onu konuşuyorlardı... Ama kimse daha anlamlı bir şam nedir, nasıl olur onu bilmiyordu... Ama hiçbiri kim olduğunu, nasıl bir hayat sürdüğünü göremiyordu... Herkes günlük çıkarlarına sımsıkı sarılmış, ama hayatlarının reye gittiğinin farkında bile değillerdi... Karanlıktan korkan çocuklar gibiydiler... Bir yerden bir ışık görünene kadar akıllarına ne gelirse söylemek zorundaydılar sanki... Birbirasla tanıyamayacak insanlar bir araya gelip durmadan bir şeyler konuşuyorlardı... Yan na, iç içe duruyorlar, ama birbirlerinden o denli uzaktılar ki... Oysa hepsi biliyordu gizen gizliye onları bir boşluğun çektiğini... Bilinmeyen bir boşluğa doğru koştuklarını... En inçsiz insan bile farkındaydı o boşluğun... En bilinçsiz insan bile yaptığının ne denli anmsız olduğunu içten içe seziyordu... Gökyüzü bomboştu... Bütün tanrılar yeryüzüne inşti... Bir tanrı ne kadar hayransa kendisine herkes o kadar hayrandı ki kendisine... Gökzünden yeryüzüne inmiş bir tanrı ne kadar mutluysa o kadar mutluydu herkes kendisinn... Kimi tanısam, kime dokunsam en karanlık, en gizli yerine gizlenmişti... Kiminle deleşmeye çalışsam, indiğim o yerde görüyordum ki durmadan öç almaktaydı kendisin... Kiminle yola çıksam hissediyordum ki durmadan parçalarına ayırmaktaydı kendisi... Bilinmeyen bir el sanki insanların içinde durmadan çalışıyordu ... Kimi anlamaya kalsam o el gizliyordu onu benden... Tam ulaştım, tanıdım dediğim an, o el, ansızın yeni boşluk açıyordu onda... Bir insanı tanımak demek, onun durmadan açılan boşluklarına ansızın beliren uzaklıklarına düşmek anlamına geliyordu... Öyle çok uğraşıyordum ki şluklarındaki asıl bir varlığa ulaşmak için, anlıyordum ki kimse gizlendiği yerin neresi olğunu bile bilmiyordu... Ve asıl acısı kimse bu hiçleşmiş hayatından kurtulmaya hazır deği... Hazır olmaktan öte kimse hayatının hiçleşmiş olduğunun farkında değildi...
Oysa ben bu insanların arasında yıllardır yaşadım... Ben bu insanların arasında tıpkı ar gibi yaşadım... Tıpkı onlar olduğu her sabah işe gidip geldim... Bildiklerim üzerine ğil, bilmediklerim üzerine konuştum... Başkaları nasıl yaşıyor diye kaçamak bakışlarla ledim onları... Hayatımın ne olduğu ve ne olacağını bilemediğim için günlük çıkarlarına sarılıp durdum ve onlarla hep bu konular üzerine konuştum..Karanlıktan korkan çocuk gibiydim bende. Bir yerlerden bir ışık görünene kadar aklıma ne geldiyse saçma sapan nuşup dururdum karşılaştıklarımla... Beni asla tanıyamayacak olanlara o bilmediğim yatımı, o bilmediğim kendimi anlatıp dururdum... Onlar gibi bilinmeyen bir boşluğa ğru koşarken kendimi nasıl güveneye alabileceğimi düşünüp dururdum... Oysa bunla- düşünürken ne denli saçma ve anlamsız bir hayatım olduğunu içten içe seziyordum... na bunu kendimden çok onlara belli etmemeye çalıyordum... Gökyüzünün bomboş olğunu bile bile oradan bir umut geleceğini bekleyerek yaşıyordum... Bir tanrı kendisine kadar hayransa o kadar hayrandım kendimden... Gökyüzünden yeryüzüne inmiş bir nn ne kadar hoşnutsa o kadar hoşnuttum ve o kadar mutluydum kendimden... Oysa ne dar mutlu ve hoşnut görünsem de, durmadan nedensizce öç alıyordum kendimden. Kinle yola çıksam garip bir korkuyla kendimi parçalara ayırıyordum... Kim beni tanımaya lksa içimdeki gizli bir el durmadan bir boşluk açıyordu içimde... Kim beni anlamaya aksa o el beni ondan gizliyordu... Kim bana yakınlaşmaya çalışsa içimde ansızın uzaklar beliriyor, beni içimdeki gizli bir yere taşıyordu... Bu gizlendiğim yeri kendimce çok emsiyor olsam da aslında bu gizli yerin neresi olduğunu ben bile bilmiyordum... Hayatın bir hiçlik üzerine kurulduğunu hep bilmezlikten geliyordum... Ve asıl acısını onu değiştirmekten ölesiye korkuyordum... Çünkü kendi hayatımdan, bu hiçlikten başka bir şeyi miyordum. Eğer onu değiştirirsem onun yerine ne koyacağımı bilmiyordum... Bilinmezi bu yaşadığım hiçlikten daha çok korkutuyordu beni...
Tıpkı can sıkıntısından korktuğum gibi... Evet, ben de tanıdığım, karşılaştığım insanlar bi can sıkıntısından içinde boğulmaktan, ona gömülüp kalmaktan çok korkardım... İçi doğru çeken bir kara delik gibi ürkütürdü can sıkıntısı beni... Benim gibi hiçlik içinde şayan insanlarla olmak daha iyi gelirdi... Yalnız, bir başıma olmaktansa hep kalabalıklar nde olmayı isterdim... Boşluğumun o ürkütücü, o beni içine çağıran gürültüsünü dinlemektense, insanların o saçma sapan konuşmalarını, o boş, o bir pazar yerini anımsatan rültülerini dinlemeyi tercih ederdim... Can sıkıntısını ayak seslerinden tanırdım, ve o zanlarda beni ondan koparıp uzaklaştıracak bir şeyler mutlaka bulurdum... Çünkü hiçbir man hazır hissetmiyordum kendimi onun beni çekip götüreceği boşluklara, uçurumlara, karanlık ve belki de içi hayatımın bin bir enkazıyla , bin bir pişmanlığıyla dolu yerlere... Yarım kalmış yaslanma, içimde keşfi hep eksik, hep yalan kalmış yanlarıma...
Oysa yıllardır kendimden kaçacak hiçbir nedenim kalmamıştı artık... Hiçbir özrüm... Ve bu nedenimi anlamlı kılacak bir şeyleri bekleyip duruyordum sadece...
Şimdi seni sevdim ve hiç bilmediğim bir kendimle baş başa kaldım... Artık kimseye kendimle ilgili bir yalan söyleyemem... Aklım söyleyebilir, dilim söyleyebilir, ama artık onlara inanan kim... Sen ruhumu kabuğundan soyup öylece bıraktın beni... Her şeyin aslını görüyorum artık... Varlıkların, insanların, bana bunca yıldır anlam diye gösterilenlerin anlamların arka yüzünü görüyorum... Aklım seni ölçe dursun, başkalarıyla kıyaslamaya devam etsin..Senin açıklarını, sıradanlıklarını, zaafları araya dursun, bedenim inatçı bir çocuk gibi bildiğini okuyor... İçimdeki o zalim el usulca geri çekiliyor... Yıllardır ikiyüzlü bir köle gibi boyun eğdiğim o zaman çoktan anlamını yitirdi... Ortalıkta dolaşan bir varlık diye sarıldığım, ama içimdeki boşluğu daha da büyüten o avuntular beni hiç çekmiyor şimdi...
Artık yaban hayvanları gibi sadece güneş ve ayla değişiyor duygularım... Geldiği yeri özleyen bir tanrı gibi yaşıyorum ne zamandır... Bu hayat ve sundukları çoktandır bana yabancı... Beni senden koparma ihtimali olan ne varsa hepsinden seve seve vazgeçiyorum... Sana olan sevgimi zayıflatma ihtimali olan bütün fırsatları elimin tersiyle ve büyük bir gönül rahatlığıyla geri çeviriyorum... Bütün evler, bütün sokaklar, bütün dükkanlar üzerime kapanıyor... Yakın bildiğim kim varsa o eski o bildik hiçliğine gömülüyor... Kimse ne söylediğimden bir şey anlamıyor... Konuştuğum dil çok yabancı geliyor insanlara... Kutsal bir tesadüfüm artık kendime... Bu aşk yıllardır kendimden ne denli ayrı olduğumu hatırlattığı için çok üzgünüm... Çünkü onca yıldır birlikte yaşadığım alışkanlıklarımdan, o sahte hazlarımdan, onca yıldır yaşamanın kendisi ve beni koruduğunu saydığım yalan kişiliğimden ayrılıyorum... Bir şeyler kopuyor içimde, tuhaf bir sızı bu, içimde bir şeyler yanıyor... Yıllardır süren sürgünümden hiç görmediğim, bilmediğim vatanıma dönüyorum ve beni burada nelerin karşılayacağını bilmiyorum..Ama asla mutsuz değilim... Çünkü ne istemediğimi biliyorum artık... Döndüğüm yer neresi olursa olsun, orada iki ayrı hayatım olmayacak... Tutkularım, rüyalarım, özlemlerim neyse yaşadıklarımda ona benzeyecek... Döndüğüm yer neresi olursa olsun orada kendime anlamsızca acı çektirmeyeceğim... Ne söylüyorsam kalbimden geçenleri söylüyor olacağım... Orada bilmediğim şeyler üzerine değil, sadece bildiğim şeyler üzerine konuşacağım... İçimdeki gizli bir el durmadan içimde boşluklar açmayacak, kim beni tanımaya kalksa içimde bir şey kendini parçalara ayırmayacak; bir zamanlar nerede olduğunu bile bilmediğim o gizli yerin ta kendisi olacak varlığım... Hayatın bende açtığı yaraları başka insanların yaralarında gizlemeye çalışmayacağım... İşte bir hiçlikten ibaret olan hayatımı korumak için ezberlediğim her yalanı unutuyorum... Ben değilim, bir başkasıydı orada hiç tanımadığı ve tanıyamayacağı insanlarla yıllardır yaşayan... Belki çektiğim bu acı onadır... Başkalarının yokluğunda büyüttüğümü sandığım aşkların hayaletidir içimi bu hüzünle dolduran... Başkalarını ben diye hayaletimle yanılttığım içindir bu derin keder...
Şimdi pişmanlıklarım, yanılgılarım, alışkanlıklarım yanıyor ben değil: ben değil bir başkası yanıyor... Burada yalan bir hayatı değiştirmekten korkup yaşadığım için olmadık zamanlarda ruhumu nedensiz huzursuzluklar; neyle dolduracağımı bilmediğim doyumsuzluklar kaplardı; şimdi ben değil, bu bana ait olmayan huzursuzluklar, burada, böyle yaşayarak asla dolmayacak boşluklarım, doyumsuzluklarım yanıyor...
Ben burada, bu hayatta aşk diye başkalarında yarattığım acıda kendimi kıskanır, bu acıda hiç bilmediğim kendimi özlerdim. Şimdi artık kaçışlarım, gerçek bir acı çekmekten duyduğum korkularım, o sahte özlemlerim yanıyor ben değil...
Başkasında yarattığım acıda anlaşılmayı beklerdim boşuna... Kendimden kaçabilmek için kötülükleri kendimde değil başkalarına yükleyişlerim yanıyor şimdi... Şimdi kendimi içime katmadığım özleyişlerim yanıyor, şimdi başkalarında karşılıksız yarattığım acılar yanıyor... Ben burada birilerini baştan çıkarıp orada kendimi seyretmeyi severdim... Ben değil, bir seyirci gibi yaşadığım ve onca ziyan olan yıllarım yanıyor... Kendimi değerli görmem için birilerini değersiz görmem gerekiyordu... Ben değil, onca yıl kendimde değer gördüğüm o boşuna, o yalan yerlerim yanıyor...
Kendimden hoşnut olmadığım için durmadan bedenime zarar veriyordum, oysa bedenimde bana can veren, bana ilk sevgiyi veren annem yaşıyormuş; yıllardır içimdeki anneme acı veren o sahte hoşnutsuzlukların yanıyor, ben değil..
Tutkularım bile maskeliydi burada... Ben hep bu hayatta tutkulu olmayı, aşık görünmeyi, şefkatli olmayı, iyi biri olmayı oynardım... Şimdi ben değil, oynadığım bütün roller yanıyor...
Onca yıl çektiğim acılar gerçek değilmiş, şimdi anlıyorum... Anlıyorum asıl acılar şimdi başlıyor benim için...
Oraya benimle gelir misin, bilmiyorum... Ama biliyorum ki, ben orada seni daha eksiksiz seveceğim...
Oraya benimle gelir misin bilmiyorum... Ama nerede olursan ol, orada seninle daha çok, daha sahici olacağım... Orada seni ışığını tutkulardan alan sonsuz bir aydınlıkta göreceğim... Orada bana söylemek isteyip de söylemediğin hiçbir şey kalmayacak... Çünkü ben orada seni neden sevdiğimi eksiksiz bileceğim...
Oraya gelir misin, bilmiyorum... Ama ben orada seni kimselerin sevmediği kadar sonsuz bir tutkuyla, lekesiz ve sonsuz bir acıyla seveceğim... Ve bu acı bana sadece mutluluk verecek...

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

...00 arası **Eskişehir İnsancıl Kitabevi**'ndeyim. * **Antalya.** 14 Mart perşembe günü saat 15:00'de **Antalya Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi**'ndeyim. * **Antalya.** Aynı akşam saat 18:30-20:00 arası **Antalya**'daki **Kırk Yılda**

kirikleblebi@leman.com.tr

Aksunger Yayıncılık

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

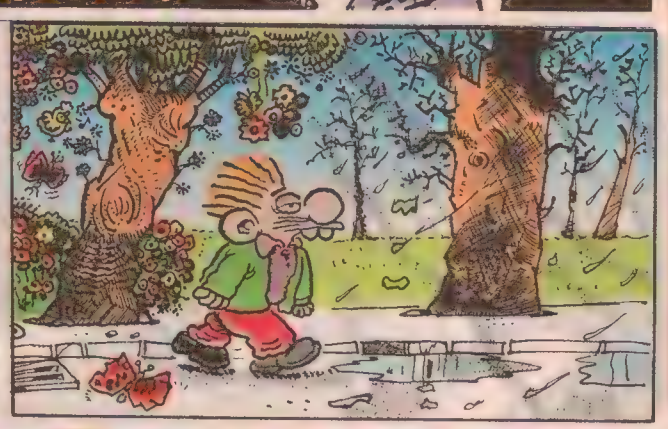

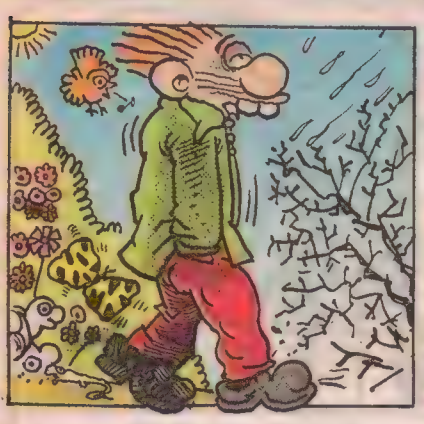

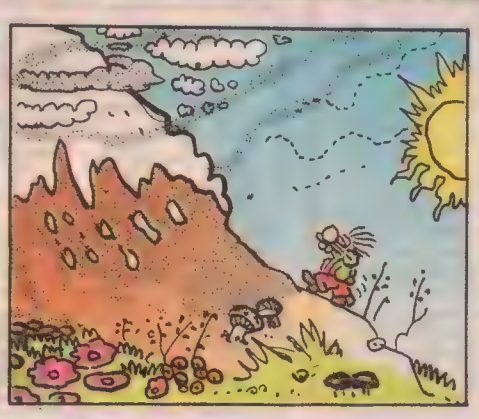

bezginbekir@leman.com.tr

ŞADENER ABİ

MARLON

YARA MİZAH

yiğit özgür

Lütfü Oflaz

odeman.com.tr

Muhalifler birleşiniz!

Kıymetimi bilmezseniz siz bilirsiniz; ben de gider Fransa'ya cumhurbaşkanı olurum!

Nitekim Fransa'da iktidarları devirecek kadar güçlü olan Charlie Hebdo'nun liderleriyle tanıştığımızda ilk soruları **"Türkiye'de cumhurbaşkanlığına aday gösterilmişsiniz, programınızı öğrenmek isteriz"** oldu.

Doğrusu kendilerine programımı açıklamakta bir an tereddüt ettim.

Çünkü programımı açıklarsam derin devletçe derin Türkiye'nin sorunlarını Fransızlar'a jurnallemekle suçlanabilirdim.

Ayrıca Fransızlar'ca "Türkiye'nin çok zor problemlerini çözebilecek birisi Fransa'nın problemlerini çok kolay çözer" denilerek apar topar Fransa'ya götürülebilirdim.

Onun için Fransızlar'a "durun bakalım" dedim, **"programımı ne ülkeler istedi de vermedim"!**

Zaten sohbetimiz boyunca da az konuşup çok dinledim.

Ve ilginç şeyler öğrendim.

Örneğin Fransa'da cumhurbaşkanları, başbakanlar konuşmalarında Tanrı'dan, dinden bahsedemezlermiş.

En tutucu devlet adamları Tanrı'yı, dini siyasete alet etmeyi akıllarından bile geçiremezlermiş.

Keşke bütün dünya Fransa gibi olsa.

Keşke bütün dünya din tüccarlarının karanlık yolunda değil, aklın ve bilimin ışıklandırdığı yolda geleceğe doğru yol alsa.

Aklın ve bilimin ışığında yürümeden aydınlığa ulaşacağını sanmak, Fran**SA**'yı **SA**bancı'nın sanmak gibi bir şey!

Sonuçta Fransa'daki ve Türkiye'deki muhalifler olarak tanıştık, birbirimizi dinledik ve birleştik.

Bütün dünyanın muhalifleri birleşiniz!

Bu arada ben de Fransa'ya fransız kalmamak için bir Fransız güzelden Fransızca dersleri almaya başladım bile.

Hatta **"tarihi sütunları andıran sütun gibi bacakların var"** demeyi öğrendim bile!

Fransız güzelin sayesinde eminim ki Fransızcam çok güzel olacak!

Ancak bilmelisiniz ki iktidarları yıkacak kadar güçlü olan Charlie Hebdocu'ların desteğini alsam da Fransa'ya cumhurbaşkanı olmayı düşünmüyorum.

Dünya aleme **"tutulduğu Fransız güzel yüzünden Fransa'ya cumhurbaşkanı oldu"** dedirtmem arkadaş!

GAZETE BAYİLERİNDE

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

İYİCE DELİRDİN SEN HA .:. ŞU HALİNE BAK .:. BU YOL YOL DEĞİL BAHADIR!..AYRICA UYANDIRİM KARİZMAN DA GİTTİ!..SÜLALEDE NİCEDİR KILLANIR OLDU BU ORTA . DAN KAYBOLMALARIMDAN... OLMUYOR İŞTE HOCA...BABAM İSTEMİYOR! VE FAKAT BİZ NEREYE KADAR?..

MÜTEMA - DİYEN KARA ÇARŞAFLAR İÇİNDESİN !...

AMA O GÖZLERİN YOK MU? İKİ YILDA OPTİK NAZAR YAPTIN BANA. SİYAHLAR İÇİNDEN!. DÖNEMEN GAYRI BEN!.. HEM NEDİR YANİ, GÖNLÜNDE BANA YER YOKSA GÜZELİM, FARKETMEZ, BEN AYAKTA DA GİDERİM... AL FANTA'YI .:.

?!! NOLU - YO LAN !?

NELER OLUYOOOR BİZEE ♫ BİZE NELER OLUYOOOR GÜLÜM ♫... ALLAHIM .:. İLK DEFA ORGAZM OLUYORUM .:. İLK DEFA.!!

GRRROOP-GOM

PEESS .:. "İSTANBUL KANATLARIMIN ALTINDA" VEYA "BANA SU VERİN" NİDALARIYLA ORGAZM OLANINI GÖRDÜM DE, NÜKLEER TEPKİME ŞEKLİNDE ARSA YÜKSELENE İLK DEFA ŞAHİT OLUYORUM .:. ÇEŞM-İ SİYAHIM, SESSİZLİKTE AHIM, AH O BİZİM SEXLE AŞKI KARIŞTIRAN YANLARIMIZ YOK MU? ŞU DAKİKADAN İTİBAREN CAHİLLE SEXİ KESİYORUM...

ÜSTAD BOYSAL PUTKIRICIDIR ve....

SEVGİLİM BAK HELE, BUGÜN O FİLME GİTMİYEK ÖBÜRÜNE GİDEK .:. ÇÜNKÜ BAŞROLÜNDE BRED PİT VARMISSSH .:.

AH GAFAM !!

SWISSSS...

KO-DÜM

BEN KADININ İSTANBUL GİBİ OLANI - NI SEVERİM .:. FETHİ ZOR, FATİHİ TEK .! AMA BENİM KAPIM YOK - LUK KAPISI DEĞİLDİR.. GELENİ DE ÇEVİRMEM... FAKAT SENİN DUVARA DÖNE - REK YAPTIĞIN ŞU PİSLİK SABRIMI TAŞIRSI .:.

YIKIL !...

☹ Tarihi Osmanlı işkenceleri... Kuyucu Murat Paşa'nın İnsan Kuyuları!

☹ ŞORT STORY: TÜRK SAPIĞI

☹ Bir B. BOYSAL kükremesi ÖTE DİJİTAL

☹ Ve diğer süprizler, küçük oyunlar...

TİKİ TEKNOSU, KLABIRI, EZİK ROCKCISI, MAHALLENİN DELİSİ, LİSELİ ABAZANI... HEPSİNİ BİR POTADA ERİTTİK..!

MART SAYISI ÇIKTI!..

NURHAN'IN SIRTINA İNSAAT DEMİRİ GİRENDE

MINA KOYİM ANILAR BENİ ÇAĞIRIYOR!..MAHALLENİN EN GÜZEL VE CİLVELİ KIZI KALTAK NURHAN!. YÜCELERDEN SEVİŞMEDİĞİN KONT KALMA - DI BİR TEK BANA YÜZ VERMEDİN... VE ŞİMDİ BUGÜN GELDİN DOKTOR BAHADIR'IN DERGAHINA...TEDAVİYİ HALLEDERİZ DE, ŞU AYPARÇASI NOLUCAK?..

DEDEM HAKLIYMIŞ, NE YÖNE DÖ - NERSEN DÖN DÖTÜN ARKADA KALIR DERDİ .:. PEKİ YA TEKLİF ETSEM KABUL EDER Mİ?..

HALAOĞLU AZİZCAN & KÖYDEN İNDİM KONTÜRLE

CANKUŞ BENİM KİNİN KONTÜRÜ BİTTİ DE, SENİN CEPLE Bİ MESAİ ATABİLİR MİYİM BE ?:

NEY?. İYİ DE BU NASIL BİŞEY YA?. HEM DİSKODA TEKNOYLA COŞUN, AMA CEPTE KONTÜR YOK. BU NE YAMAN BİR ÇELİŞKİDİR ANNE?..

HOPPAA .:. ÇOCUKLAR KOŞUN! BAHA - DIR'IN KÖYDEN GELEN HALAOĞLU EXTASİYİ YUTUN - CA YAVRUAĞZI OLMUŞ! KULÜP ÇIKIŞI BUNU DA EVE GÖTÜRELİM DERİM BEN, COŞTURUR BU ELEMAN CHILLOUT'U .!!

DELİ CEVAT

Uzayda uçuşan mor cücelerin ellerindeki pankartlarda (galaksileri seviniz, astroitleri ısırmayınız ama sincap kovalayabilirsiniz.) yazmaktaydı. Bunu teleskopla gören sadrazam Bukalamun efendi derhal fakat telaşla ama çılgıncasına padişaha koşup (Haşmetlum, haşmetlum Öbermhzt deterjanları çamaşırları o kadar beyaz yapıyorlarki gören aklını kaçırıp timarhane damında penguen yalıyor, aman dikkat!) diye haykırıp şişmeye başladı. Bunu gören padişahta şişmeye başladı fakat saray muhafizları da şişmeye başladı. Öyleyse berberler ve sütçüler de şişmeye başladı. Bunlar bir müddet sonra patlamıştır dİimi Cevat aabi. (Evet!)

GÖKHAN DABAK

Aksaraysetas!

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl Güzü

Feyhan Güver

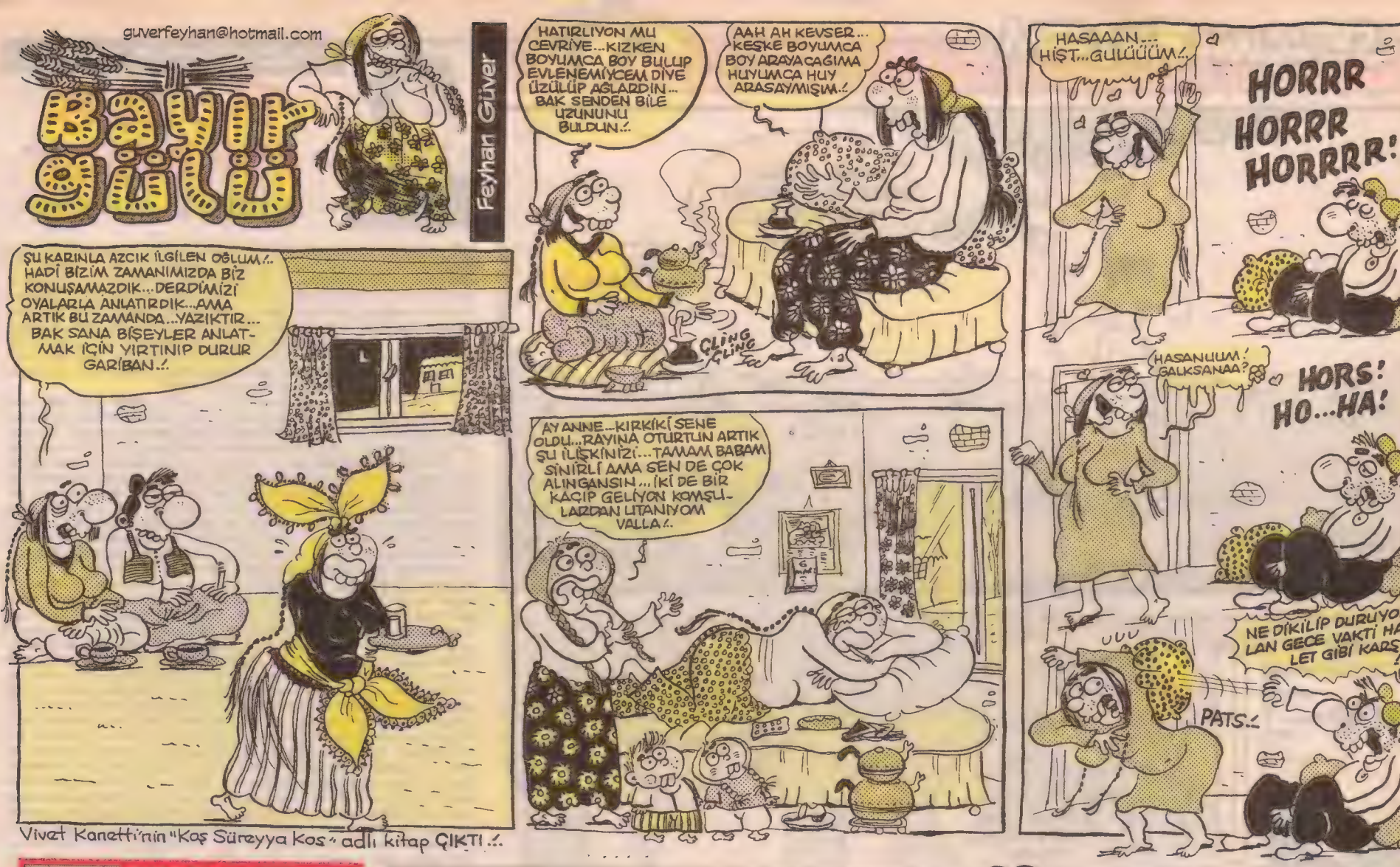

Vivat Kanetti'nin "Kaş Süreyya Kos" adlı kitap ÇIKTI.!.

DUMUR DETAYLARI

Güneri İçoğlu

Sitendaplarıyla tanıdığımız kızkardeşim Raziye bişey görmüş, şimdi mikrofonu ona veriyorum ve onun ağzından minik bir **dumurap** gösterisi dinliyoruz: "Bizim ev yamaçlık bir yerde. Arkada da daha yüksek bir yamaç var. Daha doğrusu bir tepe, hem de yüksekçe bir tepe. İşte bu yüksek yamaca doğru sıra sıra apartmanlar dizilmiş. Bu apartmanlara bakarak balkonda çamaşır asiyordum. En tepedeki apartmanın çatısında en arka bacalarından birinin duvarının üstünde **"çatıcı"** diye yazdığını gördüm. Altında da telefon numarası... Haydiii, arkadaş bunu orda kim görecekte çatıcıyı arayacak. Bizim ev de yüksek yamaçta olduğu için ben güçlükle görüyorum ki, telefon numarasını okumak mümkün değil. Birebir, kendi gönül rızasıyla iflas etmek isteyen bir çatı ustasının verdiği bir reklam bu... Ancak bu reklamın yazıldığı binadan birinin, çatı akıyor diye çatıya çıkınca görebileceği ve **"aaa burada çatıcı yazıyo, dur şunu arıyım"** diyebileceği bir ilan... Anlamak mümkün değil... Hele çatısı akan birisi miyopsa epey bir süre çatıcı bulamayacak... Haa bir de şöyle birşey var, apartman yamaçta dedik ya, insanların gelip geçtiği yol da epeyce aşağıda. Böylece bu beş katlı apartman yamaca doğru yoldan bakılınca kırkbeş katlı gibi bir yükseklikte oluyor ki, **çatıcı** yazısı iyice görünmez oluyor. Size resmini göndermek için fotoğraf makinasıyla zum yaptım ama yine de okunur çıkmadı. Yakında dürbünle bakıp telefon numarasını alıcam, açıp çatıcının karısına **"Alooo yenge kocan, çatıcı diye en görünmez yere reklam yazmış. Çatı ustasıyım diye seni aldatıyo işsiz geziyo. Bir dost.."**

Raziye

Taksim'de Tarlabaşı'nda böyle bir oto yedek parçacısı var. Dükkanın girişi Japon mimari üslubunda dekore edilmiş. Girişteki iki sütüna da japon yazı karakterini andıran harflerle Suzuki, Toyata falan yazılmış. Gel gör ki bu yazıların yazıldığı yerler eğrilmiş, büğrülmüş, darbeler almış, yamuk yumuk olmuş. Yakından şöyle bir baktım. Büyük bir ihtimalle bunlar karate darbeleriydi ve vurula vurula oluşmuştu. Dumur tahminlerime göre; gece kimsecikler yokken ordan geçen sarhoşlar, kafası kıyak alemciler Japonvari atmosferden etkilenip bu ince sac levhalara **kiyyaaa, kiiyyaaaa** diye karete darbeleriyle vurmuşlar, döner tekmeler atmış olsa gerektiler. Bunu yaparken de kimbilir nasıl iddialara girmişlerdi bu deşarj ninjaları...

Bir sigorta şirketinin hasar servisinde çalışıyorum. Müşterilerimizden biri aradı, aracının kaza yaptığını söyledi ve gerekli evrakları sordu. Evrakları saydım ve tabiki resim göndermesi gerektiğini söyledim. Ertesi gün gerekli evraklarla beraber posbıyıklı amcamın vesikalık resmi ulaştı elime; gülme krizim geçtikten sonra müşteriyi tekrar arayıp; aracın resminin gerektiğini anlattım. Bu sefer de aracın hasarsız eski bir fotoğrafının ön planında kollarını kavuşturup poz veren amcamı görünce dumurun alasını yaşadım.

Burç Pekmezoğlu

Bir gündüz vakti dergiye gelmek üzere Beyoğlu'nun arka sokaklarında yoğun kalabalığın içinde yürüyordum. Ara sokaklar olmasına rağmen vızır vızır araba geçiyordu. Bu geçen arabalardan sakınarak ağır ağır yürümeye çalışıyordum ki, yolun kenarında **"Yavaaş noolur yavaaş"** diye 120 km. hızla geçen arabalara haykıran yaşlıca bir kadın gördüm. O bağırdıkça arabalar daha da hızlı gidiyordu sanki. Ara sokakta o kalabalıkta 120 km. hızla geçen arabalara **"yavaaş yavaaaş"** diye bağıran bu kadıncağız, benim bir kenara itilmiş, en yakın dostlar tarafından sadece hatır için kabul gören küçücük tespitlerimin sesli bir deliliydi sanki...

Belki bu durum size ilginç gelmeyebilir ama beni hayli şaşırttı. Çünkü bu kadıncağız belirli, spesifik bir arabaya bağırmıyordu. Etrafında dönen, hızlı hızlı devinen genel bir dünyaya bağırıyordu...

ÖZGE SAMANCI

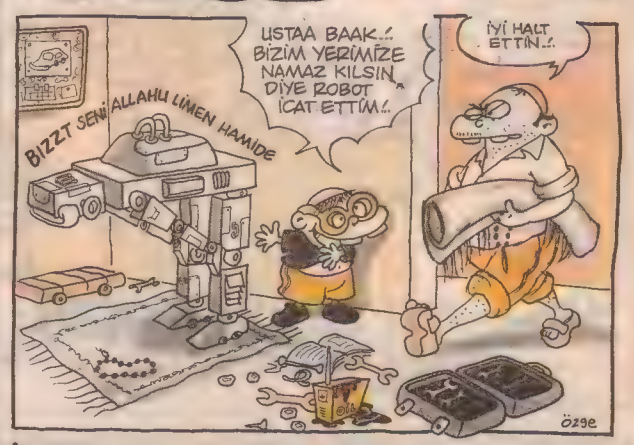

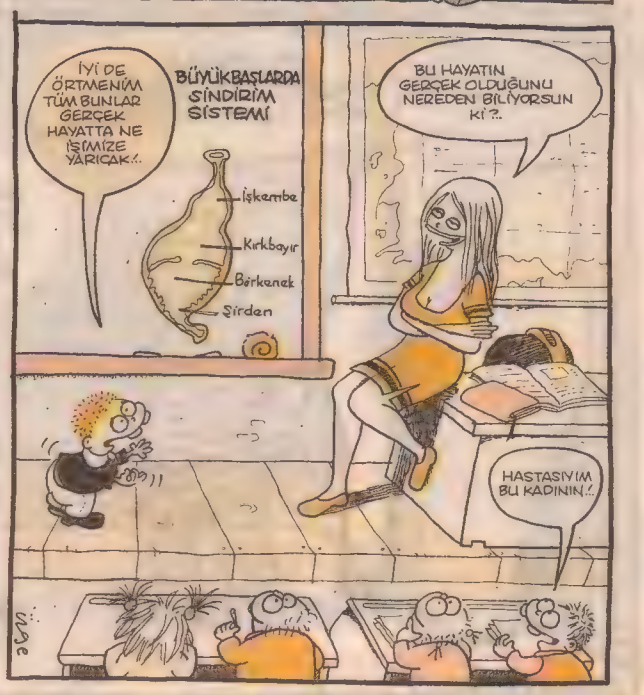

Akşam ailesi

L-Manyak'ın Mart sayısında da en seçme dumurlarla beraberiz...

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

•L.Manyak'ın Mart sayısına öykü çizdim, ilgi ve şefkat gösteralim.

nihatg@leman.com.tr

Bozuk Ölümler

—NİHAT GENÇ—

Geçtiğimiz ay, satanist gençlerin birbirlerini ölüme özendirdiği mektuplar ekranlara, gazete sayfalarına taşındı. Medyanın sağcı, liberal dangalakları feryatla ve bir "insansıcılık" telaşıyla, satanist şeytanları taşladı. "Ölüme özendiren" satanistlere bir ay aralıksız en ağır sözlerle saldırıldı, böylelikle, kendileri yaşamın ve güzelliklerin yanında yer aldılar. Yüzyıldır edebiyatında, ideolojisinde ölüm işleyen, ölümü körükleyen sağcı, liberal aydınların ölüme özendirdiği için satanistlere saldırısı dikkatimi çekti! Aşağılık, cahil, dangalak, dallama bu yazarların demek ki bazı ölümlere karşı çıkmaları gerekiyormuş, satanistler fırsat verdi, onların da ölüme karşı olduklarını öğrenmiş olduk. Kendileri satanist! Devleti satanist! İdeolojileri satanist! Yüzyıldır edebiyatla, marşla, medyanın gazıyla gençleri ölüme gönderen onlar değilmiş gibi, birkaç tane liseli genç bulmuşlar, güzel bir saldırı düzenlediler!

17 yaş tehlikeli. Hassas bir çağ. Yemyeşil kırlarda oynaması gereken çağda, şehrin en karanlık, en boğuk dersanelerinde gençlik çürütüyorlar. Her zaman hor görüldüler. Hayal dünyaları işte bu medya tarafından hergün iğfal ediliyor. Gençlerin melek gülümseyişleri 18'e varmadan işte bu dangalaklar tarafından karanlıklaştırılıyor. Tarihin her çağında 17 yaş felaket çağıdır. Medeniyet, kültür dediğimiz şey, 17 yaşında bir çocuğu, duygusal, sanatsal, eğlence, oyun, çalışma ve coşkuyla doyurabilmelidir. Taptaze, gül gibi çocuklar, kitlesel kıyımdan geçiriliyor. Felsefe, tarikat, grup, çete, kendini gösterme, bağlanma, hatta aşk, en aşırı, en deli şekliyle bu yaşta gösterir kendini. Hepimizin hayatları bu yaşlarda çevremiz, bu yaşlarda okuduklarımızla belirlendi. Yanlış kuyularda boğulduk. Kırk sene çıkamadık. Onbinlercesi ölüp gitti. Sanat, edebiyat, öğretmen, ebeveyn, yasalar toplum gücünü burada gösterecek. Ahlak, vicdan, erdem kendini bu yaşta gösterir. 17 yaş affetmez! 17 yaşı eğleyebilecek kültürel, estetik, siyasi, ahlaki bir toplumsal kültürü inşa edeceğine, köşesinde hergün köpek .ikişi yapanlar sonra ne oluyor bu çocuklara diye soracaklar! Bu çocukları, son otuz yıldır İslamcılar, Apocular, Türkeşçiler kandırdı. Bu büyük ideolojilerin payına Anadolu'da birer milyon genç düştü. Kolay sloganlar, basit birkaç laf, onları kandırmaya yetti. Sürüler halinde öldüler. Sürüler halinde uçurumdan düştüler. Tezgah, o gazetelerin köşelerinde, patronlarıyla kuruldu. Ülkemizde ölen genç sayısı, Irak, Afganistan savaşlarında görülmedi. 17 yaşın ilkel taşkınlıklarını büyük, çarpıcı ideolojiler kullandı. Siyaset, medya, tezgahını, tüketimini 17 yaş üzerine yapmaya devam ediyor!

Diyelim Nihal Atsız. Şiir kitabı rekor kırmıştır, baskı sayısı bilinemiyor. Son kırk yıl, tüm sağcı kuşağı baştan sona etkiledi, deliye döndürdü. Mısraları herkes tarafından ezberlenip, yutuldu. 1950'lerden 1985'lere kadar en çok okunan şiir kitaplarından biri oldu! "Yolların sonu". Ülkücülerin Türkeş'ten daha çok saygı gösterdikleri büyük ve manyak adam: Nihal Atsız. Atsız, Türkçülerin efsanesi. Romanları, Bozkurtlar'ın dirilişi, Bozkurtlar'ın ölümü, şiir kitabı, bu. İkna gücü muhteşem. Ölümü özendiriyor diye satanistleri suçlayanlar, bu kitapların etki gücünü bilmiyorlar mı? Devletin ve iktidarların ve eğitim sisteminin baştacı ettiği bu kitaplar bu ülkede yazılmadı mı? Dünya militarist kültüründe Atsız kadar ölüme tapan bir ölüm manyağını bulmak mümkün değildir! Atsız'ın ölüm manyaklığına bugüne kadar sağcı, muhafazakar, liberal hiçbir yerden tek bir eleştiri gelmemiştir. Hala büyük bir fikir adamı, büyük dava adamı muamelesi görür. Atsız, Anadolu'nun yoksul, sahipsiz, köylü, cahil gençlerine tarihin en acımasız saldırısını yapar! Edebiyatı, bir azrail edebiyatıdır! Bu şiirleri milyonlarca gencin eline tutuşturanlar bugün başbakan, bugün medyanın en büyük yazarları, bugün bakan, bugün büyük fikir adamı olarak ortalıkta ödüllere doymuyorlar!.. Dinleyelim:

"Açlar nasıl bir istekle koşarsa asa / Türk eri de öyle gider kanlı savaşa..."

"Kalem, fırça, mermer nedir? Birer oyuncak / Şahaserler süngülerle yazılır ancak?"

"Kayalara çarpmalıdır korkunç türküler / Dalmalıdır gövdelere çelik süngüler / sert dipçikler ezmelidir nice başları / Ecel kuşu ayırmalı arkadaşları / En yiğitler serilmeli en önce yere / Kızıl kanlar yerde taşıp olmalı dere / Ülkü denen nazlı gelin erde san ister / Büyük devlet kurmak için büyük kan ister / Damarında var mı senin öyle bol kanın..."

"Tabiatın yürüyüşü belki yavaştır / Hız verecek biricik şey ona savaştır"

"Sen ne kadar güzel şeysin ey şanlı ölüm / Bizim bütün talihimiz sende saklıdır / Ey dünyada her yiğide nişanlı ölüm / Zevki sende arayanlar elbet haklıdır!"

"Haydi sarsın yeri, göğü cenk türküleri / Kanımızla burda yarın güller açacak!"

"Günü geldikçe de bizden sorulan / Kan ve can vergisi olsun, verelim / Ülkü uğrunda gönüller delidir / Kişiler ülkü için ölmelidir / Tanrı'nın insana değmiş elidir / Şu ölüm adlı güzel şey... saralım.."

"Toprağın içkisidir kanları, al al içilir / Tarihin bir olağanüstü ve şahane işi..."

"Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir / Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir / Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir / Kahramanlık saldırıp bir daha dönmemektir"

"Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından / Koşar adım gitmeli onların arkasından / Kahramanlık: İçerek acı ölüm tasından / İleriye atılmak ve sonra dönmemektir"

"Mesut olup gülmeyi, sok, çıkar hatırından / Belki öldükten sonra bir parça güleceksin"

"Yüz paralık kurşunla gider hayat dediğin / Tanrı yolu uzaktır, erken kalk, sıkı giyin / Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin / Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin".

"Tanrının gel buyruğu tatlılıkla erince / Ona doğru can kuşu nice uçmasın, nice / Ne yaşamak tasası, ne dünyanın yasası / Ne de bir kaygı kalır can yükünü derince / Bu birlik bir kılıçsa ölüm onun kınıdır / İkisini birlikte verirler bir verince / Ecel dedikleri şey erlerin kevseridir... "Bir gün ölüm meleği seni yere serince / Şu gördüğün ne varsa birer küçük damladır / Bir denize akıyor hepsi yerli yerince / Bitiş gördüğün baştır, mezar beşiğe aştır / Ölü diriye eştir, düşün biraz derince..."

Daha nice mısralar. Saymakla bitmez. Bu şiir kitabı Türkiye'de en çok satılan şiir kitabıdır. 17 yaş okumuştur. Gençliğin ölüm kusmasına, bir kaç nesli iç savaşa sürüklemeye yetmiştir! Sevinçle acıyı ayırdedemeyen bir neslin eline verilmiş makineli tüfek gibi bir kitap! İmha savaşı gibi bir kitap. Zaten, Atsız, güzel bir kızı tasvir ederken dahi şöyle bir cümle kullanır: "İmha savaşı kadar güzel!"... Ayrıca asırlardır içiçe yaşadığımız Gürcü, Laz, Arnavut, Kürt, Çerkez her kavme ağır, aşağılayıcı küfürler savuran Atsız'ın tek beğendiği ırk: Gökoğuz, Uygur, Kırgız, Tatar'dır. Atsız 17 yaşta inanılmaz bir ruh ürpertisi yaratır, bir başdönmesi, bir gözükaralık, bir kudurmuşluk tasarlar ve başarır! 17 yaş gencini, korkunç ve dehşetli bir fedai mangasına dönüştürmeyi bilir! Yüzbin tane satanist genç yan yana gelse, onun kadar gençleri ölüme özendiremez! Gözyaşının bulunmadığı, hasretin, aşkın, duygunun yaşanmadığı, sadece bir robot inşa eder! Yüzbinlerce genç bedeni, şiirleriyle kan dökücü terminatör yapmayı başarmıştır!

Atsız'ın şiir kitabı rekorunu bir kişi daha aştı, o da, korsan yayınlarıyla yüzü, iki yüzü çoktan geçti, bu inanılmaz şiir kitabının adı: Çile. Yazarı, Necip Fazıl! Necip Fazıl büyük şair. o da ölümü, mistik tarafından yazdı! Bütün şiiri, varlık, yokluk, hiçlik! Hepsi soyut! Gaipler, mavera deyip durdu! Ardında çökmüş, yıkılmış, bedenleri, beyinleri pelteleşmiş milyonlarca genç bıraktı! Tarihin en coşkun ırmaklarının aktığı bu topraklarda sabah, akşam ve seksen yıl aralıksız "hiçlik" şiirleri yazdı! Türk ve İslam edebiyatında onun kadar ölüm yazan, onun kadar karanlıkların, kabristanların içinde gezinen başka şair yoktur. Benim okuduğum dünya klasikleri içinde ölümü onun kadar işleyen bir şair görmedim, bulursanız beni de haberdar edin. Necip Fazıl'da ölüm yüzlerce sayfayı aşar! Ölüm mısralarının acayip bir şiddeti vardır, derin bir ıstırapla birkaç mısra sizi kefenlerin içine sokuverir! Türkçe'nin ve hecenin en başarılı örneklerini vermiştir ve bu inanılmaz gücünü, ölüm tavsiflerinde kullanmıştır! Her an ölüp ölüp dirilen bu insan milyonların sevgilisi haline geldi! Milliyetçilerin Atsız'ı sevmesinden daha çok, İslamcılar Necip Fazıl'ı sevdi! Necip Fazıl'a kendini kaptırmayan tek bir müslüman yoktur! Zekasının en uç şahikalarını ölüm estetiğiyle şaheserleştirdi! Bu topraklarda ölüm estetiği üzerine en kuvvetli adam Necip Fazıl'dır! Şiirini morgdan, kabristanlardan hiç çıkartmadı. 17 yaşında bir gencin bütün hayallerini, umutlarını düşüncelerini eğip bükecek, şekilleyecek kadar derin ve yüksek değerde mısralar kurdu! Ancak Necip Fazıl, çok soyut bir ölüm anlattı! Kupkuru bir ölüm, yani, diyelim Yunus Emre de birçok kez ölümü anlattı, "bir garip öldü diyeler" gibi, ama, ölümü atfettiği "bir garipti" bir yoksul... Necip Fazıl'ın ölümünde yoksul, zengin, yani, bu dünyaya da-

ir kimliği yoktur, yalnız ölümdür, sapık bir ölüm! Aşk sahnesi anlatır gibi ölüm anlattı, milyonlarca genci genç yaşta bu yoğun karamsarlığın, hayatın nafile, dünyanın boş olduğunu derin bunalımın içine sokmayı başardı! Ölüm tabiatta eşit dağıtılmıştır, bir çocuk, kuşun ölümünü görür, komşusunun, aile bireylerinin ölümünü.. Ölümü herkes görür, ama Necip Fazıl, ölümü sabah, akşam, hergün, her an, her mısrada, her düşüncenin arasında mutlaka yazar! Hayata ve dünyaya hiç şans vermez!

"..Ben şairim, gaibi kurcalayan çilingir / Canlı cenazelerin başında Münker-Nekir"

"Her ağızda, her telde fanilik dırıltısı / Sonunda tek bir şarkı tabutun gıcırtısı"

"Ölüm dedikleri, ölünceye dek / Dünya, balı zehir, yalancı petek / Orada bulursun, biraz bekle, tek / Burada yaşamak sandığın düşü.."

"Kesilmiş bir kamış, ormanlıklardan / İnsan... Rüzgarlara bağlı bir düdük / İndik de dünyaya karanlıklardan / Sıra sıra mezar, başka ne gördük...

"Bir oda, yerde bir mum, perdeler indirilmiş / Yerde çıplak bir gömlek, korkusundan dirilmiş / Sütbeyaz duvarlarda, çivilerin gölgesi / Artık ne bir çıtırdı, ne de bir ayak sesi / Yatıyor yanında dimdik, upuzun, ölü / Üstü, boynuna kadar bir çarşafla örtülü... "Bu benim kendi ölüm, bu benim kendi ölüm / Bana geldiği zaman, böyle gelecek ölüm"

"Tahtadan yapılmış bir uzun kutu / Baş tarafı geniş, ayak ucu dar / Çakanlar bilir ki, bu boş tabutu / Yarın kendileri dolduracaklar"

"Ölüler bağırıyor mezarlarından / Yolcular, oturun taşlarımızda"

"Ben de bir gün böyle haykıracağım / Yolcular, oturun mezar taşımda!"

"Büyük randevu.. Bilsem nerede, saat kaçta / Tabutumun tahtası bilsem hangi ağaçta"

"Ağzıma soğuk kurtlar dolacak, gözüme kum / Dipsiz kuyu, sürdükçe zaman, sürecek uykum".

"Ufka bakarlar, ölüm uzakta mı, uzakta / Ve tabut bekler, suya inmek için kızakta!

"Bu dünyada renk, nakış, lezzet, ne varsa küsüm / Gözümde son marifet, Azrail'e tebessüm."

Necip Fazıl'ın tüm şiirleri ölümü anlatır, genç insanın ruhunu karartır, göğsünü daraltır, gözlerine uçurumlar koyar, her nesneye suikast gibi ölüm tuzağı düzenler. Kelimelerin arkasına, ötesine ulaşıp, "öte" dilinde resmeder. Nesneleri kavrayış şekli ölümdür. Binlerce mısra içinde ölüm konulmamış birkaç mısra birkaç kelime bulmak dahi zordur. Ölüm tarlasıdır şiir kitabı. Ölüm bir değirmen gibi bütün kelimeleri, bütün nesneleri öğütür. Karşı konulmaz bir kader olarak ölümü daha da sertleştirmek, daha da ürkütücü hale sokmak için bir ömür çalıştı! Her şiirinde ölüm: "İçimde bir mahşer uğultusu var / Ruhumdur çağıran tenimi cenge / Gözlerim bir kuyu, dilim kördüğüm / Mermer bir kabuğa girip, ördüğüm / Bir görünmez alem olsa gördüğüm.." Necip Fazıl bu mısralarla Türkiye'de müslümanların gözünü, beynini, duruşunu, düşünüşünü topyekün değiştirmiş, bambaşka bir kuyuya sokmuştur.

Şairin ölümle hesaplaşması asla kötü değil, ama, aralıksız bütün mısralarını ölümle işlemesi, hayata karşı "dürüstlük" değildir! Necip Fazıl'da sanki başka duygusallık yoktur, gökyüzüne doğru kanat açmış kuşlar hiç yoktur. Ölümü, beyin ve yürek öldürücü zehir haline sokmuş, tabiatın ve inancın coşkusundan hiç ama hiç bahsetmemiş. Necip Fazıl'ın kabir, mezar, iskeletten oluşturduğu bu şiir kitabı hiç ama hiç incelenmemiş, sadece hayranlıkla övülmüştür. Milyonları ölüm tuzağına düşürmüş, ölümü, şantaj, tehdit diye kullanmış. Gece yarıları odasına kapanmış her gencin ateşli coşkusunu, bedenini bu kelimelerle öldürüp, çürütmüştür. Anneler-babalar gönüllü ve koşarak, 13-14 yaşlarında çocuklarına Necip Fazıl'ın şiirlerini uzattı, bir hazine niyetine. Bilerek isteyerek hayatın dışına kaçtılar. Top mermileri, şarapnel parçaları dahi insan beynini bu şiirler gibi dağıtamaz. Bu kadar karanlığı başka hiçkimse başaramaz. Kelimeleri 'ağu'ya döndürmüştür.

Şairlerimiz insan kalbinin ve coşkusunun derinliklerine inip duygusallığımızdan acı ve sevinçlerimize dair yüzlerce resmi işleyeceklerine, neden kestirmeden ve hemen etki altına almak için kolayı seçip, gençlerin beynine bir çivi gibi 15-16 yaşında ölümü çakıyorlar!

Genç heyecanlar, sanat, edebiyat, budur, sorumluluk, maneviyat, fikir budur diye kutsal addettikleri bu kitaplara koştular. Paylaşmakta, uğrunda ölümlere koşmakta, ölümün yatağına girmekte, örgütlerin manyak liderlerinin kirli hesaplarına kurban olmakta hiç gecikmediler! Sonunda kime, neye yaradı bu şiirler? Enver Ören'in Seren Serengil'e helikopterle çikolata taşımasına, Osman Durmuş gibilerin Sağlık Bakanı olmasına.

İnsan hangi madene, hangi kuyuya inse yanında bir lamba, fener taşır, bu şairler, onbinlerce genci bu kuyulara ışıksız indirdiler, bugün bu onbinlerce genç aramızda yok. Medyanın, sağcı, liberal gazetelerinin tek bir sütununda, tek bir yazarı, ne Hürriyet, ne Yeni Şafak, bu gençlerden tek birinin adını bilmez, hikayesini bilmez. Hangi sokakta öldüler, hangi örgütün soğuk odalarında boğazları hızarla kesildi, bilinmez. Şimdi, iki-üç tane satanist genç bulmuşlar, hepsi yaşatmaktan yana kahraman oluyorlar. Terbiyesiz, dangalak karacahiller! Onların ürkütücü, gençlerin kendi başlarına ölüme karar vermeleri! Gençleri öldürecek olan biziz, devletimiz, ideolojilerimizdir, nasıl olur da gençler kendi kendilerini öldürür. Bundan daha ürkütücü ne olabilir! Kendi başlarına ölenler kadar bu ülkeyi, yazarlarını, ideolojilerini korkutan ne olabilir?

Yani, sağcı, liberal, dangalak yazarlar şunu söylemek ister: "Gençler, siz kim oluyorsunuz da kendinizi öldürüyorsunuz, sizi ancak biz öldürebiliriz, sizin ölme hakkınız yok, bu hak yalnız bizimdir"... Hayatın, gençliğin, dünyanın, tabiatın güzelliği ve coşkusuna dair tek bir mısra duymamış, okumamış bir genç tabii ki en küçük bir telkinle kendini öldürür. O coşku dolu bir mısra nedir? Diyelim 83 doğumlu bu gençlerden hangisi, bir tek coşku dolu bir mısraya bu dergilerde, bu televizyonlarda, bu gazetelerde görebildi! 83 yılından bugüne, hiçbir yerde görmedi bu mısrayı. Sorumlu, ahlaklı, coşkudan, kırlardan, güzelliklerden yana bir mısra bulma şansı hiç olmadı! 83 doğumlu bir çocuk, doğduğu günden beri böyle bir mısrayı tanıyacak bir eğitim, bir ders, bir gazete hiç okuyamadı!

Tüm tarihimiz içinde Atsız ve Necip Fazıl kadar sert, cüretkar ve bu bollukta "ölüm" teması bulunmaz. Necip Fazıl ayrıca bir Türkçe ustası. Bir hece sihirbazı. Dili hayranlık vericidir. Sezen Aksu'nun en çok şöhret olan şarkısının en çok şöhretli mısrası "yarim, keskin bıçak" dahi ondan yürütme. İstanbul şiirinde: "Kadını, keskin bıçak" mısrasından çalınmadır.

Her ikisi de ölüm konusunda "merhametsizdi". Biri askeri ihtiyaçlarımız, diğeri manevi ihtiyaçlarımız için aynı temanın cellatlığına soyundu. Gülmeyi, neşeyi unutmuş bir neslin kemiklerini, damarlarını, yüreğini, ölümle kaskatı, çelik, kurşun gibi kelimelerle inşa ettiler. Sanki ruhlarımızın başka sarsıntısı, başka bunalımları hiç yokmuş gibi ölümden bir gömlek giydirdiler. Gencecik yaşta, şiir diye milyonları kefenle sardılar. Ölümle çılgınca oynadılar. Genç neslin pırıl pırıl saf, meleksi düşüncelerini korkunç bir yıkıma, kıyma makinasına soktular. Ölüm tacirlerinin ideolojilerine yağ sürdüler. Bütün varlığı ebedilik, fedailik, saldırmak, kabirle, dolmuş gençleri, ideoloji bezirganlarının kullanması, satın alması, yönlendirmesi hiç de zor olmadı.

Ancak, hem Atsız, hem Necip Fazıl yüksek ve sert iradeli insanlardı. Onların ölüm hükümdarlığı kurmasına kimse mani olamadı. Partiler, sağcılar, yazarlar onları birer "peygamber" gibi gördü. Tarihe altın harflerle, şanla yazdılar. Ölüme bu denli körü körüne bağlılık zalimlerin işidir. 17 yaşında gençliği bu kadar ölçüsüz, bu kadar dengesiz, bu kadar dipsiz, bu kadar manyakça mısralarla başbaşa bırakmanın acısını yakın tarihte gördük, yaşadık! Tarihin en büyük cellat örgütleri hem Susurluk, hem Hizbullah buralardan beslendi.

Eğer genç bir kızı ölüme özendirdi diye genç bir çocuğu tüm medya, hepimiz şeytanca taşlıyorsak, milyonlarca genci ölüme özendirmiş bu isimler üzerinde öğretmenler, editörler, yazarlar, çok daha hassas olmak zorunda!

(Avusturya ırkçı lideri Haider'e tahammül edemeyen Avrupa, Atsız'ın "Yolların Sonu" kitabına hiç tahammül edemez, eninde sonunda, bugün ya da yarın, şahsi fikrim Avrupa Birliği bu kitabı yasaklayacak. Onlar yasaklamadan, bu deliliği tarihe gömün!)

Necip Fazıl gençliğinde kadın topuklarına bir şiir yazar, şeyhi bu şiiri çıkartmasını ister, çıkartır, bu şiir kitaplarda yer almaz. Ancak ölüm şiirlerinden herkes memnundur! Ayrıca Necip Fazıl'ın intihar temasını işlediği "Bir adam Yaratmak" piyesi türk Tiyatrosu'nun en kasvetli oyunudur!

Ünlü şair Abdülhak Hamid'in hanımı Hindistan'da elçiyken ölür, gemi bir ayda Türkiye'ye getirir cenazeyi, şair, bu bir ay kamarada kadının cesedi başında "makber"i yazar. Makber şiiri çok tutulur. Altmış yıl Türkiye gazino ve sahnelerinde Makber okunur! Makber okunmadan program yapılmış sayılmaz. Üstelik bir gazino geleneği de yerleşir, Makber okunurken mutlaka salonun ışıkları söndürülüp, kabir demek olan Makber şarkısı için tam bir "karanlık" sağlanır!

17 yaş açık insandır. Saksı gibidir, su da döksen, işesen de emer. Kapitalizm, bu saf cahilliği çok iyi kullanır. Tüketici manyaklığını hemen etkileniveren 17-18 yaş üzerine inşa eder. 17-18 yaş gişeleri doldurur. 17 yaş kasetçileri doldurur, sokakları doldurur. Herşeyi kapıverir. En kötü sanat ürünleri, en kötü müzisyen, en kötü siyasetçi, herkes fırıldağını 17-18 yaş üzerine inşa eder. Her coşkuya, her söze, her yakarışa, her acıya sonsuz bir arzuyla açık! İşte Komser Şekspir, Vizontele filmleri. Dört yüz bin gibi inanılmaz bir gişe yaptı, sinema tarihi rekoru kırdılar! Bir küçük espri, basit bir komiklik görseler salon alkıştan kırılıyor. Her iki filmde de ölüm sahneleri, çok vurucu işlenmiş, uzatılmış, filmin tüm duygusal yoğunluğu ölüme odaklanmış! Bu kitle hassastır, sahipsiz ve zavallıdır. Oynamaya gelmez. Bu çocukları, yalan, uydurma, düşük sanat eserleriyle kandırmak kolaydır!

Ölüm her yerde gişe yapar. Murat Kekilli diye bir genç şarkıcı "Bu Akşam Ölürüm" şarkısıyla son yirmi yılın rekoronu kırdı. Komser Şekspir ve Vizontele'de bir ölümü anlatıyor. Komser Şekspir, ortaokul müsameresi dahi olamayacak film. Film hiç denilmez. Ancak çok güzel bir kızın ölümü kimi üzmez. Bırakın filmi, bırakın birbuçuk saatte bu ölümü anlatmayı, birkaç saniyelik bir haber içinde böyle bir kızın fotoğrafı izlesek, yine ağlarız. Üstüne bir de türküler, ağıtlar yakıyorsunuz, tabii ki etkilenir insanlar. Ama sanat değil bu. Birtek ölüm sahnesi için koca bir film çekmek hiç gerekmez. Bu kadar basit, asla film denmeyecek çalışmalar neden bu kadar büyük gişe rekoru kırıyor. Reklam mı? Evet, çoğunluğu reklam, ama asıl gişe: ölüm. Ölüm tacirliği yapan herkes kazanır, dün de, bugün de. Ölüm satan herkesin cebi dolar, partisi dolar. 17-18 yaşlarına ölüm anlattığınızda derinden etkiler, gözyaşlarına boğarsınız? Bu "sanat" olamaz. Bu kadar parayı, bu kadar imkanı, bu kadar şöhreti ele geçirmiş insanlar, neden aklı başında film çekmek telaşına girmeyip, kurnazlıkla ve kısa yoldan ölüm tüccarlığına soyunuyor? Ölümden ucuz ne var?

Bir insan evladı, bu kadar iğrenç, basit şeyi, film diye ben çektim cüretini nasıl taşır? Terbiyesizlik ve şımarıklığın dik alası! Adamlar, köyden kalkıp sora sora İstanbul'a gelmişler. Şimdi de sora sora film çevireceklerini sanıyorlar. Olmuyor. Parayı bulmuşlar ama, kültürü bulamıyorlar. Bir de, sinema üzerine konuşurken, çok acı çekmiş gibi yutkunup, sarmısak dişlemiş gibi yüzlerini poz vererek acıtarak konuşmazlar mı? yaptığınız ortada, pespayelik! Horoz eti yemiş gibi bir de efe efe konuşmazlar mı? Rezillik diz boyu. Sanatları hala vur patlasın, çal oynasın. Yine de dilleri bir karış. Her Kabe'ye gidenin hacı olacağını, her medyaya çıkanın sanatçı olacağını sanıyorlar!

Eğer bu insanlar yaptıkları bu filmlerle gençliği hiç kandırmadıklarını düşünüyor, bunlara ciddi ciddi film diyorlarsa, gerçek bir dangalaklıkla karşı karşıyayız. Düşünün ki bu zorbaların elinde milyon dolarlar ve amansız medya imkanları! Kendini sağlam sanan hastayı tedavi imkansız. Film çekmemişler, sağır duymuş, uydurmuş. Bu kadar boş kafayla film çekilmez, işte gördük! Her yağmurdan bulut olmaz. Deli düğünü yapmanın sinemayla ne ilişkisi var. Sokma akılla sinema işte bu kadar olur. Oyuncu kadrosuna bakın, aileler, veliler, dam dolusu deliler. Buna film değil, Anadolu'da boku sidikle yıkamak denir. Sanat değil, hem ticaret, hem ziyaret.

Komser Şekspir ve Vizontele facialarını çeken cahil adamlar! Şöhretinize güvenmeyin, sayılı günler çabuk geçer! Şöhretiniz kıskanıldığı için size saldırıldığı gibi önyargılarınız var, (he laaa, kıskanıyorum, sizin o Kibariye, Alişan şöhretinizi). Medyaya kanmayın, çingeneden paşa yapıyor medya! Medyanın bokuyla kerpiç olmadığını artık anlayın. Soysuzlarla iş yaparsanız bokunuzdan saray yaptırırlar size. Paranın .mına koduk, bize karada ölüm yok diye ekranlarda nara atıyorsunuz. Atın, atın! Anlayamadığım, her parayı bulan, sanatın da .mına koymak zorunda mı? Sinemayı sizden soran mı var. Nedir şu sanat merakınız. İşte döktüğünüz heba ettiğiniz milyon dolarlar! Bu topraklarda hiç kimse bu kadar parayı bulamadı. Bu kadar imkanı, bu kadar reklamı bulamadı, yaptığınız ise utanç verici! Kim gaza getirdi sizi? İnsanlık adına birazcık dürüst olun. Medyayı aradan çıkartıp aynaya tek başınıza, sakin sakin bir sigara içip öyle bakın. Senaryo, pireyi deve yapma, bin dereden su getirme sanatıdır, iki-üç espriyle olmuyor, olmadı!

Tabii bizim salaklar, bir bildiklerinden, kasıtla, ölümü işlemiyorlar. Bir konu bulacak zekaları yok. Bir konu bulsalar dahi işleyecek, derinleştirecek edebi güçleri yok. Sonunda kupkuru bir ölüm sahnesi kalıyor ellerinde. Acıklı olan ölüm değil, drama bilgileri olmadığı için kısa yoldan işlerine yarıyor ölüm. Aynen devlet gibi, uzun uzun, sosyal, siyasal, eğitim çalışması zamanını alacağı için kısa yoldan öldürerek sorunu çözdü hep. Biri büyük devlet adamı, diğeri büyük sinemacı. Aynı bokun soyu. Yönetmenin de, devletin de ucuz, basit ölümlere kilitlenmesinin ardında "gerginlik", aynı korku, aynı konuya hakim olamama endişesi var! Ölüme kilitlenmek, zihinsel tembelliğin, ucuz ticaretin sonucu...

Karşınızda 17-18 yaşlarında zavallı, süngerden bir kitle var. Bu kitleye iyi film yapmak da elinizde, onların duygularıyla oynayıp cep doldurmak da. Sanatçılar aşın ahlakçı olmak zorunda. Dürüst ve pek endişeli! Bu genç çocuklar, birkaç yıl içinde çok güçlü eserler izleyip, filmlerinizin bir bok olmadığını nasılsa öğrenecek, ülkesinden ve sinemacısından utanacak. Küçücük insanlara iyi davranın. Birkaç esprinin nükte gücüne fazlasıyla itimad ediyorsunuz!

Bu kadar ucuz şeylerle kasım kasım kasılıyorsunuz. Bu kadar masum çocuk da, sizin gibi cahil bırakılmış Anadolu çocukları. Filmlerinizin içine gizli ölüm resimleri, isketletler koyarak, ucuz ticaretler yapmayı o İstanbullar'da size kim öğretti! Ölümü anlatın, ama bu yaşadığımız, sıradan birinin ölümü olsun, bizim ölümlerimizden biri olsun. Bu dünyada hala erdem, vicdan denen şeyler var. Konuşmalarınızı izliyoruz, Sovyetler çöktü, erdem, vicdan bitti sananlar var içinizde. Küreselleşme başladı, ahlak bitti diyenler var içinizde. Etrafınıza dolışmuş manken zekalara anlattığınız her öyküden film yapmayın. Ne güzel milyonlarca seyirciniz hazır, sizi bekliyor. Neden bu milyonlara zekice, orjinal, dramatik, sarsıcı, derin, kuşatıcı, başı sonu olan bir hayat anlatan, bir neşeyi, acıyı bölüşen, hayatımızı süsleyen, şaşırtan, ışık seli gibi, rüya gibi filmler çekmiyorsunuz. Basit, daltarak gülünçlükleri abartıp, karikatürleştirip, sonunda bir ölüm sahnesiyle parsayı toplamak!

Ölüm ucuz sanat! Çünkü ölümün kendisi fazlasıyla sert! Sanatçı, sert olan ölümü, serinkanlı, çok dikkatli işlemeli. Binlerce küçük hayal gücü aleviyle hayatın binbir taşkınlıklarıyla süslemeli. Ölümden korkumuz yok, biz Anadolu çocuklarının hiç yok. Kuş ölüsü gölü kirletmez. Sahici, sıradan, doğal ölümler insana güç verir. Oysa bu sahneler çok bozuk! Gerçek ölümleri unutuyoruz. Bir düşünün, depremde ölen bir genç kız.. Doğu'da dağda vurulmuş bir genç delikanlı. Varoşlarda intihar etmiş bir çırak çocuk.. Çocuklarına bakamayıp kendini tren altında öldüren genç bir anne... Gibi, basit sıradan ölümler, hayat içindeki gerçek ölümler yok! Soyut, abartılmış, bozulmuş ölümler, neymiş, ticaret! Koca memlekette, genç cesedlerinden dağlar yığıldı, bir tek kişinin dahi ölümünü bilmeyiz. Şair, sinemacı, hastalıklı, gerçekte hiç olmamış ölümler içinde boğar bizi! Bu sanat değil! Boğucu, düşman piyade saldırısı! Genç beyinlere cahillikle açılmış topyekün savaş! Pedagojik ve psikolojik olarak tehlikeli şiirler, bozuk filmler! Ahlaki, ruhsal, zihinsel olarak öldürücü virüsler taşıyor.

Diyelim Atsız'ın ölümleri, gizli bir üniforma giydirir ruhumuza, ömür boyu askerlik yaptırır bize. Diyelim Necip Fazıl'ın ölümleri, manevi donanım vermek isterken, acemice ölümü saplantı haline getirir, ağuyla doldurur gencecik bedenleri. Bu şiirlerle dolu ideolojilerin imha gücü yüksek, ölüme itaat, devlete, dine itaat demek. Ölüm gizlenmiş otorite! Hepimiz din için vatan için ona tabiiyiz!

Ölüm denilen son derece karmaşık ve hassas temayı her önüne gelen sinemacı acemice kullanırsa, farklı bir netice çıkmaz. Sanatçılarımızda hayat değil, nedense cephe, morg deneyimleri çok fazla. Heyecan, duygu yaratmak için salonda eli kolu bağlı oturan miniklere kesintisiz ölüm sahneleriyle saldırmayı sanat sanıyorlar. Ruhun dayanma gücünü çirkince, kalleşçe çökertip, beğeni toplarlar. Morgdaki karga burunlu imamı takdir etmemiz gibi, bir beğenidir bu! Sinemacılarımızın hastalıklı, rahatsız edici bir öldürme aşkları var! Henüz normal bir ölüm çekemediler. Zihinsel sarsıntılarını, canice öldürüp dindiriyorlar. Ne kadar rahatsız edici bir ölüm teması bulurlarsa, o kadar harika film yaptıklarını sanıyorlar!

Kuşun ölüsü gölü kirletmez, ölümü, doğallığından çıkartıp bozuklaştırmak hasta ruhların işi. Sırf gençleri kısa yoldan etkilemek istiyorsanız sanatı bahane etmeyin. Ölüm tüccarlığı bu. Anadolu'da bin yıldır ölüm satılıyor zaten. Dalıverin, kudurmuş domuzlar gibi sizde ölüm tarlalarına. Buyrun, darmadağın, paramparça edin genç beyinleri! Eskinin tarikatları, eskinin şairleri, bugünün abidik gubidik sinemacılarına kadar hiç değişmedi, tüccarlık!

2000'li, bugünlerde Türkiye, Anadolu'yu son otuz yıldır kasıp kavuran bir milyon Apocu genç, bir milyon Türkeşçi genç, bir milyon Erbakancı gençten yavaş yavaş kurtuluyor. Zincirler boşanıyor. İdeolojiler çözülüyor. Bu büyük şanstır! Ama kapitalisti, sinemacısı, şairi, hala eski kurnazlıkla, maymı gibi hala ölüme sanıyor. Bu başıboş, masum kitleleri, bu hayalkırıklığı içinde ülkelerinden, bedenlerinden vazgeçen tatlı, sevimli, mutlu çocukları sırf filmlerimiz satsın diye hala ölümle korkutuyoruz, hala, gerçek bir ölümü onlara göstermiyoruz. Yine kandırmaca, yine telkin, yine ölümden duygusallık devşirme. Yine sanat adına ölüme sığınma.

Kardeşlerim, ölümlerden ölüm beğenerek bugünlere geldik, şüphesiz ölümlerin en güzelini yazacağız! Kardeşimizin ölümünü. Annemizin ölümünü. Anadolu köyünde bir ihtiyarın ölümünü.. Depremdekilerin ölümünü. Onları ne kadar basit, ne kadar hayatın içinde yazabilirsek, yüreğimiz o kadar güç kazanır. Ama neden bin yıldır bu ölüm tüccarlarının sattığı bozuk, manyak, piskopat ölümlerden kurtulamıyoruz. Neden 70 milyondan tek birinin doğru dürüst tek bir ölümünü hala tanımıyoruz. Ölümü süslüyor, ölümü abartıyor, ölümü kudurtuyorlar, ölüsü de para etsin istiyorlar bu yoksul halkın.

Anadolu topraklarında on bin yıldan beri her uygarlıktan her cins mezar var. Kabir, sanduka, lahit, tümülüs, türbe, hiçbir dilde bu kadar mezar ismi yok. Yeterince kan döküldü. Fazlasıyla ölüm gördü. Bu toprakları değiştirmek, ne Avrupa Birliğiyle, ne kapitalizmle, ne küreselleşmeyle... Yapacağımız tek şey, Anadolu'da devrim, şimdiye kadar hiç oynatılmamış bir filmi sahneye taşımak: Anadolu'da Hayat! Anadolu'da genç milyonların yüzünü dünyaya çevirmek. Koşmaya, coşmaya, sorumluluğa, vicdana, dağlara, kırlara, sevgiliye!

Akşam Sefası

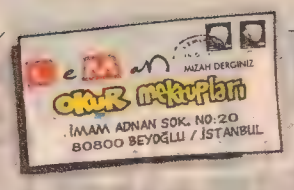

Leman'ın Ayıbı

Bu haftaki sayınızın - 538.sayı-3.sayfa 3.karikatürdeki içeriği hangi yanlı, yalancı, gazete veya tv yı referans alarak çizdiğiniz belli. İlhan Selçuk mhp ile kuvayı milliye ruhunu canlandıracakmış. E aferin yani buna ne denir bilmem. Sizde solcu muhalif bir dergi olarak bunu hemen işlediniz, hemde olayın öbur yanını dinlemeden. Bu sefer olmadı her zaman kötülediğiniz o holding medyasının kucağına düştünüz. Belki siz dergiyi hazırladığınız sıralarda sahte medyada bunlar vardı ve siz de sadece bunları gördünüz. Ama size tavsiyem 27 ŞUBAT 2002 tarihli Cumhuriyet gazetesini alıp okumanız ya da hem Leman hem de Cumhuriyette yazan ortak yazarlarınıza bu olayın aslını sorup öğrenmeniz, ben size Cumhuriyetten bir kaç bir şey yazayım. İLHAN SELÇUK yazıyor: Hürriyet bunu hep yapıyor. Bir ayda üç kez manşet oldum Birinc de inbarcı dediler. İkincide parti lideri oluyor dediler. Üçüncüde MHP ile kuvayı milliye kuruyor dediler. Üçüde doğru değil. İlhan Selçuk kendi köşesinde bunları yazıyor Leman bunu görmüyor her zaman eleştirdiği holding medyası haberine bakıyor. Bir de ekliyor nereye Cumhuriyet nereye diye eleştiri yapıyor. Sizler belki de aylardır beklediğiniz Charlie Hebdo dergisi yazarları gelecek diye kendinizi çok kaptırıp bu haftaki dergiyi saltama yaptınız. Çanakkale'de Leman her gazete bayiinde olsun diye her hafta Leman'ı farklı gazete bayilerinden alıyordum ki her yerde satıyor gözüksün böylece her aklına gelen her an her yerde bu dergiyi bulup okusun diye aylardır bu böyle oldu. Umarım bu hatayı düzeltirsiniz. Şimdi size soruyorum ben o kirli medyada yazan biri olsam ve sekiz sütüna Leman dergisi-MHP ile kuvayı milliye kuruyor yazsam ve karikatürleştirsem. Kendinizi nasıl hissederdiniz?

Önder Akan

Öğrenciler Hizaya Girmeyecek

Son birkaç yıldır üniversitelerde bir soruşturma furyasıdır sürüyor. Soruşturmalarla ilgili disiplin yönetmeliği daha önce uygulanmıyor değildi ama iki yıldır, İnsan Hakları Mitingi'ne katılmaktan, alternatif şenlik düzenleyip halay çekmeye, (solcu öğrenciler için) ülkücülerin eylemine katılmaktan, koridorda gürültü yapmaya kadar bir dizi 'suç' nedeniyle ardarda soruşturmalar açılıyor. Bu soruşturmalar uzaklaştırmadan, yükseköğrenimden mene kadar çeşitli "ceza"lar ile sonuçlanıyor. Bu furyanın, çıkarılması gündemde olan yeni YÖK Yasası ile ilişkisini kurmak hiç de zor değil. Yeni yasa tasarısı, eğitimin özelleştirilmesinde, yıllardır atılan adımları sistemlileştirmeyi, kurumsallaştırmayı amaçlıyor. Hal böyleyken, üniversitelere de bir "balans ayarı" yapılarak, Türkiye tarihinde politikanın hep en önemli öznelerinden biri olmuş üniversite gençliğinin hizaya alınması gerekli.

Soruşturmalar, Emniyet ve YÖK'ün işbirliği doğrultusunda, merkezi olarak yönlendiriliyor. Soruşturmacı olarak atanan ama polisliği içine sindiremeyen bazı hocalarımızın da dillendirdiği gibi, "yüksek yer"den geliyor baskı. Emniyet Müdürlüğü gibi "güzide" kurumlarımız, öğrenciler hakkında eylemlerde elde edilen fotoğraflar, görüntü ve ses kayıtları gibi belge ve bilgileri, sürekli olarak üniversite yönetimlerine aktarıyorlar ve disiplin yönetmeliğinin uygulanması için, YÖK'le beraber baskı yapıyorlar. Zaten kapsamı çok geniş ve yoruma açık olan yönetmelikler de, bu işe dünden razı üniversite yönetimleri tarafından iştahla hayata geçiriliyor. Soruşturma sonuçlarına yapılan itirazların çoğunda İdari Mahkemeler yürütmeyi durdurma, hatta iptal kararları veriyorlar ama ceza süresi boyunca okula alınmayan öğrenciler, derslerini ve sınavlarını kaçırarak mağdur duruma düşüyorlar. Ayrıca bu öğrenciler, yurtlarından atılıyorlar, kredi ve burs olanaklarını kaybediyorlar, ki bunların telafisi mümkün değil.

Türkiye çapındaki üniversitelerde son iki yıl içinde, öğrencilerin demokratik hak talepli ve neredeyse tümü anayasal haklar çerçevesinde gerçekleşen eylem ve etkinliklerine karşı açılan soruşturma sayısı, yaklaşık 12 bin 500. Kürtçe'nin seçmeli dil olarak okutulması için verilen dilekçelerle başlayan süreçte ise 1359 öğrenci gözaltına alındı. Bu öğrencilerden bazıları işkence gördü, 153'ü tutuklandı. Soruşturmalar kitlesel öğrenci kıyımları şeklinde, yükseköğrenimden men cezası ile sonuçlanmaya başladı. Bu sayılar her geçen gün artıyor.

Üniversitelerde bugün, Türkiye'nin kapısına dayanan savaş tehlikesi, IMF programlarıyla derinleşen yoksulluk, insanların açlıktan, soğuktan hayatını kaybetmesi, cezaevlerinin hayata kasıt operasyonlarıyla kan gölüne çevrilmesi, sistem muhaliflerinin F tiplerinde tecrit edilmesi sorgulanmıyor; bunları sorgulayan öğrenciler, karşılarında soruşturma sopasını buluyorlar. Üniversite senatoları, bu anti demokratik, hukuk dışı uygulamalara karşı duracakları yerde, MGK politikalarının sözcülüğüyle meşgul durumdalar. Öğretim görevlileri, akademik kimliklerinden soyundurularak polislik yapmaya zorlanıyorlar. Öğrenciler, soruşturuluyor, fişleniyor, okuldan atılıyor, tutuklanıyorlar.

Bu ülkenin geleneği, hep kendi evlatlarının başını yemek oldu. Bugün de, yarının politikacı, sanatçı, mühendis adayı gençleri, ya yarınlarından olmak ya da sürüye katılmak arasında tercih yapmaya zorlanıyorlar. Ancak üniversiteler, üniversite gençliği, bir ülkenin hem beyni hem vicdanıdır. Bizler bu onurlu geleneğin sürmesi için elimizden geleni yapacağız. Bunu yaparken de en büyük silahımız dayanışma olacak. Bizi illaki ve en önce parçalara ayırmak, birbirimize yabancılaştırmak, böylece üç maymunu oynamamızı sağlamak istiyorlar. Görüyoruz, duyuyoruz ve susmayacağız! Onlar "sus" dedikçe biz sözümüzü söyleyeceğiz, "sana dokunmayan yılan bin yaşasın" dedikçe, biz arkadaşımıza dokunana dokunacağız, birbirimizle dayanışacağız.

Baskı dün de kar etmedi, bugün de etmeyecek. Üniversiteler kışlaya, öğrenciler sürüye dönmeyecek, hizaya girmeyecek.

İstanbul Üniversitesi Öğrencileri

LeMan
SAYI: 539
9 MART 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44
• Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde

112435 Sayı: 2002/03 - Mart 2002
Fiyatı: 1.300.000 TL. (KDV Dahil)

L-Manyak

MART PANTERİ

YENİLMEZLER.

Selçuk Erdem

Tam dört sayfa çizdi

Yenedikli ve Portakal

Robinson & Cuma'nın Nefes kesen maceraları

Çeki Çeen

Cabbar Baba

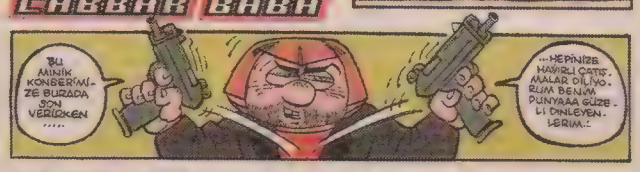

Barda bağladığım kanyla konuştuğum muhabbetin türkçe meali aşağıdadır!

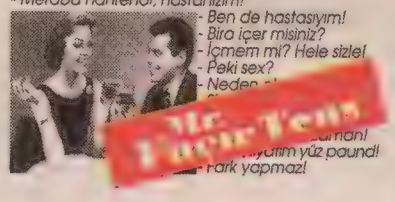

Zıkaçu

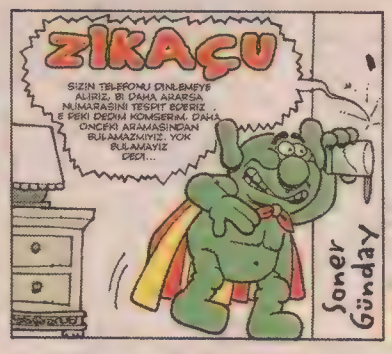

Ve ille de Deli Cevat

KAÇIRILMAZ

ve ve ve yeni tip Sıkılhan, VÖSYM, Dedektif Sanlı, Eray, Kofti Anarşist, Yönetmen İkram Abi ve Asistan Yaşar, Can Kız, Güzel İkili, Islak Köpek, Enstantaneler, Teknocan, Boing Burhan, Gerenkültür Soruları, Dumur Detayları, Pano, L-Manyak Okur Mektupları, Altuğ, Bulmaca...

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Selâm... Patatesler çıplaktı.. Kabuğu, yoktu sanki!. 'Ne cinsi oluyo bu' diye sordum adama.. Bişey patatesi dedi ama, unuttum şimdi!. Kıllandım, almadım.. Yaşlı, emekli adamlarla, kadınnardan başka kimse yok pazarda!. Ne işim var burda yahu?. Hani, ucuz olur felan diye geldik ama, pek de bi farkı yok çarşıdan.. Sinirimi bozan şey de, o kırmızı poşetler oldu!. Bütün hepsi annaşmış, aynı renk poşeti kullanıyolar!. Elim, iğrenç, kırmızı şeffaf poşetlerle doldu!. Bi tane de mavi olsun bari be!. Yok; belediye, tek rengi uygun görmüş sanki!. Portakal vardı ileride.. 'Dörtyüz bin lira, geel!' diyo. Gittim.. Sevmem aslında portakal, mandalin filan! Ama, dursun işte evde. Üstelik, bildiim tek vitamin, Cee!. 'Kaa' vitamini diye abuk sabuk bi vitamini olsaydı, ne diye portakal alıyım!. Koydu iki buçuk kilo poşete.. Bi kilo demiştim halbu ki! Bu heriflerin de huyu bu!. Artık, altı ay yeter o portakallar bana!. Domates de dikkatli olayım bari! Ne kadar lazımsa o kadar alıyım!. En hesaplısını bulmak için, iki tur attım. Sıkıldım, çöktüm bi tezgâhın başına! 'Yediyüz bin lira' yazıyo. Az ötede, 'üçyüze' de var: Yığınla çürük. Aralarından bi saat seçip, iyilerini ayıklamak gerekiyo. Çoğunluk da, o tezgâhın başındaydı ama! Pırıl pırıl dometesi, lüp lüp poşete koyma lüksü yok kimsenin! İnsanı, hurdacıya, çöpçüye, leşlerin içinden sağlam bişeyler arayan sokak köpeklerine döndürdüler.. Heryerde; bit pazarında da öyle. Bi yığın çöp, "ne alırsan (bozuk kalemler, eski vazolar, kırık çerçeveler, paslı oyuncaklar) ikiyüz elli bin lira" olunca, acayip bi umutla yığılıyo insannar tezgâha!.

Sadece menemen için, belki bi de salata yaparsam diye, iki kilo yetecekti bana. Ama yine de, o üçyüzlük, çürük domates tezgâhına yöneldim! Eline plastik sepeti alarak, sağlamlarını ayıklamaya çalışırken, hem kâr ediyosun, hem vakit geçiyo!.. Limoncu vardı ilerde! Çaya koymak için, gerekli. Yine aynı dert: Ucuz ama, çürüklerin arasından iyilerini bulcan!. Bi sürü zerzevat, irili ufaklı meyve ellemekten, gına gelmişti! Hayır, alışkanlık yapıyo! Dalıp gidiyorum, iki saat kurcalıyorum.. Pazarcıların hoşlanmıycağı tiplerdenim zaten! Öyle yuvarlak hesap felan işime gelmez; bir kilo dedim limonu, bir kilo olcak!. Üç kiloyu naapıyım be adam! Alt tarafı bi dilim kesip koyuyorum çaya!.. Biraz da patates, ve yarım kilo elma alabilirsem, yeterdi ama, abartınca, poşetleri hangi parmaama takcaamı şaşırdım. Meselâ, şu bibere hiç gerek yoktu!. Fekat, sivri sivri, öyle güzel duruyolardı ki, yarım kilo almadan edemedim!. Tam yolun ortasında, cart etti, yırtıldı portakal poşeti!. İçinde, başka şeyler de vardı.. Hangi birisinin peşinden gideyim!?. Kapandım dometeslerin üstüne; bi tezgâhın altına kaçan portakalları ayaamlan çektim; zar zor topladım bunnarı!. Elmacıdan, o iğrenç kırmızı poşetlerden alıp, daa düzgün yerleştirdim hepsini... Ve en başta yapcaam bişeyi, keriz gibi en sona bırakıp, elimde poşetlerlen pazarı gezmeye başladım!. Giysi felan satılan bölümlere de bi göz atayım hemen.. Kumaşçıların önünden geçerken, parça kumaşlara baktım!. Şöyle bi tuttum, sıvazladım, havaya kaldırdım. Bi bok annamayınca, bıraktım.. Toz almaya, orayı burayı silmeye iyi olurdu aslında, bi metre kadar.. En son, eski bi gömleği ve giymediim bi şortu kesip kullanmıştım o işler için!. Neyse; parmaklarım da acıdı artık! Çıkayım şurdan!. Her taraf sütyen, kadın çamaşırı, kilotlu çorap filan doluydu zaten!. Ne gereği varsa, tül perdeleri de biraz inceleyip, çıktım yola!.

Akşam olmuştu. Yoldan geçen arabaların kenarından, kaldırım boyunca, bi sürü kırmızı poşetli kadın, yaşlı adamlar, ve önlüğüyle gelmiş ahçı yamakları yürüyordu, gün batımına karşı!. Parkın yoluna girdiğimde, kurutemizleyicinin köşesinde durdum. Limonları, domatesleri felan ordan aldım, şuraya koydum; yeni bi poşet düzenlemesi yapıp, öyle devam ettim!. Eve yaklaştımda, ara sokakların birinde, biri kız biri erkek, iki genç kişi, "Pardon" dedi: "İkiyüz elli bin liranız var mı acaba arkadaşım?." Sigtir git lan! "Yok!" dedim, yürüdüm. Elimde poşetlerlen görünce, etrafa para saçan birine benzettiler heralde!.. Pankçı mı diyolar, doğal davrandıklarını mı düşünüyolar, ne sigim takılıyolarsa, iyi alıştı lavuklar bu işe!. Ben de istemiştim yıllar önce bi iki kere, tanımadım kişilerden para. Ama, ne "arkadaşım" deyip yalakalık moduna girmek gerekir, ne de 'var mı' diye salak bi soruluru!. Hayal güçleri de berbat. Önce bi açıklama yaparsın; "memleketine dönmek" gibi garip bi sebep değilse, inandırıcı bile olabilirsin!. Ama durduk yerde; İkiyüzelli bin liranız var mı!. Yüz bin liranız var mı!. Maliye bakanlı müfettişi sanki!. Yok beynini sigiyim, domates aldım!.

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

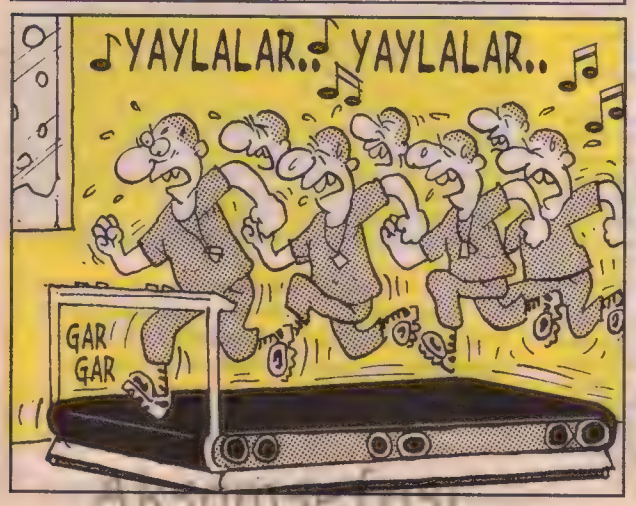

16 Mart 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/11 - 600.000 TL. Kdv dahil

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

Yataş Reklamındaki Minik Kediden Sonra, Dürrük Yurdum Gençliğinin Biri Bizi Kötleştiriyorundaki Gizmo'da Getti.

Nereye gitti? Kim vurduya gitti... Ölüm nedeni belirsiz... Açıklama yapılmıyor.. Bu programların türediği, sorunlarını çözmüş gelişmiş ülkelerde olsa, haber kıtlığından derin sarsıntı ve skandal yaratacak çapta bir olay... Burda da hayli üzüntü yarattı... Ancak bu ülke can pazarı. Kan gövdeyi götürüyor. Ölümden ucuz, insan ölümünden ucuz hiçbir şey yok. Minik sevimli bir kediyi dürrüklerle beraber 24 saat izlerken birden ölümüne tanık olmak üzdü çok üzmesine ama, tra matik olarak... Can pazarında insanların öldüğü, öldürüldüğü, kendini öldürdüğü, hastanelerde, iç savaşlarda, trafik k zalarında, kan davalarında, operasyonlarda, ölüm oruçlarında, ölümün bu kadar kol gezdiği bu ülkede...

KIŞT KIŞT GEELİYOR!

BABASININ OĞLUSU FITIK ERBAKAN; BABASININ KALDIĞI YERDEN AYNEN DEVAM...

çocuk Arafat'a yazdığı mektupta, 'bizimle barış yapın, iyi dost olabiliriz' dedi...

CHARLIE HEBDO & LEMAN ÖZEL SAYI HAFTAYA

MHP Milletvekili Ahmet Çakar'ın ar ve namus üzerine ortaya koyduğu saçmalıklar serisine hergün bir yenisi ekleniyor. Çakar; şimdi de kot ve düşükbelli pantolonların yasaklanmasını istedi.

KARAHABER - KARAMEDYA!

I.G. Doğrusu böyle olacaktı, çünkü o henüz 14 yaşındaydı... Daha doğrusu, 14'üne gireli bir hafta olmuştu intihar ettiğinde...

Ama gazeteler adını açık açık yazmakta hiçbir sakınca görmediler... Genç kızın manevi varlığına zerre saygı duymadılar... Başlıbaşına bir dram olan vakaya, kafalarına göre eklemeler yaptılar oturdukları yerden...

"Evlatlık olduğunu öğrendiği için intihar etti" yazdılar... Sağdan soldan duydukları isimleri 'karşılıksız aşk' asparagaslarına karıştırdılar... Arkadaşıyla eğlenirken çekilmiş fotoğraflarını 'satanizmle ilişkisi mi vardı' ucuzluğuyla yansıttılar..

Acıların en büyüğünü yaşayan insanların, hem de yakından tanıdığım ve karıncayı incitmekten çekinen yapıda olduklarını bildiğim iyi kalpli insanların kederlerini yoğunlaştırdılar... Acılarını depreştirdiler...

Olaydan hemen sonra, genç kızın odasına dalıp fotoğraflarını 'izinsiz aldılar' yani çaldılar!.. Adını, resmini dünya aleme gösterdiler... Tek suçu, kalbinin bu hayat kadar soğuk, sert olmaması olan minik kıza 'satanist' göndermesi yaptılar... Bozuk ve serkeş bir hayatın içinde ziyan olmuş izlenimi verdiler.*Oysa bir melek gibi masumdu.. Bir evin bir gülüydü... Arkadaşlık, sevgi olsun istiyordu dünyasında... Genç kızdı ve genç kız gibi yaşamak istiyordu...

Evlatlığından bile teori ürettiler dürrük dedektifler, oysa Işık Ablamın ve Suat Ağbimin 'biricik evlatlarıydı' o, 14 yıl diyorum size.. Çirkin kelimeleri ne kadar kolay telaffuz ettin medya, acılı insanlara ne kadar acımasız davrandın.

Kalbi yanan güzel insanlar, başınız sağolsun...

V.Özdemiroğlu

ÖLÜME GİTMEDEN ÖNCE GÜLEN! Okulları çıktıktan sonra sık sık birarava geldiği arkadaşları Nilüfer, Ece ve Ayberg'le buluşan Işınsu, röportajın yaptığı kareti yapıp objektife poz verirken intihar etmeye hiç niyeti yokmuş gibiydi.. Ayberg'in gitarla çaldığı parçalara eşlik edip şarkı söyleyen Işınsu ölüme gitmeden önce neşe içinde imiş.

Geliyorum diyen intihar

SON İDDİA SATANİST EĞİLİMLER

İkinci iddiaya göre ağabeyi yaşındaki bir çocuğa aşık olmuş, karşılık bulamayınca intiharı seçmişti. Ancak ailesi bu iddiayı yalanladı. Üçüncü iddiaya göre, okulunda kendisine aşık olan bir erkek öğrenci tarafından tehdit ediliyordu. Korktu ve bunalıma girdi. Son iddia ise Su'yu satanist eğilimin ölüme götürdüğü yolunda.

'Ölünce sevdiğime kavuşur muyum?'

14 yaşındaki I. sevdiği genci başka kızla görünce canına kıydı. Talihsiz kızın, evlatlık olduğunu bir hafta önce öğrendiği belirtildi

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

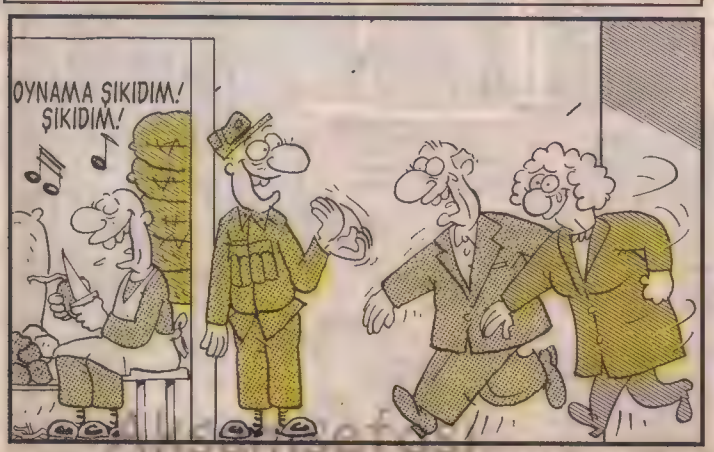

baş baş paraları havaaya

gördüğn müü gorduğ müü paraları basmayı gorduğn müü..

oy arpaşı havalanları, sinop, zonguldak, uşak altınoluk, isparta trilyonlarca zararda. zonguldak siftah yolcusu yok.tokat geçen yil 95 yolcu taşıdı ..memleketin paraşı ile hovardalik edenler halen esip savuruyor.

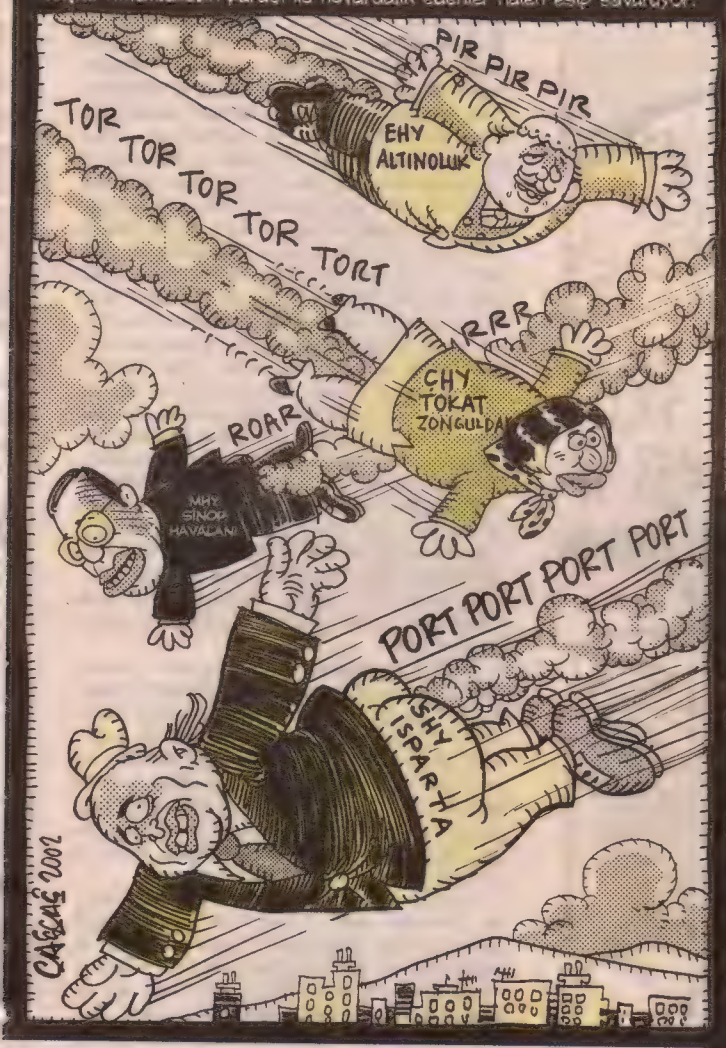

Solcu solcunun kurdudur sözünü doğrulayan girişimler günden güne artıyor. Bir türlü uzlaşamayan sol oluşumlar yol ayrımına geldi. Murat Karayalçın ve Fikri Sağlar yeni ve ayrı partiler için kolları sıvadı(?)

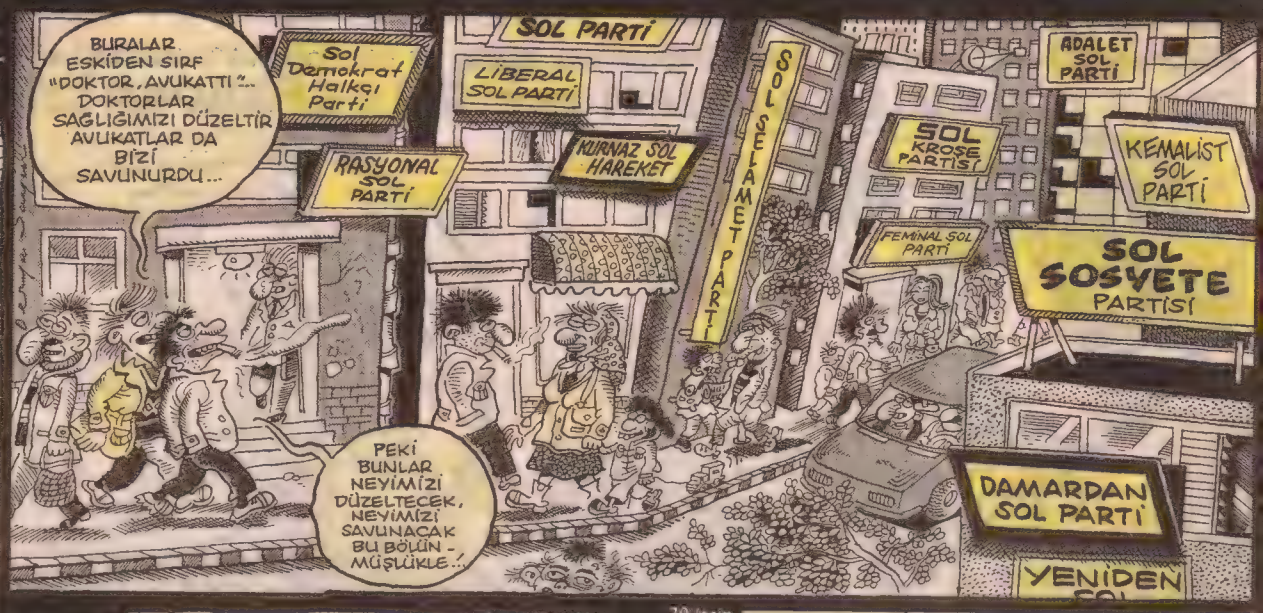

600 Kürtçe isme dava açılması istendi. Nüfus müdürlükleri yasaklı isim avına çıkarak davalar için ihbarlara başladı.

70'lerin parkacı Cem Karaca'sı MHP lideri Bahçeli'ye mektup yazıp, 'Politik çizginizi taktir ediyorum' dedi. Bahçeli'de mektuba bir demet gül yollayarak karşılık verdi. Mehmet Gül de Karaca'yı MHP saflarına davet etti.

Son Dakika... Son Dakika... Son Dakika...

● Genelkurmay, Korkut Eken'i ciğerden savunan emekli generaller konusunda yaptığı açıklamada "Durum bizi aşar" demekle yetindi!..

● AB'den onra ŞE'de Türkiye'nin yükümlülüklerini yerine getirmediğini ve adaylık görüşmelerini dondurduğunu açıkladı... Bilindiği gibi Türkiye, İran, Irak ve Kuzey Kore'den oluşan Şer Ekseni'ne üye olmak için başvuruda bulunmuştu!... Dışişleri'nden bir yetkili, yeni hedefin Yukarı Volta ve Aşağı Volta'yla yakınlaşmak olduğunu iddia etti!..

● Cem Karaca'nın yeni albümü "Devlet Baba" çıktı... Albümde "Tekikçi Çırağı, 1 Mayıs Bahar Bayramı, Yap-İşlet Devlet, Yavru Kurt Acar Kurt, Tam Porsiyon (9 Işık) Aydınlık" gibi şarkılar bulunuyor... Kaset için Fethullah Gülen, başharflerinden "Cem" çıkan minik bir şiir yazmış... Öte yandan Balçeli'nin "Sayın Karaca'ya nazik mektubundan ötürü gül yolladım, devamı gelirse Mehmet Gül'ü de yollarım" dediği öğrenildi!..

● Hülya Avşar'la Vivet Kanetti mahkemelik oldu... Kanetti'nin yeni kitabında "Hülya Hülya" eleştirisine maruz kalan Avşar "Hülyalarım vardır... Beni yakından tanıyan herkes bunu bilir" dedi... Mahkeme, bilirkişi heyetinin Hülya Avşar'ın hülya sahibi olup olmadığını tespit etmesini istedi!..

● Mehmet Ali Erbil'in kayınvalidesi İffet Erkuvan evini ilk kez bize açtı... Açtı da başımız göğe mi erdi?.. Açtı da sanki Mescid-i Aksa'ya mı açtı?.. Sinir geliyor bazen kişiye!..

V.Ö.

Mersin'de Yurt-Kur'a bağlı öğrenci yurdunda, Ömer Kılıç adlı bir üniversite öğrencisi, iple bağlanmış ve bilekleri jiletle kesilmiş olarak bulundu. Olay yerinde, 'Bozkurtların olduğu yerde çakallar barınamaz' yazılı not bulundu.

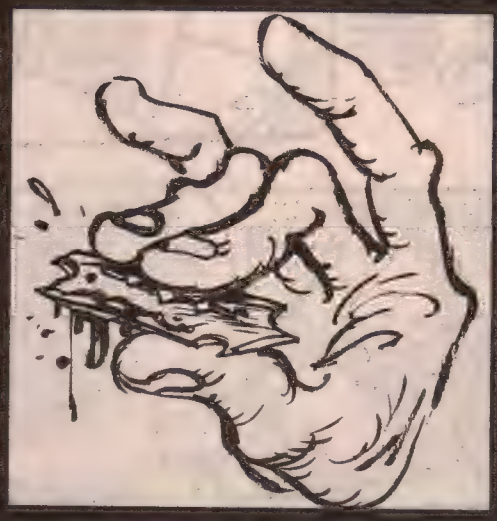

AB temsilcisi Karen Fogg'un Türkiye maceraları sürüyor. Fogg'un içinde cep telefonu ve bazı özel evrakları bulunan çantası otel lobisinde çalındı.

ANAP, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü nedeniyle kendi dalında başarılı 13 Türk kadınına ödül verdi. Ödül töreni sırasında ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın yanına oturmak için eski artist Ediz Hun'la kadınlar arasında tartışma çıktı.

İstanbul yaşam kalitesi açısından 215 kent arasında 90. sıraya yerleşti. Yaşam kalitesi en yüksek kent ise Zürih seçildi.

harala gürele ÇAKMAK: Gizmo sizi lanetliyor

BBG evinin tek sempatik üyesi Gizmo'nun ölümü ile ilgili iddialara yenileri eklendi...

İDDİA 1: AÇ KALAN GİZMO AZİZCAN'IN JÖLESİNİ YALADI

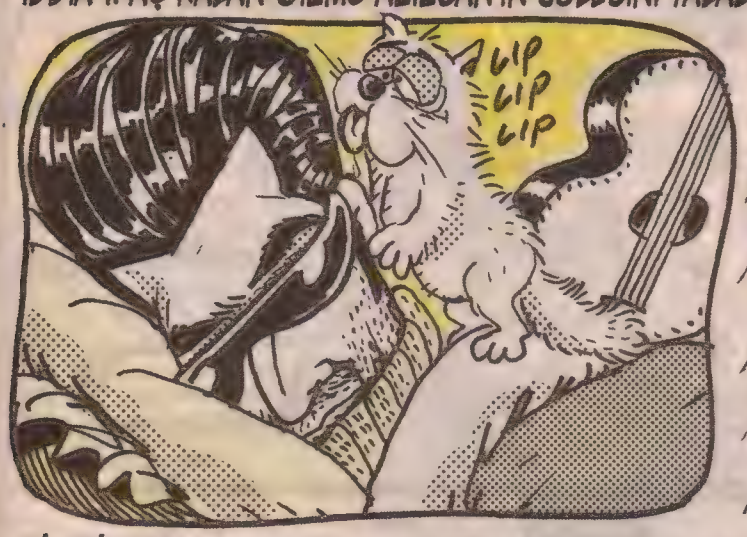

İDDİA 2: ELİF GİZMO'NUN ÜZERİNE OTURDU

İDDİA 3:HAKAN BULAŞIK YIKARKEN ÖLDÜRDÜ

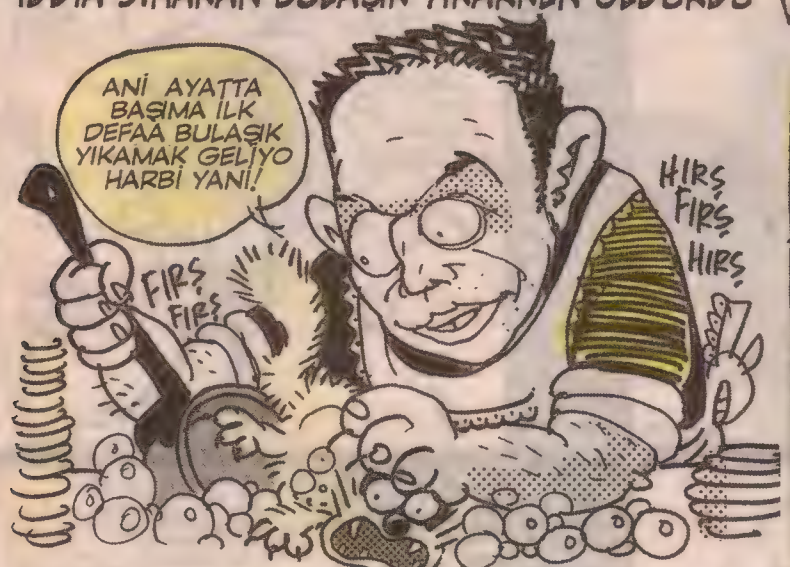

İDDİA 4:KAAN GİZMO'YU ELEDİĞİ FATİH'İN VALİZİNE GİZLİCE KOYUP ŞUTLADI ..

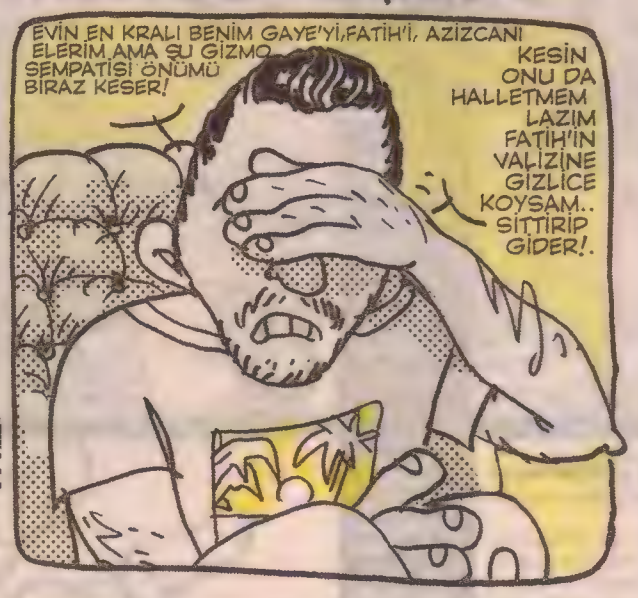

İDDİA 5: GİZMO ASLINDA İNTİHAR ETTİ ..

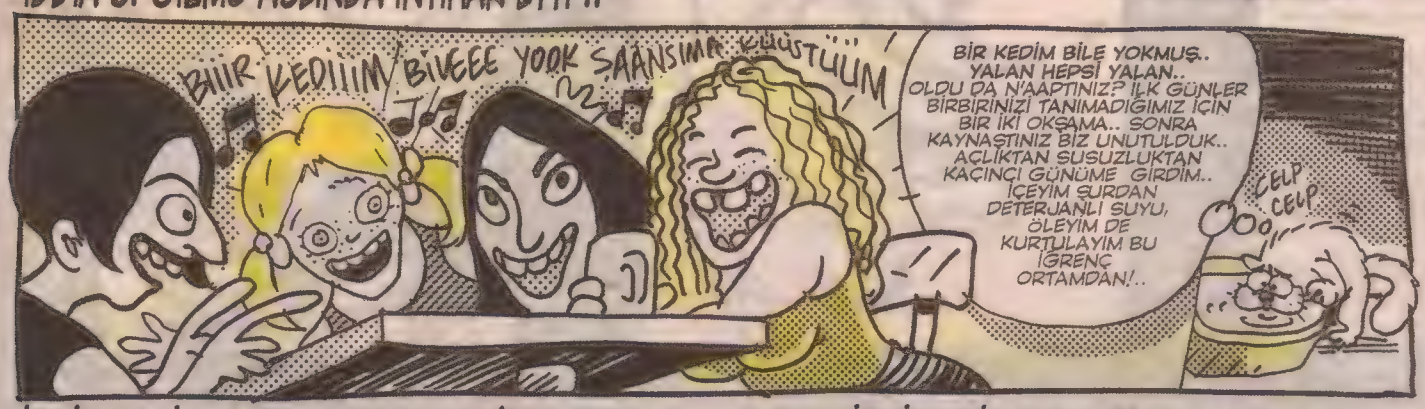

İDDİA 6:GİZMO'YU GAYE STRESİ ÖLDÜRDÜ ..

SON İDDİA: GİZMO COŞKUN AMCA'NIN YALADIĞI TEREYAĞINI YALADIĞI İÇİN ÖLDÜ..

Şahane gençliğimizin, süper panaroması, ahvalimizin umumi manzarası, pırıl pırıl beyinler, ışıl ışıl yürekler, biri bizi düdükler evi'nin tek sempatik üyesi Gizmo'nun ruhuna el-fatiha!

daral@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·F·İ·D·A·N

Selâm... Garip sesler geliyodu yukarıdan. Sandalyeyi alıp, dışarı çıktım... Apartmanın aydınlık boşluuna, kuşların girip yuvaladını farketmiştim bi ara. Komşular, etrafa zarar verdiklerini de söyleyince, girdikleri küçük aralığı naylonla kapattım.. Kenarına da bi kiremit koymuştum ama, sert esen rüzgarda, o naylon yine uçuşuyo olmalı.. Üç litrelik boş bi su bidonu da ortalıkta dolanıyodu, langır lungur! Tutup yakaladım, bi köşeye tıktım.. Böyle geceleri hesap edip, terastaki ıvır zıvırları bi yere sabitlemem lâzım... Kendi hallerine bırakırsam, saçmasapan sesler çıkarıyolar!. Bi gece, kedinin eski yemek tası fırlamış rafın içinden; sabaha kadar gezinmiş fayansların üzerinde, bi o tarafa, bi bu tarafa!. İlk önce, kafayı bulmuş bi martı sesi sanmıştım; saatler sonra dışarı göz atınca farkedebildim.. Bu tür havalarda, en basit bi kıpırtı bile, tuhaf, inanılmaz sesler çıkartıyor. Meselâ, daha önce yağmur sesi, romantik bi etki filan yaratırdı, gece yatarken.. Davulun sesi, uzaktan hoş gelirmiş.. Çok yakına, iki metre üstüme düşüyo damlalar!. Tavandaki küçük pencere kırılınca da, kış geçene kadar uyduruk bişey yapıp, şefffaf bi naylonla kapatmıştım orayı.. Kenarından tel zımbayla gerili naylon, yağmurda, bi 'darbuka' görevi üstleniyo!. Uyuyamadım günner bile oluyo bazen. Fatır fatır! Fotarak! Dubaak!. Ulan, 'damla' denen şey, bu kadar ses çıkartır mı be!. Kafamı yastığın altına sokuyorum; ya da sağ kulağımın üstüne yatıyorum; onun duyma kabiliyeti daha az gibi...

Sandalyeyi kenara dayadım, üstüne basıp, yukarıya sıçradım. Bi kiremit alıp, dikkatli adımlarla tepeye yürüdüm. Aslında, bu saatlerde bunu yapmasam iyi olur diyorum. Etraftaki binalardan bakılınca, fırtınada iş görmeye çıkmış bi hırsızın siluetini andırıyo olabilirim! Birisi kıllanıp, polise telefon bile açabilir.. Şöyle bi etrafa bakındım. Herkes uyuyo. Işık yanan pencere pek yok; tek tük işte...Elimdeki kiremiti, naylonun üstüne yaslayıp, dalgalanmasını engelledim. Çıkmışken, anteni de düzelttim biraz, sonra indim aşaa..

Ses azalmıştı.. Fakat dinlersen, mutlaka bişey duyulur.. Televizyon kapalıydı. Teybi de açmadım.. Arasıra sadece oturmak, düşüncelere dalmak istiyorum.. Bi melodi ihtiyacı bazen hissedilmese de, 'ritm' duygusu mutlaka gereklidir ama.. Sürüp giden bi kalp atışı. Ve bazen boğazdan, burundan gelen komik bi ses.. Yine onlardan bi tanesini duydum!. İlk önce, nerden geldiini annayamıyosun. Hattâ, etrafa bile bakınıyorum... Sonra, benden geldiini farkettim! Düşüncelerimi böldü diye kızmıştım ama, ardından hoşuma gitti o garip sesi duymak. Aynı düzende ve ritimde soluk almaya gayret ederek, bu komik sesi devam ettirmeye çalıştım.. Fakat soluk alışım, duygularım ve düşüncelerimden de etkileniyodu elbette. Oyun oynamaya kalkınca, büyü bozuldu. En fazla, yedi kere filan tekrar ettirebildim o sesi. Yavaşça kayboldu, bi daa duymadım..

Rüzgâr da dinmiş, yukardan gelen uğultular, tıkırtılar azalmıştı.. Her zaman, bi ses vardır yine de. Komşulardan, yataktan kalkıp işemeye giderek, klozetin kapağını düşürenlerin, çarpılan kapıların dışında, daha garipleriinden bahsediyorum. Zaten, düşünmek istediğim şeyleri düşünebilmiş, aklımı oraya verebilmiş olsaydım, onları da duymazdım tabii: Minik bi uğultu, en sık rastlananıdır. Küçük bi çınlama eşlik eder ona. Kulağın iç taraflarından gelen, doğal titreşimler olduunu söylerler. Gözün, kapalıyken de algıladığı yanılsamalar gibi.. Bazen yüzümü ellerimle kapatıp, karanlığa bakarım uzun uzun. Hep, bişey gördüğümü sanırım. Önce, kıpırdanıyo gibi olur! Ortasında, en dipte, sanki başka bi renk belirir, ve.. bi sig göremez, bırakırsın.. Sanki etrafta gördüklerimiz bitti de, işimiz karanlığa kaldı.. Ses de, öyledir. Uğultuları, çınnamaları, bi söze benzetme gayreti vardır sanki.. Birisi, bişii söylüyo!. Ya da, ilham felan geliyo!.. Kendi yapacağı şeyler, ve sistemli düşünce, bilgi azaldığı zamanlar, başka birilerinden, karanlıktan ve sessizlikten, çok şey bekler insan.. Kendini ve etrafı gözlemlemek maksadıyla küçük denemeler olması haricinde, bi sakıncası yoktur yine de.. Ama herşey, kontrolünde olduğunu sandığın gibi gitmeyebilir. Bu garip riski göz ardı etmeyip, ara verdim, dolabı açıp, eski bi bayram şekeri attım ağzıma.. Düşünmek istediğim, güzel ve karmaşık 'iki' şey vardı. Karar veremeyip, aralannda kaldım. Zaten, uykum da gelmiş sayılırdı. Hafifleyen bilinç, kendi seçimini yapıp, birini ötekinden rahatça ayırır, ben de geriye kalanla ilgilenirim bari.. Tuvalete girip çıktıktan sonra, ağlayan bi kız çocuğunu andıran o sesi duydum yine.. Baca kenarındaki bi oyuğa çarpıp, içinden geçen rüzgarın sebep olduğunu sanıyorum.. Öyleyse eğer, iyi olur tabii.. Yatak ucundaki radyoyu açtım hafifçe. Yorganı araladım. İnce 'uyku yastığını' kenara itip, daa kalın olan, 'uzanıp düşünme' yastını aldım arkama... Tlip!. Tlip!. Tlip!.. Rezervuardan geliyo.. Dolmak üzere..

ÇOK ÖZÜR... Geçtiğimiz hafta kompütürdeki teknik bir hatadan dolayı Metin Fidan'ın yazısı ikinci defa yayınlanmıştır. LeMan

GATANA

karatan@leman.com.tr

TUNCAY AKGÜN - KEMAL ARTAN

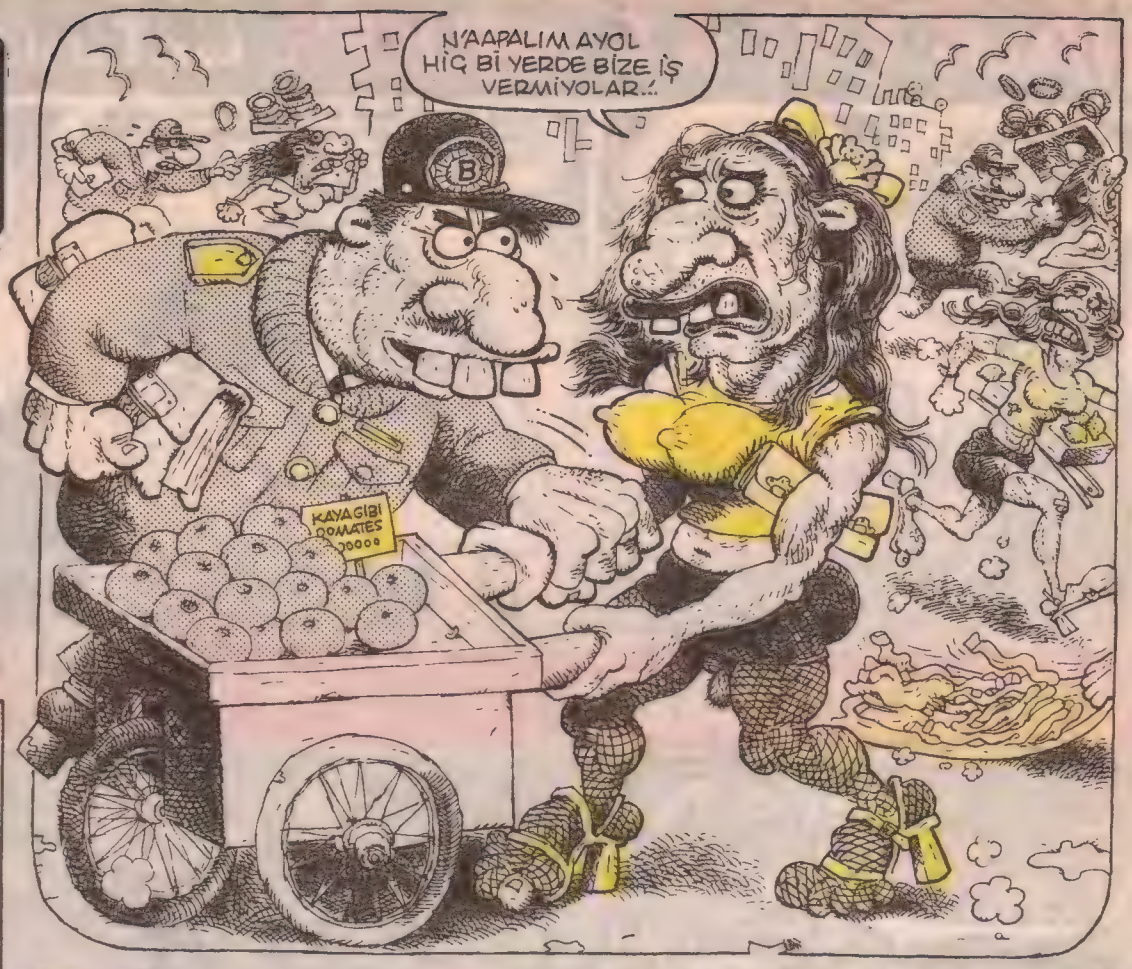

...Bir çetenin zekasının, içlerindeki en aptal olanının zekasının grubun içindeki insanların sayısına bölümüne eşit olduğu söylenir..Bu, size bir espri gibi gelse de aslında gerçeğe çok yakındır...

JAPON GÜCÜNÜN VE STRATEJİSİNİN SIRLARI...F. Lovret, Dharma Yay... Çev: CEM ŞEN

Aksarsefasi

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Erçem

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Vedat Özdemiroğlu

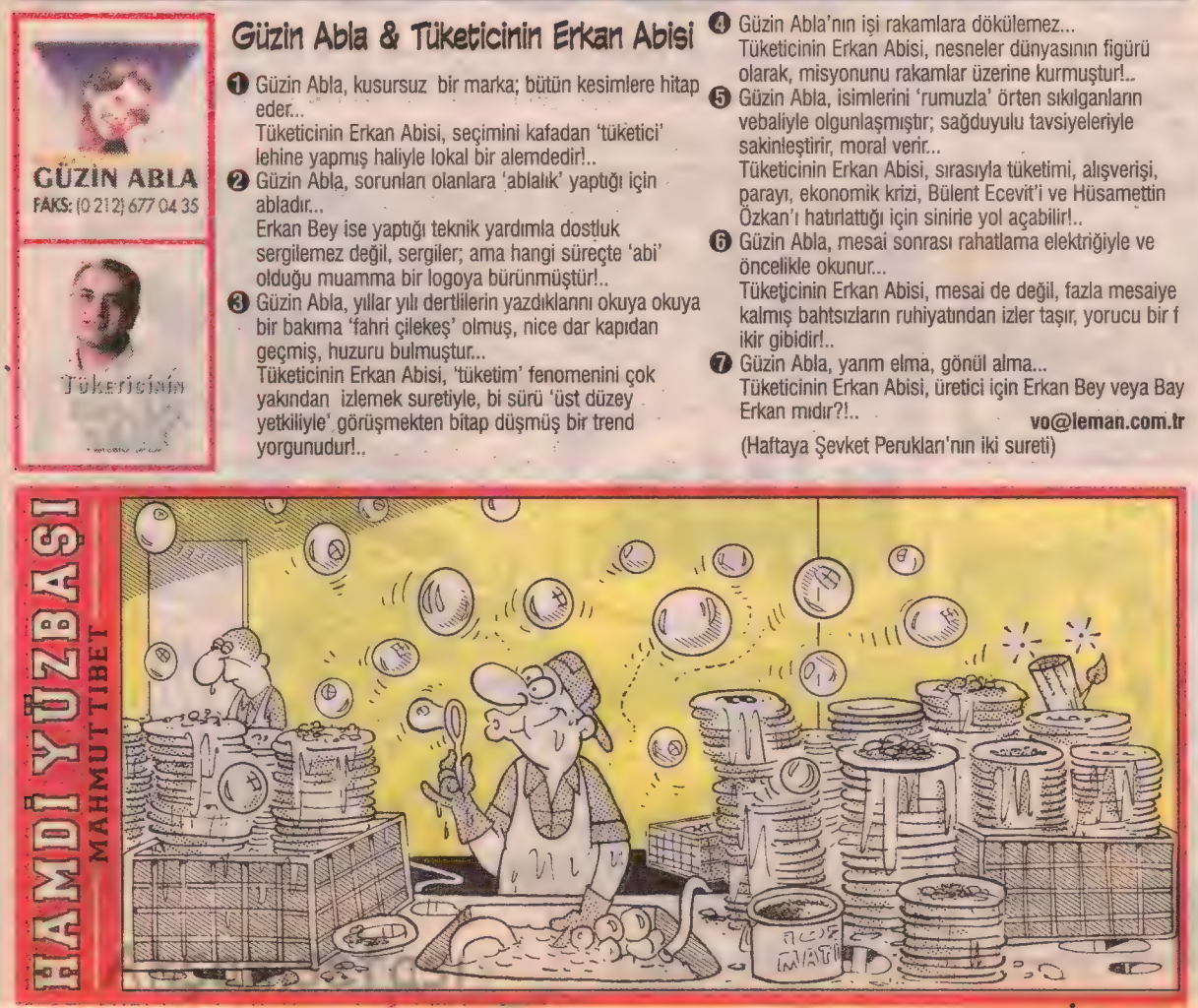

GÜZİN ABLA

FAKS: (0 212) 677 04 35

Güzin Abla & Tüketicinin Erkan Abisi

1. Güzin Abla, kusursuz bir marka; bütün kesimlere hitap eder...
   Tüketicinin Erkan Abisi, seçimini kafadan 'tüketici' lehine yapmış haliyle lokal bir alemdedir!..
2. Güzin Abla, sorunları olanlara 'ablalık' yaptığı için abladır...
   Erkan Bey ise yaptığı teknik yardımla dostluk sergilemez değil, sergiler; ama hangi süreçte 'abi' olduğu muamma bir logoya bürünmüştür!..
3. Güzin Abla, yıllar yılı dertlilerin yazdıklarını okuya okuya bir bakıma 'fahri çilekeş' olmuş, nice dar kapıdan geçmiş, huzuru bulmuştur...
   Tüketicinin Erkan Abisi, 'tüketim' fenomenini çok yakından izlemek suretiyle, bi sürü 'üst düzey yetkiliyle' görüşmekten bitap düşmüş bir trend yorgunudur!..
4. Güzin Abla'nın işi rakamlara dökülemez...
   Tüketicinin Erkan Abisi, nesneler dünyasının figürü olarak, misyonunu rakamlar üzerine kurmuştur!..
5. Güzin Abla, isimlerini 'rumuzla' örten sıkılganların vebaliyle olgunlaşmıştır; sağduyulu tavsiyeleriyle sakinleştirir, moral verir...
   Tüketicinin Erkan Abisi, sırasıyla tüketimi, alışverişi, parayı, ekonomik krizi, Bülent Ecevit'i ve Hüsamettin Özkan'ı hatırlattığı için sinirie yol açabilir!..
6. Güzin Abla, mesai sonrası rahatlama elektriğiyle ve öncelikle okunur...
   Tüketicinin Erkan Abisi, mesai de değil, fazla mesaiye kalmış bahtsızların ruhiyatından izler taşır, yorucu bir fikir gibidir!..
7. Güzin Abla, yanım elma, gönül alma...
   Tüketicinin Erkan Abisi, üretici için Erkan Bey veya Bay Erkan mıdır?!..

vo@leman.com.tr

(Haftaya Şevket Perukları'nın iki sureti)

PANTOLON

METİN FİDAN

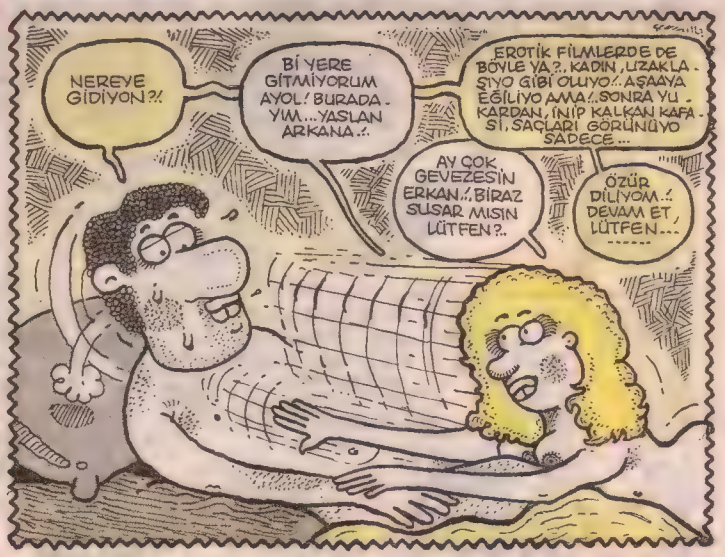

TEREDDÜTLÜ

PICTURES CAN BARSIAN

ULU BİLGE macerası **"MÜHİM ÇATAL"**

ÖZET: Diktatör başkanın kıçının çatalı kaybolur... Dandoldenyus'u saraya getirirler... Fakat birbirlerine kıl olmuşlardır...

HAYIIIIRR!..

TAAK!.. KRAŞŞ

HER YENİ GÜN...HER SABAH KIÇIMDA ESKİSİ GİBİ BİR ÇATAL GÖRME UMUDUYLA BAKIYORUM AYNAYA...AMA HER SABAH KIRILAN YENİ BİR AYNAYLA BERABER UMUTLARIM DA TÜKENİYOR...NE YAPACAKSAN YAP ARTIK BİLGE!.

YÖNETTİĞİN KADAR TANISAYDIN ASLA TÜKENMEYEN TEK ŞEYİN UMUT OLDUĞUNU BİLİRDİN!.

NASIL YANİ?..

UZUN SÜREDİR BİLGELİK YAPMIYORUM...HAFIZAM DA ESKİSİ GİBİ DEĞİL...AMA BÜTÜN GECE UYUMADIM VE DÜŞÜNDÜM...YORGUN BEYNİMİ ZORLADIM...ÇAMURLU BİR SU GİBİ AĞIR AKSAK DA OLSA BARUL ÜLKESİNİN HER KIVRIMINA AKITTIM ESKİ BİLDİKLERİMİ...

EE, SONUÇ?.

KUZEYDE... HAP KAPILARI BÖLGESİ... ÇARE ORADA BAŞKAN!.

HAP KAPLARI BÖLGESİ HA!.

EVET...HALA YAŞIYOR MU BİLEMEM...ÜLKENİN TEK,KIÇ ÇATALI USTASI ORADA BİR YERDE. BİR SU BİRİKİNTİSİNİN ÖTESİNDE...AMA HAPLARDAN SADECE BİRİNİN GÜCÜ VAR...

Başkan derhal yola çıktı...O, hap kapları bölgesine ulaşmadan Dandoldenyus'un yapması gereken küçük bir işi vardı...

ÖNCE MESAJIMI SALÇANIN ÜZERİNE DİKKATLE YAZMALIYIM!.

VE ARDINDAN BU SALÇAYI UZUN SÜREE KAYNATTIKTAN SONRA...

Buharını açık pencereden dışarı uçurmalıyım!.

Salça buharına hücum eden obur çekirgeler birer harfe dönüşüp mesajı okunur hale getirirler...

FAKAT ŞİMDİ KİM UĞRAŞICAK BUNUNLA..TELEFON EDERİM BİTER...ALO BAŞKAN HAP KAPLARI BÖLGESİNE GİDİYOR... DİRENİŞÇİLERİN DİKKATİNE...

NERDEYSE GELDİK BAŞKANIM...

HAP KAPLARI BÖLGESİ...DEMEK BÖYLE BİR YERMİŞ HA.! BİLGE HAKLI... ÜLKEYİ DAHA İYİ TANIMAM GEREK...

SU BİRİKİNTİSİ VE HAPLAR... AMA BURADA YÜZLERCE VAR... ETKİLİ OLANI NASIL BULACAĞIZ...

ÇITIRT!.

BENCE ŞU KÜÇÜK HAPLARDAN BAŞLAYALIM... ETKİLİ HAPI BULANA KADAR...

canbarslan@superonline.com

Komikaze

erdil yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

İngiltere'de deli kereviz hastalığı çıkmış...

Bir daha kereviz yemek yasak...

Allah! Dualarım kabul oldu!

Eğlenelim Öğrenelim: Sadece dişi sivrisinekler ısırır...

Gelsene, çok nefis...

Erkek adamı ısırmaz.

LEM anti MEDYA

Dramatik banka soygunu sırasında güvenlik görevlisinin 2 soygu öldürmesi medyamız gündemine 1. sayfalarda manşetlerden girdi... gar dönmüş olarak... Gerçekten hikayesi ilk duyulduğu anda insanın ve kanlı soygun girişiminin soyguncular açısından sempati uyand sosyal patlamanın eşiğinde birilerini korkuttu.. Banka hortumcularına garibanı için yazmadıklarını bırakmadılar. İstanbul Emniyet Müdürü H ayrı hikaye...

Hürriyet

Kanlı gün 2 dram

7 Mart Perşembe

Hür

Mera ve hu

8 Mart Cuma

MHP Milletvekili Orhan Bıçakçıoğlu, Susurluk hükümlüsü Korkut de ziyaret etti. Bıçakçıoğlu, cezaevine giren herkesin suçlu olma

GEÇMİŞ OLSUN KORKUT ABİ. SANA BİRAZ TEMİZ ÇAMAŞIR GETİRDİM...

KORKUT EKEN KAHRAMAN

SEFER×GÜRCAN

Ay, heyecandan elim ayağım birbirine dolandı...

Çok kötü dolanmış.

Oooh! Nasıl geştim ama! Ahahaha! O kadar uğraş, set yap, bir dakkada geçiyim...

Aptal! Senin için yapmadık ki seddi.

Tabi tabiii... Geçilince böyle oldu di mii?

Evinizin Ortasın O Sandığa Bakı

İsterseniz biraz daha girin çölümüzün içine...

Biliyorum kışkırtıyor sizi yaban ve bin bir gizemle dolu hayatımız... İlginizi çeksin diye böyle söyledim.Yaban ve bin bir gizemle dolu! Egzotik ve şaşırtıcı da diyebilirdim... Merak edersiniz böylesi sözcüklerin arkasında yatanı..Ama korkarsınız da... Çünkü çok yakınız size, aynı zamanda çok da uzakta... Size göre çok muğlak, ele geçmez ve belirsiziz..Bizi kendinize benzetmeye çalıştınız ama olmadı. Size bir öteki, bir yabancı, hayatlarınıza sımsıkı sarılmayı gerektirecek bir kötülük gerekiyordu: İşte şimdi bizi yarattınız.

Ruhunuza sinmiş otorite korkusu, boşlukta büyüyen arzularınızın giderek sildiği yüzünüzle ve her türlü suçla işbirliğine hazır lekeli masumiyetinizle girin çölümüzün içlerine...

Paralarınız, mülkleriniz, diplomalarınız, televizyon şirketleriniz, sizi şantajla ve tehditle teslim almış karanlık örgütleriniz, kameralarınızla girin hayatımızın içine...

Ne kadar da kavranamaz, ne kadar zavallı, pis, bir türlü çağdaşlaşmayan, kaba, aynı zamanda o kadar da tehlikeli ve hayvancayız değil mi... Her türlü kötülüğün sebebi sizce biziz değil mi... Ve nedense bir türlü anlayamadınız bize verdiğiniz o sefil ücretlerle nasıl yaşayabildiğimizi; o kadar kötü koşullarda olduğumuz ve neredeyse açlık sınırında yaşadığımız halde nasıl ayakta kaldığımızı çözemediniz...

Kim bilir belki de yeraltından ki gizli bir ülkeden gıda yardımı alıyoruzdur, ne dersiniz.Yerini söylemeyiz, otorite sizsiniz, siz bulun... O kadar yetişmiş elemanınız, gazeteciniz, sosyologunuz, en son teknolojiyle donatılmış istihbarat güçleriniz var...

Kötü beslendikçe, uykusuz kaldıkça alnımız ve elleriniz ısınır bizim.Yaz mevsimlerinde güneşle sevişen taşlar gibi dopdolu, sımsıcak olur karnımızdaki o vahşi yaşam sevinci mi...

Hayat ya düşmandır bize, ya da tamamen dost... Sizler gibi korkudan ve sahtelikten dolayı içi boşalmış ve bu yüzden hep gizlenmiş, korunmuş, örtünmüş bir hayat süremeyiz biz... O bize, biz ona dokunuruz... Ve her dokunduğumuz ona, ya acımasızlığıyla bıçak gibi keser içimizi, ya dondurur korkunç soğukluğuyla; ya da hiç beklemediğimiz bir anda sevgili olur bize, sımsıkı sarılır, ve ardından sırları dökülür dudaklarından...

Birlikte olmayı, ona zamanında boyun eğmeyi başaramadığınızda otorite sizi nasıl yakar, nasıl acıtırsa ;bu hayatta ona ikiyüzlü davrandığımızda ve bin bir zorluklara elde ettiğimiz sırlarını hiç hak etmeyen kişilere çıkar amacıyla verdiğimizde de bizi öylesine yakar ve uzağına savurur...

Bizi anlamakta zorlandıkça, bu umutsuz neşemizin nereden geldiğini bilemediğinizde evimizin pencerelerine neden bayrak asmadığımızı konuşur durursunuz... Vatansever olup olmadığımızı sorguladıktan sonra, konu yatak odalarımıza gelir;onca yoklukta nasıl seviştiğimizi düşünür, tehlikeli ve size göre yabani olduğumuz için cinsel hayatlarımızın da mutlaka karanlık yönleri olduğunu aklınızdan geçirirsiniz...

Merak ediyorsanız girin çöllerimize... Gönderin gazetecilerinizi, kameramanlarınızı... Çekin, işte bu benim yatağım. Öylesine rutubetlidir ki evim, yatağıma uzandığınızda kış ortasında bir dereye girmiş gibi olursunuz... Romatizma böbreklerimi değil, kollarımı dağlasın diye, uyurken ellerim hep belimin üzerinde durur.Bu bilgi sizin için ne anlama gelecek, bilmiyorum... Ya da bu bilgiyle hayatınızdaki hangi sağlamayı yapacaksınız, bence çok meçhul... Ama size hayatımızla ilgili ne anlatsak bizi kesfedemeyeceksiniz...

Girin çölümün içine, çekin yattığım yatağı... Odamı, eşyalarımı, çekin sefaletimi... Ama bu sabah yatağımdan uyanıp güneşli bir parka gidip sırtımı güneşe verdiğimde hissettiklerimi asla bilemeyeceksiniz... Benim için, bizim gibiler için güneşli sokaklar öyle güzeldir ki... Neden her yeri ısıtıyor da, benim yatağımı ısıtmıyor, diye de kızamam yüzümde masum yılların haya-

* Sermaye büyük bir hızla üniversitelere giriyor. Yakında en düşük üniversite harcının yaklaşık bir milyar lira civarında ol **Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi**'ndeyim. * **İstanbul.** 20 Mart çarşamba günü **Adnan Menderes** Lisesi'ndeyim. * **U** albümü Metropol Yarım'dan çıktı. * **Atilla Keskin**, Dost Gündaş Yay. * **Soğuncar Aktay**, Resim Sergisi 23 Mayıs

KİTAPÇILARDA VE GAZETE BAYİİLERİNDE

KOMİKAZE 22

OYUNCAK KİTAP KOMİKAZE3 Erdil Yaşaroğlu

KOMİK KİTAP KOMİKAZE4

komikaze 5 erdil yaşaroğlu

Çıldırtan Kitap Komikaze 6

KILLI KİTAP KOMİKAZE

u arkadan vurarak
ilk ve 2. günde rüz-
burkan bu başarısız
ı krizin göbeğinde,
m oynatmayanlar iki
Özdemir'in tavrı ise

n'i hapishane-
nı söyledi!!!!

aki

...

Kırık Leblebi

SUAT ÖLKAN

YAŞANMIŞ GERÇEK HAYAT HİKAYELERİ

taşıyan kuşların sesleriyle cıvıldaşan güneşe... Hep aşkın başlangıcı gibi şımarttı-
umutlar gibi bana sarılan güneşe...
Öyle anlarda sanki sadece Tanrı değil, tanrılar değil,dünyanın oluşundan bu yana
lplı, şefkatli, fedakar olan ne varsa sevgiyle izliyordur beni, benim gibileri...
ocuklar şimdi uyudu... Kuru ekmeği şekerli suya banıp yedirdim onlara. Doymadı-
bii. Açlıklarını unutsunlar diye oyunlar oynadım onlarla, güldürmeye çalıştım... Gi-
ölümüzün içine, çekin bütün yoksulluğumuzu, ama çocukların açlıklarını unuttur-
için onları güldürmeye çalışmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacaksınız...
n bir an için bunun ne demek olduğunu anlasaydınız, bulunduğunuz yeri, korkula-
ve teslimiyetinizi sorgular ve bu hayatınızı bir daha savunamazdınız... Eğer bunu
saydınız evinizin tam ortasındaki sandığı açmaya yeltenir, onca korktuğunuz ve dış-
ınız yabancının, o ürkütücü ötekinin, o her kötülüğü ondan bildiğiniz uzak yoksul-
n o sandığın içinde yıllardır gizli olduğunu görürdünüz...
irkaç gün önce yan evde oturan komşunun kızını öldürdü polisleriniz. Buralarda
z infaz çok olur.Çok kısa sürer. Birkaç saat sonra televizyonlarda, **falanca gruba
terörist ölü olarak ele geçirildi,** diye haberler geçer. Sonra hemen unutursu-
.Neden oldu, nasıl oldu, diye hiç sorgulamazsınız. İçiniz bir an için rahatlar, iyi ki
rada değildim, o evde yoktum, ben onlar gibi değilim, benim güvenceli bir haya-
ar, der sonra bildik yaşamınıza geri dönersiniz...
mşunun kızı kahvaltı yapmaya hazırlanıyormuş. Gazete kağıdına sarılı üç yumur-
ruyordu muttaktaki tezgahın üzerinde... Bir de yarım ekmek... Bedeninden onlarca
n çıkartmışlar... Çekin, çekin, çekin solmuş haliya sızan o kızın genç, gelincik ka-
ekin, çekin ki doğrulansın hayatlarınız... Oysa o kızı öldürenler çoktan teslim aldı
tınızı, hayatınızın korkudan ve tehditten gizlenmiş sinikliğinden başka bir yanı kal-
... Gerisi alışkanlıklar ve giderek içinizde büyüyen o büyük boşluktan ibaret...
in çölümüze, girin, bizim o size göre sırlarla ve belirsizlikle dolu hayatımızı çek-
çalışın... Ölümden korkmayan birine ne yapabilirsiniz ki, hiç düşündünüz mü...
ecik bir kızın okuldan kaçar gibi, bir şeyleri değiştiremeyeceğini bildiği halde, ölü-
eydan okuyuşundaki o soluksuz heyecanı anlayabilir misiniz... Evet, belki de bir
ilik bu..Evet bizler şizofren olduk belki de... Ama bu kokuşmuş dünyayı siz akıllı-
ştiremiyorsanız, kim bilir belki de biz deliler, biz şizofrenler değiştirebiliriz... Bu
hayalciliği bize çok görmeyin...
irin çölümüze, çekin hayatlarımızı ... Burada işte, o çok merak edip parlak sözcük-
e hapsettiğinizde daha iyi anlayacağınızı sandığınız yoksulluğun gizemi..Burada
tin estetiği, şiddetin büyüsü, akıldışılığın o tuhaf ritmi.. Sizinse umutlarınız çoktan
ndi, çoktan sınırları ve fiyatı belirlendi sevinçlerinizin ve hayallerinizin... Bizim
arımızsa her gün değişiyor, sevinçlerimizin ve hayallerimizin sınırları her ölümle.
rgısız infazla, yeniden anlam kazanıyor, boyut değiştiriyor...
lın, girin çölümüze, çekin hayatlarımızı... Her akşam aramızdan birini ekranları-
ıkartıp onla şov yapın. Sorun ona: **Neden kendini köprünün üstünden atmaya
n?..Çocuğunu gerçekten yakacak mıydın?...** Sorun: **Bu kadar maaşla evini
geçindiriyorsun?..** Sorun: **Kolların ve bacakların kesikken o bateriyi nasıl
:sun?...** Sorun: **Sana hiçbir çıkış yolu, hiçbir gelecek bırakmadığımız halde
en alıyorsun bu yaşama direncini,** diye...Sorun: **Sana iş imkanı sağlarsak,
bizim dünyamıza alırsak, hayatının sırrını bize söyler misin.. Anlatır mısın
onca yıl nasıl ayakta kaldığını... Orada bizim gibiler için neler düşündüğünü söy-
ler misin** diye..

Evet, belki de o içimizden biri bunca vaatten ve sorgudan sonra anlatacaktır hayatını size... Parlak ışıklarınız gözünü kamaştıracaktır. Bir an için geldiği yeri, yoksulluğunu unuttuğunu sanacaktır... Size bu yüzden yaranmaya çalışacaktır.. Çünkü yoksulluk büyülü bir şey olduğundan çok bitmeyen, yapışkan bir hastalıktır aslında... Ve çoğu kez öyle yorucudur ki tüketir insanı. Kimilerinin gücünü erken kırar. Çünkü yoksul insan gözlerini açar açmaz ölümle karşılaşır. Ölüm yoksul insana olduğu kadar kimseye yakın değildir. Zenginler ve küçük burjuvalar bu yüzden çok korkar yoksulluktan, yoksul düşmekten... Çünkü ölüm yoksulların kollarında büyür , gelişir ve oradan dağılır izbe sokaklara, karanlık yollara, çamurlu kaldırımlara... Ve oralardan geçerek şehrin merkezine doğru ilerler... İşte bir televizyon ekranına şov için çıkartılan o yoksul da ölümün soldurduğu bedeniyle gücünüzün ve iktidarınızın basamağına usulca ilişip, orada biraz olsun soluklanmak isteyecektir... Ve bu soluklanma sırasında, ya, bu adamlar benden bizden, değil; bu gibilere gerçekleri söyleyip buradan biraz önce uzaklaşayım diyecek; ya da gözünü o sunulan ışıklar ve vaatler kamaştıracak, yoksulluğunu onca insanın önünde alay konusu yapacak, onca yıl çektiği acılarına ve acılarının sayesinde gördüğü vefalı ve cesur düşlerini lekeleyecektir... Vatansız ve düşsüz kalacaktır böylece... Hem ruhuna sinmiş ve asla silinmeyecek yoksulluk , hem yoksulluğundan korkup sarıldığı otorite yakacaktır onu... Böylece yoksul semtlerimiz, sizlerin varoş diye nitelendirdiğiniz yerlerimize dair sırlarını usulca unutacak ve hiçbir yere ait olmayan hayatı anlamını yitirecektir...

Çünkü biliyorum ki sırlar unutulsa da, çoğalsa da hiçbir yere ait olmayan hayatların sayısı, bu sistemde birinin kazanması, bir yerlere gelmesi, okulunu bitirip iş sahibi olması için, dört kişinin kaybetmesi gerekiyor... Bir kişinin sizlerden biri olması için dört kişinin bizim aramıza katılması, bizim çamurlu kaldırımlarımızda, izbe sokaklarımızda yürümesi , rutubetli evlerimizde yaşaması, bizim gibi gözlerini açar açmaz ölümle göz göze gelmesi, bizler gibi yargısız infazlarda, ölüm oruçlarında ölmesi, işsiz kalması, güneşi sadece sokaklarda görmesi gerekiyor...

Bu gerçek derimi acıyla yırttığı anlarda bildirilerinin altına: **Hesap soracağız!** diyen çocukları giderek daha çok sevmeye başladığımı hissediyorum...

Sandıktan eski gömleklerimi çıkartıyorum. Birini giyip elimle ütülüyorum üstümde.Karnım yazlardan kalma sımsıcak bir taş gibi selam verince şükrediyorum bana bunları hatırlatan ellerime...

Şükrediyorum beni her geçen gün o yapay, o korunaklı, o yaşamasız hayatlarınızdan biraz daha uzaklaştıran iyi kalpli deliliğime...

Çok istiyorsanız girip çekin çölümüzü, girin hayatlarımıza... Ama şunu bilin ki ne yaparsanız yapın ve ne kadar güçlü olursanız olun, bizim gerçek hayatımız o yapay, o zaten olmayan hayatınızı kuşatmaya geliyor...

Eğer bunu daha iyi anlamak istiyorsanız, evinizin ortasındaki sandığı açıp içine bakın isterseniz. Bize yüklediğiniz, bizim yaratığımızı iddia ettiğiniz bütün o şiddet, o acımasızlık, sorumlusu olarak bizi gördüğünüz bütün o kötülükler o sandığın içinde...

Girin çölümüze..Ve artık yüzleşin orada sizi bekleyen çürümüş ruhlarınızla...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

kirikleblebi@leman.com.tr

iyor. Bu gidişle birçok üniversitede öğrenciler okulunu bırakmak zorunda kalacak. Zorlu bir dönem başlıyor. * **Newroz** kardeşlik ve barış getirir. * **İstanbul Tünel.** 15 Mart cuma günü saat 16:30-20:00 arası **Tünel**'deki
perşembe günü saat 15.00'de **Uşak Kocatepe Üniv. Fen ve Ed. Fak. Konferans Salonu**'ndayım. * **Düzce Fakültesi**'nden yetkili arkadaşlar beni arayabilir mi?.* Sesine vurgun olduğum **Ilkay Akkaya**'nın **Figan** adlı
n özürlü gençlere yardımcı olmak istiyorsanız 0533 447 70 25 nolu cep telefonundan Lütfü Oğuz ile irtibata

fikriyatsanat.com

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

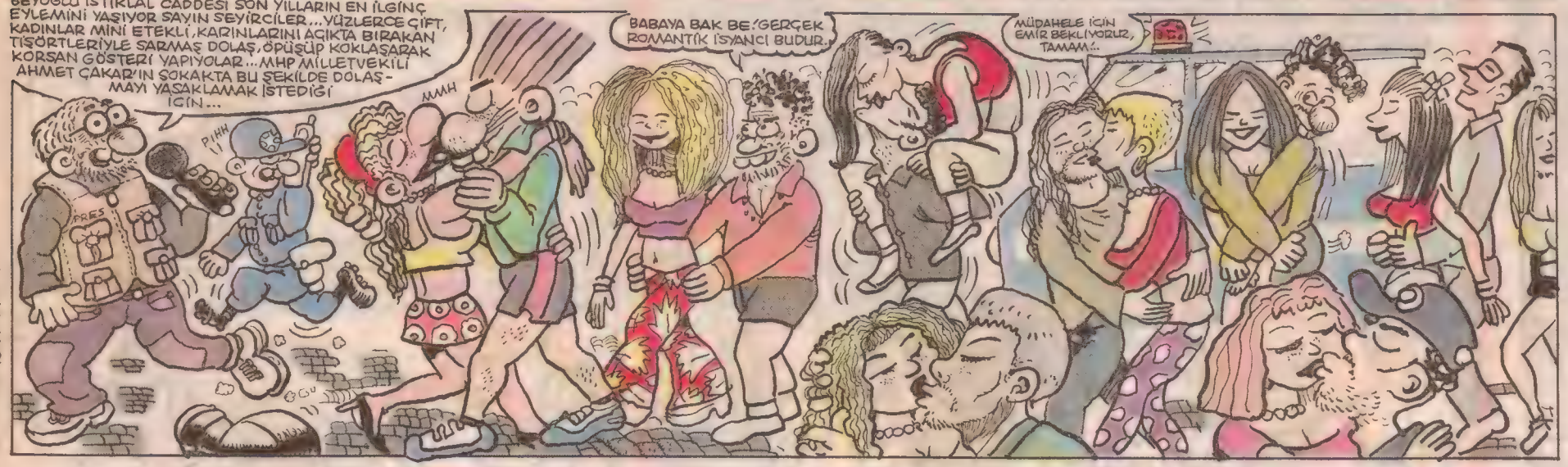

bezgirbekir@leman.com.tr

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

ERDENER ABİ

YARA MİZAH

yiğit özgür

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Krizsavar!

Sizi ekonomik krizden Kemal Derviş çıkaramadı ama ben çıkaracağım!

Bu konuda oldukça iddialıyım.

Ancak bunun için dediklerimi harfiyen uygulamalısınız.

Uyguladıkça göreceksiniz ki yavaş yavaş ekonomik krizden çıkacaksınız.

Hazır mısınız?

Öyleyse şu andan itibaren işinize eşekle ya da atla gidip gelin!

Telefon yerine posta güvercinleriyle ya da kızılderililer gibi dumanlarla haberleşin!

Bunlara ilaveten elektrik yerine mumla aydınlanın, buzdolabı yerine tel dolap kullanın ve günde tek öğün yemekle yetinin.

Yine de ekonomik krizden çıkamadıysanız hemen şunları uygulamaya geçin.

Derin bir nefes alın ve kendinizi havayla beslenmeye alıştırmaya başlayın!

Acıktıkça derin derin nefesler alın ve bu egzersizleri her geçen gün arttırın!

İlk aşamada hava karın doyurmaz; onun için şu takviyeleri yapın.

Karnınızı doyurmak için birbirinizi yiyin!

Yine de karnınız doymazsa kafayı yiyin!

Bu arada da size enerji harcatacak şeylerden kaçının.

Örneğin seks çok enerji harcatır; öyleyse seksi bırakın!

Sadece gülmek için harcadığınız enerji size fazlasıyla geri dönecektir.

O yüzden bol bol gülün; çünkü her gülüş bir kalem pirzola yemek demektir.

Tüm bunları yaptığınız halde hâlâ mı ekonomik krizden çıkamadınız?

O zaman böbreğinizin birini satınız!

Buna rağmen ekonomik krizden çıkamadıysanız gözünüzün birini de satınız!

İnsanlıktan çıktığınız halde hâlâ ekonomik krizden çıkamadıysanız demek ki sizi ben bile kurtaramam!

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bucu

Feyhan Güver

Yaşam başka yerde

Erdet Özkarraman

Adam da bu arada kendisine hediye edilen boğayı küçük bir ahırda beslemeye başlamıştır.

Aynı tarihlerde başka bir yer!.. Rize'de yaşlıca bir kadın, oğluna 30 kiloluk bir boğa hediye ediyor...

Türkiye'nin birçok yerinde insanlar F tipi-lerindeki koşulların iyileştirilmesi için çeşitli çözümler düşünürken ölüm orucu eylemlerine katılımlar artıyor...

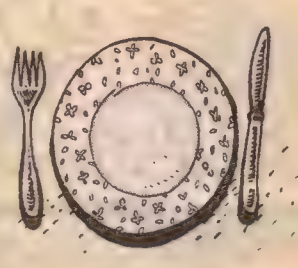

Zaman hızla akar!.. Ölüm orucundakilerin kararlılığı hükümette rahatsızlık yaratınca güvenlik güçleri içeri bir operasyon düzenler:

Aradan geçen süreyle birlikte boğanın büyüyeceğini anlamıştır adam... Bunun için de geniş bir ahır yaptırmak ister.

Ölüm orucundakiler operasyondan sonra da eylemlerini sürdürür... Bugüne kadar 50'ye yakın eylemci can vermiştir.

Sıra boğayı ahırdan çıkarmaya gelmiştir ancak nafile!.. Kapıyı kırarak boğayı çıkarma girişimi bile fayda etmez... 250 kiloluk boğayı ahırdan çıkarmak artık mümkün değildir.

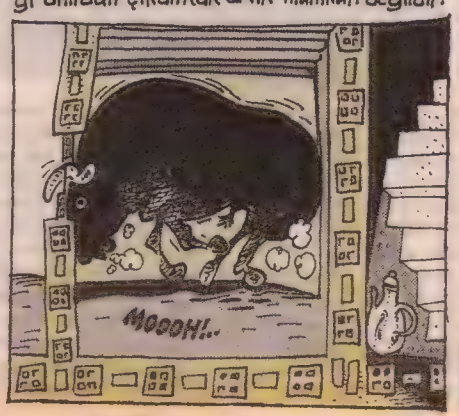

Adam, parasızlık nedeniyle geniş bir ahır yaptıramaz. Korktuğu başına gelmiştir: 30 kiloluk boğa bir sene sonra 250 kilo olmuştur!..

Adalet Bakanı ise eylemlerin son bulması için basının ölüm oruçlarına olan ilgisini kesme yönünde formül arayışlarına girer...

Daha geçen gün 27 yaşındaki Yusuf Kutlu da basının ilgisini umursamadan, ölüm orucunun 285. gününde yaşama veda etmiştir...

Şimdi Türkiye bu boğanın kesileceği zamanı bekliyor. Çünkü boğayı içerdeyken kesmek dışında bir çare kalmamıştır artık!.. Fakat kurban Bayramı daha yeni bitmiştir... Herkesin evinde et vardır... Kesilen boğanın eti kime satılacaktır?.. O yüzden herkes biraz zamanın geçmesini bekliyor... Hepimiz adama "Kes!" demek için bekliyoruz: "Şimdi tam zamanı..." demek için!

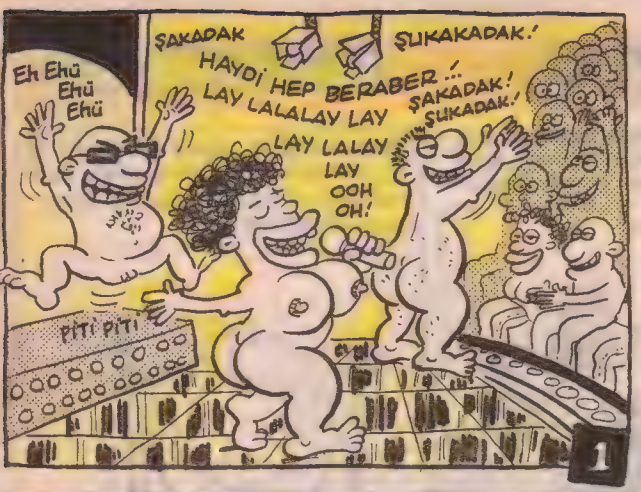

- DUYURU -
"FİKRET KIZILOK" anısına konser.
(Solist: Sibel SEZAL) 19 Mart
saat: 22:30 JAZZ CAFE
Beyoğlu Hasnu Galip sokak..

Argos'un Yüz Gözü

Söke otogarı mıydı neresiydi bilmiyorum, gecenin bir yarısı bir ara uykulu gözlerle otobüsün camından dışarı baktım. Gecenin o karanlığında güçlükle görülebilen koyukahverengi büyükçe bir tabelaya, zor okunur eğri büğrü harflerle ***"Dikkat bariyer vardır"*** *yazmışlar. Tabelanın şekline şemaline, genel görünümüne bakılırsa, hayırsever bir otoparkçı tarafından yazılmış bir otopark giriş ya da çıkış tabelası olsa gerek. Fakat ancak daha öncesinde yazılmış düzgün bir* ***"dikkat, ilerde dikkat bariyer vardır tabelası vardır"*** *şeklinde bir başka tabela yazılırsa görülebilecek bir tabela bu...*

Dostlarım geçen hafta uzun bir yol otobüs yolculuğuyla eve dönüyordum. Velakin eve döneceğimi sanırken bir ruhsal çöküntü durağında takıldım kaldım... Zira yol boyu uğradığım bitimsiz seri dumurlarla günlerce yerimden doğrulamadım... Bu yazımız dostlar için yazılmış özel bir yazıdır, özel durum dumurudur. Yani **"dikkat yazının bu bölümünde bariyer vardır"** istemeyen bu bölümden sonrasını okumasın, daha ileriye gitmesin. Alınmam gücenmem. Okuyan da okumayan da ciğerimdir. Ama okuyan canım ciğerimdir.

Kızarkadaşımla Bodrum'dan İstanbul'a hareket etmekte olan otobüsteyiz. Daha önceden ayırttığımız önlerdeki yerimizi sattıkları için hiç sevmediğim tekerlek üstündeki koltuğumuzda yerimizi almış kalkış saatini bekliyorduk. Ben koridor tarafındaydım. Biri kilolu, biri zayıf iki kişi yan tarafımdaki koltuklara yaklaştı ve kilolu olanı zayıf arkadaşına **"Hafız şişmanlık zor bi mesele, sen cam kenarına geç, bana koridor tarafı iyidir"** dedi ve oturur oturmaz ayakkabılarını çıkarıp çoraplı bir halde önündeki, arkasındaki, yan arka çapraz ve yan ön çaprazındaki herkesle, ben hariç herkesle amansız sohbete girişti. Daha otobüs kalkmadan da muavinden su istedi. On dört saat boyunca bu şahısa laf yetiştirmenin güçlüğünü sezdim ve herhangi bir dialoga girmemek için daha otobüs garajdayken gözlerimi kapatıp uyumaya çabaladım. Bir yandan da sattıkları asıl yerimize geçebilmek için muavinlerle nafile bir çabayla sürekli dialog halindeydim. Kuşadası'na kadar beklememiz gerektiğini söylediler. Bu arada gözümü araladığımda şahısımızın sadece otobüstekilerle değil, dışardaki ahbablarıyla da iletişim halinde olduğunu farkettim. Yani cep telefonu açıktı ve birşeyler kurcalıyordu. Yani adamımız tüm otobüsü tehdit altına almıştı. Hemen uyardılar, kapattı mı kapatmadı mı bilemiyorum ama her mola yerinden çıkışta yapılan **"Lütfeeeen... huzur ve can güvenliğimiiiz açısındaaan... cep telefonlarınızın... sinyaliiii... otobüsümüzünnn... elektronik sistemlerine zarar vermektediiiir... Lütfeeen kapatınız..."** diye tane tane, ağır ağır yapılan anonsu duyunca her seferinde bu adam gülmekten neredeyse kotuğunu kırıyordu... Adamın sayesinde birşey dikkatimi çekti. Niye ikide bir cep telefonu anonsu yapılıyor sanki. Bir kere yaparsın, ondan sonra kullanan olduğunu görürsen kullandığı noktada otobüsten indirirsin... Neresi olursa artık, Söke, Akhisar, Sındırgı, Bigadiç.

Bu arada kontenjanlı yolcular gelmiş, otobüs dolmuş, Kuşadası'nda da yerimizi değiştirme umudumuz kaybolmuştu. Zaten cep telefonu açık olduğuna göre tehlike artık bütün otobüsü kapsıyordu ama ben hala çabalamaya devam ediyordum. Çünkü sağ kalma ihtimalini düşünerek bir an önce sakin bir yere geçip ertesi gün köşemde çizeceğim espirleri kafamda oturtturmalıydım. Yoksa işimden olurdum. Bir mola yerinde inip bu otobüse bir daha binmemekten başka bütün yollar bana kapalıydı sanki... Herif özel hayatımı, işimi dolayısıyla sizin derginizi ve sizin özel hayatınızın bir bölümünü tehdit ediyordu. Bu hafta gönül adamını okuyamayacaktınız... Bir ara Selçuk civarındaki mola yerinde bu adam yüzünden kızarkadaşımla aramızda yerimizi değiştirip değiştirmeme hususunda derin bir tartışma çıktı ve ayrılma sınırına geldik.

İşin komiği adamın bundan haberi yoktu ve olmayacaktı da. Kızarkadaşımınsa birazdan başına gelecek tehlikeden haberi yoktu. Zira şahısımız ilerleyen bir saatte uyumuştu. Herkes kurtulduğunu düşünürken bir tek ben tetikteydim. Çünkü bu gibi durumlarda bu kadar kolay huzur bulunamayacağını iyi biliyor, hissediyordum. Çok geçmeden adamımız bir horlamaya başladı ki, tasviri, tarifi mümkün değil. Buraya en büyük bold harflerle **HIIIOOORRR, HIOOOORRRKK** diye yazsam egzejere ediyor derler, ayrıca da yazım kurallarına ters düşer... Öyle bir horlama ki, birkaç saat önce otobüste tanışıp şen şakrak kahkahalar attığı otobüs dostlarının hepsi, onu bir anda satıp muavine ihbar ve şikayet ettiler. Biraz evvel cep telefonu anonsuna güldüğü muavin gelip ikaz etti, uyardı ama boş. Susup beş dakika sonra, okuduğu bir romana kaldığı yerden devam eder gibi, başlıyordu davudi horultularına... 30 nolu koltukta yeleleri top ense traş edilmiş, favorili bir aslan seyahat ediyordu zahir... Ara ara muavin onu dürtüklerken anonsuna gülen bu adama içine yan intikam karışmış yumruklar da atıyordu... Bütün otobüs perişan olmuştu. En sonunda şoför de devreye girdi. Uyuyan dev, her uyandırılışında gevrek esprilerini yapıp yine horultular yanardağına geri dönüyordu. Bir ara şoförün de gelip onu uyandırma çalışmaları sırasında adamımız uyanıp **"eh ehhe ehe fena mı, horultumdan şoför de uyumuyo, kazasız belasız gidiyoruz işte, zzzzhh hooorrrggg"** dedi ve geri yattı... Sonra gece gece kimsenin uyku tutmadığı otobüste horultu yorumlamaları başladı. **"Yok şişmanlıktan, yok burun tıkanıklığı, yorgunluktan, çok yemekten..."** Yolculardan biri horlağın yanındaki zayıf kankasına **"Yahu hemşerim sen rahatsız olmuyo musun bu horultudan?"** diye sordu. Zayıf kanka sanki adamın kanısıymış gibi **"Yoo ben alıştım artık, şirket için çok teftişe gidiyoruz, bi süre sonra alışıyo insan"** dedi... Çıldırmak üzereydim. Bir ara virajda hızla giden otobüste, horlağın elinden düşürmediği cep telefonunu kapıp Tuncay Akgün'ü aramayı **"Bittim ulan bittiiim, hakkını helal et!.. Otobüsün elektronik sistemleri değil, benim dumur sistemlerim bozuldu. Zaten şu anda da otobüsün frenleri tutmuyor, hakkını helaal eeet"** demeyi düşündüm...

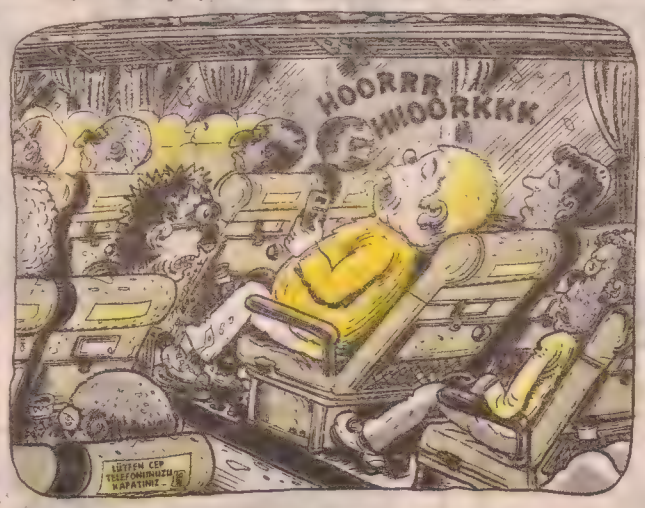

Yoğun eleştiriler neticesinde horlak şahısın yanındaki kankasına sessizce **"Hoca önce ben uyuyum, sen bana bi ince ayar çekersin. Televizyon anteni gibi cızırtının kesildiği yerde kafamı öylece durdurursun."** dediğini duyup güldük. Fakat hiçbir şey durumu sevimli bir hale getiremiyordu...

Uyuyan horlak dev, sabah çay ikramıyla uyandı ve gece boyunca her ikramda yaptığı gibi, önce çay, sonra çay, kahve içmeyenlere verilen gazozu, sonra da bolca suyunu içip sabah sabah yüksek volümlü sohbetine başladı, arada telefonunu kurcalayarak. Muavinin her **"Su içer misiniz?"** sorusuna karşılık olarak verdiği şu özdeyiş de belleğime ondan kalmıştır; **"Su olur da içilmez mi?.."**

Harem otogarına gelindiğinde halen hareket halindeyken muavin artık cep telefonu kapat demiyor, elinin parmaklarıyla yalvaran bir halde kapat işaretleri yapıyordu. Yanındaki kankası **"Yine mi açıktı lan telefon"** deyince, **"Yook be oolum, şindi otogara girdiğimizde açtım..."** dedi.

İnip eve geldik, ama ben kendime gelemedim. Bir kaç saat boşluğa baktıktan sonra aşağıdaki semt hamamında soluğu aldım. Arınmak için kırk tas su dökünüp, göbek taşında yattıktan sonra bir nebze kendime geldim..

Bu arada hamamın içindeki salonda sobanın başında sazlı sözlü, posbıyıklı bir aşık oturmuş, peştemalli tellaklara maniler okuyor, dörtlükler söylüyordu. Yahu aynı anda neler yaşanıyor, algılayamıyor insan... O neydi, bu ne?.. Nerden geldim, nereye gidiyorum. Bu bir rüyaysa kaçta yattık, kaçta kalkıcaz. Mobil horlaktan sonra hobbili tırlak oldum cihana... Bir dörtlük de ben okuyum şuraya bari...

Mobil horlak vurdu dumuru
Dünya sallanmış kimin umuru
Beynim oldu yamru yumuru
Ey güzel dost gayrı kalk bu uykudan...

Dumur biter mi hiç... Bu yazıyı vermek için salı gecesi 12:45'te dergiye geldim. Aşağıdaki kilitli kapının zili bozulmuştu. Dergi çalışanları beş katlı binanın en üst katındaydı. Kapıyı vurmak, bağırmak boşunaydı. En yakın telefon kulubesine gidip kapıyı açmaları için dergiyi aramak üzere yola koyuldum. O sırada yolda dergiye doğru gelen Kemal, Aslan ve B.Boysal'la karşılaştım; sinirli bir şekilde durumu anlattım. B.Boysal'ın yorumunu dinleyin hele; ***"Eee abi kabahat senin, yıllardır tekno tekno diye karşı çıkıp, cep telefonu almazsan böyle olur işte. Bak biz aşağıdan arayıp açtırıyoruz kapıyı"*** *Neee!. Kapı, zil, anahtar, kilit, cep telefonu; eeeh gecenin bu vakti nasıl kurayım ben böylesi bir denklemi be Boysalım...*

sokakta tanışsak, parkta sevişeceğiz sırılsıklam yalnızız

tarih, son gazlandırıldı.. **gündem takla** yaşıyoruz

sesinizin televizyonunu biraz kısar mısınız lütfen

bazı şeyler var, en fazla **iki kişi** yaşanıyor

'mutlak hakikat', 'mutfak hakikati'ne yeniliyor hep

iki nokta arasındaki en kısa yol'a **rüşvet** adı verilir

küllerinden bile, habire **sorun üreten** bir ülke burası

varlığımız **provakasyon** birbirimize

yamyam da bir çeşit **hümanits** değil mi

her şeyi **aydın**lardan beklemeyelim, **bunalalım** lütfen

bahadirboysal@yahoo.com

Yeah! Dünya tepe taklak gitmektedir

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

JALE

UFO BOYSAL & KURNAZ ECE, ATSAN ATILMAZ.

AAA?.. BU NE YA?.. ASKERLİĞE GİTTİK GELDİK... LAN BU NE OOLUM!! KIZA BAK YA.. HELAL OLSUN TEZ ZAMANDA ŞAHANE KARİZMA YAPMIŞ GENDİNE... AĞZIMIN DA PAYINI VERDİ... ARTIK "BİR ZAMANLAR FAKİR AMA GURURLU BİR ÇOCUK VARDI" VAZİYETİ DE OLMAZ... ANNEMLE ARAMDA İNCECİK BİR DUVAR VARDI... BEN ANAMA GİDİİM..!.

UYGARLIK, SADECE FON MÜZİĞİ BİÇİMİNDE BİR GÜVENDİR... DİKKATLİCE SINIRLANDIRILMIŞ VE DENETİM ALTINA ALINMIŞ TOPLUMSAL RİTMLERDEN OLUŞUR... VE ODAKLANMIŞ BİR ETKİLEŞİM DEĞİLDİR BU..!! ANLATABİLİYO MUYUM HAYATIM ???

YA, BIRAK SİNDİ FON MÜZİĞİNİ BENİ AİLEMDEN NE ZAMAN İSTEYECEKSİN, ONU SÖYLE... KONU, EVLİLİĞE GELİNCE İLGİSİZİN KRALI OLUYOSUN! HEM BU NE YA SABAHTAN BERİ AYNI SOKAKTA DÖNÜP DURUYOZ... SKİCEK MİSİN YOKSA?. EVE GÖTÜR BENİ!..

SEVİL.. DEDEM KÖY MUALLİMİ İDİ..!. BİLİR MİSİN, YOLSUZ IŞIKSIZ, TEK DİKİLİ AĞACI OLMAYAN KÖYLERİN, SOBASIZ, BAZEN KAPISIZ KÖY OKULLARI VARDIR... DEDEM KARDA KIŞTA, AYLARCA YILLARCA KÖYLÜYLE ELELE VEREREK, TEVEKKÜLLE, CEHDLE ÇÖLÜ YEŞERTTİ.. O VİRANE OKULU MAMUR VE MESUD ETTİ..!.

PÜÜÜH!.. ARKADAŞ NE ERKEN BOŞALDIN SEN YA!.. O GAZLA BÜTÜN ORGAZM SİGARALARINI DA EMDİN... HALBUKİ SİNİRDEN BENİM İÇMEM GEREK ONLARI!.. BEREKETSİZ KÖPEK..!. İYİCENE KOY MUHABBETİ BARİ KAFAMI ZİK..!.

YOK YAHU, İNSAN EVLADI DEĞİL... BU GENETİK MÜHENDİSLİĞİNİN SON ÜRÜNÜ NESRİNCİM... AMCAM AMERİKA'DAN GÖNDERDİ BANA HEDİYE OLARAK... HAYATIMA SÜPER RENK GELDİ... KOPAMIYORUM AFACANDAN !!.

BU... BU... BU..! HARİKA BİŞEY YA..!. YA TOYGAR BANA DA DOĞUM GÜNÜMDE BUNDAN ALMAZSAN BOZUŞURUZ SÖYLİİM !?.

YAHU İNSAN BU KADAR MI İNSAFSIZ OLUR!. HATIRLIYORUM, ESPRİLİ ERKEKLERDEN HOŞLANIYORUM DEDİĞİN İÇİN TÜRLÜ KOMİKLİKLERLE ÇIKTIYDIM YOLA... HADİ BEN AŞIĞIM SANA... FAKAT SEN NİYE BU KADAR VİCDANSIZSIN KARDEŞİM..!.

İT, MİT.. VALLAHİ TEPEDEN TIRNAĞA KUSURSUZ BİR ALİ EKBER..!.

GECENİN SESİNİ KİMSE BOZAMAZ... AH, PİŞMANLIKLAR KAPIMA HER GELDİĞİNDE... AĞLARIM BEN... AŞK... AH DOSTLARIM ARTIK YORULDUM... NERDE KALDI BENİM AŞK DOLU AYRANIM, BİR DE PİLAV ÜSTÜM... AAHH BEEE..!.

EVRENİN FATİHİ, KOZMOSUN ÇOCUĞU, SÜPER KAHRAMAN BAHADIR GÖNÜL VERMİŞ, GELMİŞ KAPINA... FAKAT İLİŞKİ GELMİŞ BİR YERE TIKANMIŞ... ZÜLEYHA'YA BAK..!. İKİ DUBLE RAKIYLA HARİKALAR YARATIYOR..!. MUNA KOYİM BU TÜRKLER NİYE BU KADAR DUYGUSAL, ALOOOO!!

CÜCE FERHAT: BAK BAK!! OFFF!.. NASI VÜCUT YAPMIŞIM AMA..! BU SEZON KIZLARIN ANASINI ZKİCEM..!.

BU NE YA?. ABİ ALLAASKINA... BAHADIR, OOLUM SEN AŞK ADAMISIN UĞRAŞMA..!.

HESSKTR LEN !?

SEVGİLİ OKUYUCULAR, BU ARADA UYANDIRİİM YER DARLIĞINDAN ÖYKE ÇIZDİĞİM İÇİN DİİL BU FERHAT HAKKATEN CÜCE..!.

DİREKT OLAYA GİRİYORUZ!..
Deep Trip!.. Biz bize olucaz, çok eğlenicilizz... LeMan - Mix?... Öz Speed... Bu Cumartesi gecesi (16 Mart) LeMan - Kültür Cafe'de...

Akşamsa

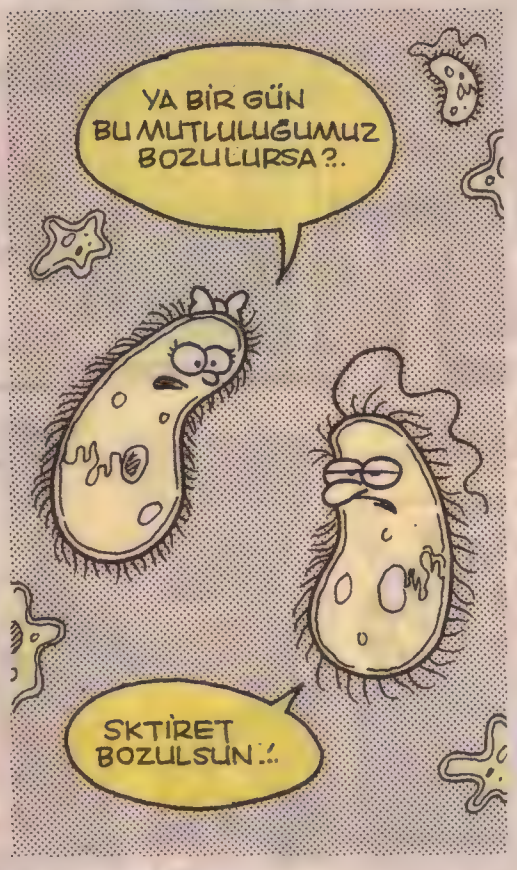

Sağolasın

—NİHAT GENÇ—

12 Eylül öncesi mahallede tek solcu ev bizimki. Akşama kadar penceremizin altına toplanır 'komünistler Moskova'ya' diye bağırırlar. Bir tek insan bizimle konuşmaz. Camlarımız taşlanır. Anneme yolda laf atılır, tehdit ediliriz. Kuşatma altındayız. Baba evini satıp gidemeyiz. Annem öğretmen, TÖB-DER'den yargılandı. Ulucanlar'da yattı. Çıktığında beş kuruşumuz yok. Annem tencerede su kaynatıyor, ocak yansın diye. Su kaynatıyor işte kardeşim, yiyecek hiçbir şey yok, su kaynatıyoruz. Gelip geçenler burada komünistler oturuyor diye bizi gösteriyor. Boş tencerede aylarca su kaynatılmasını hiç unutmam. İçine bir soğan, bir dolma biber atacak gücümüz yıllarca olmadı. Sağcı mahallede sıkışıp kaldık. Nereye gitsek birbirimizi kollayarak, haberleşerek girip çıkıyoruz. Annem kafayı yedi. Sabaha kadar öldürüleceğiz korkusuna dayanamadı. Sonunda, muhtar, karakol, esnaf birlik olup "başınıza bir iş gelmesini istemiyorsanız güzellikle çıkın burdan" dediler. Nereye çıkalım. Pencerelerimize taş atılmaktan bıktık, yastıklar tıkadık, camsız, çerçevesiz oturduk. Kapımız tekmelenerek kırıldı. Hergün esnaf pencerenin altından bağırıyor. Karakol polisleri yine de bize gelip "olayı siz çıkartıyorsunuz" diye tehditle konuşuyor. Tekme tokat kovdular bizi, yediğimiz dayaklar, ardımızdan sıkılan kurşunlar, eve giremedik, bir daha mahalleye giremedik, yaşlı bir yakınımızın yardımıyla biz girmeden evi taşıttık.

Topraklık'ın çok üstünde birkaç yeni gecekondu. Minibüs, dolmuş dahi yok. Mahalle yeni, yürüme çıkınca yine aşağıki mahalleden geçiyorsun. Yine hergün saldırı, küfür. Üç-beş gecekondulu toplanıp "huzurumuzu bozuyorsunuz, burdan gidin" diye tehditlere başladı! Hergün ellerinde sopalar, kazma, kürekler yolumuzu bekleyip bize saldırdılar! Bir yakınımıza taşındık! Evimiz orda giremiyoruz. Çok geç saatlerde eve gizlice giriyor, banyo yapıp kaçıyoruz. Beş kuruş para yok. Annemle birşeyler satalım, dedik. Pazarda turşu sattık. Aklınıza ne geldiyse sattık. Annem psikolojik olarak bozuldu, doktora götürdüm. Sonra, sonra, bal satmaya başladım. On şişe kadar bal kavanozu alıp, bir-ikisini kucağıma, pazarda dolana dolana satıyorum. Cami önlerinde satıyorum, dükkanlara tek tek girip pazarlık yapıyorum. Bir arkadaşım, böyle gezerek olmaz, karayoluna çık, bir kenarda dur, gelip geçen arabalar, köy balıdır, hakiki balıdır, diye alır, dedi. Çubuk Yolu'nda havaalanı yakınında, bomboş arazi. Anayoldan köylere doğru yol ayrımı, keresteden bir masa yapıp, üstüne koydum, satmaya başladım. Rüzgar arkamdan girip önden çıkıyor, sığınacak hiçbir yer yok! Günde bir tane satsam, karnım doydu diye seviniyorum. Kazandığım para şehre dönmeye dolmuşa yetmiyor, kamyonları durdurup arkalarına atlıyorum. Böyle olmayacak, yanımda battaniye götürdüm, hiç şehre dönmedim. Karayolunun kenarında geceleri kalmaya başladım. O karanlık soğuk geceleri, bir köpek ölüsü gibi yattığım ayları unutamam. Saçım sakalıma karıştı, götümü yıkayacak su yok, üstüm başım toz, toprak, iç donum, fanilam yağlanarak karardı. Bir mezcup gibi. Bir yıl böyle geçti. Gide gele köylüler beni tanıdı. Saçımın sakalımın kazık gibi oluşuna bakıp bana acıdılar "sana ucuz mal getiririz" "satarsan, parasını verirsin" dediler. Arkam uçsuz bucaksız bomboş tarlalar. Tarlaların üstünde toz toz dökülen kurumuş tepeler! Tepelerin ardında burdan görünmeyen kerpiçten evler! Yaza doğru, yanımda köylüden biri kavun sergisi açtı. Nihayet konuşacak birini buldum. Etraftaki köylerin, yerlerin ismini öğrendim, arkadaş olduk. Kavun için duran arabalar benim tezgaha da bakıyor, bir yıl da böyle geçti. Kışın tezgahını bana emanet edip gitti.. Bal kavanozlarını kavun tezgahında sergilemeye başladım. Üçüncü yıldı, genç bir oğlan, tahta bir kulube yaptırttı. Oto lastik işine başladı. Özal iktidara yeni gelmişti. Bir sokak köpeği bizimle beraberdi, aitı yavru doğurdu, yavruları geçen arabalara sattık, cebimiz para gördü!

Lastik işine yardım ettim, mesleği kapar mıyım, diye inceliklerini öğrendim. Yemeği ortak yiyorduk, kader arkadaşı olduk. Özal'ın iktidarını kutlayan konvoylar şehirde dolaşırken annemi akıl hastanesine kaldırdım. Yanımızda kendin pişir açıldı, artık karayolundan içeri arabaların rahat girmesi için park yeri de açıldı. Küçük bir cep, yavaş yavaş bir dinlenme tesisi oluyordu! Hastaneye gidiyorum, annem beni tanımıyor, gözlerinde uçurum, gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki, fazla duramıyor, kaçıyorum. Ne söylesem, anlıyor mu, anlamıyor mu, bilmiyorum. Annemin gözleri oyuyor içimi, zehirli bir çaputla biri ciğerlerimin içini oyup oyup duruyor! Mangal kokuları iş yaptı. Hela bile açıldı. Benim de kendime sağlam bir tezgah yaptırmam gerekiyor. Yolun başında büyük bir tabela vardı: "Sağolasın İzocam" yazıyor. İçimden geçiriyorum, bu demir levhayı kopartıp, demiriyle bir kulube yapabilir miyim? Bir fırtına, şans, tabela büküldü. Almaya korktum. Görürseler, kardeşim yerdeydi, aldım, derim. İstiyorsanız, hemen veririm, derim diye düşündüm. Boyum kadar büyük bir kulube yaptım. Ön tarafında üç sıra raf, arka tarafında uzanıp yatacağım, tabut kadar bir yer. Su var, hela var, konuşacak arkadaş var, gazete de gelmeye başladı, arabalardan alıyoruz. Hayatımızın devrimi oldu. Belediye bizim mekanın tam önüne durak koydu. Karşımızdaki boş arsaya büyük gazetelerin matbaa tesisleri açacağını öğrendik, sevincimizden göklere zıpladık. Bir büyük umut, sormayın.

Uzaktan görüyoruz, arkamızdaki tepelerde kooperatif evleri yapılıyor. İnşaat işçileri mola verdiğinde on dakika yürüyüp bize geliyor. Kahve gibi olduk. Çay satıyoruz, önünde çardak, gölgelik yapıyor. Bir büyük kooperatif arkamızdaki araziye yediyüz konut yaptıracakmış. Birkaç sene konuşuldu, sonunda oldu! İş makineleri, kepçeler, işçiler, müteahhitler... Ana-baba yerine döndü! Her yer çamur, her yer makine! Müteahhitler yakın diye köylüden işçi topladı. Otura kalka tanıştık. Taksitleri çok ucuz geldi. Anneme büyük müjdeyi verdim. Bizim de artık bir evimiz olacak. Karayolunda bal işini bıraktım, büyük çamurlu bir arsanın önünde, inşaat işçilerine sigara, jilet, şeker satan küçük bir bakkal açtım. Geleni gideni tanıyorum. Herkes, kimi arasa bana soruyor. Her evin önünde araba. Sokak aralarına asfalt döküldü. Çamur temizlendiğinde ortaya büyük bir mahalle çıktı! Büyük bir benzin istasyonu açıldı. Büyük bir mobilya magazası, tabela koymadan, sıvası bitmemiş, büyükçe bir apartmanın altına açıldı. Özal cumhurbaşkanı olduğunda, hem ilkokul, hem de beş katlı büyük bir İmam Hatip bitmişti. Çarşı kuruluyor. İki büyük camiimiz var. Annemi eve aldım. Olacak şey değil, cumaya gidiyorum. Büyük bir dersane açıldı. Dışarıdan gelen işçiler dükkandan içki soruyor, bir dövmediğim kalıyor adamları. Annem başını örttü, Kur'an öğrenmeye başladı, sabah, akşam dini kitaplar okuyor. Annemi başörtülü kadınlar içinde görünce, işte sonunda halkımıza karıştık, deyip içimi bir tuhaf sevinç sardı. Halkımızı bunca yıl tanımamışım. İdeolojime, üniversite yıllarıma, eski arkadaşlarıma içimde büyük bir kin oluştu. Eskiyi unuttum.

Herşey çocukluk, gençlik macerası, Allah bizim de yüzümüze güldü. Bu insanlar kimin sıkıntısı varsa koşuyorlar. Tek bir yoksula dayanamıyor, hemen iş veriyorlar. Herşey bir görüşmeyle oluyor. Köyün tarlalarını satın almaya başladılar. Esnafın eline para geçtikçe karşı tepedeki arazileri kapatmaya başladılar. Köylüler cahil adamlar. Anaplı, DYP'li, hepsi üç kağıtçı. 1990'ın başında İşbankası bir şube açtı. Muhtar önde, partiye gide gele bizim köyü belediye yaptırdılar. Belediye başkanlığını Refah aldı. Biz, Refahlı görünüyoruz. Basit ama doğru şeyler söylüyorlar, yerden gökten bereket yağıyor. Zaten SHP'nin yolsuzlukları ortaya çıkınca, sol siyasetin sonu geldi. Utancımdan bir zamanlar solcuydum bile diyemez oldum. Mersedesler çoğaldı. Refahlı milletvekilleri gidip geliyor, vakıflar açılıyor!

Hayatla ilişkisini kesmiş kıllı adamlar, etrafı koklamak için sadece TV seyreder, sürekli abdest alan bir tuhaf sevimli hayvanlar! Pazarlama şirketleri, nurcular, süleymancılar, nakşiler, mağazaları ayrı ayrı, hepsini öğrendim. Çok sevdim. Annemin aralarına karışmasına sevindim. Sırf annemin hoşuna gider diye, annemin yanında yıllarca namaz kıldım.

Yanyana geldiklerinde hiç tedbirli değiller, herşeyi uluorta konuşurlar. Yabancı gelince kendilerini uyuşukluğa ve bilmezliğe verir, susarlar! TV'de ruj sürmüş kadın görürseler, leş yemiş köpek ağzı deyip, çok eğlenirler. İhtiyarlarına kadar kimse bir an bıkkın görünmez. Bir Kürt fıkrası, kabız olmuş doktora gider, doktor bey, bazen öyle oluyor ki, tüfeğe koy at, bazen öyle oluyor ki, bardağa koy iç! Bu fıkrayı bin defa anlat, bin defa gülerler, sosyal hayal dedikleri de bu. Parti toplantılarına şaşırdım, eksiksiz herkes hazırda! Dükkanını kapatıp yığılırlar. Cami avlusunda sümkürmekten ihtiyarların burunları patlıcan gibi büyümüş. Sektirmeden vakıflara yardım yaparlar. Asker düzeni. Dergiler, gazeteler kapıya bırakılır. Parası aybaşları topluca alınır. Konuşurken alınlarından yağlı bir ter fışkırır. Şaşılacak şey, tek bir ağaç dikmediler. Cami, vakıf, market, hiçbiri boyanmamış. Hala sıvasıyla durur. Zenginlik kaynaklarını çözemedim. Gökten para, mersedes, dolar yağıyor. Beyaz eşya mağazalarında alışveriş inanılacak gibi değil. Senet sepet yok. Beğenen malı alır, gider, taksitlerini kafasına yazmış, aksatmadan getirir. Kimse niye getir-

İzocam

medin demez. Araba satışları inanılmaz. Hiç pazarlık yapılmaz. Aldım, verdim, tamam. Kafam karıştı. Beynim dağıldı. İşte insanlığın aradığı "komün" bu. Bir cennet hali. Sanki hiçbir şeyin fiatı yok. İsteyen istediği dükkana girip alıyor. Yoksul öğrenciler mağazaya giriyor, istedikleri üst başı seçip alıyor. Kırtasiye öyle, kasap öyle. Bir tuhaflık, tv'de laikleri gördükleri zaman dilleri kanlı bir sopa gibi uzuyor. İslamî gazete ve dergiler çok düzenli geliyor ama hiç okunmuyor, dükkanların önünde geldikleri gibi birikiyor.

• Ölüyü hiç bekletmezler, anında toplanılır, anında namazı kılınır, anında toprağa verilir. Akşam olduğunda, artık bu dünyada annem yoktu. Nasıl yardımcı oldular, Kur'an'lar okundu, mevlütleri bitmedi. Fakirliğe inanmazlar, ancak inançsız insanlar fakir olur gibi. Onlara fakir dediğinde, eşcinsellik suçlaması gibi, çirkince reddederler. Hayat değil, savaş hali. Herkes çocuğunu Siyasal Bilgiler'e, Hukuk'a yazdırıyor. Çok telaşlılar, hiç korkuları yok. Mağazada ne satılırsa alırlar. Tüfek sat, alır, mangal sat, yine alır. Alırken düşünüp tartışmazlar. Hayatta en büyük sevinç huzur olduğunu söylerler ama huzurlu anlarında bile köpürürcesine, yağlığüreş yapar gibi tartışırlar. Birşey dikkatimi çekti, seccadeleri hep plastik, sentetik, baskıları solgun, hepsi makine işi. Annemin kıldığı seccade, anneannemindi, kırkyamalı seccade! Bu farkı anladığımda içimde tarihten bugüne sert bir rüzgar esti, burası bir kent, bir semt, bir sokak değil, cansiperane ve bir çırpıda kurulmuş bir karargah!

• Saman çöpü kadar incecik köylüler dahi nasıl uyanık, nasıl anasının gözü, hepsi uyuşuk, tembel, pavyon, kadın düşkünü. DP, AP böyle yaptı bunları. Hava atma meraklısı. Hiç çalışmazlar. Hayatta hiç yorgun düşmezler, ama hergün yorgunluktan ölmüş, canları çıkmış gibi bir halleri vardır. Köylülerin işi gücü İş Bankası'nın önünde kuyruk olma, kredi almak! Başka Allah tanımazlar. Krediyle düğün yapar, şehirden dansözleri getirip oynatırlar. Düğünlerinde kredi paralarını havaya savururlar. Kumar borçları bitmez, krediler kumara gider. Ankara pavyonları kredilerini ellerinden almak için kurulmuş! Neler neler, yüz tane roman yazacak insan tanıdım.

Siyasal'da okuyan temiz bir çocuk vardı. Çocuğun ağzı var, dili yok. Kalem gibi beyfendi, pek yakışıklı. Namazı niyazı aksatmaz. Kimse hakkında kötü konuşmaz. Birşeyleri yanında eleştirsen utanıp, susar. Çocuğun masum ve çok dürüst sözlerini gördükçe, müslümanlık işte bu diyorum, muhteşem bir inanç, ne sade bir huzur. Cemaat hakkında birileri konuşsa, susar, ya da fenalıkları işitmek istemiyorum deyip usulca kaybolur.

Okul bitmeye, kaymakam olmaya yakın, çocuğu evlendirdiler. Herşey gözlerimin önünde yavaş yavaş oldu. İçimden bu kadar yakışıklı, efendi, bu kadar sevilen çocuğa kimbilir ne kadar hanım, ne kadar dünya güzeli bir kız bulmuşlardır, diyorum. Çok merak ediyorum düğünü. Düğün dediğin plastik sandalyelerle doldurulmuş vakfın salonunda mevlüt, Kur'an okuma. Neye uğradığımı şaşırdım. Duyunca küplere bindim. İyi düşündüğüm herşeyi baştan sona değiştirdim. Çocuğa gerçek bir akıl hastası, anadan doğma bir deli kızı verdiler. Çocuk kızı, evlendiği gece tanıdı. Sesini çıkartmadı. Bu çocuk, fakirdi, babası alkolikmiş, vakıftaki ağbileri okula gittiği ilk günden beri üstünü başını giydirmiş. Bilemiyorum neden sineye çekti, isyan etmedi, kızı, anasının evine göndermedi. Çocuğa bütün eşyalarını yapıp ayrı bir ev açmışlardı, akıl hastası kızın tek başına yapamayacağını bildikleri için, kızın annesi de evde kalıyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Arkadaşları yanında imalı laflar etmeye başladı, yüzüne karşı tezgaha getirilip kandırıldığı gibi laflar söylendi. Hiç oralı olmadı. Söylenenleri duymadı. Başını öne eğdi, akşam olunca pazardan naylon torbayı doldurup evinin yolunu tuttu. Evdeki akıl hastası kadına kutsal bir emanet gibi hizmet etti. Bunlar benim aklımın alacağı şeyler değil. Bu felaket benim başıma gelseydi bu mahalleyi yakardım. Yıllarca, çocuk, kendi hesabını aile içinde yapacak diye boşuna bekledim!

55 yaşlarında öküz kadar iri suratlı, burnuyla toprağı deşip gübreleyen, yağlı, salyalı domuzlar gibi iri kafalı, sakalları göbeğinde, evinden hiç çıkmayan, kapısı hergün ana-baba yeri, bir şeyh vardı! Şeyhi fazla görmedim. Köse bir çavuşu vardı, sonra halifesi oldu dediler, kurnaz, hilebaz, ortalıkta o dönüyor. Konservatuarı terkettiği söylenen bir genç kız hergün girip çıkıyor. Cennet kuşu kadar güzel, 18 ya var, ya yok. İpek başörtüsü. Ağlamaklı gözleri. İri iri kan çanağı gözleri. Lale yaprağı gibi dudakları. Burnu çok biçimli. Ne biçimi, daha güzel bir kız çehresi görmedim. İnsan denen varlık bu kadar güzel bir çehreye sahip olabilir mi? Bir dönüp baksa, alıp buralardan kaçıracağım. Başka her yerde, gözlerinin rengini görmek kısmet olmadı. Adamakıllı aşık oldum.

Şeyhin evinin önünde kalabalığı hergün yokluyorum. Artık şimdi bu. Kızın dışarı çıkmasını yüreğim hoplayarak bekliyorum. Çıkar çıkmaz kız, şoförü hazır, mersedesine biniyor. Birkaç saniye ancak görüyorum. Evlerinde sanki hergün bitmeyen dini törenler var. Hergün gözleri ilahi bir manayla yere çakılı. Uzun pardesösü kan renginde güller gibi. Eşarbının önüne elmas bir bronş takmış. Kızı gördükçe içim yanıyor. Ağlamam geliyor. İçimden hayaller kuruyorum. Derdimi kime anlatsam, şeyhe gidip ne desem, kızın anası, babasını nasıl bulsam.. İki yıl kızın adını sanını öğrenmekle geçti. Ne aptalmışım, şeyhin üçüncü karısıymış. Beynim parçalandı. Arabaya binerken yanımdaki kadın da annesi değil, şeyhin birinci kadını. Yüreğime bir omuz kurşunu girmiş gibi, tepem attı, herşeyim allak bullak oldu, eğreti bir inancım vardı, tuz buz oldu. Çektiğim acıyı anlatamam.

Hergün kuş sürüsü gibi küçücük İmam Hatipli kızlar gelirdi dükkanıma. Herbirinin hatıra defterine şiirler yazmamı isterlerdi. Ve şiirler yazdım, ne bitmez sayfalar, her kıza, tane tane, inci taneleri gibi harflerle özene bezene. Yanındaki kadınlar, bakıcısı gibi ona bakıyor. Kadınların suratlarını inceledim, kangal köpeği gibi, hizmetçi değil, gestapo subayları. Araba kapıları, lüks, sanat hiç değil, hapishane kapısı. Kızın önünde kapılar açılıyor, ardından hemen kapılar kapanıyor. kız, korumaları bu kadınlarla nereye gider, nerden gelir, bu şatafat, bu tören nedir. Sanki burası bir ülke krallığı, bu kadın bu ülkenin kraliçesi!

Kızın adı Sevtap'mış, değiştirip Rabia yaptılar! Tapmak Allah'a mahsus olduğu için değiştirdiler ismini, ama, Rabia'ya daha çok tapıyorlar. Rabia, aşkını içimden kopartıp atamadım. Şehre dönecek, sıfırdan düzen kuracak gücüm olmadı. Mal varlığımı satsam, otuz-kırk milyar ancak eder, Şehirde bir ev bile alamam. Hadi ev aldım, karnımı nasıl doyuracağım. Buraya mahkumum. Canım sıkılıyor, deli olacağım!

Ben eski bir solcuyum, eşitlik istiyordum, olacak iş değil, hiç olmayacak! Eskisi de olsa hiçbir solcu, bu kadar eşitsiz bir sahneyi hergün seyretmeye dayanamaz, gitmek istiyorum burdan. Köylüden bir müşterim vardı: Rasim dayı. Rasim dayı, "sen hiç sıkılmaz mısın" dedim. Rasim dayı, ben dedi, öyle sıkılırım ki, bütün köyü yakmak gelir içimden... "Eeee, ne yaparsın?".. "Yanıma rakıyı alırım, sırtıma tüfeği, her ay Karagöl'e domuz vurmaya giderim, üç-dört gün dağlarda yatarım." Karagöl yüz kilometre, belki daha fazla. Çubuk'a kadar otobüsle, sonra yürüme, vuruyoruz dağlara. Baharda karlar erir, küçük tepeciklerin ortasında küçük göller oluşur. Yollarda kartal bile çıkar önümüze. Her taraf meşe ağacı. Büyük değil, küçük meşeler her yanı sarmış. Domuzlar meşenin pelitine hasta. Bu pelit olmasa burda hayat olmaz. Domuz yaşadı mı, tilki de yaşar, kurt da, hepsi birbirini yiyerek geçinip giderler. On metrede bir tavşan, tilki, sincap. Hem de Karadeniz'in rüzgarı gelir buraya, soğuk gibi. İç Anadolu'nun iklimi tam da burda değişir. Ankara kavrulurken, burası serin!

Karagöl büyük bir havuz kadar, balık da avlanız. Krater gölü. Yukardan bakınca siyah görülür, bu yüzden Karagöl denmiş. Tepeleri orman! Orman müdürlüğü çevirmiş, korumalar koymuş. Dağlara vurunca insan başka bir alem görüyor. Bu alemin içinde başka bir değirmen dönüyor! Domuzlar "ahlatı" çok sever, armutun küçüğü gibi. Sonra domuz gider, ormanın içine sıçar. Bakarsın gübresinden Ahlat ağacı büyümüş, gübresinden ağaç dikmiş. Domuz burnuyla toprağı eşeler, toprağa çapa gibi olur, toprakta domuzun oyduğu yerde fidanlar biter. Bu toprak domuz toprağı! Kimse elini değmez, bir domuzlar düzeni!

Domuzun bokundan kırlarda binbir çiçekler, geceleri aynı çiçekleri o domuzlar parçalar! Halk neden domuzu sevmemiş. Aç kalınca tarlasına saldırıyor. Dini sebepleri de var. Ama yaban domuzu olmazsa, bu toprak yaşayamaz. İşte hepsi kaç yüz yıldır terketti bu toprağı, domuzlar bekliyor dağları, tepeleri! Meşe bu toprağın en köklü ağacı, olmazsa olmaz! Ama kimse domuz için bunu söyleyemez. Meşenin oğlu, ailesi gibi yabandomuzu! Yüz yılları düşününce, bir domuzluk var diyor insan bu toprakta. Domuzları sevmiyoruz, ama domuzlar var. Rasim dayı, dedim, sen domuz öldürüyorsun, domuz öldürmesen ne yaparsın! "Yapamam" dedi. Rasim dayıyla gecelerimiz geçti, onunla ayı bile gördük! Rasim dayı, "babam da öldürdü, dedem de domuz öldürdü" dedi. Toprağı, bitkiyi, tanımadığım ağaçları, tanımadığım köyleri öğrendim. İşte Yıldırım Beyazıt bu dağlarda konaklamış ordusuyla. Köylerin adları ta o günden kalma, işte: Kışlacık köyü! İşte Okçular köyü. Silah çatıldığı yer: Çatokçular köyü. Hayvanlarını bağladığı yer: İşte Ahur köyü. Anadolu'nün düğümü Malazgirt'te değil, burda çözüldü, o büyük Türk imparatorluğu Bursa'da Edirne'de değil, işte tam burda kuruldu.

Tepelerdeki köylerin hepsi Yıldırım askerlerinin kışlamasıyla konulmuş, Çubuk ovasına doğru gidince, artık Timur'un isimleri başlar. Timur ovaya hakim. Eskiden Çubuk dağlarında ormanlar hakim, fillerini bu ormanlara gizlemiş. Karagöl'den kıvrılıp Karadeniz'e iniyorsun. Karagöl'de toprağın rengi değişiyor... Kireç gibi açık renk toz toprak, kırmızı, bordo, koyu bir renk alıyor. Artık burası İç Anadolu değil! Nisan, Mayıs, Haziran ayları dayanılmaz güzel. Eşsiz bir toprak! Sahipsiz. Dağlarda in-cin yok. Birkaç köylü arasan yok. Hepsi göçmüş. Beş-on evden ibaret kimsesiz damlar! Kurumuş dereler. Derenin adı da zaten kuruduğu için Kuruçay. Allahım, Allahım, buraları gördükten sonra, dükkanda duramaz oldum. Rasim dayı gelsin gelmesin, vuruyorum Karagöl yollarına. Köylülere soruyorum bu çiçeğin adı ne, bilmiyorlar. Şehre indim, aramadık kitapçı bırakmadım, bu çiçeklerin adını bilen yok! Nasıl yok lan, orospunun çocukları.. Yıldırım buraya geleli bin yıl olmuş, hala mı yok, ulan!

Dağ, tepe Rabia'yı düşünüyorum. Hangi ay açar, hangi bayırda yetişir, hangi yağmur, hangi rüzgarla, hangi gölün kıyısında büyür, öğreniyorum Rabia'yı. Adlarını bilmiyorum. Her gece domuzlar çiğniyor. Domuzlar basıyor tarlaları, çimenleri! Ama adlarını bilmiyorum. Ben, yabancı, ben kendi köyümde turist. Koklayıp, bakıp, yanlarına uzanıp, sonra ağlayarak elveda diyorum. Ama onlar orada. Hiç kimse beni dükkanda tutamaz. Silah aldım, uzun bıçaklar aldım, değnekler aldım, belki aç bir domuz keser önümü. Rasim dayıyla yamaç yamaç geziyoruz. Rasim dayı: "Oğlum delleneceksin, çiçektir, bak geç!.. Başlarında bekleme. Burada her ayağını bastığın yer bir kainat, fazla düşünme, düşünmeden geç!".. Düşünmeden geçiyorum kırları. Düşünmeden o dağdan öbür dağa ip atlar gibi atlıyorum. Tepelerden derelere düşüyorum. Bir adımda yanındayım derenin. Düşünmeden bakıyorum çiçeklere. Rasim dayı kızılderili gibi, o gece hangi hayvanlar su içmeye indi, çamur izlerinden herbirini çıkartıyor: Domuzlar, domuzlar! Bu memleketin domuzu bitmez. Aklımdan çıkaramıyorum o kızı. Çiçekleri kokluyorum, onu kokluyorum, onu kokluyorum.

Köylüler bir düzen kuramamış, çift yok, çubuk yok, bir domuz düzeni, domuz bereketi.. Türk solunun zırnık aklı yok, iğreniyorum hepsinden. Köylü ama çiftçi değil, kumarbaz, kadın düşkünü, hiçbiri krediyi tarlaya sürmüyor, yıllardır DYP bunları krediye alıştırmış, faizlerini silmiş. Dünya Bankası, IMF, Türk solundan daha iyi tanıyor Türk köylüsünü. Kredi verilecekse çiftçiye verin, köylüye değil. Şu İşbankasının önünde kuyruk olan köylüleri bir makineli tüfek alıp taramak geçiyor içimden, utanmaz adamlar, yılda altı gün tarlaya çıkmazlar, on milyar, kırk milyar kredi alır. Hortumculardan beter bunlar. Görünce bir domuz gibi vurasım geliyor!

Esnafı ilk günden beri tanırım, bunların, lüks Gaziosmanpaşa'da daireleri var, ama orada oturmazlar, çünkü maden burada. Hadi hesaplayın, vakıflar şehirden dörtbin, beşbin kurban parası toplar. Diyelim koyun başı 130 milyon. Köylüden koyunu 100 milyona toptan alır, yine aldıkları esnafa aynı koyunu 90 milyondan satar. Ortada kurban için kesilmiş koyun yok. Ortada para dönüyor. Kasabı, köylüsü, toptancısı, yılda bir gün kurban işi yapsa köşe oluyor.. İnsan sormaz mı, bu kurban fakirlere dağıtılmayacak mı? Nerde? Yıllardır kurbanımı çok dürüst adamlar diye bu vakıflara verdim. Şimdi ayıldım. Benim gibi uyananlar çok! Kurbanımızı alır, kendimiz keser, mahalle aralarında eş, dost, tanıdık fukaraları sormaya başladık. Yoksulları biz de görelim. Biz kendimiz teslim edelim, dedik. Neye uğradığımızı şaşırdık. Onlarca dul kadın, evlerinde çorba yok. Onlarca felçli hasta, sandalyeleri yok, yataklarında dönemiyor. Onlarca okuyamayan çocuk, oraya buraya çırak oluyor. Yıllardır paralar buralara gidiyor güveni içinde teslim ettik. Vakıflardan gidip bu yoksullara bakan yok. Ortalıkta milyon dolarlar dönüyor! Şehirden binlerce müslüman güvenle bu vakıflara paralarını teslim ediyor. Kurbanı kime verdiler bilen yok. Bir de düzenli zekat ödeyenler. Zekat parası kurbandan fazla. Zekatı, kurbanı topla, değirmenin suyu milyon dolarlar çıkar ortaya. Hep bunları söyledim, düşmanlarım çoğaldı.

Yapmadıkları kalmadı. Dükkana hergün zabıta geliyor, bir bahaneyle ceza kesiyor. Soluk aldırmıyorlar bana. Belediye meclisinde, bu adamı buradan nasıl atarız diye konuşmalar başladı. Apartman yönetimi, gece ışıkları sabaha kadar yanıyor, evine kimler geliyor, belli değil diye, imza toplayıp beni apartmandan attılar. Muhtar, belediye başkanı başka iş yokmuş gibi, benimle uğraşıyor. Dükkanın kapısını çalan yok. Benim dükkana girene bile kötü gözle bakıyorlar. Birgün bir helikopter dolaştı mahallenin üstünde. Benim eski solculuğumu bahane edip "Ünsal'ı almaya geldiler" diye espri yaptılar, sonra bu helikopter esprisine herkes inandı. Beni yasal olarak burdan atamazlar ama, dükkanımı açtığım gibi kapatıyorum, aldığım mal rafta çürüyor. Dayanacak gücüm kalmadı.

Hatırlarsınız, son belediye seçiminde Karayalçın'la Gökçek, kafa kafaya çıktı. Geceye doğru, bizim burdan giden ikibin oyla Gökçek başkanlığı aldı. Burası şehirden yirmi kilometre uzak, niye şehrin oylarına sayılır bilmem. O seçimde sola bir tek oy çıktı. O bir oy var ya, o benim. Sola inandığım için değil, bunlara hiç inanmadığım için. Tası tarağı topladım, dükkanı kapattım. Bir çay ocağına da mı gücüm yetmez. Sokak sokak aradım. Sağlık Sokak'ta bir çay ocağı kadar yer buldum. Buraya ilk geldiğim, ıssız karayolunda tek başına yattığım o günleri hatırladım. Sağolasın İzocam tabelasından kulube yapmıştım. Sonra bu levhanın arkasına "Ünsal Ticaret" yazmıştım, arkasında hala Sağolasın yazısı duruyor. Rüzgar arkamdan girip önden çıkıyordu, mezzup, kimsesiz bir köpek leşi gibi asfaltın kenarında yattığım o günler. Skoda'nın arkasına yalnız, Sağolasın İzocam levhasını aldım, arkama bakmadan, bastım geldim.

Yirmi yılım gitmiş, hayatım bitmiş, umrumda değil, garsonluk yapar, sokaklarda yatar, karnımı doyururum. Benim derdim, on üç-on dört yaşında başörtülü kızlar! Kuş sürüleri gibi doldururlardı dükkanı. Herbirinin hatıra defteri vardı. Polisi, jandarmayı koymuşlar, okula almıyorlar! Bu minicik çocukların ne günahı var! Sizler yazar değil, haysiyetsiz insanlarsınız. Burası domuz toprağı, anlayın artık, domuzlar gübresiyle kendi çiçeklerini parçalıyor, artık yazarıyla, siyasetçisiyle bu toprağa bir insan düzeni girsin. Bir domuz zenginliği bu. Kültür zenginliği olsaydı bu yavruların başını hangi kuvvet açabilirdi? Bu minicik çocuklara yapılanlardan, bu topraktan iğreniyorum. Son günlerim bu çocukların hakları için gazeteler, yazarlara mektuplar yazmakla geçti, tek bir kişi, ama bir tek yazar kulak asmadı. Aylardır bu çocuklar için yazdığım şiirleri dergilere gönderdim, bir tek dergi, ama bir tanesi yayınlamadı. Oysa bu çocuklar nasıl dünyadan habersizler, neler olup bittiğini hiç bilmiyorlar. Buradan gidiyorum, ama onlar yüreğimi oyuyor benim.

Sabahlara kadar Allah'a yalvarıyorum. Aç kapını Allah'ım! Ya hiç doğmamış gibi yok et beni bu evrenden, ya da bu bakışlarından incecik hüzün dökülen kızların sitemlerine direnecek yürek ver bana. Ya karayoluna fırlatılan naylon torba içinde kusmuk yap beni, ya da bu minicik kızların içine akıttığı gözyaşlarını gösterme bana. Ya şeytandan da alçak yap beni, ya da onların ruh kadar sessiz, gül renkli gözyaşlarını gösterme bana. Dayanamıyorum. Minicik çocuklara kalkan, polis, jandarma ellerine dayanamıyorum. Sağcılar, solcular, domuzlar, devlet, döndü dolaştı sonunda bu çocukları dövmeye başladı. Olan neden bu çocuklara oluyor, bu koca dünya neden bu çocukların başına yıkılıyor.

Ya öyle yap Allah'ım, ya böyle yap, ben dayanamıyorum. Al bu insan fıtratını benden, yılan ısırığı bu zehir masum bakışlardan kurtar beni. Ah o başörtülü minik kuzu kuzu kızlar. Bahar rüzgarı kadar tazeler. Azmış devlet, azmıştan beter aileleri arasına neden onlar sıkışıp kaldı?

Gül yaprağı yanaklı minicik kızlar! Nazlı bakışları öğrenecek yaşta, tankların, domuzların gübresi, kurbanı oldular. Göl suyu gibi pembe parlak yüzleri. Destiyi onlar kırmış gibi, yere bakıp, utanıyorlar polis amcalardan. Manalı bakışları öğrenecek yaşta, panzer önünde bekleşiyorlar. Oyuncaklarıyla çekişmeyi dahi bilmeyen bu çiçekleri kan gölünde boğuyorlar. Hiçbiri yakıcı bir aşkı bilmez. Kirli bir savaşa sürüldüler. Dağlardan ağlayarak dökülen çiçek yaprakları gibiler. Çağlayanların kayalarına alınlarıyla çakıldılar. Gökleri kucaklayan pespembe kanatlı melekler gibiydiler, kartalların önüne bıldırcın eti gibi konuldular. Islanmış kanatlarıyla sinmiş minicik kuşların önüne koskoca bir ordu koydular.

Lalenin tam içi gibi yüzlü kızlar! Çiğ damlası kadar küçük kızlar! Memleket zehrini, çöpünü, upuzun yere yatırıp, gırtlaklarına kadar ağızlarından döktüler. Nur damlası, su damlası gibi kızlar. Alev göğüslü kızlar! Nar çiçeği kızlar! Kim çıldırttı bu laleleri...

Bu, feryadı dahi bilmeyen, sesi hiç çıkmayan minicik çiçekleri kim düşman yaptı! Biz, ideolojimizi değil, haysiyetimizi kaybettik. Hangi haysiyetli insan dayanır bu istiraba. Kime yazsam cevap vermiyor! Tek satır nedir, bir cümle bahsetmiyorlar. Bahar müjdesi gibiydiler. Çiğdemcikler gibi başları göklere yükseliyordu. Nasıl anlatsam onları. Ay ışığını şişelere doldursanız. Avcuna alamaz kimse o şişeyi. Ancak o kadar güzel olur yüzleri. Dayanamıyorum.

Bırakıp onları gidiyor Ünsal ağbileri. Yirmi yıl içinde, onların o güzel tatlı yüzlerinden, masumluklarından başka bu ülkede hiç kimseye borcum yok. Bir oy nedir, bir oya dayanamadılar. Bir oy nedir, bir oyla, güya kendimce insan olmanın haysiyetini ayakta tutmaya çalışıyorum. Dalgasını geçmesin bu bir oyla kimse. Beni annem, boş tencerede su kaynatarak büyüttü. O bir oyu yirmi yılda zor kazandım. O bir oy, bu domuzlardan, bir kıl koparmak... Bu domuzlardan bir tek kıl koparmak nasıl zormuş...

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

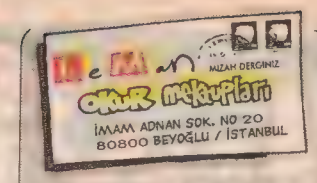

F Tipi Cezaevi B.1-5/48 Tekirdağ'dan Leman'a gelen mektuba;

Size binlerce merhaba. Siz bu halkın bayramını büyük bir içtenlikle kutluyorsunuz, sizin bu samimiyetinizi ve temizliğinizi okuduğumda içim eziliyor. Etrafıma bakınıyorum (ben de dahil); bu değer veren, saygılı tutumu hakeden bir halk var mı diye? Ne yazık ki kimseyi göremiyorum. Bu halkın kışılıksiz halinden nefret ediyorum. En korkuncu bütün uğraşlarım karşısında bir kişinin bile değişip dönüşmediğini gördükçe her gün intihar edip etmemek arası gidip geliyorum. Ama intihar etsem, çevremdeki bu duyarsız umursamaz insanların beni zayıf görecekleri düşüncesi, benim intihar etmemi engelliyor. Selamınıza ve sevginize layık olabilmek, mücadelenizi mücadelem olarak görebilmek isterdim ama bu ülkede birşeylerin (olumlu anlamda) değişebileceğine kendimi inandıramıyorum. Belki ölüm orucunun 136. günündeki birine bunları söylemek çok uygunsuz gelebilir ama bunu inanın ki utanarak size itiraf etmek istiyorum. Siz ve sizinle mücadele eden insanlar bu ülkede temiz kalan bir şeylerin varlığını gösteren şamar gibisiniz ama birer birer bizi terk edip gittiğinizi gördükçe kendimden de bu halktan da nefret ediyorum.

Yeşim Taş

Sümeyra Kaplan'a Mektup...

"Bir Yol Hikayesi" başlıklı yazında gecemi allak-bullak eden ve onca acıyı içinde dirhem dirhem çoğaltan bir ay parçasının kalbinden biçaklanmış kanıyla ıslandı gözlerim. Satırlarının arasına gizlenmiş o masum çocuğun gözleriyle tetiklenmiş gözlerim, sahibine sadık bir kangal gibi aynı satırlar arasında nöbet bekledi. Ben yazına bakıyordum, yazın bana! Oysa her ikimiz de sevdalı bir yureğin bağlanıyla kenetlenmiştik hayata. . Ve inan bana, bu piç edilmiş yaşamın bizlere ayrılmış bir kısmında, insanları insanla, sevgileri sevgiyle, umutları umutla sarabileceğimiz namuslu ve güzel günler olacaktır.

İçindeki iyi niyetin, merhametin ve coşkunun deli bir poyrazla savrulduğunu biliyorum... Ve gözlerinde birer kandil yakmış türkülerin, gönlüne tel tel dökülen her mısrasıyla daha bir palazlanmış sarılıyorsun içindeki kendine .. Çünkü orada hiç dokunulmamış, hiç bir parmak izinin bulunmadığı pırıl pırıl bir benlik yatıyor. Bedenin yaşama gücünü oradan alıyor. Sen ona aitsin, o sana... Yaşam sana bu iki dengeyi bir araya getirmeyi öğrettiğinde, parçalanmış düşüncelerini ve yıkılmış duygularını, bu kez bir duvar ustası gibi sen onceksin. Sevgiyle, Esen kal. Leman çalışanlarına kolaylıklar diliyorum. Hepinizi çok seviyorum.

M.Coşkun Candar

Ankara'da Bir Gün

İyi ki eski saati atmıştı. Şimdiki daha güzel didiliyordu. Neydi bu saatlerle alıp veremediği anlayamamıştı. Daha anlayamadığı bir sürü şey vardı ya neyse... Haftanın 4. günü olduğundan annesine okula gitmemek için uydurduğu bahanelerin bittiğini anlayınca dehşete kapıldı. Kalkıp banyoya gitti. Banyodaki işlemler tam bir seramoniydi. Aynaya baktığında iyileşen sivilcelerinin (tip camiasında "akne") yerine yenilerinin çıktığını gordu. Zaten her zaman kaliteli sivilceler için yeterli kadrosu vardı. Aynada gozlerinin altındaki morluklara da baktıktan sonra herkesin yaptığı gibi yüzünü yıkamak yerine sadece gözlerini suyla biraz temizledi. Bu kadarı yeter de artardı. Ocaya girmeden önce çay suyunu ateşe koydu. Giyinirken pek birşey düşunmezdi. Annesinin kalktığını duydu. Annesi hafta içi kalkar kalkmaz mutfağa gidip çayı demler, tuvalete gider ve yatardı, tabii haksızlık etmemek lazım, bir-iki kahvaltılık da çıkarırdı. Kahvaltı, dişler ve saçların fırçalanmasından sonra (ayrı fırçalar kullanırdı) dışarı çıkmak için hazırdı. Okul yolu düz gider oratoryosundan bir bolumü icra ederken annesi tekrar kalkmıştı. Sıra onu giy bunu giy kavgasındaydı. "İstemiyorum anne!" cümlesinin annesinin dağarcığında yeri yoktu. Neyse... Yaşlı cadıyı uzmemek için bir şeyler daha giyip attı kendini dışarı. Koşe başında da sonradan giydiklerini çantasına tıkıştırırdı. Durağa vardığında uşumuş olurdu. Nasıl ısınacam ben derken otobüs geldi. Aslında otobüs demek yanlış; onun yerine "sıkıştırılmış insan topluluğu dört tekerlek üzerinde aracı" desek daha doğru olur. Sıkış tıkış metroya varıldığında, daha maceranın ortasına bile gelinmemiştir. Orda da birbirine bön bön bakan insanlardan tut da evlerini taşımak için kargo yerine metroyu kullanan (tabiri caizse) moronlar doldurudurdu vagonları. Okula vardıktan sonra. Sıkıcı dersler, anlamsız muhabbetler, vıdı vıdı vıdı... Eve geldiğinde tehlikesiz ve ucuz bir hobisi olan uyku düzenine geçti. İşte hayat buydu, sıcak yatağında artık güvendeydi. Daha sonra kalkıp akşam yemeğini yer, biraz ders çalışır, yatardı. İşte bu sadece bir gün deyip geçmemek gerek. Aha bunu yediyle çarp... "İşte Hayatınız" programına çıkmış gibi oluyorum. Benim hayatım hep rutin hep monoton hep sıkıcı. Umarım sizinki öyle değildir.

Duygu Orhun
e-mail: duyguorhun@hotmail.com

Hak ve Özgürlükler Onurlu Bir Yaşam İçin
Ekmek ve Adalet
25 MART Paylıyoruz
Adres . Mimar Hayrettin mah. Doğramacı sok. no.12.4 Eminonu. İstanbul
E-mail . info@ekmekveadalet.com
Internet . www.ekmekveadalet.com
Tel : 0 212 491 16 40
Fax: 0 212 491 16 37

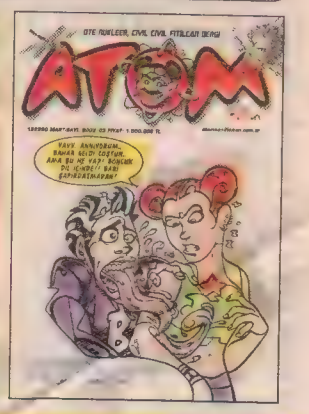

LeMan
SAYI: 540
16 MART 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0 212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44
• Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212 880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212 622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde

pazar sevişgenleri

met üst

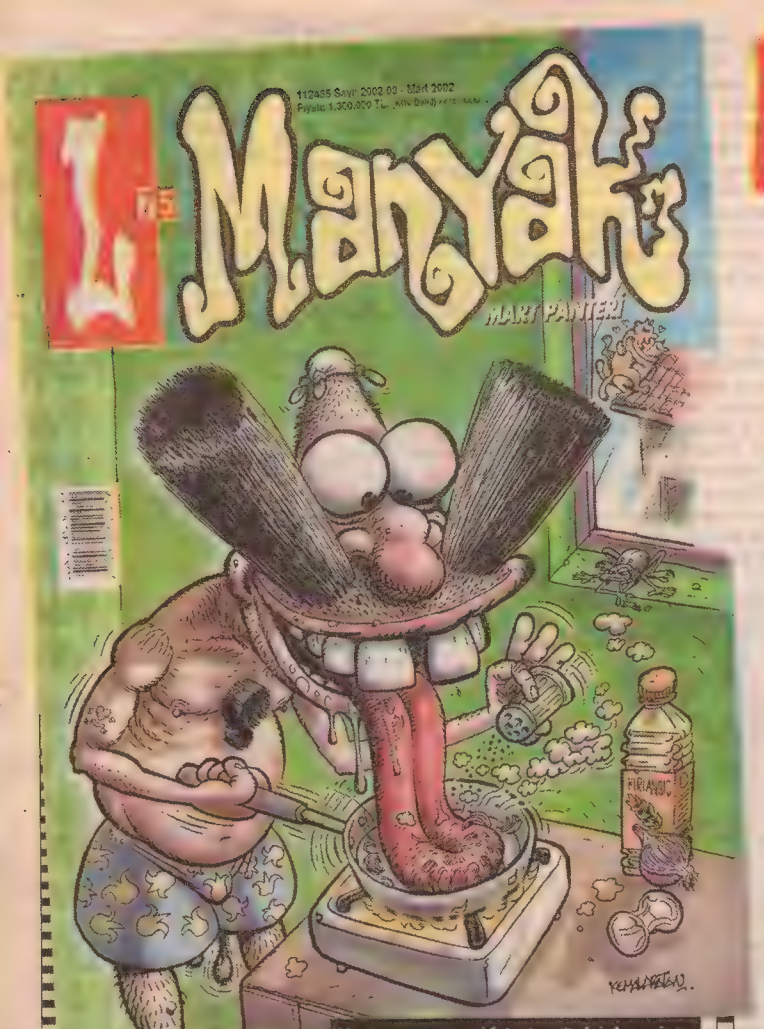

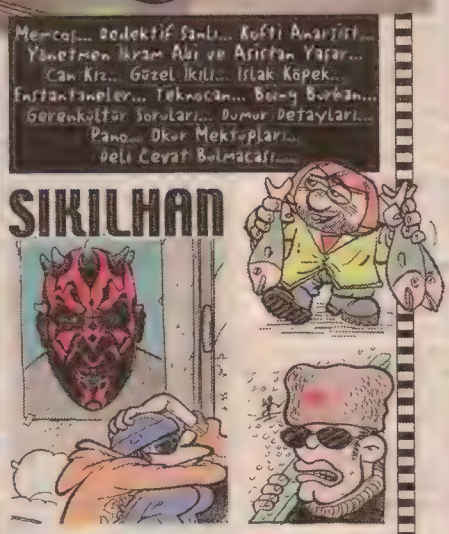

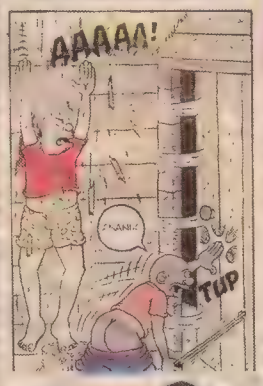

İNGİLTERE'NİN PUB'LARINDA GÖZÜNE KESTİRDİĞİ KARIYI BAĞLAYABİLECEK KADAR YETERLİ İNGİLİZCE KONUŞAN MR. FUÇİRTENS SİZE BİLGİ VERECEK!

- Hello madam!
- Hello!
- Cen Ay sit?
- No problem!
- Hello madam Again?
- What?
- Allıma yol T...

- Du yu bira?
- Thanks!
- Du yu sex?

zımbasal yumruklar

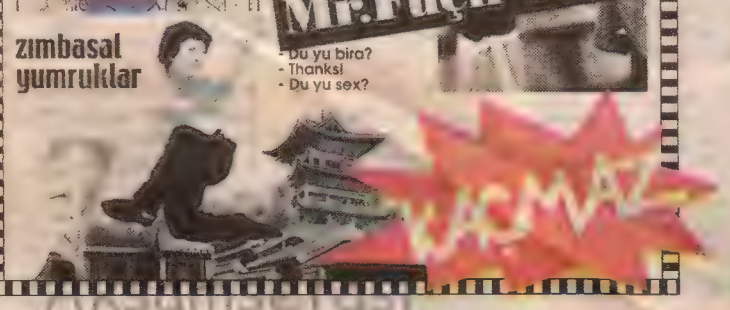

541

23 Mart 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/12 - 600.000 TL. (KDV dahil)

Kurtarımızın Nevruz Bayramı Kutlu Olsun

Leman

KRONİK HASTAL...

leman.com.tr

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

İsrail, Filistin'de Kan Kusuyor, Herkes Susuyor

Bir avuç halk, yapayalnız. Sokak sokak, ev ev katlediliyor. Kameramanları, gazetecileri dahi öldürüyorlar. Delikanlı görünen herkes toplama kamplarında. Filistinli anneleri her gün zırıl zırıl ağlatıyorlar. Saplantılı, hastalıklı bir manyak: Şaron! Filistinli öldürmek, artık İsrail'in folklörü olmuş. İsrail askerleri, 10 yaşında çocukların karanlıkta burun buruna geldiği çelik suratlı fareler! Filistinli kanı içerek yaşayan vampirler, korku ve dehşet siyasetinin adı: Şaron! Bir bakın Filistinliler'e, hepsi yaşayan ölüler! İsrail'in arkasında ABD, Avrupa, dünya basını var. Şaron da Hitler gibi rüya görüyor. Bir sabah kalktığında Filistin olmayacak. Bir sabah kalktığında evrende yahudiden başka kimsecikler kalmayacak. Zaten koca evrende, yabancısı, turisti olmayan, yüzdeyüzü yahudi tek devlet: İsrail. Bir tek kişiye tahammülleri yok. Tank, bomba, misilleme, kan, işte korkunç Şaron! İsrail devlet değil, hala kan labaratuvarı. Tarih, İsrail'den daha faşist, daha ırkçı bir devleti tanımadı.Dünya basını, ajansları bağlamışlar. Herkes görmedim, duymadım diyor. Düşman bildikleri gazeteci, yazar, hemen yokedeliyorlar! Şaron, bütün dünya bize düşman gibi büyük bir halüsinasyona tüm halkını inandırdı. Oysa ne Türk ne de Arap topraklarında tarih boyu tek bir yahudinin burnu kanamadı. Tek bir yahudi öldürülmedi. Avrupa'nın göbeğinde öldürüldüler. Filistin, elli yıldır muhacir bir halk, dört milyon Filistinli'nin ikamet edeceği bir yer hala yok! İsrail hepsini öldüre öldüre bitirmeyi düşünüyor. Filistin'i cesed müzesine çevirdiler! Topraksız, devletsiz, silahsız, sınırsız, sahipsiz bir halka elli yıldır saldırıp, zalim öykülerle acı çektiriyorlar. Arafat'ın tüm silah arkadaşlarını öldürdüler. İsrail'e yerleştikleri günden beri "öç" peşindeler. Öç almak için herşeyi kullanıyor, her yerde karışıklık, kaos çıkartıyorlar. Her devlet içinde, her millet içinde öç almak için değerler düzenini, ahlakı, hukuku, erdemi alt üst ediyorlar. Her yeri karıştırmak, her şeye çomak sokmaya siyaset diyorlar. İşte ne güzel bir devletiniz var, barış içinde oturun, yok, tüm evrene ıstırap çektirmeye yemin etmişler. Girdikleri, çıktıkları her ülkede kaos yaratıyorlar. Koskoca bu kosmos'da tek bir mutlu gün düşünmezler! Bir tek gün huzur istemezler. İşte arkanıza ABD'yi, Avrupa'yı, dünya basınını almış koca bir devletiniz var; barışı hiç düşünmezler. İsrail'i insanoğlundan öç almak için kurmuşlar. Bütün dünyadan öç, bütün tarihten öç... Bahar geldi kardeşim, iki gün durun, bir gün huzur verin. Dünyanın tapusu cebinizde gibi davranmayın. Karşınızdaki her insanı kine, nefrete zorluyorsunuz. Sonunda on yaşındaki çocuklar dahi intihar komandosu olarak bedenini parçalıyor. Sizin suratınızı, vahşetinizi gören herkes intihar komandosu oluyor!

Bu yazı Nihat Genç'in Charlie Hebdo-Leman Özel sayısında yayınlanacak "Bitmeyen Hesap: AB" başlıklı yazısından alınmıştır. Aşağıdaki kapak karikatürü çizeri tarafından bu yazıdan habersiz olarak çizilmiştir.

Amerikan salatalığı, eşşek diken kovboy Dick Cheney, savaş tamtamlarıyla Ankara'ya indi. Hükümeti pek iplemeyen Cheney, askerlerle başbaşa görüştü. Postasını kodu, havasını aldı ve gitti...

Go Home Mr.Cheney!
(Dick'tir git!)

• Irak operasyonuna destek bulmak için 12 gündür ülke ülke gezen, fakat bu arayışlar sonucunda özet olarak babayı bulan ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, son bi umut Türkiye'ye geldi... Cheney için yoğun güvenlik önlemleri alındı, herhangi bir suikaste karşı, aralarında oyuncu Baykal Kent'in de olduğu 6 adet sahte Dick Cheney heyette görevlendirildi... Esenboğa'nın VIP salonunda benzerleriyle tanıştırılan Cheney'nin Baykal Kent'in adını söylemesi üzerine "Neykent?!" diye sorması şaşkınlığa yol açtı...

• Kalp rahatsızlığı nedeniyle manyetik cihazlardan uzak tutulan Cheney yüzünden birkaç saat cep telefonu kullanamayan bir grup Türk yetkilinin depresyona girdiği ve ücretsiz izin istedikleri öğrenildi...

• Öncelikle cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'le görşen Cheney bi ara terbiyesizleşti ve "Tarih boyunca 16 devlet kurmak marifet midir, biz sadece bi tane kurduk ama içinde 50 tane birleşik devlet barındırıyo.... Skor toplumuyuz biz uleyn!" dedi... Sezer'in herhangi bir yorum yapmadığı ve "kısmi tasarruf" amacıyla masa lambasını seri şekilde yakıp yakıp söndürdüğü belirtildi... (Kimlerse bu belirtenler, yıllar yılı?!..)

• Cheney, daha sonra Başbakan Ecevit'le görüştü... Ecevit'i öncelikle NBA Doğu Konferansı maçlarına dadanan Ali Fevzi Bir ve çetesi konusunda uyaran Cheney, daha sonra Ecevit'e "Irak'a girersek tavrınız ne olur?" diye sordu... Ecevit'in "Hangi Irak'a, Kuzey Irak'a mı?" demesi üzerine Cheney'in "Piüüüü, bütünlüğü mü kalmış, Irak zaten bölünmüş ba!" diye mırıldandığı duyuldu... Ecevit'in "Saddam Hüseyin'i bizzat tanıyorum, pin koduna kadar bilirim, isterseniz bi de ben koniuşiim" demesi Cheney'i sinirlendirdi: "İyi valla be, komşu sizin, tehdit sizin, gelip uyaranda kabahat... Bana kalsa İncirlik Üssü'nü Bağdat'a bile taşırım, ama bizim başkan kıtkafalı!..." Hint kültürüne düşkünlüğüyle bilinen Ecevit'in hindistan cevizi sütü ikram etmesiyle ortam yumuşadı... Cheney "Ben de bu adam her gördüğümde nasıl biraz daha şişmanlıyo diyodum, meğer buymuş Vehbi'nin kerrakesi!.. "şeklinde konuştu...

• Programında olmamasına rağmen Demirel'le de görüşmek isteyen Cheney "Şimdi o kimse görüşmüyo diye mahzunlaşmıştır, dravdan bir-iki teati yapsak mı acaba?.." diye danışmanlarına sordu... Demirel'in Çölaşan'a yazdığı "Suç kiminse suçlu odur... Suç işlenmemiş ise suçlu yoktur... Suçlu var ise, en az bir suç bulunur... Suç ile suçlu arasına girmek günahtır... Suçumuz insan olmak, bir can taşımak" şeklindeki mektubu inceleyen Cheney, bu görüşmeden vazgeçti!..

• Daha sonra Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu ile Kara Kuvvetleri Komutanlığı, Destek Kıtaları kantininde başbaşa görüşmek isteyen Cheney'in bu isteği reddedildi ve görüşmeye İsmail Cem de dahil edildi... Cem yokmuş gibi davranan ve görüşmeye "Meraba asker!" selamıyla başlayan Dick Cheney, Kıvrıkoğlu'na "Irak'a girmeye, hayatın gerçek tadını paylaşmaya var mısınız?" diye sordu... Kıvrıkoğlu "Ben askerim, konu beni aşar, ama çarşı iznine çıktığımda görüşebiliriz!" dedi... Cheney bunun üzerine konuyu değiştirdi ve "Pepsi nası aldı ama Fruko'yu, süperiz biz oğlum.. Ayrıca, şişman kardeşleri basından izledim, bizim başkanın kızlarından beterleri de varmış demek ki dünyada!" dedi...

• Dick Cheney, basın toplantısı yapmadan Türkiye'den ayrıldı... Aynı saatlerde, Cheney'in benzerlerinden biriyle görüşen Tansu Çiller "Sayın Mobidik Cheney'le karşılıklı uyum içinde fevkalade yararlı bir olay şeettik" dedi!..

Vedat Özdemiroğlu

LeMan

7 TİP'li öğrencinin Bahçelievler'de vahşice katledilmesinin sabırları çatlatan uzunluktaki davasında MHP'nin terör merkezi olarak anılması MHP lideri Devlet Bahçeli'yi fena halde kızdırdı!!!

Erzurum'un Tekman ilçesi sağlık ocağında görev yaparken bölge halkına silah çekerek, "pis Kürtler siz hizmete layık değilsiniz.Hepinizi öldürmek lazım" diyen Dr. Mustafa Şen, DGM'de 3 yıl hapsi istemiyle yargılanacak.

ABD - DİCK CHENEY
Küresel terörizm
ENERJİ BAKANLIĞI
Camilere elektrik bedava, okullara parayla!
SUSURLUK PAŞALARI
Masum Korkut Masalları
KENAN EVREN
Ebedi lale
SÜLEYMAN DEMİREL
Ebedi ötesi lale
MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI
Isparta'da çocuklara gecenin dördünce basketbol maçı yaptıran organizasyon!
900'LÜ HATLAR
Tamam onlar vurguncu, ama hâlâ daha aramak da hanzoluk be kardeşim!
SİPAHİOĞLU'NUN KIZLARI
Entrika kurnazları, gürbüz Dallas figürleri
ALİ MÜFİT GÜRTUNA
İstanbul dolarlarının altında!
ALİ FEVZİ BİR
Çete İdman Yurdu
SADIK İLHAN
Kadın düşkünü, 'erkek' hakem!
SAMET AYBABA, ERDOĞAN ARICA
Şikeci teknik direktorler
İHSAN TÜRE
Zamanında konuşacaktın hoca!
RENE TEMMİNK
Barça'nın ofsayt gölünü veren dürrük
HÜLYA AVŞAR
Biz o sesle şarkı söylersek, sen de bizi eleştir!
FATİH ERBAKAN
PAF lale

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

Korkut Eken serbest bırakılsın??? Susurluk kahramanlarının yaptıkları her şeyden haberdar olduklarını itiraf eden Emekli generaller ile dokunulmazlık zırhına sığınan Mehmet Ağar yargılansın...

Medya, yazar tayfası, emekli generaller bilumum Susurluk kalemşörleri faili meçhullerin sorumlusu tetikçileri kahraman yapmaya çalışıyor. Her sıkılan kurşun vatan içinmiş...

Ölüm oruçlarında yaşamını yitirenlerin sayısı 50'ye çıktı. Kulaklar sağır, kamuoyu vicdansız, adalet bakanı halen hücre tipi cezaevinde ısrarlı...

Erdal İnönü'nün yeni oluşumcu sosyal demokratların liderliğinden çekilmesiyle 7 ayrı parçaya bölünen oluşum bir türlü partileşemiyor. Fikri Sağlar, Murat Karayalçın ve Mümtaz Sosyal tatlı yiyelim tatlı konuşalım diye pastanede bir araya geldi ama yine anlaşma sağlanamadı...

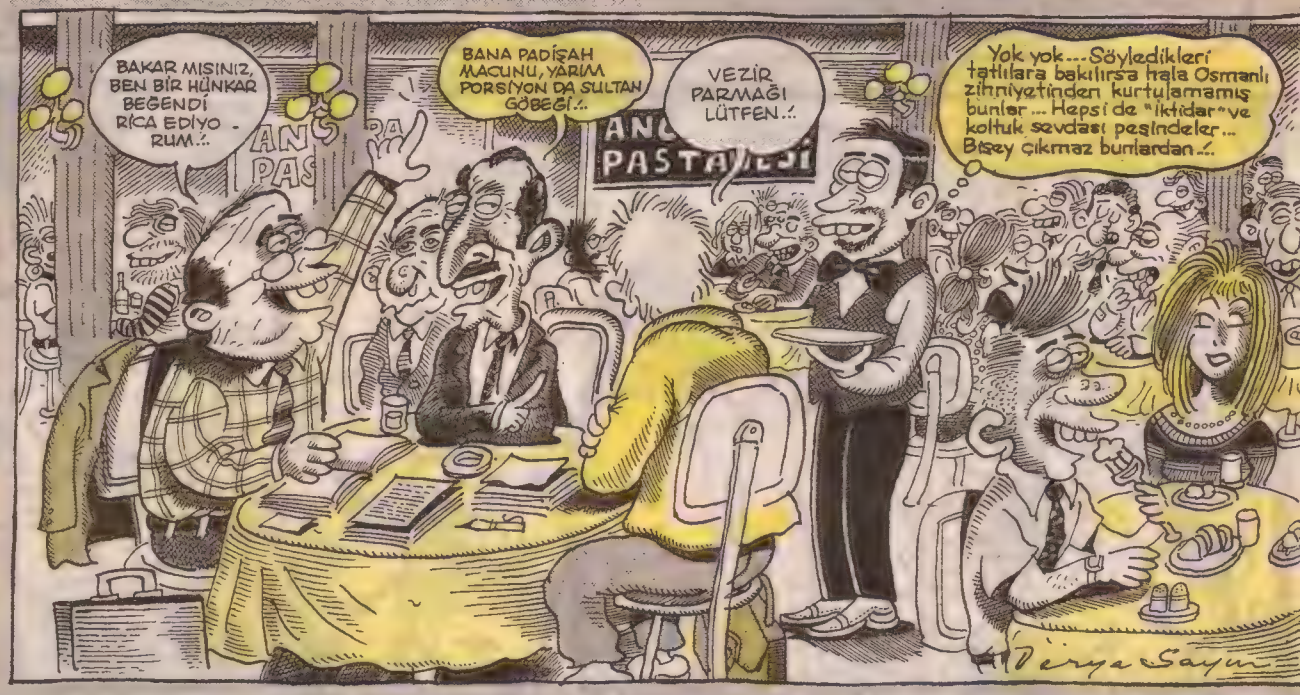

DİP NOT

Alp Tamer

harala gürele

ÇAĞDAŞ

GÜZEL ÖĞRETMEN ÖNDER BEY!

YURDUM ÖZEL HESAP KİTAP İNSANI

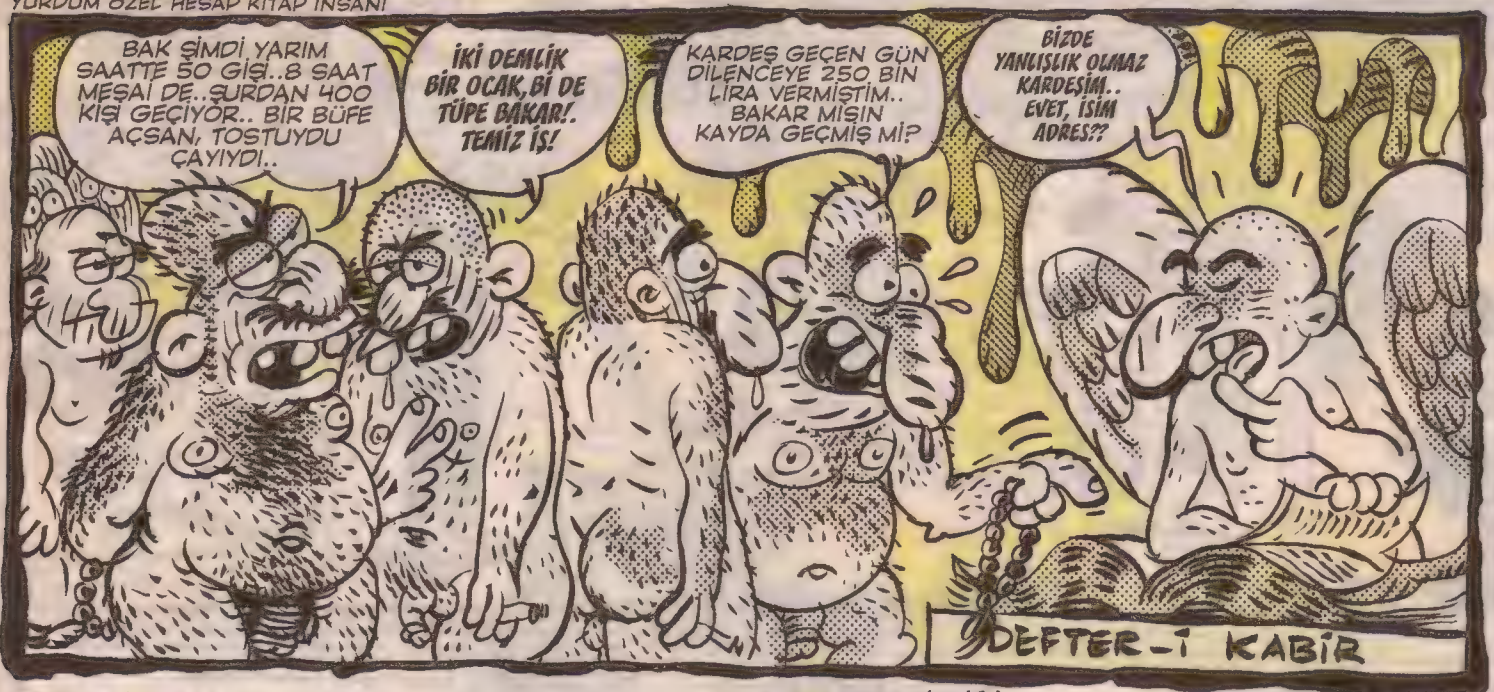

• SON PİŞMAAAANLIK NEYE YARAR..

• GÜMRÜK BİRLİĞİ

ESPRİ:DR.MURAT

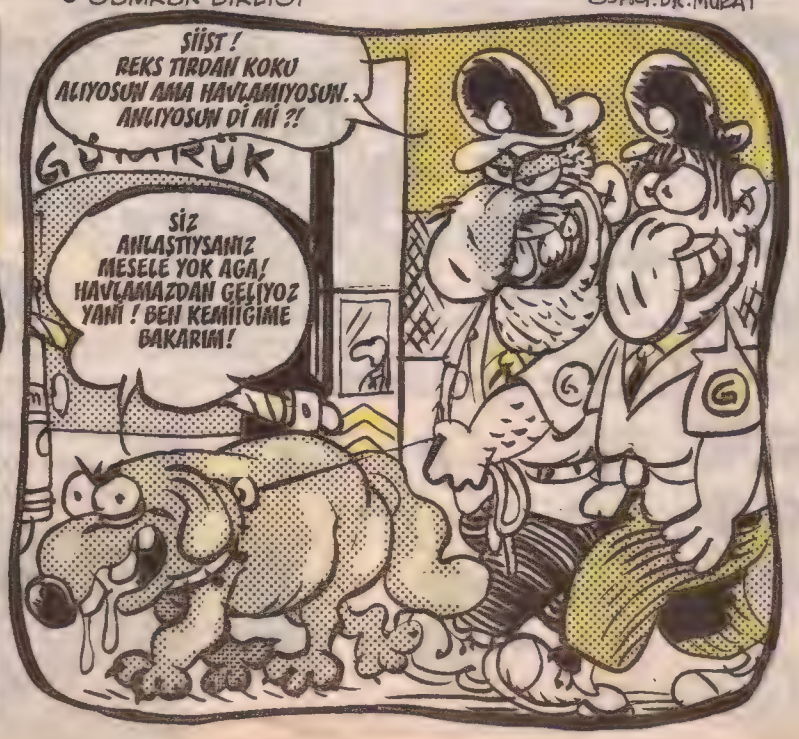

daral@leman.com.tr

Açık Büfe

met üst

hayvanlı atasözleri

(atasözleri bir bakıma toplumsal zihniyetin bakış açısının, algılama biçiminin ve toplumsal bilinçaltının bir çeşit dışavurumudur.. bu dışavurumun hayvanlara yönelik bir demetini topladım ben sizin için.. bu sözler bir çeşit 'kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla' mantığında, ama yine de hayvanları kırıcı.. ve şunu gördüm ve çok üzüldüm, atalarımız çok mu patavatsızmış veya niçin hayvan, bitki dahil hiçbir şeyi aslında çok sevmezlermiş acaba, niye.. ya da bu sözler bir ölçü olmayabilir mi..)

- **armudun iyisini ayılar yer!**
- at at oluncaya kadar, sahibi mat olur!
- **at ölür, itlere bayram olur!**
- domuzun kuyruğunu kes, yine domuz!
- **eşek, hoşaftan ne anlar!**
- itle yatan, bitle kalkar!
- **eşek, eşek olduktan sonra semer vuran bol olur!**
- eşeğe, altın semer vursan da eşek yine eşektir!
- **eşeği süren, ossuruğuna katlanır!**
- yılanın başı, küçükken ezilir!
- **dişi köpek kuyruk sallamazsa, erkek köpek ardından gitmez!**
- yengece, 'niçin yan gidersin' demişler, 'serde kabadayılık var' demiş!
- **şaşkın ördek başını bırakır, kıçından dalar!**
- sinek, küçüktür ama mide bulandırır!
- **sakal, keçide de var!**
- leyleğin ömrü, laklak'la geçer!
- **leyleği kuştan mı sayarsın, yazın gelir, kışın gider!**
- kedi, yavrusunu yerken sıçana benzetir!
- **kedi götünü görmüş, 'yaram var' demiş!**
- deve, kâbe'ye gitmekle hacı olmaz!
- **karga, yavrusuna bakmış 'benim ak pak evladım' demiş!**
- saksağan, danayı babası hayrına bitlemez!
- **eceli gelen köpek, cami duvarına işer!**
- talihsiz hacıyı deve üstünde arafat'ta yılan sokar!
- **it ite buyurur, it de kuyruğuna!**
- köpeğin duası olsaydı, gökten kemik yağardı!
- **hamsiden kurban olmaz!**
- horoz ölür, gözü çöplükte kalır!
- **katıra, 'cilve yap' demişler, çifte atmış!**
- devekuşu'na, 'yük getir' demişler, 'ben kuşum' demiş, 'uç o zaman' demişler, 'deve uçar mı' demiş!

Arşamsepası

GATANA

TUNCAY ARGÜN
KEMAL ARASTAN

1
NE DERSİN, Bİ MASAJ ATTIRAK MI LAN?..
MASAJ SALONU MASÖR CEVRİYE'DEN
RAHATLATMA, STRES ATMA, GEVŞETME
RELAXİNG, ELEKTRİK BOŞALTMA
HE VALLA ÇOK STRES YÜKÜ VAR ÜZERİMDE!

2
CEVRİYE HANIM NE ZAMAN GELİCEK ACABA?..
ŞİMDİ GELİR... SİZ BİRAZ GEVŞEYİN!..
ŞAKRALAR

3
♫ CEEVRİYE ♫ CEVRİYE CİLVELİ ♫ CEVRİYE! ♫
ÇASTIR! ÇAS ÇAS
OOYY OYYY!

ALOOĞ! İSTANBUL LOLİ TUR ŞİRKETİ Mİ?.. BEN KENYA SAFARİ TUR YOLCUNUZ RÜSTEM KUT... KARIMDAN, ÇOCUKLARIMDAN ÖNCE SİZİ ARIYORUM. SİZİN GİBİ TUR ŞİRKETİNİN DE, ROTASININ DA, REHBERİNİN DE, SAFARİSİNİN DE GELMİŞİNİ GEÇMİŞİNİ, ANASINI AVRADINI SİTEYİM. Bİ SES Mİ DUYDUNUZ? BİŞEY DİİL, ARKADAŞIN SESİ!..
HAKKINI HELAL ET RÜSTEM ABİİİĞ! Bİ Bİ Bİ Bİ Bİ Bİ!..
ÇAT
ABİ! ABİ! ABİ!
YARABBİİ YARABBİİ!..
UMOOH!
HARRR

Birisi "ama" sözcüğünü kullandığı anda, bu "benim yolum senininkinden iyidir ve senin yolun yanlıştır" anlamına gelir. Birisiyle bir anlaşmazlığınız varsa, muhtemelen her ikiniz de "ama" sözcüğünü kullanıyorsunuzdur. "Ama" çatışmayı kışkırtır, "ve" önler... "Ama" öfkelendirir, "ve" yatıştırır... Bundan böyle söylenenleri birleştirmek için "ve"yi kullanın...
TONGUE-FU, Sam Horn, Boyner holding yay. Çev: Z. Dicleli

ANUNA KODUUMUN MAİL KUTUSU YİNE BOŞ...
mail box
-Boş-
DARÜLACEZE HUZUR EVİ

TLİLİLİ TLİLİLİ TLİLİLİ TLİLİLİ...
SİZ DEVAM EDİN, BU BENİMKİ...

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

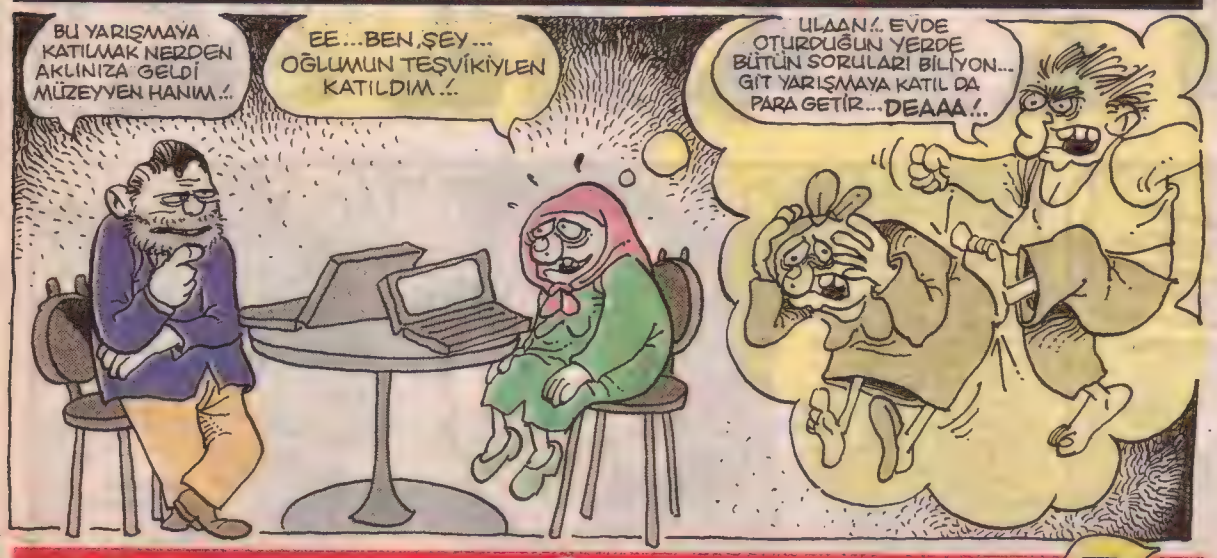

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN FİDAN

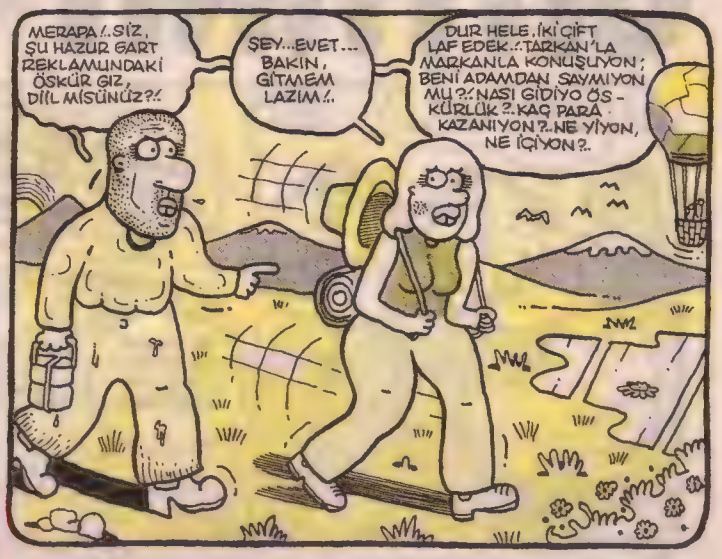

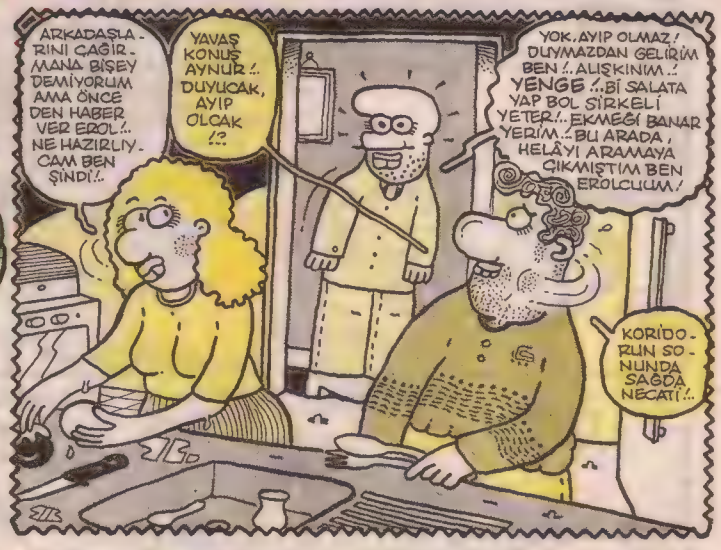

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

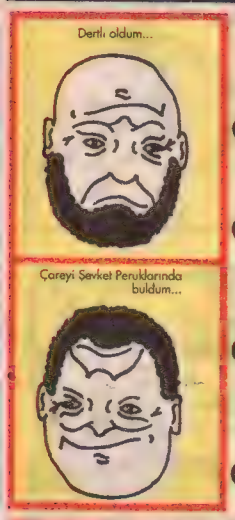

Şevket Perukları

Kel Suret & Saçlı Suret

(Tada varmak için sayfaya tersinden de bakınız!)

1. Kel suret, büyük ihtimalle kel olduğu için mutsuzdur... Saçlı suret, saçla birlikte tebessüme de kavuşmuştur!..
2. Kel suret, kıl kaybını yoğun sakalla telafi etmeye çalışır... Saçlı suret, cillop modeli traş olup saçın keyfini çıkarır!..
3. Kel suret, kederine rağmen, 'dürüst pasaj esnafı' sahiciliğine sahiptir... Saçlı suret, allem-kullem piyasasının yapaylığını taşır!..
4. Kel suret, saçla beraber 'burun' konusunda da problemlidir... Saçlı suret, net bir buruna sahip olduğu gibi, daha da net elmacık kemikleriyle ortamda belirir!..
5. Kel suret, dini bütün kesimin üyesi gibidir... Saçlı suret, laik kesime inceden yakınlaşmak ister bir haldedir!..
6. Kel suret, şablon olarak Özdemir Erdoğan orjinalitesindedir... Saçlı suret ise bir tür Reha Muhtar ya da Makyöz Corci elektriği verir!..
7. Kel suret, iki minik çizgi dışında açık alınlı sayılır... Saçlı suret, alın çizgileri açısından coşkundur, sanki saçla beraber kaderi ve alınyazısı da değişmiştir!..

• Şevket Perukları kartını temin eden Serkan Kölük ve kartı memnuniyetle veren müesseseye teşekkürler...

(Haftaya: Afgan kızı Şurbet Gula'nın iki hali!)

vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAMUT TİBET

TERELLİ

PICTURES CAN BARSIAN

DANDOL DENYUS

macerası MÜHİM ÇATAL

ÖZET: Barul ülkesinin diktatörünün kıçının çatalı kaybolur... Bilgeden yardım ister... O da onu kıç çatal ustasına yollar...

DU BAKALIM, NOOLCAK.:.

BU DEĞİL... BİŞEY OLMADI.:.

CUP!

ZOR OLCAK BULMAK ABİ.:.

CURP

SSSSHHSSS!

HEEY... BU GALİBA.:.

TORRRRRRRR

VAAY... KAPI AÇILIYO.:.

GELİN BAKALIM... BEN ORTADAN YÜRÜYEYİM... TIRSTIĞIMDAN DEĞİL... TEMAYÜL ÖYLEDİR.:.

HII!..

YAKLAAŞ.:.

SEN MİSİN KIÇ ÇATALI USTASI?

İÇERİ GEL... YALNIZ.:.

30 dakika sonra...

TAMAM MI ÇATAL?.. OLDU MU?..

OLMA MI?.. İSTEDİĞİN ZAMAN HALKINA GÖSTEREBİLİRSİN.

HEMEN GÖSTERMEK İSTİYORUM. HEMEN... HABER SALLINSIN... YÜZ BİNLERCE İNSAN TOPLANSIN.:.

SABRETTİİİİİM.:. UMURSAMADIIIIM.:. OLGUN DAVRANDIIIM.:.

KIÇIMIN ÇATALINI KAYBETTİĞİME DAİR HAKKIMDA ÇIKARILAN PİS SÖYLENTİLERE KULAK ASMADIM.:. AMA ARTIK YETER.:. BAŞKANINIZ ŞİMDİ SİZE İLK VE SON KEZ KIÇININ ÇATALINI GÖSTERECEK... İYİCE BAKIN VE ARTIK ARANIZDAKİ NİFAK TOHUMU SAÇAN ANARŞİSTLERE KULAK ASMAYIIN.:.

ALIIIN.:. İŞTEEE.:.

AAAAAAA!

NOOLUYO BE.:.

MAYMUN KUYRUĞU!

BAŞKANDA MAYMUN KUYRUĞU VAR.:.

İŞTE EVLAT.! HİKAYE BU... ÇATAL USTASI İŞİNİ İYİ YAPMIŞTI... HALK BİRLEŞTİĞİNDE ÖNÜNDE HİÇBİR DİKTATÖR DİRENEMEZ... HELE ÇATALSIZ VE MAYMUN KUYRUKLU BİR DİKTATÖR...

KEÇİLERİMİ ÖZLEDİM BEN... KEÇİ SAGAYIM BİRAZ.:.

GAZOZ ŞİŞELERİ DE NEŞEYLE KÖPÜRMEYE BAŞLAMIŞTI ZATEN... BEN SANA BİR NESKAYFE YAPAYIM HOCA.:. ÖZLEMİŞSİNDİR.:.

BİTTİ...

canbarsian@superonline.com

Komikaze

erdil yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

Galatasaray'ımız Barcelona karşısında ç
leri Roma'lı polisler ve pislik yapan Roma
dışında kaldı... Çeyrek finali kaçırmanın d
deti unuttursa da Dışişleri Bakanımızın ol
sı uzun yıllar unutulmaz.. İyi de halkına
olarak bu lafı ederken iki kere düşünülme

G.SARAYLILA
BÖYLE EĞLE

Dışişleri Bakanı:
Bu polis ancak faşist Mussolini döneminin polisi olabilir!

Beklemek Güze Değil Sevgili...

Bir bekleme ustasıyız sanki. Yanılgılarımızdan, kayıplarımızdan, ertele yişlerimizden umutlar örüyoruz kendimize. Oysa her defasında ihanetle rin ortasında bırakıyor bizi bu umutlar, yanılgıların ortasında küçük düşü yoruz bu yüzden kendimize...Umutları ihanet hazırlıyorsa kendine, umut ları küçük düşürüyorsa insanı, güveneceği bir yol arkadaşı kalmamıştır kırılmıştır aynası onun...Kendisinin bile çok uzağında yaşıyordur artık...

Oysa dostları, yol arkadaşları, ruh aynası olmazsa kimi bekler ki in san...Kim sevse onu yanlış yüzünü görür, o kimi sevse olmayan yüzü nü gösterir...

Uykusunda hatırlar insan o derin, o tesellisiz yalnızlığını, uyanır ve si per kazar kendisine sonsuz bir telaşla...Oysa bunu düşündüğü anda hatırlar, o sipere saklayacağı soluk alan, lekesiz, kendisine ait bir yalnız lığı bile kalmamıştır...İçindeki boşluk büyüyünce yalnızlığını vitrine çı karmış, onu olmadık insanlara teşhir etmiş, ama ne içindeki o boşluk kapanmış, ne de o kimsesiz yalnızlığının ardındaki boşluğu görebilen olmuştur...

Şimdi kendimle olan uzaklığımdır kirlettiğim yalnızlığım...Burada, bu şehirde boşluğa atıp, yokettim onu...Bu şehirde sahipsiz bıraktım. İç tenliğin, samimiyetin çok kolay, anlık bir şey olduğunu sanıp inandığım her insana, işte bu benim insanım, diyerek ama aslında içimi boşluğa açarak kaybettim yalnızlığımı bile...

Dostluğun, içtenliğin anlık bir şey olduğuna bu denli kolay inanmam bir anlamda geçmişimden, yanılgılarımdan, kendime yaptığım ihanet lerden bir an önce kurtulma isteğim değil miydi...

Oysa onca geçmiş, onca yanılgı bir anlık bir yakınlıkla unutulabili miydi... Küçük ihanetleri, basit kabalıkları, küstah dalgınlıkları genel bi inançsızlığa dönüştürmem aslında o gizli bencilliğim, büyük yenilgiler den, derin hesaplaşmalardan korkmam bir tür hayat kaçaklığı değil miydi...

Nasıl da yeni tanıştığım insanları sevmeye zorlardım kendimi. Her ye ni ilişkime, bir türlü derinleştiremediğim bir önceki ilişkime duyduğum kırgınlık, hatta gizli bir hınçla başlardım...

Oysa neden daha fazla kullanılmaya, biraz daha incitilmeye izin ver miyordum...Neden biraz daha kanatılmayı göze alıp, onca hoyratlıklar dan, sözüm ona dostluk şölenlerinden ,sırtıma sapladıkları onca acem hançerden sonra, bir gün ansızın boynuma sarılıp: **Yaptığımız haksız lıkların farkına vardık, her şeyin bedelini ödemeye hazırız, ama bu yolculuğumuz burada bitmesin,** demelerini neden sabırla beklemiyo rum....Hem bir ben miydim yakınları tarafından incitilip kırılan bir ben miydim, dostluk şölenlerinde sırtına acemi hançerler saplanan...Böyle si bir umutsuzluğa kapılmak bir tür hayattan gizlice istifa, bu hayatta

• **İzmir Aliağa.** 29 Mart cuma günü saat 15:00'de **Aliağa, Atatürk Kültür Merkezi**'ndeyim. • **İstanbul.** 5 Nisan c
Aynı gün 18:00-20:00 arası **Medya Kitabevi**'ndeyim. • **İzmir.** 10 Nisan çarşamba günü saat 14:00'de Ege Üniver

ERDİL YAŞAROĞLU KÜLLİYATI KİTAPÇILARDA VE GAZETE BAYİİLERİNDE

nal şansını kılpayıyla kaçırdı. Ama bi ton dayak yedik- takımına da ahı tuttu ki bu takım da şampiyonlar ligi untüsü Roma'daki Galatasaray'ın uğradığı çirkin şid- arkenki "İtalyan polisi Mussolini polisi gibi" açıklama- ar sopa atan polis teşkilatına sahip bir ülkenin bakanı Biz bu **ikiyüzlülük** de unutulmasın dedik yalnızca...

YARA MİZAH

yiğit özgür

ÖZGE

SAMANCI

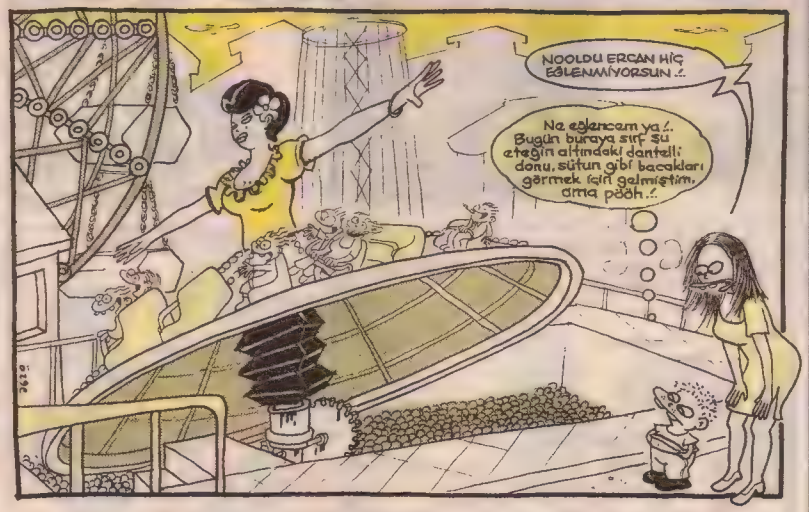

içbir zaman ve hiçbir koşulda katıksız, lekesiz bir dostluğun asla yaanmayacağına inanmak aslında bir tür intihar değil miydi...İnsan haattan istifa ederken, umutsuzluğun en koyusunu yaşarken, gizlice tihar ederken bile bencil olabiliyormuş demek ki...

Kendime bile saklasam da, aslında her yeni ilişkiye bu gizli istifayı, evgiye ve dostluklara dair o koyu umutsuzlukları taşıyarak giriyorum...

İçimdeki bu yaralı yüzümden kurtulmak için normali oynardım endime. Sıradanlıklarıma sarılırdım can havliyle...Her yeni ilişkimde u son artık, buradan geriye dönüş yok, derdim...Ve içimdeki o yaalı yüzü kendime unutturmak için karşımdakiyle umut oyunları oyamaya başlardım...İçimdeki o sonsuz gecenin karanlığını silmek in küçük, bencil, tutkusuz ateşler hazırlardım kendime...Ama bu eş içimdeki o sonsuz geceyi aydınlatamazdı yine de...Ben herkesin ildiği bir zamanı yaşamak için ne kadar uğraşsam da, içimdeki o yaalı yüzün ayrı bir zamanı vardı...

Ondan kurtulmaya çalıştığımda bana düşman olan bir zamandı u. Beni cezalandıran, beni boşluklarına çeken...Kendimden ne kaar uzağa kaçsam beni yanına çağıran ve ondan uzakta yaşadığım e içinde hep kaçışlar gizli olan anlara, oyunlarla avunan duygulama, bana ait olmadığı için tutunduğum her umuda düşman olan bir amandı bu...

Ve işte şimdi anlıyorum ki içimdeki bu zamanın soluğunu hissedek yaşamışım ben yaşadımsa...Ne kendimi yaşayabilmişim, ne de ayat dediklerini...Ne kendim olabilmişim, ne de diğerleri gibi...Onca geçmiş ömrümden...Anlıyorum ki ben yaşamak diye aslında hep imdeki o sonsuz geceyi beklemişim...Ve onca yılı sonunda artık ba acı veren bir yaşa gelmişim... Yaşanmış değil, yaşanmamış yılların toplamından ibaret olduğu için acı veriyor bana bu yaşım...

Yo, sevgili, böyle beklemek güzel değil...Bir yer olmalı...Bu yere imdeki sonsuz gecenin içinden geçerek ulaşacaksam da bunu ark göze almalıyım...

Şimdi artık sadece oyunlarla avunan duygularımı, kaçışlarla dolu nlarımı ve bana aslından daha büyük bir acı veren yaşanmamış yılarımı alıp uzaklara gitsem diyorum...Soğuk, sisli, insanlarının konuşğu dili bilmediğim ülkelere...Bu ülkelerin nereye gittiğini bilmediim trenlerine binsem, kendi kendine konuşan insanlarının yaşadığı arklarda, yollarda sabahlasam...Her biri küçük **Babil Kulesi** olan ve erkesin ayrı bir dil konuştuğu otellerinde, pansiyonlarında kendimle alsam...İçimdeki geceyi unutmak için, bencil, tutkusuz, küçük alevr yakıp kendimin ve başkalarının zamanını çalmaya gerek duymaan o acımasız zamanımla, avuntusuz, kaçışsız kalsam...İçimdeki eceden korkmadan, hatta onca yıl kaçırdığım gözlerimi şimdi artık ndan hiç ayırmadan, öylece kalsam...

Yıllardır oyunlarla avunan duygularımı, kaçışlarla gizli anlarımı imdeki gecenin o sert, o kolay geçit vermeyen, o suskun kapısına ürtsem, sürtsem...Anlarım artık kaçışlarla gizlenmeye, duygularım artık oyunlara veda edene kadar boşa geçmiş yıllarımı kanata kanata sürtsem...Ve bu yüzleşme için gereken cesareti onca yıl sürdürdüğüm sahte hayatımın tek gerçeği olan ölümümden alsam...

Ve o kapının ardındaki ölümümle yüz yüze gelince yıllardır özentiyle taşıdığım ve içimdeki o boşluğu örtmek için bir sokak köpeği gibi zehirlediğim yalnızlığıma derin bir utançla sarılsam...

Ve herkes gibi olabilmek, insan sohbetlerine katılabilmek, kölece mutluluklar yaşayabilmek için zehirlediğim yalnızlığımdan af dilesem, onun o kutsal ayaklarına kapansam...Yaşarken öldürdüğüm kendimden beni bağışlamasını istesem...

Ama sonra birden aklıma düşüyor...Bu hesaplaşmayı yaşamak için o çok uzaktaki, o sisli, o soğuk ülkelere gitmem gerekmiyor...O soğuk, o karanlık mevsimler zaten benim içimde...Hiç aydınlanmadı ki benim içim...Hiç yaz gelmedi ki bana..Ben hiç yaz mevsimi yaşamadım ki...Sadece kıskandım onu, imrendim yaz mevsimine, hayranlık duydum, büyülendim ona...İçim sonsuz bir geceyi yaşarken güneşin bu kadar parlak ve ısıtıcı, gökyüzünün bu denli geniş ve mavi olabildiğine hep şaştım...

Ve sonra anladım ki, şu anda bulunduğum yerden ve andan kendime daha uzak bir yerde ve anda olamam...Demek ki bu anı , bu geldiğim yeri ve içimdeki o sonsuz gecenin kapısı önünden artık gidecek başka bir yerim olmadığımı kendime itiraf edebilmem için bana acı veren, artık bana düşman bir yaşa gelmem gerekiyormuş... Ve içimdeki o sonsuz gecenin kapısından girdikten sonra artık sana bu şiiri hiç korkmadan yazabilirim:

Hep yabancımdı yanıma gelenler
aşk diye söyledikleri kuşatmalarıydı yalnızlık kulelerimi
istediklerini verseydim
beni de isteyeceklerdi
beni görünce eminim sevmeyeceklerdi,
geri dönerken, beni de o halimle götüreceklerdi...
Şimdi senin yakmana gerek yok,
ben yakıyorum o kuleleri,
ve yakarken gör istiyorum
o ilkel korkuyla
o eski inançsızlıkla
ve seni onca severken
bil, diyorum, bil,
ateşe veriyorum işte saklandığım o son mağaraları,
hep o korkuyla,
ve o derisiz ve artık savunmasız kendimi sana sunarken
çok acıtma , diyorum
hem o senin bak,
çünkü hiç yaşamadı o...
Sen bile incitmeyesin diye onu...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

Kırıklebleblebi

SUAT ÖZKAN

kiriklebleblebi@leman.com.tr

saat 16:00-18:00 arası **Ruhi Su Vakfı**'ndayım. İstiklal Cad. Ayhan Işık Sk. Özverim Apt. No:34 Kat:2 Tel: 0212 - 245 40 32 * **Samsun.** 6 Nisan cumartesi günü saat 14:00'de **Samsun 19 Mayıs Üniversitesi**'ndeyim.
Atatürk Erol Anfisi'ndeyim. (Dıgıl Kültür Merkezi'nin katkılarıyla) * **Kütahya.** 13 Nisan cumartesi günü saat 15:00'de **Kütahya Secret Garden Cafe**'deyim. Ziraat Bankası karşısı Hilal İş Hanı Kat:5 Tel:0274 - 216 99 74

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGUN

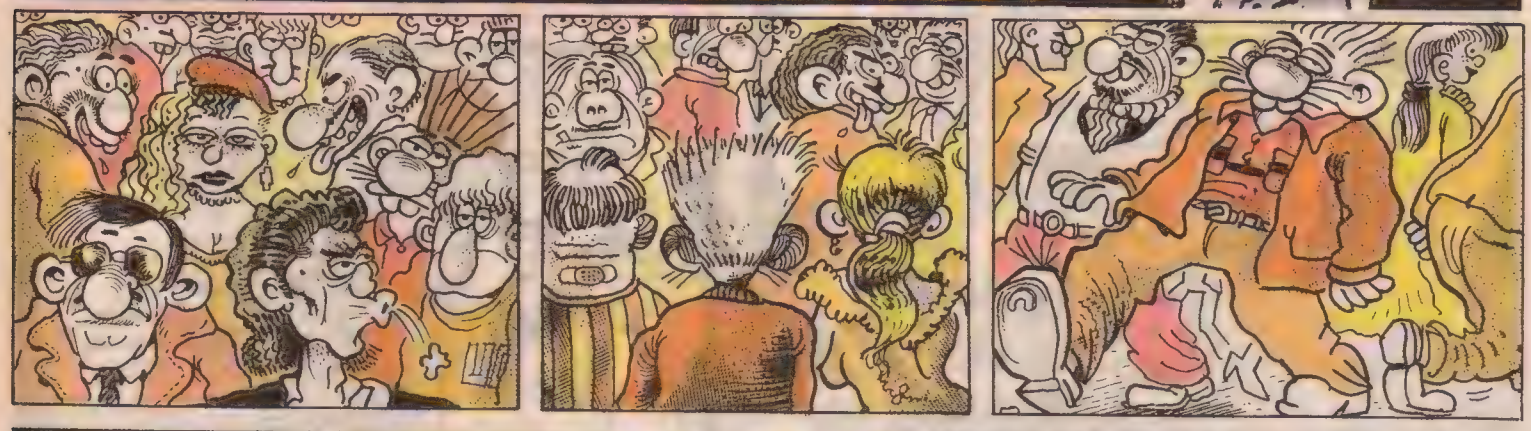

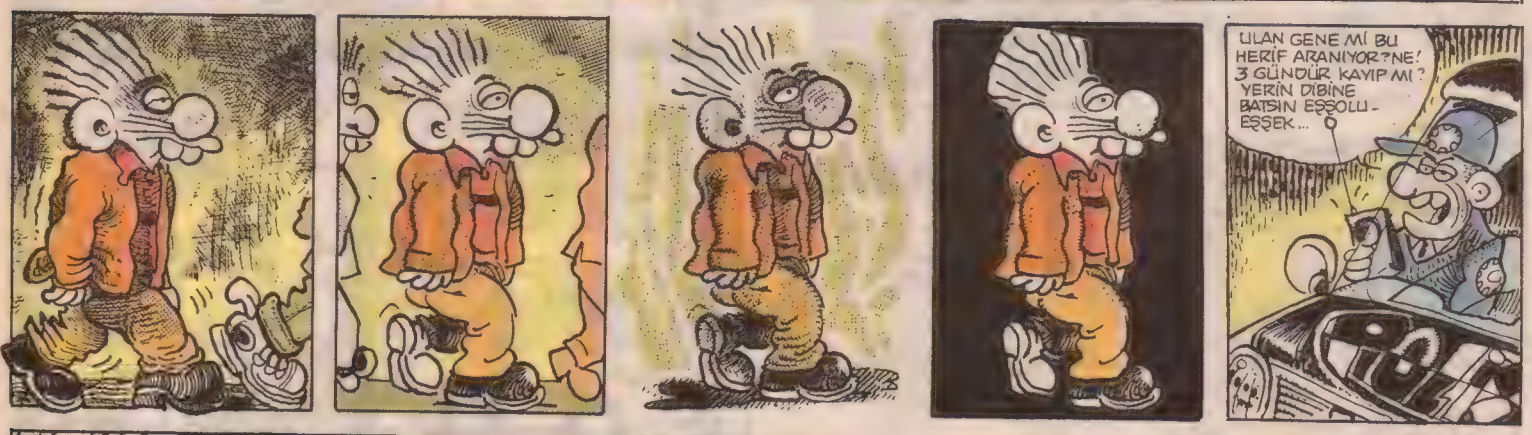

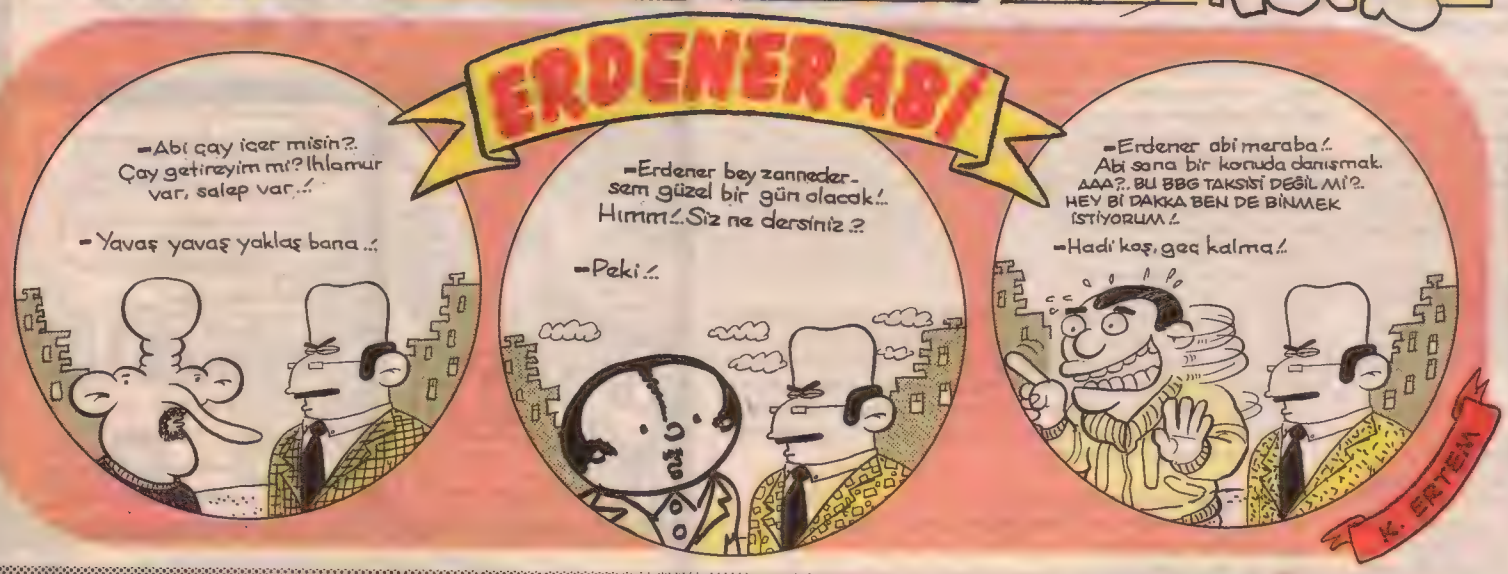

Lütfü Oflaz

o@leman.com.tr

Maşalar değil paşalar!

Korkut Eken çete biçer!

Kenan Evren, Doğan Güreş, Teoman Koman gibi paşalar ne ektilerse onu biçtiler.

Onların eseridir Susurluk gibi çeteler.

"Çetecilik" suçundan mahkum olan Korkut Eken gibiler birer maşa.

Nitekim "Korkut Eken yaptıklarını bizim emrimizle yaptı" diyerek paşalar da bunu itiraf ediyorlar paşa paşa.

Öyleyse asıl cezalandırılması gereken maşalar değil paşalar!

Sayısız insanı yargısız infazlarla ortadan kaldırttılar.

Ülkenin en büyük gölü olan **Kan Gölü** onların eseri!

Gerçek buyken paşaların da hapisteki maşaların yanına gönderilmesi gerekmez mi?

Ama Türkiye bu suçları işleyen paşalarını hapse atamayan dünyadaki tek ülke ne yazık ki.

Bırakın hapse atılmayı, bırakın sanık koltuğuna oturtulmayı, tanık koltuğuna bile oturtulamıyorlar.

Bırakın hesap vermeyi, ifade bile vermiyorlar.

İfade vermeleri için kendilerini Meclis Susurluk Komisyonu'na çağıranlara gözdağı veriyorlar.

Paşaları mahkum edemeyip maşaları mahkum etmek neye yarar ki?

Bu bataklıkla değil sivrisineklerle uğraşmaktan başka ne ki?

Ancak hepsinden önemlisi halkın vicdanındaki mahkeme çeteci paşaları da, maşaları da mahkum etti mi?

Mahkum ettiyse demek ki halkın istediği hukuk devleti.

Mahkum etmediyse demek ki halkın istediği çete devleti.

Bakalım çeteler mi hukuku yokedecek, yoksa hukuk mu çeteleri?

Çete dedikleri kullanılıp atılan kirli, kanlı peçete...

Hukuk devleti çeteleri yok edecek en etkili reçete!

Nuri Kurtcebe
Darkwood Sakinleriyle Elele
Kuvayi Milliye
Söyleşi ve İmza günü
Yer: Alchera Bağdat Caddesi No:173 - İST.

bahadirboysal@yahoo.com

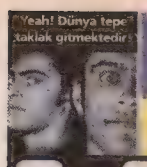

TEORİDE&PRATİKTE BAHADIRBOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

ANTRENÖR BAHADIR, HANGİ BAHARA .?

DEPLASMAN YENİLGİLERİ YEDİ BİTİRDİ SENİ... KARIN DA ÖLÜNCE İYİCE BİR GERİLDİN. ÜST KAT KOMŞUN OLDUĞUM İÇİN DİİL... SEVAPTIR ALLAASKINA İZİN VER AÇAYIM DAMARLARINI, SAKRALARINI ...MASAJ CANDIR!.

DÜMBÜK DS

FAKAT...

DÜMBÜK SPOR 1987

SEN LİBEROYU ÇOK ÖNDE TUT 4+4+2'DEN VAZGEÇME. ORTA SAHADA ÇOĞALAMADIN... AYHAN'I DA STOPER YAPTIN ...ONDAN SONRA DEPLASMAN... HOOP DEPRESYON!! AHA SONRA DA BÖYLE RAKİP TAKIMDAN YOLLARLAR SANA KARIYI!. İYİCE TÜKEN DİYE!. BUNLAR AZ... DAHA DUR, ANANI ZKİCEKLER SENİN...

SANAL SİMGE SOKAKTA PIRLANTA!..

"GARDAŞ ERZURUM'DAN GELMİŞİM ÇALIŞMAYA... GAYBOLDUM İŞSİZİM, AÇIM Bİ YEMEK PARASI..!" İyi de o iğrenç hitap şeklin?

"GARDAŞ DEDİK. HATA MI ETTİK?!" OFF BE! OHH BE!.

nasılda tükürdüydüm sonra Erzurumlunun suratına.. OHH!

AMAN YARABBİ..! YATAKTA TAM BİR HAYVANIMDIR DEDİĞİN BU MUYDU?!! AMA HAKKATEN HAYVANMIŞSIN SEN! KÖPEKMİŞSİN.. DOMUZMUŞSUN!..

PAPAĞAN BOYSAL AVAZ AVAZ!..HA BEBEĞİME

İLİŞKİMİZ İLK HEYECANINI YİTİRDİ... BİRBİRİMİZİ TEKRAR EDİYORUZ!. SIKILDIM ARTIK, SENDEN AYRILIYORUM...

BİRBİRİMİZİ TEKRAR EDİYORUZ!.. SIKILDIM ARTIK, SENDEN AYRILIYORUM!.

BAK YİNE TEKRAR EDİYORUZ KENDİMİZİ!..

BAK YİNE TEKRAR EDİYORUZ KENDİMİZİ!..

YETEEER! SUS YETER!..

YETEEER! SUS YETER!..

©SP. Vacip Özser

BOYSALCAN & BOSTAN KUYUSUNUN DOLABI YIKILMIŞ ÇOKTAN

KISIRLIK... SONRA SPERM KABI İÇİN SEX YAPMAK KOMİK OLUYOR TABİ!. BİLİR MİSİN, AHTAPOT AÇLIKTAN GEBERDİĞİ VAKİT KOLLARINDAN BİRİNİ KOPARIP YER... SONRA KOLUN YERİNE YENİSİNİN ÇIKACAĞINI BİLİR ÇÜNKÜ ORSPU ÇOCUU!.

ALLAH KAHRETSİN! KEŞKE SEVAP OLSUN DİYE KERANEDEN BİRİYLE EVLENMESEYDİM... MEĞER KERANE ÖNCESİ BİYOLOJİ FAKÜLTESİ MEZUNU SÜPER Bİ İŞSİZMİŞ.!! VE ŞİMDİ BUGÜNKÜ ŞU AROMAYA BAKIN! KEŞKE «NASIL DÜŞTÜN BURAYA?» DEMEDEN EVVEL Bİ HACAMAT DUASI EDİP GİTSEYDİM!

Sandalı

DOLDUM DİYORUM..! SÜNGER SUYU ÇEKTİ İYİCENE!.. ARTIK ÇEKMEZ..!

HAYATIM BEN DE İSTEMEZ.. DİM İLİŞKİ BU HALE GELSİN... HER İLİŞKİ TIKANIR AMA BERABER AŞICAZ. BİZ BUNLARI. HA BEBEĞİME!.

KIRKPINARIN ŞAHİ DANDIL YUSUF

FULDA

ŞEREEF!.. OĞLUM KIZ ÇOK FENA..!. AĞZIMLA KUŞ TUTSAM YARANAMIYORUM BAK! KALTAĞIN ŞU KUŞA ETTİĞİNE BAK!.. AH BU SEVDA BÜKTÜ BELİMİ... KAHPE URUŞ YAKTI YIKTI EVİMİ!!! AHHH..!

AH BE ABİM, BİZ ÇİLE ADAMIYIZ, BEN DE ABAZANLIKTAN PATLARKEN EN SONUNDA «MAYMUN BUL.. TRAŞ ET ZİK!» DEDİLERDİ... AMA ŞEBEK EŞREF BENDEN KALENDER ÇIKTI! KURBAN OLDUĞUM ALLAH DOSTLUKLARI BOZMASIN... SEN DEAĞLAMA!.

DELİ CEVAT

KOCAMAN BALIKLARI MİNİK TIRTILLARA YUTTURMAYA ÇALIŞINIZ. FAKAT BAŞARAMAZSINIZ. NIHAHAHAHAHAA. PEKİ ÜTÜ YİYİN VEYA VANTİLATÖR. ONU DA BECEREMEZSİNİZ. HAHHAHHAHHAA. ÖYLEYSE MAVİYE BOYANIP ÇIRILÇIPLAK DAMDAN ATLAYINIZ. O ZAMAN DA KAFANIZ KIRILIR. VOHAHAHAHAHAA. BECERİKSİZLEEER ÖYLE KRAVAT TAKIP VIR VIR ETMEYE BENZEMEZ BU İŞLER. YÜREK İSTERİM ADAMDA YÜREEK. YİYEMEZSİNİZKİ BİN KİLO BÖREEK. NIHAHAHAA WOHAAHAHAA. AY ÇATLIYCAM ŞİMDİ GÜLMEKTEN. O KADAR EYLENİYORUM Kİ PES DOĞRUSU. PES DOĞRUSUUU ROHAHAHAA, DİYE BAĞIRA BAĞIRA UFUKTA GÖZDEN KAYBOLDU ADAM. İSTEDİKLERİ KADAR ARASINLAR BULAMIYCAKLAR Dİİ Mİ CEVAT AABİ. (EVET).

GÖKHAN DABAK

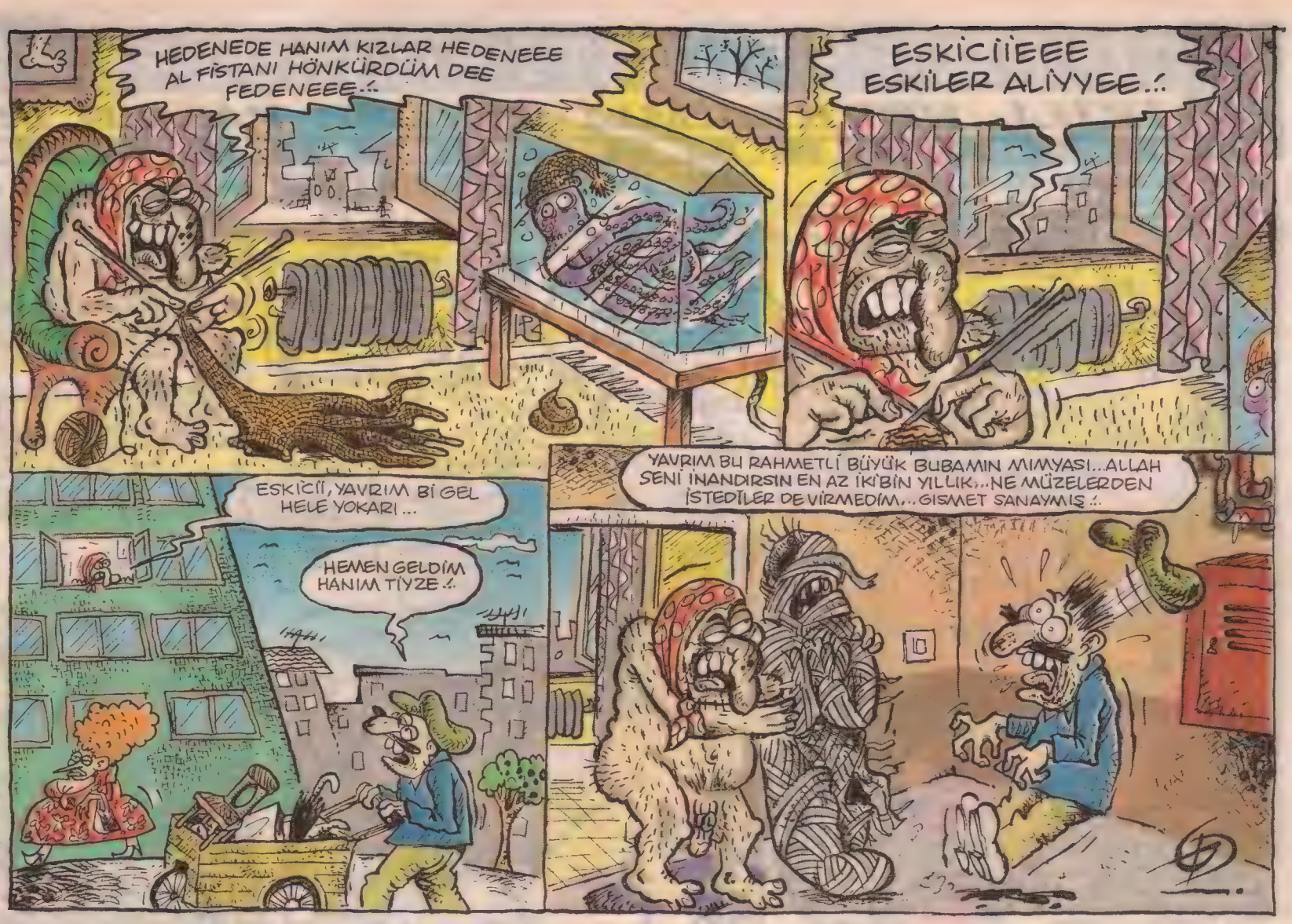

DENGELİ BESLENME

Kaan Ertem
@
leman.com.fr

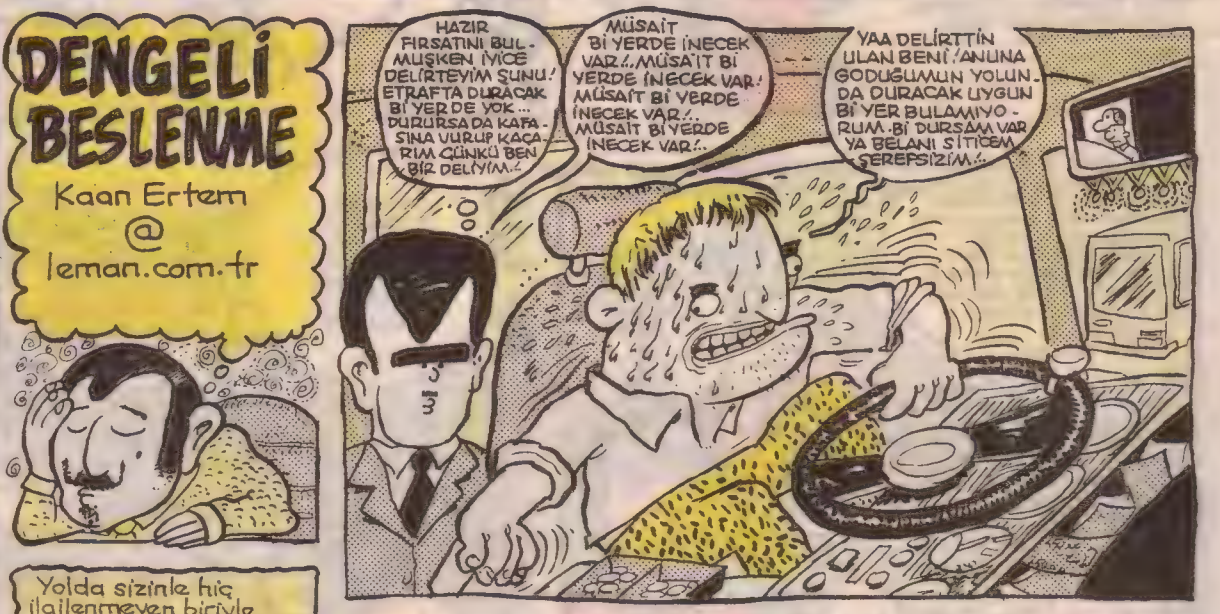

Yolda sizinle hiç ilgilenmeyen biriyle karşılaşırsanız bu kişi bilin ki **ERDENER ABİ**'dir!

DUYURU

4 NİSAN PERŞEMBE SAAT 21:00 YER: MOJO BAR-BEYOĞLU "GİTARIN ASİ ÇOCUKLARI" AKIN OK'un katkılarıyla..:.

KATILANLAR:	H.CİHAT ÖRTER
CAHİT BERKAY	BAHADIR AKKUZU
BATU MUTLUGİL	ERHAN
CENGİZ	GÜLERYÜZ
KÜROĞLU	TANER ÖNGÜR
AKIN ELDES	SERKAN CİVELEK
BERTUĞ SAĞINÇ	YAŞAR KURT
SERDAR ÖZTOP	VE daha birçok
GÜR AKAT	değerli gitarist

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Gülü

Feyhan Güver

Akşamsefası

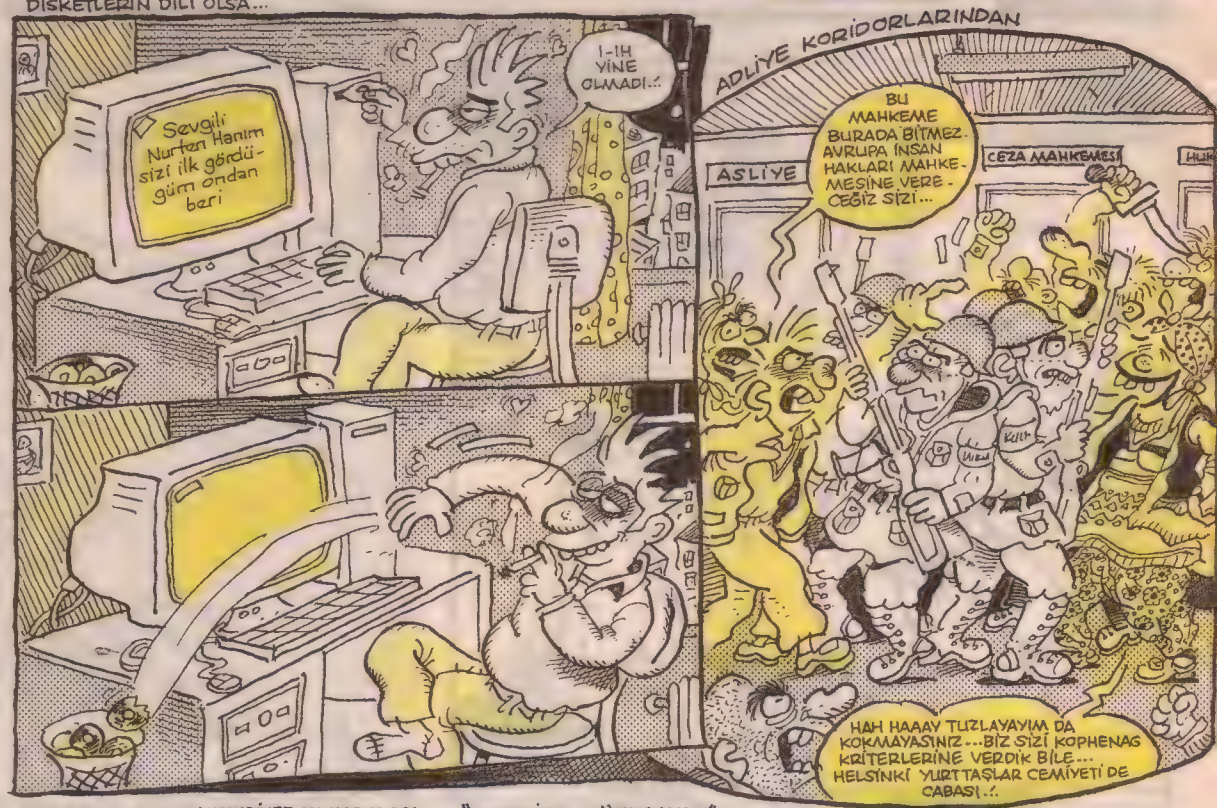

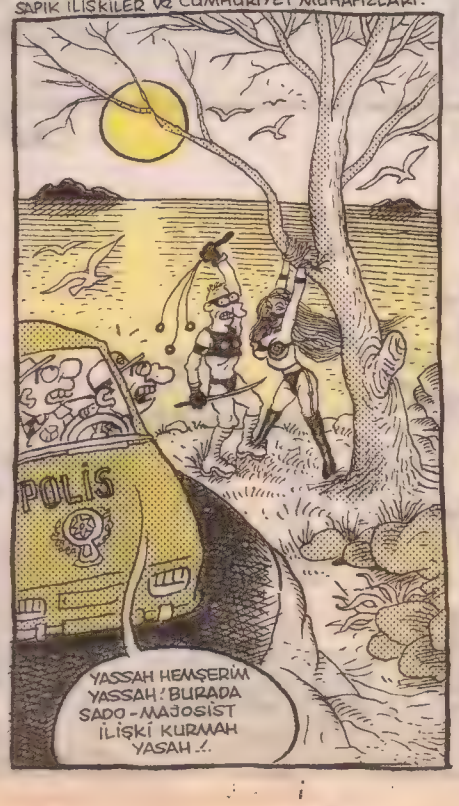

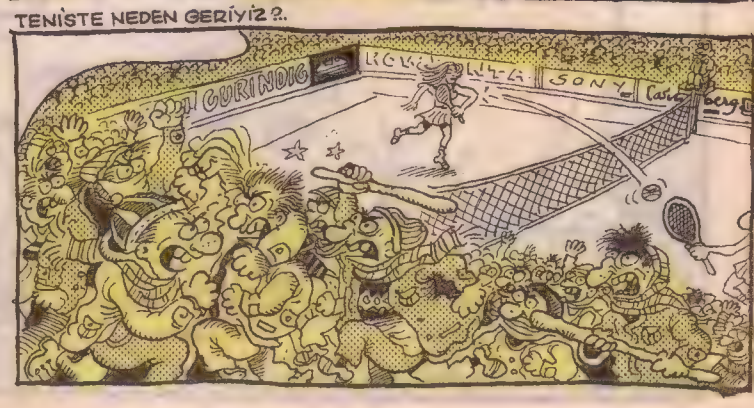

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@ieman.com.tr

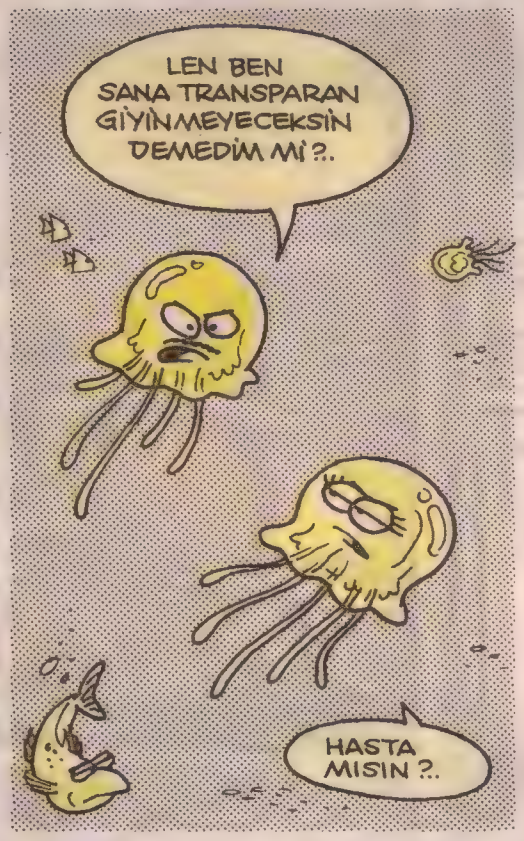

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Selâm... Masaların ortasında duran meyve heykelleri, renkli ışıklarla parlıyordu. Niye yaptıklarını, neden böyle uğraştıklarını bilmiyorum! Yaz mevsiminde de karpuzun içini oyup, aynı garip ışıklarla aydınlatıyolar! Aslında, çok yakından bakmadım hiç. Pavyonun loş ışığında, uzaktan parıl parıl parladıklarını görüyorum. Benim masamda yok zaten. Renksiz, sakin ve yalnız bi masa!. Bi bira daha içip, işimi halleder, kalkarım. Pistin ortasında, tek başına dans eden bi herif var. İyice kafayı bulmuş! Midemi bulandırdı kıvranışları; yine de böyle rahat olabilmesine imrendim.. Başka bi adam, kadınlardan birini dansa kaldırdı. Arka taraflara doğru bakınıyordum ben de. Bi ara sıkıldım, yanımda getirdiğim bi dergiyi okumaya başladım! Sonra tekrar etrafa göz attım. Ardından yine derginin sayfalarını çevirdim! Ne okuduğumu annamıyorum tabi. Masaları dolaşıp şarkı söyleyen kadın, yanıma yaklaşmasın diye yapıyorum!. Koyduğum her fıstık kabuğundan sonra kültablasını alıp temizleyen garson, okuduğum dergiye göz attı omzumdan.. Bütün garsonların, bi kültablası hastalı var! Bırak, biraz kirlensin işte!. Aslında, niye şaşırıyorum ki? Evde ben de öyleyim. Soğumuş sigara külü, harbiden en berbat kokan şey!. Daha yaşlı olan diğer garson yanımdan geçerken, kulağına yaklaşıp, ilerideki, ayakta duran kızı işaret ettim. Buradan, nefis görünüyordu silueti.

Masaya gelip oturduğunda, neredeyse pişman olacaktım. Sonra, çabuk alıştım ama. Vücudu, standartlarının üstündeydi! Gerçi, yüzü de fena diil: Yamuk yumuk, eğri büğrü bile olsan, eğer gençliğin varsa, damarlarından kan fışkırır! Dirilik, tazelik, gerginlik; o ince tüyler! Niye fahişelik yaptığı ise beni ilgilendirmez. Aynı dilden konuşsaydık, sorardım belki. Bu tür ahlâki yaklaşımların da bi sonu yok ayrıca! Kendini herşeyden sıyırıp, hiç dokunulmamış gibi en tepeye koymaya çalışsan da, boka bi ucundan mutlaka bulaşmışsındır!. İçkisi geldiğinde, yüzüne baktım. Gülümsedi. Bi kağıt, kalem çıkardım, istediğim şeyi yazdım. Anlaştık. Mantosunu almaya içeriye gitti. Biranın ekşi dibini yudumlayıp, kalktım ben de...

Köprüden geçerken, karşı kıyılarda yanan ışıkları seyrediyodum. Yanında güzel bi kadın var ve, bin kez baktığın şehre bakıyosun yine! Şehir daha gerçek, daha bana ait.. Parasının hakkını almaya çalışan bi yavşak gibi, durup dururken de sarılmayı sevmiyorum hem!. Kendisini yanlız hissetmesin diye bi ara elini tuttum. Sonra tekrar cama döndüm.. Dalıp gitmişim. Stadın yanından, yanlış yola girdi taksi. Öteden dönelim, dedim! Uyanmasam kesin sormayacak, kafasına göre gidiyo.. Çarşıya, sonra ara sokaklara girdik.. Marketin önüne geldiğimizde, aşağı indim, birer bira ve sigara aldım.. Yüz metre daha ilerleyip, durduk..

Merdivenleri çıkarken, kafamın önünde çıkan bi kız vardı. Bu gece bana aitti; ellemek istedim, vazgeçtim.. İçeriye girdik. Elimdeki poşeti dolabın üstüne koydum. Teybi açtım sonra, ve ne tür müzik dinlediğini sormaya çalıştım. 'Pop' dedi.. 'Boney M.' koyup, şofbeni yaktım.. Ne bok annayacaksa, bilgisayarın başına çağırdım o'nu, yazdığım bi yazıyı gösterdim. Sadece, benimle ilgilenmesini istiyodum! Çok güzel şeyler yazmışım gibi, "hmm" dedi, gülümsedi. Eh, bu kâfi!. O banyoya girdiğinde balkona çıktım. Kıçım dondu, hemen daldım içeri..

Sıra bana gelince, üzerime bi su döktüm, dişlerimi fırçalayıp odaya döndüm. Üzerindeki havluyla kanapeye uzanmış, televizyon izliyordu. Oturdum, ben de baktım. Bi macera filmi. Başroldeki heriflerden birini, beraberce tanıdık. İsmini söyledi, ben de yineledim.. Kanalları karıştırmaya başladı sonra. Ne manyaklık şu televizyon. Kumandayı eline geçiren kendini kaybediyo. Gece haberlerine baktık, biraz da klip izledik. İnsan uygarlının ürünü olan en salakça şey, 'Klip' denen icat!. Birşey: ya resim olmalı, ya şarkı.. ya reklâm, ya filim! Bi tanesini beceremediklerinden, ikisinin ortasını bulmaya çalışan bir sürü gerzek var etrafta!. Elinden kumandayı kibarca aldım, yapacak işlerimiz var dedim. Havlusunu sıyırdım...

Gece boyunca canımı sıkan tek şey, canını yakmak oldu. Pek bi kabahatim yoksa da, sorumlu hissettim kendimi! Yatağın, döşeğin bulunduğu küçük bölümün tavanı, eğimli ve çok alçak. Havluyu uzattığımda, banyoya gidip tükürmek istedi o. Ve ağzı dolu bi halde kafasını tahtaya çarptı. Döndüğünde, saçını okşadım, kolonya teklif ettim. Önemli bişey yoktu.. Biraz daha sürdürdükten sonra, uyumaya bıraktım onu. Kalktım, içeriye gittim.. Kanapeye oturup, gerekli gereksiz yığınla şey düşündüm; kazandığım az buçuk enerjiyi de o anda sarfettim!. Kültablasını, dışarıdaki çöpe döküp, yatağa girdim. Sırtına baktım karanlıkta! Arkama döndüm sonra.. Gaak! dedi bi martı. Öbürü cevapladı! Beynini sigtiimin martıları, o kadar ekmek filan atıyorum size; biraz susun, uyuycam.. Gaak?. GAAK?. GAAEEEİİEAĞK!!

LeMan Okur Mektupları

LeMan Mizah Dergisi
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Pınar Bilge Özdemir'e Açık Mektup;

Soruyorum; ölüm öncesi, insan yüzü nasıl bir renk alır? Yaşam nedir ki, ölümü bunca kınıyoruz? Ölümün nasıl geldiği mi önemli, nasıl yaşandığı mı? Varoluşun sırrına biraz olsun erersek ölüm bu kadar korkutucu, kınanacak bir olgu değil. Bir felsefeci der ki; "Ölüm bizi ilgilendirmez; biz yaşarken ölüm yoktur, ölüm varken de biz..." Öfkelerine hak veriyor ve anlam veriyorum. Yaşam dolusun ki, ölüme bunca öfkelisin.

Satırlarını okuyunca, düşündüm, hissettim, 28 yaşımın çocukluğuyla doldum; çağlayamadım. Umut haneme yazdım, bir gün Pınar'la Hasır'da oturup çağlarız diye. Hissetmediğim duygu yok sanırdım. Varmış. Hiç yüzünü görmediğim insanlar için yaşamak! kadar ağlamaklı olmak "Milyonların içinde aranan bulmak" gibi hissetmek de varmış.

Benim "Sadece benim, bana mahsus" diyebileceğim sorunum yok. Sitemin biraz da insanlığa ya, diyorum ki, insanlık baki, biten insandır. Ve beni tüm sorunların karşısında muhatap kabul edebilirsin. Ben insan adına da, insanlık adına da sana borçluyum.

Dünyayı anlamak isteyenler, anlayanlar, ikibinbeşyüz yıldır var. İhtiyaç olan ise, dünyayı değiştirme işi. Sen bunların farkındasın ve ihtiyacın olan şey önce, ormana bakıp ağaç görmek ve bir tablo çizmek.

Beni umursuyorsan! Bunun bir gereği olarak, benim yazma isteğimi gözeterek adres verebilmekti. Sana ulaşmaya mecburum. Yazmazsam bu yükü kaldırmak bana zor gelir.

Dilime müebbetlik bir türkü dolanmışken, yine de umudumuz dağlar kadar. İnanıyorum, seninle bir gün, Hasır'da oturup Leman'ımızı okuyacağız ve kediyi ve boyacı çocukları seveceğiz. Sonra, sana "Çaycı"yı anlatacağım. Sen de benim gibi, son sözlerin tanığı ve taşıyıcısı olacaksın. Metin ol ve bizleri düşünerek hayatın o kadar da kötü olmadığını hissetmeye çalış. Benim bir mektuba değil, dostluklara ve değiştirmeye, üretmeye ihtiyacım var...

Spinoza der ki; "Özgür insan, ölümü herşeyden az düşünür. Onun bilgeliği ölüme değil, yaşama yoğunlaşmasından geçer..." Seni bekliyorum, sevgiler.

Barış Işık - 1 Nolu E Tipi Kapalı Tutukevi Bağlar/Diyarbakır

Merhaba;

Güzel ülkemde yeni bin yıla girerken. Medya, toplum ve siyaset kirlenmişliğiyle yüzyüzeyiz. Medyanın istediği midesine tost kafasına post geçirmiş örümcek beyinli gençlik.. özelde gençlik olsa da genelde tüm toplum. Hemen hemen hepsi et yığını satıyor. 12 Eylül'den sonraki politikalar bunu destekledi. Bizi ilgilendirmiyor sizin çirkef yaşantınız ve kirliliğiniz. Aşk yaşadığını söylüyor aptalın biri, kısa süreliymiş. Bırakın, aşkı-sevgiyi kirletmeyin. Çekin kirli ellerinizi kızlarımızdan. Bizim istediğimiz bunlar değil; aldatamazsınız, o kadar cılız değil irademiz... Reha eskiden bize uzaktı, Atina'dan bildiriyordu. Şimdi ise çukurdan bildiriyor. İğrenç çamur olmuş, balçıklaşmış tv kanalizasyonları... Biz ki neleri yaşadık, nelere ağladık, neleri çaldık ve söyledik ya da mırıldandık yasak olduğundan. Nelere taptık efendisiz. Bu ülke yeniye alışmalı, yeniyi yakalamalı. Kendini aşmayan, yenilemeyen çürüyecek bitecek. Ve bir hiç olacak. Güzel şeyler oluyor; örneğin özel tim kalkıyor. Koşullar kabul etmiyor. Koruculuk bir nevi donduruldu. Bunlara bir görev verilsin istiyoruz. Çevre, okul, yol gibi pek çok iş gücü kollarında görev alabilirler. Doğa artık kendi sessizliğini dinliyor. Ateşin sandığı yerde sadece yanık kokusu kalmış. Yorulmuş olmalı onca acı vahşet.. güzel düşler varken nedenini bilmediği savaş. Adımlar cılız da olsa umut var, umutluyuz. Eğer gelecek varsa yarınlar varsa bu duvar beraber örülmeli. Düşüncede deprem olmalı.. Savaş ve şiddet istemeyelim. Savaşlarla büyüdük; radyolar İran, Irak dedi, kan, bomba... ninni söyler gibi.

Nan dedik, Ekmek dedik, Caw dedik, göz dedik yazarken yitirmemek için. Son günlerde Amerika'nın Irak'a müdahalesi sözkonusu. Bu çılgınlık. Amerika saldırıyor, İsrail bombalıyor, dünya seyrediyor. Savaşa karşı duruş olmalı, antiemperyalist kişilik bunu istemeli. Gazeteler, tv'ler, radyolar bu yönde yayın yaparak bir nevi yol gösterici olmalı. İnanmıyorum, 11 Eylül'den hemen sonra Türk medyası ABD'den önce savaş açtı. Kılıç kuşandı kokan nefesiyle, yeter artık! Alkışlamayın şu lanet savaşı. Savaş isteyen önce kendini öldürsün, sevdiklerimi değil. İdam isteyen önce kendi celladı olup taburesini devirsin umutlarımızı değil...

Doksanüç konseptine ilişkin olarak o günün sorumluları hesap versin. Kucağına kuzu alıp objektiflere gülümseyen siz sayın Çiller, D. Güreş, S. Demirel, M. Ağar itiraf edin yaptıklarınızı. Bununla yetinmedi Çiller. Vatan için kurşun atan da yiyen de kahramandı. Fark böyle dönüyordu. Talimatlar elden ele dolaşıp başarıyla sonuçlanıyordu. Daha fazla nefer daha fazla vatansever onlar için ölecekti. Milletini seviyorsan öleceksin diyorlardı.

Vietnamlı Yasin

Selam;

Büyük güne 3-4 ay kaldı. ÖSS sınavının adaletine (!) güvenerek hayatımın (eskilerin deyimiyle) baharını bu sınava adadım. Dersane-okul-ev üçlüsü arasından sıyrılmaya vakit bulursam kitapçılara, gazete bayilerine atıyorum kendimi. Belki de 18 yaşımın en eğlenceli dakikalarını kitaplarda, dergilerde yaşıyorum.

Kafamı derslerden kaldırabilirsem, etrafıma şöyle bir bakıyorum da gördüğüm insan manzaraları karşısında içimde azıcık kalmış ümidimi, hevesimi de yitiriyorum. Hayattan beklentisi olmayan insanlar, kendilerini düzensiz düzene adamış kimseler, neyi niye savunduğunu bilmeyen şuursuzlar, hepsi benim canımı sıkıyor. Bir anda Nietche'yi hatırlıyorum. "Ümit kötülüklerin en kötüsüdür. Çünkü işkenceyi uzatır" diyor. Acaba bizler de mi bitmeyen bir işkencenin ardı sıra koşuyoruz? Korkuyorum. Onlar gibi olmaktan, beni kendilerine benzetmelerinden korkuyorum. Eğer gerçekten böyle bir hayat yaşayacaksam, sürüsünden ayrılmaya korkan koyundan farkım olmayacaksa, eğer kendi yaptığım kalıpta kendim boğulacaksam, ve düşünmeme izin verilmediğinden düşünmeyi unutacaksam, ben hiç doğmamış olmayı tercih ederdim.

Seda Nil/Ankara

Kucaklaşma Zamanı

Dudağımıza yalancı gülüşleri iliştirip geldik hayata, yüreğimiz bir gizlilik içinde ürkek ve utangaç atardı, uzakta da olsa hep içimizde hissettiğimiz ve yürek atışlarımıza ortak olanlara.

Bizi anlayacak dostlar aramadık, işin gülünç aynı zamanda buruk olan yanı bu ya bizim anlatacak öykümüz yoktu ki... Yoktu öykümüz ya da anlatacak cesaretimiz. Nasıl da yıktılar umutlarımızı, nasıl da kırdılar yüreğimizi, nasıl da susturdular içimizdeki çocuğu... Sorun artık sevmek, özlemek, umut etmek değildi. Artık dipnot olamayacak kadar kesin ve anlaşılır şeylerin yüreğimizde bir dipnot olarak kalacağını anlar olduk. Sesimizi çıkarmadık. Savunmasız ve buruk olmayı yeğledik. Birilerinin bizi bu savunmasız ve aciz halimizden çekip kurtaracak anı bekledik hep. Bekleyişimiz bile umutsuz ve ürkekti. Bizi kurtaracak şeyin her ne ise kendi elimizde olduğunu göremedik. Kurtuluşu beklerken ezildik, sövüldük, kırgın yaşadık ve unutulduk. Hepimiz aynı göğün altındaydık. Soluklarımızın birbirine karıştığı yerden geliyorduk. Hep eksik kucaklaşmalarımız oldu. Sımsıkı kucaklaşacak coşku bırakılmadı yüreğimizde... Aslında birbirimize benzerdik. Dedim ya aynı göğün altından geliyorduk. Hepimizin tutkuları, aşkları oldu. Kimimiz erken tüketti içindeki coşkuyu, kimimiz hala bekliyor o büyük kucaklaşmayı.

Sami Sağlam

Selam;

1980 Erzurum doğumluyum. Yapmadığım bir suç yüzünden 32 sene ceza aldım, ve yaklaşık 3 senedir cezaevinde yatmaktayım. Leman okurlarıyla mektup arkadaşı olmak istiyorum. Her türlü mektubunuza karşılık verebilirim. Beni yalnız bırakmayacağınıza eminim.

Ayhan Demir - Çankırı E Tipi Kapalı Cezaevi D-7 Kabini Çankırı

Hey! Selam...

Farkında olmadan, henüz tanımadan, daha önce hazırlanmış, planlanmış bi şekilde bir araya geldik. Tamamiyle ilahi bir gücün kendini göstermesi diyoruz biz buna... Geçmişten gelen bir bağlılık, ayrı bir sevgi, ayrı bir dostluk, ayrı bir anlayış... Herşeyi birlikte yaşamak, en azından yılda birkaç kez! Bu bile yeterli geliyor bize. (Malum uzaklık ve para).

Biraraya gelip ne tür manyaklıklar yapıcağımız anı kolluyoruz hep birlikte... Eğlenmek için ne yapılabilir? İştu bu sorunun cevabı bizim için çok kolay. Hey!.. Kendimizi tanıtmayı unuttuk, 5 kuzen Aslı, Ayşenur, Hatçe, Esuş, Haluş... Yapılanların hepsi masumca uçukluklar. En son yaptığımız bir telefon sapıklığıydı!.. Rastgele bir numara, (öylesine yani ama sonu fiyasko) birkaç çağrı bırakma ve sonuç: Deli Cevat arar ve konuşulur. Klasik geyik ve tanışma muhabbetlerinden sonra karşı taraf kızmaya başlar ve bir sürü tehdit... Sözü geçen numaraların internetten tüm baylara verileceğine dair kötü bir tehdit... Tabi biz 4,5 ve asaf ceset olduk. (Bilen bilir) Bu da yetmezmiş gibi adımıza Web sitesi açıcaklarmış. Bizim telefonlar susmaz bir türlü. Ne yapıcağımızı şaşırdık bir anda. telefonlarda yabancı numaralar çıktıkça biz iyice dumur olduk. Sonunda dayanamadık ve malum kişiyi aradık, küçük özürler sonunda daha fazla no'larımızı dağıtmıyacağına dair söz verdi. Ve büyük final: Bizim tel. sustu... Hey! Sakın yıldığımızı filan sanmayın, asla pişman değiliz :))

İsimsiz

(26 Ocak ve 16 Şubat sayılarında mektupları yayınlanan Hande ve Canan'a)

Her ikinize yürekten selamlar;

Hande'nin mektubunu okuduğumda içimden bir şeyler yazmak gelmiş ama yazamamıştım. Bugün Canan'ın mektubunu okudum ve yazmam gerektiğini düşündüm.

Ben 28 yaşında bir abinizim. Aynı yollardan geçtiğim için sizi anlıyor ve hissettiklerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Bu ülkede çocuk işçi çocuğuysa, bu ülkede çocuk kürt çocuğuysa, bu ülkede çocuk alevi çocuğuysa, bu ülkede çocuk nasıl olmuşsa olmuş burjuva ve bürokrat çocuklarla aynı ortamda eğitim alma şansını edinmişse vay o çocuğun haline. Bu çocuk geçmişten neler hatırlıyor anlatayım size:

Sınıf arkadaşımın çocuk aklı ile "aleviysen kötü" deyişini unutmam. Sonra annemin, canımın, bir gün elimden tutup, benimle okula gelişini... Kapının önündeki nöbetçi öğrenciye "ben Erkan'ın annesiyim" demişti; gözlerinde bir umut, bir ışıkla. İçimden anne burası Anadolu Lisesi, burada burjuva çocukları okur, bürokrat çocukları okur, benim gibi hasbel kader girenlerin bu okullarda varlıkları ile yoklukları belli değildir, demek geçmişti. Nöbetçi öğrenci, ne yapayım annesiysen der bir edayla müdürün odasına götürdü bizi. Annem müdürden ilgi bekledi biraz, gözlerindeki son ümit ışığıyla ancak müdür de ilgi göstermeyince söndü gözündeki ümit ışığı. Bu anı unutmam. Unutmayacağım da.

Sonra aşık olduğum bir kız vardı. Uzaktan uzağa. Hiç söyleyemedim içimdekileri. Fabrikatör çocuğu vardı sınıf arkadaşım. O söyledi ona içindekilerini. O ulaşabildi ulaşılmazıma. Ben ulaşamadım... Sonra o güzel Adidas, Nike spor ayakkabıları gözümün önüne geliyor. Ne de güzeldiler. Ne de çekici... Sonra benim gibi hasbel kader o okula giripte uyum konusunda benim kadar başarılı olamayanların çektikleri sıkıntılar.

Okula tasdiknamemi almaya gitmiştim Lise1'i izleyen yaz. Müdür yardımcısı yüzüme bile bakmadan "bütünlemelerden sonra" dedi. "Bütünleme yok" dedim. Bu hiç tanımadığı, değer vermediği, ailesi okul aile birliğine büyük yekunlar bağışlamayan adamın bütünlemesi yoktu ve okuldan ayrılmak istiyordu. Ayrılma dedi, yanım ağız. Ayrılacağım dedim ve ayrıldım o okuldan. Ayrıldıktan sonra da hiç arkama bakmadım. Bana benzeyen bir-iki arkadaşımla görüştüm bir süre. Sonra onlarla da ilişkim koptu. Ayrılmam bir isyan değildi. Ailem başka bir şehre taşınmıştı ve bilirsiniz geçiş kolay değildir Anadolu Liseleri arasında. Tabi sağlam torpiliniz yoksa... Daha sonra Hukuk Fakültesi'ni bitirdim. Şimdi pek çok kişinin girmek istediği bir kamu kurumunda çalışıyorum. Mutlu muyum? Pek sayılmaz. Hayatımın şimdiye kadarki bölümüne geçilmesi gereken köprüler olarak baktım hep. Hep erteledim. İçimdeki "ben" hep ertelendi. Şimdi kendimce son köprüden geçmekteyim. Kısa dönem askerim. Askerlikten sonra şu hep ertelenen ben'i ortaya çıkarmak istiyorum. Bakalım bu ben neler yapacak. Bu ben istifa edebilecek mi işinden. Bu ben neden ne kadar korkuyor. Ya da iddia ettiği gibi o adi duyguyu taşımıyor mu? Korkusuz mu? Bakalım bu ben inandığı gibi yaşayabilmeyi becerebilecek mi? Bu ben kendine sunulan şansı, bir yalnızlık içine itilip, orada büyüyüp, orada düşünüp, orada olgunlaşıp dışarı salıverilme şansını, sınıfı, kültür çatışmasını sonuna kadar hissedip, bunu görebilme şansını iyi kullanabilecek mi?

Evet, Hande ve Canan. Gördüğünüz gibi yaşamım hep ortalarda geçti. İçine girdiğim sosyal ortamda ne yapacağımı bilemediğimden, hiçbir şey yapamadım. Bir kenarda durup izlemekten ve kendimi kamufle etmeye (uyum deniyor) çalışmaktan başka. Doğru mu yaptım, yanlış mı yaptım bilmiyorum. Bunu nihayet sona eren köprülerden sonra ortaya çıkabilecek ben belirleyecek.

Size öğüt vermeye çalışmadım bilerek. Çarşı içinde bir postanenin içinde yazabildiğim bu satırlarda, yürümekte olduğunuz yollardan geçen bir insanın ruh halini anlatmaya çalıştım. Size reddedin diyemiyorum. Size kabul edin de diyemiyorum. Biliyorum ki siz yolunuzu nasıl olsa bulursunuz. Sevgiyle kalın.

Erkan

Nerelerdesin?!

Zifiri karanlığın yanıbaşına oturmuş sana yazıyorum. Seni anıyorum, gül kokulu bahar sabahlarını arar gibi. Ve sana susuyorum: Dostluğuna, insancıllığına... Hem sen değilmiydin "Hiçbir zaman umudunu yitirme, hep yeşil tut" diyen? Bugüne kadar bunu hep yaptım; ve yapmaya devam ediyorum: Birgün gelirsin diye! Hem baksana, baharla birlikte papatyalar da açıyor, sen olmadan bana kim gönderir şimdi onları. (Papatyalarla Leman aracılığıyla, yine bu köşede, senle tanıştım. Ve yine bu köşe aracılığıyla papatyalarıma yeniden ulaşmak istiyorum!)

Yaşadıklarıma dönüp bakmak değil istediğim; benim istediğim, an'ımı dostluğun benzersiz yanıyla anlamlandırmak, onla yüreğimi büyütmek ve onla genişletmek sıkıştırılmış dört duvarımı...

An'a anlam katmak, çatlaktan bir huzme ışık sızdırmak, bir dostluğu paylaşmak ve onun türküsünü söylemek için; yazmanı bekliyorum.

Davut Aslan - E Tipi Cezaevi C/Blok 14 Muğla

İhanet Ediyoruz

Sevgili siyasi hükümlü iki dost, 16 Şubat'taki mektubunuz çok içten olmakla beraber, ufku geniş insan azınlığı sizinle aynı bahtı yaşıyor. Okulda, işte, çevrede böyle nitelikli insan, sanki günümüzdeki trafik bilinci yoksulluğuna çarpmışta bir anda nesli tükenivermiş. Ancak Leman gibi dergi sütunlarında bulabiliyoruz. Bulduğumuzun dışında kalanlarsa ikinci, üçüncü ya da çok kez dünyaya geldiğini sanıp, umursamazlık, sapkınlık, tekdüze gibi yerin milyonlarca metre altına gömülesi nitelikleri arama çabasındalar. Bunlar balçığa batmış ayakları üstüne bir oturdular ve gökyüzünün mavisine, güzelliğine şöyle bir baksınlar. (Biraz zor olacak ama). Orada her birinin reddettiği umutların, sevgilerin, başarıların, iletişimlerin güzel insanların üstüne olancasına sislendiğini; bu dünyada cennet edindiklerini, soluksuz, soğuk gözyaşlarıyla görecekler.

Aslında okuyan, yazan, sorgulayan, araştıran insanların bu insanlara ihanet ettiğini görmek çok güç değil. İhanet ediyoruz; çünkü okuyarak, yazarak o insanların yaşama alanlarını daraltıyoruz. İhanet ediyoruz çünkü düşünce şuçuna bizler neden oluyoruz. İhanet ediyoruz; çünkü Mustafa Kemal'ler, Nazım'lar, Mumcu'lar, Kışlalılar bizlerden çıkıyor.

En başta Leman ihanet ediyor, sonra bizler... Bir ihanet ediyoruz ki... Ediyoruz işte, inkar etmeyin. "Nerdesiniz ey insanlar" der Nazım bir satırında... Nerdeyiz ey insanlar!

Erhan Kılıç/Ankara - tatlicantr@mynet.com

Sevgili Dostlar;

Düşüncelerimden dolayı Muğla Cezaevindeyim; dostluğa, sevgiye ve paylaşıma inanan "Leman" okurlarıyla umudu, hüznü, şiiri, edebiyatı kısaca hayata dair tüm düşleri ve düşünceleri paylaşmak istiyorum. Bu dört duvar karanlığını ve yalnızlığımı mektuplarınızla aydınlatmayı diliyorum. Paylaşacağımız çok şey olmalı. En azından "Leman" okuruyuz, bundan başlayabiliriz. Bahar tazeliğini taşıyan mektuplarınızı bekliyorum. Türkçenin dışında, mektuplarınız İngilizce de yazabilirsiniz! Herşey gönlünüze göre olsun.

Mehmet Danacı - E Tipi Kapalı Cezaevi D-Blok Oda No:17 MUĞLA

Merhaba Leman Dostlarım;

O kadar sıkıntılı günler yaşıyorum ki bu aralar. Üniversiteye hazırlanıyorum ve yaşamın yükü beni gelecekteki aydınlığa değil, şu aralar sadece yalnızlık ve o depresyon denen şeye sürüklüyor. Yalnızlığımı sizlerle paylaştığım Leman'ın sayfalarında sessizliğimi de kalemimde can bulan kelimelerimde bırakıyorum.

Şu an vazgeçilmezim olan Leman 3 yıl önce, sadece gazeteler arasına sıkışmış, üzerinde resimler olan ve merak uyandıran bir dergiydi. Ama üzülüyorum sadece 13 yaşındayken tanışabildiğimiz için. Belki de şanslıyımdır okuma kültürüne sahip olmayan insanlar arasından size koşabildiğim için...

O kadar çok şeyim var ki sizle; Cezmi Abi'nin her yazısında aşklarımın yaşanırlığını, derginin ilk sayfasındaki haberlerde hepimizin yaşadığı "yağmurda gökkuşağı misali ağlarken gülmenin" bu zamanda olduğu gibi kahkahalanımda acıları, okur mektupları köşesinde yazmak istediğim kelimeleri ve sizler için yazıpta yollayamadığım mektupları buluyorum. Sizlerle büyüyorum, kelimelerinizden kuruyorum olması gereken dev geleceğimi ve hepinizi haberiniz olmadan ortak ediyorum yolculuğuma ve mutluyum sizin gibi dostlarım olduğu için.

Pınar Kurudal - ANGELICAO@mynet.com

Kucaklaşma Zamanı

Dudağımıza yalancı gülüşleri iliştirip geldik hayata, yüreğimiz bir gizlilik içinde ürkek ve utangaç atardı, uzakta da olsa hep içimizde hissettiğimiz ve yürek atışlarımıza ortak olanlara.

Bizi anlayacak dostlar aramadık, işin gülünç aynı zamanda buruk olan yanı bu ya bizim anlatacak öykümüz yoktu ki... Yoktu öykümüz ya da anlatacak cesaretimiz. Nasıl da yıktılar umutlarımızı, nasıl da kırdılar yüreğimizi, nasıl da susturdular içimizdeki çocuğu... Sorun artık sevmek, özlemek, umut etmek değildi. Artık dipnot olamayacak kadar kesin ve anlaşılır şeylerin yüreğimizde bir dipnot olarak kalacağını anlar olduk. Sesimizi çıkarmadık. Savunmasız ve buruk olmayı yeğledik. Birilerinin bizi bu savunmasız ve aciz halimizden çekip kurtaracak anı bekledik hep. Bekleyişimiz bile umutsuz ve ürkekti. Bizi kurtaracak şeyin her ne ise kendi elimizde olduğunu göremedik. Kurtuluşu beklerken ezildik, sövüldük, kırgın yaşadık ve unutulduk. Hepimiz aynı göğün altındaydık. Soluklarımızın birbirine karıştığı yerden geliyorduk. Hep eksik kucaklaşmalarımız oldu. Sımsıkı kucaklaşacak coşku bırakılmadı yüreğimizde... Aslında birbirimize benzerdik. Dedim ya aynı göğün altından geliyorduk. Hepimizin tutkuları, aşkları oldu. Kimimiz erken tüketti içindeki coşkuyu, kimimiz hala bekliyor o büyük kucaklaşmayı.

Sami Sağlam

Selam;

Ben 1981 Erzurum doğumluyum. Suçlu olduğum tartışılır bir konu nedeniyle cezaevindeyim. Bundan 6 ay önce üniversite öğrencisiydim ama şimdi içerideyim. Dostluğun manasını gerçekten bilen okuyucularınızın beni yalnız bırakmayacağından eminim. Mektup yazmayı çok severim. Her türlü mektuba karşılık verebilirim.

Mehmet Sabit Tuncer - Çankırı E Tipi Kapalı Cezaevi D-7 Kabini Çankırı

Pes Ediyorum!

Yaşadığın şehrin mevsimlik aşklarından, otel odalarındaki yalnızlıklarından, zamansız hüzünlerinden, hayatında benim için ayıracak bir yerinin olmadığından ve senin kentinin korumasız sevgime zarar vereceğinden korkuyordum! Kafamı kaldırdığımda gök(yüzünü) mavi mavi bulutların nakışladığını görsem de kül rengi bulutların yol üstü olduğunu biliyordum yaşadığın yerin. Bu aşkın ömrünü bilmeme rağmen hesapsız, kitapsız, maskesiz ve ilk sevmenin heycanıyla sana koşuyordum. Sana koşmak isteyenleri geride bırakarak. Sana gelmek için doğum gününü beklemiştim. Sense gitmek için doğum günümü beklemiştin. Uzun zamandır sol yanım sargıda, hala kan damlıyor sol yanımdan yatağıma. Başka sesler başka aşklar çağırıyordu seni. Gitmeliydin, gittin de... Öyle ya ben garip sen güzeldin, fazla duramazdın. Geriye soluk renkler ve bir fırça bıraktın. Karamsar tablolar çiziyorum artık. Malzemeden kaynaklanıyor sanırım. Sana koşarken yolumu kaybetmemek, geldiğim yere gidebilmek için yollara ekmek kırıntıları serpiştirmiştim. Ama martılar çoktan yemiştir. Biliyorum sana geldiğim yere gidemeyecektim. Aşka inanmıyacaktım. Artık cigaramın dumanında ve boğazımdan yüreğimin çatlaklarına süzülen kızıl şaraptasın. Senden de şaraptan da korkuyorum. İkiniz de fena kız(il)sınız.

Uğruna ölümlere gidip geldiğim resmin mahsun olmadığını biliyordum artık. Bir kez daha öğrendim aşkın renginin siyah olduğunu... Şimdilerde u(mutsuz), korku dolu, kırgın, yalnız, endişeli... Tüm gibilerden umudunu yitirmiş herhangi bir insan gibi yaşıyorum. Ruhumu ölü bir beden taşıyor olsa da yaşıyorum. Pes ediyorum Bergama'lı sevgisizliğin sevgimi yendi.

Not: Uzun zamandan beridir kendi kendime kırpılan mektuplar yazıyordum. Hangi adrese yollayacağımı bilmeden. Aklıma siz geldiniz. Bir de kesinlikle duygu sömürüsü değil acılarımın belgesidir.

nur-u-siyah@Hotmail.com

LeMan
Sayı: 541
23 Mart 2002 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışileri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Kutlu ESENDEMİR ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Sufat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Satış:** Cüneyt AYDİN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak - 0.212 880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0 212.622 22 22 **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

CHARLIE HEBDO - LEMAN
Buluşmasının usaresi, tortusu

ÖZEL SAYI çok sayfa...

İki derginin yazar çizerlerinden karikatürler, yazılar, sürprizler, çok özel fotoğraflar...

Bu hafta

ARLIE HEB e Man

pazar sevişgenleri

met üst

542

30 Mart 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/12 - 600.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Fakirler Sınavdan Geçirilecek...

Hükümet fakirlik sınavı yapma kararı aldı. Fakirlik sınavında başarılı olanlar fakirlik yardımı alacak. Sınav sonucu Fakirlik kriterlerine uymayanlar ise yardımdan yararlanamayacak. Sınav formları ODTÜ'ye hazırlatılırken Devlet İstatistik Enstitüsü'nden de yeni "gelir dağılımı" araştırması yapması istendi... Leman bu sınavda fakirlere başarılar diler.

Açık Büfe

met üst

ana dilimiz gibi
iki yabancı dil
biliyoruz
İLGİSİZCE ve
ANLAMAZCA

DeGMesin
yağlı boya

duvarlara vura vura
bulur asıl halini
kalp ile **kafa**

yüz masörü
niye yok

herkes yanındakini
parmakla gösterse
mühim insan
olma
kompleksimiz de
bir nebze diner
belki

öyle bir zamanda
gel ki... **zaman**
bizi unutsun

bugün doğacak
çocukları
bırakılacak avlular...
kız: yenicami
avlusu
oğlan: cibali
karakolu avlusu

ahhhh!..
üstüne basmışım
kendi ömrümün

geceleri
bir **kurt** böler
uykumu

fransız
ihtilali'nden
bize ne yahu
bizde tüm hesaplar
alman usulü

at binenin
kılıç usananın

en yoğun
ayrılırken
birleşiliyor

Hollanda'dan ilk hasta turizmi kafilemiz geldi

Tracy Chiller; ABD'yi terörist olmakla suçladı. Chiller, "Amerika'nın dünyada terör estirdiğini görüyoruz. Terörle mücadele uğruna her yere giriyorlar" dedi.

Edirne F tipi cezaevi yönetimi, hükümlü Özgür Çelik'in Evrensel gazetesine yazdığı mektubu Adalet Bakanlığı aleyhine propaganda yapıyor diye yakarak imha etti.

Milli Savunma Bakanlığı'nın askeri kantin yönetmeliğinde yaptığı değişikliğe göre; bundan böyle kışlalardaki kantinler sayısal loto bayiliği yapacak, er ve erbaş dışındaki personele içki satışı yapılacak, siviler de askeri kantinlerden yararlanacak...

Demokrasi ve AİHM vatan için kurşun(!) atanlara da lazım oldu. Susurluk çetesi davasında çete lideri olmaktan 6 yıl hapis cezası alan İbrahim Şahin'in, tüm hukuk yollarının tıkanmasının ardından Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurabileceği açıklandı.

Bir zamanlar tarımsal üretimde kendi kendine yeten yedi ülkeden biri olan Türkiye, hükümetlerin bilinçli tarımı yok etme politikaları yüzünden dışarıya el açar hale geldi. Tarım ve Köyişleri bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp yurtdışından tarım ürünleri ithal ettiğimizi açıkladı.

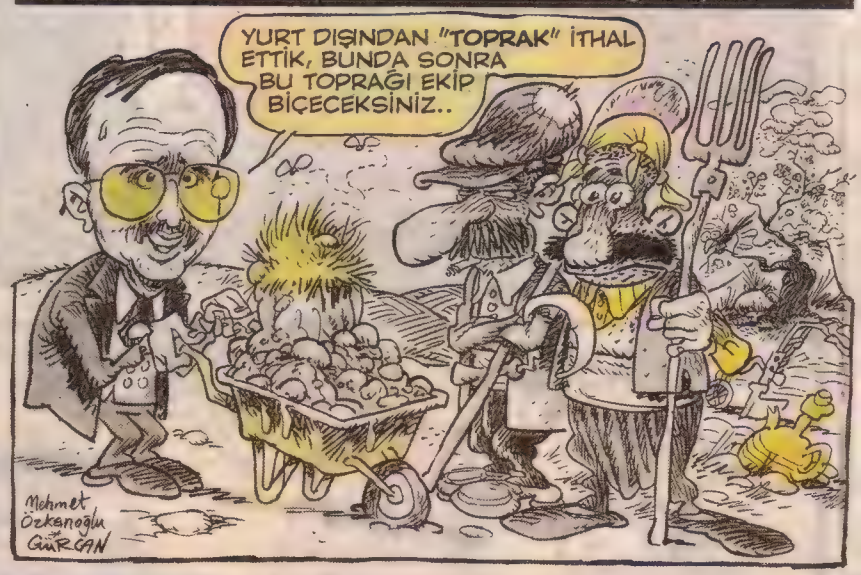

DİP NOT

Alp Tamer

Gemo

IMF'nin direktifleriyle kamudaki personel sayısını azaltma kararı alan hükümet bir mesleği de bile bile tarihe gömüyor. Tren seferleri sırasında her türlü olağanüstü duruma ilk müdaheleyi yapan tren şefliği kaldırılıyor.

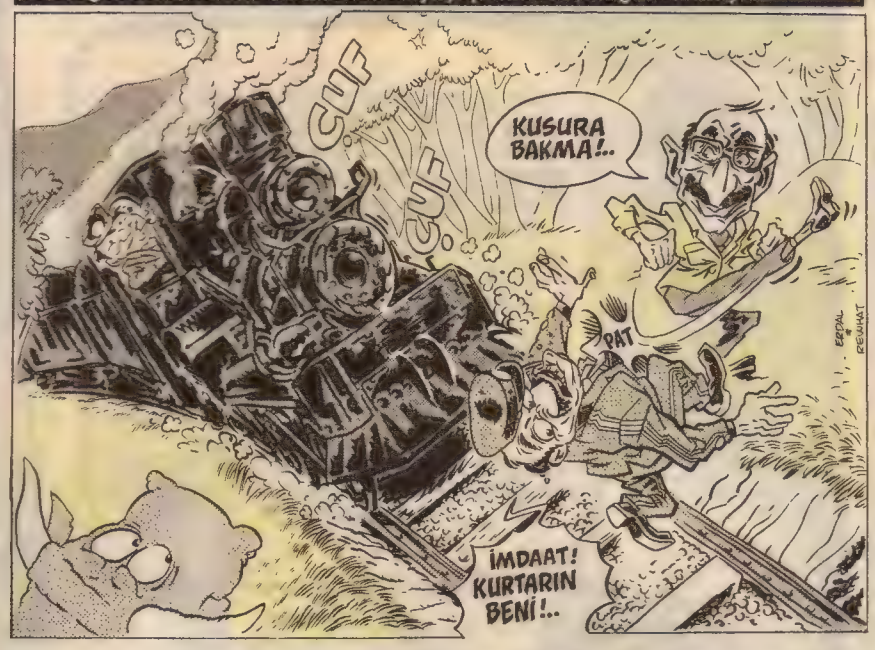

Korkut Eken, "Devletimi AİHM şikayet etmem. Paşalar konuşmalarıyla bana moral verdi" dedi.

YÖK yasasında değişiklik öngören tasarıyı protesto eden Tuzluçayır lisesi öğrencilerine polis müdahele etti. Öğrenciler gözaltına alındı.

Kürtçe'nin ek ders olarak okutulması için dilekçe veren öğrencilere çete lideri olmaktan daha ağır hapis cezası istendi. Çete kurucuları 6 yıl hapis cezası alırken, dilekçeci 17 öğrenci için 7.5 yıl hapis istemiyle dava açıldı.

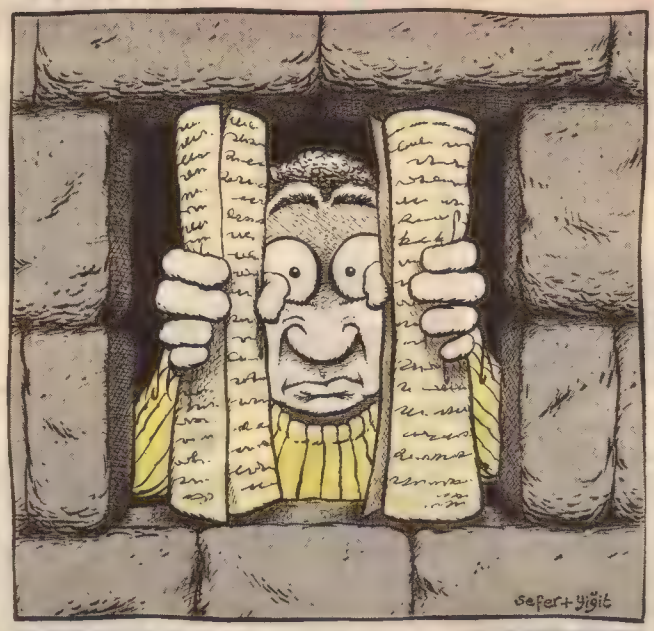

Tüyler ürpertici provokasyon... 250 yıldır söylenen "Malamın" türküsünü çaldıkları gerekçesiyle Diyarbakır Gün tv'ye verilen 365 günlük kapatma cezası Ankara 8. İdare mahkemesi tarafından durduruldu. Polisin Kürtçe türkünün, Türkçe çevirisini çarpıtarak "dev-sol" eki yaptığı ortaya çıktı.. RTÜK'ün de polisin bu şikayetine dayanarak 365 günlük kapatma cezası verdiği ortaya çıktı.

Çiller'in seçim otobüsüne uyuşturucu baskını...Otobüs şoförü Metin Uysallı'nın arkadaşı Yaşar Ağca'nın üzerinde esrar çıktı. Olaya çok sinirlenen Çiller, şoförü işten attı.

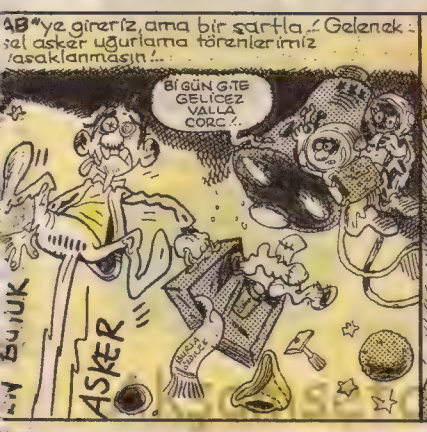

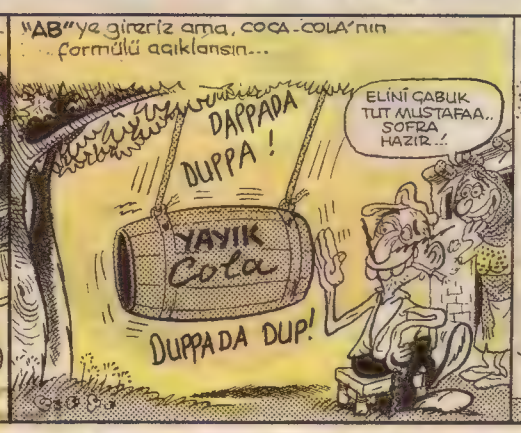

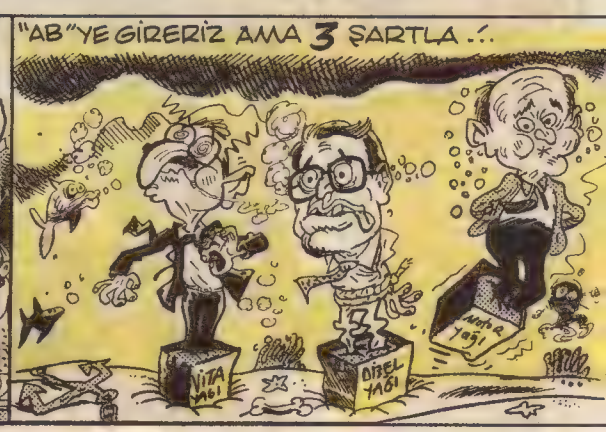

AMERİKAN İMPARATORLUĞU
3. dünya halklarına ölüm

DEMİREL-ÇAĞLAR
Baba, manevi oğul buluşması Hortum dayanışması

ÇİÇEKLERE GÖZALTI
Çiçek vermek yasak, barış yasak, sevgi yasak o yasak, bu yasak...

HİKMET ATALET TÜRK
F tipini şirin gösterme çabası O bir hücre tipi sevdalısı

2.UYUM PAKETİ
Demokrasimiz utana sıkıla geliyor. Yine ofsayt goller atıldı.

ŞARON
Yine Şaron.. hep Şaron Faşist Şaron...

BENZİN ZAMMI
Dünya fiyatlarını solladık. Sebepsiz zam olur mu?

DERİN MERMERCİ
4 milyarlık elbise giyen dürrük sosyete kraliçesi

KEMAL DERVİŞ
Amerika'ya gidince dili çözüldü, felaket tellalı kesildi.

AHMET NECDET SEZER'E UZANAN DİLLER
Yalanınızı yiyim... Hortum suratlı iftiracılar

TELE KULAK HADİSESİ
14.500 kişinin telefonu dinlenmiş

NORMANDY (EUROGOLD)
Bergama'ya siyanür ve kin tohumu ekti.

TANSU ÇİLLER
Eski günleri aratmayacak zeka ve sorumluk sahibi ne yapsa yeridir timsali bir kadın politikacı

TAYYİP ERDOĞAN
Sözde demokrat İflah olmaz takiyye

harala gürele

ÇAKOAR

uleyn eşek sıpası gel bakiim buraya! büyümü yaptırdın nuska mı yaptırdın n'aptıysan kızım senden başkasıyla oynamıyor! al şu parayı da oyna biraz kızımla!

DİKKAT KÖPEK VAR

şiişşt alooo! görmemiş olayım! satılık soytarı mı oynuyo burda! hadi bu seferlik kızının hatırına bağışlıyom seni!

ÇAKOAR

esprihaber@hotmail.com

ANAMA GÖNDERDİĞİN PARALARLA İLAÇ ALDIK, YATIYO GALKIYO DUA EDİYO SANA! GÖNDERDİĞİN ALIŞ VERİŞ FİŞLERİNE AMCAN ALLAH RAZI OLSUN DİYO, DİYO, Bİ DAA DİYOO!. KÜÇÜK YİĞENLERİNİ BABALARI BIRAKTI GETTİ, BACIN BİZE TAŞINDI, BABAN NASIL DUA ETTİ BAYRAMDA GÖNDERDİĞİN HARÇLUĞA.. HERKEŞ AİLEDEN Bİ ADAM ÇIKTI DİYE NASIL ÖĞÜNÜYOLAR!. İÇİMİZDE EN AKILLI SENDİN SELAHATTİN, EYLE DEME! NE KADAR GURUR DUYYOM SENLE.. SİTTİRSİNLER HERKEŞ! KOTÜNÜ SİTTİRİYON DA KEYFİNE Mİ SİTTİRİYON EKMEK KOLAY MI ULAN BU DEVİRDE ?

ÇAKOAR

İHRACATÇI İMPORTİNTİN SİZ BİZİM KİM OLDUĞUMUZU BİLİYOR MUSUNUZ İNSANLARI

BUNLAR AYAK TAKIMI! SİZİ SÜRÜNDÜRMEZSEK GÖRÜN! POLİSE ÇEKTİRELİM ŞUNLARI!

SİZ BİZİM KİM OLDUĞUMUZU BİLİYOR MUSUNUZ HA HA!

AMA LÜTFEN YANİ ARTIK SİZİ TÜRKİYE TANIYO, BİLMEZ MİYİZ?! SİZİ TANIMAYAN MI VAR? SİZ PARALI AYILARSINIZ! PAŞA, ŞAMDAN, LAİLA, OTELLER, KUMARHANELER, PAPARAZZİLER, ARTIK HER YER SİZLE DOLU!

UVİTTON

THY

daral@leman.com.tr

ÇAKYAT DEVRİ KAPANDI BACANAK. ARTIK DEVİR ŞİŞME YATAK DEVRİ. BEKLE,ŞİNDİ SERDİM!

FUZZZ ZZZ

FUL PUMP

LA BAK HELE, HEMEN KABARDI!

ÇAKOAR

Akşamsefası

TUNCAY AKGÜN
KEMAL ARATEN

GATANA

karatan@leman.com.tr

BEN ÇİFT BURGUYLA HAVAYA SIÇRAYINCA SEN ŞİMDİ ÖNÜNE DÖN..!.

SÇACAM SENİN EX SPORUNA DA FANTEZİNE DE...HİÇ ETKİLENMİYORUM!..

EXTREME SPORTS

DEAAH!.. DAA HIZLI KIZIM... DAA HIZLI!..

İYAAHHHiiii

ŞAT

SENİN AT ARABANA DA, SENİN AKLINA UYUP, AT ARABASIYLA KAPKAÇA ÇIKAN KENDİ BEYNİMİ DE İSKİYM!..AAH!..

DAGALAK DIGILAK

TAKIR TAKIR

VURUN!

LİNÇ EDİN

NEDİR ULAN VATANDAŞIN SİZLERDEN ÇEKTİĞİ?.

YAKALAYIN!

Ucuz mal alacak kadar zengin değilim.
WINSTON CHURCHILL

-İKİ KULUNÇLU-

KALK LAN...SANA Bİ ÇİN MASAJI ISMARLAYACAM...ŞU ALTILININ PARASINI YİYELİM..

BEN Bİ DAA MASAJ SALONUNA FALAN GİT-MEM!.

LA OLUM BU ÖYLE DİİL..ÇİNLİ YAPÇAK MASAJI ÇİNLİ...

QUAN 9 MASAJ CENTER

Çin'den gelen kuni lee'nin hünerli parmaklarından essiz Çin masajı

THE NUMBER OF THE BEAST

Adres... Tel..

ÇİNLİ HE? EYLEMİ?..

KIT TKITI KIT KIT

ÇİNLİ GIZ GELCEK DİMİ BİRADER... BİZ GASTEDE EYLE OKUDUK!

BAYAN KUNİ ŞİMDİ GELİR EFENDİM!..

MASAJDAN ÖNCE Bİ PİRİNÇ RAKISI ALMAK İSTER MİSİNİZ? SENTERİMİZİN İKRAMIDIR!..

MUALLA ABLAYLA BİRLİKTE BENİ DE KERANEDEN KURTARDIN YA...MİNNETTARIM SANA İSMAİL ABİ...

OROSPULUK TA PEÇETECİLİK TE GERİDE KALDI...UNUTALIM BUNLARI HALİL...SEN ŞİMDİ BANA Bİ ORTA KAVE YAP BAKİİM!.

ÇAK ÇAK FFFF

ÇAYNN ÇİYYN ÇİİN ÇİN ÇOOYNN

ABAUVV BAAVV!

ZANG ZANG

ZANG ZANG

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

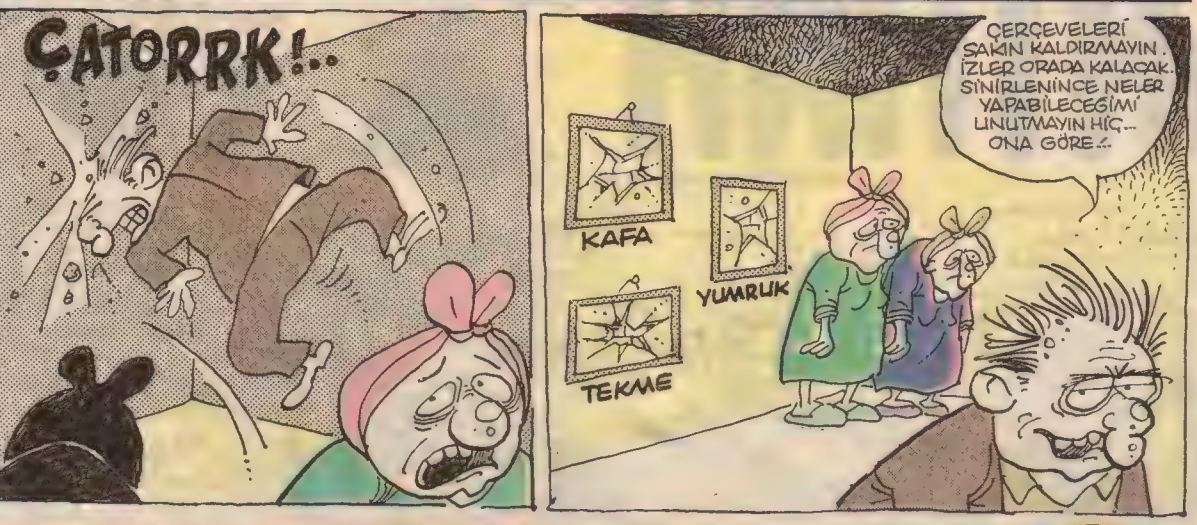

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

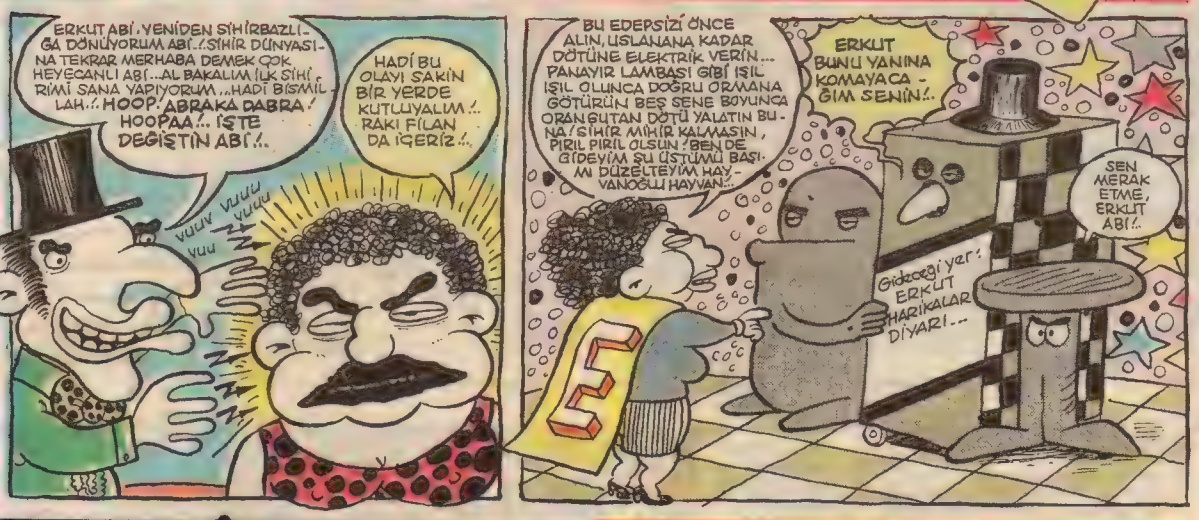

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Şerbet Gula 1984 - Şerbet Gula 2002

1. 12 yaşındaki Şerbet şaşkın...
   30 yaşındaki Şerbet yılgın...
2. 12 yaşındaki şerbet, bir azize gibi...
   30 yaşındaki Şerbet, azizelere inanan herhangi bir kadın gibi!..
3. 12 yaşındaki Şerbet, Doğu'yu çağrıştırıyor...
   30 yaşındaki Şerbet Doğulu'yu!..
4. 12 yaşındaki Şerbet'in ülkesi işgal edildiğinde kapitalist dünyadan yardım istemişti...
   30 yaşındaki Şerbet'in ülkesinin yardım isteyeceği bir başka dünya kalmadı!..
5. 12 yaşındaki Şerbet, sığınmak isteyen çocuk...
   30 yaşındaki şerbet, sığınılmaktan yorgun anne!..
6. 12 yaşındaki Şerbet'in gözlerinde 'yarın' var...
   30 yaşındaki Şerbet'in gözlerinde 'dün'!..
7. 12 yaşındaki Şerbet'in saçlarında rüzgâr geziyor...
   30 yaşındaki Şerbet'in saçları burka mahkumu!..

vö@leman.com.tr

(Haftaya: Fred Çakmaktaş, Barni Moloztaş!..)

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

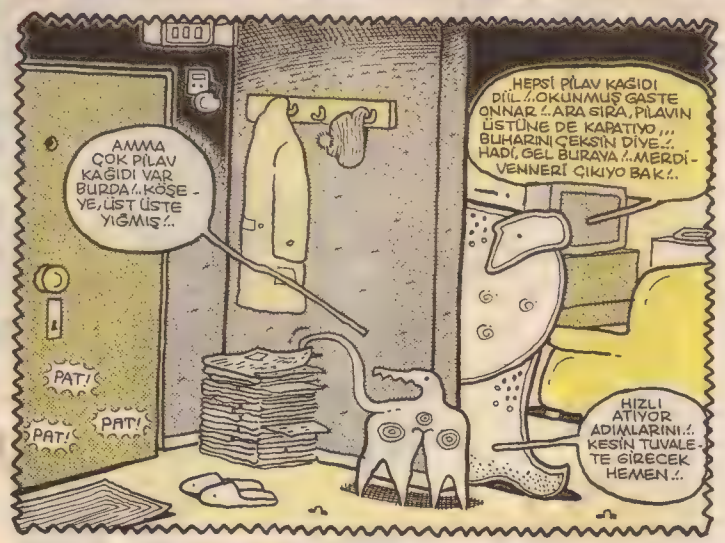

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

NE DENİR Kİ BUNA YAA?..

BİŞEY DENİR AMA, GEL DE DE BAKALIM!..

BİŞEY VARDI. EE, NASI DENİR?..

O BANA DEDİ Kİ...DEN - MEZ...BEN DEDİM BAL GİBİ DENİR!..

AY... DEVLET DENİR YOLLARINA GİRMİŞİZ!..

BU İHRACAT ANLAŞMASINI DERHAL İPTAL EDİYORUZ...YOKSA BAĞIRIRIM!..

UFF!.. KRİZ MRİZ DİNLE - MİYCEM...DERHAL İSTİFA EDİP BAŞKA İŞ ARIYCAM... BIKTIM KADIN MÜDÜR KAPRİ - SİNDEN BİRADER..!

KUZEY BÖLGELERİNDE YOĞUN KASAP HAVA - SI BEKLENİYOR...YÜKSEK YERLERDE UZUN HAVA ETKİLİ OLURKEN, GÜNEYE OYUN HAVASI YAKLAŞIYOR...KISA KESİLMİŞ AYDIN HAVASI ÜLKEMİZİ TERKEDİYOR..!

DU Bİ DAKKA... HAVA DURU - MUNU DİNLE - YELİM, ÖYLE ÇIKALIM..!

Bİ DAHA ŞU GERİ DÖNÜŞÜMLÜ ÇÖP KUTULA - RINI KULLANIRSAM NAMERDİM ULAN..!

ÇEVREMİZİ TEMİZ TUTAL

AHA İŞTE, PERDE AYAKLI GRİ TÜYLÜ, BALIK KAFALI BOYNUZLU ADAMLAR. ŞİMDİ LAZIM DİİL YA, SÜRÜY - LE İHTİYACIM OLSA Bİ TANE BULUNMAZ!..

ORAYA YAKLAŞMA - YALIM... HERİF HERKESE ÇIKIŞIYO!..

HOOP HEY...SEN... YAVAŞ, İTİŞ - MEYİN... ALOO!..

ÇIKIŞ KAPISI

canbarslan@superonline.com

Komikaze

erdil yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

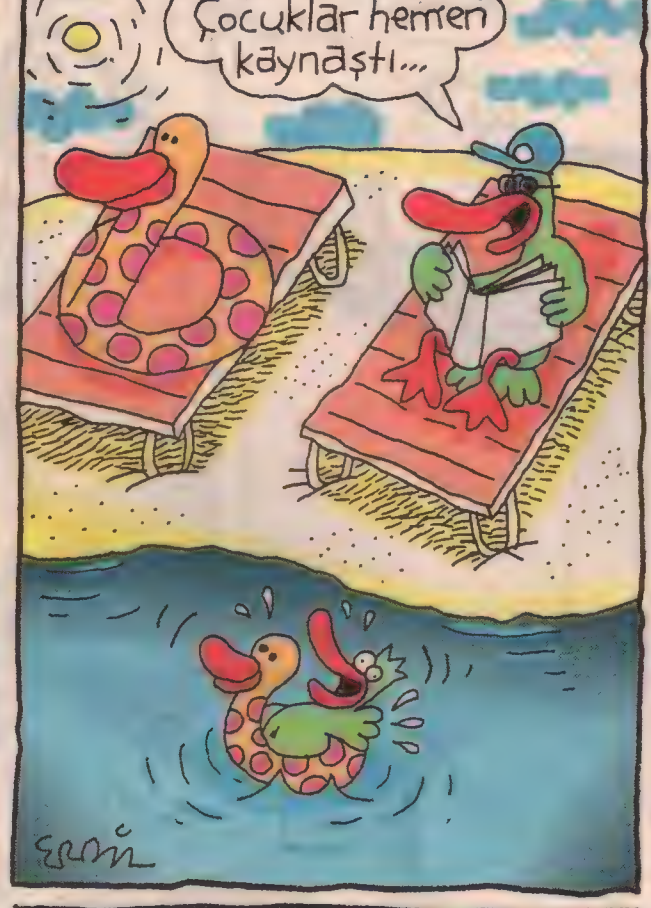

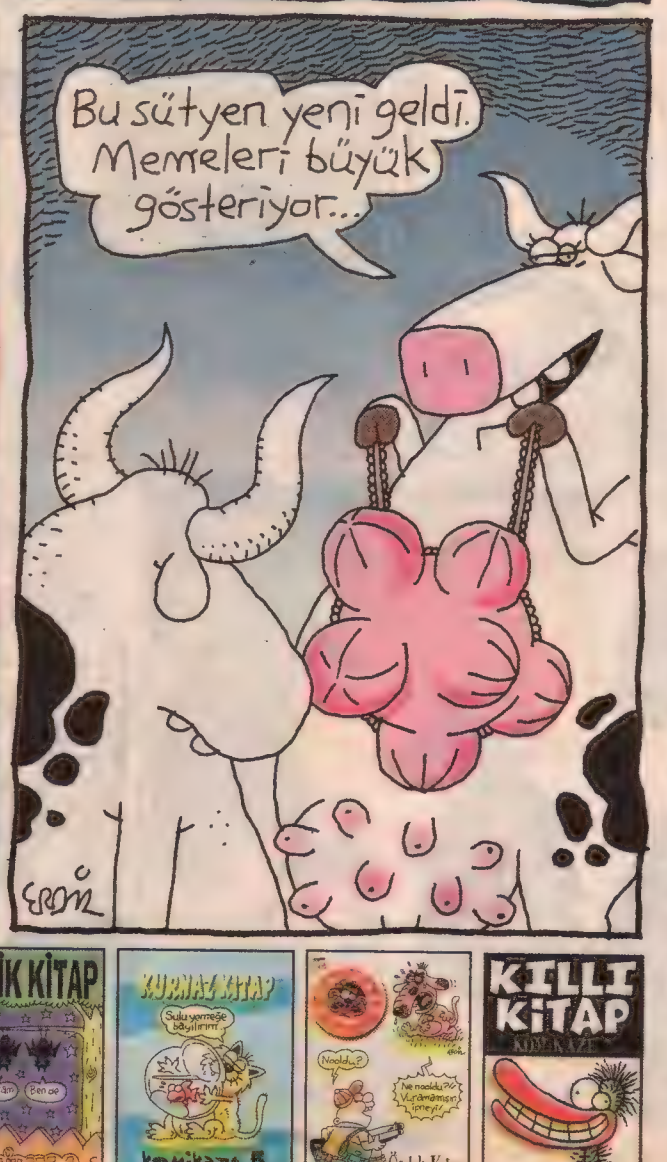

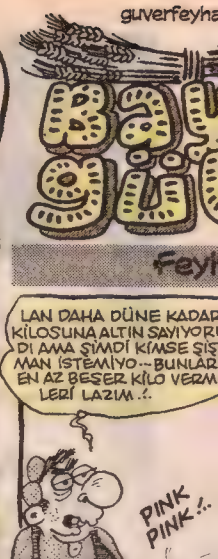

Annemin Yaptığın Sen Yapma Bana

Senin gibi bir kadın büyüttü beni... Yaralı bir kartala benzerdi yüzü... Kocaman kanatla vardı... Hayattan ne zaman korksam ona sarılırdım... . Hiç üşümezdim ben o zamanlar, am o beni hep üşüyormuşum gibi kocaman kanatlarıyla sarıp sarmalardı... O beni kanatlarıyl ısıtınca hayat o hep özlediğim gibi olurdu... Bir bütün olurdu her şey... Acı neşeye karışırd kedere kavuşmalar... Düş gerçek olurdu... O beni sarıp sarmalayınca dünyadaki her şey ge lip içimde birleşirdi... Kalbim dünyanın bütün sırlarına eşsiz bir yuva olurdu... Bu sarılışla kalbimde bu sevgi için biriken bütün sırlar beni hep bir doruğa çıkartırdı... Hiçbir şey yap mam gerekmeyen bir doruğa... Orada durmaksızın sevgi dolu bir ışıkla öpüşürdüm... Ken dimi geliştirmem, yeni şeyler öğrenmem, imkanlarını zorlamam gerekmezdi orada... Ney sem oydum. Her şey birdi orada... Dışardan gelecek bilgilere ihtiyacım yoktu. Kalbimde bi riken sırlar beni doğrulamaya yeterdi... Orada delirebilirdim, çıldırabilirdim... Ne yapsam, n düşünsem hakkımdı... İçimdeki suya başımı daldırsam boğulmadan günlerce kalabilirdi orada... Orada boğulmadan istediğim herkesle, her yüzle, her isimle bulaşabilirdim...

Ölüm güzel bir rüyaydı orada. O rüyada durmaksızın gülümserdim... Hayat varsa bu rü yanın içinde vardı sadece... Bu rüyaya dokunduğumda herkese dokunmuş gibi olur dum..Bu rüyaya baktığım zaman olmuş ve olacak her şeye bakıyor gibi olurdum... Rüyam daki gözler yargılamak için değil, beni anlamak için vardılar... Rüyamdaki gözler doğru v iyi yaptığıma inanarak bakardı bana... Rüyamda bir şey oluyorsa bu çok şey oluyor anla mına geliyordu... Çünkü bir bütündü her şey... Karşılık beklemeden yapardım ne yapar sam... Orada kim ne yaparsa karşılık beklemeden yapardı... Orada kim benim için ne his sederse, aslında kendisi için hissetmiş olurdu... Orada kim, hangi rüyayı görürse bu as büyük rüyayı sürdürmek için görürdü..

Dışardan değil, içimden bana ve oradan dışarı doğru yayılırdı sevgi... Sevilmek için ay rıca bir şey yapmaya ihtiyaç duymazdım... Varlığımı hissetmem yeterliydi o sonsuzluğu yaşamam için...

Ve sonra o kadın, yani beni doğuran, beni büyüten o kadın birden bire değişirdi... Ka natlarını çekerdi üstümden... Beni çekip alırdı götürüp sakladığı o çok yukarıdaki, o ulaşıl maz sandığım doruktan... Götürüp bıraktığı rüyadan alıp dışarı atardı beni... **Hadi uyan ar tık**, derdi, **hadi rüya bitti**... **Hepsi bu kadar**,derdi... İnanamazdım rüyanın bittiğine... İna namazdım bu rüyadan başka bir yer, başka bir hayat olduğuna... Beni o götürüp bıraktığ dorukta durmadan öpen o ışığın solacağına inanamazdım...

Orada kalırsan hayata hep geç kalırsın, derdi... Büyüyemezsin sonra... Çık git bu rüyadan... Sonra başkaları hatırlatır sana uzun bir rüyada yaşadığını... Başkaları ha tırlatır sana dışarıda yaşadığından çok ayrı bir hayat olduğunu... O zaman daha çok kırılırsın, daha çok örselenirsin, derdi...

Böyle anlarda değişirdi yüzü... Hayat gibi parça parça olurdu... Böyle anlarda acı ne şeden ayrılırdı... Keder kavuşmalardan... Bir içim olurdu, benden uzakta ; bir de dışım, ba na çok yabancı... Kalbimde onca yıl biriken sırlar herkesin bildiği şeyler olurdu... Düşler kopup giderdi içimdeki inançsız bir inzavaya... Gerçekse bilirdim ne kadar bakarsam ba kayım ona, beni hiçbir mucizeye uyandırmayacaktı... Bilirdim ne kadar sarılırsam sarıla yım ona, beni incitecek bir şey mutlaka bulurdu bana...

Sarışındı annem, bir ıstırabın eşiğinde, tutar elimden dışarı çıkarırdı... **Her zaman ya nında ben olmam, tutma artık elimden, unutma herkesin ayrı bir hayatı var, senin de ayrı bir hayatın olmalı,** derdi... Sarışındı annem, dönüp bakardım gözlerime, beni parça lama, beni al, beni yine rüyama geri götür, diye bakardım... Böyle anlarda derin, sonsuz bir şefkatle değil, çaresiz bir umutsuzlukla bakardı bana ve sonra, **unutma hiç, hayat par ça parçadır bütünlenemez** , derdi...

Sarışındı annem, beni kıyametin, savaşın , bu cinnetin ortasına bırakıp dönerdi kendi yalnızlığına... Görürdüm orada her şeyin tek bir şey olmadığını... Görürdüm neysem o ol madığımı... Düşündüğüm, hissettiğim şeylerin hakkım olmadığını anlardım orada... Delir mek, çıldırmak hakkı bile elimden alınmıştı... İnsanlar çoktan çekip gitmişlerdi başka insan ların ortasına... Herkes kendisini çoktan uydurmuştu o insanlık oyununa... Düdük çoktan çalmış, herkes bir yer kapmıştı kendisine... Bense oynamak istemediğim bir oyunda orta da kalmıştım... Bilmiyordum çünkü kendimi kimseyle kıyaslamayı... Bir bütündüm yıllarca, neysem oydum... İçim dışım yoktu, her şey bir şeydi benim için... Saklanmak, gizlenmek nedir hiç bilmiyordum ki... Görenler beni olduğum gibi görüyordu... Beni acıtmak, beni kır mak istediklerinde bütün varlığımı , sahip olduğum her şeyi olduğu gibi acıtıp kırıyorlardı...

İşte bu yüzden ben yaralandığım zaman bütün ömrüm, bütün zamanlarım, içimdeki en gizli yerler bile kanardı... Ben yaralandığım zaman beni ben yapan ne varsa hepsi birlikte kanardı... Yıllarca hep içimde yaşadığım için beni yaralayanlara çektiğim acıyı anlatacak söz bulamazdım... Çoktan parçalanmış, çoktan içi dışı ayrılmış olanlarla hangi dilden ko nuşacağımı bilemezdim... Ne söylesem eksik kalacaktı... Ne söylesem kendimi anlatama yacaktım... Ne söylesem abartıyor olacaktım...

* **İzmir Aliağa.** 29 Mart cuma günü saat 15:00'de **Aliağa, Atatürk Kültür Merkezi**'ndeyim. * **Düzce.** 3 N İstiklal Cad. Ayhan Işık Sk. Özverim Apt. No:34 Kat:2 Tel: 0212 - 245 40 32 * **Samsun.** 6 Nisan cumarte

ERDİL YAŞAROĞLU KÜLLİYATI KİTAPÇILARDA VE GAZETE BAYİİLERİNDE

otmail.com

Güver

KIRIK DİBLEBİ

SUAT ÖZKAN

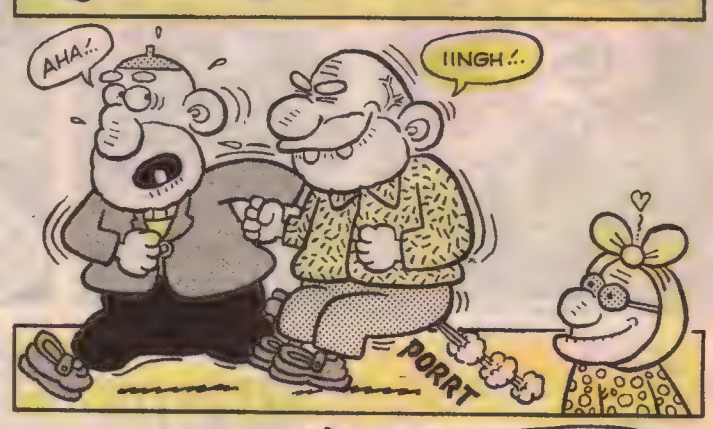

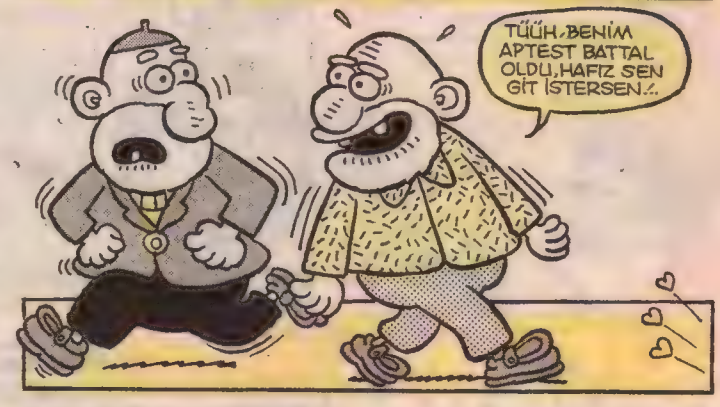

kirikleblebi@leman.com.tr

O rüyada her şeyi görmüştüm de, bunu, bu parçalanmayı görmemiştim... Yaşamak diye bir tek o rüyayı biliyordum... Beni sığındığım bir dorukta sonsuza dek öpeceğini sandığım o ışığı biliyordum yalnızca...

Şimdi kovulduğum rüyayı özlüyordum yalnızca... Yaşamak benim için hep özlemek diyordum, kimse bir şey anlamıyordu... Neyi özlediğimi kimseye anlatamıyordum.Çünkü özlediğim yeri kimse bilmiyordum... **Geç kalmışsın**, diyorlardı sadece bana, **geç kalmışsın... Bir önce yaşamayı, bir an önce burayı öğrenmelisin,** diyorlardı bana...

Gecikmişliğimi kapatmak için kendimce çabalıyordum... Hızlı hızlı bir şeyler yapıyordum... Gecikmişliğimi kapatmak için herkesten daha bencil, daha acımasız, daha katı olmaya çabalıyordum... Böyle yaptıkça bir zamanlar içimdeki sırları, büyüleri, sevgileri derinleştiren kanım dışarı doğru sızmaya başlıyordu... Zayıf, kirli, soluk bir kan gözlerimi örtüyordu usulca... Bedenimden dışarı sızıyordu...

Evet, ne yaşarsam yaşayayım kötüleşiyordum... Ve gözlerimi gören herkesin bunu fark ettiğini hissediyordum... Oysa hiç fark etmiyorlardı... Beni görenler, gözlerime bakanlar **hala ne kadar iyisin, hala ne çok geç kalmışsın** diyorlardı... İşte o zaman anlıyordum ben hala onların arasına giirememiştim... İşte o zaman anlıyordum, ben hala hayatın kıyısında durmuş o rüyayı özlüyordum... Başkaları gibi olmak, gecikmişliğimi kapatmak için yaptığım her şey beni o rüyamdan biraz daha koparmıştı, o kadar... Evet, bencilleşmiştim, katılaşmıştım, acımasız olmuştum, ama işte o kadar, ama yaşamak dedikleri neyse onun içine giirememiştim... Kötüleşmiştim, ama bundan nasıl bir çıkar elde edileceğini öğrenememiştim... Bencilleşmiştim, ama bunu nasıl bir avantaja dönüştürüleceğini bilememiştim... Kötüleştiğimi, bencilleştiğimi sadece kendim görmüş, bu yüzden kendime tarifsiz acılar çektiriyordum... Bu yüzden biraz daha uzaklaşmıştım rüyamdan , bu yüzden olan sadece bana olmuş, olan benden biraz daha uzaklaşan rüyama, rüyama emanet ettiğim hatıralara olmuştu. Gecikmişliğimle hayatın kıyısında kalakalmış, ama hatıralarım kopup gitmişti biraz daha benden... Kötülüğüm sadece kendime yaptığım kötülükler olarak kalmıştı... Gecikmişliğimi kapatmak için yaptığım her şey beni benden biraz daha uzaklaştırmıştı...

İşte o zaman anlamıştım ben yaşamak adına ne yapmışsam kendimi terk ederek yapmıştım... Yaşadığım her anı, yaptığım her şeyi bir ayrılığı kesinleştirmek, bu ayrılık acısını durmaksızın çoğaltmak gibi yaşamıştım..Ayrılık acısı öksüz, kimsesiz bir kan gibi doluyordu ağzıma... Yaşamak ne zamandır ağzıma dolan o kanı gerisin geri yutmak olmuştu benim için...

Ve o kanı her yuttuğumda artık kendim için değil, o rüya, o hatıralar için değil, başkaları için yaşamaya başlamıştım...

Artık içimden yükselmiyordu sevgi bana... Çünkü içimdeki o sevgiyle bağımı çoktan kopartmıştım... Artık kendimi sevebilmek, onaylayabilmek için başkalarının sevgisine, başkalarının onayına ihtiyacım vardı... Bazen başkalarının onayını kazanmak için durmadan başarılı olmaya, kazanmaya çalışırdım, ama bunlar yetmezdi içimdeki boşlukları kapatmaya... Ve onca başarılıyken, onca kazanmış sayılırken bile ansızın bırakırdım her şeyi... Şaşırırdı insanlar bu değişkenliğime... Birileri çok tuhafsın derdi; başka birileriyse istikrarsız olduğumu düşünüyordu...

Farkındaydım burada ne yapsam beni anlamak için değil, yargılamak için bakıyordu bana insanlar... Düşündüğüm, hissettiğim şeyler hakkım değildi... İnsanların yargılarına göre düşünmem ve hissetmem gerekiyordu...

Ölümse çoktandır güzel bir rüya değildi artık... Düşlerime bile sahip değildim... Düşlerime kadar girmişti insanların yargılayan bakışları...

Kötülüklerim, bencilliklerim bile bana ait değildi... Başkaları tarafından yapılmış biriydim sanki... Birilerine öfkelenmek, bağırıp çağırmak istiyordum, ama içinde kendimi hissetmediğim bir hayatta kime ve neye öfke duyabilirdim ki... Öfkem bile yapmacıktı..Kendimi yok etmek, öldürmek istiyordum, ama bunu kimin için ve neden yapacağımı bile bilmiyordum... Kendimi öldürme isteğim bile başkalarının onayına muhtaçtı sanki...

Beni önce kanatlarıyla sarıp sarmayan ve sonra hayatın kıyısında bırakıp giden annem gibi olmuştum bende... O da bir gün böylesi yaşamaya katlanamamış, yıllarca aynı sokağı seyrettiği penceresinden bir gün kendisini aşağıya atmayı çok istemiş, ama yere düştüğünde eteği açılır, etrafa rezil olur, diye vazgeçmiş bundan... Hayat parça parçadır, bütünlenemez, dediği buydu herhalde annemin... İnsanın cesedinden bile utanmasaydı... Ölürken bile başkaları ne der, diye kaygılanmasıydı... Her şeye elveda ederken bile eteğinin açılmasından, küçük düşmekten korkmasıydı...

Ve sonra annem hiçbir şey olmamış gibi yaşamasına devam etmişti... Oysa ona bakan hiç kimse bir gün ansızın yıllarca oturduğu penceresinden aşağıya atlamak, her şeye son vermek istediğini anlayamazdı...

O yine herkesin bildiği gibi yaşıyor,ara sıra konuklarını ağırlıyor, birilerine bir şey anlatıyor, onları dinliyor... Hayatın kıyısında kendini bekliyor... Bazen hayattan çok sıkıldığında penceresini açıp aşağıya bakıyor, aşağıda eteği açılmış cesedini görüyor, bundan çok utanıyor, ve hemen penceresini kapatıyor... Sonra hayatta tutunacak bir şeyler arıyor; beni arıyor, **iyi misin yavrum diyor, yemeğini yedin mi, havalar soğuk, sakın üşütme, çok içme, erkenden yat**, diyor... Ben de ona, **üzülme anne** diyorum; **çok içnem, erkenden yatarım**. ..O bütün bu söylediklerime inanmış gibi yapıyor, **peki oğlum, Allah rahatlık versin** , diyor... Sonra aramızda kısa bir sessizlik oluyor... O an gözlerim acıdan yanıyor, biliyorum onun da ağzına o an kan doluyor... O anne ya, hemen toparlıyor kendini ve **bir şey mi dedin yavrum**, diyor soruyor... O kan benim de ağzıma geliyor, konuşamıyorum, o yine, **ne oldu, neyin var** , diye soruyor; ağzımdaki kanı gerisin geri yutup, **yok anne, yok, hiçbir şey yok**, diyorum:..

Telefonu kapatıyorum sonra... Anneme veda ediyorum, ama gece bitmiyor benim için... Annem orada kalıyor,ben burada kalıyorum... Hep eksik, hep gecikmiş kalıyorum... Ne yaşadıysam hep rüyalarımdan çalıyorum, hep kendimden çalıyorum...

Sana sarılmalarımdan anlamışsındır... Ben sende yitirdiğim asıl yanımı arıyorum... Seni soluksuz kalmışçasına koklamamdan anlamışsındır, ben sen de yitirdiğim o rüyayı arıyorum...

Yıllar var ki unuttum sevdiğim birine kendim gibi bakmayı... Gözlerime bakıp da yargılama beni... Sen bana bakarken ben bir taraftan gözlerimi arıyorum... O koptuğum rüyada kaybettiğim gözlerimi... Senin kabalık, duyarsızlık dediğin bu işte... Bana öyle kırgın kırgın bakma, ben bu hayatın yabancısıyım... Burada nasıl sevilir, nasıl bakılır, çoktandır unutmuşum... **Beni onca insanın içinde yok saydın, yok muşum gibi davrandın,** diyorsun ya, ben o sırada içimdeki seni arıyordum... Sen burada, bu hayatta yaptığın her şeyin karşılığını bekliyorsun... Oysa içimde, o derinde senin bir karşılığın yok, orada bir bütünüz... Tıpkı o rüyadaki gibi... Buradaki bütün anlamlardan, bilinen bütün mutluluklardan uzakta, neysen osun orada..Burada yaşayabilmek için gözlerim buz gibi oldu. İfadesiz, katı, anlaşılmaz.Gözlerim ait olmadığım bu hayata bir türlü alışamadı... Öyle azdı ki sevgi burada, sevgiyi aramaktan kayboldum ben, o kayıp ömrüm bir kez daha kayboldu burada...

Bu yüzden ne yaşadımsa bir hiç gibi yaşadım... Ama gitmedim kaldım, yaşanmamış günlerimde sadece seni biriktirdim, bir gün sen geleceksin diye... Bir gün sen geleceksin diye önüme gelen bütün nimetleri teptim... Bir gün sen geleceksin diye burada hep yaşıyormuş gibi yaptım... Bilerek geciktim, bilerek büyümedim... Bilerek erteledim geriye dönüşlerimi, bir gün sen geleceksin diye... İçimdeki rüyayı senin için beklettim...

Sana sarıldığımda anladım onca yıl burada neden kaldığımı... Seni soluksuz kalırcasına koklarken hissettim, boşuna değilmiş çektiğim onca sürgün, katlandığım onca savruluş... Sen de söylüyorsun burada ne yaşanıyorsa sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi yaşanıyor, diye... Sana istediğin gibi bakmıyorum, diye kınılma bana, ben sana değil içindeki rüyaya bakıyorum...

Sen de bana bakma, içinde yıllardır beklettiğin rüyana bak...

Büyümemiş birini, benim gibi yıllardır hayatın kıyısında kalmış birini bu denli çok sevdiğine göre senin ağzında da o kan var...

Dön artık hiç gitmediğin uzaklardan... Dön artık içindeki rüyaya... Öyle paramparça ki burada hayat... Ne yaşarsak yaşalım o zalim şüphe hep peşimizde olacak... Sen ne yaparsan beni eksik seviyor olacaksın ; ben ne yaparsam sen kendini bana hep erteleyeceksin... Burada ne yaşarsan yaşa, durmadan büyüyecek o boşluk..,Ne annen, ne arkadaşların, ne sevgili sandıkların doldurabilecek o boşluğu... Ne yaşarsan yaşa bir gün sonra o boşluk bütün o yaşadıklarını silip götürecek... Hiç yaşamamış gibi olacaksın... Hayatına giren onca insandan sonra bana dediğin gibi, **kimdi onlar, oysa ne çok sevmiştim, nereye gittiler, içimde hiçbirinin izi kalmadı**, diyeceksin...

Buradaki zamana göre değil senin ruhun... Onca özlem ve istekle yukarıya taşıdığın taş hep peşin sıra gelecek peşinden... Birini onca severken bile intihar etmek gelecek aklına... Neden, diye soracağım sana, gülüp geçeceksin... **Öyle olur ya bazen, insan ansızın tıkanır, bir an ölmeyi düşünür, sonra unutur bunu düşündüğünü, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam eder ya, işte öyle bir şey,** diyeceksin...

İyi biliyorum o duyguyu; anlarsın buraya ait olmadığını bu hayata, ama yaşarsın yine de, öyle bir yaşarsın ki ölmek isteyişin bile sana ait değildir... Onu bile düşünmek çok anlamsız gelir sana... Ne yaşarsan yaşa, sanki olmuyormuş gibi, hiç olmayacakmışsın ki gibi yaşarsın...

Burada her şey öylesine aykırı ki bize sevgili... Aşık olunca nefes bile alamıyor burada insan...

Senin gibi sarışındı annem... Yaralı bir kartala benzerdi..Önce kanatlarıyla beni sarıp sarmalar, beni bir rüyaya götürür, sonra da oradan koparıp hayatın kıyısına bırakırdı...

Annemin bıraktığı yerde seni gördüm... Sahipsiz ve kirli bir kan sızıyordu bedenimden... Ama benim değildi benden akan o kan... Bu soğuk, sevgisini bir türlü anlatamayan bu kimsesiz gözler benim değildi...

Hem ben burada ne yaşarsam yaşayayım orada sadece gecikmişliğimi görüyordum... Hayatın kıyısında sadece kendime kötü oluyordum... Tıpkı senin gibi hiç yaşamadan, tanımadığım bir boşluğa doğru büyüyordum...

Oysa biliyorum, sen yoksan yaşadığım her şey boşuna... Boşuna bunca yıl kendime çektirdiğim ceza... Neye yarar ki böyle yaşamak, içimdekileri bile sana anlatamayacaksam...

Annemin yaptığını bana yapma... Ne gücüm, ne de başka sözüm kaldı... Ya sen gel benim rüyama, ya giderken beni de götür kendi rüyana...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

çarşamba günü saat 14:00'de **Bolu İzzet Baysal Üniversitesi Düzce Kampüsü Halk Bilimleri Topluluğu**'nun davetlisiyim. * **İstanbul.** 5 Nisan cuma günü saat 16:00-18:00 arası **Ruhi Su Vakfı**'ndayım. ü saat 14:00'de **Samsun 19 Mayıs Üniversitesi**'ndeyim. Aynı gün 18:00-20:00 arası **Medya Kitabevi**'ndeyim.. * **İzmir.** 10 Nisan çarşamba günü saat 14:00'de **Ege Üniversitesi Muşittin Erel Anfisi**'ndeym.

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

*Bakınız: Charlie Hebdo Leman Özel sayısı Philippe Val yazısı.

DUMUR DETAYI

Guneri İcoglu

Dergide bir sabahlama günümüzün ardından yorgun argın, bitkin bir halde sokakta yürüyordum. Daha doğrusu fırına ekmek almaya gidiyordum. Saat öğle üç civarlarıydı.. Şirin mi şirin bir çocuk yuvasının önünden geçiyordum ki, açık olan penceresinden bütün sokağa yayılan, sonuna kadar açılmış bir şarkı sesiyle irkildim; **Gördünngg müü göördüünng müü paralaarii, baasmayıı gördüüng müü**. Çocuk yuvasından gelen bu sesi duyunca öylesine bir dumura uğradım ki, yorgunluğumun da etkisiyle bir süre kendime gelemedim, dondum kaldım... Bu özenli bir restorasyondan geçirilmek suretiyle inşa edilmiş cumbalı, ahşap, rengarenk şirin çocuk yuvasının ordan sendeleye sendeleye uzaklaşırken Deli Cevat gibi kendi kendime şöyle bir şarkı mırıldanıyordum. **Göördüng müü gördüüng müü detayları görmeyi gördüngg müüü...**

Sonraları kendime geldiğimde şöyle bir düşündüm. İki ila beş yaşındaki çocukların ne yaptıklarını çok merak ettim. Bir çocuk yuvasında bu müzik kimin tercihiydi?.. Müzik setini yanlışlıkla oyun sırasında, çocuklar, bebecikler açtı desem yuva öğretmenleri nerdeydi?.. Neyse bana ne işime gücüme bakayım desem, benim işim gücüm bu... Ne yapsam, etsem bilemiyorum, öylesine yoruldum ki...

Gebze'ye eski arkadaşlarımı görmeye gidecektim. Her zamanki gibi İzmit Seyahat arabasını beklemek için firmanın yazıhanesindeydim. (Zaten 3 saattir bekletiyorlardı) Elimde Leman dergisi dumur detaylarını okuyordum. (Ciddiyim)Yöreselin biri yazıhaneye geldi ve dediki "**Kardeş 3 arabası kaçta kalkıyo.**" Gülmekten katılırken second dumur geldi."**Az önce kalktı.**" Saat **2.15**'ti. :)))

Caner Topaloğlu

Çay bahçesinin birinde kız arkadaşımla oturuyordum.. Bir ara baktım, karşıda sakallı, giyimi oldukça düzgün ihtiyar sayılacak biri bize doğru işaret ediyor.. Bende bana mı diyosun dercesine işaret ettim. Beni yanına çağırdı.. Kalktım yanına gittim, dedi ki "**Yanında kız arkadaşın var rahatsız etmek istemedim.. Allah rızası için bi sigara parası ver...**" Dilenciymiş.. Uğradığım dumurla bir sigaranın kaç para olduğunu unutup oldukça yüklü bi para vermiştim:))

İlker Ekiz

ERDENER ABİ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

Hayalet Semt

Erdal Özkaramanlar

Bir esnaf!.. İstanbul'a toptan mal almaya gelmiştir... Hatta, aldığı malı bir kamyona yükleyip memleketine yollamıştır bile!..

Kendisi, dönmeden evvel bir gün daha kalmaya karar verir... İstanbul'u; özellikle de Beyoğlu'nu gezmektir amacı... önce İstiklal Caddesine çıkar...

TIRÇ!

Miss sokak, Nevizade... derken Galatasaray'dan Tünel'e doğru yürür... Dükkânları gezer... Vitrinlere bakar...

Birden... Bir ses duyar ardısıra:

KADIN LAZIM MI ABİ?.

Adam şaşırır!.. Bir bulutlanma olur zihninde...

KADIN?..

ASLINDA NEDEN OLMASIN?..

Bir boşluk oluşur kafasında... Ve kendini o boşluğa bırakır!..

GİDELİM?

GİDELİM, ANASINI SATAYIM...

Arka mahalledeki bir kadın ise simsarın getireceği kısmetini beklemektedir.

O an müthiş birşey olur: Bu günbatımı ışığında herşey olağanüstü güzel görünür adamımızın gözüne...

Herşey... şu sidik kokan sokak... şu kedi... hatta önünde yürüyen şu kadın simsarı adam bile olağanüstü hoş gözükmektedir adama... Ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırır...

İYİ MİSİN ABİ?

İYİYİM, İYİYİM!..

Beyoğlu havzasındaki mahalleler arasında Dolapdere'nin ayrı bir yeri vardır... Çağdaş bir Eros masalını andıran okların; ucunda zehirli iğnelerin olduğu okların burada sağa-sola uçtuğunu görebilirsiniz... Bu oklara hedef olmamak lazımdır!..

Hedef olduğunuz taktirde Beyoğlu'ndan bir daha çıkamayacağınızın resmidir bu...

GELDİK ABİ! BURASI İŞTE!..

Aslında, sadakat ya da bağımlılık zerkedenin ne zerkedil ne de kekik suyu... ya da eşek dili olmadığını bilir herkes...

Belki de burada asıl zehir Beyoğlu'nun ta kendisidir... evet...

NASIL OLDU DA İŞİ GÜCÜ BIRAKIP SANA BÖYLE TUTKUYLA BAĞLANDIM... NEDENİNİ BİLEBİLSEM...

...ve bu semt, kendisini ucu zehirli bir oka benzeterek çizere bile fısıldamayacak panzehirinin formülünü!

BEN BİLİYORUM!

Kimbilir?.. herşey kendini güzel bir şehrin namusundan korumakla başlıyor belki de... Ha?..

BİTTİ!

pazar sevişgenleri

met üst

DELİCEVAT

Gökhan Dabak

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

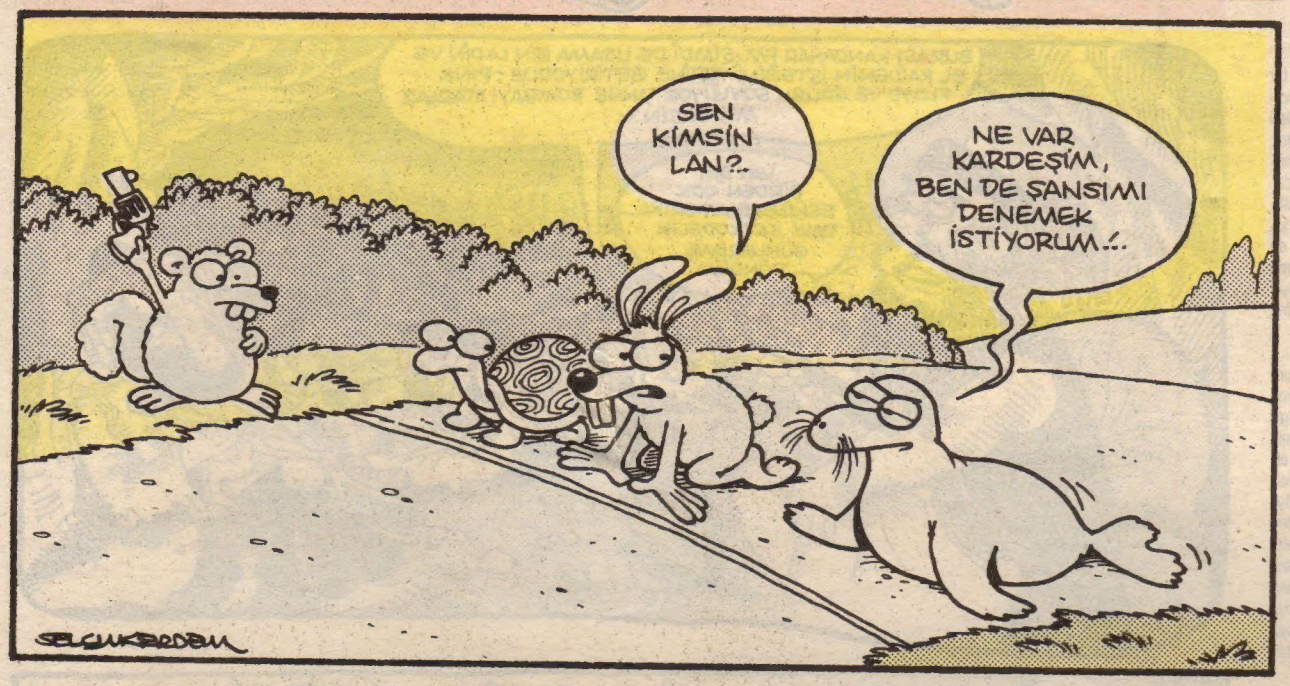

13. Sayfadan Devam

ye ebediyyen iyiliklerle gülümseyen bir yüzle, Tanrı'nın yüzüne dokunur gibi, ellerini, sedire uzattığı Pınar'ın üstünde gezdirip, yumuşakca avuçluyor, sıkıyor, saksı çiçeğini sever gibi, beş dakikasını dolu dolu kullanıyor. Derisi kurumuş çatlak suratı, bir damla kan kalmamış yanakları, kemikleri fırlamış şakakları, kül rengi sakalı, mutluluktan deliye dönüyor!

Bir öğle vakti, hayatının en acı darbesini yedi, beli büküldü! Yine coşmuş, hızlı adımlarla kapıdan girerken, tatlıcı çocuk, acı haberi sıralarak verdi: "Pınar yok Memet ağbi, Pınar gitti, bir daha gelmeyecek!". Beyninden vuruldu, inanmadı. Diğer kadınlara sordu, Pınar'ın gittiği yeri bilen dahi yoktu. Yığılıp kaldı. Çektiği acı sinirlerini, kemiklerini zehirli bıçakla çizdi. Polisler koluna girip, cansızlaşmış hamur bedeni ayağa kaldırdı. Tuhaf, şeytani bir hastalık bedenine kıvrandırarak girmişti.

Memet ağbi, artık aynı adam değildi. Ağzından kan fışkırırcasına küfrediyor, her selam verene tükürüyor, gaddarca davranıyor, zalimce yumruklar atıyor, biri hoşgeldin Memet dese, tuttuğu eli işkenceyle sıkıyor, elin derisini kemiğinden sıyırır gibi acı içinde kıvrandırıyor. Her dakika öfkeli, her saniye aksi, her gün hiç yere bela çıkarıyor.

Selam vereni, çay ısmarlayanı kalmadı, iş vermediler. Açlıktan çok çektiğini bilenler, acıyarak Hacı Bayram sokağında öğleye doğru yoksullara yemek veren dini bir vakıfa karnı doysun diye gönderdiler.

Her öğle karnını vakıfta doyurup genelev kapısına koşuyor: "Pınar gelmeyecek Memet dayı, boşuna bekleme, Pınar yok!"..

Hophop'unu ebediyyen kaybetmişti.

Başına kayayla vuruyorlarmış gibi, kabanlarını sattığı dükkanın önüne çömelip, kullanılmayan eski zaman çeşmesi gibi akşama kadar kımıltısız, donmuş kalıyor!

Vakıfta yemek verilmeden, genç bir ilahiyatlı çocuk, dini sohbetler yapıyor. Yemek için bu sohbetleri yoksullar dinlemek zorunda. Sokağa döndüğünde, esnaftan biri: "Memet ağbi, bugün vakıfta ne yemeği vardı?" diye soruyor, Mehmet ağbi: "Ali'nin bebeleri çölde aç, susuz kalmış, iki bebeyi de öldürmüşler!..." Esnaf gülmekten kırılıyor. Ertesi gün aynı soru: "Memet dayı bugün vakıfta ne yemeği vardı?". Memet ağbi: "Ne bileyim, peygamberin avradı Ali'den hurma bahçelerini istemiş..!" Esnaftan biri: "Almış mı bari bahçeleri!", Memet ağbi: "Almış mı almamış mı, daha anlayamamışlar, gelişmelerden haberim yok..."

İnsanların eğlencesi olup, zavallılaşıp, küçülüp, zayıflayarak geçti yıllar, yüzündeki sıkıntı, utanç gitmiş, birkaç kuruş için dilenen aşağılık bir asalak oluyordu. Herkese illallah dedirten, istenmeyen ziyaretçiydi: "Pınar gelmeyecek Memet ağbi, gelmeyecek, çek git buralardan, hiç gelmeyecek!"...

Sınırı aşan, sinirleri dağıtan bir sabır, herkes bu kadar dirençli değil, esnaf arkadaşı karşısına aldı: "elin karısından, elin güzelinden sana ne, çek git buradan, bir simit sepeti al, üç-beş kuruş kazan, kimseye muhtaç olma".. Cebine para koyup, bir ölüyü uğurlar gibi, Memet ağbiyi bir daha gelirsen ağzını burnunu dağıtırım tehditiyle uzaklaştırdılar!

Hasırdan bir sepetle yüz tane simit alarak işe başladı, ertesi gün, diğer gün, yarısını satamadı, fırıncı sayıyı elliye düşürdü, ertesi gün, diğer gün, elliyi satamadı, fırıncı sayıyı otuza düşürdü. Memet ağbi, sepeti bıraktı, elinde bir çubuğa dizili otuz simitle çıkmaya başladı. Hangi köşede dinlenmek için dursa, köşeyi önceden kapmış simitçi gelip "kardeşim işin gücün yok mu, başka yerde sat!" diye kovuluyor!

Bir sokak sürgünü! Kaygıları artmış, korkunç sefaletin içinde düşe kalka kahve kahve dolaşmaya başladı. Göçebe gibi, yattığı, kalktığı yer belli değil. Hastalıklar bedenine girdi mi bir daha çıkmıyor.

Üniversite öğrencileriyle tıka basa dolu bir kahve son durağı. Biraz soluklanıyor, çayını içiyor, ne satıyorsa burda satıyor. Öğrenciler üstüne para da bırakıyor. Öğrenciler bir sanat fotoğrafı sever gibi sevdiler Memet ağbi'yi, Memet ağbinin elinde simit, fotoğrafını çekmeyen kalmadı. Küçük bir güvenliğe ulaşmış gibi. Birazcık gevşiyor, tekrar kahve kahve mesaiye...

Sapsarı bir benizle, tabutundan yeni kalkmış kadar ürkütücü zayıflıktaki bu bedenini ancak küçücük adımlarla yürütebiliyor. Sefil ve çok pis bir hayat! Kaderin rüzgarı, zaten yırtık pırtık, delik deşik yelkenlilerini hiç ummadık bir yerden yıktı! Hakkında inanılmaz bir dedikodu. Bir kahvenin patronu: "yatları, daireleri var, almayın ondan simit" dedi.

Kimse inanmadı, ama, yalanın, dedikodunun büyülü bir sırrı vardı, yolda kim görse aynı lafı ediyor yanındakinin kulağına: "Bu adam var ya, bunun daireleri var, Sivas'ta fabrikası var, bakma öyle simit sattığına!". En iyi kalpli insanlar, en puşt kebapçı çırakları dedikoduyu taşıyor, sokak sokak yayılıyor. Gelip geçenler Memet ağbiye değil, çok ünlü birine, çok esrarengiz birine bakar gibi süzüyor onu. Sokağa girince akşam üzeri: "İşte o zengin simitçi!" diye birbirlerine gösteriyorlar. Dedikodu katlanıp, hikayeleşerek büyüyor: "Bunlar para hastası, ne versen doymaz, dükkanları, pasajları var, daha niye simit satarsın kardeşim!".. Dedikoduyu duyan, hikayeye küçük ve şairane katkılarda bulunuyor: "Bu simitçi var ya, Maltepede'ki Rus revüsüne gidiyor, Rus kızlarının hepsi masasında..." çok bilgili, çok hassas, çok araştıran, çok inceleyen halk, Memet ağbinin davranışlarındaki en küçük ayrıntıyı kaçırmıyor!

Sokaklar azalıyor, değil satış yapmak, ısınabilecek kahve dahi bulamıyor, fırıncı sırf acıdığı için çubuğuna sadece on simit takıyor, bitmeyen bir insan seli alay ediyor. Büyük gelişme hapishaneye ulaştı: "Vay memet ağbi, yüzyıl düşünsem aklıma gelmez, Rus kızları için otel kapatıyormuş, vay be Memet ağbi..." Cezve kadar küçük gecekondu odası, tavan kontraplakla kaplı, fareler gecebooyu vıcırganlaşıyor. Fare yavruları ayaklarının dibinde vığıldaşıyor. Ekmek torbasının içinden sabaha dek vır vır sesler, uyanıp bakıyor, farelerin vığıltılarından kurtulamıyor. Tam uykuya girdiğinde, yorganın altında vıyıklamalar tekrar başlıyor. Çatı arasından uğun uğun bir uğultu. Hela deliğinden vağır şağır bitmeyen boğulmalı bir vagırdama. Lavobanın deliğinden çirkin vıcırdama. Lavabo sifonunu kopartıp acısına son vermek istiyor, sifonu hophopu gibi ine çıka ine çıka sallayıp, lavaboyu sabaha dek mutlu ediyor. Kulağının içinde hızır gibi vınlama, balgamını atmadan uykuya dalmış uzak komşunun boğazından şoruldayarak bir horultu. Eline bıçak alıp adamı doğramak istiyor. Seslerin sahibi gölgeler, gölgelerin arkasına uzanmış, korkunç kokulu karaltılar, insan-hayvan karışımı kurukafa ifrit yüzler. Aylarca sokağa çıkamıyor, çıktığında somurtarak, yüzüyle ossuran adamların portlamış gözlerini görüp, pusuya düşmüş gibi, kuşatılmış gibi heykel gibi dona kalıyor. Sokakta her eşya acıyla, hainlikle yırtılıyor, sinsice dökülüyor, pislikle sürtünüyor, ürkütücü şekilde partlıyor, fırtlıyor, portluyor. Rüzgar, fare osuruğu gibi pofurdayarak yüzünü tırmalıyor. Yağmur değil, öğürerek balgam fırlatıyor biri yüzüne. Kucağında çocuğu, annesinin öğür öğür suratından burnuma giriyor. Çocuğun burnundan muşuldayarak solumasından ürküyor. Bir domuz gibi görüyor çocuğu. Saldırıp boğazlamak, öldürmek, ağzını yırtmak geçiyor içinden.. Çocuğa yanaşınca, yumuşayıp hophopu gibi sallıyor bebeyi. Annesinin yüzü gülüyor. Annesine, "çok acı çekiyoruz, çok, ama Tanrı çok sevdiği için, hophopu gibi depremle sallıyor dünyayı, çok acı çekiyoruz, çok!"

Kalabalık, kanalizasyon ağzı gibi lağur luğur. Neye baksa gözleri kıncır kıncır çiziliyor. Araba seslerine, ani kornalara, açılıp kapanan kapılara, fren seslerine vahşi insan gibi tepki veriyor. Seslerin sonsuz derinliğine inmişti beyni, kıncır kıncır ciğerlerinin yırtılışını duyuyor. İçinde birisi inliyor. İnilti, kemik sürtünmesi gibi kıcırgılaşıyor. Kıcırgının peşinden iniyor. Eskilikten püsküllemiş çeketin pantolonuna sürttükçe çıkardığı hışırtının içinde korkuyla geziniyor, hübübük, hübübük, hübübük... Düzenli, siniri bozucu ses. Derisinin kabuğu hırtlayarak açılmış, ayakkabı taşlarla kaldırımla hırtlak bir boğuşmaya giriyor. Sürtüyor ayakkabısını inatla, harkıltı, hartadak, hartudu... Gözlerini, duyduğu derin sesler mıh gibi derine çakıyor. Ayakkabılarının acısına dayanamıyor. Eline alıp ayakkabılarını onları mutlu ediyor, hophopu... Sokağa çıkar çıkmaz artık, ayakkabıları hep elinde, hophopu..

Akşamsefası

NİHAT GENÇ

AFÇI

Yirmi yıldır mapus damında. Girdiğinde, parlak, kara bir maden parçası gibiydi yüzü. Şimdi, ayakkabı boyacısının sürtünmekten parçalanmış süngeri gibi. Dişleri çürümüş. Kırkında değil, altmışında bir ihtiyar gösteriyor. Yirmi yıl hergün havalandırmada voleybol oynadı. Usta bir servisçi oldu. Tahliye olacağı gün, yakın arkadaşı: "Yahu Memet ağbi, yirmi yıldır serviscisin, bugün bir değişiklik yap, ilk defa smaçörlük yap!". Teklif karşısında çok utandı, omuzlarını silkti: "Hayır, yapamam" diyerek kaçtı. Israrla filenin önüne itiklediler. Mahçuplukla yine sıvışıverdi: "Smaç benim işim değil, ne olur istemeyin!". Saklanacağı bir yer de yoktu, gayri ihtiyari arkadaşlarının elinden kurtulmak için mutfağa kadar geri geri girdi. Gardiyan maltadan bağırdı: "Ulan Memet, akşama çıkacaksın. Bir gün smaçörlük yap, ölür müsün?".. Memet, gizlendiği yerden: "Yapamam, ben kendimi bilmiyor muyum, yapamam!"...

Kalbi tahliye için çarpıyordu.

Tahliyesine beş yıl kala sipariş verip dolabında sakladığı cırtlak çivit mavi takım elbisesini, tahliye olacağını sandığı bir hafta önce giymişti. Kalbi güp güp atıyor. Önüne koyulan yemeği hızla ve düzenli hap hap götürüyor! Kahkahaları düzene giriyor, hah hah! Elbisesinin sürtünmesinden ne güzel sesler çıkıyor hış hış hış! Burnundan ahengle soluyor, hım hım hım. Duyuyor herşeyi. Hayatında ilk defa takım elbise giyiyor. Koğuş koğuş gezip helalleşirken, bir arkadaşı yanlışlıkla sigarasının külünü pantolonuna düşürdü. Yirmi yıldır hiç kimsenin kalbini kırmamış, kötü söz söylememiş Memet, sinirden deliye döndü. Arkadaşının üstüne yürüdü. Ağzına gelen küfürleri sıraladı. Onu çok seven kader arkadaşları içlerinden: "Birkaç saatin kaldı Memet, giderayak bozukluk yapma, kalp kırma" deyip tahliye heyecanına verdiler. Pantolonuna düşen kül yüzünden havalandırmanın bir köşesine geçip, arkasını döndü, herkesten uzak durdu. Oysa, koğuşları birer birer gezip, herkese Allahaısmarladık, diyecekti. Vazgeçti. Yanlış bir hesaplama yapılmıştı, tahliyesi bir hafta sonraya kaldı. Bu bir ay zehirden de beter geçti. Arkadaşları yanına sokulup havadan sudan konuşup Memet'i yumuşatmaya çalıştılar, boşuna!

Memet, afçıydı. Af haberleri hergün, her saat ondan sorulur. Bütün radyo, gazete, TV'leri izler, dedikoduları didikler, afla ilgili gelişmeleri toplar, sonra koğuşları gezerek dağıtırdı. Hangi koğuştan olursa olsun, adli, siyasi mahkum, herkes sabah kalktığında Memet'e uğrar: "Memet ağbi, bir gelişme var mı?". Bir haber, bir gelişme olmadığı zaman Memet, "acayip bir gelişme var, dün akşam rüyamda ne gördüm biliyor musun, babam beni küçükken deveye bindirirdi..." Arkadaşı: "..ikiyim deveni Memet, ciddi bir şey sordum", deyip Memet'in yanından ayrılır!

Af haberlerini gazete sayfalarından, bakan konuşmaları içinden cımbızla bulup çıkartmak onun işi. Hiç alakası olmayan gelişigüzel siyasi açıklamalar içindeki metinleri günboyu analiz etmek tek işi. Bir gelişme bulabilmek için kelimelerin anlamı, konuşmaların şeklini ondan daha iyi tahlil edebilen yok. Günboyu, bir bakanın yaptığı konuşma geceyansına kadar enine boyuna didiklenir. İnce bir bıçakla beklenmedik bir haber içinde bir umut bulunup sevinilir. Memet afcılıkta uzman. Tahliyesine birkaç gün kala, yıllardır ondan sorulan af haberlerini artık kimin toplayacağını düşündü. Tek tek arkadaşlarının kulağına fısıldayarak söz verdi, "dışarda bir gelişme olursa mutlaka ziyarete gelip söyleyeceğim"...

Dışarda görebileceği her kötü habere hazırlıklı, hayalkırıklığının her türlüsüne karşı tetikteydi. Dışarı çıktığı ilk andan beri, yirmi yıldır hiç duymadığı, hiç tahmin etmediği, hiç hayal etmediği sesler duydu. Hazırlıklı değildi seslere. Envai çeşit, sonsuz bollukta seslerle şaşkınlığa sürüklendi. Biri onu tabancayla vuruyormuş gibi, sesler! Biri, arkadan saldırıyormuş gibi sesler! Biri, kollarından tutup, "hadi, içeri, bir yanlışlık yapıldı" der gibi sesler. Herşey yolundaydı ve bu kadar ürkmesi gerekmiyordu. Seslerle mutlu olabileceğini hayal etmemişti. Sesleri, çok sevdi. Bedavadan zengin olmuş bir insan gibi, inanılmaz bir film izler gibi açılıp kapanan, duran, kaçan, binlerce sesi izledi. Hayalleri hep görüntüler ve karşılaşmalar üstündeydi, şimdi orası nasıldır, şimdi o nerdedir gibi. Sesleri gördükçe hayallerinin kupkuru olduğunu anladı, seslerle şimdi hayalleri daha da büyüyor, hayat, gerçekten canlanıyordu!

Otobüs koltuğunda, otobüsün hareketiyle hoplayınca, hayatında ilk defa boğazına kadar doluşan bir sevinçle mutlu olduğunu anladı. Otobüs onu hoplatmasa da, o yerinde hop hop yapar gibi, bir oyun gibi, ata biner gibi, oturup oturup kalktı. Çocukluğunda babası onu deveye bindirmişti. Deve semerinin önünde tutamaç yeri, bu tutunulan kolun adı: hophopu'ydu. Yirmi yıl içerde, dışardaki hayatı hophopu gibi düşledi. Hophopu bulmuştu, keyfine diyecek yok!

Mola yerinde tarlalara doğru yürüdü, dere kenarında çakılların çağıldayarak sürüklenmesini izledi. Suyun dar bir geçitte coğuldaması, kuşların cıgıldaması, çıgıltıların büyük bir ağaçta çağıldamaya dönüşmesi, seslere aklı gidiyordu, otobüse zor yetişti!

Günleri sokaklarda dünyanın en mutlu avaresi gibi dolaşmakla geçiyor. Yanıbaşında yürüyen şişko bir adamın bacaklarının sürtünmesinden çıkarttığı abıl dubul sesi merak etti. Adamın apışarasına gözlerini dikip öylece kaldı. Minicik bir köpeğin bıldır bıldır adımlarının peşine düştü. Bıraksalar köpeğin patilerini alıp okşayacak. Seyyar satıcının boğazında düğümlenen boğurtlak seslere saatlerini verdi. Tezgahın karşısına geçip film seyreder gibi bu boğurtlak bağırtıları izledi. Köfteci tezgahında cızır cızır sesler. Ekmeği saç demire bandıkça bazdırma sesi, inanılacak güzellikte. Önünde yürüyen hamalın sırtındaki yükten çıkan bambul bumbul seslerin ahengi bir sirk kadar eğlenceli. Berber camını gazete kağıdıyla silen çırağın cama sürtünmeden çıkarttığı bıcık bıcık sesler dayanılmaz güzel. Kızgın yağ içinde midyelerin cubul cubul kaynaşıp, pırtlayarak fırlaması ne kadar şahane. İşte minibüs yıkayan şoförün kovaya düşen bezinin cambul cumbul sesi. Bezi sıkarken cambuldayarak suyun fışkırması. Su satan çocuğun plastik bidonunun içinden suyun cumbultusu, müzik gibi. Kağıt hurdacının demirden arabasının canlısı. Dışarda her şeyin müziği var. Kokoreççinin kızgın saçta cazırtıları. Gençlik parkında, suyun üstünde oynaşan yalbır yalbır ışıkların da sanki sesleri var. Kömür döken kamyon damperinden boşalan çağıltı, başlıbaşına sinemaskop film. Mes giymiş ihtiyar dedenin dambul dumbul yürüyüşü. Mesinden çıkan davış duvuş sesler! Rüzgarın yüzüne dokunurken efiltisi. Harfiyat yapan vincin galdır guldur dönüşü. Garıltılı motor sesi. Naylon torbanın hışırdayarak gığızlaması. Cami çeşmesinde abdest alanların hahırah hahırah boğaz temizliği. Yaylı, lastikli ve tepeleme çilek dolu seyyar el arabasının hüngül hüngül yürüyüşü. Kahvede ihtiyarların burundan hımbırık sesler çıkartıp hımırtılarla konuşması. Parkta, küçük çocuğun elinden balonun fosuldayarak hoşuldayıp sönerek kaçması!

Yalnız düşlerinin değil, dışarda her eşyanın bir hophopu vardı. İçinden, arkadaşlarına yapacağı ilk ziyareti düşündü: "acayip gelişmeler var dışarda" cümlesini hazırladı. Bir avuç dolusu keçi boynuzunu kese kağıdına doldururken, keçi boynuzlarının kağışlaması, ağzında keçi boynuzunun kakır kukur eriyip, dilinde şekerin şuruplaşması, acayip gelişmeler. Yağmurun şıpırtısı. Ayakkabılarının şapırtısı. Yağmurun damlarda şakırtısı. Şemsiye üstüne vururken şipiltisi. Saçaklardan şıpırdayarak damlayışı. Sokaktan geçen hanımların şıkır şıkır yürüyüşü. Acayip gelişmeler. Suyu emen ayakkabının terlikleşip tapış tapış seslenmesi. Bend Deresi'nde kiraladığı tek kişilik teneke damlı gecekondusunda, kurulanırken gömleğini iyice sıkıp, vıccık vıccık yağmurun süzülmesi. Çok iri kocaman bir kara sineğin vazıltılı vızıltısı. Yayları hazırtılı eskimiş kanepeye uzanıp, pencereden ıslanmış camın üstünde akşam güneşinin yaldızlaşması... Yağmur damlaları üstünde parlayan yaldızların da hophopu vardı. Tahliye böyle birşeydi. Kanepesinden mutlulukla çatıdan gelen yağmur taneleri...

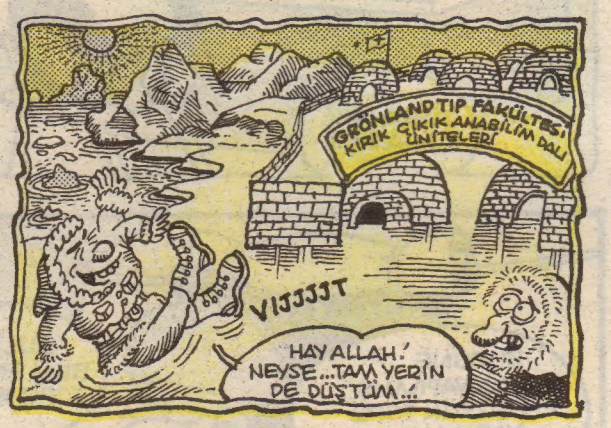

Tek bir gazete okumadı, radyo, TV, hiç takip etmedi, ama ilk haftanın sonu arkadaşlarını ziyarete gittiğinde "acayip gelişmeler var" dedi. Çift camlı, demir çerçeveli görüş pençeresinden arkadaşları boğuk boğuk bağırdı: "Ne gibi gelişmeler Memet ağbi?", Memet, gelişmeyi anlatamadı, "sanki ortam yumuşuyor" dedi. Memet'e güvenilirdi, ortam yumuşuyor demişse, öyledir. Mutlu haber içerde sevinç yarattı!

Bend Deresi'nde, kerhaneye giden sokağın ağzında, camiinin tam önünde oturup, kasetçi dükkanını, büfeyi, minübüsleri seyrediyor. Haftalar böyle geçti. Yanındaki ihtiyarla lafa tutuştu, gide gele köfteciyle tanıdık gibi selamlaşmaya başladı. Köftecinin yerinde mekan kavgasından daha birkaç gün önce bir cinayet işlenmişti. Herkes kanlı bıçak gibi gergindi. Memet, sakin! İçten, güleryüzlü muhabbet! Kendini sevdirdi. Köfteci: "Yahu adam, sen cennetten mi geldin, senin yüzünü gördükçe sinirlerim alınıyor, pamuk gibi yumuşuyorum!".. Deri ceketler satan mağazanın önüne çömeldi, en karamsar anlarda sohbeti, sakinleştirici ilaç gibi. Dükkan sahibiyle andlaştı, eline iki kaban alıp sokaklarda satmaya çıkıyor, kar alıyor, bazen bir ay tek bir tane satamıyor, bazen iki günde bir tane. Tam Memet'in işi, yarım gün gez, yarım gün lak lak.

Çıkar çıkmaz bu sokağa yerleşmesi boşuna değil, yirmi yıl mapusta kadın hayaliyle tutuştu. Zığır zığır ağlar, gazetede gördüğü kadın resimlerini alıp helaya kapanır. Kerhane kapısından rahatça, haldır huldur içeri giremez, çok utanıyor. Birkaç ay, gireni, çıkanı, sokağı kolaçan etti, yine cesaret edemedi. Üç-dört ay sonra, sokağın bilinen siması oldu, genelev kapısı önündeki emanetçi, polisler, tatlıcıyla tanışıp ayaküstü kaynatmaya başladı. Öğleye doğru işbaşı yapmaya gelen kadınları alttan alta göz ucuyla süzüyor. Hayatında bir kadınla hiç yatmadı. Sattığı kabanlardan yemiyor, vizite parasını iç cebine ayırıyor, beş kez, altı kez kadına girecek parası hazırda onun emrini bekliyor.

Bir sabah kalkar kalkmaz şarap içti, tarihin bu en büyük karşılaşmasına sendeleyerek gitti. Pınar adında gözüne kestirdiği ortayaşlı bir kadın. İkiyil aralıksız aynı kadını değiştirmedi. Kaban işinden şevk geldi, adımları açıldı, deveye biner gibi kadının üstüne çıkıyor, omuzlarını avuçlarıyla kavrayarak devenin hophopu gibi tutuyor. Yokuşlara vuruyor, en uzak semtlere minibüse binmeden yürüyor, parayı hazırlıyor, Pınar'a koşuyor, hophopu'ndan sıkıca tutuyor!

Tek bir gazete okumadı, radyo, TV hiç izlemedi, ama arkadaşlarını ziyarete gittiğinde: "acayip gelişmeler var", dedi. Memet, güvenilirdi, dedikodulu haber vermez, "ne gibi gelişmeler Memet ağbi", "vallahi tam adını koyamıyorum, sanki bir barış havası, bir bahar havası var, sanki bir aya kalmaz, çıkartırlar bu affı...". Müjdeli haber, içerde bayram sevinci yarattı!

Acelecilik hastalığına yakalandı, kaban satıp, vizite parasını çıkarttığı kesinleşince hayalleri kuduruyor, hızlı adım geneleve koşarken yolda boşalıyor. Yine de gidiyor Pınar'a. Parasını ödüyor, beş dakika izin veriyor Pınar, yatağa serip, ihtişamını, etini hayranlıkla seyrediyor. Hastalığına belki çözüm olur diye, uzak semtlere gitmeden Ulus etrafında dolaşmaya başladı. İçindeki aşın uyarımı kontrol edemeyince acı veren iç çatışmaya girdi. Durmadan çarpan kalbi huzur vermiyor. Ruhuna avuntu veren sonsuz güzelliği Pınar'da buldu. Herşe-

Devamı 14. Sayfada ☛

Hophopu tutar gibi ine çıka yürüyor...

Son kışı, çıplak ayaklı, diğer elinde simit çubuğu, hophopu hophopu geçirdi. Çeketinin astarından fırtıl fırtıl sesler geldi, yürüdükçe incelmiş yağlı kayışından fıyk fıyk sesler, büyüyerek beynine doluştu, ayakkabılarını yere koyup, beline dokunup kaşındığı sandığı yeri tırmıkladı, faşırdayarak, fasırdayarak, yara bağlayıncaya kadar soydu deriyi. Bir el arabası geçti yanından, demirin lastik tekerleklere sürtündüğü yerden dığırtlan, dağırtlan, cazırtlan, sesler saldırdı ona, karşı hucüma geçti. içinden arabanın tüm demirlerini kopartmayı geçirdi, ama öyle yapmadı, arabayı mutlu etmek için, eliyle altına girip, hophopu hophopu sallamaya başladı!

Daha bitmedi hikaye.

Hapisten yeni çıkmış siyasi bir arkadaşla Kızılay Bulvar'da aşağı yukarı volta atıyoruz. Bilmiş bilmiş dışarda olup bitenleri anlatıp, solcu arkadaşa sözde ağbilik yapıyoruz. Birden simitçi çıktı önümüze. Ben buraları çok iyi tanırım havasında: "Bu adamın yetmiş iki dairesi var, yine bırakmıyor simitçiliği" diyecektim ki... "Ne diyosun ağbi, bu bizim afçı Memet ağbi!"...

***

Memet ağbi, üç ay bir, iki sefer klinikte kaldı. İki defa ziyaretine gittik. Sakin, güleç yüzlüydü. Hergün patates püresi yemekten şikayet ediyordu. Bahçeye çıktık. Bir söğüt ağacının altına oturduk. Hava bulutluydu, yağdı yağacak... Uzun uzun anlattı Memet ağbi.

Yirmi beş yıl öncesine döndü.. Bu kara bulutlar... Tepelere sarıldı. Aniden döktü... Şakır şakır. Kasabadan amcaoğulları gelmiş. Ceviz ağacının altına kumanyayı serdik. Yamaca dağılmış inekleri toplamak için elimde bıçak soframdan kalktım. O ceviz ağacının altına dönmek kısmet olmadı bir daha. Evlenecektim, çalıların altında karşı köyden bir oğlanla yakaladım. Oracıkta delik deşik ettim, hırsımı alamadım, kafasında kaya parçaladım. 76'dan 96'ya tam yirmi yıl... Anadolu'da yatmadık hapishane kalmadı."

Söğüt ağacından bir dal kopardı, soymaya başladı... "O gün, ceviz ağacının altında sofra kurulurken, kardeşimi suya değil, ineklerin peşine gönderseydim, hiçbir şey olmayacaktı.. Ya da, aniden bastırmasaydı yağmur..." Eliyle boş ver der gibi: "Ne bileyim, olacağı buydu... Ama o ceviz ağacının gölgesi yirmi beş yıldır sırtımdan kalkmadı.."

Birkaç ay sonra bir ziyaretine daha gittik, "Memet ağbi, yeni gelişmeler var mı?" dedi arkadaşım espriyle... Memet ağbi, var, var, deyip, bizi bahçeye çıkarttı. Söğüt ağacından bir düdük yapıp ağzına dayadı: "Hüüüüzzz, hüüüüzz." Sesi çok sevdik. Bana uzattı, "böyle tut, dilini ortala" dedi. Söğüt kabuğunu ağzıma aldım, üfledim: "hooozzzz, fızzz..." bir türlü Memet ağbi kadar düzenli, ritmik, ses çıkartamadım. Sen çal ağbi, bir daha çal:. Memet ağbi, ustalıkla kabuğu eline aldı, dudağına yerleştirdi: "Hüüüüzzz, hüüüüüzzzz!"...

nihatg@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Naylonu bi ucundan kaldırdım, karşıya baktım. Yeşil yanıyodu, geçtim hemen. Sonra tekrar indirdim kapşonu. Yağmur halâ çiseliyo.. Kaldırımdan, kenardan kenardan gidersem, bi sorun yok! Önümü iyi göremiyorum.. Yağmurluğun gövdesi fena değil de; bi inek kafasını içine alacak kadar büyük yapmışlar şapkasını! Ara sıra düzeltip, etrafı da seyretmeye çalışıyorum. Aslında evden çıkmayıp, -yapacak bi iki iş vardı- onnarı halletsem fena olmazdı. Fakat masa başında günde on saat kış üstü oturunca, en az bir saat yürüyüş yapma ihtiyacı doğuyor. Basur olup o kıçı daha fazla tehlikeye sokma riskini düşününce, bazen bir buçuk saate çıkarıyorum. Üstelik açık hava iyidir. Ve hareket de iyidir. Herşey iyi! Evet, bi ara herşey iyi gibi geldi. Hiç bi sorun yoktu. Bunu yapan, şarkılar olabilir. Abuk sabuk, bi sürü şey mırıldanıyodum! Klâsik müzik, Vivaldi, Mozart; dizi film melodileri, pop, rock, tekerlemeler, sanat müzii, taverna, reklâm cıngılları, çocuk marşı, aklıma ne gelirse! Biri bitmeden öteki başlıyordu. Belirli bi ritim zaten vardı, yürüyordum. Uyduruk bi melodi de işin içine girince daha kolay hayâl kuruluyor. Hayal dediğim de, her zamanki şeylerdi. Yeni bişey yoktu. Üstelik hayat acayip zordu, ve şu an yaptığım sadece, 'alıp başımı gitmek duygusunun' korsan kopyası gibi bişeydi. Farkında dilldim, o kadar. Bazen farkında olmamak gerekir. Uyurken, tıkınırken, otuzbir çekerken, düzüşürken, cips, jelibom yerken, sıçarken, tırnaklarını keserken, kıçını yıkarken, hiçbişeyin farkında olmaz insan! Aynı yoğunlaşmayı başka şeylerde de sağlayabilsek toz pembe bi hayatımız olucak. Acı ve keyif, sorun yaratan önemli iki şey. Milyarlarca yıldır aynı dert! Bi ortasını bulmaya, denge, iç huzur denen sihirli şeyi keşfetmeye uğraşıyoruz. Çok da zorlarsan aynı kapıya çıkar ama. Keyfi reddedicem deyip, peksimetle ve sadece uykuda boşalarak yaşıyor, nefislerine daha fazla eziyet çektiriyorlar; ya da, acı mı, o da neymiş höö? diyerek, bi sehpayı, bi pengueni ve bi termosifonu bile yaladıktan sonra doymayıp, ne bulurlarsa da kusana kadar yiyiyorlar!. Bi tanesi Uranüste, öteki ucu bilmem ne galaksisindeki bi gezegende olan, iki ayrı acayip uç! Tam ortaya, sakin bi yere ulaşmak için en az bikaç bin ışık yılı yürümen gerekiyor ve geldiğinde de artık hâlin kalır mı o ayrı konu. Mutluyum, huzurluyum, OAAH! deyip bi köşeye çöküp yığılır, oracıkta nalları dikersin!. -Gıcırdayan tahta iskemlemi emekliye ayırıp, kıçımın altına şu büro koltuklarından almalıyım bi tane!.

Kapşonu geriye ittim, önümden bi nakliye kamyonun geçişini seyredip, çıktım başka bi kaldırıma. Bildiğim bütün melodileri üçer beşer kere mırıldanmıştım; artık sadece tuhaf, hayvansı sesler çıkartıyordum. Ben duyuyorum tabî bir tek. Dudaklarımı fazla kıpırdatmam öyle. Bağıra çağıra türkü şarkı söyleyenleri görünce midem bulanır! Sen neşeliysen bana ne be adam. Dinlemek zorunda diilim ki!. Yaşlı bi kadın geçiyodu yanımdan. Şemsiyesini kenara çekti ama, Tık! etti, kafamın kenarına çarptı bi ucu yine de! Eh, gözüme girmesinden iyidir.. Açtım şapkamı, biraz azalmıştı yağmur. Düşünceler halâ, son hızla akıyordu. O dandik melodi kırıntıları, sadece ekstra bi ritim sağlayan 'nım nınım! uviip! hım hım!' sesleri de işe yarıyordu. Ait olduğum 'Gerçeklik' iyice yumuşamıştı. Lapa gibi olacaktı neredeyse. Kapşonun hışırtısı, hareket, ıslak kaldırım, arabaların farları, düşler ve hayâller, onlar yorulunca aynı görevi sürdüren, birbirine ince liflerle bağlı beyin sayıklamaları.. üzerine vazelin sürülmüş gibi kayganlaştırıyorlar ve yenilir yutulur kıvama getiriyorlardı 'gerçeği'. Sanki hep öyle kalacakmış hissini veren bu cümbüşün ortasında bazen küçük boşluklar olur. Bi an herşeyi hatırlarsın, bütün zorlukları, pisllikleri! Ama öyle bi hatırlayış ki, suratlarını kaplayan parlak yağlar ve rengarenk abartılı ışıkların içinde, adi kuklalar gibi görünürler uzaktan, tehdit edici duramazlar. Daha sonra üzerlerindekini bir bir sıyırarak yanına yaklaşacaklarını bilsen de, o mesafeden dalgını geçme hakkına sahipsindir!

Sigaranın dibini, yolun kenarındaki su birikintisine fırlattım, Cıss! diye bi ses çıktı. Bunu yapabilmek için kapşonumu yine aralama zorunda kalmıştım. Önümü hiç göremiyordum, çünkü sıkılmıştım onu düzeltmekten. Yanımdan geçen pantolonlar, şemsiyeler, çantalar farkediyordum ancak. Bir tanesine, torbasıyla ve düzgün bacaklarıyla yaklaşan bir kadına bakmak istedim ama, kapşonu aralamakta geciktim. Renkli ve kalabalık caddeleri bitirip, daha sakin sokaklara girdim. Kırkbeş dakika olmuş, hattâ bi saati geçmiş sayılırdı. Yorulmuştum, iyiydi bu. Düşünce olarak da yorulmuştum. Kuklalar sırıtmaya başladı. Hemen kısa bi düş kurdum, kayboldu lavuklar!. Köşedeki peynirci dükkanının önüne geldiğimde bi tanesi daha kafasını çıkardı. Ona öyle bişey söyledim ki arkasına bile bakmadan toz oldu. Sadece, eve gidince yemek yiyeceğimi, oturup biraz çalışacağımı ve vaktim kalırsa teybi tamir edeceğimden bahsetmiştim. Niyeyse, bu yapacaklarım onu ürküttü. Yine de, kuklası, maketi bile olsa, 'gerçeğe' aittiler. Bi oyuna pek benzemiyordu. Kreşin karşısındaki yokuşa girdim. Kenarda, apartman girişlerinde filan sakince bekliyorlardı; üzerime hortlayıp çullanmadılar, ben de yapamayacağım şeylerden söz ederek onları kandırmadım..

Aksuniseti

LeM Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Büyüklerimiz(!) Çalışıyor, Öğrenciler de....

Herşey iki ay önce Bakanlar Kurulu kararı ile yaşlıların, belediye çalışanlarının, öğretmenlerin ve diğer indirimden yararlananların indirim hakkının gasp edilmesi kararını duymamızla sıranın biz öğrencilere de gelmekte olduğu endişesine kapılmamızla başladı. Zaten yıllardır %50 indirim hakkımızın %30'lara çekilmiş ve okuduğumuz kentin dışında pasolarımızın geçmiyor olması gibi hak kayıplarımızın yol açtığı mağduriyeti yaşıyorduk. Bu duruma ek olarak indirimlerimizin de kaldırılması gündeme geldiğinde bizim için harekete geçmekten başka çare kalmamıştı.

'Büyükşehir Çalışıyor' afişlemeleri ile İstanbul'daki üniversitelerde başlayan kampanyamızla aynı dönemde Belediye başkanı A.Müfit Gürtuna'nın " İETT'ye yüzde yüz zam yapacağız" açıklaması geldi. Bu açıklama yapılacağı açıklanan zamlarında kampanya gündemine girmesine neden oldu. Böylece 'Her kentte geçen paso', 'Zamlara Hayır', '%50 öğrenci indirimi' taleplerini içeren bir kampanyaya başlamış olduk. Başlarda sınırlı sayıda insanın aktivist olarak katıldığı '40 Paralık Adamlar' ilk iş olarak bir imza metniyle taleplerini içeren bir imza kampanyası başlattı. Sosyal haklarımızı gasp ettirmemek amacıyla başlayan bu kampanya bugün İstanbul'un çeşitli üniversitelerinden 8 bin imza toplayan, onlarca aktivistle çalışan ve 19 Mart'ta da İstanbul Üniversitesi'nde 5000 kişi ile buluşup hem büyük bir şenlik hem de şenlik sonrası büyük bir yürüyüşü organizeye etmeyi başarmış olan bir öğrenci kitlesine ulaşmıştır.

Bugün talep ettiği üç hakkı kazanmanın eşiğine gelen '40 Paralık Adamlar' kampanyası yarın ise 'Yakında Varılacak Okul da Kalmıyor' sloganımızda ifadesini bulan yeni YÖK yasa tasarısına karşı da ciddi bir çıkış yapacaktır.

Öğrenci muhalefetine yeni bir soluk katan '40 Paralık Adamlar' büyüyerek yoluna devam ederken örnek olmaya da devam edecek.

ÖĞRENCİLER KAMPANYAYA, '40 PARALIK ADAMLARA'! ARTIK HAKLARIMIZA ULAŞMAKTA YENİ HATTIMIZ '40 PA'!!!

İstanbul Üniversiteliler

Yetti gari! Artık evimize dönelim!

Bergamalı köylüler geçen hafta gene İstanbul'da eylem yaptılar. Dondurucu mart soğuğu

İstanbul'a kazma-kürek yaktırırken, Bergamalılar Boğaziçi Köprüsün', siyanürlü altına karşı çıktılar. Neneler, dedeler yağmura, rüzgara, polisin itip kakmasına rağmen uzun süre direndiler.

Yıllardır Bergamalılar'ın haklı çıkmadığı tek bir mahkeme kalmadı. Buna rağmen siyanürcü şirket, siyanürü toprağa damlatıp, lanetli altınını elde etti.

Son mahkeme kararı da aleyhine çıkan şirket çareyi "eylem"de buldu. Siyanürcüler-sendikacılar ele verip Bergama meydanında mizansen miting düzenlediler. Topladıkları insan sayısı 300'ü bulmadı.

Boğaziçi Köprüsü'nün korkuluklarına sarılan bir nine "Yıllardır, çalmadığımız kapı, haklı çıkmadığımız mahkeme kalmadı. Ömrümüzü yollarda tükettik. Bu siyanürcü ne etti etti, gene zehirini damlattı. Yetti gari! Kapatın şu siyanürlü şirketi. Artık evimize dönmek istiyoruz" dedi.

Siyanürcü şirketin eli dekor ekmekli köleleri, Bergama meydanında miting yaparken, Bergama köylülerinin boyunlarına astıkları mahkeme kararları, polisin itiş kakışı sırasında yerlere saçıldı. Bir dede yerde duran mahkeme kararlarına bakıp, kendisini susturmaya çalışan genç polise şöyle dedi " Şu hale bak, bu ülkenin en yüksek mahkemesinin kararı ayaklar altında çiğneniyor, oğlum yaşındaki polis de gelmiş bizim ağzımı kapamı kapıyor.

Boğaziçi Köprüsünün sisli yağmurlarından bildiren Git'den Timur Danış. Fotograf: Osman Uğur.

Polis: Kadınlara Dokunma!

Derginizdeki bu başlık benim için bir umut ışığı oldu. Kanayan yaralarımıza bir ses olan bu başlığa tüm kalbimle destek veriyorum. Sosyal statüm açısından pek söz sahibi olamadığım bir ülkede, az da olsa sesimi sizin gibi umut verici bir topluluğa duyurabilmek benim için hayatta kalmaya bir neden daha oldu.

Vicdan taşıyan ve bu ülkede tüm olumsuzluğa rağmen öğrenci olmak için ÖSS'yle savaşan yirmi yaşında bir gencim.

Sizin başlığınıza ek olarak müsadenizle bir söz de ben söylemek istiyorum.

ERKEKLER: KADINLARA DOKUNMAYIN!

Bastıramadığınız hayvansı duygularınızı lütfen bastırın. Sizin için çok zor olacak ama önemli olan da zoru başarmaktır. (Üstüne alması gerekenler alsın lütfen). Bu olay ve Türkiye'de kadına yapılan daha doğrusu tüm insanlığa yapılan bütün haksızlıklar beni vicdanen çok rahatsız ediyor. Sesinize bir ses de ben olmak istiyorum. Yapabileceğim her şeyde sonuna kadar varım.

Yeliz Güneş

Merhaba Lemancılar!

Biz 19 Mayıs Üniversitesi'nden iki kız arkadaşız. İmkanlarımız el verdiği sürece Leman'ın haftalık yayınını kaçırmıyoruz. Kronik hastalığımız olan Leman'ın sonsuza kadar bizimle olmasını umut ediyoruz. Dergi, gazete diyebileceğimiz o kadar az yayın var ki onların arasından Leman'ı sıyırıp almak hiçte zor değil. Artık klasikleşen övgü kısmına uğramak istemezdik ama emeğin karşılığını vermek lazım! Bize göre Leman kendine yakışanı yapıyor. Kadroda Cezmi Ersöz, Selçuk Erdem, Kaan Ertem, Erdil Yaşaroğlu olur da mükemmellik olmaz mı?

Ben ve arkadaşım Anadolu'nun bağrından kopmuş gelmiş o saf gençlik grubundanız. Tabi ki bizim de o pek adaletli olmayan, kendimizi kanıtlamamız (!) için verilen üç saatlik sınava hazırlanırken hayal ettiğimiz üniversite bu değildi. Zaten yurdumun dengesiz eğitim sisteminin kurbanı olmuştuk. Meslek lisesi çıkışlı olduğumuz için istemediğimiz bölümlere istemeyerek gittik.

Biz bilgisayar programcılığında okumaktayız. Ve kampüsteki birimlerde öğrenim görmekteyiz. Ama ne yazık ki bunun faydasını gördüğümüz pek söylenemez. Bilindiği gibi bizim eğitimimiz tamamen pratikle ilgili... Yani bu alanda uzmanlaşmamız için görsellik şart! Ama gel gör ki, ya laboratuar bulamıyoruz ya da bulduğumuz laboratuarda mouse'u birimiz, klavyeyi birimiz kullanarak uygulama yapabiliyoruz. Ayrıca değinmek istediğim bir başka nokta var ki, bu yüreğimizi daha da acıtıyor. Bazı hocalarımız (özellikle de lisans eğitimi yüksek olanlar) ilkokul mantığından çıkamayarak "ama" diye başlayan cümlelerimizi dinlemiyorlar bile... Konuşmamız imkansız. Hep karşılaştığımız ve halen de devam eden standart ders dinleme tipi isteniliyor. "Soru sorma, dinle, tahtaya hızlı ve anlamadığın şekilde yaz!" Biz de böylece konuşturulmayan gençliğin bir parçası oluyoruz. Oysa ne umutlar vardı; biz de susmayıp biz de varız diyecektik. Ama ne kadar başkaldırılsa da onlar gibi zihniyetler çoğunlukta. Değişmemek hususunda ısrarlılar... Şimdilerde ise meslek lisesi çıkışlıları sınava tabi tutmadan direkt olarak bölümleriyle ilgili meslek yüksek okullarına alacaklarmış. Yuh yani! Bu nasıl kör gözler. Yeter artık..ticari gayeleriniz. Öğrenmeyen öğrenci sayısını değil, laboratuar, araç-gereç ve anlayışlı eğitmen sayısını arttırın! Daha kaliteli eğitimi tartışmak dileğiyle..!

Samsun'dan öğrenciler

Minik Kedicik ve Ülkesi

Ha! Ne oldu? Sinan Çetin'in reklam filmindeki kedi mi rahmete gitmiş? Hadi ya! Sevgili Leman cemaati, bu minik kedicik ruhuna el-fatiha!.. Ülkede 5 milyon ila 15 milyon arası (Devlet İstatistik Enstitüsü'ne göre bu rakam 1.200.00.) işsiz varken mi ölmüş. Ah zavallı kedi! Ülkede yaşayan 15 milyon gencin geleceği meçhulken mi ölmüş? Bu sevimli kedicik milyonlarca insanın açlık sınırında olduğunu bilerek mi ölmüş? Evine 2 somun ekmek götürebilmek için sabahtan akşama kadar 5 milyon lira için çalışan ve çalışırken iliklerine kadar sömürülen emekçi insanın yaşamını görüpte mi ölmüş, sevimli kedicik!?

Tabi ya, BBG röntgen evinin soytarı ve düzeysiz yarışmacılarının, sırf ünlü olmak ya da para kazanmak uğruna yaptıkları şaklabanlıkları görüpte intihar eden bir kedicik daha var! Bu şirin kedicik belki de ülkedeki rezaletleri görüp intihar etmiştir, dostlar ne dersiniz? Krizi, hortumlanan halkı, işsizliği, sefaleti, rezaleti sezinleyebilmiştir küçücük hayvan beyniyle, asıl sezinlemesi gerekenlere inat. Minik ve sevimli bir kediydi o, ülkesinin etrafında dönen ali cengiz oyunlarını farkedebiliyordu. Mesela; ülkesindeki kartel medyasının sürekli olarak yaratmaya çalıştığı yapay ve saçma gündemleri idrak edebiliyordu artık. Ve yine maalesef asıl sezinlemesi gerekenler; Taksim'deki travestiler, futbol maçları ya da ölen sevimli kedilere odaklanmıştı. Türkiye büyük bir refahın içindeymiş gibi, insan hakları çiğnenmiyormuş gibi , ütopya'da yaşıyormuş gibi... Artık bu saçmalıklar onların yaşamlarını belirliyordu. Bu saçmalıklar bizlere herşeyi unutturmuştu. Sanırım ölmekte haklıydı sevimli kediler...

Ne dersiniz? Ülkede milyonlarca işsiz varken, insanlar yoksul ve sefilken, krizler IMF'nin kovboy dansını yaparken, ve de en önemlisi insan hayatının bu kadar ucuz olduğu bir ülkede bir iki kedinin ölmüş olması (ki hergün sokaklarda yüzlerce hayvan ölüyor. Bunları kimse yazmıyor-çizmiyor bile) ve bunun medyada devlet meselesi haline getirilmesi HAYRET'in en son hali değil mi? Sevgili dostlar bir şey daha: "Hayvanları tanıdıkça, insanlardan nefret ediyorum". Saygılar, sevgiler.

Engin İsa Akman

Film Gibi

Odamda çalışıyorum. Bi yandan da içerden, televizyondan sesler geliyor. kulak kabartıyorum; rosalinda, fernando, hose... falan bişeyler duyuyorum. Hımmm, şimdi hatırladım. Geçen sene kardeşim yüzünden izlemek zorunda kaldığım pembe dizi. Kafamdaki tilkilerin kuyrukları birbirine değiyo bu dizileri izlerken. Ama insanın ailesinde bu dizilere bağımlı insanlar olunca, kıyısından köşesinden konuya hakim oluyo. Şimdi ben hiç kendi isteğimle pembe dizi izlemedim desem yalan olur. Çünkü hayatımdan sayısız marianna ve sergio geçti. Amma velakin insanın sabrı 150. bölümden sonra taşmaya başlıyo. Bi de temel senaryoları vardır bu dizilerin. Olaylar genelde şöyle gelişir; bakımsız, cahil fakir kız zengin bir evin küçük oğluna aşık olur, oğlan bunu kullanıp atar. Dizinin sonuna doğru kız değişir. Yaklaşık dizi zamanıyla üç ay gibi bir sürede güzelleşir ve kültür donanımını tamamlar. Esas oğlanın burnundan da fitil fitil getirir yaptıklarını. Şimdi düşünüyorum da acaba latin senaryo yazarlarının ilham perileri ücretli tatile mi çıkıyo yoksa tüm dünyayı ele geçirmek için pembe diziler bir tür hipnotizma mı? Ya öyleyse, ya 10 yıl sonra pembe dizi izleyen herkesi denetim altına alıcak bi sistem varsa. Belki de böyle bişey ülkemin şu halini görmekten daha iyi. Belki de insanlar sorunlarından kurtulmak için böyle şeylerin esiri oluyorlar. Bakıyorum etrafıma, kimsenin yüzü gülmüyor. Baş somurtkan da benim ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Sence de öyle değil mi Eduardo?

Duygu Orhun

Cevap Veriyorum...

İki hafta üst üste yayınlanan ve olayın gerçek yüzü farklı olduğu halde ülkücülere mal edilmeye çalışılan iki karikatüre cevaptır. Bununla beraber umarım her olan olayı bir kesimin üstüne mal etmezsiniz. İkinci bir konu da, hergün bir lisenin önünde başörtülü kızlar ve başörtülü velileri tartaklanırken polisin her yaptığı işi eleştiren sizlerin gıkı bile çıkmaması çok ilginç. Polis sadece solcu öğrencileri dövünce ya da ölüm orucundakilere operasyon yapınca mı eleştirilmeyi hakediyor yoksa...

Ali Akın-Mersin

DUYURU...DUYURU...DUYURU...DUYURU...

... (Üç Nokta - yazın dergisi)
İsteme adresi: Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sok. No:1 Kadıköy-İst.
Tel: 0216-346 53 33 **Fax:** 0216-346 04 87
e-posta: ucnokta@hotmail.com

Londra Caddesi / Tek Kişilik Oyun
Yazan ve Oynayan: Uğur Çavuşoğlu
Tarih: 28-29 Mart 2002
Sadri Alışık Tiyatrosu Küçük Sahne
Tel: 0212 - 292 39 19

SAYI: 542
30 MART 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.251 42 44 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (112) **Baskı:** Ilıcak - 0.212.880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0.212.622 22 22 **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

İyi Kağıda, Battal Boy 24 Sayfa

CHARLIE HEBDO LeMan ÖZEL SAYISI ÇIKTI

LeMAN'DA YAYINLANAN KAN KARDEŞ VE KANKA DERGİ CHARLIE HEBDO'DA LEMAN